

Giới thiệu Hào Môn Thừa Hoan

18 tuổi, cô mặc đồng phục màu xanh lam của học sinh, hốt ha hốt hải chạy vọt vào một ngôi biệt thự xa hoa, xé rách cổ áo tinh xảo của anh: "Tại sao lại nói tôi gian lận? Tôi hoàn toàn vô tội! Kì thi tốt nghiệp trung học của tôi đã bị anh phá hủy! Vết nhơ này sẽ theo tôi, ám ảnh tôi cả đời! Anh tại sao lại tàn nhẫn hủy hoại cuộc đời tôi !" Trong mắt cô đã ngập tràn nước mắt.

Ánh mắt anh thâm thúy, cánh tay to lớn dùng sức thu hẹp thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực mình, hai chóp mũi đối nhau, giọng nói trầm thấp: "Nếu không thì phải làm sao? Không phải em định thi tốt nghiệp xong sẽ cao bay xa chạy, muốn thoát khỏi anh?"

Anh nở nụ cười lạnh, bàn tay giữ chặt tóc cô, tiếp cận gần hơn: ". Em cho rằng anh sẽ cho phép?"

Gia tộc Mộ thị to lớn đầy rắc rối phức tạp, bị những ông tai to mặt lớn tranh giành nhau quyền lực, đang bị rơi vào một cuộc khủng hoảng. Anh – Mộ Yên Thần từ nước ngoài đột ngột trở về, chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, sắp xếp lại trật tự 2 giới thượng chính, xoay chuyển tình thế, ngăn con tai họa giáng xuống đầu nhà họ Mộ.

"Lan Khê, người này là anh trai của con, gọi anh đi!"

—— “Một người anh trai hơn mình 10 tuổi?” Lan Khê ngạc nhiên!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hoàn toàn tái nhợt lộ ra một tia giáo hoạt, bàn tay nhỏ bé nắm lại: "Anh trai này có phải là kết quả có được sau khi ba lên đi vụng trộm?"

Một bạt tai nặng nề rơi xuống mặt cô .

Cô run sợ nhắm chặt hai mắt.

Bàn tay vung lên bị bắt chặt lại, con ngươi của anh lúc sáng lúc tối: "Em nó còn nhỏ, đừng dùng phương pháp này giải quyết vấn đề."

Cô còn nhỏ sao? ?

"Ngaoan, mở ra, cho anh đi vào." giọng nói trầm thấp cùng với hơi thở nồng nàn mùi rượu, môi anh dụ dỗ khe khẽ bên tai cô.

Trên môi Lan Khê thấm máu, mang theo tiếng khóc nức nở, giọng nói run rẩy: "Khốn kiếp. Khi anh nhất quyết tiến vào thân thể của chính em gái mình, nói cho tôi biết anh có cảm giác gì ? "

Anh ngẩng đầu, cố gắng hít sâu một hơi, eo nhún xuống, trong lòng gào lên một tiếng bi thống, anh tàn nhẫn xuyên qua cơ thể cô!

Khóe miệng tà ác giương lên, anh cười lạnh lùng: "Em muốn hỏi cảm giác khi loạn luân sao? À! Cũng không tệ lắm!"

Dụ dỗ cũng tốt, lừa gạt cũng không sao, chỉ vì lúc ban đầu là cô trầm luân trước, vì hèn nhát sợ cô đơn, nên chủ động giơ tay về phía anh, tiếp theo lại bị anh nhấn chìm trong một biển nhu tình nửa thật nửa giả!

Năm ấy, cô gái bé nhỏ chỉ vừa trải qua mười mấy năm tuổi đời, chưa đựng phải mưa to gió lớn lại bị cuốn vào một tình yêu nồng nhiệt đầy cám dỗ. Cô bối rối, ngờ nghệch chẳng biết cách xử lí.

Chỉ là, Lan Khê Em đã từng dùng tâm tư tình cảm đơn thuần của một thiếu nữ để đối xử với anh chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Máy bán hàng tự động

Nắng sớm buổi ban mai.

Từng chùm tia sáng chiếu xuống căn biệt thự xa hoa, bậc thềm phía trước vào buổi sáng được người giúp việc quét dọn thật sạch, ngay đến một chiếc lá rụng cũng không tìm thấy. Người giúp việc dọn dẹp xong liền vội vàng cúi đầu, im lặng tránh qua một bên, sắc mặt tái nhợt vì bị ảnh hưởng bởi không khí nặng nề khó thở đang diễn ra trong phòng khách.

"Rầm!" Một ly trà bị ném ra ngoài, vỡ tan nát nằm ngay trên bậc thềm!

Lan Khê hốt hoảng dựng thẳng người lên, cả đêm hôm qua say rượu, nhờ tiếng động đã tỉnh táo phần nào.

Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, lúc này mới thấy rõ người đàn ông với mái tóc hoa râm đang ngồi trên ghế salon, gương mặt ông vì bị cô chọc tức đã biến thành màu xanh mét.

Cô cúi đầu quan sát bản thân, đầu tóc rối bời, rượu đỏ dính vào chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền để lại những ấn ký loang lổ, giữa người mơ hồ đã bị lộ ra, tệ hại nhất là váy đồng phục không biết bị hỏng lúc nào, hiện rõ cặp đùi trắng nõn đang xiêu xiêu vẹo vẹo vì đứng không vững.

Cô lấy tay kéo mép váy, cố gắng che che đây đây, nhỏ giọng kêu lên: "Ba!"

Một bàn tay già nua nâng lên, run run chỉ vào mặt cô: "mày đừng gọi tao là ba nữa. Mợ Lan Khê, mày không cần xem tao là ba mày nữa, tao không dám nhận mình có đứa con gái như mày đâu. mày đi soi gương xem chính mình biến thành cái quái gì, cút đi mà tự xem chính mình!"

Vừa nói xong liền nắm áo, lôi cô hướng lên lầu, ông dùng toàn bộ khí lực của mình mà lôi mà kéo.

Lan Khê hít vào một hơi khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì run sợ, khản trương hèn nhát nhìn ông: "Ba ơi! Ba đừng kéo con nữa. Con. váy con sắp hư hết rồi mà ba!"

Mộ Minh Thăng tức giận nhìn xuống váy của cô, 2 mắt đỏ lên, tức đến mức muốn ngất luôn.

Một người phụ nữ với gương mặt thanh tú, xinh xắn vội vàng hướng về phía hai cha con đi tới, giọng nói thanh thúy dịu dàng: "Minh Thăng à!"

Sự tức giận của người đàn ông lúc này mới giảm xuống một ít

"Minh Thăng, anh chớ tức giận, hôm nay Yến Thần sẽ trở về, quản gia mới nghe điện thoại xong báo với em chút nữa con sẽ về tới nhà, anh đừng tức giận nữa mà" Người phụ nữ thông báo xong, lại tiếp tục quay ra khuyên bảo "Lan Khê tuổi nhỏ không hiểu chuyện, thỉnh thoảng con nó hơi phóng túng, anh nên châm chước, đừng phạt con nặng quá, được không anh?"

Lan Khê nghe câu nói này thì tỉnh táo hoàn toàn luôn, khuôn mặt cô lập tức trầm xuống

"tôi nhờ dì thay tôi cầu xin sao?" hai hàng chân mày cô nhíu chặt, giọng nói trở nên lạnh như băng, "Còn nữa..., dì nói ai sẽ tới?"

Gương mặt người phụ nữ trở nên cứng đờ, đầu cúi thấp xuống, đứng chuẩn hình ảnh người phụ nữ dịu dàng vì gia đình nhẫn nhục chịu đựng.

Mộ Minh Thăng càng thêm tức giận, sẵn cái bàn bên cạnh ông có cái đèn, ông lập tức cầm lên, nhắm thẳng bập chân Lan Khê mà đánh xuống!

"Àm! !" "Á ——! !" Lan Khê đau đến mức nghiêng người lao đảo.

Mẹ nó, cô lại quên ông già lúc trẻ là quân trưởng lực chiến, sức lực tuyệt đối có thể hành cô sống dở chết dở, giờ phút này chân đau đến nhũn ra, gương mặt xinh xắn trở nên trắng bệch.

"Mày suy nghĩ kỹ rồi thành thật khai ra tối qua mày làm cái quái gì !" Mộ Minh Thăng rống giận.

Lan Khê chịu không nổi ngồi xuống, cúi đầu, tay vừa xoa bập chân, trong mắt ngấn lệ, đầu thì nhức nhưng vẫn cố nhớ xem tối qua mình đã gây ra chuyện đại nghịch bất đạo gì mà ông già giận sôi gan như thế ——

Ngày hôm qua trường cho nghỉ, lớp mười một chính thức kết thúc, còn nửa tháng xả hơi để bước vào lớp mười hai trâu bò, sau này khó được sống thoải mái, tranh thủ nửa tháng này buông thả tí. Với lại tâm tình không tốt, nên không lẽ cô cùng bạn bè quây quá mức, phiêu quá sức sao? Cô nhớ mình uống rượu, hát ca, khuôn mặt nhỏ nhắn mê ly ngâm nga trong phòng hát: “Hỡi em gái của lòng anh, anh chỉ muốn nhắn nhủ, sau này muốn lấy chồng, thì nên nhớ hãy lấy người như anh em nhé.”

—— Không lẽ có vậy thôi mà đã gây nên tội lớn hả trời?

Lan Khê cảm thấy uất ức rồi nha, cô cau mày, chuẩn bị lên tiếng thanh minh cho mình, nhưng đột nhiên lúc này trong đầu cô hiện lên một việc, gương mặt nháy mắt đỏ bừng lên.

À, tối hôm qua trong lúc uống rượu, ca hát không có việc gì lớn xảy ra. Trên đường về mới có chuyện để nói

Lan Khê hơi quá chén, lúc về thấy trên đường có một máy bán condom tự động. Đầu cô đột nhiên bị kích thích nóng lên, la hét: “mấy cậu đừng đi vội, chờ tớ thử xem cái máy này có rơi ra condom được không?”

Cô soát hết toàn thân, ngay cả túi của bạn bè bên cạnh cũng không thoát khỏi móng vuốt soi của cô nàng say xỉn này, cuối cùng mò mò lục lục cũng ra được 2 đồng tiền xu. Khuôn mặt cô nhỏ nhắn, loay hoay bỏ tiền xu vào, cả người bốc đầy mùi rượu đứng chờ condom rơi ra từ máy bán hàng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mộ Yến Thần xuất hiện

Các bạn nữ sinh phía sau bắt đầu đỏ mặt cười trộm, còn các nam sinh hào hứng hẳn lên, thậm chí có vài người liên tục vỗ tay hô to: "Mộ Lan Khê! Mộ Lan Khê!"

Khuôn mặt Lan Khê đỏ bừng, không để ý tới bọn họ, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm máy tự động đợi nó nhả ra condom.

Nào ngờ đợi nửa ngày trời, cái máy kia không có động tĩnh gì hết, cô bức ròi nha!

"Mẹ kiếp, chỉ biết lừa gạt người khác!"

Máy tự động cái con khi! Đặt ở đây lừa tiền thiên hạ thôi, tự động cái quái gì chứ?

Vốn trong lòng đang bức bối, cộng thêm tác động của rượu, giờ đây lửa giận đã bốc lên tận đầu, Lan Khê đập đập vào máy tự động, kêu lên: "Máy phun tiền ra, trả lại cho tao mau!"

Lúc này những tiếng ồn ào của đám bạn đã hoàn toàn lắng xuống, cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy, nhưng Lan Khê vẫn vô tư, miệt mài lấy ngón tay nhỏ bé cố móc vào khe hở của chiếc máy, nhất quyết phải lấy lại được 2 đồng xu, đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô.

"Lan Khê." Giọng nói yêu thương mang theo chút lo lắng vang lên.

Cô bức mình ngoái đầu lại, ngọn đèn trên cao chiếu sáng khuôn mặt nhỏ xinh đang rịn ra tầng mồ hôi mỏng, cô hơi hoảng hốt rồi dần bình tĩnh lại, nhận ra người đến là chú cô, người luôn yêu thương cô ngay từ những ngày bé thơ.

Cô chột dạ, trong lòng khẽ kêu "Lộp bộp!", cô nghiêng đầu đi, liền thấy liên tiếp mấy chiếc xe đang dừng ở ven đường. Trong một chiếc xe, cô thấy được gương mặt hơi tái nhợt của người thám tử mà cô vẫn luôn kính trọng, ở một chiếc xe khác, gương mặt của ba cô đã hoàn toàn trắng bệch, xui xẻo là bên cạnh ông còn mấy người thương nhân, chính khách đang mở to đôi mắt tò mò xem cô diễn trò này giờ.

Cô không cần suy nghĩ cũng biết, ba cô nhất định vì tình hình Mộ thị gần đây không tốt nên bận rộn, ra sức chiêu đãi những vị khách quý này, những người có máu mặt mà ông khi còn hoạt động trong quân ngũ có giao thiệp..

Cho nên xong rồi, cô mất mặt thì không nói làm gì, quan trọng là mặt mũi của nhà họ Mộ cũng bị cô vứt đi một cách hoành tráng luôn!

Trí nhớ tới đây là ngừng, Lan Khê xấu hổ, nóng bừng cả mặt, lông mi thật dài chớp xuống lóe ra một tia trong suốt, cô cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

"Tao thật sự không muốn nhìn thấy mày nữa, một đứa con gái không ra thể thống gì!" Mộ Minh Thăng giận đến bốc hỏa, tay che ngực cố gắng chịu đựng trái tim đang đập liên hồi, một hồi quay sang người phụ nữ dịu dàng bên cạnh hỏi, "Yến thần lúc nào thì về?"

Người phụ nữ nghe ông hỏi xong, thần sắc lại càng thêm nhu hòa "Yến Thần nó. . . ." Cửa liền truyền tới tiếng vang của xe motor đang tắt máy.

Tiếng vang đó làm cho người phụ nữ thập phần kích động: "về rồi!"

Giọng nói lộ rõ sự vui mừng, hoan hỉ.

Những tia sáng ban mai chiếu xuống cảnh vật bên ngoài phòng khách, không gian đang yên tĩnh, bỗng nhiên bị một hình bóng đánh vỡ. Một dáng người khoan thai, bình thản, giày da nền xuống đất, một tiếng lại một tiếng vang lên như muốn đi sâu vào trong lòng người, bóng dáng tuấn dật như được điều khác cứ từ từ, từ từ hiện ra. Người quản gia đi bên cạnh anh, bất giác đã tự lui người xuống phía sau. Rõ ràng anh được người khác dẫn vào nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn có cảm giác, anh mới là chủ nhân đích thực của ngôi biệt thự này, trên người anh toát lên khí chất cao quý, đàn áp mọi thứ xung quanh.

Lan Khê vốn không mấy hứng thú, giờ phút này cũng tò mò liếc mắt nhìn.

Người đàn ông mang theo hành lý, khi vào phòng khách bước chân anh dần dần chậm lại, ánh mắt lạnh lùng quét một lượt trong phòng, sau cùng dừng tại một chỗ, tiếp đem hành lý bỏ xuống, anh ngược mắt, nhỏ giọng gọi: "Mẹ."

Người phụ nữ cười đến dịu dàng, nước mắt đã dâng tràn, kích động không nói nên lời, chỉ biết nắm chặt bàn tay của Mộ Minh Thăng, giọng nói run run: "À, Yến Thần con đã về rồi, con mau tới đây để. . . ."

Tay của người đàn ông đặt vào trong túi quần, con người thâm thúy nhàn nhạt nhìn về phía người phụ nữ, ngắt lời bà: "Con hơi mệt. Con chỉ ghé qua đây 10 phút, sau đó còn phải về sắp xếp lại, con chỉ có 10 phút thôi, không nhiều hơn nữa."

Muốn nói gì thì cứ nói nhanh lên, chỉ cần mấy phút là đủ.

Người phụ nữ nhất thời cảm thấy khó xử.

Sơ với người phụ nữ, Mộ Minh Thăng càng kích động hơn nhiều, chỉ là vài chục năm hoạt động trong quân ngũ cộng thêm một thời gian dài sống trên thương trường đã tô luyện cho ông một phong thái bình chân như vại trước mọi tình huống, nhưng hai mắt ông vẫn hằn lên những tia máu, ông nắm chặt tay người phụ nữ: "Nhu Khanh, đừng nóng vội ". Vì trấn an cảm xúc của Mạc Như Khanh, ông dùng giọng nói hùng hậu, vững vàng, "Lan Khê, con qua đây chào hỏi đi nào, đây là con ruột của dì Như Khanh, năm nay 27 tuổi, vì trước giờ sống ở nước ngoài nên con chưa được gặp mặt, người này là anh trai của con đó."

Mộ Minh Thăng đang nói, lại nhìn thấy đứa con gái bộ dạng nhếch nhác ngồi xồm trên mặt đất, nhện không được ông cau mày lại .

p/s: mấy chương đầu ngắn, nên mình sẽ cố gắng up một ngày 2 chương, có thời gian thì sẽ đăng nhiều hơn. Mình sẽ cố gắng hoàn truyện trong thời gian sớm nhất, mong mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ngôn ngữ sắc bén

"Con lên thay quần áo! Chính trang lại đằng hoàng rồi xuống chào hỏi anh con!"

Giọng ông trầm hẳn xuống báo hiệu sự tức giận .

Đôi mắt trong suốt của Lan Khê nhìn ông, khuôn mặt trắng hồng dần chuyển sang tái nhợt, trên cái cổ mảnh khảnh hiện rõ lên những mạch máu, cô nhẹ giọng nói:"Người này chỉ là con ruột của dì thôi sao, sao ba không nói thẳng luôn đây cũng chính là máu mủ của ba?"

Người đàn ông này 27 tuổi, lớn hơn cô những mười tuổi, nói cách khác, khi mẹ cô còn sống, thậm chí lúc cô còn chưa có mặt trên đời, ba cô cùng Mạc Như Khanh đã lén lút qua lại với nhau, thành công giữ mối quan hệ trong bóng tối hơn mấy chục năm.

Vì thế mới xuất hiện người anh trai này, là anh ruột của cô .

Người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng với Lan Khê đang nhủ chặt chân mày, dùng ánh mắt lạnh lùng quét nhìn về phía cô.

Mạc Như Khanh có chút xấu hổ đứng bên cạnh Mộ Minh Thăng, dùng vẻ mặt nhân từ vô cùng dịu dàng đi đến bên Lan Khê, hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô:"Lan Khê, con bây giờ hơi bẩn , đi dẫn con lên. . . . "

"Đi đủ rồi!"

Lan Khê cau mày cắt đứt lời bà, ngửa đầu nhìn lên:"Mẹ tôi khi còn sống chưa bao giờ dùng những lời này để chê trách tôi! Xin hỏi đi đến nhà này được bao lâu rồi? Trong nhà này khi nào thì đến lượt đi ra về chủ nhân, quơ tay múa chân chỉ chi trò trò? "

Cô hận, thật sự rất rất hận. Mẹ của cô qua đời chưa tới ba tháng, hài cốt còn chưa lạnh hẳn thì người chồng đầu ấp tay kề của bà liền cưới người đàn bà khác, hiện tại lại còn hài hơn, xuất hiện một ông anh trai từ trên trời rơi xuống, hỏi cô phải xử sự như thế nào đây?

Từng lời nói mang theo sự bén nhọn công kích thẳng vào Mạc Như Khanh, gương mặt bà cứng lại, cánh tay đang vươn ra dừng ngay tại chỗ.

Ánh mắt người đàn ông càng thêm rét buốt, bắn từng tia sáng lạnh lẽo như từ thần về phía Lan Khê.

Sợ Mộ Minh Thăng sẽ nổi giận, nên nói xong Lan Khê lập tức đứng dậy, phui phui mấy vết bẩn đang dính trên người, chạy vội lên trên lầu, vừa chạy vừa lấy tay kéo váy xuống, cố che đậy cảnh đẹp phía bên trong chiếc váy.

Trong phòng khách giờ đây chỉ còn bầu không khí căng thẳng nặng nề .

Mộ Minh Thăng cúi đầu ho nhẹ một tiếng, ngược lên dùng ánh mắt yêu thương nhìn về phía Mộ Yến Thần nói:"Yến thần con đừng chê trách em nó, con bé từ nhỏ được cưng chiều nên tính tình hơi ngỗ nghịch, nhưng tâm nó không xấu, hai anh em từ từ ở chung sẽ hiểu rõ về nhau hơn. Con mới trở về Trung Quốc, vậy ờ." Ông tự nhiên cứng họng, vốn muốn nói"vậy ở nhà này sống cùng ba mẹ?" Nhưng suy nghĩ lại dù sao ông đã tui khuất hai mẹ con mấy chục năm rồi nên trong lòng áy náy, khàn giọng tiếp tục, "Ồ chỗ này, ba sẽ không để hai mẹ con con chịu ảm ức gì hết ."

Ánh mắt Mộ Yến Thần rũ xuống, xung quanh anh, ánh sáng dường như ngưng tụ lại làm cho bản thân anh toát lên một sự mỉa mai hoặc khó cưỡng, anh im lặng không trả lời .

Một hồi lâu sau, anh nâng mặt lên, nhỏ giọng trả lời: "Tôi sẽ đi trước. Có chuyện gì ngày mai lại nói."

Nói xong anh cúi xuống xách hành lý, xoay người liền sải bước đi ra ngoài.

Mạc Như Khanh vội vàng đuổi theo.

"Mạc tiểu thư" quản gia lên tiếng, sau vội vàng đổi lại cách xưng hô "À, phu nhân, thiếu gia không ở nơi này dùng bữa sáng sao? Phòng bếp đã chuẩn bị xong hết".

Trên trán Mạc Như Khanh khẽ thấm ra tầng mồ hôi mỏng, gương mặt xinh đẹp miễn cưỡng cười gượng gạo.

"Không, nó không dùng com cùng chúng ta, tôi đi nói với nó vài câu rồi trở lại, đừng lo lắng."

Ngoài trời hơi lạnh, Mạc Như Khanh mang trên người một chiếc áo choàng đi ra, ngay lúc Mộ Yến Thần mở cửa xe muốn đi vào trong, bà liền khoác chặt cánh tay anh, nói thật nhỏ: "Yến Thần!"

"Yến thần, mẹ đã nói trước với con rồi mà, người đó là ba con, là ba ruột của con, con." Bà hít sâu một hơi, "Nếu con chưa quen, chưa thể gọi người đó là ba thì mẹ sẽ cho con thời gian, nhưng con đã đáp ứng mẹ, hứa sẽ ra tay giúp đỡ Mộ thị vượt qua khó khăn nguy hiểm, sao giờ con lại bỏ đi như vậy."

"Đây chính là cuộc sống mà mấy chục năm qua mẹ luôn hằng ao ước?" Anh đột nhiên nghiêng người, hỏi bà một câu.

Mạc Như Khanh ngăn ra.

Trong đầu Mộ Yến Thần vẫn còn nhớ đến những lời nói của cô bé nhỏ nhắn vừa rồi, những ngôn ngữ bén nhọn ấy xuyên thẳng vào trái tim anh, gương gương khỏe miệng, anh nở nụ cười lạnh như băng: "Người đàn ông như thế, gia đình như vậy, mẹ vẫn muốn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Va chạm bất ngờ

Mạc Như Khanh cứng họng!

Mộ Yến Thần vẫn giữ nguyên nụ cười ưu nhã, cánh tay dựa vào cửa xe, một tia sáng chiếu vào gương mặt anh, làm nụ cười của anh sáng chói hơn, tà mị hơn rất nhiều: "Thật sự không hiểu nổi."

Mạc Như Khanh nhẹ nhàng chớp mắt, chỉ nói một câu: "Mẹ luôn yêu ông ấy, nếu không yêu thì sao có thể chờ đợi nhiều năm ròng như vậy."

Lời bà nói ra, khiến trong lòng Mộ Yến Thần càng thêm ghen ngào, man mác nỗi buồn thong.

Nụ cười của anh càng thêm sâu, nó mỉa hoặc đến mức làm lóa mắt người khác, khiến họ không thể mở to mắt thưởng thức nụ cười của anh, chỉ là con người trong đôi mắt anh hoàn toàn đối lập, nó rét lạnh như băng, làm đông cứng mọi vật.

"Về việc con đáp ứng giúp ông ấy, con đã hứa thì nhất định sẽ thực hiện, cứ xem như. . . . con làm việc này để hồi đáp công ơn mẹ đã sinh ra con, được không?"

Mạc Như Khanh nghe anh nói vậy, ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn anh.

Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục duy trì nụ cười, nói thật nhỏ: "Năm đó khi ông ta kết hôn, mẹ liền đem con ra nước ngoài để con một mình sinh sống, mười mấy năm qua mẹ vẫn như thế, chỉ quan tâm chờ đợi ông ta, chờ ông ta một ngày sẽ li hôn quay về với mẹ, nhưng tất cả những điều này đều không quan hệ tới con. . . . Haiz, máu mủ thật là một thứ kì quái, chỉ vì 2 từ "máu mủ" mà con buộc phải gọi ông ta là "ba", phải có nghĩa vụ giúp đỡ ông ta vượt qua khó khăn, trong khi từ trước tới giờ ông ta đã làm gì cho con chưa?"

Không đợi Mạc Như Khanh tiếp lời, anh kéo tay bà xuống, nụ cười vẫn nhàn nhạt.

"Vào nhà đi, mẹ." Anh nói.

Mắt thấy cửa xe đóng lại, sau đó ưu nhã một đường tiến về phía trước, rồi dần dần biến mất, Mạc Như Khanh mấp mé môi lại không biết nên nói gì. Đối với đứa con trai này, bà không biết phải xin lỗi bao nhiêu lần mới đủ, mười mấy năm anh sống một mình, không nhận được tình thương của ba mẹ, giờ họ có muốn bù đắp cho anh cũng không thể bù đắp nổi.

Ngày hôm nay những gì họ có thể cho anh, chỉ sợ anh không thiếu mà cũng chẳng cần.

Lại nhớ tới thái độ lãnh đạm cùng bài xích của Lan Khê, bà cau mày, cố gắng làm nó giãn ra, thờ dãi một hơi, xem ra cuộc sống sau này sẽ gặp nhiều gian nan trắc trở.

"Tại sao con phải cùng anh ta đến công ty?" Lan Khê nhíu mày hỏi.

Mộ Minh Thăng bắt đầu dĩ lặc đầu: "Con ở nhà cũng không chịu học bài, suốt ngày lêu lổng bên ngoài, ba không thể trông chừng con suốt được, nên vẫn phải nhờ anh con chiếu cố đến con"

"Nhờ ai không nhờ lại đi nhờ một người lạ sao?"

"Đó là anh trai của con!"

"Ồ, ra là thế à? Con xin hỏi ba khi anh ta ra đời thì ba được bao nhiêu tuổi, lúc đó ba thân yêu của con đã đến tuổi trưởng thành chưa đó?" Cô nghiêng đầu hỏi.

"Lan Khê!" Mộ Minh Thăng giận đến đỏ mặt lên, vung lên một phần văn kiện, "Ba cho mày biết, kể từ khi đi Khanh đến đây, mày đã quậy huyên náo cả nhà đến nỗi gà bay chó sủa, ba vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng nếu mày vẫn còn muốn ngoan cố, ba không dễ dàng bỏ qua cho mày nữa, tự mình ngấm ngấm cho kĩ đi! Đi theo Yên Thần có gì không tốt, anh mày hiểu biết rộng, bắt kể sau này mày muốn vào công ty làm việc hay muốn ra nước ngoài du học, cùng anh mày ở một chỗ chắc chắn sẽ tiếp thu được rất nhiều kinh nghiệm quý báu"

Vừa dằn lại vừa xoa, uy hiếp kết hợp với khuyên bảo sẽ có hiệu quả hơn với cô nhóc này.

Lan Khê không nói câu nào, trong lòng thầm nghĩ "buồn cười ba đã có một người con trai ưu tú như vậy thì cần quan tâm đến đứa con gái cứng đầu này làm chi cho mệt?"

Cô im lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng thân mình mảnh khảnh hẳn rõ lên sự cô đơn lạnh lẽo.

Mẹ ruột đã không còn, giờ đây trong nhà đâu còn ai thật lòng quan tâm, yêu thương cô; nếu cô không biết tự yêu thương chính mình mà còn lãng phí bản thân thì cô đúng là kẻ ngốc nhất quả đất!

Bàn tay nhỏ bé vịn mở cửa phòng, Lan Khê liếc mắt nhìn căn phòng trống rỗng, cố gắng hít sâu một hơi, suy nghĩ đến những điều tốt đẹp: mỗi ngày không cần sinh hoạt trong trường học chán ngắt nè, áp lực thi cử gì đó đi chết hết đi cho đời nó đẹp. Nghĩ tới đây Lan Khê cảm thấy nhẹ nhõm, vui sướng hơn nhiều, cô tính nghịch lắc lắc cái móng nhỏ nhắn tìm quần áo hướng phía phòng tắm đi tới, lại không ngờ vừa mở cửa phòng tắm, cả người đùng phải "một bức tường" kì lạ với sự giao hòa của nóng bỏng và lạnh lẽo! Cô bức mình than lên một tiếng, cảm giác được bờ môi đỏ tươi của mình "hôn" phải một khối thân thể, Lan Khê vội vàng dùng hai tay chống đỡ! (hihi..., bé Lan Khê ăn đậu hủ của anh Thần trước, sau này tha hồ mà bị anh "ăn" lại, "ăn" tới một mảnh xương cũng không còn ^^)

Đập vào mắt cô là một lồng ngực to lớn, cường tráng còn đọng lại vài giọt nước Ngược lại với những giọt nước lạnh như băng, bàn tay cô lại nóng rực lên khi chạm vào da thịt trên lồng ngực. Cô thậm chí có thể cảm nhận được bắp thịt phía dưới đang căng tràn lên như vận sức để bùng phát lên ngọn lửa nóng, đáng sợ quá, cô vội vàng tránh ra, thân thể mảnh mai lật đặt lui về phía sau, nhưng xui xẻo "rầm" một cái, sau đầu cô hiện ngang đập vào cửa phòng tắm.

Nếu mình làm kịp, thì tới sẽ có thêm chương nữa, truyện này diễn biến hơi chậm, mình muốn làm nhanh tới khúc anh yêu bé Khê ghê á. Nhưng lòng có dư mà sức đủ. Mọi người đọc truyện vui vẻ nha!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Người đàn ông đáng sợ

"Àm!" Tiếng vang không lớn không nhỏ, vừa đủ để cái ót Lan Khê u lên một cục.

"Ây da" Lan Khê buồn bực rên lên, tay nhỏ bé xoa xoa chỗ bị sưng, mắt tròn trũng, liên tục thở ra hít vào.

Vóc dáng của người đàn ông hoàn mỹ như một vị thần, ánh mắt anh rơi xuống khắp người cô. Tiếp theo anh nâng những ngón tay thon dài, không nhanh không chậm cài lại những chiếc cúc trên cái áo sơ mi, hai cánh môi mím lại, vẻ mặt tán ra một tầng khí lạnh làm người ta hít thở không thông.

Lan Khê ngẩng đầu, vừa sợ vừa tức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: "Anh. tại sao anh lại ở trong phòng tắm của nhà tôi hả? "

Cô nói một tràng theo thói quen, không hề để ý tới trong lời nói thể hiện rõ mình đang bài xích kẻ ngoài cùng tham muốn bảo vệ lợi ích của bản thân.

Mộ Yên Thần vẫn thản nhiên liếc mắt nhìn cô, hai chữ "nhà tôi" của cô nhóc thành công gây ấn tượng với anh, điều này làm anh càng chú ý đến cô hơn. Gương mặt xinh xắn không dính chút phần son. Cô không giống những thiếu nữ cùng lứa, đến tuổi mười tám đôi mươi đã bắt đầu tập tành trang điểm, chưng diện. Khuôn mặt cô trắng sáng, làn da mịn màng, làn môi đỏ tươi tròn bóng một cách tự nhiên, đúng chuẩn câu nói "em đẹp không cần son phấn".

Thu hồi ánh mắt, anh dọn dẹp mọi thứ xung quanh, ngón tay thon dài cầm cái áo sơ mi cũ, nhẹ vung tay lên, ném chuẩn xác vào giỏ đồ dơ.

Lan Khê ngẩn ngơ luôn, lông mi dài run rẩy, chưa kịp mở miệng nói tiếp, đã bị anh cho nguyên cục lơ. Không thèm quan tâm cái "cục nợ" phiền phức này, Mộ Yên Thần nghiêng người bước qua cô, tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lan Khê kinh ngạc, dùng ánh mắt phóng ra ngàn dao nhìn chằm chằm sau gáy của anh.

Đồ đàn ông mất cao hơn đầu, tự cao tự đại!

Khoảng cách mười tuổi đúng là thể hiện rõ sự khác biệt, cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, nhìn tới nhìn lui vẫn là bộ dạng của một con nhóc hi mũi chưa sạch, còn người đó là một người đàn ông 27 tuổi đã trưởng thành, nắm vững trong tay "thiên hạ" của riêng mình. Người đàn ông này thật sự là anh

trai cô sao?

Lan Khê chửi thầm trong miệng, từ bé đến lớn cô xem phim, nào có thấy cặp anh em chênh lệch tuổi nhiều như thế. Anh em ít ra phải có khí chất giống nhau, thỉnh thoảng sẽ biểu hiện tình thân ấm áp với nhau. Nhưng cô và anh? Đây là biểu hiện của tình anh em à? Đúng là trò khôi hài!

Lan Khê đột nhiên cau mày , cô đang suy nghĩ quái gì thế này?

Tên này là con trai của tình địch của mẹ cô, mẹ anh là tiểu tam phá hoại hôn nhân của ba mẹ cô, cô còn có suy nghĩ sống cuộc sống anh em hòa thuận với anh? Mẹ Lan Khê, mày thiếu thốn tình cảm đến ngu si , mờ mịt rồi phải không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng, tái nhợt, cô tỉnh táo lại, nhìn thấy cái áo dơ của anh trong giỏ, chường mắt lấy chân đá một cái rồi mới bỏ đi.

Dặn dò thật kĩ tất cả mọi chuyện, Mạc Như Khanh liền tiễn hai “anh em” ra cửa..

“Lan Khê, tấm thẻ này con cầm nhé, ba con dặn đi đưa cho con, con cần gì thì cứ trực tiếp dùng thẻ quẹt, không sợ bất tiện.” Bà lấy một tấm thẻ đưa cho Lan Khê.

"Tôi ra ngoài rồi sẽ trở về , có phải đi luôn đâu, thẻ này cần thiết sao?" Lan Khê xoay khuôn mặt về phía bà ta , cau mày hỏi.

Mạc Như Khanh nụ cười cứng ngắc tại chỗ, cánh tay đang vươn ra không biết nên tiếp tục hay thu hồi lại

Phía bên kia, sắc mặt Mộ Yến Thần đã trầm hẳn xuống, anh muốn lái xe trực tiếp bỏ đi cho xong, nhưng khoảng hai giây sau “ Ầm!" một tiếng, âm thanh cánh cửa xe đóng lại, ánh mắt anh lạnh đậm phóng tới phía trước.

Lan Khê chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đang từ từ giảm xuống, cả người cô rét run, mặt trở nên tái nhợt, vừa nghiêng đầu liền phát hiện Mộ Yến Thần đã đi tới sau lưng, vóc dáng anh cao lớn làm cho cô cảm thấy bị đàn áp, cô rụt người không dám ngược nhìn anh.

"Không cần, chắc chứ?" Giọng nói anh trầm thấp ản chứa sự tức giận .

Lòng bàn tay trắng nõn của Lan Khê xuất ra mồ hôi lạnh, cô vẫn không lên tiếng.

"Mẹ, cất lại đi." Anh nói.

Mạc Như Khanh có chút khó xử: "Nhưng đây là ý muốn của Minh Thăng."

"Lấy về!" Giọng nói của Mộ Yến Thần lại thấp hơn nữa, làm cho người ta rét run..

Thông thường , mỗi người anh chỉ dành cho một lần cơ hội, thời cơ duy nhất qua đi, bất kì ai cũng không thể cầu xin anh thêm một lần nào nữa, huống chi cô nhóc này lại dám vô lễ với mẹ anh.

Lan Khê run lên, da đầu dường như tê dại đi, thần thái của anh ta quá đáng sợ, cảm giác anh mang đến cho cô đâu phải là người anh trai ngang hàng với mình, mà là một vị bề trên nghiêm khắc đang dạy dỗ cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nhất quyết không chịu gọi “Anh trai”

Trong lòng cô tuy sợ, nhưng vẫn cố thu hết dũng khí, dùng ánh mắt lạnh lùng trừng lại anh, hai người chơi trò “đấu mắt”.

Nhưng mà, hỏi có người nào can đảm đối diện với một “con báo” lạnh lùng đang vô cùng tức giận quá 3 giây không? (khúc này mình nghĩ chắc tác giả đang so sánh anh Thần với một con báo nguy hiểm ^^)

Lan Khê dần dần thay đổi sắc mặt, cuối cùng đành phải cúi đầu chịu thua trước, cả người gượng gạo không được tự nhiên.

Mạc Như Khanh trong lòng vẫn có chút cổ kị, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: "Yến Thần. Lan Khê còn nhỏ, đừng dữ với em như vậy."

Mộ Yến Thần lạnh lùng mím chặt môi, không dấu vết rút cánh tay mình ra khỏi tay Mạc Như Khanh, lười chẳng muốn nói thêm, anh thu hồi ánh mắt , tru nhả cất bước quay lại phía xe, mở cửa đi vào, ngồi ở vị trí lái.

Anh nói nhỏ: "Mẹ vào đi, chỉ cần làm tốt việc của mình."

Sau khi ngồi vào trong xe, giọng nói lạnh lùng vẫn tiếp tục vang lên: "Còn chưa chịu lên?"

Lan Khê đứng bên ngoài cả buổi trời, sau mới biết anh đang nói chuyện với cô.

Chết tiệt, cô không được tự nhiên tí nào cả, chưa từng có ai làm cô nổi cáu như thế này. Nhưng đối thủ mạnh quá, cô không dám quá can rờ, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi vào xe, cài lại dây an toàn..

Để dòi đi sự chú ý, Lan Khê liếc nhìn xung quanh, trong xe chả có gì đặc biệt, gọn gàng sạch sẽ, sạch đến mức muốn chết người luôn á, cô khẽ chắc chắc lưỡi tiếp tục quan sát, khi nhìn thấy nhãn hiệu chiếc xe, sắc mặt khẽ biến, cẩn thận nhớ lại hình như trong nhà chưa xuất hiện loại xe này, vì vậy liền lên tiếng: "Chiếc xe này có phải mới mua không? Ba tôi bỏ tiền mua cho anh hả?"

Không khí trong xe vẫn lạnh lạnh như cũ, không có ai đáp lời cô.

Vì muốn gỡ gạc sự mất mặt khi nãy, lần này có cơ hội thắng lại anh một ván, Lan Khê hí hửng lộ ra nụ cười giấu cợt, tiếp tục nói: "Mộ Yến Thần, tôi còn tưởng anh tài giỏi lắm, nào ngờ ở nước ngoài lăn lộn vài chục năm, trở về cũng dựa vào người khác để khoe mẽ bề ngoài, chả có gì hay ho mà còn muốn lên mặt với ai chứ? Còn nữa... đừng tưởng ba tôi kêu tôi gọi anh là ‘anh trai’ thì tôi sẽ ngoan ngoãn nghe theo nha, không bao giờ tôi chấp nhận, nằm mơ cũng không thêm gọi anh là ‘anh trai’ đâu"

"Mộ Yến Thần " ba chữ từ trong miệng cô phát ra, giọng nói non nớt mềm mại , gọi rất tự nhiên không chút khách khí.

Ngoài cửa xe, ánh sáng xuyên vào, chiếu lên sườn mặt khôi ngô, tuấn tú của Mộ Yến Thần.

Anh nửa chữ cũng không hé. Con người trong mắt nhìn về phía trước, tiếp tục lái xe, tư thế anh kiêu căng lão luyện, vẫn luôn giữ phong thái trầm tĩnh, coi người bên cạnh đang lải nhải như không khí.

Lan Khê không cam lòng, tí số hòa coi như xa rồi tằm tay, quay mặt cắn môi, đầu ngón tay móm móm chỗ đang ngồi, muốn phá hoại chiếc xe..

Di động của cô vang lên, cô tiếp máy.

"Kỳ Diệu ơi, làm ơn đừng nhắc tới chuyện hôm đó nữa, thể diện của tớ mất sạch rồi!" Mặt cô vì bị trêu chọc đỏ lên. Bực thật! Ngày đó mà xui quýt khiến mới chơi cái trò đạp máy tự động, đống codom rơi ra. Vì một giây lơ đãng, hình tượng thực nữ của cô đi tong, lại còn diễn trò miễn phí cho người khác xem, "Tớ không đi được rồi, khi nào thì cũng như vậy thôi à, hè này ba tớ bắt tớ phải vào công ty học tập, cũng không biết muốn tớ học cái quỷ gì nữa sau này tớ chỉ muốn thi đại học ngành thiết kế thôi, chỉ sợ rằng không được, dù sao tương lai này không tớ lượt tớ có quyền định đoạt uhm, vậy tớ sẽ cố gắng."

Cố gắng con khi á!

Kỳ Diệu nói gì nhỉ? Đi cắm trại? Có mà chuyện trong mơ, trừ phi cô là thần tiên thì mới có khả năng.

Xe chậm rãi dừng lại, dường như hôm nay đoạn đường từ nhà tới công ty ngắn hơn mọi ngày.

Lan Khê vẫn còn kinh ngạc, ngơ ngẩn nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa xe, bên tai đã vang lên tiếng mở cửa. Cái người suốt đoạn đường vẫn giữ im lặng, cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng nói anh vẫn trầm thấp, luôn tỏa ra khí lạnh.

"Nếu rảnh rồi quá, không biết làm việc gì, thì cố dùng đầu óc suy nghĩ tới vấn đề của công ty ba cô đi. Có buồn cười không khi ông ấy đã hơn 50 tuổi vẫn phải hằng ngày bù đầu nhức óc với việc cứu công ty, trong khi cô là con gái ruột thì chỉ biết vẫn vợ suy nghĩ đến chuyện hưởng thụ mùa hè?", ngôn ngữ mang đầy sự châm biếm. Cánh tay to lớn vẫn tao nhã chống trên cửa xe, gương mặt anh lãnh khốc, vô tình tựa như một con báo đen nguy hiểm "bây giờ thì tôi đã hiểu, tại sao ông ta nhìn già hơn trước tuổi, nếu như tôi không chịu quay về, chỉ sợ ông ta không sống được bao lâu đâu?"

Từng lời anh nói hóa thành từng mũi dao nhọn đâm thẳng vào lòng Lan Khê!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Có bỏ đường không?

Lan Khê lạnh lùng ngoái lại: "Anh thì biết được bao nhiêu hả? Công ty trước giờ thuận buồm xuôi gió là vì mẹ tôi luôn cùng ba tôi gánh vác mọi việc, bà giao thiệp rộng rãi, giúp đỡ ông ta ngày càng tiến xa hơn trên con đường quan lộ. Hiện tại mẹ tôi qua đời chưa tới ba tháng, ông ta vội cưới người đàn bà khác, không biết trước đó ông ta đã ăn vụng bao nhiêu lần nữa kia? Công ty giờ biến thành như vậy là lỗi của tôi sao? Còn nữa..., ông ta cũng là ba ruột của anh, anh trở về nhận tổ quy tông, mà ngay một tiền ‘ba’ cũng không biết gọi hả? !"

Nghe cô nói xong, khuôn mặt của Mộ Yến Thần lại càng đen hơn nữa..

Xung quanh anh luôn bị bao phủ bởi một tầng khí lạnh. Tây trang màu đen phối hợp với khí chất lạnh lùng như muốn đóng băng mọi vật. Hai cánh môi mỏng mím chặt lại, gương mặt tuấn tú trở nên tái nhợt, vẫn như cũ không thêm nhiều lời, chỉ lạnh lùng nhìn cô thật lâu. Sau đó chậm chạp đứng dậy, đóng sầm cửa lại.

Lan Khê bị âm thanh mạnh mẽ này làm chấn động, mặt liền tái đi.

Không lẽ cô nói hơi nặng lời, đụng chạm tới chỗ đau của anh hay sao?

Mà có gì cô lại cảm thấy có lỗi nhỏ, tên đó đau hay không đau thì liên quan gì cô? !

Lan Khê cố gắng thả lỏng tinh thần, xuống xe, ngẩng lên nhìn về phía công ty, nhất thời bối rối không biết đi chỗ nào. Thời điểm vẫn còn đang do dự, cô thấy được một gương mặt quen thuộc, người này là trợ lý của ba cô.

Cố Tử Nghiêu người đầy mồ hôi chạy tới, thái độ cung kính, hướng người đàn ông trước mặt, khẽ gật đầu. Lan Khê vô cùng bất ngờ, ở trước mặt ba cô, anh chàng trợ lý này cũng chưa từng cung kính như thế, chẳng lẽ anh chàng cũng bị ảnh hưởng bởi khí chất cao quý của Mộ Yến Thần?

"Thật xin lỗi Mộ thiếu, thời gian giao xe tới có hơi bị chậm trễ, hôm qua tôi đã thức giấc bọn họ, mong hôm nay xe sẽ tới kịp ——" Cố Tử Nghiêu nhìn về phía sau, cả người lập tức thả lỏng, thoải mái nở nụ cười: "Xem ra đã giao kịp cho ngài, thật tốt"

Lan Khê đứng bên cạnh chiếc xe nghe thật rõ những lời này, trong lòng thâm than một tiếng.

Khuôn mặt cô hết trắng lại đỏ, hết nhìn chiếc xe lại quay qua nhìn về bóng lưng Mộ Yến Thần, không nghĩ tới anh mới từ nước ngoài trở về, lại có năng lực lớn như vậy, có thể trực tiếp "hô mưa gọi gió". Rồi nhớ tới những lời châm chọc vừa nãy của mình, cô dựng cả tóc gáy, "Lan Khê ơi Lan Khê, mày hết chuyện làm, lại đi vuốt râu con cọp dữ là sao? Trách mình sống quá lâu hả"

Mộ Yến Thần cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn của cô, giọng nói trầm ấm vang lên; "Được rồi, không cần phải nói nữa", bóng dáng mạnh mẽ, rần rần, thẳng tiến đi vào công ty.

Cố Tử Nghiêu vội vàng đuổi theo, cũng không màng liếc nhìn tới Lan Khê.

Thư ký lấy lý do mình quá bận rộn, nên giao cho Lan Khê nhiệm vụ rất cao cả: bùng cả phê.

"Ai, sao lại" Lan Khê cau mày, nhìn cái khay trên tay mình, cảm thấy nhức đầu.

Cô tới công ty là để học tập —— bùng cả phê cũng cần phải học hỏi trời?

Cô thư ký trở về chỗ ngồi, trợ lý của cô ta liền nhỏ giọng nói: "Chị Colin, chị gan thật nha, dám bảo đương kim Mộ thiếu thư tự tay bùng cả phê cho Mộ thiếu?"

Thư ký cười mỉm, có chút lãnh đạm: "Em không nhìn thấy được à? Mộ chủ tịch rất nhanh sẽ về hưu thôi, tương lai cả công ty này sẽ do Mộ thiếu tiếp quản, hơn nữa anh ta còn là con ruột của Mộ chủ tịch và vị phu nhân đương nhiệm. Đã có một Mộ thiếu như vậy, thì cần chi tới cái cô Mộ tiểu thư này nữa?"

"Nhưng dù sao cô ta cũng là con gái ruột của chủ tịch, sau này không long thì cũng phượng thôi chị à!" (ý nói không giàu thì cũng sang)

"Chúng ta quản chi việc đó? Chỉ cần quan tâm đến người mình nên lấy lòng thôi chứ. Anh em à? Cô có thấy có cặp anh em nào xa nhau mấy chục năm mà có tình cảm tốt với nhau không?"

Cô trợ lý chột bưng tỉnh: "Ồ, thì ra là thế !"

Cô thư ký khẽ lắc đầu, lộ ra biểu tình "cung còn non tay lắm, phải năng học hỏi thêm nghe chưa?"

Lan Khê nhắm mắt gõ cửa, không ai lên tiếng.

Cổ tay cô có chút đau, cô làm liều, trực tiếp mở cửa đi vào, không ngờ được thưởng thức một hình ảnh đẹp khiến người ta không dứt ra được.

Bên cạnh bàn làm việc, cảnh tựa như mộng, một người đàn ông đang say sưa đắm mình trong đồng văn kiện. Cả người anh được tắm trong một tầng ánh sáng nhu hòa, hình ảnh giao hòa giữa con người và thiên nhiên thu hút tất cả mọi ánh nhìn. Lan Khê ngẩn ngơ đi tới, không biết có nên mở miệng gọi anh hay không, chỉ sợ mình tới không đúng lúc, làm phiền tới anh, khí thế người này mạnh mẽ quá, đàn áp cả người cô, cô rất sợ chọc giận anh ta .

Bàn tay nhỏ bé lựa một chỗ trong tầm với của anh, khẽ đặt tách cà phê xuống, chuẩn bị ra khỏi phòng.

"Cà phê này có bỏ đường không?" Một thanh âm lạnh như băng truyền đến.

Hic! Hôm qua đã edit tới chương 12 rồi, trưa nay con Lap dờ chứng, làm mất hết dữ liệu trong máy, làm tụt hứng ghê gớm. Mình mới edit lại chương này. Vì làm lại, cảm xúc không hào hứng như lúc đầu, mọi người đọc thấy chỗ nào chưa tốt thì góp ý nha. Tính hôm nay đăng 3 chương nhưng giờ chắc chỉ 2 chương thôi quá. Mai nếu làm kịp, mình sẽ đăng nhiều hơn, bù hôm nay

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tức giận

"Hà?" khuôn mặt nhỏ nhắn dần ra một lúc , không kịp tiêu hóa những lời vừa nghe.

Một người đàn ông to xác, lại thích uống cà phê ngọt à? Cô không có hiểu sai đó chứ?

Mộ yến thần khê cau mày.

Những năm làm việc ở nước ngoài, anh tích lũy cho mình gia tài cả bạc tỉ. Chỉ là trong những thời điểm bận rộn, đầu tắt mặt tối với công việc, để duy trì sự tỉnh táo, anh buộc phải nhờ đến những tách cà phê. Anh có thói quen phải thêm ba thìa đường vào tách cà phê, nếu không sẽ không thể nuốt trôi, đắng lắm.

"Tôi không biết cô thư kí có bỏ đường vào không nữa, nhưng tôi có mang theo nước trái cây nè, cũng ngọt lắm, anh có muốn dùng không?" Cô thận trọng hỏi lại.

Mộ Yến Thần vẫn nhúu chặt chân mày, giống như đang bắt mẫn, phụng phịu với việc không theo ý mình. Lan Khê trong thoáng chốc bỗng dưng không còn sợ anh. Cô cảm thấy người này cũng bình thường như mọi người khác, uhm, chỉ có đôi lúc hơi lập dị.

"Không cần." Anh lãnh đạm nói.

Lan Khê vẫn đứng nguyên tại chỗ , quan sát cách anh xử lí chuyện công ty. Cổ tay áo bẻ cao lên, lộ ra rõ ràng những đường gân xanh trên cánh tay. Lan Khê bất giác nhớ lại sự tiếp xúc trong phòng tắm. Bàn tay cô vẫn còn nhớ đến xúc cảm khi chạm vào da thịt nóng bỏng của anh, nó như ẩn chứa một cỗ sức mạnh to lớn bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra, cô vừa nhớ lại vừa nuốt từng ngụm nước miếng.

Tuy chưa trưởng thành, nhưng cô cũng chẳng còn bé bỏng, không hiếm lạ gì thân thể của phái nam. Ngoài những điều biết được từ sách vở, khi đi học trong trường, thỉnh thoảng cô vẫn thấy được một vài nam sinh cởi trần. Nhưng thân thể thiếu niên vẫn còn khá mảnh khảnh. Người nào trở mã tốt thì cũng chỉ có cơ một chút thôi à. Không giống như thân hình của Mộ Yến Thần, bắp thịt săn chắc, mùi nào ra mùi nấy đó nha. Thân hình này khi mặc áo sơ mi, khoác tây trang bằng phẳng sang trọng lại càng thêm thêm mị hoặc đến mê người. (con bé đúng là sắc nữ mà)

Ma xui quỷ khiến cô lại cất bước đi về phía anh.

Lúc Mộ Yến Thần cảm giác được có người đi tới, thì mũi anh đã ngửi được mùi vị trái cây thoang thoang, chân mày còn chưa kịp chau lại, liền nhìn thấy một viên kẹo đã được lột sạch vỏ, lộ rõ màu vàng cam tron bóng đang ngay sát miệng mình.

"Vị cam đó! Anh ăn thử đi?" Lan Khê nhẹ nhàng lên tiếng.

. Mộ Yến Thần cơ hồ muốn bốc lửa, vạch đen nổi đầy đầu. Không phải anh không biết cách đối nhân xử thế, nhưng tình huống bất ngờ này vẫn khiến anh nhất thời chưa tìm được đối sách thỏa đáng, mỗi móng càng thêm mím chặt. Cô nhóc này cứ làm như hai người thân nhau lắm, mà cho dù tình cảm hai người có tốt lên, anh cũng không chấp nhận nổi hành động hiện giờ của cô.

Giờ phút này anh nên làm sao mới phải? Quát lớn bảo cô dừng lại – như vậy thì mình chấp nhận quá, không lẽ há miệng ăn viên kẹo- thôi giết anh đi cho rồi.

Hành động như thế nào thì cũng không phù hợp với tác phong của anh.

"Mộ Lan Khê." Anh khê hít một hơi, giọng khàn khàn.

Cánh tay nhỏ bé chộp được cơ hội, nhanh chóng đẩy viên kẹo vào trong miệng Mộ Yến Thần. Bị tấn công đột ngột , sắc mặt Mộ Yến Thần giờ đây không khác gì màu của đáy nồi. Vị kẹo ngọt liếm đã tràn ra khắp khoang miệng, quán quanh trên đầu lưỡi. Bàn tay anh quăng mạnh cây bút máy, những tờ văn kiện bị đánh mực, anh cũng không quan tâm.

"Ngọt không?" Lan Khê tò mò, nghiêng mặt sang chăm chú nhìn anh. (đọc khúc này chết cười với bé Khê, đáng yêu ghê)

Mộ Yến Thần tay nắm thành quyền, bụm lại môi mình, sắc mặt đen kịt rất khó coi. Chết tiệt, đã bao lâu rồi anh không hề đụng tới mấy thứ này. Anh giống như mấy đứa trẻ suốt ngày mê kẹo ngọt lắm sao? Hôm nay ra đường chắc không xem hướng rồi, muốn trong phòng an tĩnh làm việc, mà cứ bị con nhóc này quấy phá hết lần này tới lần khác. Lừa giận ngàn ngọt bốc lên, không thể kiềm chế.

"Đi ra ngoài." Giọng nói giống như đang phát ra từ hầm băng.

Lan Khê run lên, lông mi giật giật, vội vàng lui về sau một bước, bộ dạng vẫn ngây ngô đáng yêu.

"Bảo cô đi ra ngoài, không nghe hả!" Mộ Yến Thần thật sự bó tay với bộ dáng này của cô rồi, lạnh giọng quát lớn.

Lan Khê tưởng mình gặp phải quỷ dữ, đứng hình luôn.

Cô cứng mình hồi lâu mới chậm chạp xoay người, dờ khóc dờ cười nhanh chân bước ra cửa, không dám nhìn đến khuôn mặt dọa người của ai kia. Đóng lại cửa phòng, Lan Khê dựa vào cánh cửa, liên tục hấp khí: “Đồ thần kinh. . . . muốn dọa chết người, gây ra án mạng sao?”

Chương 9: Người đàn ông hại nước hại dân

Còn vài tiếng nữa mới tới thời điểm tan ca, Lan Khê vẫn chưa hoàn hồn sau khi bị hù dọa, khuôn mặt vẫn còn hơi xanh xao. Cô mệt mỏi đi về phòng nghỉ, thả mình trên chiếc ghế salon, cả người co rút lại trên ghế.

Cảm thấy hơi ngột ngạt, liếc nhìn xung quanh, thấy trên bàn có tờ tạp chí, cô khẽ với tay lấy tạp chí.

Là tạp chí quốc tế.

Quá chán Toàn những sự kiện cũ, chán hơn nấu cháo điện thoại với Kì Diệu nhiều. Cô lười biếng liếc nhìn, may thay vẫn có vài hình ảnh của mấy anh người mẫu vót vát lại, ngắm trai đẹp giết thời gian cũng tốt.

Lật sang một trang mới, Lan Khê ngừng tay, mắt mở lớn có chút kinh ngạc .

Trời ạ, sao ở đâu cô cũng đụng phải cái tên đáng ghét này?

Khuôn mặt cô nhỏ nhắn lộ vẻ khó tin, khẽ nhìn về phía căn phòng làm việc trang nghiêm của tổng giám đốc, sau tiếp tục cúi xuống tờ tạp chí đang nắm trong tay. Quả nhiên chụp rất đẹp, góc độ cạnh thật chuẩn xác, ánh sáng cũng rất phù hợp, tạo nên một tấm ảnh hoàn hảo. Mộ Yến Thần trong bức ảnh không còn vẻ lạnh lùng, mà thay vào đó là sự trầm ổn, khôi ngô, tuấn tú. Người chụp ảnh phải vô cùng tinh tế mới có thể nâng sự mỉa mai hoặc của anh ta đến cảnh giới cao nhất.

Tựa đề bài viết —— "DiglandYork" – Tìm hiểu về CEO của công ty nổi tiếng

Phía dưới kèm theo dòng —— "Những bí mật của anh chàng CEO tài giỏi, quyết đoán" !

Lan Khê thiếu chút nữa là phun hết đồ ăn trong dạ dày, "Pằng!" một tiếng đem tạp chí khép lại.

Cái tiêu đề thật ghê tởm, chắc chắn là nói quá sự thật! Lan Khê mặt đỏ lên, tim đập thình thịch. Cô không rõ DiglandYork là công ty lợi hại đến cỡ nào, cũng chả thèm quan tâm xem cái tên tư bản Mộ Yến Thần ở nước ngoài thế lực lớn mạnh ra sao. Nhưng cái tạp chí này, mang tiếng là quốc tế mà toàn viết những tin giải trí vô bổ sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến những tâm hồn ngây thơ, thuần khiết như cô đó nha.

Nghĩ thì hay lắm, nhưng bàn tay nhỏ nhắn vẫn không chịu được cám dỗ, lại lật tạp chí đến trang vừa rồi, tiếp tục bình phẩm bức ảnh.

Hình ảnh chụp nghệ thật quá, nhiếp ảnh gia thật có tài nha, sao nó lại mê người đến thế nhờ.

Còn người đàn ông trong bức ảnh. Là đồ hại nước hại dân, không hơn không kém.

"Một tiểu thư, chocolate của cô nè, hiệu Dove'sa mà tiểu thư thích đó!" Một nhân viên đi ngang qua, đưa cho cô một thỏi chocolate.

Lan Khê vội vàng khép tạp chí lại, sao tự nhiên có cảm giác bị bắt gắp khi đang làm chuyện xấu. Quý thật! Cô nhận lấy chocolate, lúng ta lúng túng nói câu: "Cám ơn."

Mang thỏi chocolate lột vỏ ra, màu nâu nhạt thật đẹp mắt, mùi vị thật hấp dẫn. Cô cắn một miếng, trong đầu lại thoáng hiện ra cảnh tượng trong phòng tắm. Lan Khê không chịu nổi, cảm thấy mình điên thật rồi, uốn éo cơ thể, vùi mặt sâu vào đệm ghế sofa.

"Mấy chục năm không gặp nhau rồi, cậu còn không chịu xuất hiện cho bọn tớ chiêm ngưỡng dung nhan một chút à?" Thanh âm trong điện thoại chứa đầy ý cười.

Mộ Yến Thần đem phần văn kiện cuối cùng giao cho thư ký, con người khẽ chớp, lúc sáng lúc tối.

"Gặp nhau ở chỗ nào?" Anh hỏi.

"Dạ Vạn Cương, lúc tám giờ, chờ cậu!"

Tắt di động, anh tiếp tục làm việc, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi thư ký: "Dạ Vạn Cương ở chỗ nào?"

Thư ký đang sửa sang lại tập văn bản, bàn tay hơi giật giật, mặt lại chuyển đỏ, run giọng đáp: "À, chỗ đó ở phía tây, cách công ty không xa lắm, là nơi giải trí nổi tiếng nhất của thành phố."

Động tác Mộ Yến Thần hơi khựng lại.

Trong con ngươi ánh lên tia sáng khác thường, thái độ vẫn nhàn nhạt: "Cô ta đâu rồi?"

"Một tiểu thư chờ hơi lâu, nên đã ngủ quên trên ghế"

Mộ Yến Thần sắp xếp xong mọi việc, đi ra ngoài thì trong công ty không còn ai. Anh nhìn đồng hồ trên tay, mới phát hiện ra mình tan làm hơi trễ, đã 7h30p.

Anh vừa gọi điện cho Mộ Như Khanh, vừa đi tới ghế salon, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lan Khê: "Tĩnh dậy đi."

Tối nay sẽ có gắng pót thêm chương nữa^^. Hic! nhìn lượt view của truyện mà ngậm ngùi quá, chắc mình edit không được tốt

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lan Khê mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy đói bụng quá, đói đến nỗi dạ dày cũng đau lên, cô bực bội nhủ chặt lông mày.

". Buổi tối hôm nay con không về, mẹ không cần gấp gấp dọn dẹp lại phòng, tạm thời chưa cần thiết" Mộ Yến Thần giọng trầm thấp, rất có từ tính, lễ phép nhưng xa cách, không dễ dàng tiếp cận. Đôi mắt sâu hun hút nhìn về phía Lan Khê, nói thật nhỏ, "Về phần cô ta. . . . Con sẽ đưa cô ta trở về"

Lan Khê đứng lên khỏi ghế, giờ tay vuốt vuốt bụng, cau mày, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Anh cố tình ngược đãi tôi phải không?"

Đôi mắt Mộ Yến Thần sắc như dao, nhìn cô mấy giây, bóng dáng mạnh mẽ rần rời chậm rãi đứng dậy, nắm chặt chìa khóa: ". Tôi đưa cô về nhà."

Lan Khê sửa sang lại váy: "Ngày mai, tôi sẽ không đến đây nữa!"

Cô lúc này như một đứa bé đang hờn dỗi, cô uất ức lắm nha, cả ngày không làm gì hết, tựa như một đứa đầu gỗ, di động mang theo cũng hết pin. Còn phải chờ anh ta đằng đằng suốt mấy tiếng đồng hồ, giờ thì hay rồi, dạ dày đau muốn ngất luôn!

Mộ Yến Thần dừng lại bước chân.

Khí thế cường tráng của anh lại xuất hiện, ánh mắt rơi trên đỉnh đầu của cô, Lan Khê lập tức khản trương, cắn môi. Nhưng cô đâu nói gì sai, anh còn muốn nổi giận? Cô không được cảm thấy tủi thân sao?

"Tôi công ty hay không là chuyện của cô, là tự cô muốn chờ đợi, cô có đủ hai tay hai chân, không lẽ còn muốn người khác hầu hạ."

Giọng nói trầm thấp bình tĩnh, tựa như mặt hồ yên ả, không chút nhấp nhô hay lăn tăn gợn sóng.

Lan Khê chỉ còn biết câm nín!

Khuôn mặt cô lúc này rất đặc sắc, hai màu trắng, đỏ liên tục thay nhau biến đổi. Ánh mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm Mộ Yến Thần. Cô giờ đã hiểu rõ, người đàn ông này không những là một tên tự cao tự đại mà còn là một kẻ máu lạnh, tên này quả thật không còn thuốc chữa!

Cô kéo thẳng nếp gấp trên váy, xong thẳng người tiến lên phía trước.

Khi hai người lướt qua nhau, hàng lông mi của Mộ Yến Thần khẽ rũ xuống, khí tức lãnh đạm cũng tan đi vài phần. Lan Khê có cảm giác cánh tay mình bị một khối lực lượng nắm chặt lại, cô lao đảo suýt té ngã, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh trầm tĩnh.

"Tôi một khi làm việc sẽ không để ý tới thời gian, để cho cô phải đợi lâu, tôi xin lỗi. Lần sau nếu tình huống này xảy ra, cô cứ lên tiếng nhắc nhở, không cần im lặng chờ đợi."

Giọng nói anh mang theo sự thành khẩn, hoàn toàn mất đi sự lạnh lùng, thay thế bằng sự hiền hòa, thân thiện.

Không đợi Lan Khê phục hồi lại từ trong con chấn động vì sự thay đổi đột ngột của mình, Mộ Yến Thần đã buông tay cô ra.

"Ba cô đang chờ cô ở nhà, tôi đưa cô trở về." Mộ Yến Thần thu hồi ánh mắt, cầm chìa khóa đi thẳng ra ngoài.

Lan Khê vẫn ngơ ngác, cho tới khi Mộ Yến Thần đã đi tới cửa chính, cô vẫn chưa tìm lại được phản ứng tự nhiên.

Mộ Yến Thần cau mày, quay đầu lại: "Còn sao nữa?"

—— Anh đã cố kiên nhẫn, nhẫn nại nói chuyện, giải thích cho cô hiểu, cô còn chưa hài lòng sao?

Lan Khê hơi hoảng hốt, chậm rãi đi tới cửa, bàn tay đặt trên nắm cửa, lúng túng nói: "Tôi không muốn về nhà."

Có trời mới hiểu tại sao cô lại không muốn về ngôi nhà đó!.

Cô vốn có gia đình hạnh phúc, một nhà ba người trải qua cuộc sống ngọt ngào, vui vẻ, hiện tại đã hoàn toàn biến mất. Một cuộc hôn nhân xa lạ đột ngột chen vào, phá hủy mọi thứ, ba cô vui vẻ với tình yêu mới. Tiểu tam phá hoại gia đình cô lại còn mang theo một đứa trai đến chiếm cứ ngôi nhà. Hạnh phúc gia đình ngày xưa cùng tình thương yêu của ba ngày càng rời xa, cô cái gì cũng chẳng còn.

Mộ Yến Thần dĩ nhiên hiểu được tâm trạng hiện giờ của cô, gương mặt lại dấy lên sự lạnh lùng.

Anh cố đè nén cổ tức giận đang muốn cháy lên, đôi tay cắm vào túi quần, lạnh lùng xoay người: "Việc này không thể do cô quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Anh không cô đơn sao?

Bỏ lại sau lưng tầng nhà mênh mông rộng lớn, dáng người to lớn, thon dài của Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục hướng về phía trước, lấy tay gạt cầu dao xuống, "ong" một tiếng, toàn bộ không gian trở yên tĩnh đến đáng sợ..

Hàng mi dài run lên, bóng tối ập đến che lấp khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê.

Trong bóng tối, chỉ còn nghe được tiếng giày da nện xuống đất cùng tiếng hô hấp khe khẽ, Lan Khê lúc này như bưng tỉnh từ cơn mơ, hoàn toàn hiểu rõ vấn đề.

Trên đời này, cô có thể nhân nhượng trước bất kì người nào, ngoại trừ người đàn ông này. Đó là một trong những kẻ đã dẫm nát hạnh phúc gia đình cô.

Anh em ruột thì sao chứ? Cho dù quan hệ sau này có tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp, nhưng nửa dòng máu của người đàn bà kia vẫn chảy trong người anh. Tương lai khó nắm bắt trước, nếu có ngày cô cùng mẹ anh trở mặt, dùng chân suy nghĩ cũng biết anh sẽ luôn đứng cùng chiến tuyến với mẹ mình thôi!

Nỗi chua xót cuộn cuộn trào dâng trong lòng, đôi mắt sáng trong ngẩng lên, nhanh chân đuổi theo người phía trước.

Đôi bụng nên chạy không được nhanh, thấy cửa thang máy sắp khép lại, Lan Khê hấp tấp nhảy vào, tà váy xém nữa bị kẹp giữa 2 cánh cửa.

Mộ Yến Thần trở mặt nhìn dáng người mảnh mai đang xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy vào thang máy. Chân Lan Khê đứng không vững, sắp ngã lên người anh. Anh cau mày, nhưng cánh tay to lớn vẫn theo bản năng vươn ra tiếp đỡ, ôm cả người cô vào lòng.

Sau một phen hoảng loạn, cửa thang máy hoàn toàn đóng chặt., gương mặt Mộ Yến Thần cũng tối theo luôn.

Ánh mắt anh thâm thúy, lạnh lùng, môi mím chặt, chân bước về sau, cánh tay dời từ eo sang chống đỡ dưới nách Lan Khê——

"Đứng ngay ngắn lại coi."

Lời nói vang ra, nhiệt độ cũng lạnh thêm vài phần, cực kì giống giọng điệu nghiêm khắc của thầy giám thị đang răn đe học sinh nghịch ngược.

Lan Khê run lên, cảm nhận rõ ràng bàn tay anh từ eo chuyển sang dưới nách mình. Đôi mắt vừa nâng lên liền chạm phải một khuôn mặt tuấn tú, hô hấp lập tức rối loạn. Cô đỏ mặt, khẽ tránh ra, ngoan ngoãn đứng ngay ngắn ở một bên thang máy.

Điện thoại đúng lúc vang lên, giải quyết tình huống khó xử này.

Lan Khê ngược mắt hỏi: "Sao không chịu nhận điện thoại?"

Vừa nói ra, cô lập tức hối hận. Trong thang máy tín hiệu yếu, đâu có ai dùng điện thoại, trẻ ba tuổi còn biết điều này. Cô đúng là đồ đại nghịch mà!

Mộ Yến Thần chẳng buồn quan tâm.

Ra khỏi thang máy, anh mới nhận điện thoại, thanh âm Nhiếp Minh Hiên mang theo kích động mong đợi: "Ồ lâu ba nhá, lát nữa cậu đến nói tên là có người hướng dẫn" tiếp sau lại nói, "Đi một mình?"

"Ừ."

"Đây là biểu hiện cậu vẫn còn độc thân, cô đơn lẻ bóng?" Thanh âm mang theo ý trêu chọc.

Mộ Yến Thần không lên tiếng, khẽ liếc nhìn cô nhóc đang âm ỉ đứng kế bên, môi mỏng nhàn nhạt dán lên ống nghe: "Chờ tởm một chút, còn có tí việc."

Đối phương chưa kịp hỏi, anh đã tắt máy.

Suốt nửa đường về nhà, cô nhóc hay cãi nhãi vẫn không hề lên tiếng, Mộ Yến Thần cho rằng cô đã ngủ, tâm tình cũng khẽ buông lỏng, anh mở cửa sổ cho gió đêm tràn vào, một cánh tay gác lên thành cửa.

Thành phố xa cách nhiều năm, giờ đã trở về. Vào khoảnh khắc bình yên này, anh chỉ muốn thoải mái tận hưởng, bỏ xuống hết mọi buồn phiền, bực dọc trong lòng.

"Mộ Yến Thần."

Âm thanh nhẹ nhàng của người bên cạnh truyền đến, mang theo cảm giác cô đơn, buồn tẻ.

Mi mắt anh giật giật, môi mỏng vẫn mím thật chặt, anh đoán được cô còn muốn nói tiếp.

Lan Khê cắn môi, ngẩng nhìn thành phố về đêm, bầu trời trên cao lấp lánh những ánh sao: "Trước kia mẹ tôi còn sống, tôi cảm thấy hạnh phúc khi ba mẹ chỉ có duy nhất một mình tôi, lúc đó hai người đều dành tất cả tình yêu thương cho tôi. Nhưng giờ mẹ không còn, tôi lại cảm thấy làm con một chẳng hay ho gì, bên cạnh không có một người anh em nào để san sẻ nỗi cô đơn cùng mình. Mọi buồn đau, mọi lạc lõng chỉ trút xuống một mình tôi thôi."

Cô nói một hồi, cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, quay mặt nhìn về phía anh.

"Mộ yến thần, tôi nghe dì Mạc bảo anh sống một mình ở nước ngoài suốt nhiều năm trời, một thân một mình, anh không cảm thấy cô đơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cùng đến Dạ Vạn Cương

Lan Khê thắc mắc một vấn đề tương đối tế nhị tại một nơi không thích hợp, nên Mộ Yến Thần lựa chọn đối sách: không thêm quan tâm.

Con người trong mắt càng thêm sắc lạnh, những khớp xương nổi rõ trên ngón tay khi anh dùng sức nắm chặt tay lái. Khi xe chạy đến một khúc cua, âm thanh lãnh khốc vang lên: "Không phải việc cô cần quan tâm."

Câu nói ngắn gọn không dài dòng làm người khác không thể đoán được tâm tư của anh lúc này.

Lan Khê cả thấy hơi xấu hổ vì đã đụng chạm đến vấn đề riêng tư của người khác, cô bèn quay mặt đi tiếp tục ngắm cảnh, thực hiện chính sách "im lặng là vàng".

Về đến nhà lại càng cảm thấy đói hơn, nhưng bên trong phòng khách xa hoa lộng lẫy lại vô cùng trống trải. Chỉ thấy người giúp việc, còn chủ nhân thì không thấy tăm hơi.

Lan Khê méo mó gương mặt ngồi phịch xuống ghế, hỏi: "Ba của tôi đâu?"

Quản gia đáp: "Tiên sinh cùng phu nhân ở thư phòng."

"Vậy bọn họ ăn chưa?" Cô ngẩng mặt lên hỏi.

"Ăn rồi ạ."

Quản gia nhận ra đây mắt Lan Khê nháy lên một tia mắt mác, tiếp tục nói: "Trong phòng ăn đã bày sẵn thức ăn nóng, tiểu thư hiện tại có thể dùng, hôm nay cô về trễ có đói bụng không?"

Lan Khê sờ bụng, đột nhiên cảm thấy người quản gia này so ba cô, còn quan tâm cô nhiều hơn.

Trên chiếc bàn ăn to lớn bày đầy đủ các món sơn hào hải vị, từ xa đã ngửi được mùi thơm. Lan Khê ngồi vào ghế, nhưng lạ thay giờ phút này cô lại chẳng thấy đói bụng, cô cảm thấy mình như đang ngồi trong nhà vệ sinh để thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn, cho dù ngon tới đâu thì vẫn nuốt không trôi.

Cô tự lấy tay đánh vào đầu mình, so sánh thật điên cuồng mà!.

"Mang bánh ngọt vào phòng của tôi đi!"

Dặn dò xong cô quay về phòng. Vào phòng, cô liền sạc pin điện thoại mở máy lên, đúng lúc Kì Diệu gọi đến.

"Hôm nay tớ được anh trai dẫn tới Dạ Vạn Cương chơi. Wow! Ở đây toàn trai đẹp không à! Lan Khê ơi, tớ chơi đi, tớ giới thiệu vài anh đẹp trai cho cậu!" Giọng của cô nàng Kì Diệu thật đỉnh tai nhức óc, đang oang oang gọi cô..

Lan Khê còn ngần ngại, không dám tự mình quyết định, suy nghĩ một chút cô cảm thấy mình nên đi xin phép vị quân trưởng khó tính trong nhà. Ai ngờ vừa đi tới cửa phòng liền bị ngăn trở.

"Tiểu thư, người hiện tại không nên là tìm tiên sinh, có thể..... sẽ quấy rầy ông ấy..." Người giúp việc tò vò lúng túng.

Lan Khê nhìn chằm chằm cửa phòng, sau hai giây mới hiểu được ý tứ của người giúp việc.

Lan Khê mặt thì đỏ nhưng trong lòng lại lạnh như băng, thầm nghĩ, “Đã năm mươi tuổi rồi, "phương diện kia" vẫn còn sung thế à? Hay là vừa mới cưới được một bà vợ trẻ đẹp như hoa, cho nên hormone nam tính lập tức tăng lên nghìn ngút?”

Hít một hơi, cô nói: "Vây chờ ba tôi ‘ làm việc ’ xong, nhấn lại với lại ông ấy, tôi đi ra ngoài cùng bạn, buổi tối có người đưa về, sẽ không về quá muộn."

Nói xong Lan Khê quay mặt đi.

"Tiểu thư, là bạn nào thế?" Người giúp việc vội vàng hỏi.

Lan Khê ngoái đầu nhìn lại, dừng một chút, nói với bà ta: "Di vui tính ghê, ba tôi còn chưa thèm quan tâm, di vội quan tâm làm gì cho mệt? Đừng lo, tôi sẽ trở về."

Không có người thương cô, thì cô sẽ tự yêu thương bản thân mình!

Lan Khê Vừa ngân nga bài hát vui tai vừa trở về phòng chuẩn bị, cô diện một bộ váy ngắn thật gợi cảm phối hợp cùng đôi giày cao gót màu bạc, mang áo khoác ở bên ngoài, không muốn cho người trong nhà thấy bộ đồ cô mặc ở bên trong, nhanh chân chạy ra khỏi nhà

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thiếu nữ vị thành niên

Trời đêm gió lớn, thời điểm Lan Khê tới Dạ Vạn Cương, cả người đều toát ra khí lạnh. Vừa bước vào đã thấy cảnh tượng một người đàn ông mập ú đang ôm triển miên một cô gái ăn mặc cực kì hở hang . Cô vội vàng dấn sát tường, nhanh chóng đi qua, không dám làm phiền người ta làm việc.

Kỷ Diêu vội chạy tới, cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé đang lạnh buốt trong áo khoác, la lớn: "Cuối cùng cậu cũng đến!"

Lan Khê mặt đỏ như máu: "Đừng đụng vào tớ, tớ vừa chứng kiến một hình ảnh đồi trụy đó. Ui! Nổi hết cả da gà, không biết tối nay có bị bệnh đau mắt không nữa!"

Kỷ Diêu cười ha ha: "Nè! Sao cậu không trang điểm một tí?"

"Tầm phào! Tớ đây trời sinh đã là mỹ nhân hoa lệ rồi!"

Hai cô nhóc vừa cãi nhau chí chóe vừa cất bước đi vào trong.

Lan Khê đi vào, liền bị tiếng nhạc to lớn làm chấn động cả màng nhĩ, cô nín lấy cổ áo, cùng Kỷ Diêu đi vào một phòng đã đặt trước, Kỷ Diêu tò mò, một mực muốn biết cô bên trong mặc trang phục như thế nào, Lan Khê không đồng ý, liên tục giãy dụa, cố tránh thoát khỏi móng vuốt của cô nàng, đỏ mặt: "Kỷ Diêu cậu là đồ biến thái, đồ dâm dục, tớ không cởi áo khoác đâu"

"Gớm! lại còn ra vẻ! dám mặc vào mà không dám khoe ra? Tớ chỉ xem một tí, cậu ngại cái chi? Những gì cậu có chẳng lẽ tớ không có?"

Lan Khê yếu ớt : "Nhưng không cùng kích cỡ hình dáng"

Kỷ Diêu đỏ mặt: " Bà nó chứ! Mợ Lan Khê, cậu chê của tớ nhỏ phải không."

Hai người vẫn mãi mê nháo loạn, không chú ý tới một người có dáng vẻ ôn hòa thân thiện đã ngồi bên cạnh từ nãy giờ. Ánh mắt người thanh niên mang tia cảnh cáo ném về phía Kỷ Diêu, ra hiệu cô không được làm loạn thêm nữa, sau cất giọng trầm bổng hướng Lan Khê: "Em vừa mới tới hả?"

Lan Khê ổn định hô hấp, quay mặt lại nhìn, từ lúc nào Kỷ Hằng đã ngồi bên cạnh cô.

Nhìn dáng vẻ của cô, Kỷ Hằng nở nụ cười ôn hòa, lấy một lon coca đưa cho cô: "Chỗ này có chút loạn, em ngồi ở đây chơi với Kỷ Diêu nha, đừng đi lung tung một mình, muốn đi đâu thì nói cho anh biết."

Lan Khê nhận lấy cola, uống một hớp, lập tức cả người sáng khoái Vẫn là ở cùng bạn bè vui nhất .

Kỷ Diêu ra về người lớn tiếp lời: "Nghe chưa cưng? Không được đi lung tung, nhất là không được đi tìm trai đẹp? Chỉ được phép đi tìm anh trai tớ thôi? Cậu có nắm được trọng tâm vấn đề chưa?"

Kỷ Diêu cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm: “Gớm cái ông anh này, mới thấy người ta xuất hiện, hai mắt lập tức sáng bừng lên, giờ còn bắt chước Tôn Ngộ Không, vẽ ra cái vòng xung quanh, hạn chế sự tiếp xúc bên ngoài"

Kỷ Hằng không nói, trong mắt có ý cười, ngón tay ưu nhã giơ lên: "Anh quên dặn, em cũng phải ngoan ngoãn cho anh."

"Thôi đi, anh đừng là ra vẻ đạo mạo nữa. Anh trai à, chúng em chỉ vừa học xong lớp 11 thôi, anh muốn gì gì đó, thì phải chờ đến khi tốt nghiệp cấp ba ——" Kỷ Diêu híp mắt, tiếp tục vạch trần bộ mặt thật của ông anh mình.

Lời còn chưa nói hết, trên trán đã bị một bàn tay đập vào, Kỳ Diệu che cái trán, lập tức la lên!

Lan Khê không để ý tới 2 người, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào màn ảnh lớn, ở đó có người đang hát bài “Người chở con thuyền tình yêu”. Cô nhất thời khí thế bùng bùng, đứng lên nói: "Tớ muốn đi ra hát một bài!"

Kỳ Diệu vừa mới bị anh trai dùng “Nhất dương chỉ” bắt nạt, lại nghe thấy giọng nói hào hứng của Lan Khê, lúc này chỉ muốn nằm lăn quay trên mặt đất: "Thôi cậu giết tớ đi, cho tớ nhanh được giải thoát"

Nụ cười trên mặt Kỳ Hằng càng thêm sâu, chậm rãi tựa vào ghế sa lon, nghe cô cất giọng hát ngâm nga: "Em chỉ mong lúc mặt trời chiếu rọi Tây Sơn, hai chúng ta đắm chìm trong nụ hôn. Oh oh oh oh."

Nụ cười ôn hòa càng không thể kiềm chế, lan rộng ra tận mang tai.

Hôm qua mới xem "thử thách cùng bước nhảy" nên quên đăng bài, tối nay mình sẽ đăng bù hai chương nữa. Mọi người đọc truyện vui vẻ và ủng hộ mình nha

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Biến mất

Không khí xung quanh ngày càng nóng lên, thấy Lan Khê vui vẻ, Kỳ Hằng mới khẽ nhẹ lòng. Ba tháng trước, lúc biết tin Mộ phu nhân qua đời, Mộ Minh Thăng liền lập tức tái giá, cậu rất lo cho cô sẽ bị ám ảnh tâm lý. Nhưng nhìn tình huống bây giờ có vẻ không tệ, Lan Khê ngoại trừ đôi lúc hơi “điên” một tí, căn bản không có bất kì điểm dị thường.

Kỳ Hằng xoa xoa mi tâm, nhìn nhóm người đang “điên loạn” nhảy múa, cậu buồn cười, quay qua nói với người bên cạnh: "Cho tôi đi ra ngoài tí."

Cậu muốn đi tính tiền trước .

Tính tiền xong trở lại, trùng hợp cửa phòng VIP mở ra, bên trong phòng VIP vô cùng yên tĩnh, cách biệt với thế giới ồn ào ngoài này. Kỳ Hằng dừng bước, con ngươi khẽ nhìn lướt vào trong, quả nhiên thấy được một nhân vật lớn, rất có sức ảnh hưởng tới thành phố này.

—— Nhiếp Minh Hiên, một trong những “Thái tử gia” nổi tiếng.

Giờ phút này anh ta dựa vào trên ghế sa lon, nở nụ cười tà mị, bên cạnh là một người đàn ông mang vẻ lạnh lùng, hai người trò chuyện với nhau.

Mi mắt giật giật, Kỳ Hằng cảm thấy người đàn ông kia nhìn rất quen mắt.

Nhưng lúc này trong đầu cậu toàn nhớ đến hình ảnh cô bé Lan Khê xinh xắn, đáng yêu. Vì thế, cậu lười đi vào chào hỏi, cất bước về chỗ của mình.

Khi vừa mở cửa, tiếng nhạc “đỉnh tai nhức óc” lập tức tấn công vào trong tai, cậu phải mất mấy giây mới ổn định lại tinh lực, tiếp ưu nhã đi vào bên trong, thấy Kỳ Diệu đang vui vẻ trò chuyện cùng đám bạn học. Kỳ Hằng theo bản năng quét một lượt trong phòng, tìm kiếm bóng dáng mảnh mai, nhỏ nhắn. Nhưng nhìn tới nhìn lui mấy lượt vẫn không thấy cô nhóc đâu.

.Gương mặt Kỳ Hằng lập tức trầm xuống, mím môi, cậu đi tới kéo Kỳ Diệu ra xa khỏi nhóm bạn. Không đợi cô nàng tức giận, cậu lên tiếng hỏi trước: "Lan Khê đâu?"

Kỳ Diệu lập tức yên lặng, quan sát xung quanh, Lan Khê “không cánh mà bay”, hoàn toàn biến mất tiêu!

Cô nàng lập tức tỉnh rượu, gãi đầu: "Em. . . . Không biết, vừa rồi còn ở cạnh em mà. Đây, các cậu có ai thấy Lan Khê không?"

Một nam sinh ngẩng đầu, chỉ cửa: "Bạn ấy uống say, chắc ra ngoài nôn rồi."

"Mẹ kiếp, các cậu không biết là không thể để bạn ấy một mình khi bạn ấy uống rượu sao!" Kỳ Diệu suýt nữa nhảy dựng lên.

Nam sinh co rúm người, vẻ mặt quỷ dị —— Con bé này điên à! Cậu đâu phải thần, làm sao cái gì cũng biết được?

Mặt Kỳ Hằng tái mét, buông tay cô em gái ra, nhanh chân chạy ra ngoài tìm kiếm. Kỳ Diệu cũng trở nên hốt hoảng, vội vàng chạy theo sau. Bỗng nhiên Kỳ Hằng dừng bước, quay lại chất vấn cô nàng: "Em nói gì với Lan Khê, tại sao em ấy lại uống rượu?"

Kỳ Diệu rất uất ức: "Em có nói gì đụng chạm tới con bé, cùng lắm thì nói xấu anh với nó thôi à!"

Nhưng cần thận suy nghĩ, cô nàng phát hiện ra một việc.

Kỳ Diệu muốn vả miệng mình ngay lập tức, chỉ tại cái miệng vô dụng này gây họa. Lúc này, cô nàng vui quá, cứ nắm tay Lan Khê bỏ bô không ngừng, nói đông nói tây, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Lan Khê vẫn chăm chú nghe cô nàng nói, sau một lúc hai tay nhỏ bé nắm chặt lại, băng quơ nói một

câu "Gia đình cậu hạnh phúc thật đó, mọi người trong nhà hết sức yêu thương nhau nhỉ!"

Mộ Yến Thần khẽ vỗ trán, mi tâm nhíu lại.

Thật là đau đầu!

Anh thường ngày chỉ thích những nơi yên tĩnh, quả thật không phù hợp với những chỗ ồn ào như thế này. Nếu không nể mặt Nhiếp Minh Hiền cùng đám bằng hữu, thì anh đã chuồn về nhà từ sớm rồi. Cánh tay thon dài vươn lên, muốn nói lỏng cavat cho dễ thở một tí, thỉnh thoảng một mùi nước hoa nồng nặc xông lên hai cánh mũi.

.Anh cúi đầu, quét nhìn người phụ nữ đang tự nhiên nhào vào trong ngực mình.

Hai cánh tay người phụ nữ như rắn quấn chặt lấy vòng eo tinh trắng của Mộ Yến Thần. Cả người cô ả mềm oặt, cứ nhích tới nhích lui, ánh mắt cô ả mơ màng như đã bị người đàn ông anh tuần trước mất câu mất linh hồn. Toàn thân cô ả lúc này dâng lên một cổ khát vọng nguyên thủy nhất, neho mắt lại, không nhìn được, nhưn người tham lam liếm dọc theo chiếc cằm hình vòng cung của anh.

mãi xem bước nhảy, quên đang bài^^ Minh đăng một chương trước, trước kế nếu làm kịp thì lát đăng luôn, không thì hẹn ngày mai vậy.

Mọi người đọc truyện vui vẻ nha

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bị bắt quả tang

Theo phản ứng, một luồng khí nóng đột ngột nổi lên, dâng trào khắp cơ thể, nhưng gương mặt Mộ Yến Thần vẫn không chút biểu cảm, dưới ánh đèn tỏa ánh sáng mê ly.

Người phụ nữ hôn đến nghiền, cứ triền miên trần trọc bên môi anh. Môi Mộ Yến Thần vẫn mím chặt, không phản đối cũng chẳng hòa theo.

Khuya áo bằng kim loại phản chiếu ánh đèn, phát ra những tia sáng chói mắt, anh nâng ly rượu lên môi, tai vẫn lắng nghe Nhiếp Minh Hiền bình luận những chuyện đen tối xảy ra gần đây trong thành phố. Giọng anh ta mang theo ý châm biếm, hài hước, bộ điệu như khi ở cùng người thân thiết nhất, không chút cố kị, thoải mái đàm tiếu những việc xấu xa, dơ bẩn.

Người phụ nữ vẫn chăm chỉ, niệt mài đốt lửa trên người Mộ Yến Thần, bàn tay cô ả ngày càng lớn mật, cời ra một cái cúc trên cổ áo anh, ý đồ mon men luồn vào trong cổ áo để được chạm vào làn da nóng bỏng bên trong.

Còn chưa chạm được tí da thịt nào, Mộ Yến Thần đã liếc mắt xuống, hàng mi dài che khuất đôi mắt sâu nên không ai có thể đoán biết được tâm tư anh lúc này. Anh dùng một tay giữ chặt cổ áo, tay còn lại dùng sức nắm cổ tay người phụ nữ “đâm dâng” này kéo mạnh ra xa, rồi tiếp tục mở miệng, giọng nói trầm thấp ưu nhã: "Tôi đi ra ngoài tí."

Người phụ nữ bị đẩy, ngã ngửa ra, đụng phải khay trà làm bằng đá cẩm thạch, đau điếng người!

Nhiếp Minh Hiền cười cười, hóp một ngụm rượu, làm động tác cạ ly với bóng lưng Mộ Yến Thần., thầm nghĩ: “Nhiều năm đã trôi qua, tính tình của thằng nhóc này vẫn không thay đổi”..

Người phụ nữ đau đến mức nước mắt ào ào chảy xuống, cổ tay bị bóp như muốn bẻ ra. Cô ả vừa không ngừng xoa tay vừa không ngừng run rẩy. Nhiếp Minh Hiền cười đến chói sáng, đưa cho cô ả một ly rượu, bàn tay sờ sờ cầm cô ả, tỏ vẻ muốn an ủi, nói thật nhỏ: "Được rồi! Nín đi, sau này nhớ kĩ, muốn trêu chọc ai cũng được, nhưng phải tránh xa tên kia đó."

Từ phòng vệ sinh đi ra, liền thấy được một dáng người mảnh khảnh , đang oằn người dựa trên bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo.

Mộ Yến Thần không quan tâm, thu hồi ánh mắt , nghiêng người rời đi.

"Bé cưng, nôn xong chưa? Có cần chú giúp một tay không." Một gã đàn ông say khướt ,đang từ từ đi đến, ôm lấy bả vai cô.

Lan Khê cau mày, khuôn mặt nhăn như khi ăn ớt, tỏ ra chán ghét cực độ.

"Bé tới đây cho chú xem một chút, xem bé khó chịu chỗ nào?."

Cô ghê tởm, tay nhỏ bé cố đẩy khuôn mặt dâm tà đang hướng sát mình, giọng nói mềm nhũn: "Chú cái đầu ông đó, cút đi."

Mộ Yến Thần bước chân dừng lại, đôi mắt bắn ra những tia sáng lạnh lùng.

Anh nhớ rõ lúc đưa cô về, anh ngồi trong xe, xác định cô đã vào trong nhà mới rồi đi. Nhưng giờ thì sao? Cô nhóc này y phục không chỉnh tề, đầu óc mơ mơ màng màng, xuất hiện tại địa phương không phù hợp với độ tuổi, eo cùng chân đang bị cánh tay ghê tởm của gã đàn ông kia khinh nhờn.

Một cổ tức giận bùng lên trong người, lan tràn ra tận khóe mắt.

Lan Khê dạ dày khó chịu, hai hàng chân mày nhíu chặt, vô cùng hối hận vì lúc nãy đã một hơi nốc cạn ly rượu kia. Cả người cô vô lực, mềm nhũn, phải men theo vách tường trượt xuống. Vốn không muốn ngồi bệt xuống đất, nhưng hai chân cô giờ không còn sức lực để chống đỡ cả thân người nên một phát té nhào xuống nền đất, áo khoác mang ở ngoài bị thấm nước. Cô bực mình, lấy tay vẩy vẩy để nước văng ra.

Trong mơ hồ, Lan Khê nghe được tiếng giầy da nện xuống đất cùng tầng áp suất lạnh đang tiến về phía mình.

Cố gắng ngửa đầu nhìn lên, khi nhìn thấy rõ gương mặt của người đàn ông phía trên đỉnh đầu, hai mắt Lan Khê lập tức mở to. Tròng mắt cô đen kịt to tròn, sáng lóng lánh y hệt như quả nho chín mọng. Khuôn mặt đang đỏ hồng lập tức biến sang trắng bệch, không thể hít thở!

Mà gã đàn ông vô si kia, lúc này đang ôm một con mắt bầm tím, chạy thực mạng như gặp phải quỷ!.

—— Hic , sao tự nhiên có cảm giác cô lên đi yêu đương vụ trộm, bị người lớn trong nhà tóm được quá!.

Lan Khê chật vật đứng dậy, đầu cô choáng váng, nhưng cố sức giả vờ trấn tĩnh. Ngón tay cô chỉ về hướng hành lang, lắp bắp: "Tôi đi cùng bạn học. . . . chúng tôi chỉ tới ca hát, tôi đã xin phép. Ba tôi đã đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mộ Lan Khê, đứng ngay ngắn lại cho tôi

Cô ngượng ngịu giải thích, khuôn mặt đỏ bừng, rượu xông vào tận não, không cách nào đứng vững .

Ánh mắt Mộ Yến Thần bao trùm lên đỉnh đầu cô, Lan Khê ngoan ngoãn cúi đầu, bộ dáng biết sai nhận lỗi.

Lâu sau, giọng nói lạnh băng từ đỉnh đầu truyền đến: "Không cần phải giải thích với tôi."

Cô muốn đi đâu, hoặc muốn quậy phá, ngỗ ngược đến chừng nào... tất cả không liên quan tới anh.

Anh xoay người bước đi, để lại cho cô bóng lưng lạnh lùng, khắc nghiệt.

Lan Khê liềm liềm môi, tay nhỏ bé chống tường, cố gắng đuổi theo phía sau anh, giầy cao gót đi không vững cứ ngã ngã nghiêng nghiêng. Dạ dày cuộn thắt lại, cô rất muốn nôn, nhưng cố gắng bụm miệng, không dám nôn.

Tay chân luống cuống một hồi, lại đâm đầu đụng phải sau lưng Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy trên lưng ấm áp, áp lực đột ngột đánh tới khiến anh có chút chao đảo. Anh lạnh lùng, vươn cánh tay ra phía sau, một phát tóm chặt con mồi say sưa về phía trước, ôm vào trong ngực mình.

Lan Khê đồ dẫn mê mang, sợ hãi ngửa đầu nhìn anh, chưa kịp nói xin lỗi, đã thấy Mộ Yến Thần cau mày, bàn tay to lớn giữ cầm cô, mang theo một cổ tức giận, cúi đầu xuống .

Lan Khê sợ tới mức ngây người, theo bản năng đầu ngửa ra phía sau, nhưng gáy lại bị một bàn tay khác giữ chặt, mạnh mẽ kéo trở lại!

Cô vội vàng nhắm mắt, khuôn mặt trắng bệch không còn một tia máu, cổ vùng vẫy thoát khỏi tay anh.

Gương mặt Mộ Yến Thần không chút biểu cảm, vẫn tự nhiên cúi người, khẽ ngửi bên môi cô. Ngửi xong anh chậm rãi ngước mắt, lạnh lùng hỏi: "Uống rượu?" (ủa mẹ ơi , có anh em nào như vậy không trời, gian tình cứ gọi là bay tung tóe á)

Lan Khê run rẩy hàng mi, từ từ mở mắt, gương mặt tuấn tú vẫn gần sát bên cạnh cô.

"Còn là Bạch Cữu nữa. Mộ Lan Khê, cô càng ngày càng giỏi." (Bạch Cữu: rượu đế, rượu trắng)

Thanh âm mỗi lúc mỗi trầm hơn, hàng vạn tia khí lạnh tỏa ra từ hơi thở của anh, làm da đầu người ta tê dại. Lan Khê cắn môi, hai hàng chân mày nhíu chặt, cơ hồ chạm vào nhau, tay cô nắm chặt cổ áo anh.

"Mộ Yến Thần. Tôi mắc ối quá."

Giọng nói nói cô mềm nhũn, có chút nũng nịu, đánh sâu vào lòng anh.

Con người Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, môi mòng lạnh lùng mím lại, khoảng cách giữa hai người rất gần. Anh thậm chí có thể thấy được từng cọng

lông mi dài đang run rẩy của cô, còn có gương mặt không cần son phấn vẫn trắng hồng tỏa sáng. Còn chưa kịp khiển trách, con ma men này liền “ợ” một tiếng, mềm nhũn dựa sát vào ngực anh..

Mộ Yến Thần muốn nổi điên lên, gương mặt tối sầm xuống trở nên đen kịt!

May cho Lan Khê, cô không nôn ra được thứ gì, chỉ là dạ dày đang co thắt lại. Thấy cô không nôn ra, ánh mắt Mộ Yến Thần mới dịu xuống. Hai tay anh vẫn ôm lấy eo cô, còn hai tay cô nắm lấy cổ áo anh, tư thế hai người muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Kỷ Diêu từ hành lang phía bên kia chạy đến, đúng lúc thấy được màn đặc sắc này, hai mắt tròn trũng, trông mắt như muốn rớt ra!!

"Anh. Anh." Chứng kiến cảnh tượng này, Kỷ Diêu tuy rất tức giận, nhưng cô nàng vẫn chỉ là con nhóc học cấp ba, đâu dám dùng vũ lực giải quyết với Mộ Yến Thần, nên đành sử dụng tạm “võ mồm”, đứng tại chỗ xù lông lên, quát to:"Anh buông Lan Khê ra cho tôi, lập tức buông tay! Đồ cái thứ lưu manh, muốn giờ trở vô sỉ hả? Anh oi! Anh oi!"

Kỷ Diêu gấp đến độ vừa quát vừa nhảy dựng lên!

Mộ Yến Thần đang loay hoay đối phó với người trong ngực, nghe tiếng Kỷ Diêu, anh khẽ đưa mắt quét nhìn cô nàng.

Kỷ Hằng đang tìm khắp lầu hai, nghe tiếng Kỷ Diêu vội vàng chạy tới. Khi thấy được màn “ôm ấp tình cảm” của hai người kia, mặt cậu đỏ lên, kịch liệt thờ đốc, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ.

"Anh buông cô ấy ra đi, anh không thấy cô ấy đang rất khó chịu sao." Giọng nói Kỷ Hằng lạnh lùng nhưng vẫn duy trì lịch sự, tao nhã.

Mộ Yến Thần có thể đoán được thân phận của hai người vừa xuất hiện, nhưng anh không cần chú ý tới họ, miệng dán lên tai Lan Khê, lãnh đạm ra lệnh: "Đứng lên ngay ngắn coi."

Cô nhóc trong ngực anh vẫn nhúu chặt chân mày, trên trán chảy đầy mồ hôi. Dạ dày cô như bị kéo căng ra, rồi quặn chặt lại, đau đến chết đi sống lại, chẳng còn hơi sức nói chuyện.

Kiên nhẫn của Mộ Yến Thần giờ đây đã bay sạch, giọng trở nên nghiêm nghị: "Mộ Lan Khê, đứng ngay ngắn lại cho tôi."

Hai cánh tay mềm mại quăn lấy cổ anh, cả người nhỏ nhắn nép vào lòng anh, tiếng nói nức nở đáng thương: "Dạ dày tôi đau quá."

Thật sự rất đau. Đau đến chết mất. Chết rồi chắc sẽ được gặp mẹ nhỉ!

"Mộ Yến Thần.em đau lắm..... em nhớ mẹ mình quá." Lan Khê oa oa kêu lên, kèm theo một giọt nước mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vô tình tỏ ra yếu ớt

Giờ phút này cô nằm trong ngực anh yếu ớt như một mảnh thủy tinh dễ vỡ.

Mộ Yến Thần mở cửa xe, đem Lan Khê ngồi vào vị trí phó lái. Thời điểm này anh có chút do dự, không biết có nên đưa cô trở về Mộ Trạch hay không. Nếu giờ về đó, phải giải thích như thế nào với người trong nhà, đặc biệt là Mộ Minh Thăng, nên dùng lý do gì cho việc khuya thế này hai người lại ở cùng nhau? Anh đứng thẳng dậy, khẽ hít sâu vào, đem cánh cửa xe đóng lại

.Kỷ Diêu tỏ ra lo lắng, đứng ở ngoài, thông qua cửa kính sát ruột nhìn Lan Khê. Kỷ Hằng gõ vào vai cô nàng, ý bảo cô nàng lên tiếng. Ánh mắt Kỷ Diêu nhìn chằm chằm vào Mộ Yến Thần, tỏ vẻ khó tin.

"Khụ...Khụ... À, con bé không thoải mái, lát anh cho nó uống nhiều nhiều nước nóng nha." Kỷ Diêu đỏ mặt nói.

Mộ Yến Thần không đáp lời, tiếp tục đi qua mở cửa xe phía bên kia.

Những thứ này, anh không cần bọn họ chỉ dạy.

Anh cũng biết để ngăn chặn những việc như thế này xảy ra lần thứ hai, chính là từ nay cấm tiết cô giao du với những loại bạn này, để cô khỏi bị dụ dỗ đến những nơi chứa đầy cạm bẫy giống hôm nay. Anh chỉ cần cùng loại người này phí nước bọt, lạnh lùng phóng xe về phía trước.

Kỷ Diêu kinh ngạc, quay đầu bắt đầu đi nhìn Kỷ Hằng.

"Anh oi, trong nhà Lan Khê khi nào thì mọc ra người đàn ông đáng sợ này vậy? Con nhóc kia không thèm nói gì với em hết!" Kỷ Diêu vô đầu.

Kỷ Hằng trầm mặc không trả lời, vẫn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân mình.

Do tác dụng của rượu mạnh liệt đánh vào, Lan Khê toàn thân nóng bức, cả người như bị nhét vào lò nung, tay nhỏ bé bắt đầu kéo kéo y phục.

Mộ Yến Thần nhìn trong kính thấy một màn như thế, gương mặt tuần tú thoáng chốc lạnh xuống, giọng trầm thấp cảnh cáo: "Mặc vào, không được cời."

—— Mẹ kiếp, giờ đây anh mới thấy rõ trang phục cô đang mặc bên trong áo khoác, là bộ váy ngắn hai dây khá "thiếu vải. Tuy có thể phủ kín những nơi cần nên che đậy, nhưng vẫn tôn lên hình dáng những đường cong ngọt ngào của thiếu nữ, đánh mạnh vào thị giác của cánh đàn ông. Cảnh đẹp bày ra trước mắt chỉ càng làm cho Mộ Yến Thần thêm tức giận, gân xanh nổi đầy lên trên trán.

Lan Khê không thèm để ý tới lời cảnh cáo, đem quần áo từ trên người cời xuống. Tốt! cời xong thấy mát hẳn ra.

"Két" một tiếng, Mộ Yến thần vội vàng đạp thắng xe lại.

Anh bức mình đem áo khoác đã bị ướt của cô thấy ra ghế phía sau, tiếp theo cời tây trang trên người mình, đem nửa thân trên của cô bao bọc kín mít, không còn chút khe hở. Lan Khê cũng nổi cáu lên, sao mới mát được tí đã trở nên nóng bức thế này, cô dùng giăng, giầy dựa nhất quyết không chịu phồng hóp.

Bàn tay Mộ yến Thần bóp chặt lấy hai tay cô, ngăn cản cô tiếp tục hành động "hoang dại" lại, mở giọng chất vấn: "Cô bao nhiêu tuổi? Đua đòi theo ai mà mặc loại trang phục thô kệch này hả?"

Lan Khê bị chặn thở không nổi, bị ép tới khó chịu, nước nỡ cau mày kháng nghị: "Tôi nóng lắm"

Than xong, bàn tay nhỏ bé tiếp tục làm loạn.

Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục đè chặt con nhóc cứng đầu này, áp trán mình vào trán cô, cau mày cảnh cáo: "Dừng quậy nữa! Tôi mở điều hòa cho cô."

Anh bỗng cảm thấy kỳ quái, vừa nãy còn than đau dạ dày, ra về đau đến chết đi sống lại, sao thoáng cái đã có sức làm loạn?

Lan Khê nâng hai hàng lông mi đã nước đầm vì thấm nước mắt, tui thân nói: ". Tôi đói bụng quá."

Mộ Yến Thần thờ dãi một hơi, giăng co với cô chỉ mới vài phút đã làm cả người anh xuất đầy mồ hôi, nhìn cô thật sâu, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: "Muốn ăn gì?"

"Bánh ngọt." Thanh âm cô mềm nhũn nhưng có chút thanh tỉnh.

Lạy trời! Món này không khó tìm, có thể chiều theo cô một lần, anh định gật đầu đáp ứng lại nghe tiếng nói mơ mơ màng màng: "Nhưng phải là bánh sinh nhật nha."

Mặt anh lúc này y chang đầy nôi!

Dừng xe lại ven đường, anh quay qua nói với người bên cạnh: "Ngoan ngoan ngồi đây, chút nữa tôi sẽ quay lại."

Xuống xe, cẩn thận khóa lại cửa xe.

Mộ Yến Thần trong lòng có chút mê mang khó hiểu. Anh biết rõ bản thân không phải là loại người dễ dàng mềm lòng trước bất kì ai. Nhưng hôm nay hành động của anh hoàn toàn trái ngược ngày thường. Sự thỏa hiệp, kiên nhẫn này có phải chỉ đơn giản vì cô say xìn, rồi tỏ vẻ yếu đuối trước mặt anh không?

Thời điểm anh cầm bánh sinh nhật trở lại, cô nhóc ồn ào nào đó đã tựa vào kính xe, ngủ thiếp đi.

Hic! tự nhiên edit mấy chương bé Khê đau bụng thì bụng mình cũng đau theo, sáng giờ nằm nhà ôm bụng mà than.

Hôm nay chỉ đăng hai chương thôi nhé, mai nếu mình khỏe lại sẽ cố đăng 3c

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thỏa hiệp

Sáng hôm sau, Lan Khê mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, đôi môi như muốn nứt ra hết.

Cô mở mắt, lồm cồm ngồi dậy. Nhìn thấy một nơi xa lạ, cô lập tức trợn mắt há mồm, vội vàng cúi xuống xem xét lại trang phục. Khi thấy quần áo hôm qua vẫn còn nguyên vẹn, cô mới dám thở phào ra. Lan Khê lười biếng ngó nghiêng toàn bộ căn phòng một lúc mới chịu xuống giường, mở cửa đi ra ngoài.

Từ lâu hai nhìn xuống có thể thấy được bao quát khắp phòng khách, bên bàn ăn, có bóng dáng của Mộ Yến Thần đang ngồi xem báo.

Hình ảnh này đập vào thị giác có sức công phá mãnh liệt, khiến Lan Khê phải gấp gáp lui chân về phía sau, tay nhỏ bé nắm chặt lan can, liên tục thở ra hít vào.

Đây là. Nơi nào?

"Đã dậy rồi thì đi rửa mặt đi, đến đây thấy có gì ăn được thì ăn, tôi cho cô 20 phút."

Giọng nói trầm thấp, bình tĩnh vang lên dội khắp căn nhà.

Lan Khê cắn môi, gương mặt đỏ ửng, người đàn ông này chắc có con mắt thứ ba trên đỉnh đầu nhỉ? .

Cô chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, qua loa đánh răng rửa mặt. Trong phòng tắm bao trùm một màu trắng xóa, từ sơn tường đến những vật dụng nhỏ như khăn lông, bàn chải đánh răng. . . . Cả căn phòng toát lên một sự cô tịch nặng nề như chính chủ nhân của nó.

Không dám kéo dài thời gian, làm xong, Lan Khê lập tức mang vội đôi dép dùng trong nhà, nhanh chóng chạy ra ngoài trình báo.

Lúc xuống lầu, Lan Khê mới nhìn rõ, diện tích phòng khách so với tưởng tượng của cô còn lớn hơn nhiều. Cô lúng túng, lựa chỗ cách Mộ Yến Thần xa nhất, mới kéo ghế ngồi xuống, nhỏ tiếng hỏi: "Đây là đâu?"

Mộ Yến Thần đứng lúc vừa xem xong mục tài chính cuối cùng của tờ báo, anh đem tờ báo để qua một bên, cầm lấy khăn ăn, lau thật sạch hai bàn tay.

"Nhà tôi." Anh nói.

Lan Khê ngạc nhiên.

Nhưng bụng cô đang réo rất liên tục, biểu tình vì cô ngược đãi nó. Lan Khê cũng chả buồn tỏ ra khách sáo với anh, tay nhỏ bé cầm bánh bao bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nghi ngờ hỏi: ". Tôi làm sao lại ở chỗ này, khi đang ngủ, mộng du nên rơi tới đây hả?"

Tay cầm nĩa của Mộ Yến Thần thoáng dừng lại, để xuống, bụng ỉa sữa tươi bên cạnh nhấp một ít, ngược mắt hỏi: "Không nhớ rõ gì sao?"

Lan Khê cả kinh, bánh bao đang nhai trong miệng suýt bị nghẹn, khăn trương nhìn anh. Hôm qua uống say, không lẽ cô lại gây chuyện rắc rối, lại còn dính dáng đến người đàn ông này, hôm qua cô đã làm gì đặc tội với anh sao?

Mộ Yến Thần đem ly sữa tươi để xuống, gương mặt tuấn tú vẫn nhìn chăm chú vào người trước mặt, trầm giọng nói: "Tôi đây ngồi."

Hic, khí thế cường đại, đáng sợ lại ép tới Lan Khê rồi, mỗi khi khí lực này tràn đến là cô hít thở không thông mà. Lúc này, có thêm mười lăm gan cô cũng không dám kháng lệnh anh.

Cô cố thu hết can đảm, tiến lại ngồi gần anh.

Vừa mới đặt mông ngồi xuống ghế, Mộ Yến Thần liền bất ngờ tấn công, nhanh chóng dùng một tay bắt lấy cằm Lan Khê, xoay khuôn mặt cô về phía anh, bắt buộc cô nghiêm túc nhìn vào mắt anh, nghiêm nghị nói.

"Lan Khê, tôi chỉ nói một lần duy nhất, từ nay ban đêm không được ra khỏi nhà, nghiêm cấm giao du với loại người như tôi hôm qua, cũng không bao giờ được đặt chân đến những địa phương không thích hợp với tuổi của cô nữa, nghe rõ chưa?"

Lan Khê mới đầu bị khí thế của anh hù dọa, một lúc lâu mới yếu ớt phản ứng.

"Vô lí! Những người hôm qua là bạn của tôi, anh không được phép nói họ."

"Nói ‘vâng’."

Lan Khê bị chặn họng, mặt đỏ bừng bừng như máu: "Mộ yến thần, anh dựa vào đâu mà muốn quản tôi? Chẳng qua chỉ là một ông anh hờ trên danh nghĩa, ngay cả ba tôi còn chưa quản chặt tôi như thế."

"Cô có thật hi vọng sẽ bị mọi người ngó lơ, không ai thèm quan tâm, coi ngó?" Ngữ điệu anh giờ rét lạnh như băng, "Tôi chỉ lặp lại một lần, lập tức nói 'Vâng'."

Cầm Lan Khê đau lắm nhưng vẫn không muốn đầu hàng trước anh, ánh mắt cô sáng long lanh, nhìn trực diện vào mắt anh, thể hiện sự quật cường của bản thân.

Hai người im lặng giằng co. Một giây, hai giây. . . . Từng giây chậm chạp trôi qua. Cuối cùng, Lan Khê đành gờ cờ trắng, đáy mắt long lanh âm ỉ đi chút ánh sáng, lông mi dài rủ xuống, nhẹ nhàng chớp nháy. Giọng nói mang theo chút uất ức, tủi thân, dùng giọng mũi "ừ" nhỏ một tiếng. Hic! Cường thế của Mộ Yến Thần ép Lan Khê đến mức ngột ngạt, không thể hít thở nổi. Nếu còn ngoan cố, chắc cô sẽ chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lời nói dối bị vạch trần

Nhận được sự thỏa hiệp của Lan Khê, ánh mắt hung hăng của Mộ Yến Thần mới dần dịu lại, thu hồi bàn tay, thẳng người ngồi lại chỗ cũ.

"Ăn nhanh đi, sau đó tôi đưa cô về nhà gặp ba cô rồi mới tới công ty. Nhưng trước tiên, cô nên suy nghĩ tìm ra lí do chính đáng cho việc cả đêm không về nhà ——" Nói đến đây, Mộ Yến Thần liền dừng lại, ánh mắt không tự nhiên liếc nhìn động tác của Lan Khê.

Khuôn mặt cô trong trẻo, lạnh lạnh như nước, hai má đang phồng lên, miệng thổi phù phù vào ly sữa lúc này anh mới uống.

Không khí trong nhà dường như được sưởi ấm lên, Mộ Yến Thần cố thu lại sự mất tự nhiên, giọng trầm thấp nói: "Tìm được lí do chưa?"

"Rồi."

"Lí do gì?"

"Nói là tới nhà chú hai ngủ lại một đêm. Trước kia tôi toàn lấy lí do này." Cô trả lời mà không thèm nhìn vào mặt anh.

Đem ly sữa đẩy ra xa, Lan Khê đứng dậy: "Tôi ăn no rồi."

Mộ Yến Thần nhìn vào đĩa bánh bao của cô, phát hiện cô mới ăn tí xiu, cau mày: "Ăn thêm nhiều chút."

Lan Khê lại nghiêng đầu, lạnh lùng liếc anh một cái, nhấc chân bỏ đi một mạch, bị anh chọc tức, còn ăn được mới lạ.

Suốt quãng đường về nhà họ Mộ, Lan Khê vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, bí xị.

Tia nắng ban mai tỏa khắp căn biệt thự xa hoa, rực rỡ chói sáng tựa như ngày đầu Mộ Yến Thần từ nước ngoài trở về.

Trong phòng khách, Mộ Minh Thăng ngồi trên ghế sa lon, mặt trắng bệch như bị trét cả tấn thạch cao. Mạc Như Khanh cũng như ngồi trên đồng kiến lửa, thấp thỏm không yên. Lúc này, theo luồng ánh sáng hắt vào phòng, một dáng người cao lớn, tuấn dật từ từ xuất hiện. Ánh mắt Mạc Như Khanh sáng lên, mang theo tia vui mừng khi thấy Mộ Yến Thần, bà tò mò nhìn phía sau Mộ Yến Thần, lập tức reo lên:

"Minh Thăng, Minh Thăng! Lan Khê về rồi!" Trong giọng điệu của bà mang theo sự kích động khó kìm nén.

Mộ Minh Thăng biểu tình nhất thời trầm xuống, lửa giận cháy lan khắp toàn thân, nhưng vẫn cố nhịn xuống đáy lòng, bình tĩnh ngược mắt quan sát.

Lan Khê không cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, bình tĩnh chấp tay sau lưng, kêu một tiếng: "Ba."

Lúc này, hai bàn chân thon nhỏ của cô được bọc trong đôi giày cao gót màu bạc sáng long lanh. Toàn thân trên được bao phủ bởi một cái áo khoác lớn. Cả đêm ở bên ngoài, giờ cô lại xuất hiện với bộ dạng này, không khỏi làm cho người khác có những suy đoán mờ ám. Cũng may trước khi trở về, cô đã nhờ Mộ yến Thần mua cho một chai súc miệng, tẩy sạch mùi rượu hôm qua còn vương trên người.

"Hôm qua mày đã đi đâu hả ? Chú Phúc nói mày ra khỏi nhà từ tối! Con gái mà đi ra ngoài cả đêm, thật có đức hạnh, con nhí!" Mộ Minh Thăng hoàn toàn không thể ngăn chặn lửa giận .

Lan Khê sờ di động trong túi, cẩn thận lựa lời "Di động con hôm qua hết pin, lại mang theo không nhiều tiền nên không thể bắt xe về nhà, sẵn tiện nhà chú hai gần đó nên con tập qua nhà chú xin ngủ nhờ một đêm."

"Mày thử nói láo thêm một chữ nữa xem! !" Một tiếng rống dữ dội vang lên, như một cơn bão to quét chút thổi bay đầu cô.

Lan Khê khiếp nhurọc, toàn thân run rẩy.

Quần gia đứng ở bên cạnh tỏ ra lúng túng, có ý tốt nhắc nhở: "Tiểu thư. Sáng nay, tôi đã gọi điện hỏi chú hai của cô rồi."

Lan Khê cảm thấy lúc này như có cây sừng chặn ngang cổ họng.

"Tao cho mày biết, sáng nay, chú Dương gọi điện nói với tao, khuya hôm qua, ở thành tây, chú ấy thấy có một đứa con gái đáng về y chang mày." Mộ Minh Thăng càng nói càng cố gồng giọng, sắc mặt lúc đen lúc trắng, "mày có biết nơi đó là loại địa phương ra sao không hả con? Lần trước thì quậy huyên náo ở ven đường, lần này tiến bộ hơn, trực tiếp đi đến những nơi đen tối, bẩn thỉu. Mày muốn tao tức chết mới vừa lòng phải không? !"

Không còn lời nào có thể phản bác hay ngụy biện, đầu Lan Khê cúi xuống gần tới ngực.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ đến những lời nói vừa rồi, trong lòng Lan Khê lại trào lên sự bi thương, chua xót, túi thân nói: "Vậy cả đêm hôm qua, trong nhà không một ai quan tâm đi tìm con."

Mộ Minh Thăng trợn to hai mắt, giận đến khóe bốc lên tận đỉnh đầu! Sắc mặt lúng túng, cứng họng không thốt nên lời.

Không khí, thoáng chốc trở nên quỷ dị.

Lan Khê chớp chớp hai mắt, cố ngăn những giọt nước mắt đang chực trào ra, vẻ mặt mê mang lộ vẻ đáng thương, quay qua nhìn người quần gia: "Tôi

đoán đúng phải không? Các người. Khi nào mới biết tôi biến mất?"

Một dự cảm xấu đang dần nổi lên trong lòng cô

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Con bé còn nhỏ... đừng đánh!

Quản gia nhất thời không biết trả lời Lan Khê ra sao, khúm núm né tránh ánh mắt cô.

Mặt Lan Khê tái xanh, đôi mắt thoáng tia mê lương, tự cười chính bản thân mình: "Nếu tôi đoán không nhầm, sáng nay tôi không xuống dùng bữa, nhờ vậy nên các người mới biết tôi không có ở phòng mình, có phải không?"

Cô khoanh hai tay trước ngực, cố tạo ra một tư thế thật thoải mái, nhưng thân hình nhỏ bé dưới ánh sáng ban mai vẫn tràn ra sự cô tịch, sự mất mát làm náo lòng người.

Sự im lặng, sự ngọt ngào khắc nghiệt bao trùm toàn bộ phòng khách to lớn.

Lan Khê cảm thấy thật đáng buồn cho bản thân mình.

Suốt dọc đường trở về, tâm trạng cô luôn hồi hộp lo lắng, không thể nào yên lòng. Cô luôn nghĩ mình phải nói như thế nào mới có thể che dấu chân tướng, đem việc ngày hôm qua chôn vùi. Cô không phải là một đứa trẻ hư hỏng, mê chơi không biết đường về. Khi vừa mới tỉnh lại cô luôn tự trách bản thân, sợ ba mình sẽ lo lắng cho cô mà tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của ông.

Nhưng kết quả thì sao? Là cô ngốc nghếch, tự đánh giá cao bản thân mình, căn bản cô chỉ là một thứ bị dư ra trong ngôi nhà này.

Lan Khê cảm thấy mệt mỏi quá, cô không muốn phải nghe chất vấn của bất kì ai nữa, xoay người chuẩn bị lên lầu.

Thời điểm xoay người, cô thấy được Mộ Yến Thần đang ngả đầu tựa trên ghế salon, vẫn nhàn nhã, trầm tĩnh như ngày thường, anh như chìm vào trong thế giới của riêng mình, không quan tâm đến những chuyện đang diễn ra xung quanh.

Trong lòng Lan Khê như chứa đầy những chiếc gai nhọn hoắc đâm sâu vào lòng cô, làm cô đau đớn quá!

"Mày đứng lại !" Mộ Minh Thăng mở miệng, lửa giận vẫn còn, "Mày tưởng tao khờ khạo bỏ qua chuyện tày trời này cho mày hả?!"

Lan Khê lạnh lùng quay lại hỏi ông: "Vậy thì phải làm sao đây? Ba muốn xử lí con thế nào mới vừa lòng?"

"Từ hôm nay, mày chính thức bị cấm túc, ở nhà lo học hành đàng hoàng cho tao !"

"Con không muốn!" Cô lạnh lùng phản đối.

"Đi đăng kí một lớp luyện thi vào buổi tối, anh trai mày sẽ phụ trách đưa đón, có thế tao mới yên tâm!"

"Con không cần!"

"Mày dám nói một chữ “không” nữa cho tao xem!" Mộ Minh Thăng gõ mạnh cây gậy trong tay xuống tấm thảm dưới sàn nhà, tay chỉ thẳng mặt cô, khẽ run, "Sao mày không biết tự kiểm điểm lại chính bản thân mình hả con? Mày nhìn anh mày mà không cảm thấy tự xấu hổ cho bản thân mình à? Điều là con của tao, nhưng mày ngay cả ngón chân của Mộ Yến Thần cũng không bằng! Anh mày từ nhỏ đã phải một mình ra nước ngoài học tập nhưng chưa bao giờ làm đi Mác phải lo lắng thấp thỏm. Còn mày thì sao? Y như đứa đầu đường xó chợ, không có giáo dục!"

“Không có giáo dục”..

Bốn chữ này như một thanh dao sắc nhọn, đâm thẳng vào tim cô, làm trái tim nặng nề rỉ máu!

Nước mắt đã không thể nào kìm nén nổi, thi nhau tuôn rơi trên khuôn mặt trắng nõn, Lan Khê cắn chặt môi mình cho đến khi nó tràn ra máu, cúi kinh phản bác: "Ba đừng so sánh buồn cười như vậy, tôi từ chính bụng mẹ tôi chui ra- bà là người mà ba danh chính ngôn thuận cưới vào cửa. Còn anh ta? Cũng chỉ là kết quả của một mối tình vụng trộm đáng bị người ta khinh bỉ. Ba nói xem, tôi và anh ta, người nào mới là kẻ không có giáo dục? !"

Một câu nói, làm Mạc Như Khanh cả người bật run lên, ánh mắt chỉ dám nhìn xuống đất!

Trên ghế salon, Mộ Yến Thần đang ngồi an tĩnh, cũng mở mắt to ra, mang theo một đạo ánh sáng lạnh.

"Mày Cái con nhỏ mắt dạy này." Mộ Minh Thăng tức muốn học máu, đột nhiên đem cây gậy "Phanh! một tiếng, đập vào một bên má Lan Khê. Lực tay ông rất mạnh, theo phản xạ, cây gậy quơ một đường dài trên không trung, đập vào bình hoa treo trên tường, bể tan tành thành từng mảnh vụn.

Một mảnh vụn sắc bén xẹt qua mặt Lan Khê, kéo thành một đường trên gò má, máu tươi bắt đầu thấm ra. Cô đau đớn hét lên một tiếng, hai bả vai rụt lại, vội lui về phía sau.

Còn chưa hả giận, Mộ Minh Thăng một tay giơ cao lên, hướng về bên mặt bị thương của Lan Khê, định “tặng” cho cô thêm một cái bạt tay! (edit khúc này bức xúc quá, ông này đã man quá >.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bàn tay trong mộng

Cỗ cường lực to lớn, mạnh mẽ đến mức khiến Mộ Minh Thăng – một người đã sống nửa đời trong quân ngũ cũng phải kinh hãi. Tia giận dữ trong ánh mắt Mộ Minh Thăng dần dần tan biến đi. Mỗi khi đối mặt với người con trai này, lòng ông vẫn còn cảm thấy vô cùng áy náy, chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Mang theo con giận còn sót lại, ông trừng mắt quay sang Lan Khê, hai tay run run chỉ về phía cô, lắc lắc đầu lại bỏ tay xuống.

"Hôm nay tạm tha cho mày, về sau nhớ rõ trước khi nói gì phải uốn lưỡi bảy lần, suy nghĩ cho kỹ càng, tránh tự mình rước họa vào thân nghe chưa?!" Giọng nói lạnh lùng, chứa đầy sự đe dọa, cảnh cáo.

Mạc Như Khanh vẫn đứng yên một chỗ chứng kiến mọi việc, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Lan Khê tay ôm gò má, đôi mắt vô hồn, chỉ còn sự lạnh lẽo đến thấu xương.

"A Phúc, gọi người dọn dẹp lại chỗ này, dẫn con nhỏ này lên lầu!" Mộ Minh Thăng nhíu mày, cộc cằn ra lệnh cho quản gia.

Thân hình mảnh mai nằm dài trên chiếc giường lớn.

Người giúp việc gõ cửa phòng Lan Khê: "Mộ tiểu thư, đi xuống dùng cơm đi, lão gia đã nhắc nhở mấy lần rồi đó."

"Tôi không đói bụng."

"Tiểu thư, hay cô ra ngoài này để tôi băng bó vết thương cho." Người giúp việc tốt bụng năn nỉ cô.

"Tôi thích giữ lại, nhìn cho nó nguôi dòi, được không?" Cô cau mày, tức giận trả lời.

Người giúp việc kêu thêm vài tiếng, không có ai đáp trả, đành từ bỏ, xuống dưới nhà làm công việc khác.

Lan Khê ngửa mặt, nhìn chăm chăm lên trần nhà, đôi mắt ánh lên sự đau thương, hồi tưởng lại những việc vừa mới xảy ra. Đầu càng nhớ thì trái tim lại càng đau, đau đến không thở nổi. Cô nhắm mắt, cố gắng mang những hình ảnh khuất nhục, thống khổ ấy đá bay ra xa. Bỗng nhiên một gương mặt mơ hồ xuất hiện trong tâm trí cô.

Một người đàn ông có một đôi mắt thật sáng, sâu hun hút, người duy nhất đã ra tay giúp đỡ, bảo vệ cô..

Gò má anh như được điều khắc, góc cạnh rõ ràng mang lại cho người ta cảm giác sắc lạnh, xa vời không thể nào chạm tới. Mỗi động tác giơ tay, nhấc chân đều toát lên sự phong tình vô hạn. Cô nhớ tới dáng người cao ngất đáng ngưỡng mộ của anh, tư thế ngồi tao nhã cùng vô số vẻ mặt của anh: có trầm tĩnh, có lạnh lùng, có xa cách, còn có vẻ mặt lúc cau giận.

"Bắt máy đi, bắt máy đi, không bắt máy thì người chết với ta" Chương điện thoại vang lên, đưa Lan Khê trở về với hiện thực, làm cô một phen hoảng hốt .

Giọng Kỉ Diệu vẫn mang theo vui vẻ, có chút tùy tiện hỏi cô.

"Hôm qua cậu về nhà có bị gì không? Thứ bảy này tập trung đi dã ngoại, đi được không cung?"

"Không đi được rồi." Cô trả lời, giọng điệu rất chi là đáng thương.

"Sao thế? Ba cậu tức giận không cho đi?"

"Ừ."

"Đáng đời cậu" Kỉ Diệu tỏ ra ghét bỏ nói, "Ai biết hôm qua cậu uống say thành cái đức hạnh đầy cơ mà"

Hai hàng lông mày lá liễu của Lan Khê nhíu lại, cắn môi, lấy hai tay chống cằm, chồm lên: "Tớ thành dạng đức hạnh gì?"

"Cậu say mà còn khôn lắm nhá, ra sức ôm chặt một tuyệt thế mỹ nam có dáng dấp của “cường công”, còn khóc lóc đến lê hoa đá vũ nữa cơ. Tớ nhìn

mà xém nữa muốn phun cả máu mũi! Mà nè, người đàn ông đó ruốt cuộc là ai thế? Có thật là người nhà của cậu không?"

Lan Khê ngửa đầu hấp khí, mặt đỏ bừng như muốn nổ tung ra, cô biết hôm qua mình say sẽ làm ra chuyện mất mặt, nhưng không ngờ mức độ lại khủng như vậy.

". Anh hai tớ." lần đầu tiên gọi hai chữ "anh hai" nên cô có chút xấu hổ.

"Hả? !" Lần này đến lượt Kì Diệu há to miệng.

Khuôn mặt Lan Khê có chút tái nhợt, nhú mày, khoát khoát tay: "Tớ không thể nói rõ với cậu được, chuyện tương đối phức tạp, dài dòng. Thứ bảy này tớ chắc chắn bị giam trong nhà rồi, thôi chúc các cậu đi chơi vui vẻ nha, nhớ mua quà về an ủi tớ."

Mơ mơ màng màng cúp điện thoại, cô lại leo lên giường, cuộn tròn người trong chiếc chăn.

Thật sự cô không tưởng tượng nổi cảnh tượng lúc mình ôm Mộ Yến Thần mà kêu gào, khóc lóc. Quá sức mất mặt! Nhưng Mộ Yến Thần, con người này khiến cô không thể hiểu nổi. Anh bình thường đối với cô lạnh lùng, ghét bỏ nhưng lại ra tay giúp đỡ khi thấy cô gặp khó khăn. Mộ Yến Thần ơi! Sao anh mâu thuẫn thế?

Lan Khê càng nghĩ càng nhức đầu. mê mang chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến nửa đêm, Lan Khê cảm thấy vô cùng khó chịu, cả người như bị thiêu cháy, mồ hôi tuôn ra làm ướt đầm toàn thân. Cô cứ trần trọc, không tài nào yên giấc, cứ như có một đám sương mù đang bao vây lấy mình. Trong cơn mê mang, cô cảm giác có bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vén những sợi tóc mai trên trán mình qua bên tai, rồi bàn tay ấy dịu dàng sờ lên trán cô, còn có giọng nói trầm thấp liên tục gọi tên cô

Nhưng cô.....không thể tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khát vọng không thể che giấu

"Bác sĩ nói vì đau dạ dày nên dẫn đến sốt cao, vết thương trên mặt của tiểu thư cũng đã băng lại" Cố Tử Nghiêu từ hành lang phía bên kia đi đến, vừa báo cáo vừa đưa phiếu khám bệnh của Lan Khê cho Mộ Yến Thần, "Mọi việc đã xử lý xong rồi ạ!."

Đưa di động từ bên tai dời đi, ánh mắt Mộ Yến Thần liếc nhìn sổ khám bệnh, nhưng không đón lấy.

"Tôi đi về công ty... " anh tạm yên tâm, trầm giọng giao phó, "Đợi cô ấy tỉnh lại, cậu giúp cô ấy xuất viện."

Dặn dò xong, đôi chân Mộ Yến Thần liền lướt qua Cố Tử Nghiêu hướng về phía cửa phòng, đi được hai bước đã bị ngăn lại. Anh ngược mắt, thấy Cố Tử Nghiêu lộ ra vẻ mặt lúng túng, cười cười rồi hất cằm chỉ về hướng giường bệnh. Anh đưa mắt theo hướng của Cố Tử Nghiêu ra hiệu, liền thấy trên giường bệnh, Lan Khê đã ngồi dậy, dùng ánh mắt ngây thơ, trong trẻo nhìn hai người bọn họ.

Anh thờ dãi một hồi, quay sang bảo Cố Tử Nghiêu: "Cậu chờ một chút."

Thấy Mộ Yến Thần đang từ từ tiến tới, Lan Khê lấy tay sờ trán, cả người vẫn còn cảm thấy hơi choáng váng, cô liền đoán mình bị sốt rồi.

"Còn khó chịu không?" Anh cúi người, tay chống đỡ thành giường, lạnh nhạt hỏi.

"Còn chút." Giọng nói yếu ớt như một đứa trẻ .

Anh khẽ gật đầu: "Nằm xuống nghỉ ngơi thêm đi."

"Là anh đưa tôi tới sao?"

Anh hơi khựng lại, lông mày khẽ vận lên: "Ba cô thân thể không tốt, không tiện ra ngoài, tôi thuận đường nên chở cô tới bệnh viện."

Hàng lông mi dài của Lan Khê khẽ rũ xuống, cô không muốn suy đoán mức độ thật giả trong lời nói của Mộ Yến Thần. Nhưng cô hiểu rõ, kể từ khi Mạc Như Khanh bước vào nhà họ Mộ, cô đã không còn bất cứ địa vị gì, bất kể là ở trong lòng ba cô hay trong mắt của những người sống trong căn biệt thự ấy .

"Uhm" Ánh mắt cô bình thản, cố làm ra vẻ thoải mái.

Nhìn tinh thần cô đã có chút ổn định, Mộ Yến Thần nhắc người, chuẩn bị đi đến công ty.

Một bàn tay mềm mại vội nắm chặt ống tay áo anh. Ánh mắt Lan Khê lúc này có chút phức tạp: vừa có sự hoảng hốt, vừa có sự mất mát và hơn hết là một sự cầu xin chân thành. Bàn tay cô trượt xuống theo ống tay áo, rụt rè bao lấy bàn tay to lớn của Mộ Yến Thần

Thân hình anh chợt cứng đờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê đỏ bừng, lòng bàn tay cô chảy đầy mồ hôi, nhưng vẫn cố chấp nắm thật chặt tay anh. Thật may anh không gạt tay cô ra hay bỏ đi mà vẫn đứng bất động tại chỗ. Cô thở sâu mấy hơi, lấy lại sự bình tĩnh mới ngược mắt, giọng nói có chút thẹn thùng: "Mộ Yến Thần. cảm ơn anh."

Cảm ơn anh.

Ngay lúc cả thế giới ruồng bỏ tôi, chán ghét tôi thì anh đã xuất hiện. Tại thời điểm tôi cô đơn, lạc lõng nhất, anh lại mang ánh sáng ấm áp sưởi ấm cho tôi.

Hàng mi dài như cánh bướm xinh đẹp, khẽ run lên lại hạ xuống, mặt Lan Khê đỏ thắm, cô khẽ cắn môi dưới: "Trước đây. vì mẹ anh nên tôi ghét lây sang cả anh. Nhưng giờ tôi đã hiểu rõ, như thế là “giận cá chém thớt”, không tốt chút nào, mẹ anh là mẹ anh, anh là anh, là hai người hoàn toàn khác biệt."

"Anh bỏ qua cho sự vô lễ lúc trước của tôi nha?"

"Giờ tôi đã biết anh là người rất tốt, luôn quan tâm chăm sóc cho tôi. Tôi trước giờ không chịu gọi anh là anh trai. . . là vì tôi có chút không quen. Hay anh cho tôi thêm chút thời gian nha, tôi sẽ cố mau thích ứng, được không?"

Cô nói xong mới dám ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt đang cười không hề che dấu sự ấm áp cùng khát khao. Cô giờ như một con trai trong suốt, lạng lẽ mở ra mọi phòng bị, hoàn toàn tin tưởng hướng về anh. Bàn tay mềm mại vẫn cuốn chặt lấy ta anh.

Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh nhìn cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng, đôi môi mím lại rất chặt. Anh cố dùng sự lạnh lùng để duy trì chút thanh tỉnh còn sót lại. Anh cảm nhận rõ ràng lí trí của mình đang từng bước, từng bước tan ra trước đôi mắt nóng bỏng và bàn tay mềm mại của Lan Khê.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: “Sủng ái” cô

Nhiệt độ từ lòng bàn tay nhỏ bé truyền thẳng vào lòng Mộ yến Thần, đâm thẳng vào trái tim băng giá của anh. Nóng bỏng đụng phải giá băng, cảm giác này rất khó chịu, rất không thoải mái. Mọi thứ dường như đang bị chệch đường ray, anh muốn phản kháng nhưng phí công vô ích.

Mộ Yến Thần cảm thấy mình thật thất bại. Một giọng nói mềm mại mang theo chút làm nũng đã đánh bại anh hoàn toàn. Lí trí bền vững, cứng rắn như thép trước đây giờ như núi ngã xuống đất, không còn lại chút gì. Với cô nhóc này, anh chỉ có thể thỏa hiệp mà thôi.

Mộ Yến Thần cúi đầu, hàng mi dày rộng phủ xuống, che lấp tất cả những biểu hiện phức tạp, anh rút tay ra, lạnh lùng nói: "Nghỉ ngơi đi."

Giọng nói anh vẫn lạnh như ngày thường làm Lan Khê có chút khản trương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một tia hoang mang —— chẳng lẽ, những gì cô nói nãy giờ đều vô dụng với anh sao?

Lan Khê trong lòng quỳnh lên, khi thấy Mộ Yến Thần đứng lên, vội vàng nhồm dậy nắm lấy ngón tay anh, nắm rất chặt như sợ chỉ buông tay, anh sẽ biến đi mất. Đôi mắt sáng như sao trời, khàn khoản cầu xin, dịu dàng gọi: "Anh hai."

Giọng nói ngây ngô, đáng yêu một lần nữa lại có sức công phá vô cùng lớn. Mộ Yến Thần cứng đờ như có một dòng điện nóng đang chạy khắp toàn thân, len lỏi vào tận xương sống.

Anh đứng chết trân một chỗ, một hồi lâu mới dám ngoảnh mặt nhìn cô.

Bộ dáng cô vô cùng đáng thương, y như một con mèo nhỏ sợ chủ nhân bỏ rơi mình. Đầu cô yếu ớt dựa vào thành giường, nhưng tay vẫn nắm chặt ngón tay anh, lẳng lặng nhìn anh, không hề lên tiếng, chỉ có sự van xin trong im lặng.

Mộ Yến Thần đành phải thở dài, trầm giọng hỏi: "Em muốn nhờ vả gì đây?"

—— Cô chưa bao giờ là người dầy dụa, khó dứt như thế này. Hôm nay chắc chắn có mục đích riêng nên mới hành động như thế.

Nháy một cái, gương mặt Lan Khê đỏ bừng lên.

Người đàn ông này thông minh ghê! Hoàn toàn nhìn thấu con người cô. Đáng nể quá!

Chuyện đã như vậy, thôi thì cứ nói thẳng, vòng vo tam quốc chỉ thêm tốn nước bọt, cô nhẹ nhàng nói: "Thứ bảy này lớp em tổ chức cắm trại. nhưng. Chắc ba em không đồng ý cho em đi."

Mục đích chính của cô nhóc là đây.

Cô nhóc này trong lúc hôn mê, đau đớn đến cắn chặt môi mình, nhưng vẫn nghĩ đến việc đi cắm trại cùng cả lớp. Giờ đây vừa mới thanh tỉnh, lại vội vàng dùng mưu kế, bày ra chút tiểu xảo định dụ dỗ anh đây mà.

Trong mắt cô có sự khát vọng to lớn, anh nhìn thấy được điều đó.

Mộ Yến Thần gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, thân hình to lớn ưu nhã đứng lên.

Lan Khê có chút nóng nảy, vội vàng giải thích: "Mộ Yến Thần.. à... anh hai, anh đừng hiểu lầm nha, em không phải vì muốn đi chơi nên mới nói những điều đó với anh đâu. Là em tự cảm thấy có lỗi, cảm thấy anh rất tốt mới hướng anh bày tỏ nỗi lòng. Anh đừng tức giận mà!....."

Việc này rất quan trọng đó. Cô thừa nhận thật sự muốn đi ra ngoài mấy ngày cùng bạn bè. Cô chán ghét mỗi khi ở nhà phải thấy vẻ mặt nặng như chì của Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh. Nhưng cô không hoàn toàn vì mục đích này mới chủ động làm hòa với anh đâu.

Không đợi cô nói hết, một bàn tay to lớn bắt ngực nâng cằm cô lên, gương mặt Mộ Yến Thần gần sát mặt cô.

Sự áp bức cùng nguy hiểm đột ngột ập đến, bao vây lấy Lan Khê, cô nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn anh không chớp mắt.

"Về sau cảm không được dùng ánh mắt này để nói chuyện với đàn ông, bất kể là người nào cũng không được, nhớ chưa?" Anh ra lệnh.

Cô còn nhỏ quá, hoàn toàn không biết những nguy họa khi mình dùng ánh mắt ấy nhìn người khác, đặc biệt là đối với phái nam. Ánh mắt ấy sâu thẳm, lấp lánh, mị hoặc như thôi miên dẫn dụ người khác làm họ không cách nào cưỡng lại. Như thế khác nào cô tự dẫn lửa thiêu rụi bản thân mình?

Lan Khê vẫn không hiểu, đôi mắt to tròn như hạt đào vẫn si ngốc nhìn Mộ Yến Thần. Về sau, thấy anh dần mất kiên nhẫn mà nổi lên sát khí, cô đánh liều, nửa hiểu nửa không, nhắm mắt gật đầu thật mạnh!

Thấy cô đã đáp ứng Mộ Yến Thần mới thu lại sát khí, buông tay đứng lên..

"Còn việc cắm trại." Si ngốc thì si ngốc nhưng chính sự thì không thể bỏ lỡ nha.

"Anh sẽ tranh thủ nói với ông ta."

Anh chỉ cảm thấy cô nhóc này còn quá nhỏ, còn quá đơn thuần. Hành động chủ yếu dựa theo bản năng, theo ý thích, gây họa thì nhiều nhưng lại chưa biết cách giải quyết cho thỏa đáng. Đúng là sự khác biệt của một thập niên! Khoảng cách này quả thật quá lớn!

Anh biết đôi khi mình đối với cô quá nghiêm khắc. Nếu như anh là bậc bề trên thì anh có thể thoải mái phê bình, quản thúc cô. Nhưng với tư cách là một người anh trai, anh chỉ có thể cho cô sự "sùng ái" mà thôi!

"Sùng ái" Nghĩ đến hai chữ này, hai hàng lông mày của Mộ Yến Thần lại vặn ngược lên..

Từ đây, lan Khê sẽ bắt đầu gọi yến thần là "ca ca". Vì muốn cho thuần việt nên mình đổi thành là anh hai. Mọi người thấy xưng hô này được hay là xưng "anh trai" tốt hơn. Có gì mấy bạn góp ý cho mình biết nha

Chúc mọi người đọc truyện vui^^ và đón chờ những màn "sùng ái" của anh Thần với bé Khê nha

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hai anh em cùng nhau đi đi!

Sau khi đạt được mục đích, cô nàng lém lỉnh nào đó thoải mái nằm vật ra trên giường, cười híp mắt không thấy Tổ quốc, vô cùng khoái chí, thảnh thơi đầu lười nhơ hồng còn liếm liếm khóe miệng, giống như một tiểu hồ ly gian xảo vừa trộm được thức ăn ngon.

Mộ Yến Thần dường như hít thở không thông khi chứng kiến cảnh tượng này.

Anh chớp chớp mắt, ngón tay nâng lên kéo lỏng chiếc cavat trên cổ áo, cau mày nói: "Đã khỏe rồi thì mau xuất viện, không được ở chỗ này ăn vạ nữa." Nói xong quay gót, đi một mạch ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó không ít lần Mộ Yến Thần luôn suy tư tới vấn đề máu mù ruột thịt này, có hay không sự liên kết giữa hai người cùng chảy chung dòng máu? Nhưng anh không tìm ra lời giải, anh chỉ biết một điều là mình đã dần dần chấp nhận cô nhóc này đi vào cuộc sống của bản thân, luôn bao dung với cô, thậm chí có đôi lúc còn hơi.....phóng túng.

Khi Mộ Yến Thần đề cập tới vấn đề này trên bàn ăn, vẻ mặt Mộ Minh Thăng từ tươi cười như xuân về trở nên lạnh lẽo như đông sang.

Ông vui mừng vì Mộ yến Thần cuối cùng cũng chấp nhận ở lại dùng cơm với gia đình, một điều trước giờ chưa từng xảy ra.

Lan Khê rất khần trương, không dám ngẩng đầu, chỉ cúi mặt xuống chén cơm.

"Đi mấy ngày?" Mộ Minh Thăng lại bắt đầu giọng điệu của một quân trưởng mà tra hỏi.

Lan Khê vội vàng thẳng người: "Dạ ba ngày hai đêm ạ."

Còn đi "tận" ba ngày hai đêm?

Mộ quân trưởng sắc mặt trở nên khó coi, nhưng khi thấy vẻ mặt thả lỏng của Mộ Yến Thần, thì ông liền hòa hoãn lại.

Ngón tay già nua vung lên: "Yến thần, con thu xếp nghỉ ngơi vài ngày, dẫn em nó đi đi."

"—— Hả? !" Lan Khê kinh ngạc, đôi đũa trong tay cũng nắm không vững, rơi xuống dưới đất.

Môi Mộ Yến Thần mím lại chỉ còn một đường mỏng, hàng chân mày nhíu chặt thể hiện sự không muốn, nhưng khi thấy ánh mắt khích lệ của Mạc NHƯ Khanh, anh cũng không lên tiếng phản đối.

"Ba, tự con có thể." Lan Khê cố tranh thủ bàn lại với Mộ Minh Thăng.

"Có anh con theo cùng, hai đứa có thể chăm sóc lẫn nhau, có gì không tốt nào?"

Lan Khê cắn môi, không tình nguyện nói: ". Được ạ."

"Mấy ngày nghỉ ngơi, con có thể nhờ chú hai trông chừng công ty. Yến Thần, con cứ yên tâm giao phó việc cho chú ấy, chú ấy dốc sức vì công ty đã hơn chục năm, cũng tường tận công việc lắm"

Mộ Yến Thần gật đầu, dùng khăn ăn lau sạch tay, đứng dậy lễ phép nói: "Con ăn no rồi, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa."

Nếu như Lan Khê có năng lực đoán trước tương lai, biết trước được chuyến đi này sẽ gặp phải người nào, gặp phải chuyện cực kì lúng túng gì, thì dù có bị đánh gãy chân, cô cũng quyết tâm không bước ra khỏi nhà.

Khi thấy bóng dáng nho nhỏ, mờ mờ phía trước, Lan Khê chỉ muốn lập tức căn lười. Ông trời muốn chơi cô sao? Tại sao cái kẻ có khuôn mặt hiền lành như thiên thần, nhưng tâm địa thì độc như ác quỷ lại xuất hiện trong chuyến đi này?

"Lớp chúng ta đâu có mời cô ấy tới, tự cô ấy theo tụi mình đó, thật đúng là chủ nhiệm có một không hai mà !" Kỷ Diêu đeo túi xách trên vai, bĩu môi, không cách nào lí giải được con người này.

—— Cô chủ nhiệm này họ Vương, được đặt ngoại hiệu "Vương tiện tiện", là một người chả tí "máu thân thiện", nhưng lúc nào cũng làm chuyện vô bổ, thích tiếp cận hòa hợp với học sinh nhưng công sức toàn như muốn bỏ biển.

Lan Khê rù mắt xuống không nói lời nào, một mạch chạy đến xe lấy túi xách.

"Nè, cậu mất húng hả??"

"Không có, chỉ có chút ngại vì cô ấy ở đây, cô ấy không thích tớ, cậu cũng biết điều đó mà!"

"Mộ Lan Khê, đó là do cậu tự chuốc lấy thôi, ai bảo cậu không thích cô ấy trước, còn cố ý làm bài thi môn cô ấy phụ trách thật tệ. Giờ cậu còn có than trách phận cái chi, đánh chết cậu bây giờ" Kỷ Diêu làm bộ ghét bỏ lên án cô.

Lan Khê bị nói trúng tim đen, giận dỗi bỏ đi một nước.

Mở cửa xe ra, Lan Khê liền ngây dại, cô lại quên mất Mộ Yến Thần cùng đi với mình. Lúc này, anh đang ngồi trong xe, hai bàn tay lưu loát khiêu vũ trên bàn phím laptop. Thấy cô và Kỷ Diêu đi đến cũng không ngẩng đầu. Ánh sáng len vào xe, chiếu lên thân người anh, làm nổi lên sự sáng chói mà lạnh lùng bức người của anh.

Ui, hôm nay mình mới phát hiện truyện Mộ thiếu đã có poster roài, vui hết sức

thật cảm ơn diễn đàn đã làm cho mình một cái poster thật đẹp

Vì đề "rửa" poster mới, nên hôm nay mình sẽ cố gắng đăng 4c nha^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Anh hai, em không muốn!

Mười ngón tay thon dài vẫn tiếp tục là lướt, gõ cách cách trên bàn phím, sau một lúc lâu anh mới chịu dừng.

Lan Khê nín thở, tựa vào cửa xe ngoan ngoãn chờ anh. Đứng sau lưng, Kỷ Diêu vô cùng tò mò, sao con bé đột nhiên yên tĩnh, e then tựa như một “nàng dâu nhỏ” thế này? Cô nàng cố nhón chân lên để xem tình hình trong xe. Vừa mới thấy người đàn ông khí thế bức người, hô hấp như bị tăng khí lạnh đóng băng. Hoàng hôn, Kỷ Diêu nhanh chóng nhảy về phía sau, nhìn Lan Khê với ánh mắt “cậu hãy tự cầu phúc cho mình nhiều nhé”, vỗ vỗ mấy cái vào vai bạn cho có lệ, rồi cong đuôi chạy biến.

Đem laptop đặt ở ghế bên cạnh, biểu tình nghiêm túc, căng thẳng mới thoáng dịu đi, lúc này Mộ Yến Thần mới bước xuống xe.

Lan Khê ba chân bốn cẳng vội vàng lấy túi xách, loay hoay tìm cách đeo vào lưng. Khốn thật! túi xách gì đâu mà dây dợ chẳng chặt, chả biết gài như thế nào nữa đây? Cô gấp đến độ gần như muốn khóc, nước đã dâng tràn nơi khóe mắt Còn đang mãi mê chiến đấu, túi đã bị người khác cầm đi.

"Cô ấy dạy môn gì?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Lan Khê ngẩng đầu, biểu tình càng thêm chật vật, nghe không hiểu.

"Cô chủ nhiệm của lớp em " Mộ Yến Thần ngược mắt quét qua mặt của cô, "Dạy em môn gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch.

". Anh ngữ." Cô cắn môi.

Mộ Yến Thần thân nhiên hít một hơi, tiếp tục hỏi: "Tại sao không thích cô ấy?"

Lan Khê vốn không muốn trả lời, nhưng cứ đứng gần anh thế này, chắc cô chết ngạt mất. Cô suy tư hồi lâu, cố tìm lí do thích hợp, rồi gờ giọng oán than: "Cô ấy đi dạy lúc nào cũng xúc nước hoa!"

"Rõ ràng mùi nước hoa rất nồng, làm nhiều người muốn sặc, nhưng cô ấy cứ làm như mình thơm lắm, càng ngày xúc càng nhiều."

"Nghiện điểm danh, mê trà bài học sinh."

"Thích mặc quần short ngắn còn mang tất chân đen bên trong, quái dị lắm đó!"

Uhm, lí do nhiều đây là đủ để ghét rồi nhỉ?

Mộ Yến Thần vẫn lẳng lẳng lắng nghe cô nói, đôi mắt thâm thúy giống như đang soi thấu bên trong cô.

Lan Khê cúi thấp đầu, mặt lúc đỏ lúc trắng.

"Cho nên em mới lo là môn học của cô ấy, còn cố làm loạn kì thi, không thèm quan tâm đến thành tích của bản thân, đúng không?" .

"."

"Lan Khê, em đi học là vì ai?" Anh tiếp tục duy trì ngữ điệu bình tĩnh.

"."

Mộ Yến Thần nhìn cô hồi lâu, hạ mắt xuống, vờn tay túm chặt bàn tay của người bên cạnh. Bàn tay cô nhỏ bé, nằm trong tay anh cứ như một chú cá nhỏ yếu ớt, không thể phản kháng. Mộ Yến Thần mặt không đổi sắc, kéo Lan Khê thẳng hướng đi tới nơi cô chủ nhiệm đang đứng.

Thông minh như Lan Khê, tự nhiên trong nháy mắt sẽ hiểu được ý tứ của anh.

". Không." Cô nhú mày, yếu ớt kháng cự.

"Anh hai, em không muốn đâu." Cô lên tiếng cầu xin

Mộ Yến Thần đột nhiên buông lỏng tay, Lan Khê liền lao đảo, xem té ngửa ra sau. Bàn tay to lớn của anh đúng lúc kéo cô lại, trói buộc cô trong ngực. Mặc kệ cô tỏ ánh mắt đáng thương cũng không cho cô nhúc nhích.

Mộ Yến Thần cúi xuống, chăm chú nhìn Lan Khê, cảm anh nhẹ nhàng cọ vào những sợi tóc mềm mại của cô.

"Nghe lời anh." Anh ra lệnh, giọng nói lạnh lùng như băng.

Ở phía trước, “Vương tiện tiện” đang mãi mê trò chuyện cùng các học sinh, đột nhiên cảm thấy có người tiến về phía mình. Quay đầu lại, liền thấy con bé ngồ ngược trong lớp đang cùng một người đàn ông đi đến, chắc là người lớn trong nhà con bé. Mà người đàn ông này trông rất phong độ nha, cô ta bỗng cảm thấy hơi bồn chồn lo lắng.

Lan Khê lúc này giống như hóp phải ruồi, vô cùng miễn cưỡng đứng chết trân nghe Mộ Yến Thần cùng “bà già mê trai” đàm đạo.

Sau một lúc, bàn tay cô bị bóp chặt lại, ra dấu cho cô phải lên tiếng.

Lan Khê ngẩng lên, kìm nén sự bức tức, nhìn vào mắt cô chủ nhiệm: "Cô ơi, em sai rồi."

Chương 26: Không dám trêu đùa anh nữa

"Vương tiện tiện" cười tươi khoe lúm đồng tiền: "Vậy sao? Em có lỗi gì mà nhận sai?"

Lỗi em gái cô á.

Lan Khê rửa thầm trong lòng, , tròng mắt liếc đám quý đứng sau lưng "Vương tiện tiện" đang che miệng cười trộm, nhỏ giọng khéo léo nói: "Em về sau sẽ chăm chỉ học bài, cố gắng hết sức làm bài thi, không gây rắc rối nữa đâu ạ."

"Vương tiện tiện" cười sâu thêm, tiến lên nắm tay cô, vỗ nhẹ nhẹ: "Biết sai nhận lỗi là tốt, trẻ nhỏ không hiểu chuyện có thể thông cảm. May mà em được người lớn trong nhà chỉ bảo thật tốt. Mà Mộ tiên sinh là..... chủ của em Lan Khê ư?"

"."

Giống như bị một cơn gió độc thổi qua người, Lan Khê trở nên choáng váng như bị trúng gió.

Cô biết điều này cũng dễ hiểu. Mộ Yến Thần lớn hơn cô những 10 tuổi, vẻ ngoài của anh lại khá nghiêm túc, đạo mạo đem lại cảm giác của người từng trải. Nhưng khi nghe những lời của "Vương tiện tiện" cô vẫn không khỏi cảm thấy quá buồn cười. Gương mặt vì cố nín cười mà trở nên co rút.

Mộ Yến Thần chỉ hơi bất ngờ, giây sau lại bình tĩnh giải thích mọi việc.

"Vương tiện tiện" hơi lúng túng nhưng ánh mắt ái mộ vẫn nhìn anh chăm chú, cố kiếm chuyện hàn huyên, tí tê một hồi mới chịu rời đi.

Sau khi "quý nhân" rời đi, hai hàng lông mày của Mộ Yến Thần liền trợn ngược lên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lan Khê tốt bụng hỏi: "Anh hai bị sao vậy?"

"Quả thật rất nùng, khiến người ta muốn sặc." Anh ám chỉ mùi nước hoa trên người của cô chủ nhiệm.

Lan Khê liền "Xì" một tiếng, bật cười, hai mắt long lanh sáng rỡ, tay nhỏ bé hướng ngực anh quạt quạt, mắt mở to, lấy lòng nói: "Chú ơi chú à! Cháu nói đâu có sai đâu! Thôi, để cháu quạt cho chú nhá, quạt xong sẽ hết sặc ngay."

Cô nhóc tinh nghịch, cố ý bắt chước giọng điệu của "Vương tiện tiện", gọi anh bằng "chú".

Trong lòng như có một cây cung, đột nhiên bị cô kéo căng ra!

Mộ Yến Thần nghe câu nói của cô liền biến sắc, ánh mắt rơi trên gương mặt cô, thỉnh thoảng bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trước ngực mình. Không đợi cô phản ứng, trầm giọng hỏi: "Gọi anh là gì?"

Lan Khê nhất thời bị anh dọa cho hoảng!

Vì bị anh tấn công đột ngột, mũi chân cô liền nhón lên, bàn tay bị anh bẻ ra sau lưng, thân ưỡn lên phía trước nhưng đầu lại ngã ra phía sau. Lúc này gương hai người kề sát, bốn mắt nhìn nhau, trong con ngươi của họ phản chiếu hình ảnh của đối phương, thậm chí hai luồng hơi thở còn hòa vào nhau.

". Anh hai." Lan Khê sợ hãi, vành mắt ánh lên sự khiếp nhược, nhỏ giọng gọi lên.

Khoảng cách gần như vậy, hơi thở lại phả vào mặt nhau, làm người ta hít thở không thông.

Nghe tiếng trả lời, Mộ Yến Thần mới buông tay cô ra. Lan Khê mặc đồng phục học sinh nên tay áo có chút rộng. Lúc tay bị anh bóp, cô cảm thấy những khớp xương như vỡ vụn ra. Khuôn mặt tái nhợt vì đau đớn nhưng lại không dám lên tiếng, đứng nghiêm túc giữ khoảng cách với anh.

Mộ Yến Thần cũng cảm thấy mình phản ứng có chút hơi quá đã dọa cho cô sợ. Anh hơi tự trách, lấy tay xoa xoa mi tâm, thở dài: "Sau này không được trêu chọc anh như vậy nữa, nhớ chưa?"

Sự kiên nhẫn, "sùng ái" của anh không phải lúc nào cũng có thể cho cô, nhất là những khi cô đi quá giới hạn.

Lan Khê gạt đầu như giả vờ, hai bàn tay chắp sau lưng, mười ngón tay luồn vào nhau, lòng bàn tay xuất đầy mồ hôi lạnh.

——Đùa sao, anh dọa người như thế, cô muốn chết mới đi trêu chọc anh lần nữa?

Gần tới chiều, cả nhóm người mới trèo lên được đỉnh núi. Trời xanh mây trắng chiếu rọi khắp cánh rừng bao la rộng lớn. Không biết người nào loan tin trong sông có rất nhiều cá làm cả đám người đang nghỉ ngơi bắt đầu nhào nhào lên.

Lan Khê phấn khích, len lén quay đầu liếc nhìn Mộ Yến Thần, thấy anh đang bị một nhóm nam sinh vây quanh để lãnh giáo làm cách nào thổi lửa nhanh hơn. Cô thoáng yên tâm, vội cời giày, rủ Kì Diệu lội xuống sông bắt cá

Chưa chơi được bao lâu, Lan Khê hét lên một tiếng, ngã “oạch” xuống dưới sông làm bọt nước bắn lên tung tóe. Dòng nước lạnh thấm ướt quần áo cô, len tận vào trong áo lót. Bụng dưới đột ngột đau lên, một dòng chất lỏng liên chảy ra, gương mặt thoáng trắng bệch như không còn chút máu.

Mộ Yến Thần lúc này đứng dựa vào cây thì như có cảm ứng anh quét nhìn về phía cô.

Truyện này ngược, sủng đều có nhưng sủng nhiều hơn ngược. Anh thương em nó lắm, chương tới anh Thần sẽ ghi điểm ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đừng sợ, đứng lên

Lan Khê ngồi yên bất động dưới nước, về mặt túng quần, ánh mắt vô cùng náo nức.

Lan Khê không ngốc, cô dĩ nhiên biết dòng chất lỏng chảy ra từ bụng dưới biểu hiện cho cái gì.

Kỳ Diệu lội nước đi tới: "Lan Khê, sao không đứng lên, bị cá sấu ăn mất chân rồi hả?"

Lan Khê dờ khóc dờ cười, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Quần áo ướt hết rồi, tớ không dám đứng lên." Cô ngửa đầu, cắn môi giọng càng thêm nhỏ hơn, "Kỳ Diệu, cậu có mang cái đó . . hay không."

Kỳ Diệu hai mắt tròn ngược, quan sát cô một hồi, thấy nhưc cả đầu.

"Cái đó. cái đó hả. . . ." Kỳ Diệu đề phòng liếc nhìn đám nam sinh đang tò mò quan sát Lan Khê, mặt càng ngày càng đỏ, vô đầu bức tai, không biết giải quyết sao cho tốt nữa. Mẹ nó chứ, giờ mà con nhóc này đứng lên sẽ làm trò hề cho khắp thiên hạ mất.

Đồng phục của họ là màu lam phối cùng trắng, hai màu này dùng làm nền cho cái “màu đỏ” kia là vô cùng “chuẩn” đấy nhá!

Nơi xa, Mộ yến thần trông thấy tình hình, cúi người vội buộc cho xong những sợi dây dùm lều, dặn dò đám nam sinh mấy câu, xong cầm áo khoác đang treo trên cây đi về phía hai cô nhóc.

Lan Khê nghe tiếng nước chảy, còn chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được một luồng khí ấm áp bao trùm xung quanh. Hai cánh tay to lớn, nóng bỏng vớt cả người cô ra khỏi dòng nước lạnh, hơi thở quen thuộc níu non bên tai: “Đứng lên”.

Tình hình đột ngột xảy ra làm Lan Khê trở nên ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn anh với khoảng cách gần như thế. Nhưng dưới ánh mặt trời, sự tuần tú của anh như được nâng lên một tầm mới: Hàng lông mày dày rậm, lông mi dài cong vút, gương mặt lập thể tinh tế, sống mũi cao thẳng. . .tất cả hòa quyện lại tạo nên một gương mặt hoàn mỹ.

"Đừng sợ, đứng lên đi. " Anh vội trấn an.

Như bị mê hoặc , hai cánh tay ướt đầm của cô chậm chậm vòng lên cổ anh, ôm thật chặt.

Nước chảy “ào” một tiếng, anh đem áo khoác của mình bao lấy cô, bế ngang người cô lên, để đầu cô tựa vào lồng ngực rộng rãi.

Giống như đang ôm nàng công chúa.

Kỳ Diệu hỏi tìm trong đám nữ sinh, ruột cuộc cũng có được một cái bvs. Cô nàng vội vàng chạy tới, khi thấy gương mặt lãnh đạm của Mộ yến thần liền nhanh chân thẳng lại, mặt đỏ bừng, hai tay nhanh như chớp giấu ra sau lưng, không biết làm cách nào đưa bvs cho Lan Khê trong tình trạng này. (bvs là cái gì, chúng mình tự hiểu ngầm với nhau nha^^)

"Giúp anh một việc."

Cô nàng còn chưa kịp hoàn hồn, người đàn ông băng giá đã đứng trước mặt, bình tĩnh yêu cầu.

"Dạ?" Kỳ Diệu cả kinh, giật mình hồi hồn.

"Nhanh chóng chuẩn bị một cái lều sạch sẽ."

Lan Khê cảm thấy vận xui đang mãi bám theo mình.

Vất vả lắm mới có thể đi ra ngoài cắm trại, nào ngờ “bà di” cũng ham hố đi theo giúp vui là sao?.

Đã vậy, cả ngày hôm nay dùng sức leo lên núi, rồi còn ngâm mình trong nước sông. Giờ thì “số hưởng” luôn, bụng đau quặn thắt, cả người chảy đầy mồ hôi, gió đêm lại còn tràn vào, hành hạ cả người cô lúc lạnh lúc nóng.

Bọn Kì Diệu đang nấu cháo bên ngoài, còn bày ra xung quanh biết bao đồ ăn vặt ngon miệng.

Lan Khê nằm lăn lộn trong lều, nghe tiếng ồn ào của đám bạn, cảm thấy rất uất ức, tức giận vò nát tay áo của mình.

—— bà nó, ông trời thật muốn đùa chết cô mà!.

Mộ Yến Thần ngồi dựa vào một góc trong lều, đang dùng laptop xử lí công việc, thỉnh thoảng ngược mắt trông chừng cô gái nhỏ. Lúc thấy dáng vẻ thống khổ của cô, anh cau mày rồi mang laptop để sang một bên.

Anh đi đến sờ trán cô, đột nhiên hỏi: "Quần áo em ướt rồi, tại sao không chịu thay."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Giận thì giận mà thương thì thương

Lan Khê lườm anh một cái, ngoảnh mặt sang một bên, không thèm trả lời câu hỏi cực kì “thiếu ỉt” này.

"Mộ Lan Khê." Bị cho ăn quả lợ, ai đó đột nhiên “nổi khùng”..

Trong bụng lại quặn đau, mồ hôi xuất ra đầy mặt, khí lực dường như bị rút sạch, Lan Khê vừa đau vừa tức, âm ức nói: "Sao mà thay được. Anh ngồi lù lù chỗ này. Em có khùng mới đi thay."

Kỳ Diệu vào lều xem xét vài lần, cô nâng ra sức nháy mắt bảo Lan Khê nhanh chóng thay quần áo ướt. Nhưng “cái toà băng sơn” khổng lồ này cứ ngồi bất động, không biết ý mà tránh ra. Kỳ Diệu sợ không dám lên tiếng nhắc nhở, đồng thời trong lòng khinh bỉ Lan Khê cả triệu lần, con nhóc này bình thường “đầu gấu” cho cổ, lại khúm núm, khiếp nhược trước anh hai mình.

Mộ Yến Thần mặt “đục” ra ngay và luôn.

Hôm nay là ngày mất mặt nhất trong 27 năm làm người của anh, con tức giận căng tràn lồng ngực, thật muốn một phát đập cho con nhóc này chết tươi tại chỗ. Giận thì giận lắm nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô thì anh lại vô cùng đau xót, thương yêu. Hai cảm giác trái ngược đồng thời dâng lên trong lòng anh, nhưng chúng không xung đột mà cách một tầng thủy tinh mong manh cùng nhau tồn tại, khi gần khi xa.

Kỳ Diệu đúng lúc xuất hiện, hóa giải tình thế khó xử, chỉ cái túi trong tay: "Anh trai Mộ, Mộ thiếu gia, em có đường đồ, anh hỏi xem Lan Khê có cần hay không?"

Từ góc độ đang đứng nhìn sang, cô nàng bắt gặp gò má sắc sảo, ánh mắt lạnh lùng của Mộ yến Thần đang chăm chú hướng về thân hình mệt mỏi, rũ rượi của Lan Khê. Mặc dù thần thái của anh có chút dọa người nhưng mà.

Kỳ Diệu nuốt nước miếng, cảm thấy người này rất suýt nha. Thật giống sói ca trong ngôn tình! !

Còn chưa thoát khỏi cơn mơ, bóng dáng to cao, rắn rỏi của Mộ Yến Thần đã đi lướt qua cô nàng, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Vào xem em ấy một chút đi."

Đi vào trong lều nhỏ, Kì Diệu kéo khóa lại, hai cô bé lui vào một góc trò chuyện.

"Cô Mộ Lan Khê, xin cho tôi hỏi một câu, khi anh hai Mộ tự tay bế cô ra khỏi nước, lúc màu đỏ đặc trưng hàng tháng của cô dính mờ mờ vào cái áo trắng tinh của anh ấy, cô cảm thấy như thế nào ạ?"

"Kỳ Diệu, cậu đi đập đầu vào gối chết đi cho đời nó đẹp." Tay nhỏ bé đẩy cái đầu tò mò đang dán mình, tiếp đó lại che bụng. "Đau quá."

"Sao vậy? Lực chiến đấu giảm đáng kể rồi nha?"

"Chứ sao nữa."

"Đau lắm hả?"

"Tào lao! Mình muốn chết rồi nè." Lan Khê viền mắt đỏ lên, nước mắt muốn trào ra.

Mộ Yến Thần vẫn đứng canh ngoài lều, mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng anh vẫn cảm thấy nóng ran, nhất là khi nghe tiếng than thở của Lan Khê bên trong, anh phải coi bỏ hai cục áo trước cổ mới thấy thoáng hơn.

Lúc sau, khóa kéo chiếc lều mở ra, Kì Diệu hơi kinh ngạc.

"Em ấy tốt hơn chút nào chưa?" Giọng nói anh trầm ổn, nhưng ánh mắt bức người đâm thẳng vào sống lưng người đối diện.

Kỷ Diệu vội gật đầu: "Dạ, đã ổn hơn nhiều."

Cô nàng nhanh chóng thu thập đồ đạc trong lều, chân vắt trên cổ chạy vội ra ngoài, thời điểm đi tới chỗ các bạn học nữ mới phát hiện ra một việc rất nghiêm trọng. cô nàng bị cướp chỗ ngủ một cách trắng trợn đó.

Đêm hè trên núi lạnh đến thấu xương, mặc dù có trải thảm trên đất nhưng khi ngủ vẫn lạnh run người.

Lan Khê mơ mơ màng màng trải qua đêm bị thương này. Theo bản năng hướng về phía ấm áp, cô từng bước dựa sát vào lòng anh, hai tay vịn chặt bờ vai anh, áp cả gương mặt lúc nóng lúc lạnh của mình vào bên trong cổ anh.

Ôm trong người cơ thể nhỏ nhắn, tâm Mộ Yến Thần cảm thấy ấm áp như xuân về.

Mộ Yến Thần ôm cô ngồi dậy, bàn tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại, kéo sát cô vào ngực. Mắt sáng như ngọc anh, lấp lánh như sao trời, tay anh dán vào trán cô, quan tâm hỏi: "Em đau lắm hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nụ hôn bất ngờ

Nhiệt độ thân thể anh nóng bỏng sưởi ấm cả người cô.

Lan Khê thấy thoải mái hơn, càng có xu hướng rúc vào lòng anh.

Mộ Yến Thần cúi nhìn người trong lòng, sau vuốt thẳng tay xuống, cách một lớp áo, cẩn thận xoa nhẹ bụng cô. Xoa một hồi lâu thì nghe được tiếng cô khẽ rên lên, người cũng có chút thanh tỉnh, khuôn mặt được lớp mồ hôi rửa qua càng thêm phần đáng yêu.

"Xoa như vậy đỡ đau hơn không?" Hơi thở nóng bỏng áp xuống mặt cô.

Lan Khê tỉnh cả người, mắt mở to không chớp.

Trước đây cũng từng có nam sinh ôm cô, nhưng không ai có được vòm ngực nở nang, vững chãi như anh. Cả người cô bị nhốt chặt trong luồng hơi thở mãnh liệt, cô cảm thấy có gì đó không đúng? Nhưng lúc này bụng lại đau đến quặn thắt, cô nhủ chặt hai hàng lông mày, nức nở nghẹn ngào ép sát vào người anh như một cô mèo nhỏ bị khi dễ tìm được người chở che cho mình.

Hai tay nắm chặt cổ áo anh, dầy vò, nhào nặn trong vô thức.

Ngồi bất động hàng giờ nên Mộ Yến Thần có chút mệt mỏi nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Đáy mắt lảng động suốt đêm, mãi mê trông chừng cô bé yếu ớt đang nằm trong ngực. Cô gái nhỏ nhắn này bất chợt xông vào của sống của anh, nhiều lần khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của anh, và kết quả. cô luôn giành thắng lợi, liên tục buộc anh phải thỏa hiệp.

Anh bất chợt nhớ để ngày hôm ấy, khi cô đỏ mặt, hướng anh thì thầm. "Mộ yến Thần. Em cảm ơn anh"

—— Anh rất muốn hỏi cô vì sao lại dễ dàng tin tưởng và lệ thuộc vào anh ? Trước đây cô có từng đối với ai như vậy không?

—— Lan Khê, em có biết nếu đã đối với anh như thế thì tuyệt đối không được cư xử tương tự với người khác nữa. Người duy nhất khiến em một lòng tin tưởng, thoải mái dự dẫm chỉ có thể là anh thôi!

Dưới tầng ánh sáng mê ly của chiếc đèn ngủ, Mộ Yến Thần chậm chậm gờ tay vòng ra sau gáy Lan Khê, nâng khuôn mặt cô lên, hai mắt nhắm lại, môi mòng dần hạ xuống, dừng tại mi tâm của cô.

Da thịt tiếp xúc nóng bỏng, thân mật không còn kẽ hở! Anh chợt hận vì sao giờ phút này cô không tỉnh táo để có thể cảm nhận trọn vẹn nụ hôn của anh.

Nụ hôn này đầy sự nâng niu, chiều chuộng và cũng. thật lâu!

Lâu đến mức gáy Lan Khê mỏi nhừ, bất an giãy dụa, anh mới chịu kết thúc nụ hôn này. Mộ Yến Thần cảm thấy nhiệt độ của làn da cô vẫn còn dán bên môi anh rất khít khao, có lau đi cũng không biến mất.

"Không cảm trại gì nữa, sáng mai anh lái xe đưa em trở về." Đôi môi rời mi tâm lại dán vào tai cô khẽ dặn dò.

Lan Khê theo bản năng nhủ mày, tuy nghe không rõ những điều anh nói nhưng không hiểu sao lại cảm thấy không cam lòng.

"Nói ‘ Vâng ’." Giọng nói đột ngột chuyển giá lạnh ngăn cản cô phản đối.

Gáy càng ngày càng đau, không thể cự tuyệt, chỉ có thể cúi đầu đồng ý. Lúc này, Mộ Yến Thần mới chịu buông gáy cô ra, bụng vẫn còn đau âm ỉ, cô giờ hai tay quấn lấy cổ anh, tiếp tục rúc vào lòng anh.

Sáng sớm tinh dậy, nhìn tư thế hai người, Lan Khê ghen ngào, chẳng biết tư vị gì.

Cô còn non nớt, chưa trải đời nhiều, nên trước tình cảnh này, dây thần kinh phản ứng tạm thời bị đình công. Mắt Mộ Yến Thần căng đầy tia máu vì trắng đêm không ngủ, môi tái nhợt, bình thần nói: "Đứng lên, chân anh tê hết rồi."

Lan Khê hít một hơi khí lạnh, mặt đỏ thắm, hai tay chống đất ngồi xuống, ngửa đầu nhìn hình dáng hoàn mỹ như tượng đứng lên, chậm rãi thả lỏng gân cốt.

—— Anh ôm cô cả đêm, mà chân chỉ bị tê thôi sao???

Cô bị chính suy nghĩ của mình dọa hoảng, mặt cúi sát đất, hai tay đang chống đất cũng run lên.

Ngoài lề, không biết Mộ Yến Thần nói gì với đám bạn học, lát sau Kì Diệu hấp tấp chạy đến, kéo lề lên nói: "Hai người về trước sao? Tội chưa kìa. Thôi, ráng về phục vụ “bà đi” của cậu đi, đừng thương nhớ tớ"

Phải về á? Y như có tảng đá to bỏ đầu khiến não tạm thời ngưng hoạt động, vừa tức vừa tủi, Lan Khê đưa ánh mắt vô dụng nhìn Kì Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tại sao mắt không chế?

Dọn dẹp xong xuôi, Lan Khê lấy túi xách quăng ra ghế phía sau, liếc mắt nhìn người trước mặt. Mộ yến Thần tây trang chỉnh tề, tay gác trên trán đang dựa vào ghế lái chớp mắt một tí, xem ra rất mệt mỏi.

Thức trắng đêm là một việc quá bình thường với anh, nhưng lần này không hiểu sao lại mệt mỏi như thế, rã rời từ thể xác đến tinh thần. Xúc cảm từ nụ hôn và cảm giác tội lỗi như dòng nước thủy triều lắng lặng lan tràn, từ lúc nào đã nhấn chìm bản thân anh.

—— Anh thật không hiểu, tại sao hôm qua mình lại có hành động ấy?

Chẳng lẽ cô tịch quá lâu sao? Thế giới của anh cho tới bây giờ đều trước sau như một: lạnh như băng. Mục tiêu duy nhất của anh là tìm kiếm lợi ích từ thương trường đen tối, nhuộm đầy máu tanh, không là bạn thì chỉ có thù. Tình trường ư? Gặp dịp thì chơi thôi, miễn là thỏa mãn được nhu cầu sinh lý cho nhau. Còn cái gì là yêu, thôi thôi nhường cho người khác vậy, với anh nó quá tầm thường cũng quá xa vời, đến mẹ ruột còn có thể nhẫn tâm vứt bỏ mình thì lấy đâu ra người yêu mình đây?

Lúc vừa quen biết, anh chỉ thấy cô là một con nhím nhỏ thân mọc đầy gai, sẵn sàng dùng những gai nhọn ấy đâm về phía những người cô không ưa, nhưng vẫn chỉ là một con nhóc đơn thuần, anh cũng lười chấp nhặt. Rồi cô dần len lỏi vào cuộc sống của anh, chủ động đưa bàn tay về phía anh, cảm giác được cô dựa dẫm vào thật tuyệt!

Cô càng tiếp cận, anh càng mâu thuẫn. Anh rất sợ sẽ không kiểm soát được lí trí, nếu làm cô bị thương anh chắc chắn sẽ rất khổ sở.

Loại cảm kị này ản đầy tội ác ở bên trong như muốn bóp ngạt anh rồi.

Bên tai truyền đến tiếng mở cửa xe.

Lan Khê do dự một lúc, cố nén những suy đoán của bản thân ngồi vào vị trí phó lái

"Anh hai mệt lắm hả?" Cô quay sang hỏi anh.

Mộ Yến Thần bỏ tay gác trên trán xuống, chậm rãi mở mắt, vẫn duy trì dáng vẻ bình thản.

"Thu dọn đồ đạc xong hết chưa?"

"Dạ rồi."

"Tạm biệt bạn bè xong rồi?"

"Đã tạm biệt ạ."

Ngón tay thon dài nâng lên, đặt ở trên tay lái, một tay khác chuẩn bị phát động xe.

Lan Khê nhìn động tác của anh, vội vàng lục trong ba lô, cầm trong tay một vật đưa đến trước mặt anh: "dầu cù là nè anh hai, bạn em cho đó , anh thức đêm nên mệt mỏi, hay là sút tí dầu rồi hãy lái xe."

Xe chậm rãi phát động , Mộ Yến Thần nhìn chai dầu trong tay cô một lúc lại nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, không nhận.

Tay vươn ra nhất thời lúng túng, Lan Khê cảm thấy tự mình chuốc lấy sự mất mặt.

"Anh hai lúc ở nước ngoài, những khi không làm việc thì anh hay làm những gì?" Cô cố gắng tìm đề tài.

"Công việc." Anh lãnh đạm trả lời.

"." Hiểu câu hỏi không vậy trời? Suốt ngày công với chả việc, chán chết.

"Vậy anh không đi chơi với bạn gái sao? Ai làm bạn gái anh chắc sẽ phải buồn chán, tui thân lắm đó?"

Mộ Yến Thần trầm mặc.

Lan Khê hai bàn tay trắng nõn cuộn tròn lại, dè dặt xuống ghế ngồi, cắn môi nói: "Em năm nay 17 tuổi, lúc anh hai 17 tuổi giống em đang làm gì vậy?"

Con người anh trầm xuống, mở miệng nói: "Bận rộn thu mua án, học cách nào để nghiền nát một công ty, hút sạch giọt máu cuối cùng của nó."

Bên cạnh không còn truyền đến thanh âm, Mộ Yến Thần liếc nhìn cô, thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng phía trước: "Em rốt cuộc muốn hỏi cái gì?"

—— Trong lòng cô đang có chuyện, tuyệt đối không che dấu được ánh mắt của anh.

Đôi môi anh tái nhợt nhưng trong lòng lại hi vọng cô trực tiếp hỏi thẳng, vì nếu cô thắc mắc thì anh buộc phải nghiêm túc suy nghĩ cho ra lí do tại sao bản thân mất đi không chế.

Lan Khê vuốt vuốt mái tóc, hít sâu mấy hơi cũng không cách nào hỏi được, sa sút tinh thần , lắc đầu: "Không có gì."

Cô nên hỏi như thế nào đây? Chẳng lẽ hỏi thẳng chuyện anh ôm cô suốt đêm có bình thường hay không?

Nhưng nếu việc ấy là bình thường giữa 2 anh ruột, vậy tại sao sự ảm áp, nóng bỏng hôm qua anh mang đến lại y như lúc cô nằm mộng xuân, đêm qua cô biết rõ có điều gì đó không thích hợp nhưng cố tình không muốn tỉnh táo lại.

17 tuổi đã mộng xuân rồi????????? Quá dễ sợ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đứng lại gần anh

Ngồi trong xe buồn chán, Lan Khê thiếp đi lúc nào không hay. Đến buổi trưa bị đói bụng mới chịu tỉnh dậy.

Hàng lông mi dài như cánh bướm rung lên động xuống, cô nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy hơi nóng nên quăng ngay cái áo khoác đang đắp trên người xuống, ụp người lại phía sau, vội lấy thức ăn: "Anh hai, có coca, bánh soda, anh muốn dùng cái gì?"

Mộ Yến Thần nửa người dựa vào cửa sổ, ánh mắt hơi mê mang, tay thon dài chống đỡ bên đôi môi, gương mặt tuấn tú hơi tái nhợt.

Anh lạnh giọng mở miệng: "Tự chăm sóc cho bản thân đi, không cần để ý tới anh."

Lan Khê ngẩn ngơ.

Đôi mắt thoảng qua nét u buồn, hàng mi dài đang cong lên liền rũ xuống, cô đang nghĩ có phải bản thân quá đa nghi hay không? Thái độ của anh vẫn lãnh đạm như trước, đối với cô không nóng không lạnh nên chắc chắn sẽ không có những hành động vượt trên mức bình thường đâu nhỉ?

Tim đập thót lên một cái, nghĩ đến bản thân chỉ giỏi tự mình đa tình, mặt cô như bị một ngọn lửa thiêu rụi qua, cháy sạch sành sanh.

Ổn định lại tâm tình, cô liền cầm một miếng bánh, thò người sang phía anh, giọng êm ái thành khẩn: "Anh hai đang lái xe có chút bất tiện, em giúp anh ăn nhé?"

Tránh tầm mắt lái xe của anh, cô đem miếng bánh đưa sát vào mép miệng anh.

Mùi thơm béo ngậy của bánh ừn ừn xộc đến bên mũi, xen lẫn còn có mùi thơm đặc trưng của thiếu nữ: ngọt lành, non nót và không chút phòng bị.

Mùi hương kéo đến như muốn bức chết anh, chỉ hơi buông lỏng thì sẽ vạn kiếp bất phục. Gương mặt Mộ Yến Thần càng thêm trắng bệch, cổ kim nén giọng nói khàn khàn : "Cách xa anh ra."

Hai tay vì nắm quá chặt tay lái đã nổi đầy gân xanh .

Trái tim Lan Khê phút chốc như rơi xuống vực sâu, không che giấu được sự thất vọng, mất mát, ngượng ngịu thu tay về, ngoan ngoãn ngồi im lặng vào chỗ cũ.

Nhu tình chỉ thoáng qua trong nháy mắt, chưa kịp vui mừng thì anh lại trở về như cũ, luôn bài xích cô, chán ghét cô. (ghét gì mà ghét, thương còn không hết đây chứ ^^)

Đúng , nhất định là như thế!.

Về đến nhà , anh không muốn đi vào, mang hành lí giao cho quản gia, hững hờ nói với cô: “ Em vào đi, anh về công ty.”

Lan Khê ôm trong mình bao lớn bao nhỏ, cúi mặt gạt đầu không thèm nhìn anh, nhưng không thể che giấu được sự đau khổ đang vây lấy mình.

Mộ Yến Thần nhủ chặt hai hàng lông mày cho đến khi chúng đụng vào nhau, nhắm mắt quyết tâm lái xe đi thẳng.

Lan Khê mệt mỏi đi vào phòng khách, chào hỏi Mộ Minh Thăng. Ông hỏi cô vài câu về chuyện cắm trại, cô qua loa giải thích. Vì không muốn nhìn Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh vui vẻ bên nhau, nên cô chỉ ngồi một tí rồi lấy lí do hơi mệt nên xin về phòng.

Đang bước trên hành lang thì nghe thấy tiếng ba cô tiếp điện thoại ——

"Minh Lộ, nhóm các người lại náo loạn chuyện gì nữa".

Là Chú hai.

Lan Khê bủi môi, cô biết chú hai trước giờ là người ham mê lợi ích. Năm xưa khi ông nội giao quyền điều hành công ty vào tay ba cô, người chú này đã từng làm âm ỷ một trận. Nhiều năm trôi qua, ông ta vẫn còn chưa chịu an phận thủ thường.

"Chú tạm thời đừng trách lỗi Mộ Yến thần! !" Mộ Minh Thăng mặt tái xanh gầm lên, "Nó vừa mới đưa Lan Khê về, không kịp vào nhà đã vội vàng tới công ty..... Chú trách nó can thiệp vào quyết định của chú? Việc này như thế nào, chú bình tĩnh giải thích cho anh hiểu đi"

Lan Khê ngẩn ra, đứng bất động tại giữa hành lang.

Mộ Minh Thăng càng nói càng kích động, Mạc Như Khanh thấy việc không ổn, vội vàng đi về phía sau lưng ông, nhẹ giọng an ủi, hỏi ông đã xảy ra vấn đề gì.

Cúp điện thoại, Mộ Minh Thăng giận đến tím mặt, nói: "Vụ mua bán đất ở Thành Bắc xảy ra vấn đề, chú hai cùng Mộ Yến Thần có chút tranh chấp mâu thuẫn, anh phải đi tới công ty một chuyến mới được."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Có phải là con hoang hay không?

Mạc Như Khanh vừa nghe ông nói xong, lập tức phân phó quản gia chuẩn bị.

"Yến Thần sao rồi? Nó không làm sai chuyện gì chứ?" Bà lo lắng hỏi.

"Em nghĩ anh già rồi nên hai mắt cũng mù hả? Năng lực của con chúng ta anh biết. Cái tên Minh Lộ này, ý mình là trường bối thì vênh mặt hást hàm, muốn tỏ ra bề trên sai khiến mà!"

Ông đang hấp tấp chuẩn bị thì nghe một tiếng nho nhỏ cầu xin: "Ba, cho con đi chung với , được không ba?"

Mộ Minh Thăng ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại lại con gái đang đứng trên hành lang, dùng ánh mắt trong suốt như pha lê cầu xin ông.

"Con đi làm gì?" Ông vận lông mày hỏi.

"Con cũng muốn đi xem một chút tình hình công ty, ba dặn gì con đều nghe hết, ngoan ngoãn không quấy rối mọi người, được không ba?" Lan Khê mềm mại nói.

Mộ Minh Thăng nheo mắt lặng im quan sát cô, thấy được biểu tình thành thật của cô, mới gạt đầu đồng ý .

Đến công ty quả nhiên thấy được cục diện giằng co nặng nề.

Phòng họp ở tầng 37, lúc Mộ Minh Thăng mở cửa phòng thì tức muốn điên người, phòng họp mà y chang cái chợ, giấy tờ bay tung tóe trên mặt đất, sắc mặt ai cũng hầm hầm nặng nề dọa người.

"Chào chủ tịch."

"Chào chủ tịch!"

Thấy Mộ Minh Thăng xuất hiện, các nhân viên riu rít đứng lên chào hỏi.

Mà ngồi ở vị trí chủ tọa, một người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm, ánh mắt đang phun lửa, giọng tay nhắc chân quát tháo: "Giá là 2500 vạn, đây là giá tốt nhất mà tôi cùng bên Ninh thị tính toán tận 3h đồng hồ mới thống nhất được. Giá này có thể mua tận 9 mẫu đất ở thành Z đó, lại còn ở vị trí tốt nữa. Giờ cậu ta mở miệng bác bỏ vì cho rằng giá không hợp lý trong khi họp đồng tôi đã thảo sẵn hết. Tôi xin hỏi các thành viên trong ban quản trị tính sao đây?"

Gương mặt Mộ Yến Thần trắng bệch như tờ giấy, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trung niên, tay đút trong túi quần, bình thản đối diện với sóng to gió lớn, nhưng trong mắt giăng đầy tia máu làm người ta khiếp sợ xen lẫn đau lòng.

Trên mặt anh chảy ra chút máu, là do những tờ giấy bay suýt qua, sắc bén cứa vào mặt anh.

Đội người đàn ông trút giận xong anh mới nói: "Giá cả không có gì là không hợp lý, điều không hợp lý là vị trí lô đất kia. Tại sao vẫn còn dư ra hai mảnh trong khi hai mảnh đất ấy chiếm vị trí quan trọng, thuận lợi cho phát triển giao thông sau này?"

Mộ Minh Lộ sắc mặt đỏ lên: "Tôi đã nói rõ, người ta nhất quyết không chịu bán hai mảnh đất đó!"

Mộ Yến Thần trầm tĩnh như nước: "Vậy chú hai cảm thấy vì sao họ không chịu bán?"

"Mày"

"Cứ phải đập chất vào mặt nhau vậy mới thích hay sao! !" Mộ Minh Thăng rống một tiếng, đi vào phòng làm việc.

Ở bên cạnh ba mình nhiều năm, Lan Khê cũng chưa từng chứng kiến trường hợp đầy khói súng như thế này. Cô bị khí thế của những người làm việc lớn dọa cho hoảng, lui mình vào một góc nhỏ trong phòng, len lén quan sát Mộ Yến Thần, sắc mặt anh khó coi quá, giống như đang bệnh rất nặng.

"Minh Lộ, chú đủ rồi! " Mộ Minh Thăng đứng ra chủ trì công đạo, "Vụ mua bán này tôi mới vừa xem sơ qua, bản thân tôi thấy không có vấn đề lớn, nếu chú chịu bỏ công quan sát, đánh giá đúng hơn về vị trí lô đất và những người hiện nắm trong tay quyền sở hữu nó thì cậu sẽ biết Yến Thần nó quyết định đúng!"

Mộ Minh Lộ nghiêng răng: "Anh trai, anh giờ quá thiên vị người con riêng này nên nó có quyết định sao thì anh cũng chiều theo thôi!"

Câu nói như sét đánh giữa trời quang, làm kinh hãi mọi người trong phòng họp!

Gương mặt Mộ Yến Thần lúc này càng thêm tái xanh, lông mi dài cũng mệt mỏi rũ xuống.

"Chú còn dám nói thế à?" Mộ Minh Thăng bị chọc tức, cả người muốn bốc lửa, "Nó là cháu ruột của chú đó, đây là những lời mà một người chú nên nói hả? !"

Mộ Minh Lộ cười lạnh: "Anh trai, anh cũng nên công bằng tí chứ, chẳng lẽ em không phải là em ruột của anh sao? Mẹ ruột nó khi vào nhà họ Mộ đã mang theo nó. Nó lại lớn như vậy, anh sao không chút nghi ngờ, sao không chịu làm rõ nó có phải là máu mủ của mình hay chỉ là con hoang bên ngoài của người phụ nữ kia? !"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Anh hai, anh sao thế?

Người đàn ông rống lên giận dữ làm phòng họp muốn bễ tung ra.

Lan Khê hoảng hồn, cả người run theo tiếng rống, lo lắng nhìn về phía Mộ Yến Thần.

Cô cảm thấy lòng mình đau quá. Anh ngồi đó, thân hình to lớn nhưng quá cô độc. Ánh mắt không còn thần thái vẫn cố ngheh đón mọi ánh mắt tò mò, khinh bỉ của những người xung quanh. Mỗi một ánh mắt như một thanh đao bén nhọn trực tiếp đâm thương người, đâm vào lòng cô đau lắm.

Mộ Minh Thăng đỏ bừng mặt, tay run lên chỉ thẳng vào mặt người em ruột, mấp máy môi nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Một khắc sau, Mộ Yến Thần lại trầm tĩnh ngẩng lên, ánh mắt trong suốt như đầm nước sâu, tay chống trên mặt bàn gỗ, đem phần văn kiện đẩy về phía đối diện, giọng nói thuần hậu : "Ruột thịt cũng tốt, con hoang cũng được, phản hợp đồng này mong chủ hai chấm chúc xem rồi soạn thảo lại Mộ thị không làm việc mất cả chày lẫn cối, không lời mà còn lỗ vốn."

Lạnh nhạt kết thúc mọi việc, anh đứng lên, vẫn trầm tĩnh không chút sợ hãi đương đầu với những con mắt miệt thị quanh mình.

"Xin lỗi! Tôi xin phép ra trước." Anh nhàn nhạt nói một câu, đứng dậy rời phòng họp.

Lan Khê thấp thỏm, ngược đầu nhìn cánh cửa làm việc phòng tổng giám đốc, cả nửa ngày trời mới dám đưa tay gõ cửa.

Gõ ba tiếng nhưng không nghe tiếng đáp lại, cô nghi ngờ, một lúc lâu mới nghe tiếng khàn khàn trả lời: "Vào đi."

Vào phòng đã thấy được bóng hình cô quan tâm nhất —— Mộ Yến Thần hai tay chống trán ngã mình ra ghế dựa, mặt tái nhợt nhăn lại giống như rất thống khổ.

Lan Khê nhẹ nhàng đi về phía anh, tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt anh, xác định anh đang nhắm mắt nên không thấy cô, bối rối rút tay lại, lúng túng gọi một tiếng: "Anh hai."

Hai chữ này làm anh bừng tỉnh.

Anh mở mắt ra, tròng mắt đen láy như từ trường hút chặt lấy cô, chỉ nhìn cô một chút liền đứng dậy dọn dẹp phía trên mặt bàn, thân hình có chút lảo đảo, lông mày nhíu chặt không kìm nổi xúc động: "Sao em lại tới đây?"

Tiếng nói vô lực làm Lan Khê đau lòng.

"Em Thay ba đến xem anh một chút." Cô lui về phía sau.

Mộ Yến Thần vòng qua bàn làm việc, dùng ngón tay thon dài nói lỏng cavat, nói giọng khàn khàn: "Anh không sao."

Chưa nói xong một câu hoàn chỉnh, thân hình liền chao đảo, anh chau mày cố chịu đau đớn đang kéo đến, mặt hoa lên muốn bất tỉnh.

Lan Khê sợ ngây người, theo bản năng đưa hai tay lên đỡ anh, cố dùng hết sức lực nhỏ bé chống lại sức nặng của anh: "Anh hai anh làm sao vậy nè?"

Hốc mắt cô đỏ lên, giọng nói liên tục run rẩy.

Anh quá nặng, cô thực sự không chịu nổi, thân hình bị đẩy về sau, sống lưng đụng mạnh vào vách tường. Mẹ ơi! Gãy lưng mất rồi!

Chấn động to lớn khiến Mộ Yến Thần hơi thanh tỉnh một chút, anh khó chịu mở hai mắt, hao hết sức đưa tay chống lên vách tường, cả người nóng ran, liếc mắt nhìn cô nhóc trong ngực bị đụng vào tường đau đến sắp khóc .

"Anh anh đừng sợ, em chạy ra ngoài tìm người vào giúp anh!" Lan Khê lau hai mắt ngăn lệ, nhấc chân chuẩn bị chạy ra ngoài.

Mộ Yến Thần nhắm mắt lại, mặt cũng trở nên an tĩnh hơn, dùng hết khí lực sót lại vòng hai tay ôm chặt cô trong ngực, không để cô lộn xộn, trấn an cô: "Ngaoan. . . đừng sợ... . . Lại gần kéo lấy thuốc dùm anh đi ."

Hơi thở nóng bỏng mang theo sự khắc chế đau đớn chậm chậm áp tới bao quanh lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Hoan nghênh anh về nhà!

Thuốc.

Có thuốc.

Lồng ngực Lan Khê dâng đầy sự ghen ngào chua xót, run run lục tìm trong ngăn kéo, cuối cùng cũng tìm thấy hộp thuốc nằm trong góc nhỏ. Chữ trên hộp thuốc toàn là tiếng anh, lấy trình độ hiện giờ của cô chỉ có thể nhận biết được ba chữ là “đau dạ dày”.

Cô như một kẻ điên, hành động theo bản năng, hấp tấp đổ thuốc ra rồi đi rót nước đem đến cho anh.

Tối qua vì chăm sóc cô anh đã không ăn, cả ngày hôm nay vì chuyện công ty cũng chưa có gì bỏ bụng. Anh là người chứ đâu phải cái máy, tinh lực của anh là sao chịu nổi với cường độ làm việc như thế?

"Anh hai."

Lan Khê chịu đựng từng lớp mồ hôi tuôn đầy trên người, đau lòng đưa thuốc đến gần miệng anh.

Mộ Yến Thần ngồi dựa vào ghế chậm rãi mở mắt ra.

Lan Khê cố mỉm cười, dịu dàng an ủi anh: "Anh hai đừng để bụng những lời nói bậy của chú hai, vì chú ấy ham mê lợi ích nên mới cố tình gây khó dễ cho anh. Từ lúc ông giao cho ba quyền quản lí công ty, chú ấy đã đáng ghét như vậy rồi. Nhưng chú út thì rất tốt, chú ấy là giảng viên đại học, không tranh với đời, cuộc sống rất vui vẻ, hạnh phúc"

Mộ Yến Thần nuốt thuốc xuống, vẫn trầm tĩnh không trả lời cô.

"Anh hai, anh nhất định là con ruột của ba, là anh ruột của em, em hoàn toàn tin tưởng?" Cô cười khoe má lúm đồng tiền ngọt ngào, mắt sáng như viên pha lê trong suốt.

Mộ Yến Thần tay đang cầm ly nước liền khựng lại giữa không trung.

Ánh mắt anh vẫn phẳng lặng như nước nhưng nhìn kĩ sẽ thấy tia lạnh như băng. Anh cúi đầu tiếp tục uống nước. Là anh ruột của cô thì sao? Chẳng có cái gì tốt, một chút cũng không tốt.

"Hôm nay em không đi học?" Anh khôi phục chút sức lực, con ngươi quét về phía mặt bàn, khăn khăn hỏi.

Lan Khê ngơ ngác, tay chấp sau lưng khẽ bỏ xuống, lúc lâu mới phản ứng, âm thanh mềm mại: "Không phải. lát nữa em đi."

"Vậy cùng với ông ta trở về nhà sớm đi." Anh rõ ràng muốn trực lệnh đuổi khách, tay bắt đầu bận rộn với đồng văn kiện.

Vậy. Cứ như vậy thôi sao? ?

Lan Khê cảm thấy có điểm không thích hợp, lẽ từng bước tới cửa, tay chậm chạp vặn khóa. Khi cửa phòng mở ra, cô mang theo chút hi vọng, quay đầu lại nhìn anh, chờ mong anh sẽ nói gì đó. Nhưng người ngồi trên ghế vẫn cúi đầu chìm đắm trong công việc, cô thất vọng đi thẳng ra ngoài.

"Lan Khê." Anh gọi.

Lan Khê giật mình, khuôn mặt xinh xắn liền vặn ngược ra sau.

"Chuyện dạ dày anh không tốt, đừng nói cho ai biết." Anh dặn dò.

Cô gạt đầu thấu hiểu, mạnh giọng cam đoan: "Dạ, em bảo đảm sẽ không có ai biết đâu."

Lan Khê vẫn chăm chú nhìn anh, hi vọng anh nói thêm vài câu, nhưng anh chỉ gạt đầu rồi mắt lại chuyển sang đồng văn kiện trên bàn.

Sự mất mát chạy thẳng lên con tim, lòng mi dài rũ xuống, cô cắn chặt môi dưới, lấy tay khép cửa lại.

"Còn có."

Mộ Yến Thần ngược mắt, đôi mắt sâu lướt nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Nói lại với mẹ anh, ngày mai anh chuyển về nhà ở."

Chuyển về nhà ở.

Lan Khê kinh ngạc, vừa bắt đầu còn chưa kịp phản ứng nhưng một hồi sau đã hiểu rõ ràng. gương mặt thanh thuần nhanh chóng đẩy lùi sự thất vọng ban nãy nhường chỗ cho sự xúc động, cho niềm vui rạo rực.

Anh nói, sẽ chuyển về nhà ở.

Từ nay cô không còn phải chịu cô đơn, lạnh lẽo trong ngôi nhà xa hoa ấy nữa, cô đã có người đồng hành, có người bầu bạn, có người chia sẻ.

Trái tim sôi trào, màu đỏ hồng nhảy lên gương mặt, cô tuân lệnh, vui vẻ đóng cửa, rồi lại chợt nhớ đến điều gì, vội vàng mở cánh cửa ra, thò đầu vào trong, nở nụ cười sáng chói cả một vùng trời: "Anh hai, hoan nghênh anh về nhà".

Giọng cô rất lớn, không những làm kinh động người trong phòng mà còn làm giật mình những người xung quanh.

Nhớ ngày đầu tiên anh trở về, nhà họ Mộ không một tiếng hoan nghênh, không một cử chỉ chào đón. Nhưng ngày hôm nay, chỉ một tiếng hét của cô đã mang đến cho anh sự vui mừng, sự ấm áp tột độ.

Mộ Yến Thần ngược mắt, nụ cười sáng chói cùng gương mặt thiện lương của cô in sâu vào đôi mắt anh. Anh ngắm nhìn cô thật lâu, môi không tự chủ cong lên thành nụ cười yếu ớt nhưng mỉa mai hoặc đến điên đảo chứng sinh.

Thật ấm quá!

Nụ cười của cô, thật ấm. Trái tim băng giá của anh cứ như thế bị nụ cười ấm áp của cô quán lấy, không thể thoát được.

Vì nhiều người thắc mắc nên mình nhắc lại, truyện này là sùng nhá, chỉ ngược chút thôi, vì tình yêu của hai người ban đầu là cấm kỵ, nên cả hai vừa yêu lên lút vừa đau khổ đó mà. Ngược tâm là chủ yếu, hình như ngược anh Thần nhiều hơn em Khê tí, ai biểu anh yêu em nó quá đi mà. Vì sự si tình của anh nên mình mới quyết tâm edit truyện này mừ. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ để mình có thêm động lực edit nhanh hơn nữa

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nên biết tự trọng

"Anh hai. Anh hai?" Lan Khê nhẹ giọng gọi.

Mộ Yến Thần rút cuộc hồi hồn, ánh mắt rơi trên gương mặt cô rồi hoảng hốt hạ xuống, nhỏ giọng hỏi: "Việc gì?"

"Anh giúp em làm bài tập này với, tí nữa em đi học phải nộp bài cho giáo viên." Cô chán nản nhũn chặt lông mày, vừa đem bài tập giao cho anh vừa nhỏ giọng năn nỉ.

—— Trở về nhà đã hơn nửa tháng, thời gian cứ chậm chậm trôi đi, không một chút phòng bị, cô và anh dần trở nên thân thiết, quen thuộc hơn.

"Anh hai thả hồn đi đâu vậy? Em gọi liên vài tiếng cũng không nghe luôn" Lan Khê tay thì viết công thức, miệng thì liên tục nói.

Mộ Yến Thần dừng một chút, ánh mắt nhìn vào bài tập của cô, cầm lên xem, đôi môi phát ra thanh âm từ tính: "Em dùng dấu gọi đầu hiệu gì? Có mùi vị gì?"

Lan Khê không ngẩng đầu: "Hải Phi Ti. Em cũng không biết nó có mùi gì." (cái nhãn hiệu dấu gọi này mình cũng không biết edit sao cho thuần việt nữa =.=)

"Còn son môi?"

"Trái cây. Hình như là có mùi vị của dưa hấu."

Nói xong câu này cô đột ngột dừng bút làm đầu bút quệt một đường đen trên mặt giấy trắng nõn, cô vội vàng nhấc bút lên. Ánh mắt hoang mang khẽ liếc sang anh, chỉ thấy một bên mặt đang nghiêm túc nhìn bài tập của cô.

—— Cảm giác. vô cùng kỳ quái.

—— Ai đâu rảnh rồi lại thắc mắc mùi vị son môi của con gái? Anh có sở thích ngửi son môi hoặc là thích. ăn son môi?? (con bé này nghĩ gì vậy trời =.=)

Lan Khê nghiêng đầu, răng khể cắn vào môi để lại một đường lằn, cúi đầu nhỏ giọng bổ sung: "Em bình thường. không thoa son."

Không khí trở nên trầm mặc.

Đang lúc Lan Khê cảm nhận được một luồng khí nóng bỏng dán chặt sau lưng mình, thì âm thanh trầm ấm vang lên đi cùng một tia khắc nghiệt, kèm theo vở bài tập bay xuống trước mặt cô: "34 chứ không phải 35, nhìn cho cẩn thận một chút, em làm toán kiểu này đó hả?"

Da đầu cô tê dại đi.

Cô cắn môi, nhanh tay chụp lấy bài tập sửa lại, cô biết mỗi khi anh nổi giận như thế thì nhất định cô đã phạm phải những lỗi không đáng rồi.

Sửa xong cô nghiêng đầu thấy Mộ Yến Thần đang dựa vào cửa sổ trả lời điện thoại. Khung cảnh có anh thì trở nên bừng sáng, bóng dáng anh to lớn, anh tuần bất phạm, khí chất lại cao sang, sự mị hoặc lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên.

Lan Khê hồi hồn, mặt đỏ bừng, vội vàng chỉnh lí lại tâm tình đang treo ngược cành cây: "Vào đi."

Người đến là Mạc Như Khanh.

Phía sau bà còn người giúp việc, trên tay người giúp việc đang bưng hai chén canh mát.

Mạc Như Khanh bước vào cửa, theo phản xạ liền lướt nhìn bóng dáng đang đứng trước cửa sổ, ánh mắt tràn đầy tự hào cùng thương yêu, tiếp sau bà mới quay nhìn về chỗ Lan Khê, thấy cô nhóc cũng vừa quay đầu cười gượng gạo.: "Di Mạc." cũng không đứng dậy.

Mạc Như Khanh cũng không tức giận, cười cười cầm lấy một chén canh đi tới: "Bận không? Di có nấu canh, là canh hạt sen nấu tuyết, ăn thử xem —— Di thấy Yến Thần cứ ở trong phòng con suốt ngày cũng không muốn quấy rầy, nhưng sợ hai đứa mệt nên nấu chút đồ bổ mang đến cho hai đứa, con mau ăn đi cho nóng."

Mặt Lan Khê trắng bệch giống như vừa nuốt phải một quả táo xanh..

—— Gì mà Mộ yến thần suốt ngày ở trong phòng cô? Anh là ngại cô có nhiều vấn đề thắc mắc, liên tục chạy đi chạy lại sẽ tốn thời gian nên ngày nghỉ mới mang công việc qua phòng cô làm thuận tiện kèm cô học.

Cô nâng chén canh lên, cắn môi, không nói lời nào.

Mạc Như Khanh vẫn ra vẻ tự nhiên, mỉm cười ngồi xuống vị trí khi nãy của Mộ Yến Thần, nhẹ giọng nói: "Nhắc mới nhớ. Lan Khê của chúng ta sắp 18 tuổi rồi nhỉ? Mấy năm trước đi không biết sinh nhật con tổ chức thế nào nhưng năm nay ba con đã giao cho đi chuẩn bị mọi thứ, con yên tâm, đi nhất định sẽ tận lực. Haizz.Con cuối cùng cũng đã trưởng thành, sau này cũng nên bớt tùy hứng, làm việc gì cũng nên đặt lòng tự trọng của bản thân lên hàng đầu, biết phân biệt giữa việc nên làm và không nên làm. Lại nói, con gái trưởng thành cũng có những việc thầm kín riêng tư, nên biết giữ ý tứ, không thể lúc nào cũng quần lấy anh hai, con nói có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vì em thích anh hai

Lan Khê cảm thấy quả táo đang ngậm trong họng to thêm gấp 10 lần, ép tới cổ họng hít thở không thông

—— Di Mạc nói như vậy là có ý gì? Đang muốn nhắc nhở cô chuyện nam nữ luôn luôn có sự khác biệt? Tuy là hai anh em ruột nhưng nếu quá thân thiết sẽ bị hàng xóm láng giềng dị nghị, chê trách hai người làm suy đồi thuần phong mỹ tục?

Hàng lông mi dài rũ xuống thật thấp, miệng nhỏ cắn chặt chiếc muỗng, cô cố gắng không tranh luận với bà, nhưng Mạc Như Khanh lại cố tình được voi đòi tiền——

"Đúng rồi Lan Khê, ba con muốn đi hỏi con về chuyện kết bạn kết bè trong trường, đặc biệt là bạn khác phái. Con cũng biết đó, năm sau con sẽ thi tốt nghiệp rồi phải thi lên đại học, một năm quan trọng như vậy thì phải cố tập trung vào chuyện học hành, đừng để những việc “tạp thất tạp bát” làm ảnh hưởng, trẻ nãi tương lai của mình nha con." (tạp thất tạp bát: những việc tạp nham, hồ đồ).

"Di Mạc." Cô lạnh giọng nói, cắt đứt lời bà.

Đáy mắt lảng động trong suốt, Lan Khê quay mặt nhìn thẳng bà, gằn từng câu từng chữ: "Di Mạc, mẹ con nuôi con gần hai mươi năm trời chưa từng nói con là người không biết tự trọng, con cũng tự cảm thấy bản thân mình tuy chưa được tốt nhưng cũng không tệ hại đến mức ấy. Còn về phần kết giao với bạn học nam, tự con biết lựa bạn tốt để chơi——"

"Con không hiếm lạ bạn bè đến mức chó mèo gì cũng kết bạn được đâu ạ ." Cô cắn môi, cổ nhún mạnh từng lòi.

Mỗi một câu cô nói đều cố tình phản kích lại lời Mạc Như Khanh làm bà ta tức muốn bẻ lồng ngực! !

"." Mặt bà khi trắng khi đỏ, vò nát bét chiếc khăn trong tay.

Mộ Yến Thần lúc này vừa nghe điện thoại xong, thân hình cao to tiến về phía hai người. Ánh mắt khi nhìn thấy Mạc Như Khanh vẫn đậm nhạt như cũ, tình lặng không chút gợn sóng

Có con trai ở đây, Mạc Như Khanh cũng ngại tiếp tục đề tài nhạy cảm, bà đành đứng dậy, hít thật sâu cố nén giận, dặn dò: "Yến Thần con nên quan tâm đến sức khỏe của bản thân chứ, việc trong công ty đã làm cạn hết sức lực của con mà về nhà cũng không thể thanh thản nghỉ ngơi. Người khác không biết thông cảm cho con, nhưng mẹ nhìn thấy con vất vả thì sẽ đau lòng lắm, con hiểu không?"

Vừa châm chích vừa trào phúng, những câu nói như dao găm ghim thẳng vào cô nhóc nhỏ nhắn có mái tóc dài đen tuyền thật đẹp

Lan Khê cũng có ngạo khí của riêng mình, cô đem chén canh đẩy ra xa, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Mộ Yến Thần dừng mắt tại làn da trắng nõn đang lộ ra sau lưng cô, đáy mắt bắt đầu gợn sóng, hai tay nắm chặt trên lưng ghế dựa đến mức nổi lên gân xanh, môi mỏng cất giọng lạnh lùng "Con hiểu rồi, mẹ cứ yên tâm đi."

Lúc này Mạc Như Khanh mới cảm thấy lấy được chút mặt mũi, gương mặt liền tươi tỉnh trở lại, tiếp tục hát hảm sai khiến người giúp việc dọn dẹp đi ra ngoài.

Lan Khê tiếp tục trầm lặng, cúi đầu làm tiếp bài tập.

Mộ Yến Thần cũng không nói gì, chỉ đi đến ngồi xuống cạnh cô, cầm một quyển sách của cô lên xem.

Lan Khê lòng buồn bực, mắt ngân ngấn nước. Cô cố tập trung vào bài tập nhưng đầu không thể nhét vào một chữ. Mà người đàn ông đáng ghét bên cạnh vẫn giữ trạng thái ngồi thiền không chút động tĩnh, cô càng thêm uất ức, cắn chặt môi cố ý lật mạnh vở bài tập, phát ra tiếng kêu “xoành xoạc” chói tai

". Tức giận?" Giọng nói trầm thấp tràn đầy sự từ tính vang lên, anh từng bước thăm dò tâm tình cô.

Lan Khê gục xuống bàn, giọng lạnh lạnh nói: "Mẹ anh ghét bỏ em, chê em liên lụy anh, không thích em hay làm phiền anh, càng không muốn anh vào

phòng em. Di ấy cứ làm như anh là đứa trẻ lên ba, lúc nào cũng cần sự bảo hộ của mẹ."

Sự so sánh ngây thơ của cô làm anh cảm thấy rất buồn cười.

Anh vẫn tiếp tục xem sách nhưng hai khóe miệng đã cong lên rất nhiều.

"Nhưng anh nhớ lúc này em đã làm cho bà tức giận đến trắng mặt đó." Giọng nói dễ nghe vẫn tiếp tục truyền đến như cổ tình đối chọi với giọng điệu bất mãn của cô.

Lan Khê then quá hóa giận, tính tình ngỗ ngược lại bị anh kích thích bùng phát ra.

Cô lập tức thẳng lưng lên, ánh mắt mang theo sự kiên quyết, nghiêng đầu mạnh mẽ hướng anh tuyên bố: "Em không làm chuyện gì sai, tại sao di ấy cứ suốt ngày giáo huấn em? Anh là con ruột di ấy nhưng cũng là anh hai của em. Em rất thích anh hai mình, muốn đeo theo anh hai thì có gì sai trái?!"

Khuôn mặt cô lúc này trắng hồng trong suốt như ẩn hiện một tia lửa nhỏ, giọng nói mềm mại nhưng đầy khí phách vang dội khắp căn phòng.

Spoil chương sau: Vì lời thổ lộ mạnh mẽ này nên ai đó bị mất khống chế và kết quả có vài việc hay ho xảy đến^^

Mọi người tiếp tục ủng hộ để mình tranh thủ edit nhanh, tối nay đăng chương sau luôn nha

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nụ hôn giữa hai người yêu nhau

Tiếng vang từ giọng Lan Khê chấm dứt, cả căn phòng liền chìm trong sự an tĩnh, vắng lặng, chỉ còn âm thanh “tích tắc” của kim đồng hồ treo trên tường.

Mộ Yến Thần dường như hóa đá tại chỗ.

Toàn thân như bị rút đi không khí, gương mặt anh tuần tràn đầy sự rung động, môi mím thành một đường thẳng tắp, tay anh mang sách khép lại đặt trên bàn. Lúc này anh mới từ từ nâng lên đôi mắt, không hề che dấu những tơ máu đỏ tươi giăng đầy trong đáy mắt. Hai ngọn lửa trong đôi mắt mạnh mẽ bùng lên như muốn đốt cháy, thiêu rụi sạch sẽ mọi thứ quanh mình.

Anh chân thành mà tha thiết nhìn vào khuôn mặt còn chưa kịp tan hết tức giận của cô. Tay anh nâng niu vẽ theo đường nét trên khuôn mặt cô như muốn yêu thương, an ủi, vỗ về. Sau đó dần dần luồn qua sau gáy cô, chậm thật chậm kéo gương mặt cô gần sát mình, đồng thời mặt anh từ từ cúi xuống.

Lan Khê còn chưa kịp hoàn hồn từ trong cơn kinh hãi thì một luồng áp suất âm áp chính xác bao lấy xung quanh đôi môi cô. Mộ Yến Thần nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ tươi mà anh hằng khao khát. Hai đôi môi dán vào nhau chặt khít không còn một kẽ hở, dịu dàng mà sát lẫn nhau, dừng lại thật lâu mới khẽ tách rời.

"Đừng buồn." Môi anh nhẹ nhàng nhấn mạnh từng chữ, giọng khàn khàn đầy nóng bỏng "Anh sẽ luôn luôn cho phép em đeo theo bên người mình, chịu không?"

Giọng nói khàn khàn đầy quyến rũ lại kèm theo sự sùng ái vô hạn như muốn chìm chết cô.

“Bùm” đầu óc Lan Khê nổ tung ra, não vỡ nát bét không thể tiếp thu chuyện vừa mới xảy đến.

Gương mặt từ từ trắng bệch như không còn một giọt máu nào, hàng mi dài liên tục run rẩy, run đến mức như muốn rụng rơi ra. Cả người chìm trong nỗi sợ hãi, cô lấy hai tay bặm chặt đôi môi mình, dùng hết sức chà lau nhưng lau đến rách môi vẫn không thể xóa đi hơi ấm của đôi môi anh lưu lại.

Cô đẩy mạnh anh ra, theo bản năng muốn trốn chạy khỏi không khí đầy mờ ám, nguy hiểm mà anh tạo nên. Hai tay chống phía sau ghế, cả người cũng nhanh chóng nhích theo.

Kết quả chính là “Àm” một tiếng, cả người và ghế đều té bật ngửa ra sau.

Mặc kệ sự đau đớn, Lan Khê lồm cồm bò dậy, viền mắt đỏ lên, nước mắt đã dâng đầy, thờ dốt nói: "Em. . . . em muốn đi vệ sinh!"

Như có ma quỷ phía sau lưng, cô hấp tấp vội vàng chạy về phía cửa, một chiếc dép bị rơi ra cũng không hay biết, lấy tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ để thoát khỏi nơi này.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên trên khắp hành lang.

—— Không phải như thế.

—— Cô không có ý đó.

—— Cô nói thích anh, là thích của sự sùng bái, ngưỡng mộ.

Anh rất giỏi, cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể làm. Anh lại luôn bao dung đối với cô, mặc kệ cô xấu tính đến mức nào vẫn luôn quan tâm, giúp đỡ cô. Trong lòng cô, từ lâu anh đã tồn tại giống như một vị Thần.

. Nhưng Mộ Yển Thần, anh đã hiểu lệch ý của cô rồi.

Không để ý ánh mắt kinh ngạc của người giúp việc, cô nhanh chóng mở cửa phòng rửa tay, đóng chặt cửa lại nhốt mình phía trong, lúc này toàn thân mới cảm nhận được sự mệt mỏi, cô thở hổn hển từ từ ngồi xuống.

Đó là hôn.

Là nụ hôn tồn tại giữa những người yêu nhau.

Cô lấy mu bàn tay đặt lên đôi môi sưng tấy của mình, vẫn luôn có cảm giác mùi vị và hơi ẩm của môi anh vẫn tồn tại quanh môi mình. Cô bực mình đi đến bồn rửa tay, vặn mở hết khóa nước, dòng nước liên tục ào ào chảy ra, người lập tức cúi xuống đến khi đôi môi chạm mạnh vào dòng nước và tiếp tục giữ nguyên tư thế ấy thật lâu, thật lâu.

Giờ phút này ở trong phòng ——

Mộ Yển Thần dờ dẫm dựa cả người vào chiếc ghế, cổ á sơ mi cởi ra hai chiếc cúc, những ngón tay thon dài cứ liên tục sờ đi sờ lại trên đôi môi nhưng về mặt thì tràn đầy sự nặng nề, tội lỗi.

Ánh mắt anh bình tĩnh như nước, lâu lâu lóe lên những tia nguy hiểm như ánh mắt của loài thú dữ nhưng sẽ nhanh chóng tan đi.

—— Còn tưởng rằng có thể chịu đựng lâu hơn một chút.

Nhưng anh lại đánh giá quá cao bản thân mình. Đứng trước cô anh chỉ là một kẻ bại tướng không giữ nổi một quân lính nào.

Gương mặt trở nên lạnh lẽo, sắc sảo làm người ta hít thở không thông, anh đá mạnh cái ghế làm nó ngã xuống, lạnh lùng bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Như em mong muốn!

Cách ngày xảy ra việc đã hơn một tuần lễ, Mạc Như Khanh cảm thấy vô cùng hài lòng vì cuộc “nói chuyện” ngày hôm ấy đã có tác dụng rất lớn.

Con nhóc kiêu ngạo khó chịu nào đó rốt cuộc đã biết kiểm chế tính xấu lại một ít. Tuy vẫn gọi bà là “di Mạc” nhưng rất tiếp thu những lời bà răn đe, luôn tận lực tránh xa Yển Thần.

Lan Khê xem anh như loài rắn rết, bò cạp nguy hiểm, tránh như tránh tà.

Khi thấy bóng dáng anh tuần của anh xuất hiện trong tầm mắt của mình, cô liền trắng mặt, vội vàng chào hỏi qua loa, rồi cong đuôi chạy biến vào phòng, còn cẩn thận khóa cửa thật kĩ.

Mộ Yển Thần lại trở về con người của ngày xưa: đậm mạc, lạnh lùng, không quan tâm đến bất kì điều gì. Chỉ là khí thế của anh càng ngày càng chèn ép khiến người xung quanh ngộp thở, không ai dám đến gần tiếp cận.

Thời gian vô tình không vì một ai mà dừng lại, đảo mắt kì nghỉ hè đã chấm dứt, học sinh lớp mười hai bắt đầu quay lại trường học chuẩn bị kháng chiến dài kì cho một năm sống gió. Trên bàn cơm, Mộ Minh Thăng nhủ mảy mề mà không vui, hỏi: “Con muốn ở lại trong kí túc xá của trường?”

Lan Khê cắn chiếc đũa, nhỏ giọng nói: "Dạ. Trường học có thông báo, học sinh lớp 12 nên ở kí túc xá."

"Nhưng nhà chúng ta rất gần trường."

"Ba." Lan Khê cắt đứt lời ông, cầu khẩn, "Con không muốn mình đặc biệt hơn các bạn."

Mộ Minh Thăng tuy có chút không muốn nhưng vẫn tôn trọng quyết định của cô, ngón tay giữa gõ gõ mặt bàn: "Một tuần trở về nhà một lần, nghe không?"

Lan Khê khéo léo gật đầu: "Dạ!"

Cô thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị cầm chén lên ăn tiếp thì nghe một tràng tiếng bước chân cùng sự thông báo của người giúp việc: "Thiếu gia đã trở về ạ."

Mí mắt cô lập tức giật giật, hàng mi dài theo chuyển động cũng run lên hạ xuống, cả người căng lên y như sắp phải ra trận chiến đấu với kẻ địch.

Mộ Yển Thần một thân tây trang nghiêm chỉnh, ngược ánh sáng chậm chậm bước đến, gương mặt đầy sự cô đơn, mệt mỏi. Mạc Như Khanh từ xa thấy

con trai đã vui mừng đứng dậy, giọng kích động lại xen lẫn sự đau lòng: "Yến Thần, con lại làm trâu đê nữa rồi! Mau mau lại đây ăn sáng với cả nhà đi con. Hôm nay, Lan Khê trở lại trường học nên thím Trương làm điểm tâm từ sớm."

"Con lên lầu trước " anh cắt đứt lời bà, giọng nói trầm thấp như sương đêm "Tắm rửa xong sẽ xuống".

"Ăn xong hãy tắm đi con, để lát thức ăn nguội lạnh, lại làm phiền thím Trương mất công hâm nóng lại " Mạc Như Khanh tiếp tục khuyên, "Nào mau ngồi xuống đi."

Mộ Yến Thần khẽ liếc mắt qua người nào đó, nín thở thật sâu, anh không cự tuyệt nữa mà giao túi xách cho người giúp việc bên cạnh, kéo ghế ngồi xuống.

"Con thu thập đồ đạc xong hết chưa?" Mộ Minh Thăng tiếp tục trò chuyện cùng con gái.

"Dạ." Lan Khê phục hồi lại tinh thần.

"Đến trường học có ai giúp con mang hành lý vào kí túc xá rồi sắp xếp cho ngăn nắp lại không?"

"Kỷ Diệu và anh Kỷ Hằng sẽ giúp đỡ cho con."

"Vậy con lên lầu mang hành lý xuống, ba kêu chú Lưu." ông tiếp tục phân phó.

"Lão già " thím Trương vội xen vào nhắc nhở, "Ngài quên rồi sao, hôm nay trong nhà lão Lưu có chút việc, ông ta đã xin nghỉ phép rồi".

"À đúng rồi." Mộ Minh Thăng lại chuyển hướng nhìn sang người đàn ông đối diện, "Vậy Yến Thần, con."

"Đừng anh " Mạc Như Khanh vội cầm chặt tay ông, "Yến Thần vì vụ mua bán đất ở thành Bắc đã liên tục mấy đêm không ngủ được. Hôm nay con nó mới có chút thời gian về nhà tranh thủ nghỉ ngơi, anh đừng bắt con phải lái xe chạy đi chạy lại nữa."

"Vậy gọi chú Lưu quay lại một tí." Mộ Minh Thăng bực bội, mày nhíu càng chặt.

"Thôi. Ba, " Lan Khê khẩn trương nói, "Con có thể tự mình."

"Buổi tối con còn phải chủ trì một cuộc hội nghị thông qua video ——" giọng nói lạnh lùng truyền đến mang theo một tràng khí rét buốt: "Con không có thời gian đưa em đi, nhưng để nó đi một mình thì không an toàn, con sẽ gọi điện báo Cố Tử Nghiêu đến đưa nó đi."

Lời này nói ra đem mọi thứ an bài một cách thỏa đáng, mọi người lại tiếp tục thoải mái dùng cơm.

Lan Khê chẳng những không yên lòng mà còn bất an hơn nhiều, việc của cô luôn phải có sự nhúng tay sắp xếp của anh mới ổn thỏa, cô cảm thấy điều này rất không tốt, chỉ càng ngày càng làm cô lệ thuộc vào anh.

Mộ Yến Thần là người đứng lên đầu tiên, anh dùng khăn ăn lau thật sạch khóe miệng. Đôi môi sau lớp khăn ăn phất ra thanh âm vừa đủ cho người bên cạnh nghe được ——

". Như em mong muốn."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Vì sao hôn em?

Nếu cô tìm mọi cách để tránh xa anh thì anh nguyện chiều theo ý cô.

Ngữ điệu rét thấu xương đâm vào trong lòng, mặt Lan Khê lúc nóng lúc lạnh, sống lưng dựng thẳng lên, không dám động đậy nhúc nhích.

Cô len lén dõi theo từng bước chân đang dần biến mất trên hành lang của anh, hàng mi dài buông xuống, hốc mắt hằn lên sự mất mát và đau khổ. Chính cô cũng không hiểu vì sao lại thế?.

Đúng sáu giờ, Lan Khê mặc đồng phục học sinh chỉnh tề, do dự đưa tay gõ cửa phòng anh.

"Anh hai."

Lâu sau bên trong truyền ra giọng nói: "Vào đi."

Lan Khê nín thở thật sâu, lấy hết can đảm vặn khóa mở cửa đi vào. Mộ Yến Thần thả mình bên trên chiếc giường to lớn, y phục cũng không thay, cổ áo sơ mi không cài lộ ra hàng xương quai xanh gợi cảm. Một cánh tay to lớn gác lên trán, gương mặt tái nhợt đánh lại hiện vẻ mệt mỏi cùng cực.

—— Bệnh đau dạ dày của anh không phải lại tái phát chứ?

Lan Khê neho mắt, trái tim như bị bóp chặt lại.

"Nói chuyện đi." Chờ hồi lâu vẫn không thấy người đi vào có phản ứng gì, Mộ Yến Thần có chút bức mình, giọng lạnh lùng nhắc nhở.

Lan Khê tìm lại được hồn phách, nhẹ giọng nói: "Anh hai, em có để quên hai quyển sách trong phòng anh, em muốn vào tìm một chút."

Trong phòng yên tĩnh không có tiếng trả lời.

Hồi lâu sau, giọng nói lạnh băng lúc nãy đã mềm mại hẳn xuống, anh chỉ nói: "Em tìm đi"

Lan Khê đi tới trước bàn đọc sách, thấy anh không có khuynh hướng muốn đứng lên, cô mới nhẹ lòng tập trung tìm kiếm. Trên mặt bàn không có, cô cúi xuống định lục trong ngăn kéo. Thời điểm ngăn kéo mở ra, cô xấu hổ đến mức muốn độn thổ vì trong ngăn kéo của anh chất đầy những tờ giấy nháp lúc trước cô đã vứt lại. Lan Khê thầm chửi bản thân ấu trĩ, không chút chú ý người trên giường đã đứng lên đi về phía cô.

Cho đến khi bóng anh bao trùm lên toàn thân, Lan Khê rùng mình, mắt đẹp tròn to lên, từ từ quay lại nhìn anh.

"Đưa điện thoại cho anh." Mộ Yến Thần ngồi xổm xuống trước mặt cô, dịu dàng yêu cầu.

Lan Khê còn chưa hiểu được ý định của anh nhưng vẫn theo phản xạ nghe theo lời anh vô điều kiện, nhanh chóng móc di động trong túi đưa anh.

Mộ Yến Thần nhận lấy mở màn hình lên, tay nhanh chóng bấm vào một dãy số: "Số của anh, phải nhớ cho kĩ. Sau này trong trường xảy ra chuyện gì phải nhanh chóng liên lạc cho anh biết, không cần làm phiền đến ba em, biết không?"

Lan Khê hoang mang, lòng ngậm ngùi, tiếp điện thoại về.

Trên đỉnh đầu mềm mại đột ngột xuất hiện một bàn tay, hơi ấm từ lòng bàn tay anh áp xuống, len vào từng sợi tóc dính chặt vào da đầu khiến cô hơi run rẩy. Giọng nói nhu hòa cũng theo đỉnh đầu truyền vào tai: "Trong trường không được xử sự tùy hứng nữa, sẽ không ai đi theo bảo hộ, dọn dẹp giúp em như ở ngoài đầu. Không được ghét giáo viên mà buông thả luôn việc học, lớp 12 rất quan trọng, nó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của em đó. Quan trọng là phải chăm sóc sức khỏe bản thân cho thật tốt, biết không?"

Từ "biết không" liên tục được anh lặp đi lặp lại hai lần làm tâm Lan Khê thật sự cảm động, chớp mũi lại đỏ lên vì chưa xót.

Cô cắn môi, nhẹ nhàng hấp khí rồi quay mặt nhìn anh, câu hỏi nằm sâu tận đáy lòng mấy ngày qua cuối cùng cũng được thốt ra: "Anh hai. . . ."

"Ngày đó, vì sao lại hôn em?"

Mộ Yến Thần nhìn cô, gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bầu không khí trở nên ngưng đọng, tế nhị. Sự phiền não lại dâng ngàn ngút, Mộ Yến Thần không cách nào kìm nén nó lại. Gương mặt anh nhanh chóng đổi thành lãnh đạm, xa cách hạ lệnh đuổi khách: "Em tìm xong thì mau đi ra ngoài để anh nghỉ ngơi đi".

Nói xong anh quay trở về giường.

Lan Khê như bị một tay giáng xuống mặt cũng trở nên nóng nảy.

Anh lại bắt đầu.

Lại bắt đầu như vậy.

Mỗi lần anh khó chịu hay phiền não điều gì đều dùng sự lạnh lùng, xa cách để tự phong bế bản thân, cách ngăn với người bên ngoài. Anh dọa nạt cô, to tiếng với cô. . . . Lan Khê thật không đếm được đây là lần thứ bao nhiêu anh dùng cách này để xua đuổi cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Không muốn biết

Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, không chút sợ hãi nói: "Em lúc đầu cho đó là lễ tiết bình thường ở nước ngoài, anh hai ở Mỹ gần 20 năm nên bị ảnh hưởng là điều dễ hiểu. Nhưng sau em đã tự đi tìm hiểu từ rất nhiều nguồn, hôn thân mật thăm hỏi giữa những người thân là hôn ở mặt, không ai lại hôn trên môi cả."

"Đi ra ngoài! !" Mộ Yến Thần lại càng quát to lớn, sắc mặt đen kịt rất dọa người.

Lan Khê nhìn bóng lưng anh thật lâu thật lâu, đôi con ngươi ngập trong nước, nước nờ ghen ngào lên tiếng: "Em chưa từng cùng ai hôn như thế."

Đó là lần đầu tiên.

Cô đã giữ gìn nụ hôn đầu tiên suốt 17 năm trời.

Lúc cô còn đang tự mình uất ức thương tiếc đưa tiễn nụ hôn đầu, thì bóng lưng phía trước đã xoay ngược lại tiến về phía mình. Tay cô đột ngột bị anh nắm kéo mạnh lên, hai quyển sách đang ôm trong ngực cũng rơi xuống đất. Cô sợ hãi, đau đớn hét lớn lên nhưng anh ngoảnh mặt ngoi lơ, tiếp tục đẩy mạnh lưng cô vào tường, tay trái anh chống lên phía trên đỉnh đầu cô, cúi người thấp xuống cho đến khi chóp mũi hai người chạm vào nhau.

"Em nhất quyết phải nghe câu trả lời?"

Lan Khê có dự cảm không tốt, mặt trắng như sương đêm

Anh đáng sợ quá, Lan Khê không dám nhìn vào ánh mắt đỏ rực kia, thống khổ nghiêng đầu đi: "Em em không muốn nghe nữa. . . ."

Anh dùng hai ngón cái và trỏ bấm vào khuôn mặt cô, ép cô phải nhìn vào mắt mình: "Vậy em đoán thử xem, đoán vì sao anh lại hôn em như thế, đoán xong rồi nói cho anh nghe với, được không?"

Nước mắt cô dâng trào, ba hồn bảy vía như bay sạch lên chín tầng mây, thở hổn hển cầu xin: "Anh hai đừng nói gì hết, em không muốn nghe gì nữa, xin anh!"

Cô dùng hết sức lực giờ tay đẩy mạnh ngực anh ra, nhào người chạy về phía cửa, cả sách cũng không cần.

Trong phòng lại trở về sự an tĩnh vốn có, tay đang chống trên tường của Mộ Yến Thần co mạnh lại thành một nắm đấm, rồi đấm liên tục lên tường cho đến khi máu tươi phun trào ra. Lòng ngực anh đau quá, nó hình như đã mất đi trái tim chỉ còn sự mệnh mông trùng trải và dâng đầy cảm giác tội lỗi.

Cảm giác ấy như từng đợt sóng ừ ừ kéo đến, liên tục nhấn chìm anh, giam cầm anh làm anh sắp chết ngạt trong vùng nước lớn ấy.

Lúc Lan Khê vừa đến kí túc xá trường thì trời đổ mưa rất lớn.

Thời tiết tháng bảy luôn luôn biến đổi thất thường, Lan Khê và Kỉ Diêu ôm một đồng sách từ lớp chạy về kí túc xá, khi đến nơi hai cô gái đều ướt như chuột lột.

"Không có thang máy, phòng chúng ta lại tận trên lầu năm, leo lên tới nơi chắc tở thành cái xác mất." Kỉ Diêu nói thảm một câu.

Lan Khê vẫn ngắm nhìn cơn mưa, lúc này mới hồi hồn, cảm thấy hai tay có chút mỏi, vẫy vẫy tay nói: "Cố lên thôi."

"Không ai giúp cậu mang lên sao? Anh cậu hôm nay không tới."

"Anh ấy bận." Cô cẩn thận nhìn từng bậc thang dưới chân, gương mặt được nước mưa tưới qua càng thêm trắng hồng điểm lệ.

"Tiếc quá! " Kỉ Diêu tiếp tục dán sát vào người cô: "Anh hai cậu đối với cậu rất tốt đó nhá, lần trước thấy cậu bị đau bụng vì tới tháng thì lo lắng chăm sóc cậu cả đêm. Giờ vào năm học, một tuần hai anh em mới gặp nhau được một lần, hai người có nhớ nhau không?"

Lan Khê cảm thấy khó chịu vì tóc ướt dính bết cả vào mặt, nhưng hai tay đang bận nên đành lấy hai bả vai cọ cọ, giọng nói trong trẻo: "Cậu hâm mộ thì tở tặng anh hai cho cậu đó nhưng hình như cậu cũng có một ông anh ở nhà mà."

"Xi, đừng nhắc tới anh Kỉ Hằng, suốt ngày chỉ biết trách mắng tở thôi."

Lan Khê run lên, mắt liếc nhìn Kỉ Diêu, tinh thần lại có chút sa sút.

—Giữa Kỉ Diêu và Kỉ Hằng sẽ không bao giờ xuất hiện những việc hoang đường như thế và những cặp anh em khác cũng vậy. Nhưng cô và Mộ Yến Thần lại

Kỉ Diêu quay đầu nhìn cô: "Cậu làm sao thế? Đứng đây cho gió thổi khô y phục hả?"

Lan Khê tiếp tục gằn hỏi: "Kỉ Diêu, anh cậu với cậu bình thường có những hành động thân thiết không, có khi nào ôm nhau hay hôn nhau không?"

Biểu tình của Kỉ Diêu nhất thời như nuốt phải một quả trứng gà còn vỏ.

Cô nàng đen mặt, một hồi lâu nghiêm túc trả lời: "Không bao giờ có việc đó đâu vì anh tở bảo tở nhìn giống như một con heo."

Lan Khê ngẩn ra không kịp phản ứng với lời nói của cô nàng.

"Cậu cảm thấy anh ấy sẽ chủ động hôn một cái đầu heo không?" Kỉ Diêu bĩu môi nói.

Giờ thì Lan Khê đã hiểu.

Hàng chân mày cô nhíu lên, làm ra vẻ ghê tởm, đẩy đẩy khuôn mặt Kỉ Diêu: "Cậu đúng là giống heo thiệt đó!"

"Mẹ nó, cậu mới." Còn chưa nói xong, chân đã không giữ được thăng bằng làm sách trên tay rơi xuống đất, Kỉ Diêu níu lấy thang gác để khỏi ngã, mở miệng hét lên "Mộ, Lan, Khê! !"

@ huyen huyen : Mình chưa đọc hết truyện, chỉ đọc khoảng 60 chương là nhảy vào edit luôn,

mà hình như là LK mới không phải là con ruột của MMT đó, vì mình có đọc sơ qua đoạn anh nam chính vì yêu LK nên đã tự đi xét nghiệm ADN và kết quả anh là con ruột của MMT nên hai người mới hiểu lầm mình là anh em ruột.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chuyện phiên toái tìm tới

Thời điểm vào phòng, hai cô nhóc phát hiện mình chung phòng với một nữ sinh lạ.

Năm nay xếp lại lớp mới nên có nhiều bạn học còn chưa kịp quen mặt. Lúc này nữ sinh kia đang ngồi thong thả trên giường, cẩn thận tỉa lại bộ móng tay cho thật đẹp. Lan Khê mang đồ đồ thả lên giường mình, định quay đầu chào hỏi làm quen thì nghe giọng nói Kỷ Diệu từ phía sau.

"Bạn ơi ——" Kỷ Diệu ôm sách cau mày, hỏi cô ta: "Tầng dưới này là của tớ mà?"

Cô nữ sinh không buồn ngắt đầu, tiếp tục tỉa tỉa móng tay xong mới ngược mắt: "Thế à? Thế tên của cô đâu?"

Mặt Kỷ Diệu ghen đỏ: "Tớ dùng đã liên tiếp hai học kì! Còn cần phải viết tên sao? !"

Cô ta nghe xong gật đầu một cái, cất giọng không lớn nhưng gần từng chữ: "Nói nhảm xong thì cút lên tầng trên mà ngủ đi, đừng làm phiền tớ nữa. Tầng này tớ muốn thì chính là của tớ. Sẵn tiện nhắc cô một chút, buổi tối khi ngủ cấm ngáy cũng không được lật người. Nếu làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của tớ để ba tớ biết được thì kì tức xá này không còn chỗ cho cô đâu, hiểu không?"

Lời nói ra vẻ phách lối, khiến người khiến mọi người có mặt trong phòng đều ngược lên, vừa đề phòng vừa xem thường nhìn chăm chú cô ta.

Lửa cháy phừng phừng trên đỉnh đầu Kỷ Diệu.

"Ồ, ba cô lợi hại thế cơ à? Xem ra là một người rất “trâu bò” nha! Cơ mà, ba “trâu bò” sao lại sinh ra một con gái là cún, để phải ngày móm cho nó c**" Kỷ Diệu cười lạnh.

Cô nữ sinh cứng ngắc người, mặt mày xanh lét.

"Mày ——" ngón tay chỉ vào mặt Kỷ Diệu "Giờ mày mau tát mạnh vào mặt mình đi, nếu thế thì tao sẽ xem như chưa từng nghe những lời vừa rồi!"

"Mẹ nó, sao mày không tự tát chính mình đi."

Kỷ Diệu còn chưa mắng xong, tay nhất thời bị người khác nắm, kéo về phía sau. Lan Khê bình tĩnh đứng trước mặt Kỷ Diệu, cất giọng hỏi nữ sinh kia: "Cậu ấy không tát thì sao nào?"

Nữ sinh mặt ghen đến đỏ hồng: "Định bênh vực nó hả? Tốt nhất mau tránh xa ra, nếu không cả mày cũng phải chịu họa, tao nói ba tao đuổi hết hai chúng mày!"

"Cậu thích gọi điện lắm à?" Lan Khê hỏi xong, móc điện thoại của mình đưa cho cô ta: "Cho cậu mượn gọi luôn nè, nếu gọi xong mà không đuổi bọn tớ đi được thì làm phiền trả lại chỗ mà cậu đã mặt dày cướp đi nhá."

"Lan Khê, đừng đùa đại, cậu không biết cha cô ta là" Một nữ sinh lo lắng lên tiếng.

"Cậu hành động cho nhanh đi!" Hai con người trong mắt Lan Khê lạnh như băng, "Hai giờ sau nếu bọn tớ không bị đuổi thì cậu mau cút đi!"

Giọng nói đầy khí phách, đầy hào sảng làm chấn động cả căn phòng.

Nữ sinh cười nhạo ra tiếng, vừa cười vừa lấy tay run run chỉ vào Lan Khê: "Tốt.. tốt lắm.những lời mày nói, nhớ kĩ cho tao đó! !" Cô ta hăm dọa xong bắt đầu nhấn bàn phím, bộ dạng như đao phủ tiến đưa tử tù.

Kỷ Diệu cũng hơi lo lắng, nếu đụng vào người không nên đụng, gây ra chuyện lớn không ít thì nhiều cũng chịu tổn thất. Cô nàng liền giơ tay định giật lại điện thoại. Nào ngờ không may, móng tay xẹt qua khuôn mặt nữ sinh kia, cô ta đau đớn hét lên rồi nhào vào Kỷ Diệu. Kỷ Diệu cũng chá vừa, bị đánh liên ra tay đánh trả lại, nhào qua nhào lại thành nắm đầu giật tóc nhau.

Hình ảnh bàn ghế ngã đổ trên đất làm Lan Khê chóiang váng, sợ hãi.

Nhưng cô không thể nhìn Kỷ Diệu bị người khác ăn hiếp. Cô là bạn thân của Kỷ Diệu nên chỉ cho phép mình ăn hiếp bạn, còn những kẻ khác không có cửa đâu. Mắt thấy bạn mình đang ở thế bị động, Lan Khê vội vàng xông vào ngăn cản. Ba người giằng co nhau thành một đồng rồi nùì, trong lúc lộn xộn cổ tay Lan Khê bị một lực mạnh mẽ kéo ra sau lưng, cô giãy dụa đau đớn, cả người té nhào xuống đất. Vì té hơi bị hoành tráng nên kết quả.....bất tỉnh!

Nữ sinh khi đánh nhau. thật là oanh liệt quá đi!

Lan Khê vì cả người đau nhức nên tỉnh lại. Hình ảnh xông vào thi giác đầu tiên là trần nhà trắng xóa. Có thứ gì dán sát vào trán làm cô hơi khó chịu, cứ như một con sâu nhỏ đang làm tổ trên trán mình, cô lấy tay sờ lên thì phát hiện đó là một miếng băng gạc.

Quả nhiên là. gây họa nữa rồi.

Trong phòng bệnh cũng không an tĩnh, ngoài kia người người vội vàng đi tới đi lui, nhao nhao như đang hóng chuyện vui.

Lan Khê tỉnh cũng bà tám nên vội vàng vén chăn lên, người vừa nhô dậy thì trước ngực nhô lên làm cô đau đến nhúu chặt chân mày, cô lấy tay xoa xoa lên xương sườn, chân tiếp tục mang dép hướng ra cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở ra, âm thanh nhốn nháo ồn ào đã lan tới.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Giải quyết công bằng

Kỷ Diệu ôm gối ngồi xồm trên mặt đất, mặt đỏ bừng, cổ ngưỡng cao lên như chú gà trống ngẩng đầu gáy sáng, đang cùng tranh luận với một người phụ nữ trung niên. Thình thoảng mắt không chế, bị Kỷ Hằng kí đầu không chút thương tiếc, cô nàng tủi thân cúi đầu xuống qua một lúc lại ngẩng lên cãi tiếp.

Còn có một bóng dáng cao lớn vô cùng quen thuộc đang đưa lưng về phía Lan Khê, cùng Kỷ Diệu nói chuyện với người phụ nữ kia.

"Các người còn mở miệng nói đến kiện cáo hay sao? Kiện quái gì mà kiện? Đóa Đóa đáng thương của tôi cũng bị hai con nhỏ này đánh dã man, đánh đến cả người con bé toàn là máu! !" Người phụ nữ la hét âm ỹ, khí thế phách lối, kiểu ngao y như cô con gái của bà ta.

Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn bà ta, đợi bà ta gào thét xong, anh mới mở miệng, giọng vẫn bình thản: "Chắc không?"

"Hay chúng ta cứ đến thẳng bệnh viện trung tâm, trực tiếp làm kiểm tra giám định vết thương của cả hai bên, rồi đem kết quả báo cáo lên tòa án để họ dựa vào đó mà phán xét? Luật sư của tôi sẽ thông qua Kỷ Diệu cùng những nữ sinh có mặt tại đó làm cho rõ nguyên nhân khởi nguồn của vụ việc. Bà thấy như vậy có công bằng chưa?"

Anh bình tĩnh phân tích mọi việc, vẫn giữ thái độ lịch sự, lễ phép nhưng vô cùng xa cách và không khoan nhượng.

Người phụ nữ liếc mắt khinh thường: "Phải làm như thế mới được hả? Cậu không còn muốn lẫn lộn trên thương trường nữa à? Ba của Đóa Đóa chính là cục trưởng giáo dục hiện nay đó. Cậu nên suy nghĩ cho kĩ, đừng trách tôi không cảnh cáo trước!"

Mộ Yến Thần nhướn mày cao lên, chớp chớp vài cái rồi cười tà, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Đây là cách yêu thương bảo vệ con cái của những quan chức có quyền sao? Mộ Yến Thần xin được cúi đầu học hỏi!"

Tiếp anh cúi người, thông thả cầm áo khoác đang đặt trên ghế, con người trầm tĩnh như nước dừng ở cái bóng in trên mặt tường mấy giây rồi mở miệng kết luận: "Ngày mai trên các mặt báo sẽ in tải vấn đề này, các người có thắc mắc gì cứ trực tiếp tìm luật sư của tôi. ..Nếu việc này không được giải quyết một cách công bằng nhất Tôi, Mộ Yến Thần thề không bao giờ bước chân vào thương giới nữa"

Tôi, Mộ Yến Thần thề không bao giờ bước chân vào thương giới nữa.

Giọng nói trầm bổng nhẹ nhàng, trái ngược hoàn toàn với sự huyền ảo đang diễn ra, nhưng có sức công phá kinh người. Nó như mang theo sự nguy hiểm, mùi vị của máu tươi lan tràn ra khiến người xung quanh kinh hãi.

Cũng bao gồm bóng dáng mỏng manh yếu ớt đang núp sau cánh cửa.

Người phụ nữ há to mồm, nghe sự việc sẽ bị đăng báo thì hơi chột dạ, đôi môi run rẩy tái nhợt. Thấy Kỷ Diệu đang lấy điện thoại định chụp lại hình ảnh tệ hại này của mình, bà ta mặt bình tĩnh hết chối tại: "Không được chụpquảng cái thứ chết tiệt ấy ngay cho tao".

Kỷ Diệu định xông lên tiếp lời bà ta nhưng bị Kỷ Hằng một mực ngăn cản, ánh mắt cậu sắc bén nghiêm túc cảnh cáo cô nàng không được gây thêm chuyện.

Lan Khê bị những lời anh nói hù cho sợ, tay trên nắm cửa đồ đầy mồ hôi. Cô theo bản năng lui vội ra sau, đôi dép ma sát với mặt đất gây ra ít tiếng vang.

Nhiếp Minh Hiền đang lẩn vào đám đông hóng chuyện, nghe tiếng động vội vàng quay sang.

Một màn vừa rồi cũng làm anh ta chấn động, nhưng với sự tu luyện lâu năm, anh ta vẫn giữ được sự bình tĩnh trên gương mặt. Anh ta quét nhìn về phía sau, thấy cô đang ngây ngô, khiếp sợ, liền cười trấn an: "Đã tỉnh rồi hả ?"

Lan Khê giờ phút này như một người câm, cứ ngỡ ngác một chữ cũng không phát ra nổi, trong mắt cô chỉ có bóng hình Mộ Yến Thần.

Anh vẫn đứng sừng sững như núi, tròng mắt nổi đầy tia máu, môi mỏng mím thật chặt, nhìn anh thật cô liêu và có chút xơ xác.

Bối rối nhất vẫn là người phụ nữ kia, tay chân bà ta trở nên luống cuống, cổ nén nước mắt lục tìm điện thoại trong túi xách, lui về một góc gọi điện cho chồng bà ta đến viện trợ. Giọng bà ta oang oang kể khổ, tố cáo mình bị ức hiếp với chồng, một lúc lâu liền phẫn nộ mắng nhiếc, chửi chồng là kẻ hèn nhát.

Từ trong mảnh hỗn loạn ấy, Lan Khê bắt gặp dáng người tuấn tú phi phàm đang từng bước tiến về phía cô. Khuôn mặt cô vội vàng nép sát vào cánh cửa không dám ngược lên nhìn anh. Khi còn cách cô khoảng một sải tay thì Mộ Yến Thần dừng bước, bàn tay to lớn khẽ vuốt đỉnh đầu cô, như đang thương xót, đang an ủi và truyền độ ấm cho cô.

"Bị thương thì phải lên giường nghỉ ngơi chứ"Giọng nói anh hiện rõ sự mệt mỏi đến cùng cực, khàn đặc trong cổ họng, "Dừng đi ra ngoài, nhớ không?"

Dần dò xong, anh im lặng nhìn cô như muốn nghe phản hồi từ cô nhưng vẫn là sự im lặng đáp trả lại anh. Anh thất vọng, cười tự giễu, ánh mắt lại nổi lên những tia máu tươi, mày nhíu chặt trên cao như đang cố khắc chế một điều gì đó. Lâu sau, bàn tay xoa nhẹ vài sợi tóc của cô, rồi chậm rãi buông ra, xoay người hướng hành lang mà đi.

Nhiếp Minh Hiền cười tạm biệt với Lan Khê nhưng ánh mắt nhìn cô lại đầy sự khó hiểu, sau vội vàng đuổi theo Mộ Yến Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đừng nói chuyện

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Kỷ Diêu lục tìm trong giỏ trái cây, mò được một quả chanh liền đem tới trước mặt Lan Khê.

Lan Khê cúi người đem hai tay ôm lấy gối, đang mãi mê suy nghĩ, thấy có vật đưa tới liền nhận theo phản xạ không thêm liếc nhìn. Hồi lâu sau thấy rõ vật trên tay, mày liền nhíu chặt mang theo oán niệm nhìn cô bạn lắm trò, đưa gì không đưa, đưa quả chanh làm chi? Ăn không được, uống cũng không xong.

Kỷ Diêu gặm quả táo, cười cười rồi leo lên giường nằm.

"Lan Khê, cậu có biết con nhỏ đánh nhau với bọn mình tên gì không?"

Lan Khê lắc đầu.

"Tên là Y Đóa!"

Vậy.....thì sao?

"Không hiểu? Chẳng lẽ cậu không cảm thấy đọc lên rất giống “một đồng” thứ gì sao?" (chỗ này không hiểu)

Lan Khê mặt trầm xuống, đang cố nín cười.

"Kỷ Diêu, "Hàng mi dài rung lên, Lan Khê lấy tay vuốt quả chanh, làm bộ vô tình hỏi, "Vụ đánh nhau đó, là cậu gọi điện cho anh hai tới đến sao?"

Kỷ Diêu hào phóng thừa nhận: "Chính xác, lúc đó bộ dạng cậu y chang cái đầu heo thê thảm, tớ dĩ nhiên phải gọi điện cho gia đình cậu. Nhưng không dám gọi cho ba cậu, chỉ đành gọi cho anh trai Mộ thôi."

Lan Khê cắn môi, hàm răng trên lưu lại một đường lằn ngay làn môi dưới, mí mắt nhỏ xinh khẽ chớp xuống: "Vậy anh hai tới khi ấy thế nào?"

Kỷ Diêu đang nhai táo ngon lành thì bị sặc.

Cô nàng đỏ mặt, vỗ ngực, cẩn thận hỏi tường lại tình huống khi ấy, sau đó lại gần cô bạn nghiêm túc nói: "Anh hai cậu rất, rất, rất đáng sợ."

Lan Khê xoay mặt tò mò nhìn cô nàng.

"Khoảnh khắc anh ấy xuất hiện vô cùng ấn tượng nhá. Cả kí túc xá đang loạn như đám cào cào khi thấy anh ấy thì trở nên im lặng như tờ. Tớ giờ nghĩ lại còn cảm thấy nổi da gà nè. Hic! Người gì mà sát khí nặng nề kinh luân. Lúc anh ấy cởi áo khoác đắp vào người cậu, tay anh ấy run lên bần bật vì đầu cậu dính đầy máu mà. Nhưng ám ảnh tớ nhất vẫn là đôi mắt của anh trai Mộ, eo ôi ghê lắm, hai mắt toàn một màu đỏ, cứ long lên sòng sọc y như mắt loài dã thú!"

Thật sự đôi mắt của Mộ Yến Thần đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong trí nhớ của Kỷ Diêu, có lẽ cả đời cũng khó có thể quên.

Lúc cô nàng nằm lăn quay trên đất, đau đến mồm miệng méo xệch thì bên tai vẫn nghe được giọng nói đầy dịu dàng của Mộ Yến Thần với Lan Khê: “

Đừng sợ, Lan Khê ngoan đừng sợ, sẽ hết đau nhanh thôi.”.

Lúc ấy trong lòng cô nàng chỉ có một suy nghĩ – Mẹ kiếp, con nhỏ xấu xa, xác lão kia, mày chờ chết đi nhá!

Con gái trước giờ không ai ngại mình sinh ra đã thuộc về phái yếu, họ chỉ sợ bản thân không tìm một vòng tay ấm áp, đáng tin cậy để mình có thể an tâm dựa vào.

Lan Khê nghe xong cúi mặt, có chút mệt mỏi nên muốn nằm xuống giường từ từ tiêu hóa nhưng việc kinh tâm động phách mà Kỳ Diệu kể này giờ. Nhưng chỗ đau trên xương sườn lại nhói lên, cô đau đến rợn người, miệng mở to liên tục hấp khí, nhất thời không thể nằm được.

"Cậu có anh trai lớn như vậy thật tốt nha. Anh ấy trầm ổn, thành thực, luôn luôn yêu thương, che chở bảo vệ cho cậu " Kỳ Diệu càng nghĩ càng thấy khó chịu, uất ức, cắn chặt môi rồi dùng răng nghiền ken kết, thầm than, "Nào có như anh tở, suốt ngày chỉ biết chê bai, khi dễ tở!"

Tay nhỏ bé xoa xoa chỗ bị đau. Sự hành hạ của vết thương cũng không thể làm cho đầu óc cô quên được những việc phức tạp dạo gần đây. Cô luôn nhớ về nụ hôn mập mờ của hai người, còn có ngày ấy khi anh bỗng nhiên đáng sợ mà dồn ép cô vào góc tường, càng nhớ lại càng loạn, mây đen phủ đầy gương mặt, không muốn bị Kỳ Diệu phát hiện sắc mặt khó coi, cô liền cúi đầu xuống thật thấp.

"Hôm nay cậu bị làm sao thế?"

Vừa vào phòng làm việc, Nhiếp Minh Hiền không nhịn được hỏi thẳng:

"Trước khi đến đó tở đã nói với cậu, chuyện này tương đối đơn giản, chỉ cần dạy họ một bài học, bắt bọn họ đền bù một chút là xong. Cậu trước giờ làm việc gì cũng suy nghĩ chùng mực, cẩn thận, lần này cần gì làm lớn chuyện lên thế? Đánh nhau thì bị thương là lẽ thường, có cần vì thế mà làm người ta sượng mày mất mặt?"

"Đừng nói chuyện."

Một câu nói lãnh đạm tràn ra nơi khóe miệng, Mộ Yến Thần ngồi phịch xuống ghế salon. Mí mắt phủ xuống che đi đôi mắt đang ngập trong những tia máu đỏ, lấy tay giờ lên chống trên trán che gần nửa khuôn mặt tái nhợt hiện lên sự mệt mỏi, đau khổ.

"Minh Hiền, đừng nhiều lời, để tở yên đi." Mỏi mòng lưỡi biếng chỉ nhả ra mấy chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Anh có thể dứt cho em không?

Nhiếp Minh Hiền thấy bộ điệu như sắp chết rồi của Mộ Yến Thần thì kinh ngạc không thôi, anh ta không thể thốt lên một lời nào nữa, im lặng ngồi bên cạnh bạn mình.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, Nhiếp Minh Hiền thấy mình ngồi đây cũng vô ích, khóe miệng giương lên, cười yếu ớt nói: "Cậu ngồi nghỉ đi, chuyện bệnh viện cứ giao cho tở, tở sẽ nhờ người quen trông chừng giúp”.

Khi cửa phòng làm việc khép lại, bầu không khí lập tức chìm vào sự an tĩnh cô liêu. Sự tịch mịch như thấm vào xương cốt của người đàn ông đang ngồi lặng lẽ trong phòng.

Đối tượng tranh chấp lần này chính là cục trưởng cục giáo dục, Mộ Yến Thần cũng tự biết bản thân mình hành động đã đi quá giới hạn. Quan trường cùng thương trường có những thứ liên quan, ảnh hưởng vô cùng chặt chẽ, một khi đã gây thù chuốc oán với ai thì suốt đời phải mang bên mình lá chắn, cố gắng phòng bị thật cẩn thận.

Biết là biết thế nhưng anh không thể hành động một cách lí trí được.

Thời điểm anh đi vào kí túc xá thì lí trí cũng đã hoàn toàn sụp đổ. Lúc nhìn thấy bảo bối anh luôn nâng niu, che chở dùng hai tay ôm lấy đầu, cả người cô nhỏ bé lui vào một góc, bị động chịu những cú đánh củ đá liên tục nện vào người đến nỗi đầu chảy đầy máu, lúc nhìn cảnh ấy quả thật anh như sắp điên rồi, chỉ muốn lập tức bóp chết kẻ đã gây ra những thương tổn cho cô.

Cho nên lần này, có chết anh cũng không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Đây là lần đầu tiên Mộ Yến Thần bị chạm đến ranh giới nhẫn nại cuối cùng.

Anh đặt cô ở trong lòng che chở, tự tay dạy dỗ. Khi cô rời nhà, anh đã vô cùng lo lắng, liên tục dặn dò, bảo ban, chỉ một lòng hi vọng cô luôn bình an vô sự. Cô không muốn cho anh được ở bên cạnh cô, anh cần rằng chấp nhận, nhưng điều kiện cô phải luôn khỏe mạnh, vui tươi chứ không như bây giờ. Cô liên tục làm anh lo lắng không yên, anh phải tìm lại sự bình tâm bằng cách nào đây?

—— Không màng đến ý đến sự an toàn, cứ vô tư đi chơi đêm cùng bạn bè. Khi ở nhà thì không biết giữ mồm giữ miệng, nghĩ gì nói nấy, liên tục chọc tức người lớn trong nhà. Không thích giáo viên nào thì lơ luôn môn học của người ấy. Giờ thì còn đánh nhau trong trường nữa. Đánh nhau ư? Con nhóc này đúng là đại ngốc mà! Người thì ốm yếu mà còn sung cho cổ, cứ đưa mặt cho người ta đánh, chả biết tấn công cũng không chịu phòng thủ. Rõ ràng là 3 người cùng đánh nhưng chỉ có cô bị thương nặng nhất đến mức phải vào bệnh viện ăn com luôn.

Trong lòng Mộ Yến Thần giống như bị người ta lấy cuộc đào một cái hố thật to, máu chảy đầm đìa, vô cùng trống rỗng, vô cùng đau đớn.

Đôi môi anh trắng bệch như tờ giấy, dùng sức mím thật chặt giống như một kẻ không còn linh hồn.

Anh phải thừa nhận bản thân đã rơi vào lưới tình.

Hai mươi bảy năm sống trên đời cùng những kinh nghiệm có được đã cho anh một đáp án chắc chắn: Đó chính là yêu.

Nhưng anh không hề quên, anh và cô, hai người đang chảy chung một dòng máu Cái gọi là máu mủ ruột thịt từng thời từng điểm luôn luôn nhắc nhở bản thân anh đang từng bước dần thân vào con đường đầy tội lỗi, vi phạm vào những cấm kỵ của đạo đức, của xã hội.

Một nụ cười khổ hiện lên trên khóe miệng anh.

Cho nên tình yêu của anh không thể. Anh không có tư cách chạm vào tình yêu đó.

Khi Kỷ Hằng mang cháo đến phòng bệnh, Kỷ Diệu đã nằm trên giường ngủ ngon lành.

Cậu ngược mắt, ân cần nhìn Lan Khê một lúc rồi nhẹ nhàng đặt cháo xuống, khóe miệng cong cong: "Nó nặng không? Bảo nó thức dậy nha, chứ không lát nó ngủ say như chết thì sẽ không cách nào lôi nó dậy được đâu."

Lan Khê sờ sờ đầu Kỷ Diệu, "Không có sao, nó cũng không đè ép em "

Kỷ Hằng cười, chỉ túi: "Muốn ăn chưa?"

"Cháo có vị gì thế anh?" Cô hơi đói rồi, tha thiết hỏi.

"Cây tẻ thái thịt nạc." Kỷ Hằng cười mức một chén nhỏ cho cô. (cây tẻ thái: Một loại cỏ, khi còn non ăn được, có tác dụng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu)

Lan Khê trong lòng thư thái hơn, khóe miệng cong lên thành nụ cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền bên trái nổi lên theo nụ cười ấy rồi dần đi biến mất. Cô vừa ngồi trên giường bệnh đợi Kỷ Hằng mức cháo vừa lơ đãng quét nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Lông mi dài run lên, cô dần thấy được một dáng hình anh tuấn bất phàm đang từng bước đi đến phòng cô.

Tâm, đột nhiên như bị ai xoắn chặt lại.

Tay nhỏ bé vội níu chặt ga giường, Lan Khê kinh ngạc xoay gương mặt sang phải thấy cháo đã được Kỷ Hằng đưa đến trước mặt cô.

"Cháo còn hơi nóng, em từ từ ăn nha." Kỷ Hằng dặn dò.

Trong lòng rối loạn, cô biết bóng dáng ấy đang tiến lại rất gần, lúng túng ngược mắt nhìn Kỷ Hằng đầy thâm ý rồi chợt biến đổi dịu dàng, vọt ra một câu: "Anh Kỷ Hằng, anh. anh có thể. Đút cho em không?"

Khóe miệng đang cười của Kỷ Hằng chợt cứng đờ ra, tay đang cầm chén cháo cũng run lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ai cũng đừng chọc anh

Đầu óc Kỷ Hằng trong nháy mắt trở nên trống rỗng như bị khoét não.

Ánh mắt cậu sâu như biển, cố gắng đè nén tiếng tim đập liên hồi trong lồng ngực, mức một muỗng cháo nhẹ nhàng giúp cô thôi.

Lan Khê khuôn mặt tái nhợt, trái tim như sắp nhảy ra khỏi ngực, ánh mắt cô luôn chú ý tới đôi mắt dần đỏ lên của người đàn ông đang muốn đẩy cửa đi vào.

"Trước kia chưa từng thấy em làm nũng, bây giờ mới thấy được, đúng là có sức đả thương người đó." Kỷ Hằng thì thầm, miệng vừa thổi cháo vừa nói lên trên chọc. Cậu đang say sưa thổi muỗng cháo thì bất ngờ bị tấn công. Lan Khê không thèm đợi cậu đưa muỗng cháo đến bên miệng đã vội vàng sấn tới, kéo muỗng cháo về phía miệng mình, một hớp nuốt sạch cháo trong muỗng.

Khoảng cách gần trong gang tấc. Cậu cơ hồ có thể đếm được từng cọng lông mi dài trên mí mắt của cô.

Kỷ Hằng ngây người.

Mà cách một thủy tinh mỏng, ở phía ngoài có thể nhìn thấy được hành động của hai người trong phòng. Cô gái nhỏ nhắn trong bộ đồ bệnh nhân chủ động sắp lại gần phía người thanh niên, cắn chặt cái miệng không chịu nhả ra. Còn người thanh niên thì cười đến dịu dàng, ánh mắt nuông chiều hướng nhìn cô tha thiết.

Hình ảnh hai người trẻ tuổi dầy dụa với nhau rất đẹp, rất động lòng người nhưng sao lại làm Mộ Yến Thần chướng mắt đến thế?

Anh đứng ngoài cửa phòng bệnh thu vào mắt tất cả hình ảnh của cô, từng điểm nhỏ nhất cũng được anh ghi nhớ trong đầu. Càng nhìn thì lại càng đau, cả người rã rời không thể nào động đậy, tay đặt trên nắm cửa thật lâu mới chịu buông xuống, đè chặt lồng ngực đang đau đớn, xoay người sai bước đi.

.

Một cô y tá bị anh đụng vào, suýt nữa ngã xuống, cau mày ngược mắt đứng lúc bất gặp vẻ đáng sợ của anh.

"Tiên sinh. sắc mặt anh rất xấu, không có sao chứ?" Cô y tá không nhịn được đuổi theo một bước, ân cần hỏi.

"Chớ chọc đến tôi." Giọng nói khàn khàn vang lên, trầm thấp lạnh lùng.

Giờ khắc này, tốt nhất, ai cũng không nên chọc đến anh.

Thứ bảy về nhà, Lan Khê chỉ thấy phòng khách có Mộ Minh Thăng và Mạc Như Khanh.

Chú Lưu chờ cô về, vừa bước vào nhà, cô đã quan sát bốn phía trong phòng cùng trên lầu, ánh mắt rực sáng biến thành bình tĩnh.

Mạc Như Khanh nhìn cô một lúc rồi uống một ngụm trà nói: "Không cần tìm, Yến Thần không có ở đây."

Khuôn mặt Lan Khê nháy mắt đỏ lên, vội cúi đầu, thay dép: "Con không có tìm anh hai."

Mạc Như Khanh vừa định mở miệng nói gì, lại nhăn mày, tay đặt lên trên đùi chồng, nghi ngờ nói: "Nhắc mới nói, gần đây công ty bận bịu lắm hả anh? Yến Thần túc trực ở đó gần như 24/24, mỗi khi về nhà chỉ đáp một hai câu rồi lên phòng ngủ, anh cũng nên sắp xếp lại đừng để con cực quá anh à".

Mộ Minh Thăng cũng chau mày lại, ông cũng đồng ý với vợ mình, cảm thấy thằng con mình làm việc cứ như muốn thí luôn cái mạng.

Lan Khê lắng lắng nghe, ngực lại có chút buồn buồn, tay ôm túi sách, nhỏ giọng nói: "Ba, dì Mạc, con lên phòng trước."

Ban đêm tắm rửa xong, cô mặc váy ngủ ngồi trên ghế salon trong phòng khách để đợi cho tóc khô. Cô ngồi một mình, lâu lâu lại ngược nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 11h nhưng Mộ Yến Thần vẫn chưa về nhà.

Đầu nhỏ tựa vào thành ghế, mắt nhìn chăm chăm trần nhà trắng xóa một mảnh.

Ngồi buồn chán nên kiểm chút chuyện giải sầu, cô chơi Super mario một hồi rồi thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Hơn nửa đêm, Mộ Yến Thần mới trở về.

Hôm nay xã giao nên anh uống hơi nhiều, lúc tàn tiệc cũng do Cố Từ Nghiêu lái xe đưa anh về. Dưới ánh trăng đêm hé ra gương mặt tuần tú tái nhợt, mùi rượu từ trong hơi thở tản mát ra, dạ dày cuộn trào lên từng đợt như muốn dòi sông lấp biển. Anh nhướn mày, môi mím thật chặt, loạng choạng đi đến ghế salon, vịn vào được tay ghế mới an tâm thả mình nằm xuống, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, thân hình to lớn của anh đang đè lên một vật gì đó, rất mềm mại, rất thơm mát khiến anh không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Lời tỏ tình đáng sợ

Mộ Yến Thần cau mày, cúi đầu chống hai tay lên, lạnh lùng hỏi: "Người nào?"

Người trong ngực anh đau đến phát run, xoa xoa bả vai, áp lực đè lên làm cô trở nên thanh tỉnh, trái tim trong ngực lại nhảy bang bang từng hồi, người được hơi rượu nồng nặc, sợ hãi kêu lên: "..... Anh hai."

Mộ Yến Thần kìm nén xúc động muốn ôm chặt thân thể mềm mại bên dưới, cắn chặt môi đứng lên, đưa tay lên cời cavat, lạnh lùng chất vấn: "Em ở đây làm gì?"

Được thả tự do, Lan Khê hấp tấp ngồi dậy, cảm giác như vừa thoát khỏi một kiếp nạn lớn, một hồi lâu mới tìm ra được vài chữ: "Em chờ anh."

Trong bóng tối, toàn thân Mộ Yến Thần cứng đờ tại chỗ.

"Chờ anh làm gì?" Hai mắt sắc lạnh như băng, anh đem cavat ném mạnh xuống đất, ngồi phịch xuống ghế, tiếp tục cời cục áo.

Lan Khê cứng họng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phảng phất tầng ánh sáng mê mang, ánh trăng thanh nhã chiếu sáng những lọn tóc đen mượt đang xoa tung trên hai cánh vai nhỏ, nhìn cô giống như một thiên sứ nhỏ lưu lạc xuống phạm trần. Một hồi lâu cô nghiêng đầu, hướng về người phía sau, dịu dàng nói: "Em nghe ba cùng dì Mặc nói anh gần đây rất bận, về nhà rất khuya, cho nên muốn chờ anh về nhắc nhở anh một tiếng, mong anh chú ý nghỉ ngơi, phải biết giữ gìn sức khỏe chứ".

Trong lòng cô rất sợ, sợ chính mình là ngọn nguồn khiến anh trở nên như vậy. Nên muốn chờ anh về, tự mình nhắn nhủ với anh thì mới yên lòng.

Sau lưng cô không có chút động tĩnh, Mộ Yến Thần im lặng không nói.

Hàng mi dài rũ xuống lại nâng lên, gương mặt cô thanh thuần và bình tĩnh, hai chân xỏ vào đôi dép phía dưới, ngược mắt nhìn anh: "Anh hai uống rượu, lát nữa nhớ uống chút nước nóng rồi mau đi nghỉ ngơi . . . Em về phòng trước."

Cô đứng dậy muốn đi.

Nhưng tay nhất thời bị một bàn tay khác bắt lại, nắm thật chặt đến nỗi xương bàn tay cũng muốn vỡ vụn ra!

Lan Khê than nhẹ một tiếng, bị anh kéo đến nghiêng ngã người, tay nhỏ bé che mu bàn tay anh, đau đến phát run: "Anh."

"Chỉ nói với anh câu này thôi, đúng không?" Giọng nói lạnh băng đến phát sợ.

Lan Khê cắn môi, cảm thấy anh giờ phút này rất nguy hiểm.

Nụ cười tà lạnh thoáng qua trên khóe miệng! Mộ Yến Thần dùng đôi mắt rực lửa nhìn cô: "Muốn cùng anh nói những lời này, đơn giản chỉ cần một tin nhắn hay một cuộc gọi là xong. Nhưng em ác lắm, hết lần này đến lần khác không chịu bỏ thí cho anh một cuộc điện thoại."

Mãnh lực lại tăng lên, kéo cả người Lan Khê đổ nhào vào ngực anh. Mùi rượu nồng đậm bao lấy bốn phía xung quanh, cô theo bản năng dùng hai tay đẩy mạnh vòm ngực anh. Hai tay Mộ Yến Thần túm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, đẩy cô dựa vào lưng ghế, mặt cúi sát vào cô, nắm chiếc cằm bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, cất giọng nhẹ nhàng, nhấn mạnh từng câu chữ: "Mộ Lan Khê, em bị mù hả? Không thấy được anh đối với em như thế nào sao? Không biết rằng anh vẫn đang chờ đợi em sao?"

Tiếng nói khàn khàn gay gắt, nếu nhìn kỹ sẽ thấy con ngươi trong mắt anh hiện lên những tia máu hồng đau đớn, nhức nhối.

Cả người Lan Khê bị chấn động mạnh, không thể nào phản ứng lại.

Cảm bị nắm đau quá, anh muốn làm cô bẽ xương luôn sao? Khuôn mặt cô thấm đầy những lớp mồ hôi cùng những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống: "Anh hai đừng như vậy, anh buông em ra trước đi."

"Kích thích anh vui lắm hả?" Mộ Yến Thần tiếp tục nhìn chằm chằm cô, nói, "Em cho rằng anh ngốc đến mức không nhìn thấy những hành động đầy chất kịch rở tiền của em. Cho rằng những trò mèo vớ vẩn ấy sẽ làm anh tự biết khó mà lùi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt bị kích đỏ lên! Sự khó chịu đánh tới, Lan Khê muốn thoát khỏi sự giam cầm mạnh mẽ của anh: "Em thật không hiểu anh nói nhằm gì nữa."

Thấy cô giãy giụa, mắt Mộ yến Thần càng sắc lạnh hơn, hai tay ôm lấy hông cô kéo mạnh xuống khiến cả người cô ngã ngửa ra ghế. Anh nhanh chóng nghiêng người đè phía trên cô như một con dã thú canh chừng gấu con mồi, tay ấn đầu cô, nói: "Có thật nghe không hiểu? Cũng không sao, vậy để anh nhắc lại. Lan Khê, anh thích em, không phải với cương vị là một người anh trai mà là đứng trên lập trường của một người đàn ông."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tại sao không cần?

Một sự thổ lộ mang đầy tính trần trụi, Lan Khê như bị sét đánh ngang tai, cả người nổ tung ra.

Thân thể nhỏ nhắn đang run rẩy bầy đột nhiên yên tĩnh lại.

Sau cơn giông tố, cô dần dần lấy lại sự bình tĩnh. Lan Khê ép mình nhìn thẳng vào Mộ Yến Thần, một lúc sau cô úp mặt xuống dưới ghế, kiên định nói: "Anh điên rồi nhưng tôi không điên theo anh đâu. Anh mau thả tôi ra!"

Mộ Yến Thần lại vặn ngược khuôn mặt cô trở về: "Anh là kẻ điên sao?"

"Anh là anh hai của tôi!" Cô hét to lên, cố ngăn những dòng nước mắt đang muốn rơi xuống, nhìn anh: "Tôi và anh có chung một người cha, hai chúng ta là máu mủ ruột thịt mà! Anh là người đã trưởng thành, so với tôi phải hiểu chuyện hơn chứ! Mẹ anh còn từng bảo tôi phải biết tự trọng giữ mình? Tôi không muốn giống anh điên khùng như vậy đâu!"

Giờ phút này, lí trí còn sót lại của cô đang ngưng tụ lại thành một kết giới ra sức đề phòng, chống cự lại anh!

Tình cảm đó là sai trái.

Cô không cần, không muốn anh dùng tình cảm đó đối với cô.

Những giọt nước mắt cố chấp của cô hòa tan sự lạnh giá trong lòng anh.

". Em không muốn?" Anh vuốt ve mặt cô, con ngươi đen ánh lên sự nghiêm nghị như gấp gáp xác nhận suy nghĩ trong lòng cô.

"Không muốn anh, vậy em muốn ai quan tâm, chiều chuộng em?" Môi mỏng nhẹ nhàng buông lời từng chữ.

"Tôi người nào cũng không muốn! !"

Khuôn mặt cô như muốn cháy sạch, như muốn nổ tung ra, cô bực bội hét lớn với anh.

Chớp mũi đỏ lên chua xót, nước mắt sắp không khống chế nổi rồi. Lan Khê giờ chỉ mong cô đang mơ một cơn ác mộng, sáng mai tỉnh mộng sẽ không có những lời "đại nghịch bất đạo" của anh hai. Cô cố gắng chống thân thể lên, nghẹn ngào nói với anh: "Tôi muốn đi ngủ, tôi rất mệt."

Những điều này nhất định là giả.

Nụ hôn kia là giả, sự đau đớn hiện giờ trên cổ tay cũng là giả.

Ngày mai tỉnh lại thì chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Mộ Yến Thần lại lần nữa khống chế thân thể cô. Khi cả người cô đều chìm trong hoang mang, sợ hãi thì anh cúi đầu, tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc mai trên trán cô: "Em nói rất đúng, Lan Khê. Anh là kẻ đã trưởng thành, anh so với em phải càng hiểu chuyện hơn nhiều".

"Nhưng nếu như việc gì cũng dùng đầu óc lí trí để hiểu thì có còn gọi là yêu – một tình cảm xuất phát từ trái tim?"

Cô ghen ngào quay mặt đi hướng khác, anh cố chấp đuổi theo, mùi rượu từ hơi thở của anh hòa quyện cùng hơi thở dính đầy sự chua xót trong cô: "Em phải nhớ rằng em là người chủ động đến gần anh, bất kể là vì nguyên nhân gì thì em vẫn là người trêu chọc anh trước. . . . Lan Khê ơi, em biết không, thời gian đang dần sống ở nước ngoài, không hề có một ai thật lòng quan tâm anh. Ngay cả mẹ anh còn nhẫn tâm đem anh vứt một nơi thật xa, thì còn có ai thật lòng yêu thương anh?"

Môi mỏng nhẹ nhàng in lên vành tai nhạy cảm của cô như để lại một dấu ấn thuộc về riêng anh.

Lan Khê run lên, cố gắng giãy giụa nhưng hai tay đã bị anh giữ cố định trên đỉnh đầu.

"Là em lấy lòng anh trước. Là em nói hoan nghênh anh về nhà. Tại Trung Quốc rộng lớn này, chỉ duy nhất mình em nói với anh những lời ảm áp ấy. Em không phải rất thích anh sao? Vì sao không muốn anh thích em."

Phòng tuyến yếu ớt của Lan Khê giờ đây hoàn toàn ngã rụi.

Cô nức nở, một câu nói cũng không cách nào thốt lên. Giờ đây cô chỉ biết liều mạng giằng co, muốn chạy trốn thật xa khỏi người đàn ông điên loạn này!

Đáy mắt Mộ Yến Thần ngưng tụ lại phong ba bão táp, vì không muốn làm đau cô nên để cô có chút không gian chống cự. Nhưng khi thấy cô sắp rời khỏi vòm ngực cùng khuỷu tay của mình và có xu hướng đập mặt xuống đất, anh vội vàng dùng hai tay giữ chặt hông cô, trầm giọng kêu lên: "Lan Khê."

"Chát!" Một âm thanh nặng nề, giòn vang khắp phòng khách, anh bị ăn một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sự xâm phạm quá đáng

Gương mặt Mộ Yến Thần lan tràn sự đau khổ, mặt anh bị tát liên tục qua một bên, vệt ánh trắng chiếu sáng vết đỏ ửng một bên má.

Lan Khê thở hổn hển, nước nở dưng hai cánh tay mảnh khảnh chống thân thể.

"Mộ Yến Thần, anh đừng có quá đáng! !" Cô cắn nát đôi môi mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nói xong cô vùng vẫy muốn đi xuống, hai bàn chân trắng bóng đập mạnh trên mặt đất lạnh, tiếp mới xò vào đôi dép, hai tay đem nút thắt của chiếc váy ngủ cột chặt lại, run run lau sạch một giọt nước mắt vừa trào ra.

Nếu như cô biết mọi việc sẽ đến mức này, cô tuyệt đối sẽ không bị sự lạnh lùng pha lẫn âm áp của anh hấp dẫn, ngu ngốc tự dần thân vào nguy hiểm.

Cô nhất định sẽ tránh thật xa ra, không bao giờ mong muốn anh đối xử dịu dàng với mình.

Trong bóng đêm, cô giống như một linh hồn cô độc không nơi nương tựa, liều mạng chạy tìm chốn bình yên.

Trong chớp mắt, đại não của Mộ Yến Thần bị kích thích mạnh mẽ, anh thô lỗ bắt lại cánh tay cô. Lan Khê cảm giác như trời đất quay cuồng, đầu gối bị đập mạnh vào khay trà trên bàn. Cô hét lên một tiếng bị thống rồi té mạnh vào vòm ngực rộng rãi, hơi thở tràn ngập mùi thuốc lá pha trộn mùi rượu ập vào mũi. Cô cố gắng dùng hai tay nhỏ bé vịn chặt bờ vai anh, nhằm duy trì khoảng cách an toàn giữa hai người, cả người cố gắng nhích ra sau nhưng cái gáy mảnh khảnh liền bị chế trụ. Bàn tay to lớn của anh giữ chặt đầu cô, khuôn mặt anh cũng vội vàng kề sát lại.

"Quá đáng?" Đôi môi mỏng nhún nhá từng lời, "Nếu như chỉ nói mấy câu đã là quá đáng, vậy em nghĩ hành động tiếp theo sẽ gọi là gì?"

Hô hấp của Lan Khê ngay lập tức bị đông cứng lại.

Liền sau đó, Mộ Yến Thần ép thân thể nhỏ nhắn của cô nằm dài ra ghế, cúi đầu tiến tới gần. Cô chỉ có thể ai oán một tiếng, môi nhỏ liền bị quắp lấy, mọi âm thanh đều bị nuốt hết vào trong miệng anh.

Môi cô mím lại thật chặt giống như vỏ sò khít khao. Mộ Yến Thần cũng không vội vàng, anh tàn sát trên môi cô xong, liền lấy tay bóp mạnh vào cằm cô. Cô đau đớn rên lên thì bị anh nhân cơ hội làm sâu thêm nụ hôn này. Mùi rượu nồng đậm cùng hơi thở đặc trưng của anh tràn ngập khắp khoang miệng, lưỡi anh ra sức công thành chiếm đất, bắt lấy chiếc lưỡi thom tho của cô, dùng sức mút thật chặt.

Lan Khê yếu ớt chống cự, liều mạng đẩy anh ra, nhưng hai cánh tay bị một bàn tay to lớn của anh giữ cố định trên đỉnh đầu. Thân thể mềm mại của thiếu nữ hoàn toàn bại lộ trước mắt anh. Làn da trơn láng từ cánh tay đến dưới hai nách hiện ra dưới sự mờ ảo của ánh trăng đêm, có tác dụng đánh sâu vào thị giác, dụ dỗ người ta phạm tội. Mộ Yến Thần ven theo khe hở dưới nách cô, tay vén váy ngủ thâm nhập vào bên trong. Khi bàn tay chạm được vào làn da mịn màng tươi mát, anh cảm giác được cô run mạnh lên, nhưng anh không thể dừng lại vì lòng bàn tay đã chạm vào áo ngực của cô.

.

Anh đẩy cái áo lên cao, giải thoát cho hai đóa hồng mai e thẹn.

Trên trán đỏ đầy mồ hôi, anh càng say mê hôn cô sâu hơn. Nơi bầu ngực đầy đặn của thiếu nữ lưu lại dấu tay đáng sợ, lòng bàn tay anh dần dần thu nhỏ lại, từ từ nắm chặt đỉnh hồng mai như muốn nghiền nát nó.

Cô kịch liệt run rẩy, chuỗi nước mắt nóng bỏng ào ào chảy xuống làm thấm ướt những sợi tóc đang vương trên gương mặt.

Khoang miệng đột nhiên đau nhói!

Mộ Yến Thần trợn ngược hai mắt lên, những tia máu đỏ dần dần tản đi. Lan Khê đang ra sức cắn chặt lưỡi anh nhưng anh không hề né tránh. Ngược lại càng hôn mạnh thêm, trần trọc ma sát trên môi cô. Anh muốn đem mùi vị của máu mình mớm hết vào miệng cô, để cô cũng có thể cảm nhận được nỗi lòng của anh—— trong tình yêu đầy đau đớn đầy tội ác này, ai mới là kẻ đau khổ nhất?

Tay anh tiếp tục vén lên vạt áo. Tay còn lại dùng sức tách hai đầu gối của cô ra, dò vào sâu bên trong, tìm kiếm chiếc quần nhỏ.

"Pằng" một tiếng, đèn trên lầu hai được mở sáng lên.

Mảnh ánh sáng le lói, chiếu rọi bóng dáng của Mạc Như Khanh, bà đang khoác chiếc áo của Mộ Minh Thăng, về mặt buồn ngủ mang theo chút nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi: "Yến Thần, con vừa mới về hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thì ra không phải là mộng

Tất cả tội ác đã kịp thời được ngăn lại.

Mộ Yến Thần ngừng tay, trông mắt đen thẫm như hòa cùng màn đêm, khẽ trấn định lại hô hấp nặng nề của mình. Hai bàn tay anh nhanh chóng thu hẹp lại, ôm chặt Lan Khê vào trong lồng ngực, dùng cả cơ thể mình che chở cho cô tránh khỏi tầm mắt của Mạc Như Khanh.

"Dạ." anh nhanh chóng khôi phục sự trầm tĩnh, nhàn nhạt trả lời, giọng nói nhè nhẹ vì còn chưa tỉnh rượu.

Mạc Như Khanh xoa xoa mi tâm: "Xem ra mẹ nghe lầm, cứ tưởng Lan Khê nửa đêm lại nháo loạn. Mà con cũng nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, đừng để mẹ lo lắng nhiều nữa, nghe con?"

Người con gái nằm trong ngực anh đột nhiên kịch liệt run lên, nước mắt Lan Khê chảy xuống làm ướt hết cổ anh. Ngay sau đó, cô dùng hàm răng bén nhọn tấn công anh, hung hăng cắn chặt làn da trên cổ anh, nghiêng mạnh như muốn xé nát nó, máu tươi lập tức tuôn ra, thấm qua những kẽ hở của hàm răng cô.

Mộ Yến Thần gồng cứng người chịu đựng sự đau đớn, môi mím thật chặt chỉ còn một đường lằn nhỏ.

Con người đen trong viền mắt lóe lên những tia sáng, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, ấn chặt đầu cô vào cổ mình để cô có thể cắn sâu hơn, mặc cho cô giờ phút này điên cuồng như một loài thú dữ.

"Con biết rồi." Anh trả lời bà.

Mạc Như Khanh gạt đầu, tắt đèn lầu hai, rồi quay trở về phòng ngủ của mình.

Bóng đêm lại ập đến đem tất cả mọi việc lấp xuống.

Mộ Yến Thần kéo Lan Khê ra khỏi ngực mình. Khuôn mặt cô tái nhợt nhòa trong nước mắt, hai mắt lóe ra hận ý nhìn thẳng vào anh, trên môi còn vương những giọt máu đỏ. Anh lẳng lặng ngắm cô thật lâu rồi từ từ lau đi những giọt nước mắt trên hai má cùng vết máu trên môi cô.

Lan Khê chống đối anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng qua một bên, tiếp tục cắn mạnh vào tay anh

Cắn xong cô bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, chờ anh nổi giận nhưng Mộ Yến Thần vẫn bình chân như vại, mặt không chút biến sắc, ngênh đón tất cả ánh nhìn thù hận của cô.

Hai người cứ nhìn thẳng vào nhau như thế, không được bao lâu, Lan Khê đành buông xuống vũ khí, nước mắt lại liên tục rơi xuống, chặt vật sứa sang lại vấy ngù, đôi chân trần không cần mang dép, như một con lóc nhỏ đạp trên nền đất lạnh chạy thẳng lên lầu.

Say rượu cả đêm

Buổi sáng thanh tĩnh thì cả đầu như muốn nứt ra.

Mộ Yến Thần mở cánh cửa sổ đón chút gió mát, nhanh chóng quét nhìn phong cảnh bên dưới, đầu óc vẫn còn mê mang, trống rỗng.

Tắm rửa cho tỉnh táo rồi anh xuống lầu, liền thấy Mạc Như Khanh đang ra lệnh cho người giúp việc dọn lên bữa sáng.

Mạc Như Khanh thấy anh, ánh mắt lại lo lắng, trách cứ: "Tỉnh rồi, nhức đầu lắm phải không?"

Bà nói tiếp, "Con ngồi đi, mẹ gọi thím Trương mang canh giải rượu lên cho con. Sáng sớm hôm nay mẹ xuống phòng khách, suýt sặc vì mùi rượu còn vương lại. Con có xã giao thì cũng phải biết chừng mực chứ, lần này đã là lần thứ mấy rồi?"

Mộ Yến Thần vẫn chậm chậm đi tới, không lên tiếng trả lời bà, chỉ liếc nhìn về phía ghế salon như có điều suy nghĩ.

Anh không nhận canh giải rượu, chỉ cầm ly nước lọc ở kế bên

Một hồi lâu, anh cau mày, gờ tay lên nhìn đồng hồ.

"Được rồi đừng xem, " Mạc Như Khanh khuyên nhủ, "Hôm nay là chủ nhật, mẹ đã gọi điện cho Từ Nghiêu bảo con hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, không đi công ty."

"Ông ấy đâu?" Thần sắc anh lãnh đạm, ngồi xuống ghế lấy khăn lau sạch hai tay.

Mạc Như Khanh nghiêng đầu, giọng nói khẽ lạnh nhạt: "Ồ trên lầu, đang tức giận đấy."

Mộ Yến Thần không nói gì, Mạc Như Khanh không nhìn được mở miệng: "Cũng không biết tiểu cô nương nhà ta sáng sớm ăn phải cái gì mà dở chứng, một mực đòi quay về trường học. Hôm nay là chủ nhật, tài xế thì không đi làm, xe trong nhà cũng đem đi bảo dưỡng hết, không lẽ nó bắt chú Lưu phải lặn lội từ nhà mình đến đây hầu hạ nó sao?"

Mặt anh đan lại, giọng nói mang theo sự ngạc nhiên: "Em ấy trở lại?"

"Uhm, cuối tuần nên trở về nhà."

Những ngón tay vò nát chiếc khăn ăn, đôi mắt anh sâu như biển, mệnh mông vô hạn. Những việc tối hôm qua từng chút từng chút tái hiện trong đầu anh. Anh cuối cùng cũng đã xác định được, mọi chuyện tối qua là thật, không phải là mộng.

Anh đã hoàn toàn mất khống chế.

"Yến Thần, con." Mạc Như Khanh đột nhiên cau mày, vẻ mặt nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đã tỉnh rượu

"Cổ con bị sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?" Mạc Như Khanh bỏ lại đĩa cơm, đi tới nhẹ nhàng cởi cúc áo trên cổ anh, bà kinh ngạc khi thấy vết cắn đỏ rực còn lưu lại, rất sâu nếu nhìn kĩ sẽ thấy những tia máu đã khô.

Mộ Yến Thần nhướng mày, đem ly nước bỏ xuống. Dòng nước chảy qua đầu lưỡi mang đến cho anh sự đau đớn. Anh thâm thúy lấy tay chạm vào đôi môi, sờ đi sờ lại, một chữ cũng không nói.

"Con, con. . . cái này là. . ." Mạc Như Khanh dăm dăm nhìn anh, ánh mắt liên tục biến hóa, bất chợt mặt bà đỏ lên, nhìn lại dấu răng, do dự hỏi, "Yến Thần, con đã có bạn gái phải không?"

Ý tưởng này xuất hiện làm cho bà từ trạng thái lo lắng chuyển sang vui mừng khôn xiết.

"Này. Sao con không nói với mẹ? Con bé là con gái nhà nào, con làm gì giấu kĩ thế, không dẫn về nhà ra mắt cha mẹ?" Mạc Như Khanh cười từ ái, vừa nói lời oán trách vừa trở về chỗ ngồi.

Bà là phụ nữ từng trải, tự nhiên có thể thấu hiểu. Hai đứa trẻ phát triển tình cảm đến độ này mà còn chưa chịu ra mắt bà thì chỉ có hai nguyên nhân: hoặc cô bé kia quá căng thẳng hoặc con trai giấu quá kĩ.

Đem chiếc khăn đã bị nhàu nát bỏ xuống, mặt anh lạnh lùng, mím môi đứng dậy rồi đi.

"Nè ——" Mạc Như Khanh đột nhiên có chút nóng nảy, "Yến Thần, con đi đâu vậy?"

"Mẹ ăn trước đi, không cần chờ con."

Anh lên phòng Lan Khê, vừa định gõ cửa thì bên trong Mộ Minh Thăng đã đập mạnh cánh cửa ra, hằm hằm tức giận. Anh gật đầu chào ông, không nghe thấy những lời nói của ông với mình, mắt chỉ lo tập trung vào khe hở phía sau cánh cửa phòng.

Tầng lầu hành lang khôi phục lại sự an tĩnh sau khi Mộ Minh Thăng rời đi.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới, chỉ thấy trên mặt đất lấp lánh những ánh sáng nhỏ vun, nhìn kỹ lại là lọ thủy tinh để đựng những ngôi sao giấy mà nữ sinh thường yêu thích, lọ thủy tinh đã vỡ tan nát.

Con người trầm tĩnh liếc qua một lượt hết căn phòng.

"Ba không cần gọi điện cho chú Lưu đâu, tự con sẽ đi về trường, chắc chắn không gây phiền toái cho mọi người" Lan Khê ôm lấy túi sách, xoay người lại.

Khi thấy Mộ Yến Thần đang đứng ngoài cửa, chân cô lập tức nặng như chì.

Khuôn mặt cô trắng bệch, hô hấp cũng yếu đi, tay đang ôm túi sách run rẩy không ngừng phải lui ra sau vài bước, cô cố gắng khắc chế sự sợ hãi rồi nâng mắt lạnh nhạt nhìn anh.

Anh đi về phía cô, hôm nay anh mặc bộ quần áo bình thường trong nhà làm người ta cảm thấy bớt áp lực.

Ánh mắt anh nhu hòa, hai tay chống trên bàn đọc sách phía sau cô, nhìn cô, môi mông nhàn nhạt mở miệng: "Có muốn đi gấp thì trước tiên cũng phải ăn sáng cho no bụng đã chứ."

Lan Khê lạnh như băng nhìn thẳng vào anh: "Tôi không đói bụng, không ăn!"

Ánh mắt Mộ Yến Thần dần trở nên căng thẳng, mặt tái nhợt, giọng nói trầm thấp: "Lan Khê, em có thể thoải mái hành hạ anh. Nhưng ngàn vạn lần không thể bạc đãi bản thân mình để chống đối với anh — anh sẽ không cho phép".

Thân thể mảnh khảnh co giật lên, cô gất gao cắn môi, dùng hết khí lực đến xem nữa bật ra máu, cười lạnh một tiếng nói: "Anh hai nói nghe hay ghê đó. Rõ ràng là anh khi dễ tôi mà qua miệng lưỡi anh lại trở thành tôi bắt nạt anh."

"Thôi, tôi nên rời đi sớm, để anh khỏi bị kẻ không hiểu chuyện như tôi hành hạ nữa." Cô mở to đôi mắt long lanh nhìn anh, cổ khổng chế nước mắt đang chực trào ra, bước đi ra ngoài.

Sắc mặt Mộ Yến Thần trầm xuống, nhanh chóng bắt được tay cô, kéo cô trở về.

Cô phản kháng càng bị khống chế gắt hơn. Anh vây cô lại giữa vòm ngực mình và bàn đọc sách, hai tay ôm trọn gương mặt cô, khăn khăn nói: "Lan Khê."

"Không cần sợ, cũng không cần kích động. Anh đã tỉnh rượu." Ánh mắt anh lấp lánh, vô cùng thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Em hận anh lắm phải không?

Anh nói, anh đã tỉnh rượu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng bàn tay anh vì câu nói này càng trở nên co rút, nước mắt đang cố kìm nén cũng liên tiếp chảy xuống.

Con người màu đen trở nên trong suốt, Lan Khê nghẹn ngào, giọng nói trong trẻo: "Anh nói tỉnh rượu là có thâm ý gì? Tỉnh rượu thì có thể nói với tôi mọi chuyện tối hôm qua căn bản chỉ là con ác mộng, anh không phải cố ý đúng không? Anh sẽ xem mọi việc như chưa từng xảy ra và muốn tôi cũng hành động như thế, phải không? !"

Cô tức giận đến phát run, nước mắt như vòi nước hồng, chảy không cách nào ngừng.

Mộ Yến Thần tái xanh mặt, giống như vừa trải qua một cơn bạo bệnh, đáy mắt nổi sóng cuộn cuộn, giọng nói u ám: "Không phải."

"Có một chuyện em không hề nghe lầm" bàn tay vòng sau gáy, đem đầu cô kéo về phía mình, môi mỏng đặt lên tai cô, như ni non như an ủi, "Lan Khê, anh thích em."

Trong nháy mắt, Lan Khê dường như bị điện giật kích thích, tay dùng sức đẩy đẩy vòm ngực anh ra, giọng nức nở: "Anh không được nói như vậy! !"

Như vậy là hoang đường, là tội ác, cô muốn trốn khỏi cảnh hiện thực tàn khốc này, nhưng hoàn toàn vô vọng.

Tay chân cô luống cuống.

Túi sách rơi trên mặt đất, sách vở cùng những dụng cụ rơi đầy ra đất, một cảnh tượng vô cùng nhếch nhác.

Lan Khê chìm ngập trong nước mắt, loạn xạ thu gom sách vở nhét vào trong túi. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận rồi, về nhà là một sai lầm, nơi này không còn là nơi cô có thể trở về. Mộ Yến Thần cố tình cản trở, chặn trước một quyển sách. Cô với không tới cũng chẳng buồn quan tâm nữa, cầm túi xách bỏ đi. Thấy thế, anh trở nên lạnh lùng, giựt túi xách trên tay cô, quăng mạnh xuống giường ngủ. Anh ôm chặt cô từ phía sau, nhỏ giọng khiển trách: "Anh nói em đừng kích động mà."

Lan Khê không thể thoát khỏi hai bàn tay cứng như gọng sắt đang giam cầm mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ngoài đầu dùng ánh mắt đầy lửa hận trừng anh: "Mộ Yến Thần tôi cảnh cáo anh, ba tôi cùng mẹ anh bây giờ đang ở phía dưới, anh còn quá đáng tôi sẽ làm âm lên!"

Một câu nói mang đến sự khiếp sợ tột độ, nhưng anh vẫn như cũ ôm cô, chỉ có hai bàn tay là nói lòng ra một tí.

Rất lâu, rất lâu sau, người đàn ông sau lưng vẫn không có bất kì động tĩnh nào.

Lan Khê hoang mang, lần nữa dùng sức tránh thoát, may thay lần này thành công. Cô vội vàng đứng cách xa ra, mắt nhìn anh vẫn mang theo ngọn lửa thù hận đề phòng. Lâu sau, trong đôi mắt Mộ Yến Thần cũng giăng đầy tơ máu.

Anh nhìn cô thật sâu, rồi cúi người đem quyển sách còn lại nhặt lên, đặt trên bàn.

"Em rất hận phải không?" Giọng nói khàn đặc đầy từ tính chậm rãi vang lên.

Đôi mắt thâm thúy nâng lên, sâu tận đáy mắt in lên dáng hình cô, đứng cách nửa bước chân nhìn cô tuyệt vọng: "Hận anh bắt chấp những cảm kị, những luân thường đạo lý mà thích em, lại còn không biết điều, còn lôi kéo em xuống vũng bùn đầy tội lỗi đó, đúng không em?"

Lan Khê nói không ra lời, sự chua xót dâng trào trong lòng, nước mắt như ả như hiện.

Anh tiếp tục nói: "Nhưng đó chính là thích. Lan Khê, việc anh thích em mang lại cho em cảm giác khó chịu như thế sao?"

Khó chịu đến mức cô phải bài xích anh, kháng cự anh, không tiếc dùng những chiếc gai nhọn hướng anh đâm tới.

Ngực nhói lên đau quá, đau đến sắp không thể hít thở, Lan Khê đau đớn nhìn anh, mũi chua xót ửng lên màu đỏ hồng như mũi một chú thỏ.

"Nhưng là đã quá muộn."

Mộ Yến Thần chậm rãi nhấc chân đi về phía cô, đè ép sự đau nhức trong con người, gằn từng chữ sau cùng: "Lời đã ra khỏi miệng. Anh sớm đã

không còn đường lui."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đau lòng

Giọng nói u ám như chìm vào màn sương đêm mông lung, không lối thoát. Sự bi thương cùng vô lực lan tràn khắp không khí.

Anh nói xong, ánh mắt cũng trở nên đỏ thẫm, thờ dài một hơi, chậm chạp rời khỏi phòng cô.

Lan Khê kinh ngạc đứng nhìn, một lúc sau thì ngồi xổm xuống, hai cánh tay vòng chéo ôm chặt lấy hai bả vai mình.

Đáy mắt được nước mắt rửa qua trở nên sáng ngời, mang theo sự hốt hoảng phảng phất chút tội thân!

Cửa phòng học truyền đến tiếng gọi tên mình, Lan Khê bình tĩnh ngẩng lên đón nhận, giống như đã định liệu trước sự việc.

Kỷ Diêu giựt giựt búi tóc trên đầu, đang cố tìm từ an ủi: "Nè, cậu cũng đừng vội nản tinh thần mà. Kiểm tra lần này không tốt thì gắng hết sức gỡ lại cho kì sau. Dù gì ——"

Tay cô nàng đem bài thi của Lan Khê lên xem, nhìn thấy hai con số 39 thì tịt ngòi luôn, mặt đen lại: "Cái này"

Lần này là kiểm tra đột xuất. Hôm qua Kỷ Diêu thức đêm ôn bài nhưng kiểm tra không tốt cũng muốn nói vậy rồi đó. Mới vào đầu năm lớp 12 mà kiểm tra lại toàn cho câu hỏi trong những kì thi đại học trước là sao? Cô nàng vô đầu bức tai, quay qua hỏi người bên cạnh: "Cacbon axit đồng, công thức là sao vậy?"

Kết quả người bên cạnh cô nàng cũng ngẩn ngơ kinh ngạc.

Kỷ Diêu cho là bạn mình không nghe thấy, đem câu hỏi đưa qua trước mặt bạn, Du Hồn nhìn kĩ rồi bình thản nói: "Chưa học qua, không biết."

Lan Khê chán nản gấp đôi lại bay kiểm tra, cất vào cặp túi xách rồi đi lên phòng giáo viên.

"Vương tiện tiện" đang cùng các đồng nghiệp cười cười nói nói, thấy cô đi vào sắc mặt liền trầm xuống, vén tất chân nói: "Ngồi đi."

Lan Khê kéo ghế ngồi đối diện cô ta. Cả quá trình cô ta giáo huấn đều không lọt vào trong tai chữ nào. Lan Khê chỉ chăm chú cúi đầu đánh giá chiếc quần sọt cùng tất chân của "Vương tiện tiện" không hòa hợp tí nào, thêm cái màu đôi giày cô ta đang mang nữa. Cả người trên dưới đều lệch tông hết á. Cô nghĩ nghĩ một hồi lại nghĩ tới gương mặt tuần dật, phong trần của người nào đó, răng liền cắn chặt môi dưới, gương mặt lập tức méo xệch.

"Chó gáp phải ruồi" may mắn cũng lọt vào tai một câu quan trọng: "Như vậy đi, nếu em nhất quyết không chịu phối hợp, vậy thì mời người lớn trong nhà đến trao đổi với cô!", "Vương tiện tiện" vẻ mặt lạnh lùng: "Còn nếu em không đồng ý nữa, thì thứ bảy tuần này cô sẽ đến thăm gia đình em"

Mắt Lan Khê liền tròn to, vô cùng túng quẫn.

"Em Ba em không có thời gian."

"Vậy mẹ em đâu?" "Vương tiện tiện" giương mắt.

". Không còn nữa." Cô nghẹn đỏ mặt.

"Vậy cô sẽ đến nhà em nói chuyện."

"Nhà em cách trường xa lắm." Cô ra chiêu bài cuối cùng của đám học sinh, nói dối.

"Vậy em muốn xử lí thế nào?" "Vương tiện tiện" cau mày.

Lan Khê hấp khí, mặt tỏ vẻ đáng thương. Cô cũng muốn tìm biện pháp ôn hòa, nhưng mọi góc ngách hình như đều dẫn đến con đường chết, cuối cùng chớp mắt cũng đỏ bừng lên ngập ngừng trả lời: ". Em không biết, thật sự không biết."

Khi Mộ Yến Thần bước vào cửa phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là Lan Khê hai tay cuộn tròn bài kiểm tra đứng lủi vào một góc tường. Phòng làm việc đầy ắp người đang rôm rả trò chuyện, nhưng không một ai thêm quan tâm đến cô. Hình ảnh cô lúc này làm anh nhớ đến lần đầu tiên mình đến nhà họ Mộ, lúc ấy cô cũng như bây giờ, vô cô đơn lạc lõng, giống như bị toàn thế giới vứt bỏ.

Trong lòng như bị con dao sắc nhọn cứa lấy, vô cùng đau.

"Vương tiện tiện" thay một bộ đồ mới trang nhã hơn, vẻ mặt tươi cười: "Mộ tiên sinh, anh đã đến rồi."

Con người thâm thúy của anh quét một lượt khắp phòng làm việc, coi như tổng chào tất cả ánh mắt đang tò mò nhìn về phía mình. Không để ý tới đối phương đang khách sáo kéo ghế ra mời mình, anh chỉ hướng về phía Lan Khê, nhỏ giọng nhu hòa: "Đi ra bên ngoài chờ anh."

Anh không thể chịu đựng được khi phải nhìn dáng vẻ này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Lan Khê, đừng khóc

Lan Khê không nhìn anh, chỉ một mạch đi thẳng ra ngoài.

Hành lang trường học mênh mông trống trải. Minh cô đứng đó chịu đựng hai tầng âm thanh, bên trái là giọng đọc anh vẫn như gió của một cô giáo anh ngữ, còn bên phải là lời của một giáo viên chủ nhiệm nào đó đang phân nân lớp học của họ. Cô ngược nhìn trời xanh, bầu trời giao thoa giữa mùa hè và mùa thu cao quá, xanh và trong quá.

Hơn 10' sau, Mộ yến Thần từ phòng giáo viên đi ra, không khí u ám anh đem lại làm ảnh hưởng vẻ đẹp thiên nhiên mà cô đang tận hưởng.

"Vương tiện tiện" tiễn anh ra cửa, nụ cười còn rực rỡ hơn khi nãy.

"Đi thôi." Mộ Yến Thần nhỏ giọng bên tai cô.

Còn chưa kịp phản ứng thì tay cô đã bị anh nắm lấy dẫn về phía trước. Lan Khê thoáng chốc ngớ ngẩn, quay đầu lại nhìn cô chủ nhiệm, mở miệng nói: "Em không cần quay về lớp học tiếp sao?"

"Xin nghỉ rồi." Người phía trước nhàn nhạt trả lời.

Xe vững vàng đi tới, Mộ Yến Thần trầm ổn mở cửa ra, ánh mắt thâm thúy, lãnh đạm như thường. Anh hỏi cô muốn đi nơi nào, cô không trả lời, nên anh tự chọn phương hướng lái xe đi.

"Anh tại sao không mắng em?" Cô đột nhiên hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái lên, Lan Khê nghiêng mặt về phía anh, hỏi rõ ràng: "Tại sao không tiếp tục dạy dỗ em phải cố gắng học hành đàng hoàng, phải biết có trách nhiệm với tương lai của bản thân, ngày trước anh vẫn thường hay nói thế em mà?"

Con người trong mắt anh lập tức trở nên đen tối.

Tay nắm chặt tay lái đột ngột quẹo cua, anh lạnh như băng cất giọng khàn khàn: "Những lời này ba em đã nói rất nhiều lần rồi, không cần anh phải lặp lại."

"Anh trước cũng từng nói thế, hơn nữa anh cũng là anh hai, là trưởng bối của em"

Giọng nói cô rất mềm mại nhưng lại là một cú đánh nặng nề giáng xuống ngực anh, làm nó đau ê ẩm, mặt anh trở nên căng thẳng.

Mũi Lan Khê chua xót, cảm thấy rất uất ức, khí lực toàn thân dường như bị hút sạch, vô lực dựa vào ghế ngồi.

Đến nơi cô vẫn không có động tĩnh gì. Mộ Yến Thần cố gắng ổn định lại tâm tình rồi mở cửa xuống xe. Chờ lâu thấy cô không ý định bước xuống, anh nhanh chân đi đến phía đối diện mở cửa xe ra

Nhắm mắt chuẩn bị tinh thần nghe những ngôn ngữ sắc bén công kích từ phía cô, anh nghiêng người, gọi nhỏ: "Lan Khê."

Những lời kế tiếp còn chưa kịp nói ra miệng thì anh đã phát hiện hốc mắt cùng chóp mũi cô bị một màu đỏ thẫm bao lấy.

Mày kiếm của Mộ yến thần liền vịn ngược lên, theo bản năng đến gần cô hơn nữa, giọng nói dịu dàng, đầy quan tâm: "Sao thế em?"

Lan Khê đem hai tay che đôi lại đôi mắt: "Chỉ được 39 điểm, em ngốc thế chắc chắn mẹ sẽ vô cùng đau lòng."

Âm thanh run rẩy chứa sự ghen ngào .

Cô cảm thấy mình vô cùng kém cỏi, vô cùng thừa thãi. Vì sao lại trở nên như thế? Hai người cô từng tin tưởng dựa dẫm vào giờ đây đều không còn. Mẹ thì đã bỏ đi thật xa, còn anh hai lại trở nên biến chất.

Ngực như bị một cây búa đập xuống, sự đau đớn lan ra toàn thân.

Anh lâm vào trạng thái mờ mịt, đầu đến luống cuống. Mỗi anh mím lại nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, vuốt nhẹ tóc cô, hơi thở của anh rơi vào trán cô, giọng nói tha thiết, êm dịu: "Lan Khê ngoan. Lan Khê, đừng khóc."

Không biết từ lúc nào anh đã hôn lên trán cô, đôi môi mỏng triển miên cùng những sợi tóc mai trên trán. Giờ đây nước mắt bao trùm lên mọi giác quan của Lan Khê, không biết từ lúc nào đã bị anh ôm lấy, cô chỉ cảm thấy cả cơ thể nhẹ bẫng, tỉnh ra thì đã thấy mình như loài động vật nhỏ an tĩnh nằm trong ngực anh.

Nơi anh mang cô đến chính là nhà riêng của mình tại thành phố C này.

Khi Lan Khê giật mình tỉnh giấc đã thấy mình đang nằm trên một chiếc ghế salon rộng lớn. Vì khóc quá nhiều nên hai mắt đã sưng húp lên, hốc mắt đỏ au còn vương lại những giọt nước mắt.

Cô nhún người cảm thấy bộ ghế này còn êm ái hơn giường ngủ của mình.

Lại lười biếng thả mình nằm xuống, không muốn tỉnh dậy .

Nằm hồi lâu thì nghe thấy tiếng động xung quanh, cô mới lồm cồm bò dậy, khuôn mặt sau khi được nước mắt xối qua càng trở nên thanh thuần, ngọt ngào, ngơ ngác nhìn xung quanh, tìm bóng dáng Mộ Yến Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Anh vẫn luôn muốn cô

Trong thư phòng, Mộ Yến Thần đang dùng laptop trò chuyện công việc với cấp dưới. Khi cánh cửa phòng mở ra, anh ngược mắt, khẽ dừng lại.

"Trước cứ làm theo kế hoạch này." Anh trầm giọng phân phó người bên kia, rồi nhấn nút tắt máy.

Lan Khê không dám đi vào, kinh ngạc liếc mắt nhìn, tay đang cầm khóa cửa buông ra, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao anh không đến công ty làm việc?"

Ánh mắt anh mệt mỏi, căng thẳng cho cô biết được dạo gần đây anh rất bận, vô cùng bận rộn.

Đem bút và văn kiện đặt lên bàn, Mộ Yến Thần đứng dậy đi tới, đem cánh cửa mở rộng ra, cố che đi sự mệt mỏi, lãnh đạm nói: "Đói bụng chưa?"

Mới vừa khóc một trận kinh thiên động địa hao hết sức lực, nên giờ phút này dạ dày cô trống rỗng, hàng lông mi dài run lên, khe khẽ gật đầu.

"Muốn ăn gì nào?"

". Com chiên trứng. Được không ạ?" Cô nhỏ giọng ngập ngừng.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô hồi lâu, sau vội cúi xuống che dấu ngọn lửa cháy bỏng đang dần nổi lên, bàn tay mon trớn đỉnh đầu cô, nói giọng khàn khàn: "Ngồi chờ anh chút nha."

Vừa nãy khi anh ôm cô, cô đã khóc rất nhiều, bị giáo viên hung hăng phê bình, cô đã xấu hổ, tủi thân rất nhiều, rồi cô lại nhớ đến người mẹ đã mất của mình. Anh chưa từng trải qua cảm giác khi nhớ mong người thân mà người ấy lại không còn trên đời này. Nhưng chắc chắn sẽ đau đến tê tâm liệt phế.

Cho nên, anh không dám ôm cô quá lâu.

Vì quá thương cô, quá nhớ cảm giác khi được hôn cô, nhiệt độ trên môi lại trở nên nóng rực, anh nuốt lần nữa không khống chế được bản thân.

——Anh tại sao không mắng em? Tiếp tục dạy dỗ em?

—— Anh cũng là anh hai, là trưởng bối của em mà?

Có lẽ là thế.

Nếu lấy tư cách là trưởng bối của cô thì sẽ tiếc lấy sắt rèn thép không thành, sẽ liên tục răn đe, dạy dỗ, trách mắng.

Nhưng cố tình anh lại thích cô, những việc không tốt về cô không ảnh hưởng đến tình cảm của anh. Cô thì không tốt thì có sao? Không nghe lời thì như thế nào? Cho dù đầu cô ngốc hơn heo, tính tình luôn phản nghịch chống đối anh thì anh vẫn như cũ thích cô, muốn cô. Anh sẽ dùng hết sức mình giúp cô tiến bộ hơn bây giờ.

Xoa xoa mi tâm, áp chế ngọn lửa nóng bỏng trong con ngươi, Mộ Yến Thần cố gắng chuyển tâm vào việc nấu ăn.

Từ phòng bếp đi ra, anh thấy cô đang ngồi trong phòng khách, cánh tay say sưa di chuyển theo sự bơi lội của chú cá vàng trong bể. Anh đem bát com chiêm thom phum phức đặt trước mặt cô.

Cô kinh ngạc đứng lên, ngược mắt nhìn anh, lại nhanh chóng cúi đầu, tay nắm thật chặt chiếc muống anh đưa cho.

Mùi thơm kích thích cảm giác thèm ăn của cô, lòng vào đó chính là hương vị của sự ấm áp.

Lan Khê ngậm một muống com vào miệng. Viên mắt cô ánh lên sự ấm áp, lông mi dài chuyển động lên xuống, chớp mũi một hồi chua cay. Thật sự mùi vị anh làm khá tốt, chỉ là vị chất chất nơi đầu lưỡi làm cô không thể nuốt trôi.

Mộ Yến Thần nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của cô, ánh mắt theo từ không trung bao phủ cô, khàn khàn hỏi: "Mặn rồi phải không?"

Bàn tay đặt ở trên bàn nắm chặt lại, cô không cách nào thốt ra câu trả lời, chỉ có thể cứng ngắc gật đầu.

". Lần tới anh sẽ chú ý." Ánh mắt anh nhìn cô đầy dịu dàng nhưng không thiếu đi sự nóng bỏng.

"Ăn xong thì nghỉ ngơi tí đi, " tình cảm mãnh liệt càng ngày càng giống như một con ngựa mất dây cương, Mộ Yến Thần vội cụp mắt xuống, nói, "Sau đó đem bài kiểm tra ra cho anh xem, anh giúp em phân tích đúng sai".

Sau khi ăn xong, bầu không khí lại trở nên an tĩnh, ngưng đọng. Bên ngoài trời dần ngả về chiều, Lan Khê lấy bài kiểm tra để lên bàn. Lúc này cô mới để ý đầu gối mình vướng phải khay bàn nên cuộn hai chân lên, nhích người ngả về sau, không may liền đụng phải khuỷu tay to lớn của ai kia.

Giọng nói Mộ Yến Thần rất êm ái, không nhanh không chậm truyền vào tai cô. Anh tỉ mỉ cẩn thận phân tích những phương trình phản ứng hóa học, không dài dòng, chỉ đôi ba câu đã đi vào trọng điểm của vấn đề. Giảng đến một nửa bài thì cô hoàn toàn thông suốt, lúc này mới cảm thấy mình ngốc đến cỡ nào nha! Hàng mi dài rung lên, cô nghiêng mặt quan sát gò má quen thuộc của anh, vẫn như cũ rất hoàn hảo, từng đường cong cứ như được thượng đế tự tay mài giũa nên mới tạo ra được một kiệt tác hoàn mỹ đến như vậy.

Nhưng sự sắc lạnh, sự xa vời của ngày xưa đâu rồi? Sao cô tìm hoài không thấy? Vì sao giờ đây chỉ có sự mềm mại, sự ôn hòa, dịu dàng như dòng nước chảy êm ái rót thẳng vào lòng cô.

Gương mặt cô tái nhợt, cô bắt lực phải thừa nhận – thật ra từ rất lâu rồi cô đã chú ý đến sự thay đổi của anh.

Hix, anh Thần dịu dàng quá, muốn chết trong sự thâm tình của anh ghê á!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nhìn kỹ anh đi

Cô nên sớm chú ý tới tình cảm của anh đối với cô đã vượt quá tình cảm của một người anh trai dành cho cô em gái.

Là đầu óc cô bị mù mịt, chỉ vì thời gian trước hai người vô cùng thân thiết, sớm chiều chung đụng nên đã bỏ quên con người thật của anh. Anh vốn là người trời sinh tính đã lạnh lùng. Đối với người thân, anh còn có chút nhân nhượng. Nhưng với những kẻ bên ngoài, anh dùng lí trí và sự khôn ngoan của mình qua lại với họ. Anh vô cùng bài xích kẻ nào mon men muốn tiếp cận, muốn gần gũi với mình.

Hơn hai mươi năm sống ở nước ngoài, không một ai cùng anh đón những sự kiện đặc biệt. Tết trung thu, tết đoàn ngo, thậm chí là ngày đầu năm mới, chỉ có một mình anh với bốn bức tường lạnh lẽo, không một ai cho anh sự ấm áp, chỉ có giá lạnh như băng của thiên nhiên thấm vào sâu tận xương tủy anh.

Nếu là anh trước đây, sẽ không bao giờ dịu dàng hỏi han cô.

Không bao giờ quan tâm sở thích, thói quen của cô, hỏi cô dùng dầu gội loại nào, dùng son môi có hương vị gì.

Cũng không có kiên nhẫn dỗ dành khi thấy cô khóc lóc, mặc kệ thành tích tệ hại của cô cũng không nguyện ý bỏ bê công việc, ra sức giảng dạy giúp cô lấy lại căn bản.

Cô càng nghĩ lại càng cảm thấy chua xót. Khi tầm mắt anh quay sang, cô không kịp thu hồi ánh mắt, và cứ thế hai người im lặng nhìn nhau.

"Sao thế em?" Mộ Yến Thần thấy cô lại không để tâm vào bài học, nhỏ giọng hỏi.

Cổ đề nén ngọn lửa rực lên từ tận đáy lòng, mắt cô trầm tĩnh, trong trẻo như làn nước thu, oa oa kêu lên: "Anh hai. Chúng ta quay về như xưa nha anh?"

Cứ giống như trước kia đi. Khi anh vui thì anh bỏ công ra dạy dỗ cô vài điều hay lẽ phải, thời điểm anh bức bối thì có thể mặc kệ cô, quát tháo cô, anh bận rộn thì cứ xem cô như kẻ qua đường cũng không sao.

Mộ Yến Thần lập tức đen mặt, con ngươi trong mắt trở nên bén nhọn, anh sao lại không hiểu ý muốn của cô.

Một tràng khí lạnh tăm tối nhanh chóng thoát khỏi người anh tản ra khắp xung quanh, anh mím môi áp chế lửa giận, đứng dậy, mở miệng nói: "Khát không? anh đi rót cho em ly nước."

Lan Khê đau xót, ngửa đầu: "Anh hai không cần lẫn tránh nữa, em không muốn tình trạng này cứ tiếp tục xảy ra đâu."

Bóng dáng anh tuần che đi một tầng khí lạnh, xoay người, anh cười lạnh: "Không muốn như thế nào? Sao em không trực tiếp nói cho rõ ràng luôn, cứ thẳng thừng yêu cầu anh buông tha em, tránh xa em ra, anh nói đúng ý em chứ?"

Mặt cô nhất thời như có một ngọn lửa thiêu rụi qua, cháy đen, trong lòng chua chát đến cực điểm, chỉ biết ôm lấy đầu gối mình, không thể nào trả lời anh được.

Gương mặt anh lạnh lùng trở nên nghiêm nghị, vô cùng đáng sợ.

Một lúc sau, anh chậm rãi đi về phía cô, thấp người ngồi đối diện với cô. Lan Khê cảm nhận được tầng áp suất lạnh do anh mang đến, liền hành động theo bản năng, đứng dậy muốn nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng tay cô đã bị anh nhanh tay chụp được, hai người cùng ngã xuống tấm thảm dưới nền nhà, không ai lên tiếng, chỉ chuyên chú giằng co, đối kháng với nhau. Cô quyết tâm thoát khỏi anh, dùng hết sức giãy dụa không ngừng. Mộ Yến Thần cũng tức lên, nghiêng răng bám chặt lấy hông cô, xóc cô đứng dậy, hai tay nhanh chóng vòng qua lưng cô, ôm chặt cô vào ngực mình.

Lan Khê còn muốn giãy dụa, nhưng khi ngược mắt lại thấy anh vì bị cô kích thích mà con ngươi phủ đầy tơ máu, lòng cô lại tràn ngập sự đau đớn, hơi nước đã dâng đầy trong hốc mắt, lại cố chấp mở to mắt ra, ngăn chặn nước mắt rơi xuống.

"Lan Khê ơi, không phải bây giờ em chỉ là một nữ sinh lớp mười hai thôi sao? Lan Khê, chưa tới một năm nữa có thể em sẽ rời thành phố này để tiếp tục học đại học ở một thành phố khác. Trong bốn năm ấy, xảy ra việc gì không ai đoán trước được. Rồi em sẽ tốt nghiệp, lúc ấy em là con chim đã mọc đủ lông đủ cánh, sẽ bay đến tận phương nào chỉ có trời mới biết. Nếu như kết hôn, lập gia đình thì dù là anh em ruột thịt thân thiết cỡ nào cũng sẽ mỗi người một ngả!" Nói tới đây, mắt anh cay cay, hơi nước đã ngưng tụ, khàn giọng nói, ". Nếu anh buông tha em, cùng đồng nghĩa với việc để mình trở thành người ngoài lề trong suốt cuộc đời em, em hiểu được không?"

"Anh hiểu rõ em rất khó chịu, nhưng mà Lan Khê à, em nhìn anh đi —— làm ơn nhìn kỹ anh một chút, khó chịu không chỉ có một mình em đâu"

Màu đỏ thắm trong con ngươi anh là do cô dùng sự vô tình từng dao, từng dao đâm lấy, từng mảng từng mảng lớn, đỏ rực như chùm hoa đỗ quỳen đang nở rộ.

Lan Khê hất hai tay của anh ra khỏi vai mình, cắn môi không nói gì.

—— Sự trầm mặc của cô sắp bức điên anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không nên ép anh nữa

Sự trầm mặc của cô sắp bức điên anh rồi!.

Đôi mắt Mộ Yến Thần ánh lên sự bất chấp, cúi đầu xuống hôn cô .

Nước mắt Lan Khê bắt đầu lăn chã tuôn rơi, cô hốt hoảng dùng tay nhỏ bé che miệng anh lại: "Anh nếu không đồng ý với em trở về như xưa. thì cũng không được đi quá xa nữa! Anh và em không thể có tương lai! "

Trái tim anh nhói lên từng cơn.

Anh đẩy bàn tay nhỏ bé của cô ra, môi chính xác ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói ra những lời đã thương anh. Anh trả thù nên cần cô thật mạnh, cô nức nở nghẹn ngào tìm cách né tránh nhưng đầu lưỡi vẫn bị lưỡi anh bắt làm tù binh. Anh điên cuồng liếm láp khắp khoang miệng cô, kéo lưỡi cô vào trong miệng mình để thỏa sức mút mát. Rồi nụ hôn dần trở nên dịu dàng , triền miên hơn, anh dẩy đưa nơi khoe miệng, gương mặt, từng chút hút hết những giọt nước mắt nằn nặn nơi khoe mắt đỏ của cô. Không còn thô bạo chỉ còn sự bú mút nhẹ nhàng, êm dịu.

Sợ hãi cùng chua xót dâng tràn trong lồng ngực, bàn tay đang chống cự của Lan Khê cũng dần mất đi khí lực. Sự tấn công đầy dịu dàng của anh làm cô mất hết lực chiến đấu, cả người mềm nhũn dựa vào vòm ngực to lớn, mặc cho những nụ hôn nóng bỏng của anh cứ ùn ùn kéo đến bao vây lấy từng tác da thịt trên khuôn mặt mình.

"Anh hiểu mà. Anh cái gì cũng biết, em không cần cứ lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại sự thật tàn nhẫn đó” Nơi đáy mắt sâu lắng đọng sự đau đớn vô hạn, con ngươi đỏ tươi như máu, anh cố gắng lên từng tiếng.

Khi cô chưa tỉnh nguyên đến bên anh, anh sẽ không ép buộc cô, chính anh cũng không muốn mang đến một tương lai vô vọng cho người con gái anh yêu nhất trong đời.

Ôm chặt cô trong ngực, tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lạnh lạnh của cô, anh khàn khàn nói: "Anh sẽ không ép em đâu, Lan Khê ngoan. Em cũng đừng ép anh nữa."

Giờ anh mới hiểu bản thân mình vẫn chưa có đủ sự trầm ổn, chín chắn. Chỉ cần bị cô kích thích một chút, mọi sự trầm ổn đều bay vèo đi tận nơi nào.

Với cô anh không thể dùng sức mạnh hay sự cường thế để ép buộc. Chỉ cần thấy những giọt nước mắt trong suốt của cô thì anh sẽ sợ hãi, không đành lòng làm cô buồn đau nữa.

"Em muốn trở về trường học." Cô rung giọng nói.

Anh mạnh mẽ phản đối: "Hôm nay quá muộn rồi em."

"Em không thích ở chỗ này." Hàng lông mi dài trở nên ướt đẫm vì nước mắt, mặt cô từ trong lòng bàn tay anh thoát ra mang theo sự kháng nghị mạnh mẽ.

Lòng bàn tay lại lần nữa nâng niu gương mặt cô, anh cúi đầu thì thầm bên tai cô: "Đừng sợ, anh sẽ không làm gì khiến em sợ hãi đâu."

Nửa đêm, Lan Khê đột nhiên tỉnh dậy, không cách nào ngủ ngon giấc được.

Không có dép, cô chân không xuống giường đi đến bên cạnh cửa sổ. Khung cảnh xa lạ bên ngoài khiến cô ngỡ ngác, bản thân một lúc lâu.

Lúc sau lại cảm thấy bụng buồn buồn, nửa đêm lại có nhu cầu đi nhà vệ sinh rồi. Vì trong phòng không có nhà vệ sinh nên cô đành phải đi ra ngoài tìm.

Nhưng khi vừa mở cửa phòng, ánh đèn mờ mờ từ căn phòng đối diện đã thu hút sự chú ý của cô. Hình như đó là phòng làm việc của Mộ Yến Thần.

Cứ thế cô đứng ngây ngốc trước cửa phòng rồi không biết từ lúc nào đã đi đến mở cánh cửa phòng đối diện đó——

Cánh cửa mở ra một nửa đã có thể quan sát tình hình bên trong.

Một bóng dáng anh tuấn quen thuộc đang ngồi trên ghế xoay, trong con người phủ đầy tia máu đang tập trung nghiên cứu những chồng văn kiện xếp đầy trên mặt bàn. Bên cạnh anh là 3 tách cà phê, còn phía dưới màn hình laptop hiển thị thời gian lúc này là 03:40 sáng.

Tay anh cầm lên tách cà phê, khi đưa lên môi mới phát hiện trong tách không còn một giọt nào.

Mộ Yến Thần dừng một chút, lạnh lùng nâng mắt lên, lại chạm phải bóng dáng mảnh mai đang đứng ngoài hành lang.

Mí mắt anh lập tức giật lên.

Anh nhanh chân đứng dậy, lại thấy đôi chân trần đang dẫm trên nền nhà lạnh như băng của cô. Sắc mặt anh lập tức đen xuống, cầm tây trang đang khoác trên ghế, mang cửa phòng kéo ra, anh đi tới, đem tây trang đất tiền vứt xuống cạnh chân cô.

"Đứng lên đây đi, mặt đất lạnh lắm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em" Khi anh mở miệng nói chuyện, mới biết giọng mình khàn đến đáng sợ.

Sự rung động mạnh mẽ lần nữa xâm chiếm lòng cô.

Cả tối nay cô luôn luôn thắc mắc chuyện anh cùng cô nháo loạn cả ngày hôm nay thì việc công ty sẽ ra sao? Giờ thì cô đã có câu trả lời thỏa đáng. Có cúi đầu, lại thấy anh mang bộ tây trang được may thủ công kỹ càng, là loại có số lượng hạn chế trên thế giới vứt xuống kêu cô dẫm đạp lên.

Khuôn mặt trở nên tái nhợt, lòng rất chua mà tim cũng rất đau, cô cố tình kháng cự lại niềm rung động to lớn, cắn môi ngoảnh mặt ngoi lơ.

Anh tốt lắm nhưng cô chẳng ham đâu.

Sắc mặt Mộ Yến Thần càng trầm hơn nữa.

Không nói tiếng nào, anh nắm lấy hai cổ tay cô, cưỡng chế cô vòng hai tay quanh cổ mình. Sau cúi người, dùng một tay khác lần tới hai đùi cô, dùng sức bẻ hông cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Phải đối với cô như thế nào mới tốt!

"." Lan Khê hoảng sợ, hai mắt tròn to lên, hai chân dưới liên tục quẫy đạp, chống cự lại anh.

"Đừng quậy nữa, không quan tâm đến sức khỏe mình, mẹ em ở trên trời nhìn em như thế này, bà có vui nổi không?——" Giọng anh lạnh lùng chặt đứt sự kháng nghị của cô, kèm theo ánh mắt âm hàn thâm thúy chế trụ toàn bộ mọi giác quan của cô gái nhỏ trong ngực, anh luôn biết được điểm yếu của cô, để thông qua đó uy hiếp cô thỏa hiệp.

Giương mặt cô trắng bệch, ánh mắt thể hiện rõ không cam lòng nhưng hai tay đã để yên trên bờ vai rộng lớn.

Lúc này, dáng vẻ kiêu căng, ngạo mạn của Mộ Yến Thần mới tiêu bớt đi. Trong giây lát, sự đau đớn cùng bất đắc dĩ lại đan vào nhau, lồng vào dưới đáy mắt anh.

Chân cô sao lại lạnh buốt đến độ này? Cặp chân óng ánh giắt trong khuỷu tay anh tuy đã cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn lạnh đến buốt lòng người. Khuôn mặt tuấn tú lại xuất hiện sự âm trầm phiền muộn. Anh bế cô về phòng, chỉnh máy điều hòa đến nhiệt độ thích hợp, lấy chăn đắp cẩn thận cho cô.

Nhưng Lan Khê không phối hợp. Anh vừa đắp thì cô đá văng ra, anh kéo chăn đắp lại, cô cũng không ngại thi gan với anh, lần này đá càng mạnh hơn. Cô muốn xem anh có kiên nhẫn chơi trò “anh đắp tôi đá” này đến khi nào?.

Mộ Yến Thần nín thở, môi mỏng lạnh lùng mím chặt lại.

Anh biết cô đang kháng nghị. Dùng loại phương thức im lặng không tiếng động để đấu với anh.

Cô còn quá nhỏ, chưa có năng lực giải quyết những việc khó khăn hóc búa. Cô xui xẻo, bất hạnh bị anh kéo vào loại chuyện hoang đường này cũng không dám hướng ai bày tỏ nỗi lòng, ba mẹ thì không được mà bạn bè cũng chẳng ổn. Cô muốn trốn chạy thật xa, muốn tình cảm vi phạm điều cấm kị của anh hãy tiêu biến đi—— anh không nên đến gần cô, không được luôn miệng bảo thích cô. Nhưng tất cả chỉ là mong muốn, hiện thực luôn bắt cô đối mặt với sự khắc nghiệt.

Cô luôn là kẻ bị động, luôn bị chi phối.

Vì thế, cũng chỉ có thể dùng cách này để yếu ớt chống cự, xa lánh mọi sự tốt đẹp mà anh dành cho cô.

Cô chán ghét dây dưa, khóc lóc, nháo loạn cùng anh rồi. Có kết quả gì tốt đâu, cuối cùng anh cũng chỉ ôm chặt cô vào ngực, dùng sự dịu dàng trấn an, luôn mở miệng đảm bảo sẽ không bao giờ đi quá giới hạn nữa. Nhưng lòng cô mãi không được yên, nhiều lúc muốn đem bản thân chôn sống đi cho xong, cô sợ thế nhân sẽ phát hiện ra tình cảm mờ ám đáng khinh bỉ, đầy nghiệp chướng nặng nề của mình cùng anh hai.

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn sắc lạnh như thường, lần thứ ba kiên trì đem chân đắp cho cô, bàn chân nhỏ bé vẫn tiếp tục đá. Nhưng lần này chân còn chưa kịp đá trúng chân đã bị bàn tay to lớn của anh chụp được. Mộ Yến Thần đè chặt chân cô xuống giường, ngón tay thon dài tiếp tục trượt lên phía trên, đẩy vạt áo sơ mi của cô cao lên, trực tiếp tấn công xuống đáy quần, ngón tay cách lớp quần chạm rầy trêu chọc nụ hoa mềm mại bên trong.

"——!" Lan Khê gào to lên, máu toàn thân lúc này dồn hết lên trên mặt, cô nhắm mắt nghiêng mặt qua một bên, làm như mình là người đã chết rồi.

Trên trán Mộ Yến Thần ngưng tụ tầng mồ hôi dày đặc, đôi môi nhếch lên, ngón tay vẫn chậm chạp trêu chọc: "Còn dám nháo với anh không?"

Người con gái nằm phía dưới thật lâu không một chút động đậy, Mộ Yến Thần nghi ngờ cúi đầu quan sát. Nhờ ánh sáng le lói của chiếc đèn ngủ, anh thấy được những giọt nước mắt trong suốt như pha lê đang lặng lẽ rơi đầy trên má cô. Trong lòng anh vô cùng hối hận, nhẹ nhàng vén mái tóc ngang trên trán cô, an ủi hôn lên mi tâm cô, thì thầm: "Anh xin lỗi, em đừng đá chân nữa, ngoan ngoãn ngủ sớm đi em."

Sau đó dùng hết năng lực tự chủ của bản thân rút ngón tay ra. Lòng ngón tay vẫn còn lưu lại xúc cảm khi kích thích nơi thâm kín của cô, làm lòng anh xao xuyến.

Sắp xếp cho cô xong, anh ngáp ngừng đứng dậy bước ra khỏi phòng. Khi bàn tay khép lại cánh cửa, anh nhanh chóng liếc vào trong, chỉ thấy cô như một chú mèo nhỏ sợ sệt, co rút cả người thành một vòng tròn nhỏ, tiến sát vào phía trong giường.

Sau khi cửa đóng lại, anh vẫn đứng bên ngoài phòng cô. Mi tâm nhũ thật chặt, từ thân xác tới tâm hồn chìm trong sự mệt mỏi, bi thương.

Anh quả thật không biết. phải làm sao với cô bây giờ, phải đối với cô như thế nào mới tốt đây?

Mộ Yến Thần mất ngủ một đêm, chỉ dựa vào trên ghế chợp mắt khoảng 1h đồng hồ.

Trong bóng tối mông lung, anh biết được Lan Khê tỉnh dậy từ rất sớm, ngoan ngoãn là vệ sinh cá nhân, đánh răng rửa mặt, còn lên ban công lấy đồng phục để thay. Suốt cả quá trình cô vẫn mặc áo sơ mi của anh, cặp chân trắng nõn ẩn hiện sau lớp áo đánh mạnh vào thị giác của anh, làm trái tim đánh trống liên tục không ngừng nghỉ.

Anh nhìn lên đồng hồ treo tường, đã gần năm giờ sáng.

Mộ Yến Thần ngồi trên ghế làm vài động tác hít thở để ổn định tâm tình, thu hồi ánh mắt có chút không trong sáng lại, tìm chìa khóa xe chuẩn bị đưa cô đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cố ý chọc giận anh

Mộ Yến Thần ngồi trên ghế làm vài động tác hít thở để ổn định tâm tình, thu hồi ánh mắt có chút không trong sáng lại, tìm chìa khóa xe chuẩn bị đưa cô đến trường.

"Em muốn ăn gì?" Anh quan tâm hỏi cô.

"Lát lên trường vào tiết tự học em sẽ tự đi mua đồ ăn." Lan Khê cự tuyệt, tiếp tục mở khóa cửa.

Mộ Yến Thần đứng chắn tại cửa, vây lấy xung quanh cô, con ngươi trong mắt lạnh như băng cùng sự bất đắc dĩ cùng cực, hồi lâu anh cố đè nén sự đau đớn để ánh mắt nhu hòa hơn: "Tối qua, em không được nghỉ ngơi tốt, sáng dậy sẽ dễ mất tinh thần, nên phải ăn chút gì nóng để đảm bảo sức khỏe. Ngoan, muốn ăn gì anh mua?"

Lan Khê vẫn nắm khóa cửa, hốc mắt đỏ au cho thấy hôm qua cô đã khóc rất nhiều.

"Em không muốn thì không được, đúng không?" Giọng cô mềm mại nhưng chứa đầy trào phúng, hỏi một câu nhưng hai tầng ý nghĩa.

Tim anh lần nữa bị công kích.

Môi mím lại thành đường thẳng, cố đè ép những luồng sóng dữ đang cuộn trào trong lồng ngực, bàn tay sờ lên đỉnh đầu cô, anh tha thiết nhìn thật sâu vào mắt cô "Muốn đối xử tốt với em, muốn em ăn sáng là hại em sao?"

—— Không ngờ cô lại quyết tâm bài xích, không cho anh có cơ hội đối xử tốt với cô.

Hốc mắt cô càng đỏ, mặt tái xanh, lông mi dài nhanh chóng rũ xuống che dấu hai tròng mắt đen láy. Ánh mắt anh đau thương như thế, cô không chịu nổi, quay đầu để nén sự run rẩy, nhỏ giọng nói: "Xiu mặt đi."

Kỷ Diệu có nói với cô, ở thành quan có bán xiu mại rất ngon, là món ăn vặt được nữ sinh yêu thích. (thành quan: vùng sát cổng thành)

Nhưng giờ chỉ mới hơn 5h sáng, đi tìm cửa hàng nào bán món đó đây?

Mộ Yến Thần suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt thâm thúy đảo vòng cảnh vật bên ngoài trời, sau nắm tay cô, giọng nhẹ nhõm đi rất nhiều: "Đi nào Lan Khê, anh dẫn em cùng đi."

Anh biết có một cửa hàng tiện lợi kinh doanh suốt 24/24 giờ, đồng thời buổi sáng có bán vài món rất ngon. Tuy hơi xa nhưng không sao, miễn cô ưng là được.

Bên ngoài trời vẫn còn sương mù nên không khí có chút lạnh lạnh.

Lan Khê ngồi trong xe, mắt mở to kinh ngạc nhìn bóng dáng tuần tú quen thuộc đang im lặng xếp hàng chờ đợi trong cửa hàng tiện lợi. Gò má lập thể tình tứ tỏa ra sự mỉa mai hoặc quyến rũ, đầu cúi xuống, một bộ dáng kiên trì, nhẫn nại. Mấy phút sau, anh vui vẻ cầm trên tay gói đồ ăn còn bốc hơi nóng, nhanh chóng đi về phía xe. Lan Khê run lên, nhìn cửa xe được mở ra mà tim muốn rớt ra ngoài.

"Còn nóng lắm, em cầm cẩn thận nha." Giọng trầm ấm rất có từ tính truyền vào trong tai cô.

Trong tích tắc, cô bị bao vây bởi dòng thủy triều ấm áp, trời còn chưa sáng hẳn nhưng cả người đã được đắm mình trong sự ấm áp, thoải mái. Lan Khê dễ thương, xinh đẹp nên dĩ nhiên có rất nhiều nam sinh theo đuổi. Từng có một cậu bé vì muốn lấy lòng người đẹp, sáng sớm tinh mơ đã lên leo tường trốn khỏi kí túc xá, đi hàng mấy cây số để mua cho cô ly sữa đậu nành mà cô thích uống.

Nhưng cảm giác ngày ấy không giống như bây giờ, ngày ấy hốc mắt cô không đỏ, tay chân cũng không luống cuống như lúc này, khi anh mỉm cười giờ gói đồ ăn đến trước mặt cô.

Khuôn mặt trong sáng lại quay ngoắt qua một bên, đôi môi tái nhợt ép mình phải nói ra những câu tàn nhẫn: "Em giờ lại chẳng muốn ăn món này nữa."

Nói xong cô an tĩnh chờ đợi, hi vọng anh sẽ bộc phát sự tức giận.

Cô hành động như một kẻ không biết điều, chọc cho người ta sinh chán ghét, không đáng giá để người ta thích. Anh tốt nhất nên giận dữ phát tiết một trận, giáo huấn cô thật nhiều, rồi một phát đá bay cô xuống xe thì càng tốt.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô thật lâu, gương mặt trắng tái giống như đang một mình chống chọi với mùa đông khắc nghiệt.

Anh chậm rãi đi ra ngoài xe, cầm gói thức ăn vung lên. Gói thức ăn lượn theo hình vòng cung trên không được vài giây rồi "phịch" một tiếng, yên lặng nằm trong giỏ rác. Tiếng động rất nhỏ nhưng làm cho lòng Lan Khê chấn kinh.

Sau anh quay lại xe, Lan Khê nhắm hai mắt chờ anh nổi giận nhưng bất ngờ một cổ nhu hòa lại xâm nhập đến. Mộ Yến Thần vòng hai tay qua người cô, cẩn thận giúp cô thắt dây an toàn, miệng ghé vào tai cô thì thầm: "Vậy em nghĩ xem mình muốn ăn gì thì nói lại cho anh biết, được không?"

Cô không nhận được sự kinh ngạc, nghiêng người ngấm nhìn anh, ánh mắt ngập tràn sự khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cuối cùng cũng quyết tâm tàn nhẫn

Anh đừng đối với cô như thế, cô sắp không chịu đựng nổi rồi.

Khuôn mặt cháy sạm, Lan Khê cúi đầu, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi vòng tay Mộ Yến Thần, ánh mắt trong suốt khi anh không nhìn thấy được mới dám lóe lên nhưng tia sáng đầy cảm động nhưng cũng chứa sự đau lòng.

Mộ Yến Thần đứng dậy, ánh mắt đầy phức tạp nhưng cũng giúp cô đóng lại cửa xe.

Xe lại chạy băng băng trên đường, khoảng cách đến trường ngày càng gần.

"Chuyện bài kiểm tra đừng nói với ba em." Tay cô nắm chặt bài kiểm tra, lên tiếng buồn bã cầu xin.

"Ừm." Mộ Yến Thần đáp một tiếng.

"Từ nay thứ bảy chủ nhật em đều ở lại trường tự học, cùng Kỳ Diệu đi dạo bên ngoài tí là được, không cần về nhà nữa." Cô cắn môi, nói tiếp.

". Ừm."

"Trong trường không cho phép sử dụng điện thoại, cho nên em không nạp tiền xì nữa, cất vào trong kí túc xá luôn." Ánh mắt cô ngó ra ngoài cửa sổ.

"."

Từng lời cô thốt ra, rất nhẹ nhàng nhưng lại như những mũi tên bén nhọn xuyên thẳng vào tim anh, tiếng sau nặng nề hơn tiếng trước. Vừa bắt đầu, anh còn có thể gồng mình chịu đựng nhưng mức độ sát thương ngày càng cao, anh đã không còn chịu nổi nữa. Quá đau đớn, ngực thắt chặt hít thở không thông. Sự mệt mỏi tích tụ suốt đêm qua mãnh liệt kéo đến. Gương mặt Mộ Yến Thần trắng bệch như tờ giấy, môi tím tái như bị đông cứng trong hầm băng, anh dừng xe ngay tại ven đường.

Bầu không khí đè nén làm người ta khó thở lan tràn ra khắp xe.

Cô cần gì nhiều lời như thế, không bằng cứ nói thẳng một câu.

Mộ Yến Thần, chúng ta tốt nhất cả đời này đừng gặp lại.

Nếu cô nói trực tiếp như thế có lẽ anh sẽ bớt đau hơn.

Giờ khắc này anh chợt không hiểu vì sao lại từ đất nước xa xôi kia lặn lội về Trung Quốc? Chẳng lẽ là để gặp cô, rồi bị cô làm cho đau đớn đến tan nát cõi lòng?

Lan Khê quan sát bên đường, thấy cửa hiệu bán sách nằm gần trường học. Hàng mi dài rung lên, cô lạnh lùng lấy tay đặt lên tay cầm ở cửa xe.

"Chỗ này rất gần trường, cho em xuống luôn đi." Cô nghiêng đầu, nhẹ giọng nói, "Anh hai, cảm ơn anh đã đưa em tới."

Người đàn ông bên cạnh không có động tĩnh.

Cô ép mình buộc phải tàn nhẫn một cách triệt để, trong lòng nói thầm hai chữ "tạm biệt" rồi vịn tay cầm muốn mở cửa đi xuống, lại không ngờ "cạch" một tiếng, cửa xe bị khóa, cô bị nhốt không ra được.

Hình ảnh Lan Khê phản chiếu lên kính cửa sổ, mặt cô xanh lét, tay run lẩy bẩy.

Ngay tức thời, một luồng sức mạnh ập nhanh đến bao vây lấy cô từ phía sau lưng. Anh rất cường ngạnh, hai cánh tay dài như gọng sắt ôm chặt cô, để tấm lưng cô dính sát vào vòm ngực anh, môi thì thắm trên đỉnh đầu cô.

"Cho anh lý do."

"Lan Khê ơi, cho anh một lí do để anh có thể buông tay, thuyết phục anh để anh có thể thả em đi".

Con người thâm thúy giăng đầy tơ máu. Môi mòng lạnh lùng nhấn nhá từng lời. Anh muốn cô hãy cho anh một dao thật tàn nhẫn, thông qua đó cũng chặt đứt luôn tia hi vọng mong manh cuối cùng của anh.

Lan Khê cắn môi, hàm răng sắc nhọn sắp lẳng trỉ cánh môi bật máu.

Đáy mắt đã dâng đầy nước, cô cố nén, bình tĩnh lạnh lùng quay đầu nhìn anh: "Anh hai, em biết rõ thích một người là không sai. Nhưng khi anh ôm em, hôn em, thậm chí xâm phạm em, trong lòng lại biết rõ em là em ruột của anh —— thời điểm ấy, anh một chút cũng không cảm thấy ghê tởm, buồn nôn giống như em sao?"

Những chữ cuối cùng cô nói rất nhẹ nhàng, thoải mái nhưng không hề che dấu sự chèn ghét, khinh thường.

Rất tốt.

Tốt vô cùng.

Chỉ cần vài chữ, không dài dòng nhưng đúng trọng tâm, đánh đúng vào nơi mềm yếu nhất của anh.

Dù là một người đàn ông hèn nhát hay hèn mọn trong tình cảm cũng không cách nào chịu đựng được sự bài xích, cự tuyệt thậm chí là ghê tởm của cô.

Huống chi anh là Mộ Yến Thần.

Một người đàn ông có sự kiêu ngạo và tôn nghiêm vô cùng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lan Khê, em thắng!

Giống như vừa trải qua một thế kỉ dài đằng đẳng. Hai bàn tay đang đang ôm hông Lan Khê dần dần rút lui, mang theo sự ảm áp nhanh chóng rời xa cô.

Trên môi Mộ Yến Thần nở nụ cười yếu ớt. Rõ ràng trong đôi mắt hiện lên sự tan nát nhưng nụ cười trên môi lại nhẹ như mây bay gió thổi. Sự đau đớn tận cùng thì ra cũng chỉ có như thế.

"Em thắng." Âm thanh khàn đặc vang lên.

"Lan Khê, em thắng."

Mộ Yến Thần anh cuộc đời này có được rất ít nên vẫn luôn keo kiệt cho ra. Duy nhất lần này, anh tự nguyện hạ mình xuống thấp nhất, mang tất mọi điều tốt đẹp dâng hiến, nào ngờ lại được đối đáp như vậy.

Mở ra ổ khóa, anh mệt mỏi nói: "Đi học đi."

Nếu muốn cả đời này không gặp lại, vậy anh thành toàn cho cô.

Lan Khê chưa xót tận đáy lòng. Khi nhìn anh trầm mặc lạnh lùng như băng cũng không đau đến độ này. Giờ đây, gương mặt anh tiêu tụy nhưng trên môi vẫn gượng cười, phảng phất như bị cả thế giới bỏ lại sau lưng. Nhìn anh như thế ngực cô đau lắm, mắt đã nhòe đi chan chất.

Cô cắn môi, mở cửa xe ra.

Bên ngoài có gió lớn, vừa xuống xe cô run cả người lên. Cô liếc nhìn anh lần cuối, rồi quyết tâm đóng mạnh cửa xe, xoay người đi về trường.

Trong xe hoàn toàn an tĩnh lại.

An tĩnh tựa như những năm anh sống một mình ở nước ngoài. Những đêm khuya, anh ngồi trong căn phòng lộng lẫy trắng lè, buồn chán đếm từng tiếng kim giây của đồng hồ. Thề xác thì rồi chỉ muốn vùi mình ngủ thật sâu nhưng tinh thần lại cố tình chống đối, sự cô tịch khiến giấc ngủ không cách nào đến bên anh, anh chỉ còn cách trắng đêm không ngủ.

Sự đau thương ấy không phai mờ theo năm tháng mà không ngừng tăng lên theo thời gian.

Nụ cười yếu ớt dần tan biến thay vào đó là sự hoang tàn, lạnh lẽo. Những tia máu đỏ dần kéo đến cư ngụ trong đôi đồng tử. Anh vẫn chăm chú nhìn thân hình mảnh khảnh phía trước.

—— tại sao anh lại ở trong phòng tắm nhà tôi hả?

—— Mộ Yến Thần, anh chẳng qua cũng chỉ có thể à?.

—— Anh là người tốt, luôn quan tâm giúp đỡ cho tôi. Mộ yến Thần, cảm ơn anh.

—— Anh hai, hoan nghênh anh về nhà! !

Mí mắt anh nháy liên hồi, trái tim nằm bên trái lồng ngực đập dồn dập như trống trận.

Sắc mặt Mộ Yến Thần đột ngột trầm xuống, vội vàng mở cửa xe ra, nhanh chóng đuổi theo Lan Khê.

Ngày dần sáng lên, trên đường đã bắt đầu có nhiều xe lưu thông.

Lan Khê đang cầm bài kiểm tra, vì cầm không chắc nên con gió mạnh thổi đến làm tờ giấy tuột khỏi tay cô, bay lên không trung. Cô hốt hoảng ngửa đầu theo, chân không tự chủ đuổi theo lấy lại tờ giấy.

Một chiếc ô tô lẫn trong sương mù lao ra với tốc độ hơi nhanh.

Gương mặt Mộ Yến Thần trong nháy mắt không còn một giọt máu.

"Lan Khê ——! !"

Tiếng gào thét vào lúc sáng sớm dội vang khắp trên đường. Lan Khê vừa mới nghe được tiếng kèn đình tai nhức óc, liền sau đó thân thể đã bị một cổ lực đẩy mạnh ra. “Phanh” tiếng xe thắng gấp vang lên kèm theo tiếng thủy tinh vỡ vụn truyền đến. Hai khuỷu tay Lan Khê phải chống đỡ cả thân người, cọ sát với mặt đường xi măng, đau đến xương muốn vỡ vụn, cánh tay bị tróc da chảy đầy máu, đau rất khắp toàn thân.

Cô từ trên mặt đất cố gắng bò dậy, tay chống trên mặt đất chạm phải những mảnh thủy tinh nhỏ vụn. Còn mảnh thủy tinh lớn nhất cách cô không xa bị đánh đập đặc vết máu đỏ tươi.

Lan Khê hoảng hồn, quay đầu nhìn lại. Cô như chết đứng khi thấy Mộ Yến Thần vô lực nằm sấp trên mặt đường, gương mặt anh tuấn trắng bệch, mồ hôi lạnh xuất đầy trán, và máu tươi theo gò má vẫn tiếp tục chảy không ngừng nghỉ.Cảnh tượng khiến người ta điếng lòng.

"Anh hai." cánh môi cô mất đi huyết sắc, run run phát ra hai tiếng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Sợ đến mức tận cùng

Buổi sáng trên đường đang yên tĩnh vì vụ tai nạn mà trở nên nháo loạn.

"Anh hai."

"Anh hai, đừng chết."

"Mộ Yến Thần, anh không được chết." Lan Khê như một kẻ điên, khi xe cứu thương đưa Mộ Yến Thần đi thì cô vẫn chạy theo, ôm chặt lấy đầu cùng vai anh. Nước mắt nhòe hết cả khuôn mặt, những ngón tay thon dài run rẩy lau đi những vết máu trên gò má anh, nhưng cô lau đến đâu thì máu trào ra đến đó.

Cả người cô như bị lạc trong tấm lưới to lớn mang tên sợ hãi. Toàn thể giới của cô giờ đây chỉ có người đàn ông trước mặt, anh đang chảy máu đầm đìa mà cô lại vô dụng không giúp được gì.

"Cô bé à, đừng ôm chặt anh ấy như vậy, để người bệnh nằm ngửa ra đi!" Cô y tá cau mày quát Lan Khê, muốn ngăn cản cô từ phía sau.

Nhưng cô y tá vừa đụng vào tay thì Lan Khê lại khóc to hơn nữa "Anh ấy là anh hai của tôi, vì sao tôi lại không được phép ôm anh ấy!"

Cô y tá bị Lan Khê làm cho ngây ngẩn trong chốc lát, sau lấy lại bình tĩnh rống thẳng vào mặt cô: "Vì chúng tôi phải cứu anh ấy! Chẳng lẽ cô muốn nhìn anh ấy chết trên tay cô sao ? !" Nói xong dùng sức đẩy cô qua một bên.

Trong cơn hôn mê, Mộ Yến Thần thoáng nghe tiếng khóc thương tâm của Lan Khê, anh cố chống chọi với cơn đau nhức, lông mi dài dính đầy máu chậm rãi nhướng lên. Mắt vừa mở ra đã thấy bóng dáng mảnh khảnh đang tựa vào vách xe, khuôn mặt cô tràn đầy sự bi thương, còn trong đôi mắt xinh đẹp mang đầy sự tuyệt vọng như đang đối mặt với ngày tận thế .

Không để ý đến những y tá, bác sĩ đang vây xung quanh mình, anh chỉ chăm chăm nhìn về phía cô, bàn tay chậm rãi ngoắc ngoắc cô

Lan Khê nhanh chóng chạy lại, nghiêng người nghe anh nói chuyện.

"Đừng khóc." Giọng nói anh vô lực, như vỡ vụn thành những hạt bụi phiêu tán trong không khí, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy lời anh.

Khóe miệng gượng gờng cong lên thành nụ cười yếu ớt. Lúc này toàn thân anh đau nhức nhưng vẫn tỏ vẻ không sao, nghiêng mặt đến gần bên tai cô, lên tiếng: "Đừng khóc, Lan Khê. Em khóc thương tâm như thế, anh sao dám chết nữa."

—— Lan Khê, em khóc thương tâm như thế, anh sao dám chết nữa

Lời nói như một câu thần chú truyền thẳng vào lòng cô. Trong sự điên loạn, rối ren này, lời nói ấy như liều thuốc, trợ giúp cô bình tĩnh đối mặt với tất cả mọi việc sắp xảy ra.

Mạc Như Khanh khi nhận được tin báo vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến bệnh viện. Khi đến được bệnh viện, hai chân bà như muốn nhũn ra, mấy lần suýt ngã nhào xuống đất. Bà đẩy bàn tay của quản gia đang đỡ mình ra, nén nước mắt đi vào bên trong.

Hành lang bệnh viện ngập tràn mùi vị của thuốc sát trùng, vô cùng khó ngửi.

Mạc Như Khanh gấp gấp không tìm ra phương hướng, may mắn có quản gia chỉ về phòng cấp cứu đang sáng đèn, bà liền nhanh chạy đến.

"Yến Thần đang ở trong đó hả? Đã vào trong ấy được bao lâu rồi? Bác sĩ có nói là bị thương ở chỗ nào không?" Mạc Như Khanh vỗ mấy cái liên tiếp vào cửa phòng cấp cứu, không nghe tiếng trả lời, liền vội vã chạy đến chỗ làm việc của các y tá, bác sĩ "Bác sĩ, bác sĩ!"

Quản gia kéo bà lại: "Phu nhân, bác sĩ đang chữa trị ở bên trong, hiện tại họ cần phải có sự tập trung, chúng ta cố chờ thêm tí nữa!"

"Chờ?" Nước mắt liên tục phức kích trong con ngươi, Mạc Như Khanh kích động nói, "Muốn tôi chờ thì đầu tiên phải có ai giải thích mọi việc cho tôi chứ. Yến thần sáng hôm qua còn khỏe mạnh, vì sao sáng nay lại xảy ra tai nạn được chứ. Sáng tinh mơ mà nó đã vội đi đâu để xảy ra họa thế này?"

Tiếng gào thét, tiếng khóc thương tâm phá tan sự yên tĩnh của bệnh viện. Có lẽ các bác sĩ, y tá làm việc trong môi trường này đã sớm quen với những cảnh tượng như trên, nên mặt họ không biến sắc tiếp tục làm những phần việc của mình.

Quản gia vẫn tiếp tục khuyên nhủ, an ủi nhưng Mạc Như Khanh không nghe vào tai một chữ. Ánh mắt không có tiêu cự cứ đảo xung quanh rồi chột đứng lại ở góc tường.

Một thân thể nhỏ nhắn đang ngồi lui vào góc tối trên hành lang. Hai bàn tay cô đan chặt vào nhau, mười ngón tay lại dính đầy máu tươi không thể nhận ra màu sắc trắng hồng vốn có. Cô ngồi ngơ ngác nơi ấy, bộ dáng bất lực pha lẫn sự hoảng hốt.

Mấy tiếng vang dội của giày cao gót truyền đến, một bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu Lan Khê.

". Giờ này con không phải là nên ở trường học sao?" Đỏ mắt, Mạc Như Khanh đè ép tiếng nói run rẩy, gằn từng chữ hỏi.

"Lan Khê, con ngừng lên nói chuyện đi Mạc đi —— con đứng lên nói với đi chuyện Yến Thần bị tai nạn không liên quan tới con, con giải thích đi sẽ tin mà!" Thanh âm từ giữa những kẻ răng bà phát ra như đã bị tê liệt, vỡ vụn.

Lan Khê vòng hai tay ôm chặt lấy bản thân. Gương mặt cũng vui hơn một nửa vào hai cánh tay, chỉ còn dư lại hai đôi mắt đầm lệ trên khuôn mặt trắng hồng.

Xin đừng hỏi cô.

Cô so với ai cũng hoang mang, sợ hãi hơn rất nhiều.

Nửa năm trước, mẹ cô đã mãi rồi bỏ cô trong trường hợp tương tự thế này. Một thân thể áp áp dần trở nên lạnh như băng, từ linh động đến cứng ngắt. Hình ảnh cuối cùng mẹ lưu lại cho cô là khi bà nôn ra một ngụm máu to rồi nhắm mắt, bỏ lại cô một mình trên cõi đời này.

Khi cô ôm lấy đầu Mộ Yến Thần, liên tục lau máu cho anh, thì đã mang trong mình tâm tình nặng nề, tội tệ ấy.

Đã mất đi thì sẽ không bao giờ có lại được.

Vết thương trên đầu phải khâu bảy mũi, não bị chấn động nhẹ, máu tụ trong não để lại vết bầm Nhưng theo lời bác sĩ nhận xét, vết thương này tương đối nhẹ, chỉ cần cẩn thận điều trị kết hợp nghỉ ngơi hợp lý sẽ nhanh hồi phục.

Sau khi nhận được tin tức này, Mạc Như Khanh mới đồng ý cho phép quản gia gọi điện báo cho Mộ Minh Thăng biết sự việc.

Cho dù thế, Lan Khê vẫn không tránh được một trận mắng té lửa đổ xuống đầu từ ba của mình.

Bộ đồng phục trên người cô nhếch nhác, loang lổ những vết máu tươi còn chưa kịp khô. Bị mắng riết cũng quen rồi, lời từ tai trái chui sang tai phải rồi bay vèo tận nơi đâu, giờ phút này cô chỉ quan tâm đến Mộ Yến Thần, mắt mở to nhìn anh bị đẩy vào phòng bệnh.

"Con nói đi, vì sao cùng anh hai ở chung một chỗ?" Máng xong, Mộ Minh Thăng tiếp tục truy hỏi.

Cô làm sao có thể trả lời câu hỏi này đây?

Cô nín thở, cúi mặt, lựa chọn im lặng.

Biết lửa giận của ba mình sẽ tăng lên trước hành động này nên cô nhắm mắt chuẩn bị tinh thần ăn một bạt tay. Nhưng bàn tay bị một cánh tay khác kéo đi, cô mở mắt thì thấy tay mình nằm gọn trong lòng bàn tay của Mạc Như Khanh.

"Được rồi Minh Thăng, anh bớt nổi nóng nữa" Mạc Như Khanh dịu dàng nhìn Lan Khê, nhẹ giọng nói, "Trên người con bé cũng dính đầy máu, mau nhờ bác sĩ kiểm tra xem có bị thương nơi nào không, rồi gọi người chở con bé về nhà thay bộ quần áo khác đi."

Trong lòng Lan Khê bỗng dâng đầy nỗi khiếp sợ.

Sau khi Mạc Như Khanh phân phó xong, liền dẫn Lan Khê giao qua tay quản gia. Trước khi bà buông tay cô ra, Lan Khê nhận ra điểm bất thường, sức lực ở lần nắm cuối cùng vô cùng lớn. Cô quay đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp được tia u ám trong đáy mắt bà.

Là một phụ nữ đã từng trải đời, có kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, Mạc Như Khanh nhận ra được có vấn đề giữa hai anh em này. Bà quyết định không gắng hỏi mà sẽ tự mình quan sát, tìm hiểu.

Lan Khê rợn người, da gà nổi khắp toàn thân, không dám nhìn thẳng vào Mạc Như Khanh, vội vàng theo bước quản gia về nhà.

Cô về nhà tắm rửa thay đổi quần áo, xử lý qua loa vết thương rồi vội vàng quay lại bệnh viện.

"Anh tôi tỉnh chưa?" Cô nghiêng đầu hỏi thám Trưởng đang trực ngoài cửa phòng bệnh.

"Tỉnh rồi ạ " thám Trưởng nói, "Chỉ là thiếu gia vừa tỉnh đã phải xử lí chuyện công việc. Người của công ty đến tận đây tìm, bảo là có việc gấp cần được ý kiến của thiếu gia."

Nghe bà ta nói, viền mắt của Lan Khê dần không được lại đồ ửng lên.

Cô mở khóa cửa, tự nhiên đi vào.

Bên trong Cố Từ Nghiêu cùng vài nhân viên công ty đang vây xung quanh Mộ Yến Thần nhỏ giọng bàn luận. Cả phòng chìm trong bầu không khí nghiêm túc.

Nghe được âm thanh tiếng cửa mở, Mộ Yến Thần chậm rãi ngược lên, ánh mắt rơi trên người cô nhóc đang tự nhiên bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Đau lòng

Cô mặc một chiếc áo làm bằng vải chiffon, tóc ướt xõa tung trên hai vai. Cầm cùng khuỷa tay dán băng keo cá nhân. Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng Cố Từ Nghiêu, lạnh lạnh nói: "Trong phòng bệnh cần nhất là sự yên tĩnh, các anh không biết sao?"

Trên khuôn mặt cô viết hai chữ "bài xích" to tướng.

Cô không hiểu ba mình rốt cuộc đang làm quái gì nữa? Con trai xa cách hơn 20 năm trở về, ông không lo bồi dưỡng tình cảm lại bắt anh lẫn xả với việc của công ty. Ban ngày thì bận bịu như một con quay, giờ ngã bệnh cũng không được yên, liên tục bị quấy rầy.

Cố Từ Nghiêu bị cô nói thẳng cũng trở nên lúng túng.

Nhanh tay thu hồi đồng văn kiện, anh ta hỏi Mộ Yến Thần ý kiến sau cùng, rồi đưa mắt ra hiệu với những nhân viên trong phòng. Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, căn phòng được khôi phục lại sự an tĩnh.

Không khí này cũng đánh tan sự đứng cảm lú của Lan Khê. Mặt cô hơi tái, chân đứng bất động, không dám di chuyển nửa bước.

Cô bây giờ có thể nói gì đây?

Cô dùng phương thức cực đoan nhất để cự tuyệt anh, đem tôn nghiêm của một người đàn ông kiêu ngạo dẫm đạp dưới chân. Thậm chí còn nói anh buồn nôn, ghê tởm.

Giờ đây cô cảm thấy bản thân không có tư cách đứng tại nơi này, quan tâm anh, hỏi anh có đau hay không.

Giống như được trải qua một cuộc tái sinh, mùi sát trùng đặc trưng trong phòng bệnh tuy hơi khó ngửi nhưng lại có tác dụng làm tinh thần người ta an ổn hơn, bình tĩnh hơn. Mộ Yến Thần ngồi dựa vào giường. Trên trán quấn một tấm băng trắng nhưng không ảnh hưởng đến sự tuấn tú của anh. Anh đẹp xấp xỉ văn kiện qua một bên, hướng cô gọi.

"Lan Khê, tới đây."

Giọng nói khàn khàn nhưng vẫn mang đủ sự nhu hòa khiến Lan Khê không cách nào kháng cự.

Lan Khê từng bước lại gần anh, vừa đi vừa quan sát anh. Anh cong miệng cười với cô nhưng đáy mắt vẫn giăng đầy tia máu đỏ. Ngực cô nhói lên, chua xót đến tận đáy lòng.

"Cho anh xem chỗ em bị thương" Anh trầm giọng yêu cầu.

Cô lắc đầu, "Đều là bị thương ngoài da thôi, xử lí tí là xong. Anh hai, anh."

"Vậy thì tốt."

Giọng anh trầm ấm cắt ngang lời cô, ánh mắt dừng trên người cô thu hồi lại: "Đã không có gì thì hôm nay em quay về trường đi. Sáng hôm nay không đi học, bị mất bài, em nhớ nhờ bạn bè phụ đạo lại cho mình. Về phần bài kiểm tra, anh sẽ không nói lại với ba em. Nếu họ thắc mắc chuyện sáng nay, cứ nói anh có đồ giao cho em, khi đến đó thì gặp chuyện không may. Nếu họ còn hỏi thêm gì thì cứ giữ im lặng, mọi chuyện anh sẽ có cách ứng phó sau."

Dừng một chút, anh tựa hồ đã dặn dò xong, khẽ gật đầu: "Em còn chuyện gì thắc mắc không?"

Không có ai đáp lại lời anh.

Mộ Yến Thần khẽ cau mày, ngược mắt nhìn sang, mới phát hiện cô đang lặng lẽ rơi nước mắt, hai tay nắm chặt thành giường. Bộ dáng cô như đang gồng mình chịu đựng sự sụp đổ của ông trời, chịu đựng sự chỉ chiết của những kẻ độc mồm độc miệng.

Giương mặt Mộ Yến Thần liền đen xuống. Anh cứ ngỡ sự đau đớn của tai nạn sẽ tạm thời làm tê liệt thần kinh. Nhưng khi thấy cô, tâm vẫn như cũ như nhô lên, tim vẫn bị khoét thật sâu.

Anh tiếp tục đẩy bàn ăn nhỏ về phía khác, nói "Lại gần đây nào em"

Cô bước đến, anh nhanh tay nắm chặt bàn tay cô. Đôi mắt nhìn cô chứa đầy sự yêu thương tha thiết. Anh kéo cô ngồi xuống cạnh mình, cúi đầu, môi mỏng nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc cô

"Sao vậy? Có người lại bắt nạt, khi dễ em rồi đúng không?" Giọng anh cực nhẹ, cực êm như chỉ sợ mình nói nặng thêm một chút sẽ đã thương đến cô.

Trên người anh nhàn nhạt mùi thuốc lá phảng phất hương vị đặc trưng đầy nam tính, nhẹ nhẹ cuốn lấy cô.

Lan Khê không nhìn được, nước mắt rớt xuống, nước nở nói: "Anh hai. Thật xin lỗi."

Mộ Yến Thần chợt cứng người, trên gương mặt không có bất kì sự thay đổi nhưng trong đáy mắt lại nổi lên những tia sáng mỉa mai hoặc mê ly, anh khẽ nghiêng đầu, môi mỏng in trên tai cô: "Lo lắng?"

Cô ghen ngào, không nói.

Đuôi lông mày nhướng lên, anh tiếp tục hỏi: "Vậy em có muốn tiếp nhận tình cảm của anh không?"

Cô nhóc đang khóc ngon lành trong ngực anh quả nhiên đình chỉ mọi hoạt động. Cô nhẹ nhàng không chút tiếng động rời xa ngực anh.

Nụ cười tự gượng nở trên môi anh, trông gượng gạo biết chừng nào.

"Lan Khê, anh hiểu là do bản thân mình vội vàng dồn ép em, nên em tránh xa là việc bình thường. Chỉ là đừng xem thường tình cảm của anh, anh trước giờ vô cùng nghiêm túc, không mang theo chút tâm lí vui đùa nào đâu."

Lan Khê cắn môi, ngược hai mắt ướt đầm nhìn về anh: "Trên đời này, không chỉ duy nhất một mình em đối tốt với anh đâu. Về sau, khẳng định sẽ có người con gái khác tốt với anh hơn em, không lẽ anh." Không lẽ anh cũng sẽ thích? ?

"Có thể có, có thể không" Mộ Yến Thần nhếch môi cười cười, "Chỉ là anh không biết còn có người con gái thứ hai đủ sức khiến anh đau lòng như lúc này hay không? Thấy cô ấy nguy hiểm thì ngay lập tức nhào đến, không nhìn được khi thấy cô ấy rơi lệ, nhìn cô ấy khổ sở sẽ không dám cưỡng ép. Lan Khê, em đoán xem, còn có người con gái nào khiến anh cam tâm tình nguyện làm mọi điều?"

Nước mắt nóng bỏng ào ào rơi xuống, anh nói thế thì làm sao cô cứng rắn nổi nữa.

Nụ cười dần dần tan đi, sắc mặt Mộ Yến Thần tái nhợt, ngưng mắt nhìn cô thật lâu, quyết tâm thốt lên: "Còn nữa...em nói đúng lắm. Em là em gái ruột của anh, anh lại dám thích em, luôn muốn ôm em, hôn em, muốn em. Thậm chí ngay cả hô hấp của em cũng muốn chiếm đoạt, hành vi này thật đúng là ghê tởm, đáng để người đời phỉ nhổ."

Giọng nói dịu dàng nhưng có sức nặng ngàn cân hung hăng bổ vào lòng cô.

"Anh hai, em không phải." Cô ghen ngào muốn giải thích.

"Lan Khê, anh sẽ buông tay, không làm phiền em nữa, được không?"

Lời anh nói như một quả bom nổ tung trong phòng bệnh, Lan Khê phải mất vài giây sau mới kịp tiêu hóa.

Tay cô giờ không biết nên để chỗ nào, hô hấp cũng không biết phải điều chỉnh sao cho đúng. Mắt cô mở to hết cỡ nhìn chăm chú vào anh, khi thấy được sự nghiêm túc trong đáy mắt đen sâu thẳm của anh, cô mới dám tin những lời vừa nghe là sự thật.

Hai tay Mộ Yến Thần nâng cằm cô lên, khàn giọng: "Cơ hội chỉ có duy nhất lần này, chúng ta sẽ trở về như trước kia, đơn thuần là hai anh em, được hay không?"

Lần này phản ứng của cô còn nhanh hơn vận tốc của ánh sáng.

Cô cuống quýt gạt đầu, bộ dáng cầu còn không được nữa là.

Nhìn điệu bộ này của cô, lòng Mộ Yến Thần lại càng đau nhói. Anh biết cô nhất định sẽ đáp ứng, nhưng không ngờ thái độ đáp ứng lại dứt khoát, mạnh mẽ đến nhường này. Anh cong môi cười nhạo chính bản thân mình, tay từ trên người cô cũng chuyển qua gối sau đầu, trái tim trong nháy mắt đã bị cô moi ra, dầm nát nát.

Anh hoàn toàn vô vọng rồi!

Cửa phòng bệnh lúc này mở ra kèm theo tiếng trò chuyện rôm rả. Nhiếp Minh Hiền cùng một cô y tá song song đi đến, trên miệng anh ta còn cười rất vui vẻ. Nhưng khi anh ta nhìn thấy cảnh tượng trong phòng cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Trong phòng bệnh có hai bóng người. Cô gái nhỏ nhắn thì đang đứng, cầm và khủy tay phải dán băng keo cá nhân, cúi đầu y như một đứa trẻ phạm lỗi. Trên giường là một người đàn ông với sắc mặt hơi tái nhưng hiện lên sự ôn hòa ấm áp, còn ánh mắt lại tràn đầy sự mệt mỏi làm cho người ta có cảm giác bị thương, tuyệt vọng.

Nhiếp Minh Hiền với kinh nghiệm phong phú trên đường đời nhanh chóng nhận ra bầu không khí vô cùng nhạy cảm đang diễn ra giữa hai người này. Nhưng anh ta vẫn giữ được sự bình tĩnh, đi tới trước mặt Lan Khê, cười dịu dàng: “Em gái đang đau lòng sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Rất yêu em

Lan Khê đưa mắt nhìn sang, sự sột sệt nổi lên dưới đáy mắt, lại không biết trả lời Nhiếp Minh Hiền như thế nào.

"Em trở về trường học đi, " giọng nói Mộ yến Thần truyền đến, anh không nhìn cô nữa, chỉ quay sang tiếp tục với đồng văn kiện bên cạnh "Hàng tháng, anh sẽ nạp tiền vào điện thoại cho em, khi có việc gì gấp thì có điện thoại để dùng liên lạc. Nếu muốn về nhà thì gọi điện báo chú Lưu đến đón. Anh sẽ không trở về đó nữa, thỉnh thoảng em cũng phải về thăm ba mình đó."

Anh bình tĩnh nói ra những lời dạn dỏ.

Cô không cần phải hao tâm tổn trí để trốn tránh anh. Anh sẽ trực tiếp biến mất trước mặt cô là được.

Lan Khê vẫn đứng tại chỗ, bình tĩnh chăm chú nhìn anh. Cứ như đây là lần sau cùng cô được nhìn thấy anh, cố gắng kéo thêm chút thời gian để khắc ghi hình bóng anh vào tận sâu đáy lòng. Nhiếp Minh Hiền thấy không khí trầm hẳn xuống, nên cố tình trêu chọc ——

"Wow, nộp tiền vào điện thoại mỗi tháng cho em gái nha. Yến Thần, tớ là bạn tốt của cậu phải không? Cậu cũng biết số điện thoại của tớ mà, cho tớ dài ngoẵng giống như em gái của cậu đi."

"Nhiều chuyện quá."

Giọng nói lạnh lùng cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Nhiếp Minh Hiền.

Trong phòng bệnh chỉ còn âm thanh tiếng cười vui đùa của Nhiếp Minh Hiền.

"Sao thế em gái, có muốn anh đây đưa tiễn em về không?" Thấy Lan Khê còn chưa chịu đi, Nhiếp Minh Hiền liền giở tính trêu chọc ra.

Lan Khê lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Tay cô lưu luyến vuốt ve thành giường mấy lần mới chậm rãi nhấc bước đi. Ra đến cửa phòng, cô không yên tâm quay lại nhìn anh, cuối cùng mở miệng dạn dỏ Nhiếp Minh Hiền: "Làm phiền anh rồi, anh hai của em nhờ anh chăm sóc."

Nhiếp Minh Hiền ngẩn ra, ngay sau đó liền nở nụ cười thật tươi, mở miệng bảo đảm: "Xin chấp hành nhiệm vụ! Em gái cứ yên tâm, nếu anh không rảnh thì sẽ nhờ hai cô nàng xinh đẹp tới đây phục vụ anh hai của em tới tận răng luôn."

Câu nói vô tình của Nhiếp Minh Hiền lại có sức ảnh hưởng tới Lan Khê.

Cổ họng như bị mắc phải một miếng xương cá lớn. Cô chưa kịp nói gì thì đã bị cô y tá chen vào phòng đẩy ra ngoài cửa. Cửa phòng bệnh dần dần khép lại trước mắt cô.

Ở khoảnh khắc sau cùng trước khi cửa hoàn toàn đóng lại, cô thấy được anh hai mình vẫn chăm chú cúi đầu vào đồng văn kiện, không thèm ngược nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Tiết tự học vào buổi tối kết thúc, Kỷ Diệu một tay ôm sách, một tay liên tục gõ vào bàn phím điện thoại, bị người đồng chen lấn nên cô nàng suýt té vào người bên cạnh.

Lan Khê vịn lại bả vai cô nàng, khẽ cau mày: "Cậu đi cho đằng hoàng lại coi."

"Tớ đi rất là đằng hoàng đấy nhá, chỉ tại cái tên béo kia đẩy tớ thôi!" Kỷ Diệu phản bác, cúp điện thoại, về mặt càng thêm khó coi, nghiêng răng nói "Kỷ Hằng thôi, anh được lắm, thù này em đã ghi rồi!"

Lan Khê nâng mắt nhìn cô bạn, lại rũ xuống, không quan tâm xem Kỷ Diệu bức chuyện gì, chỉ muốn nhanh chân trở về kí túc xá.

"Mộ Lan Khê, cái đồ vô lương tâm nhà cậu, sao không hỏi tớ vì sao lại mắng anh tớ? !" Kỷ Diệu bất mãn lầu bầu.

Lan Khê bất đắc dĩ hỏi: "Tại sao?"

"Cho cậu xem tin nhắn nè!" Kỷ Diệu mở lại tin nhắn đem đến cho cô xem, "Anh đã đến thành A rồi, có vài điều muốn nhắn gọi cho em gái. Đừng ăn nhiều thịt heo nếu không sẽ biến thành heo luôn đó. Đi học không được ngủ gật, không được quậy phá. Và điều quan trọng cuối cùng là——"

Ánh sáng huyền quang của màn hình lóe ra một hàng chữ nhỏ.

"Nhớ chăm sóc thật tốt cho Lan Khê, em ấy mà không vui, anh xử em". Kỳ Diệu lầu bầu : “ Mẹ kiếp, đây chẳng phải là dặn dò em chồng phải chăm sóc thật tốt cho chị dâu sao?”.

Lan Khê cứng đờ ra, mở to miệng phản đối: "Ăn nói lung tung. Coi chừng bị và mồm bây giờ."

"Tớ nói đâu có sai?" Kỳ Diệu bĩu môi, xăm soi điện thoại của mình, "Anh mình trước khi đi đã ghé qua phòng bệnh thăm cậu. Hôm đó, cậu nói gì với anh ấy mà khi về nhà hồn phách của anh cứ như bay lên chín tầng mây."

Lan Khê mất tự nhiên quay mặt đi, giữ im lặng không lên tiếng.

Ngày đó ở phòng bệnh, cô chỉ diễn trò cho Mộ Yến Thần nhìn. Lại không nghĩ đến Kỳ Hăng sẽ hiểu lầm tình cảm của cô. Lúc buông chén cháo xuống, Kỳ Hăng đã hỏi cô: “ Lan Khê, năm sau em sẽ thi vào đại học A phải không?”

Đáp án của cô là khẳng định.

Cô muốn thi đại học A chỉ vì đơn thuần nơi đó đào tạo ngành truyền thông quảng cáo vô cùng tốt chứ không phải vì Kỳ Hăng. Lúc ấy cô muốn giải thích cho Kỳ Hăng hiểu nhưng cậu lại không cho cô bất kì cơ hội nào liền chạy biến đi mất.

Tâm tư của Kỳ Hăng không phải là cô không biết, chỉ là lúc này không đủ sức để quan tâm đến nó. Cho tới bây giờ, đầu óc cô vẫn luôn ám ảnh bởi ánh mắt đỏ rực của Mộ Yến Thần khi trông thấy cảnh tình cảm của cô và Kỳ Hăng, còn có tội thứ bảy đáng sợ ấy, khi anh mất khống chế mà làm ra những hành động tàn bạo với cô.

—— Vào thời khắc nguy hiểm kia, khi đứng giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết, anh lại không chút do dự đẩy cô ra, chấp nhận cho chiếc xe kia đụng vào mình. Đó là biểu hiện của tình yêu, đúng không? Phải rất rất yêu mới có thể hi sinh như thế, có phải hay không?

Nhưng là vi phạm vào điều cấm kỵ, là vì cô nhất quyết bài xích kháng cự nên anh vẫn cố ngâm đắng nuốt cay mà buông tay.

Đám người chen lấn ruột cuộc cũng tản đi một ít.

Lan Khê cau mày, xúc động chen qua đám người tiến về phía trước.

"Tối nay tớ không trở về kí túc xá, cậu đừng để cửa cho tớ." Cô thông báo một câu với Kỳ Diệu, rồi nhanh chân muốn chạy đi.

Kỳ Diệu kéo mạnh cô lại: "Nè, không về thì cậu đi lang chỗ nào hả?"

"Bệnh viện."

"Sao lại vào bệnh viện?"

"Anh hai tớ bị thương!" Đáy mắt cô trong suốt tràn ngập sự lo lắng, cố gắng đẩy đám người để mau chóng đến bên anh.

Kỳ Diệu đứng tại chỗ nhìn theo rất lâu.

Cô nâng sờ sờ điện thoại, lại mở tin nhắn lên nói: "Anh nhìn cho kĩ đi, như thế mới gọi là anh em đó".

Ban đêm khó đón xe, Lan Khê một mình cũng không dám ngồi vào những xe có tài xế trẻ, gắng chờ cho đến khi thấy có người trung niên đứng tuổi mới lên xe, báo cho ông ta địa chỉ của bệnh viện .

Không nghĩ tới đã đến bệnh viện còn bị chơi xỏ. Người đàn ông cố tình chèn ép đòi cô đưa thêm tiền, không đưa thì không mở cửa xe. Lan Khê giận đến đỏ mặt, cắn răng móc tiền trong túi đưa cho ông ta, xuống xe cũng không thèm quay đầu nhìn lại cứ chạy thẳng vào bệnh viện.

Đúng là trường học vẫn là nơi an toàn nhất, người bên ngoài xã hội toàn là những kẻ xảo trá, hư hỏng.

Khi vào trong thang máy, Lan Khê mới chợt giật mình tỉnh ra. Cô hành động quá tùy hứng rồi. Nhất thời kích động quên mất có thể sẽ có người nhà trực đêm ở phòng bệnh. Có thể là thím Trương, bác quản gia hoặc là Mạc Như Khanh.

—— Sẽ ra sao nếu bị người nhà phát hiện, cô nửa đêm không ở trong kí túc xá mà chạy đến phòng bệnh của anh hai? ?

Nghĩ đến đây thì cô vô cùng hối hận, cái tính nhất thời xúc động mãi chưa sửa được. Nhưng giờ quay về trường cũng không xong. Trường học đã đóng cửa thì cô vào bằng cách nào. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn cách phóng lao thì phải theo lao thôi.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Tìm Lan Khê đập loạn nhịp, muốn nẩy lên tận cổ họng. Cô nhắm mắt tịt mắt, hít sâu rồi từ từ mở ra, kinh ngạc phát hiện ngoài phòng bệnh của anh không có ai hết

Cô men theo vách tường đi tới, thật đúng là một người cũng không thấy.

Sự nghi ngờ, sự sợ hãi dâng tràn trong lòng. Đêm dài thăm thẳm trong bệnh viện, sao không một ai ở bên cạnh trông chừng anh, hoặc là anh nhất quyết

cực tuyệt không muốn người nào ở bên cạnh mình.

Trái tim hung hăng nhói lên. Cô đứng trước cửa phòng anh, cắn chặt môi, tay chậm rãi sờ lên tay nắm.

Màu đen bao trùm toàn bộ bên trong căn phòng.

Cô tự nói với chính mình, đi đến xác định một tí là được, chỉ cần thấy anh an ổn ngủ là cô sẽ rời khỏi.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, ánh sáng bên ngoài len vào, trong nháy mắt người Lan Khê cứng đờ tại chỗ.

Trên giường bệnh chần được vén gọn qua một bên, trống không không có bất kì một người nào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Trở lại làm gì?

Lan Khê căng thẳng đến mức ngạt thở, quay đầu nhìn hành lang trống rỗng rồi nhìn lại bên trong phòng bệnh cũng thế, run giọng kêu lên: "Anh hai!"

Không có người trả lời.

Đêm đã khuya, ngoài hành lang chỉ có bác sĩ trực đêm đi đi lại lại nhưng đã đi qua nơi này rất xa. Lan Khê nhìn lại căn phòng trống trơn, tâm như bị xoắn mạnh lại, viên mắt bắt đầu đỏ lên. Cô buông tay nắm cửa ra, chạy đến phòng trực hỏi: "Anh hai em đâu rồi? Vì sao giờ này anh ấy không ở trong phòng?"

Cô y tá nghe cô nói xong, cũng mở to hai mắt kinh ngạc.

"Hiện tại đã quá khuya rồi " Cô ta cau mày nhìn đồng hồ, "Đã quá thời gian thăm bệnh, ai cho em đi vào đây?"

Chết rồi! Tùy ý cho người ra vào phòng bệnh cấp cứu vào thời gian này thì sẽ bị khiển trách thật nặng, cô y tá cau mày lại, sốt ruột đẩy Lan Khê ra ngoài: "Em không phải là đến nuôi bệnh nhân thì mau đi ra ngoài đi, có gặp ai cũng đừng bảo là chị cho em vào đây nhé."

Lan Khê nóng nảy phản đối: "Nhưng anh hai của em đâu, bệnh nhân phòng 1309 đó, sáng nay anh ấy vẫn nằm trong phòng mà!"

Cô y tá lập tức trắng mặt, hai hàng lông mày điện cuồng nhảy dựng lên.

Phòng 1309, phòng này cô ta đặc biệt có ấn tượng, bệnh nhân là một nhân vật cấp cao ở Mộ thị. Cô y tá bắt đầu thấp thỏm không yên, vội vàng đi đến xem xét phòng của Mộ Yến Thần. Lan Khê nhanh chân đuổi theo phía sau. Cửa phòng được cô y tá đẩy ra, quả nhiên bên trong không có một ai, ngoài ban công cũng trống rỗng.

"Bác sĩ Lam, bác sĩ lam!" Cô y tá hoảng loạn, hoảng hốt gọi to tên bác sĩ trực ban.

Lan Khê chết lặng nhìn vào căn phòng, tay nắm chặt khóa cửa, trái tim như bị vạn mũi tên xuyên qua.

Cô nhớ đến một đêm trong phòng khách nhà họ Mộ, anh nửa tỉnh nửa say ép buộc cô nghe những lời bộc bạch của mình. Anh nói, Lan Khê ơi, em có biết một mình anh ở nước ngoài nhiều năm như thế, bên cạnh không hề có một người nào. Mẹ ruột còn nhẫn tâm vứt bỏ anh một mình ở một nơi xa lạ, thì trên đời này còn có ai chấp nhận yêu anh đây?

Anh buông tay cô, chấp nhận quay trở lại cảnh tịch liêu, cô quạnh của ngày xưa.

Viên mắt cô cay quá, cô siết tay lại thành một quả đấm, bắt đầu chạy điên cuồng tìm kiếm khắp hành lang.

Anh đang bị thương, chắc không thể đi xa được nên cô chạy quanh quần khắp các tầng lầu để tìm kiếm anh. Tại cầu thang an toàn, cô thấy được ban công bên ngoài. Như có linh tính, cô cất bước đi về phía ban công, cơn gió lạnh lập tức tràn đến, thổi khô những giọt nước mắt trên hai má cô. Lan Khê rùng mình vì lạnh, đang lưỡng lự có nên đi tiếp hay không thì bất chợt mùi thuốc lá xông vào hơi thở của cô. Lan Khê bị sặc, vội vàng lấy tay che lại miệng cùng mũi.

Chính là đây, mùi thuốc lá quện cùng một mùi hương nam tính quen thuộc đã khiến hai chân cô cứng lại.

Lan Khê cả kinh, theo mùi hương quay khuôn mặt nhỏ nhắn qua. Ánh đèn yếu ớt tại phòng bệnh cuối cùng chiếu mờ lên một hình bóng, mơ hồ có thể thấy được những đường nét cao lớn, rắn rỏi. Trên tay anh cầm một chiếc bật lửa, đóm lửa nhỏ lúc sáng lúc tắt chiếu lên gương mặt tuấn mĩ.

Ngực cô như bị một loạt những cú đánh, cú đấm giáng xuống.

Mặt Lan Khê tái nhợt, trong bóng đêm lạnh lẽo, tay cô vịn theo vách tường đi tới gần anh, dò xét gọi: "Anh hai?"

Thân hình cao to ấy bất chợt cứng đờ.

Phản ứng của cơ thể phía trước đã cho cô câu trả lời chính xác, thật đúng là Mộ Yến Thần rồi.

Cả thân hình cao lớn của anh đều núp vào bóng tối, ngược chiều với ánh sáng. Toàn thân Lan Khê run rẩy, chớp mũi chua xót, cô sai những bước chân thật dài đến gần bên anh. Không để ý xem tay có bị tàn thuốc đụng trúng hay không, cô hung hăng đoạt lấy điếu thuốc từ trong miệng anh, vút mạnh xuống dưới đất, dùng chân dập tắt.

Cô giận đến điên người, nghẹn nước mắt nhìn anh, lạnh lùng chất vấn: "Mộ Yến Thần anh đúng là điên hết thuốc chữa mà! Miệng vết thương của anh chỉ vừa mới vá lại thôi đó, anh bị gãy xương đó, đã gãy xương mà giờ này còn đứng đây hút thuốc. Anh dám hút thuốc lá, có còn muốn sống hay không! !"

Câu nói cuối cùng gần như là hét toáng lên, tiếng hét mang theo sự thê lương vô vọng .

Cô như một con nhím nhỏ ra sức xù gai lên. Sự giận dữ của cô kích thích toàn bộ mọi giác quan bên trong con người Mộ Yến Thần để cho anh dần thanh tỉnh lại.

Mộ Yến Thần nheo hai mắt nhìn đăm đăm về phía cô, một giây sau anh từ trong bóng đêm đã đi ra ngoài ánh sáng.

Gương mặt anh tái nhợt, in đầy sự khắc khổ.

Con người đen tuyền run lên, Lan Khê còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị chụp lấy. Cô muốn rút về thì bị mãnh lực kéo đến gần anh, tay anh lau đi nước mắt trên gương mặt cô, khẽ sát mặt cô.

Lan Khê giật mình, hàng mi dài run lên, hai mắt liền đóng chặt lại

Nhưng anh không có hành động tiếp theo, chỉ dùng giọng nói khàn khàn lạnh lùng: "Cứ tưởng là nghe lầm, không ngờ thật sự là em."

Anh cúi đầu, say mê ngửi mùi hương ngọt ngào trên mái tóc cô, rất thoải mái, rất dễ chịu. Còn có mùi vị của đôi môi cô, không chứa mùi của phấn son, vô cùng tinh khiết sạch sẽ như cây Tuyết liên mọc giữa thiên nhiên. (tuyết liên: Vị thuốc đông y).

Lan Khê chậm rãi mở mắt, đôi đồng tử kịch liệt lay động, nhìn chằm chằm vào anh.

"Không phải em đã nhấn tâm bô đi sao?" sắc mặt Mộ Yến Thần rét lạnh như băng, mượn ánh sáng yếu ớt, anh quét một lượt khắp gương mặt cô, nhưng cổ tình không nhìn vào đôi mắt của cô, giọng nói trầm thấp lạnh lạnh, "Còn trở lại làm gì nữa?"

Anh còn tưởng rằng, cô sẽ chạy trốn thật xa, để anh không bao giờ nhìn thấy được nữa.

"Em không yên lòng." Lan Khê run giọng trả lời, "Khi tan lớp tự học, em muốn đến thăm anh một lát, lại không ngờ bắt gặp cảnh anh hút thuốc!" Cô uất ức tố cáo.

Mộ Yến Thần chỉ lắng nghe cô nói không đáp lại lời cô. Lúc Lan Khê tưởng rằng anh căn bản không nghe rõ lời cô tố cáo thì lòng ngón tay của anh đột ngột dè lên môi cô. Hành động ẩn chứa sự ái muội vô cùng nguy hiểm, cô khẽ run lên, đang muốn mở miệng ngăn cản thì môi thuốc lá từ môi anh ập đến, ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô!

Tư thế hung mãnh mà ngoan tuyệt dọa cô nhảy dựng lên.

"Mộ Yến Thần."

"Không phải anh đã thả em đi rồi sao?" Tia máu đỏ tươi giăng đầy trong hốc mắt, anh giống như một loài dã thú khát máu vây chặt lấy cô, xoay cả người cô vào vách tường, bàn tay anh nâng đỡ sau gáy cô, để phòng cho nó không bị đập vào vách tường. Môi anh ép sát, lạnh giọng hỏi "Em trở lại tức là cho anh thêm một tia hi vọng? Lan Khê. Anh đã nói với em rằng cơ hội chỉ có một lần chưa? Qua lần này, thì dù có chết anh cũng sẽ không buông tay em nữa"

Lan Khê còn chưa tỉnh hồn, thân thể bị vây giữa lồng ngực nóng bỏng và vách tường lạnh lẽo. Hít một hơi thật sâu, cô cố giữ lại trấn tĩnh: “ Anh hai, em chỉ là muốn đến thăm. Ừm. . . ”

Những lời kể tiếp, nửa chữ cũng không thể phát ra.

Đôi môi đỏ tươi bị cắn lấy, anh lấy nụ hôn phong bế đôi môi cô lại. Đầu lưỡi cô ra sức tránh né nhưng vẫn bị anh bắt làm tù binh. Anh ra sức dầy xéo môi cô để cô dần trở nên mềm nhũn dựa vào ngực anh. Cô càng kháng cự thì cái lưỡi thơn tho càng bị “ăn” nhiều hơn. Anh mạnh mẽ cắn mút kết hợp với bú liếm làm cho cô lâm vào mê trận, linh hồn giống như bị hút sạch, theo nụ hôn của anh bay đi tận nơi nào. Lan Khê quơ tay chống cự, dùng hết sức lực đánh loạn xạ lên vai, lên cổ, lên ngực anh nhưng anh vẫn đứng vững như núi, không hề nhúc nhích.

Anh lợi dụng sự chênh lệch giữa nam và nữ ép buộc cô phải ngửa đầu, nghênh đón anh nhiều hơn, mặc anh cắn anh cứ lấy. Một sự dầy xéo trộn trong sự ngọt ngào,hoa lệ.

Cô nhanh chóng hít thở không thông, chớp mũi chua xót, nước mắt đã rơi đầy trên khuôn mặt.

Mộ Yến Thần đang say sưa hút những tư vị ngọt ngào thì bất ngờ nếm được một vị mặn mặn.

Động tác đang cuồng dã dần dần chậm lại, tay anh sờ lên mặt cô, quả nhiên đụng phải toàn là nước mắt.

Cô đang khóc.

Chương 65: Cùng một chỗ với anh nhé!

Thấy cô khóc Mộ Yến Thần vô cùng ảo não, anh dừng lại, hơi thở nóng bỏng chống lên trán cô. Nhìn cô run rẩy giống như một chiếc lá rơi trên cây vào mùa đông. Cả người anh giống như chạm phải vào lớp tường băng, âm âm sụp đổ.

Anh đã xác định rõ, giờ phút này cô thật sự tồn tại.

"Em đã đến" Anh dịu dàng sờ đầu cô, giọng nói khàn khàn chứa đựng sự khó tin.

Môi lan Khê bị anh hôn đến sưng tấy, đau vô cùng. Cô rất muốn tránh xa phạm vi của anh nhưng chỉ sợ anh lại mất khống chế như lúc này, đành nước nỏ đứng im không chống đối —— tay anh lần vào trong quần áo cô, như một đứa bé tham luyến cảm giác ấm áp. Từ từ buộc chặt hông cô, anh vùi đầu vào cổ cô, che đi ánh mắt đỏ rực của mình, nhỏ giọng hỏi cô: "Lan Khê ơi. . . . sao tới tận bây giờ em mới đến?"

—— sao tới tận bây giờ em mới đến?

Giọng nói tràn đầy sự bất lực, giống như một con mãnh thú bị trọng thương, cho dù hùng mạnh đến đâu cũng trở nên vô dụng. Anh như thế làm cô kinh hãi.

Anh, vì sao lại như thế?

Đầu óc Lan Khê trở nên mù mịt. Cô mới là người phải cảm thấy ảm ức, tủi thân vì bị anh khi dễ mới đúng chứ. Nhưng sao anh lại trở nên sụp đổ nhiều hơn cả cô. Bàn tay tái nhợt của cô nâng lên, vốn định ôm lấy anh nhưng cuối cùng chỉ dịu dàng xoa vào đầu anh, lực đạo rất nhẹ nhàng, một câu cũng không nói.

Một lát sau, Mộ Yến Thần cũng lấy lại được sự bình tĩnh.

Anh vội vàng hít vào hơi khí lạnh, muốn dùng nó để giải nhiệt cho cái đầu đang bùng bùng lửa nóng.

"Em chưa từng thấy anh hút thuốc, đúng không?" Giọng anh đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lan Khê cắn chặt môi dưới, đầu đến nỗi đáy mắt cũng dâng đầy nỗi bi thương. Cô nói không ra lời, rõ ràng đã quen thuộc với anh, nhưng lần này so với lúc trước có một sự bất đồng rất lớn.

Anh không phải không nhìn được, không phải là xung động mất khống chế. Khi anh ôm hôn cô, cô rõ ràng cảm nhận được trong anh toát ra.
Tuyệt vọng.

Đúng vậy, chính là sự tuyệt vọng.

"Đạ." Cô dùng giọng mũi trả lời anh.

"Thật sự thì anh rất ít khi hút thuốc" Anh lại trở nên bình tĩnh, vững vàng "Từ chuyện phiền lòng lần trước, đã rất lâu rồi anh không hề đụng tới một điếu thuốc nào nữa."

Chuyện phiền lòng.

Trong lòng Lan Khê gào lên, rất muốn biết việc phiền lòng lần này rốt cuộc mang đến cho anh bao nhiêu nặng nề?

"Vậy tại sao hôm nay anh lại. . . ." Cô cau mày, giọng khàn khàn trách cứ.

Cả người Mộ Yến Thần tỏa ra hơi lạnh, anh lạnh lùng bỏ lại hai chữ: "Rất đau."

Lan Khê giật mình.

"Chỗ nào bị đau thế anh?" Anh lại ôm cô vào trong ngực, cô biết anh bị thương ở xương sườn nên không dám động dẩy. Cô lấy tay vòng dưới nách anh, cau mày hỏi: "Chỗ này bị đau phải không? Có bác sĩ, y tá trực đêm mà, sao anh không bảo cho họ biết, có cần chích thuốc giảm đau không anh?"

Nghe cô nói những lời quan tâm này, khóe miệng của anh dần dần cong lên.

Nụ cười dần rút đi, tay anh cẩn thận nâng khuôn mặt cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt sáng như ngọc của cô, nhẹ nhàng thốt ra những lời an ủi: "Không nghiêm trọng đâu em, vết thương nặng hơn nữa, anh cũng có thể chịu đựng được, em đừng khấn trương quá."

"Anh chỉ là không thể ngủ được." Anh thất bại nói ra nguyên nhân.

"Là anh đánh giá cao năng lực của mình, cố gắng tiêu sái thả em đi nhưng lại không cam lòng. Em vừa mới bỏ đi thì anh phát hiện đêm qua thật rất dài, không cách nào vượt qua nó" Nói tới đây thì anh tự cười giễu cợt mình, "Chắc em sẽ không tin phải không? Anh ở nước ngoài toàn trải qua ban đêm

một mình, sớm đã thành thói quen. Tự nhiên đêm nay lại không thể thích ứng được"

Sự ám áp của cô thả lỏng để anh cảm nhận được. Vì sao đã cho anh nắm mùi rồi lại nhấn tâm cướp đi, hỏi anh làm sao chịu đựng.

Bàn tay Lan Khê được bọc lại trong lòng bàn tay anh. Anh nâng tay cô lên, đặt tại vị trí ngay ngực trái của mình.

"Chỗ này là đau nhất."

"Lan Khê. anh rất đau, đau đến tưởng chừng như sắp chết." Vì âm anh phát ra rất nhẹ, nếu không chú ý sẽ không thể nghe được.

Ánh mắt cô dần nóng lên, say sưa nhìn anh.

Trái tim anh tiếp xúc với lòng bàn tay cô. Nó nảy lên từng nhịp đập, chậm rãi từng nhịp từng nhịp kéo dài. Nghe tiếng tim anh đập mà người cô gần như trống rỗng. Cô chưa bao giờ cảm thấy con người sống ở trên đời lại cô tịch, bị thương, vô vọng đến nhường này.

Cô dựa vào ngực anh bật lên những tiếng khóc nức nở cứ như hôm nay là ngày tận thế. Mộ Yến Thần vươn tay ôm chặt cô vào lòng, cúi xuống muốn lura lời an ủi cô. Nhưng thật sự giờ phút này anh hoàn toàn bất lực, không thể làm gì hơn là hướng môi mình đến gần gương mặt đang chìm trong nước mắt của cô, thì thầm "Anh thật sự không còn biện pháp đối với bản thân mình. Lan Khê, em có thể hạ thêm một bậc thang nữa không, hãy... sống cùng với anh nhé?"

Nói xong câu cuối cùng, đôi môi anh cũng vừa lúc bao trùm lên đôi môi dính đầy nước mắt của cô.

Trong chớp mắt, Lan Khê muốn né tránh, né tránh cái loại cảm giác đột phá mọi điều cấm kỵ đang mon men phát sinh. Bàn tay nhỏ bé phủ lên mu bàn tay của anh, muốn cạy mở ra nhưng thất bại. Lưỡi của anh thâm nhập sâu vào, chạm phải lưỡi cô liền quăn quýt môi nó cùng nhảy múa. Nụ hôn tràn miên hòa cùng những giọt nước nóng bỏng của cô. Gió lạnh ban đêm thổi đến tận xương nhưng giờ đây cô chỉ cảm nhận được hơi ấm từ đôi môi anh tỏa ra, và câu nói cuối cùng của anh cứ mãi tiếp diễn trong đầu cô: "Hãy sống cùng với anh nhé".

Cả người cô trở nên mềm nhũn, vô lực chống đối, mặc kệ anh dẫn dắt hai bàn tay vòng lên quăn chặt lấy cổ anh, hai người say sưa ôm hôn giữa đất trời lạnh giá.

Giường ngủ trong kí túc xá của Lan Khê rất cứng, cho dù phía trên có lót chiếu cũng chả êm hơn được. Nửa đêm cô thường hay mất ngủ, chiếc quạt treo trên trần nhà thổi mạnh đến nỗi miệng cô khô khốc, cả người bị mất nước nên rất mệt mỏi.

Vì thế, đêm nay cô tỉnh lại, không nghe thấy tiếng quạt quen thuộc thì hơi kinh ngạc.

Cô ngồi dậy, chiếc chăn đắp trên người thuận thế rút xuống, máy điều hòa trong phòng tỏa ra nhiệt độ ấm áp thấm thấu vào da cô.

—— Cô đang ngủ ở đâu đây?

Mùi thuốc sát trùng xung quanh nhắc nhở cô một chuyện. Cô lật đật bước xuống giường, chân trần đạp trên mặt đất. Tay cô quơ quơ đầu giường, đụng ngà một lọ hoa bằng nhựa, tiếp đi đến cửa phòng, mở cửa ra.

Một dãy phòng bệnh triển lộ trước mắt cô.

Mộ Yến Thần đang ngồi ở phía sau bị ánh đèn phía ngoài hắt vào trở nên chói mắt. Hai mắt nhúu chặt lại, rồi chậm rãi mở ra. Anh ngước lên, nhìn đắm đắm vào hai bàn chân trắng nõn của cô đang tiếp xúc với nền nhà.

Anh lạnh lùng đứng dậy, đi tới trước mặt cô rồi đột ngột bế cao cô lên, đặt lại trên giường. Khi anh đang định nhét cô vào trong chăn, thì cô tỉnh táo ra, nắm lấy tay anh: "Vì sao em lại ngủ trên giường? Không phải là ngủ trên ghế sao ——"

"Anh hai ôm em lên giường?"

—— Khuya ngày hôm trước, anh chỉ ngủ được hai giờ. Hiện tại người đang bị thương, vết thương vừa mới khâu lại, vậy mà dám ngủ ở trên ghế?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Kéo em xuống địa ngục

Giọng nói trong trẻo của cô hòa quyện vào bóng đêm êm ái như âm thanh của tiếng đàn lắng lặng rót sâu vào lòng người.

"Không bao giờ được phép đi chân không xuống nền nhà nữa——" Âm thanh trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô, giọng nói của anh đã tỉnh táo trở lại, "Anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh để chăm sóc, nhắc nhở cho em đâu."

Mấy tiếng trước, anh bị bóng đêm mê hoặc nên nói ra những lời mất không chế. Nhưng hiện tại, đầu óc anh vô cùng thanh tỉnh.

Anh thật sự là điên rồi nên mới có thể thốt lên những lời nói ấy với cô.

Có lẽ tình yêu của anh quá hèn mọn. Nên khi quyết định kết thúc nó, anh mới giống như kẻ chết rồi. Nhưng giờ anh sẽ tìm cách từ từ khắc chế, dần dần từ bỏ. Rồi cũng sẽ đến một ngày anh có thể hoàn toàn từ bỏ.

Lan Khê nhất thời kinh ngạc trước thái độ của anh, anh bây giờ so với Mộ Yến Thần của vài tiếng trước giống như hai kẻ xa lạ.

Như có xô nước lạnh giội thẳng xuống đầu, Lan Khê nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà cũng không dám thắc mắc. Cô cúi xuống tìm giày mang vào chân, đi đến bên ghế, nắm lấy tay anh, dắt anh đến bên giường, dịu dàng nói: "Anh hai nằm ngủ trên này đi, cũng sắp tới giờ em phải đi học rồi, em sẽ ngồi đây canh chừng cho anh một tí."

Là cô giống heo, cứ ngủ say như chết nên khi anh ôm cô từ ghế đến giường, nửa điểm cảm giác cô cũng không có.

Không hiểu sao thân thể Mộ Yến Thần chợt trở nên cứng ngắc.

Hai đồng tử trong đôi mắt mở to lên, quát tháo: "Coi lại quần áo của em kìa."

Lan Khê ngạc nhiên, lúng túng quay sang nhìn bả vai mình, đây áo vì tư thế ngủ không tốt của cô nên bị lệch xuống dưới bả vai, nửa hở nửa kín vô cùng có sức dụ hoặc. Lan Khê xấu hổ, vội vàng lấy tay kéo dây áo lên.

Cô co chân chạy nhanh lại chiếc ghế, nằm co rút người lại, lấy chân đắp lên mình

"Anh hai, cả đêm nằm trên ghế như vậy sao, không thoải mái chút nào?" Cái đầu nhỏ nhún nhún lộ ra ngoài chăn, cô nhẹ giọng hỏi anh. Ghế này nằm đúng thật là khó chịu, vậy mà anh vẫn cố nhẫn nhịn suốt mấy tiếng đồng hồ.

Mộ Yến Thần hai tay chống trên giường, bóng lưng cô tịch mà khắc nghiệt, giống như đang ẩn nhẫn điều gì.

Một lúc sau, anh mạnh mẽ đi về phía cô. Thân hình cao to cùng khí chất cường đại khiến người ta kinh hãi. Lan Khê đang muốn chìm vào giấc ngủ cũng bị dọa cho thanh tỉnh, trơ mắt nhìn anh đến gần.

"Tại sao em không nhẫn tâm triệt để?" Anh lạnh giọng hỏi.

Mặt Lan Khê trắng bệch như bị rút hết máu.

"Em biết nguyên lý cơ bản trong việc cai nghiện ma túy không?" Mộ Yến Thần chậm rãi cúi người, hai tay vây chặt cô trong phạm vi giữa anh và chiếc ghế, nhìn cô tha thiết, nhấn nhá từng lời: "Chính là phải có sự tàn nhẫn, độc ác triệt để. Dù là người nghiện có đau đớn van xin, khóc lóc đến độ nào cũng không thể thỏa hiệp với họ, làm như thế thì dần dần họ có thể cai được. Ngược lại, nếu không đành lòng thấy họ đau đớn thống khổ mà mềm lòng thỏa hiệp với họ, có một lần thì sẽ có nhiều lần, như thế thì cả đời họ cũng sẽ không bỏ được, em hiểu ý anh không?"

Anh hiện tại không khác gì một con nghiện, anh nghiện cô trầm trọng. Nếu như cô nhẫn tâm biến mất sạch sẽ khỏi thế giới của anh, thì qua một đoạn thời gian, có lẽ anh sẽ lấy lại được con người của ngày xưa.

Nhưng cô lại chạy đến, cố tình đẩy lên sự hi vọng cho trái tim anh.

Rốt cuộc cô quá đơn thuần, ngây thơ hay là quá cao tay, biết cách giữ chặt, đùa giỡn tim anh trong lòng bàn tay?

Lan Khê lẳng lặng dựa vào ghế, không lên tiếng, lát sau mới thò thè trả lời: "Nhưng em nghe nói, nếu như dùng phương pháp quá kịch liệt, người nghiện có thể sẽ chết đó?"

Câu nói nhẹ nhàng như cọng lông vũ, rơi vào trái tim anh, làm khuấy lên những làn sóng cuộn cuộn.

Mộ Yến Thần gắt gao nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu hai khóe miệng kéo lên thành một nụ cười khổ, vẻ mặt vô lực buông xuôi: "Đúng là phụ nữ mà. . ."

Anh lại quên, cô vốn là phụ nữ, trời sinh đã mang trong lòng bản tính lương thiện, yếu mềm.

Huống chi cô còn rất nhỏ, lại vô cùng ngây thơ, trong sáng. Ánh mắt anh dần đỏ lên, cô cảm thấy hơi sợ.

Anh chậm rãi ngồi xuống, tay chuyển từ ghế sang ôm chặt cô vào lòng, nguy hiểm nói: "Lan Khê, em nếu vẫn hành động như ngày hôm nay nữa, thì trong tương lai sẽ có lúc anh kéo em xuống địa ngục mất. Rồi em sẽ hối hận vì đã cho anh cơ hội như thế. Một ngày nào đó anh mất đi không chế sẽ ôm em, hôn em, em biết rõ là sai cũng sẽ không nỡ nhẫn tâm cự tuyệt nữa sao?"

Giống như mới vừa rồi.

Lúc ở trên sân thượng, anh dùng toàn tâm toàn ý để ôm hôn cô. Từng bước ép buộc cô cảm nhận được cách anh nuốt hết lưỡi cô vào miệng mình. Một nụ hôn tỉ mỉ cẩn thận, dùng phương thức của một người đàn ông đối xử với người con gái mình yêu, từ dịu dàng đến cuồng nhiệt, từ lướt qua đến kịch liệt. Cô khóc đến khi cả người run rẩy, biết rõ bản thân bị xâm phạm lại không đành lòng né tránh.

Mặt cô đỏ lên, những tội ác, tà niệm đen tối ùn ùn kéo đến nhấn chìm cô, Lan Khê vội lấy chân che kín đầu, quyết liệt nói: "Em sẽ không như thế nữa. . ."

Cô sẽ không làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo.

Không bao giờ để anh và cô gánh trên vai hai chữ “loạn luân”, để đời đời phải sống trong địa ngục đen tối, sâu thẳm

Mộ yến Yến Thần im lặng nhìn cô trốn dưới tấm chăn. Cả người cô dưới tấm chăn đang run lên bần bật. Cô khờ dại muốn mượn tấm chăn mỏng che đi sự hoảng hốt, sợ hãi cùng thống khổ. Nhưng làm sao có thể qua mắt được anh. Đáy mắt dần tối đen lại, anh cúi đầu tiến tới mu bàn tay phía ngoài tấm chăn của cô, thành kính hôn lên đó.

"Lan Khê ơi. Đừng hận anh."

Nếu quả thật có một ngày như thế, xin đừng em đừng hận anh.

Trong phòng truyền thông, một giáo viên ngồi đọc báo, thỉnh thoảng nhấc tách trà trên bàn nhấp một ngụm. Cánh cửa phòng bị đẩy ra, một nữ sinh đi tới, giáo viên ngẩng đầu, ánh mắt phía sau cặp mắt kiếng nhìn chăm chú nữ sinh.

"Lớp 12A9? Mộ Lan Khê?" Giáo viên dò hỏi.

Lan Khê từ lúc ngoài cửa đã nhìn thấy người trong phòng, lúc này cô hướng giáo viên lễ phép cúi đầu chào.

"Mẹ của em tới, có đồ đưa cho em. Em dẫn mẹ vào gian phòng trong ngôi hay là về kí túc xá đều được." Giáo viên vẫy vẫy tay, kết thúc nhiệm vụ truyền tin.

—— Tới đưa đồ.

Lan Khê sầm mặt, chẳng trách mọi người hay nói những giáo viên trực ban nói những lời y như những cai ngục. Sinh hoạt trong trường học đôi khi cũng giống như đang sống trong một trại giam cao cấp.

Cô đứng dậy, đi tới gian phòng nhỏ bên cạnh, thấy được Mạc Như Khanh đang tạo nhả ngồi thưởng thức trà.

"Đi sợ con ở đây thiếu thốn nhiều thứ, nên đưa chút vật dụng cùng thức ăn đến cho con" Mạc Như Khanh đặt hai tay lên bàn, vẻ mặt xinh đẹp trầm tĩnh như làn nước thu, sau bà lục giỏ xách lấy ra một bao thư nhỏ, "Còn có chút tiền mặt. Di biết ba con có cho con một tấm card, nhưng mà con sinh hoạt chủ yếu trong trường, học sinh mà đi khắp nơi cả thẻ thì cũng không an toàn, con cầm tiền mặt sẽ thuận tiện hơn".

Bên ngoài, giáo viên liếc mắt nhìn hai người, chỉ cảm thấy hơi lạ, bình thường thân nhân tới thăm các học sinh, hoàn toàn không lạnh lẽo, ngượng ngao giống như hai người trong phòng.

"Con vẫn còn đủ tiền." Cô bình tĩnh, ngược mắt trả lời bà.

Mạc Như Khanh cười, sờ sờ chiếc đồng hồ vàng đang đeo trên cổ tay: "Con có tiền rồi à, vậy ai cho con thế? Yến Thần?"

Mí mắt Lan Khê nẩy lên liên tục!

"Sao con không ngồi xuống nói chuyện?" Mạc Như Khanh nhàu mày, "Chúng ta dầu gì cũng là người sống chung trong nhà, sao con cứ làm ra vẻ xa lạ. Chẳng lẽ sợ đi sẽ trách mắng con vì vụ tai nạn trước của Yến Thần? Yến tâm đi, Yến Thần đã nói với đi việc đó cùng con không quan hệ rồi."

Giờ phút này Lan Khê đã hiểu được vì sao trên người Mộ Yến Thần lúc nào cũng có luồng khí lạnh lẽo áp bức người.

Trên đời đúng thật là có sự di truyền.

Lan Khê vẫn còn là đứa trẻ, định lực không lớn, dễ bị khuất phục, ngoan ngoãn tiến đến ghế ngồi xuống, cúi đầu đối mặt với cái bàn.

Cô cắn môi, hồi lâu phản biện lại: "Anh hai không cho con tiền."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Lửa giận ẩn sau sự bình tĩnh

Mạc Như Khanh bung tách trà hộp một ngụm, cười yếu ớt: "À."

"Có cho thì cũng đâu có sao, Yến Thần lớn hơn con nhiều như vậy, cũng có thể xem như là trưởng bối của con mà?" Bà nhẹ nhàng nói.

Lan Khê không thích những lời nói chưa đầy dao găm của bà, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, không lên tiếng.

Mạc Như Khanh cũng cảm thấy cuộc nói chuyện nhạt nhẽo không hề thú vị, hỏi tiếp cô: "Việc học gần đây có chuyện quan trọng không? Ba con và đi định đi du lịch ở Hải Nam, coi như là đi nghỉ phép, chuyến đi kéo dài từ 10 – 15 ngày, thời gian này trong trường có việc gì chỉ sợ con không liên lạc với

chúng ta được."

Hàng mi dài lung lay, Lan Khê cảm thấy hơi nhói lòng.

"Hai người đã định ngày đi, vé máy bay cũng đã đặt, còn hỏi con gì nữa?"

Mạc Như Khanh hơi giật mình, nhưng về mặt vẫn trầm tĩnh, hỏi: "Con đã biết?"

Quả nhiên là cô đoán đúng.

Lan Khê cô gượng cười, một nụ cười đơn thuần xinh đẹp nhưng nỗi buồn man mác dâng đầy nơi khóe mắt: "Con chỉ đoán thôi, ba con vẫn luôn thích Hải Nam mà."

Còn nữa..., mẹ tôi cũng rất thích.

Bà chỉ mong muốn Mộ Minh Thăng có thể dành ra một kì nghỉ phép, cùng bà đi đến nơi đó. Nhưng chờ cho đến lúc chết vẫn không có cơ hội.

Mạc Như Khanh ngắm nhìn lúm đồng tiền ngọt ngào trên hai má cô. Đúng là một thiếu nữ đơn thuần, xinh đẹp một cách thanh thoát. Trong nháy mắt, lúm đồng tiền biến mất, nhanh đến nỗi người ta còn chưa kịp cảm nhận nó, cứ như không tồn tại, Mạc Như Khanh lúc này mới lấy lại hồn phách.

"Vậy con có chuyện gì thì cứ liên lạc với quản gia cùng thím Trương đi."

"Dạ."

Mạc Như Khanh đi ra ngoài, vừa tới cánh cửa thì bà dừng lại, quay đầu căn dặn: "Không có việc gì quan trọng thì đừng làm phiền Yến Thần. Anh con phải tập trung lo việc của công ty. Rảnh rồi thì còn phải ở bên cạnh bạn gái của nó. Anh con đã 27 tuổi, cũng nên tính tới chuyện xây dựng mái ấm riêng cho mình. Con hiểu ý đi không hả, Lan Khê?"

Nghe câu cuối cùng toàn thân Lan Khê như bị sét đánh.

Bạn gái Mộ Yến Thần?

Là ai?

Trở lại lớp học, trong đầu cô vẫn thắc mắc vấn đề này. Sách vở bay tới bay lui trên đỉnh đầu, cô cũng không không để ý đến. Bỗng “bụp” một tiếng, một quyển sách bay thẳng xuống đỉnh đầu cô. Lan Khê lấy tay ôm chỗ bị đau, hướng nhìn về phía quyển sách bay tới.

Y Đóa ngay ngắn đứng tại chỗ, cười châm chọc: "Thật có lỗi, chó khôn không cắn đường, sao mà cậu cứ đứng ở một chỗ ra như thế?"

Nhỏ mọn, chấp nhặt, ghi thù là bản tính của phụ nữ, huống chi hận này đang trong giai đoạn nhạy cảm, hết sức căng thẳng.

"Lại thêm một tiếng “Phanh”, cái ghế lau bằng nhấm chuẩn vào đỉnh đầu Y Đóa mà đáp xuống.

Kỷ Diệu cười gian xảo: "Chó ngoan thì phải biết sủa, cậu thử kêu lên hai tiếng nghe coi?"

Một trận chiến giữa các thiếu nữ có nguy cơ sắp xảy ra, lúc này có giáo viên mang theo tài liệu đẩy cửa đi vào, trận chiến tạm thời được ngăn cản lại. Kỷ Diệu kéo Lan Khê về chỗ ngồi, mặt ừ mà ừ nói: "Chả có việc gì thuận lợi cả, thói đời bạc bẽo, xấu xa . . . Chuyện mời phụ huynh cậu báo với người nhà chưa? Ài ới? Ba ruột cậu hay là mẹ ghê?"

Đang có chuyện phiền muộn lại gặp phải con nhỏ “một đồng” thì càng mất hứng. (Kỷ Diệu nói “một đồng” là chỉ Y Đóa đó).

Lan Khê lác đầu, ngồi xuống, lấy tập vở ra.

"Hay là.nói anh hai cậu đến đây đi. Thế thì việc nửa tuần lễ không ngủ trong kí túc xá sẽ không đến tai ba cậu, đúng không?" Kỷ Diệu ra chủ ý.

"Anh ấy không có thời gian đâu, mắc quan tâm đến bạn gái rồi." Lan Khê bình tĩnh, đem ý tứ của Mạc Như Khanh nhắc lại cho cô bạn nghe.

". Hic, sao lại xui thế?" Kỷ Diệu vuốt vuốt mái tóc.

Tiếp theo cô nằng nằng ánh mắt cực kì khinh bỉ, nhắc nhở Lan Khê, "Mộ Lan Khê ngốc, cầm sách cũng bị ngược."

Người bên cạnh vẫn không chút động tĩnh, Kỷ Diệu thắc mắc quay qua nhìn thì thấy Lan Khê còn đang treo tâm hồn trên cành cây, sách thì vẫn cầm ngược .

Điện thoại reo lên ba tiếng thư kí của Mộ yến Thần nhận, anh ta đã được dặn dò trước, sẽ nói Mộ tổng không có trong phòng làm việc.

"Mộ tiểu thư, tôi giúp cô chuyển cuộc gọi đến điện thoại di động của Mộ tổng?" Thư ký nghi ngờ hỏi, không phải cô cũng có số di động của Mộ tổng sao? Vì sao không gọi thẳng vào đó?

"Anh ấy không có ở đây thì thôi."

"Mộ tổng ở bệnh viện, " thư ký giải thích, "Cô đợi chút, sẽ nhanh thôi".

Không còn kịp cự tuyệt, điện thoại đã ngắt máy. Khi chuông điện thoại lần nữa vang lên, Lan Khê biết mình không còn đường lui.

"A lô?" Giọng nói trầm thấp mang chút uest oài vang lên.

". Anh hai."

"Lan Khê?"

Mộ Yến Thần cau mày: "Có việc gì thế? Vì sao không trực tiếp gọi vào di động cho anh"

Lan Khê nhẹ nhàng hỏi: "Anh hai đang làm gì."

Mộ Yến Thần dừng một chút, lát sau mới nhả ra hai chữ: "Cắt chỉ."

Cắt chỉ.

Sao lại cắt chỉ sớm thế? Lan Khê biết anh không quen dùng các loại thuốc gây tê. Hôm nay cắt chỉ chắc sẽ rất đau đây. Trong đầu cô mơ hồ hiện lên cảnh tượng anh nhúu mày chịu đau đớn, tự nhiên thấy tội.

"Em làm sao thế? Có chuyện gì không em?" Mỗi móng dấn sát vào ống nghe, tựa như đang thì thầm vào tai cô.

"Em không có chuyện gì, " Trong nháy mắt cô trở nên bình tĩnh: "Chỉ muốn thông báo với anh, cuối tuần này em được nghỉ 4 ngày, nhưng chỉ về nhà 2 ngày thôi."

Trong lòng cô thầm bổ sung thêm câu: “Hi vọng không quấy rầy đến việc anh cùng bạn gái của mình vui vẻ bên nhau”.

“Ừm” Cách lần sóng điện thoại, cô không cách nào thấy được gương mặt anh trong nháy mắt kết thành một tảng băng lạnh. Nhưng cô hứa sẽ về nhà, anh quyết định tạm thời giữ im lặng, không thắc mắc gì nữa.

Trong lòng cô đang có chuyện, đợi khi về đến nhà, anh sẽ tự tìm hiểu.

Cúp điện thoại, Lan Khê nằm vật ra trên giường. Ánh mắt cô bất định, chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không hư vô, đột nhiên cảm thấy cả thế giới này hình như đều xa lánh, vứt bỏ mình. Do dự một lúc lâu, cô cắn răng, bấm một dãy số, khi điện thoại vừa thông, giọng nói cầu xin vang lên: “Chú út...”.

Ba ngày sau Mộ Yến Thần mới biết đến việc hợp phụ huynh trong trường.

Mộ Minh Khải thông qua thư kí muốn hẹn gặp anh. Chờ đến khi thư kí chuyển lời, Mộ Yến Thần nhăn mặt nhúu mày, vừa định chất vấn thư kí vì sao không báo sớm cho anh biết chú út muốn hẹn gặp mặt. Thư kí liền khẩn trương giải thích đây là ý tứ của Mộ Minh Khải, ông không muốn dựa vào mối quan hệ họ hàng thân thích mà được hưởng ưu đãi đặc biệt hơn người khác.

Mộ yến Thần nhớ tới trước kia Lan Khê đã từng nói với anh, chú út là giảng viên đại học, cuộc sống đơn giản, không tranh với đời nên lúc nào cũng vui vẻ, hạnh phúc.

Ngón tay thon dài xoa mi tâm, anh không đoán được vì sao chú út lại đột ngột muốn gặp anh.

Khí chất trên người Mộ Minh Khải hoàn toàn khác với hai ông anh ruột của mình. Cả người ông ta khoan thai, lịch lãm, thể hiện rõ sự đáng kính của một nhà giáo, không hề có mùi tiền đặc trưng của thương nhân. Trên mặt ông ta lúc nào cũng mang theo nụ cười hiền hậu, nhưng câu đầu tiên ông thốt ra lại làm cho Mộ Yến Thần vô cùng sùng sốt.

"Mấy ngày trước chú đi họp phụ huynh cho Lan Khê. Cô chủ nhiệm của con bé bảo rằng tuần trước có ba ngày nó không ở trong kí túc xá, không ai biết con bé đã đi đâu. Chú hỏi nhưng nó cũng không nói " Mộ Minh Khải chau mày lại, đôi đồng tử tràn đầy sự ân cần, lo âu: "Ba các con không có ở đây, chú cũng không tiện nói với anh ấy. Con thử về tìm hiểu xem sao. Con bé đang học lớp 12, có rất nhiều áp lực. Nó lại đang trong giai đoạn dậy thì, tư tưởng còn chưa định hình ổn định, chú sợ sẽ bị ảnh hưởng bởi những thói xấu xa bên ngoài xã hội"

"Yến thần, con về nhớ hỏi Lan Khê, chú nghe ba con nói quan hệ của hai đứa khá tốt."

Mộ Yến Thần dựa người vào ghế salon, tăng sương mù dày đặc, u ám bao trùm lên đáy mắt anh.

Luôn khí lạnh quen thuộc lại tản ra, anh đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Những ngày cô biến mất ở kí túc xá thì đều cùng anh trong bệnh viện. Mà nguyên do khởi nguồn của mọi việc là vì anh có một tình yêu cấm kỵ với cô, còn cô lại không nhẫn tâm vứt bỏ anh hoàn toàn. Những thứ này làm sao nói cho người thứ ba biết được?

Mộ Yến Thần đã đoán được lý do ngày ấy cô gọi điện đến tìm anh, đơn giản là muốn nhờ anh chuyện này.

—— Nhưng cuối cùng cô lại không mở miệng.

Ba cô không ở đây, chỉ còn anh là người thân cận nhất bên cô. Nhưng cô lại lựa chọn “bỏ gần cầu xa”, bỏ qua anh để đi nhờ Mộ Minh Khải.

Gương mặt góc cạnh tuần tú ngày càng trở nên đen tối, u ám.

"Con biết rồi " Mười ngón tay anh rũ xuống bàn, căng thẳng nói "Con sẽ hỏi Lan Khê."

Mộ Minh Khải lúc này mới yên tâm. Ông đứng dậy, quan sát một lượt khắp căn phòng, không tìm được phải nỡ nụ cười.

"Quả nhiên là gien di truyền của cha con. Mặc dù con ở nước ngoài gần hai mươi năm, nhưng chỉ cần nhìn cách con xử lý công việc, cách con bài trí căn phòng, năng lực suốt thời gian vừa rồi của con. . . Những thứ này là minh chứng rõ ràng nhất nói lên con là con ruột của anh cả, thừa hưởng tài hoa, năng lực của anh ấy " Mộ Minh Khải khen xong thì cáo từ ra về: “ Thôi được rồi, con bận rộn thì tiếp tục làm việc đi, không cần phải tiễn chú. Làm xong sớm về sớm trông chừng con bé”.

Mộ Yến Thần tiễn ông ta ra cửa, trong lòng nổi lên suy nghĩ

Vậy sao?

Tính cách của anh, rồi năng lực trong công việc đều giống Mộ Minh Thăng đến thế sao?

Anh thật sự là con ruột của Mộ Minh Thăng?

Khi về nhà thì đồng hồ đã điểm 11h đêm.

Lan Khê cùng đám Kỷ Diệu đi dạo phố, ăn uống, vui chơi rất High, đầu lười còn lưu lại vị ngọt của nước dừa. Cô thay dép rồi chạy nhanh đến bình đựng nước, uống một ly nước thật đầy để tan đi vị ngọt ấy. Ánh mắt cô liếc nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng của ai hết.

Anh đã ngủ hay vẫn chưa về?

Cô cầm ly nước đi về phía ghế salon. Dường như cô đi lướt qua một cái bóng, Lan Khê hoảng hồn, tay cầm ly nước cũng run lên, làm một ít nước bị vung ra ngoài. Lan Khê thở sâu, cố lấy lại bình tĩnh, bước lại gần cái bóng ấy, lúc này mới thấy rõ Mộ Yến thần đang nằm dài trên ghế, một tay che trên trán, dường như mệt mỏi nên thiếp đi.

Cô có chút chột dạ, chỉ sợ anh không phải ngủ thật, lỡ anh mở mắt ra, bốn mắt chạm vào nhau, tình huống đó rất chỉ là lúng túng nha.

Nhưng hình như anh ngủ thật , Lan Khê đặt ly nước trên bàn, ngồi xổm xuống gần anh. Tay cô nhẹ nhàng vịn vào ghế, đêm tối thích hợp cho tâm ma trôi dạt, tự nhiên cô rất muốn thấy được hình dạng vết thương trên đầu anh sau khi cắt chỉ sẽ như thế nào?

Ngón tay nhỏ bé cẩn thận vén tóc anh lên, động tác giống như móng vuốt của chú mèo con đang cào nhẹ lên trán anh, cuối cùng vết thương của anh cũng hiện ra.

Rất dọa người.

Nếu như vị trí vết thương không ở trên trán được mái tóc che dấu, mà nằm ở những nơi khác như trên mặt hoặc cánh tay thì sẽ cực kì dọa người.

Hàng mi dài lay động, đôi đồng tử lộ ra tia mê mẫn, cô tiếp tục sờ lên, như là muốn xóa tan sự đau đớn cho anh. Bất thành linh, bàn tay anh đang đặt trên trán chuyển sang siết chặt tay cô, thanh âm lạnh lùng vang lên trong bóng đêm yên tĩnh: “ Sờ đủ chưa em ?”.

Lan Khê giật mình.

Mặt cô đỏ ửng, đôi con ngươi chuyển động lảo liên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ấp úng trả lời: "Em tưởng rằng anh ngủ quên, ở đây lạnh lắm sẽ ảnh hưởng tới vết thương của anh đó. Mà nếu anh không ngủ thì lên phòng nghỉ ngơi đi. Em về phòng trước."

Đang lúc cô muốn trốn, ánh mắt Mộ Yến Thần trở nên bén nhọn, kéo mạnh cô vào ngực mình.

Lan Khê lao đảo, một phát nằm lên người anh, môi nhỏ xinh đụng phải cái cằm cương nghị của anh..

Cô lúng túng, ngại ngùng chết mất. Hai cánh tay chống lên thân thể anh, muốn giữ khoảng cách an toàn. Nhưng chiếc cằm nhanh chóng bị anh nắm lấy, kéo mạnh xuống, hai đôi môi chuẩn xác chạm vào nhau. Anh cắn vào môi cô, cô bị đau cau mày lại, tay anh từ cầm cô trượt ra phía sau gáy, ôm chặt cổ cô say sưa hôn lên.

Lúc này, trong đầu lan Khê nổi lên một suy nghĩ: tư thế hôn này quả thật quá sắc tình rồi đó.

Tác giả có lời: Cuối cùng cũng cập nhật xong. Mọi người tiếp tục ủng hộ Mộc Mộc nha

Tiết lộ: ‘thịt’ mong đợi đã lâu, sẽ phải tới rồi. Che mặt chạy đi.

Bạn Thủy cũng có lời: tác giả làm ơn đừng giả nai lừa tênh thiên hạ như lừa tôi nhá. Ban đầu thì che mặt ngại ngùng, sau này thì cuồng viết thịt cho lắm vào. Bà đầu độc tâm hồn “ngây thơ trong sáng” của tôi là seo??? Thủy hận bà lắm đó nhưng vì bà là mẹ đẻ của anh Thần nên tôi tạm bỏ qua cho bà.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hãy nói em không rời đi

Mùi hương đậm đà của rượu phảng phất trong hơi ẩm của đôi môi anh tràn ngập trong khoang miệng cô

Toàn thân Lan Khê xuất đầy mồ hôi, giấy dựa không ngừng. Nhưng cổ tay lại bị giam rất chặt. Cô mê mang mờ ra hai mắt, chỉ thấy được những đường cong sắc bén của chiếc cằm cùng hầu kết phía dưới của anh. Hai hàm răng bị anh thô bạo cạy mở, đầu cũng bị ép xuống sâu hơn. Nụ hôn của anh ngày càng mãnh liệt, anh cuốn lưỡi cô vào miệng mình, cắn mút xong rồi chuyển sang bú liếm, cứ như muốn ăn hết cái lưỡi của cô.

Sự tê dại bắt nguồn từ xương sống lan ra khắp toàn thân.

"Anh hai." Cô hoảng hoảng sợ, nước nỏ kêu lên, mong muốn anh lấy lại lí trí.

Mộ Minh thắng cùng Mạc Như Khanh đã đi du lịch, quản gia cùng người giúp việc đã xin nghỉ phép hết. Đêm nay, trong ngôi nhà to lớn này chỉ có cô và anh. (Bởi thế đêm nay em Khê mới bị anh ”ăn” hết từ trong ra ngoài đó. Một phút mặc niệm cho con bé)

Bàn tay trên gáy cô khẽ thả lỏng, sức lực cũng hòa hoãn lại, môi anh dán sát vào môi cô, nỉ non "Gọi tên anh đi em."

Hai tay Lan Khê vò nát đệm ghế, rung giọng gọi: ". Mộ Yến Thần."

—— Không gọi anh hai thì có gì thay đổi đâu? Anh cả đời vẫn mang họ Mộ, một chữ đơn giản nhưng luôn nhắc nhở những tội ác mà anh đang gây ra

Như vậy không đúng.

Mộ Yến Thần mắt đang nhắm chặt cũng nhanh chóng mở ra, đôi mắt sắc giống như loài chim ưng nguy hiểm, lan tràn sự lạnh lẽo: "Không cần gọi họ, kêu tên là được rồi".

Mái tóc dài đen mượt của cô rũ xuống, rơi trên mu bàn tay cùng trong cổ của anh, như những cộng lông vũ nhẹ nhàng gài vào trái tim anh, khiến nó tê dại, ngứa ngáy.

Lan Khê nghiêng mặt qua một bên: "Chỉ có dì Mạc mới có thể gọi anh như thế. Em là em gái anh, phải biết xưng hô lễ phép."

Anh trầm tĩnh tựa như con báo đi săn đêm đang trông chừng gấu con mồi. lát sau, anh rút cuộc cũng buông tha cho đôi môi cô, tùy ý để cô đứng lên tránh thoát khỏi vòng tay mình. Anh ngồi dậy, tựa lưng vào ghế salon, hỏi: "Có vị của rượu. Em uống rượu?"

“Mùi rượu là của anh đó” Cô cãi lại

Những tia khí lạnh lùng lẫm bắn ra từ ánh mắt anh lao thẳng đến khuôn mặt cô: "Vậy vị ngọt cũng là của anh?".

Cocktail dưa sao có thể xem là rượu được? Uống vào có bị gì đâu.

Con người đen nháy lộ rõ tia hoảng hốt cùng đau đớn. Bầu không khí mờ ám này khiến cô khó thở. Đầu lưỡi đau đớn tê dại đang nhắc nhở cô chỉ vài phút vừa rồi hai người đã có hành động thân mật đến nhường nào. Thật sự quá mức chịu đựng, cô phải chạy trước thôi.

"Em đi đánh răng đây. Muộn rồi, em." Cô đỏ mặt muốn đi.

"Lại đây ngồi với anh."

Giọng nói trầm tĩnh vang lên. Không phải là giọng điệu ra lệnh, thậm chí còn mang theo sự quyến luyến triền miên, nhưng hai chân cô lại không cách nào cất bước về phòng được. Quả nhiên khi đối mặt với anh cô vẫn bị đánh trở lại nguyên hình, tất cả mọi dũng khí quyết tâm đều bay đi hơn một nửa.

Cô ngồi đối diện anh, không ngẩng đầu nhưng anh vẫn có thể thấy rõ cánh môi cô trở nên sưng đỏ, sáng bóng vì bị anh hôn kịch liệt.

Đầu Mộ Yến Thần lại nóng bừng lên, vội vàng tháo caravat, nhớ đến cuộc gặp gỡ với Mộ Minh Khải vào buổi chiều, lập tức hỏi cô: "Họ phụ huynh có việc gì?"

Lan Khê tái mặt, tay nắm chặt ghế, sau một lúc lâu mới trả lời: “ Không có việc gì hết”.

Trước sau gì anh cũng biết việc này, đây là chuyện cô đã dự liệu trước. Nhưng khi bị anh chất vấn, cô vẫn lúng túng, luống cuống.

"Vương tiện tiện" nói gần đây trạng thái tinh thần cô không tốt, thường xuyên phát tiết, liên tục vi phạm nội quy trong trường. Thành tích trên đà trượt dốc không phanh. Những chuyện này làm sao cô có thể tự mở miệng nói với anh đây? Chính cô cũng biết mình đang lạc trong mê hồn trận, mọi chuyện đều rối tung lên, muốn cố gắng nhưng không biết cố gắng từ đâu và cố gắng như thế nào nữa.

Nhưng Mộ Yến Thần lại vô cùng rõ ràng tình trạng hiện giờ của cô là do ai tạo nên.

Cô còn quá nhỏ chưa đủ năng lực đối mặt với mọi chuyện rắc rối và giải quyết nó

Sự nguy trang lạnh lùng dần dần tan rã đi, anh đứng dậy đi đến bên cô. Cô ngồi trên ghế, một mình lẻ loi đối mặt với tâm lí nặng nề, anh muốn đi đến an ủi, xua đi sự cô độc đó.

Nhận thấy ý định của anh, cô liền khăn trương, tay đang đặt trên ghế nhanh chóng co lại, nắm chặt thành quyền.

Mộ yến Thần ngồi xổm xuống trước mặt cô, cố gắng để tâm tình trở nên ôn hòa hơn. Hai cánh tay dài ôm chặt cô vào ngực, tạo thành một tư thế cứng

chiều, bao dung... Anh cụp mắt, nhìn vào bên nửa khuôn mặt cô, an ủi: "Chuyện hợp phụ huynh, anh không so đo nữa. Việc em vi phạm nội quy, buổi tối không trở về kí túc xá, anh sẽ tìm cách giải thích với chủ nhiệm cùng chủ út. Đừng ủ rũ về chuyện thành tích nữa, anh sẽ giúp em cải thiện, đừng buồn nữa em."

Lời anh nói ngọt ngào nhưng sao làm lòng cô chua thế này!

"Anh hai định giúp em như thế nào?" Giọng nói cô lộ rõ sự bi thương

Sắc mặt Mộ Yến Thần trở nên nghiêm trọng, cứng đờ.

"Em không có định lực tốt, không có sự tập trung triệt để. Nhiều khi trong trường mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi cũng chẳng được, việc gì cũng không thể cải thiện tốt." Cô nhìn thẳng vào mắt anh, mang theo chút ảm ức nhưng hiện rõ quyết tâm: "Nhưng em vẫn sẽ nỗ lực đến cuối, nỗ lực học tập thật tốt cho kì thi sắp tới. Chỉ còn bảy tháng nữa sẽ đến kì thi vào đại học. Em quyết định thi vào đại học A. Cho dù thành tích đội sổ, em cũng sẽ đi đến đó. Anh hai, lúc đó chúng ta đều được tự do, muốn làm gì thì làm!"

Khi câu cuối cùng được thốt lên, có trời mới biết cô đến tột cùng chịu bao nhiêu uất ức..

—— Anh lại còn dám luôn miệng bảo yêu cô?

Là anh tiếp cận cô, quây cho đầu óc cô trở nên rối loạn. Cô nhìn anh vì thích cô mà trở nên thương tích đầy mình, máu tươi tuôn chảy. Anh như vậy cô không thể đành lòng cự tuyệt, sức chống cự ngày càng yếu đi. Nhưng những điều Mạc Như Khanh nói lại giáng cho cô cái tát nặng nề. Biết anh có bạn gái, cô cảm thấy rất buồn cho bản thân mình, cảm thấy mình sao lại ngốc thế, mặc cho anh điều khiển tất cả mọi cảm xúc, cũng không biết mình căn bản cũng chỉ là một con rối trong lòng bàn tay anh.

Toàn là lừa gạt mà thôi. Lừa cô anh vui lắm sao?.

Lời nói của cô giống như là những cây búa lớn, liên tục dội vào ngực Mộ Yến Thần, chết điếng người!

Khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng tái nhợt đi như không còn một giọt máu. Anh nhìn chăm chăm cô, khóa chặt mọi cử động của cô trong đáy mắt mình.

Thành A, kinh đô Thánh Địa, cách thành C gần một nửa đất nước.

Cô sẽ đến đó trong bao lâu? Bốn năm hoặc là cả đời?.

Trái tim trong nháy mắt bị xé tan nát, đau không cách nào diễn tả. Cánh môi anh không còn chút huyết sắc, cánh tay dài nhẹ nhàng buộc chặt người trong ngực, anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, khàn giọng yêu cầu: "Lan Khê, nhanh thu hồi những lời nói vừa rồi, anh sẽ coi như chưa từng nghe qua."

Lòng Lan Khê chua xót, ngay tại thời điểm giọt nước mắt rơi xuống, cô nhẹ nhàng tránh khỏi xiềng xích của anh, kiên định: "Em không thu."

Mộ Yến Thần gia tăng lực tay, bóp lấy mặt cô trở về, khoe mắt đỏ hoe nhìn cô, tiếp tục dịu dàng nói: "Em ở nhà hai ngày để ra quyết định này sao? Kì kiểm tra trước không tốt, kì sau anh giúp em gỡ điểm lại. Còn gì nữa, em muốn anh làm gì để em thu hồi quyết định? Cứ nói hết đi, anh sẽ làm tất cả."

Anh như một con khỉ đang mắc vào bẫy thợ săn chờ chết, vô cùng đau đớn, vô cùng tuyệt vọng.

.

Lan Khê khóc nhoe cả hai mắt, nghẹn ngào từ chối: "Em không cần."

Hai cánh tay anh quá mạnh mẽ, cứng rắn, ép chặt cô, khiến cô không cách nào hít thở đều được. Cô dùng hết sức đẩy, nhưng anh nửa điểm cũng không nhúc nhích. Hết cách cô đành chặn hai tay trước ngực anh, cố tìm ra khe hở cho mình hít thở: "Khó chịu, em không thể thở nổi."

Tư thế này ngột ngạt, bí bùng quá!

Mộ Yến Thần đau đớn thả lỏng cho cô. Cô chưa kịp thở phào thì anh lại cúi xuống, đẩy mạnh hai đầu gối của cô làm cô phải rúc mình dựa vào lưng ghế. Bóng dáng cao lớn nhanh chóng ép tới, trán anh lấn sát, dán chặt vào trán cô, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng cô. Đôi mắt như hai ngọn lửa, sáng rực lên chất chứa tình yêu say đắm cùng sự thống khổ bi thương.

"Em còn yêu cầu gì. Còn muốn gì nữa hả? Làm sao em mới chịu ngoan ngoãn ở bên anh, em muốn gì thì cứ nói hết một lần cho anh biết đi?" Không còn gì hết, anh ngã bài cuối cùng, được ăn cả ngã về không thôi.

Lan Khê bị ôm chặt càng thêm khó chịu, ánh mắt cũng toát lên sự bất chấp: "Tôi không không cần anh làm gì hết! Mộ Yến Thần tôi chịu đủ rồi. Tôi không muốn dây dưa với anh nữa. Anh không chịu buông tha cho tôi thì tôi sẽ tự tìm cách thoát khỏi anh! !"

—— Cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Những chữ cuối cùng như giọt nước làm tràn ly, thật sự đã chạm tới ranh giới nhẫn nhịn cuối cùng của Mộ Yến Thần.

Hốc mắt anh đỏ thẫm như máu, như ác ma đến từ địa ngục, anh nhìn chăm chú vào cô, gằn giọng cảnh cáo: "Nhớ không, anh đã từng nói với em, Lan Khê đừng nên ép buộc anh."

Anh là một người bình thường không phải là một vị thần. Vì sao cô cứ lần này đến lần khác trêu chọc anh. Khi vui thì cô cho anh cảm giác như trên thiên đường, lúc mất hứng thì cô đá anh xuống địa ngục sao? Anh đã đem cho mọi thứ, gắng sức làm mọi việc có thể làm. Anh cố khắc chế, cố nhượng bộ,

chỉ hi vọng phần tình cảm tuyệt vọng này có thể ở bên anh lâu hơn một chút

Nhưng cuối cùng vẫn không được sao.

. Vì sao vẫn chưa được?.

Lan Khê lấy hai tay bịt kín lỗ tai lại, không muốn nghe thấy giọng nói của anh nữa.

Đầy cung tận sâu đáy lòng của Mộ Yến Thần đã bị kéo căng ra, đứt đoạn, máu tràn ra trong trái tim. Anh đột nhiên bế bổng cô lên. Bóng dáng cao lớn hòa cùng màn đêm như một ác ma quyến rũ mà tàn ác. Cô hét chói tai nhưng vẫn bị ôm lên lầu.

Cả người Mộ Yến Thần tản ra khí chất u ám, đen tối. Bộ dạng hung hăng quyết liệt, sẵn sàng phá hủy tất cả, “ngộ thần sát thần, ngộ phật sát phật”.

Lơ lửng trên không trung khiến Lan Khê thập phần sợ hãi. Cô sợ té nên hai cánh tay ôm chặt lấy bờ vai anh. Cô theo bản năng nhìn sang anh, chỉ thấy khuôn mặt anh như bị đông cứng trong tầng hàn băng dày, cô hoảng hốt, giãy dụa càng nhiều.

Anh sai những bước chân dài thoăn thoắt. Những bậc thang màu trắng liên tục xoay tròn khiến cô hoa mắt chóng mặt. Cô run rẩy, liên tục gọi tên anh, muốn tìm về lí trí của anh nhưng vô dụng.

Nước mắt hoảng hốt rơi xuống, cô bám lấy vai anh. Sự khiếp nhược không lồ thúc đẩy sự tự vệ trong con người, cô há to miệng nghiền lấy da thịt trên cổ anh. Mặc dù không cắn ra máu, nhưng cô dùng lực không hề yếu, vậy mà anh vẫn hành động như không có chuyện gì. Một đường thẳng tiến đến phòng mình, đá mạnh cửa ra, thô lỗ thả cô xuống chiếc giường rộng lớn.

Ga giường một màu trắng tinh khiết tôn lên khí chất thanh thuần, ngây thơ của người con gái nhỏ. Lan Khê bị anh ném đến choáng váng đầu óc, không thể phân biệt phương hướng. Cô cần môi, cổ nhắc mình ngồi dậy. Tay vừa mới chống lên thì cổ tay đã bị anh hất xuống, lần nữa cô phải nằm ngửa ra. Mộ Yến Thần quỳ trên giường, cả người thoát ra hàn băng, mang theo khí thế cường ngạnh, nguy hiểm đè ép xuống ——

"Thu hồi những lời vừa nói ——"

Giọng nói anh khàn đặc trong cổ họng, đánh sâu vào tâm hồn của người đối diện, ra lệnh từng chữ: "Thu hồi những lời vừa nói lại. Lan Khê, em hứa sẽ không rời bỏ anh thì anh sẽ bỏ qua cho em."

Giọng điệu ra lệnh nhưng ẩn trong đó là sự hèn mọn, cầu xin tuyệt vọng.

Anh chờ cô nói một tiếng “vâng”, chỉ cần cô đáp ứng điều này, anh sẽ không làm gì cô hết.

Mái tóc đen tuyền xõa tung trên giường, một sợi tóc quấn quanh cánh môi đỏ tươi. Sắc mặt tái nhợt tố cáo sự sợ hãi hiện giờ của cô. Nhưng cô gái bé nhỏ vẫn nghiêng răng, thể hiện sự quật cường đến cuối cùng, nghiêng mặt sang một bên, kiên định thốt ra hai chữ: "Em không."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ngoan, cho anh đi vào

Cô không muốn bị vây hãm trong ngục tù chứa đầy sự dịu dàng của anh. Trầm luân trong ấy có ngày cô sẽ tan xương nát thịt.

Cô không muốn sẽ có ngày mình bị anh dẫn dụ thành công, để bản thân sa lầy trong một tình yêu đầy tội lỗi, muôn đời vạn kiếp bất phục.

Mộ Yến Thần mím chặt môi lại, tuyệt vọng đến cực hạn !

Hai cánh tay anh tạo thành tư thế giống như diêm vương la sát, ép chặt tay cô tại bên hông, cúi đầu xâm chiếm cánh môi cô.

"Ừm"

Lan Khê vùng vằng hai tay muốn trốn tránh lại bị một tay của anh khóa chặt trên đỉnh đầu. Mộ yến Thần ác ý tàn sát cánh môi cô, triển miên cùng những lộn tọc nơi khoe miệng của cô. Cô kịch liệt chống cự, hai chân quẫy đạp ga giường, eo thon cũng nâng cao lên kháng cự, anh lạnh lùng dùng cánh tay còn lại hung hăng áp chế xuống.

Ngay sau đó, bàn tay ở bên hông thuận thế đẩy áo cô lên cao, da thịt trần trụi lộ ra ngoài, bị khí lạnh xung quanh xâm nhập liền co rúm lại. Cô hoảng sợ nức nở lên, anh chớp lấy cơ hội quắp chặt lưỡi cô, kéo nó vào một trận mưa to gió lớn. Tay anh xoa nắn chiếc eo thon, ác ý để lại những dấu tay đỏ thẫm. Da thịt trần trụi ma sát với nhau tạo nên những dòng điện tê dại chạy dọc theo thân thể của cả hai người. Lòng bàn tay anh trượt ra sau lưng cô, men theo đốt xương sống chạm vào cúc áo ngực, “pằng” một tiếng, anh thô bạo kéo đứt luôn áo ngực.

Da thịt mịn màng trơn láng không cách nào thích ứng với sự thô bạo này, Lan Khê đau đớn người, nước mắt theo hai khóe mắt rơi đầy trên đôi má.

Mộ Yến Thần làm sao không biết người con gái nằm dưới thân anh đang vô cùng khiếp sợ? Nhưng đến nước này rồi, anh thật sự không còn đường lùi nữa. Là chính tay cô đẩy anh đến ranh giới cuối cùng, ngay sát mép bờ vực thẳm, cô không cho anh sự lựa chọn nào khác!

Tại sao phải rời đi?

Tại sao nửa đêm cơ hội cũng không chịu cho anh!

Cô thà liều mạng cũng muốn vứt bỏ anh cả đời!

Là vì anh chưa tốt hay chưa yêu đủ sâu? Trong lòng cô vì sao chỉ có một tâm niệm là rời đi, rời đi và rời đi!

Mộ Yến Thần hung hăng cắn môi cô đến chảy ra máu, cô đau đến phát run, nước mắt nóng bỏng thấm ướt hết mái tóc cùng ga giường. Anh dùng mùi máu tanh ngọt làm thuốc dẫn đề tự tê liệt bản thân mình, buông lỏng cho các tế bào trong cơ thể đang ra sức gào thét muốn cô!

Trước khi cô rời bỏ anh, anh phải chặt đứt đôi cánh của cô!

Lòng bàn tay anh bắt đầu đi thăm hỏi, thương yêu bầu ngực trắng nõn. Đôi thỏ trắng cũng giống như cô, nhỏ xinh đáng yêu, một tay anh liền có thể nắm trọn. Anh ra sức xoa nắn, lưu lại những dấu tay đỏ thẫm, lòng ngón tay chậm rãi trêu chọc hai đỉnh nhọn, kiên trì làm cho chúng cứng lại rồi dựng đứng lên.

Khóa kéo chiếc quần jean cũng bị nhanh chóng kéo xuống. Ngón tay thon dài luồn vào bên trong, lần tìm địa phương chốc nữa sẽ tiếp nhận lửa nóng của anh. Các ngón tay luồn vào chiếc quần lót, chạm đến cánh hoa e ấp, xoa nắn vài cái liền chuẩn xác đâm thẳng vào bên trong.

Cho đến lúc này, Mộ Yến Thần mới chịu giải thoát cho đôi môi của Lan Khê, tạm buông tha cho những hương vị ngọt ngào trong miệng cô, rũ mắt xem xét tình hình của cô.

Lan Khê bị hôn đến không thở nổi, được giải thoát thì giữa đầu lưỡi hít thở, làn môi còn lấm tấm những tia máu đỏ hồng, nửa chữ cũng không thể thốt ra được. Lát sau cô mới sặc ra được một hơi, chiếc cổ trắng tươi ngê qua một bên như thiên nga đang bị thương, kịch liệt rung động.

Cô động thân định dịch chuyển lùi ra phía sau, nhưng anh nhanh tay ấn mạnh vai cô xuống, ngón tay đang ở phía dưới càng xâm nhập sâu hơn vào cánh hoa yếu ớt!

"Anh hai."

Lan Khê khóc lên thành tiếng.

Mộ Yến Thần cố tình xem thường sự đau đớn của cô, tiếp tục cúi đầu cắn nuốt nơi đầy dẫy, há to miệng ngậm hết điểm mẫn cảm của cô vào trong, thô bạo cắn: "Đau lắm phải không em?"

Nói xong thì buông hai tay cô ra, bắt đầu lột sạch quần áo của cô, làn tóc đen bóng như dòng suối rơi tán loạn trên ga giường trắng tinh. Hai màu đối lập càng làm nổi bật vẻ đẹp trẻ tuổi, non nớt như trái đào tươi mọng nước vừa chín tới. Hai tay cô run rẩy, cổ tay ứa động vết máu bầm, không có chút khí lực.

Thật không ngờ cô lại là nạn nhân của loại chuyện kinh tởm này. Càng đáng buồn hơn là người cưỡng đoạt cô lại chính là người anh ruột thịt chảy chung dòng máu.

Cô đau lòng nhắm chặt hai mắt, thị giác không còn thì xúc giác lại tăng lên. Cô cảm nhận rõ ngón tay trong cơ thể mình đang ngo ngoáy, co rúm lại. Đau. Thật sự rất đau. Thề xác đau mà tâm lại càng đau hơn. Trước đây dù biết tình cảm của anh vi phạm vào cấm kỵ, vi phạm đạo đức nhưng ít ra lúc ấy anh yêu cô bằng tất cả lòng trân trọng, bao dung. chứ không tàn nhẫn chiếm đoạt như bây giờ.

Quần jean cuối cùng cũng rơi xuống. Thân thể cô hoàn toàn hiển lộ ra, không một mảnh vải che đậy. Mộ Yến Thần xoay cầm cô lại, tiếp tục hôn lên môi cô.

"Thả lỏng đi em, nếu không em sẽ bị đau đó." Giọng nói khàn khàn, trầm tĩnh như nước, lời vừa dứt thì ngón tay thứ hai cũng đi sâu vào trong cơ thể cô. Bên trong cô quá khít chặt, nếu không chuẩn bị tốt, chỉ sợ lát nữa sẽ bị thương.

Lan Khê nâng hai tay ôm lấy vai anh, vai anh rất rộng cũng rất nặng. Động tác của anh có chút chậm lại như đang an ủi, trấn an, dụ dỗ. Bàn tay đang ôm sau lưng cô duỗi lên vuốt ve mái tóc mềm mại. Anh xoay đầu đổi góc độ hôn sâu hơn, ra sức bú mút cái lưỡi thơm tho của cô. Cảm thấy hai ngón tay đã đủ ướt át, anh lấy đầu gối đẩy hai chân cô ra, đưa thân mình dán sát vào nơi thắm kín ngọt ngào ấy.

"Anh hai, anh nhất định phải đối xử với em gái ruột của mình như vậy sao? !"

Giọng nói run rẩy, ngập trong sự tuyệt vọng. Nước mắt cứ thi nhau chảy xuống.

Trong chớp mắt, anh đình chỉ hết mọi động tác, những tia máu đỏ nhanh chóng lan tràn trong con người.

Biết rõ là tội nghiệt nhưng vẫn cố tình vi phạm. Hiểu rằng không được yêu cô nhưng không cách nào ngăn cản được ngọn lửa tình yêu. Anh hận mình không thể kìm chế lại. Càng hận cô vì sao đã tuyệt tình bỏ đi lại yếu mềm quay về!

Khoảnh khắc ôm chặt cô trên ban công ở bệnh viện thì anh đã biết, đời này của mình coi như xong, anh là kẻ không có ngày mai, vô duyên với tương lai rồi.

Tàng mờ hơi dày đặc ngưng tụ trên trán, Mộ Yến Thần đem lửa nóng dán sát vào nơi mềm mại của cô, những ngón tay vùi sâu vào mái tóc dài, dụ dỗ

bên tai cô: "Ngaoan, mở ra. Cho anh vào đi."

Tình thần Lan Khê hoàn toàn hồng hết rồi.

"Không. Em không muốn! !" Cô dùng sức lực cuối cùng hét to lên, giãy dụa né tránh. Âm cuối cùng rơi vào trong miệng anh. Mộ Yến Thần cuốn lấy lưỡi cô, đồng thời thân dưới xông thẳng vào. Lan Khê chỉ cảm thấy thân dưới như bị xé nửa ra, nhưng không cách nào kêu lên. Nụ hôn của anh khóa chặt lấy môi lưỡi của cô, không cho cô bất kì cơ hội phản kháng.

Mồ hôi nóng bỏng đốt cháy tâm trí cô, toàn thân chỉ còn cảm giác đau đớn là rõ rệt nhất.

Mộ Yến Thần đem lấy chính mình vùi sâu vào trong cơ thể cô. Trong chớp mắt, anh cảm nhận được sự run rẩy mãnh liệt từ thân dưới cô. Cô đau lắm, anh biết điều đó chứ. Cả đời này anh đã nợ cô, có trả bao nhiêu cũng không hoàn nổi món nợ này.

Trời đã định bọn họ là anh em ruột, trong cơ thể chảy chung dòng máu.

Cô năm nay chỉ mới 17 tuổi, còn quá nhỏ để gánh nỗi đau này.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh đã tự tay bề gãy cánh cô. Nhìn cô đau đớn co rúm người, lệ rơi đầy mặt, anh cũng đau lắm chứ.

"Lan Khê. Tại sao em không yêu anh?"

—— Tại sao không yêu anh?

Cô không thể phát ra thanh âm, không thể trả lời.

Cô không trả lời, anh càng điên cuồng tăng tốc độ đụng chạm giữa hai cơ thể. Cô mệt mỏi, buông xuôi mặc anh hành động. Hồi sau, vì quá đau đớn đến muốn ngất xỉu nên móng tay cô bám chặt vào da thịt anh.

Mộ Yến Thần mãnh liệt ra vào sâu trong cô, lúc sau thấy cô vì quá đau đớn nên đã cắn nát môi mình. Máu tươi từ vết thương tuôn trào ra, loang lổ trộn lẫn với da thịt trắng nõn, nhìn thấy rợn người.

"Đừng tự cắn môi mình." Hạ thân anh vẫn không đình chỉ sự xâm chiếm, môi mỏng hôn lên tai cô, liếm láp khắp vành tai, thủ thi: "Cắn anh nè."

Lời vừa nói xong, cổ đã truyền đến cơn đau nhức. Anh run lên, suýt nữa bật phát ra, hít một hơi thật sâu, hai tay giữ chặt vòng eo mềm mại, ác ý thúc vào thật sâu, cái sau mạnh hơn cái trước, hoàn toàn phóng túng bản thân mình.

Nước mắt Lan Khê đã cạn khô, không còn sức để rơi nữa..

Mộ Yến Thần biết rõ bản thân đang làm gì. Anh giờ như con ngựa đứt dây cương, mất khống chế, trong đầu chỉ còn duy nhất một mình cô. Những hình ảnh về cô cứ liên tục tái diễn như một đoạn phim quay chậm. Từ ngày thứ nhất anh về nước, cô đã bước vào cuộc sống của anh. Cô là người đầu tiên hỏi anh có cô đơn hay không?

Cô đơn lắm chứ.

Anh cô đơn đến mức cần một người sống chết cùng mình, cho dù uống rượu độc giải khát cũng cam lòng.

Anh yêu cô.

Thế nhưng nghiệt ngã thay anh lại mang đến cho cô thanh xuân thối nát nhất, dấu vết đen này, cả đời cũng xóa không được.

Đột nhiên, Lan Khê cắn chặt vai anh, dùng sức ngời dậy.

Cơ thể quá mãnh mai, không cách nào tiếp nhận được sự cường đoạt khổng lồ này. Mộ Yến Thần cũng chồm đến hôn môi cô, liếm liếm cánh môi nạt bầy, giúp cô kéo dài sức chịu đựng. Những cú nhấn người sau cùng, anh tung ra hết sức. Cú thúc lần cuối cùng, anh nhấn sâu vào, ôm chặt lấy cơ thể cô, hít một hơi thật mạnh, rồi đắm đến nơi tận cùng trong cơ thể nhỏ nhắn ấy. Khoảnh khắc đầy nhục cảm tội lỗi nhưng cũng thật tuyệt vời, trước mắt anh như có chùm pháo hoa nổ tung lên vô cùng rực rỡ. Còn người con gái dưới thân anh. . . . Đã ngất đi.

Lan Khê như lạc vào một tầng sương mù đầy hơi nước ẩm thấp, cả người mệt mỏi đau nhức làm cô tỉnh dậy.

Người chỉ vừa mới động mà gân cốt như muốn vỡ ra. Bên ngoài ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên khắp căn phòng tầng ánh sáng mờ ảo. Cô lấy tay muốn túm lấy ga giường nhưng bị trượt vì ga giường quá trơn sau khi thấm đầy mồ hôi của hai người.

Trong phòng tắm có tiếng vang.

Khi tiếng nước chảy ngừng lại thì cô vẫn còn đang ngẩn người. Cánh cửa phòng tắm dần mở ra, hình như có ánh mắt đang rơi trên người cô.

Lan Khê lật người lại, cảm thấy lạnh nên lấy tay kẹp lại thân thể mình. Vừa vận động phải đôi nhũ hoa trần trụi, nỗi chua xót bị thương lại dâng trào. Cùng với động tác lật người, một dòng chất lỏng theo giữa hai chân chảy ra, hoàn toàn không thể khống chế.

May nhờ có mái tóc bừa bộn che đi hai tròng mắt sưng húp, cô nằm im mặc cho nước mắt lạnh lẽo chảy xuống, giọng nói khàn khàn nức nở: "Tôi mệt

lắm Vô cùng mệt, đừng nói gì cả, để tôi ngủ đi."

Cô vẫn luôn muôn trốn tránh tình cảm đầy tội lỗi, đầy oan nghiệt này. Nhưng anh ác lắm, cố tình để lại một dấu ấn không bao giờ có thể xóa nhòa, nó như là một vết xăm xấu xí sẽ đi theo ám ảnh cả đời cô. Lan Khê ước gì giờ này mình say rượu, mơ một con ác mộng. Sáng mai khi tỉnh dậy, lại trở về như xưa, những chuyện kinh khủng này sẽ tan biến không dấu vết.

Bóng dáng mạnh mẽ, rần rời từ từ tiến gần cô, anh nhìn cô thật lâu, rồi chỉnh lại điều hòa, kéo chăn đắp lại cẩn thận cho cô.

Hôm sau tỉnh lại, mơ màng không biết là thời gian nào trong ngày.

Giấc ngủ của Lan Khê cứ mơ mơ hồ hồ, cả đêm như bị lạc trong một hoang đảo, một mình cô bước thấp bước cao, cứ đi mãi không biết đâu là điểm dừng. Nửa đêm, hình như có người ôm lấy cô, vì ga trải giường đã được đổi cái mới.

Cực kì sạch sẽ, giống như ngày hôm qua căn bản không có chuyện gì xảy ra.

Thế cũng tốt, cô thật sự không muốn đối mặt với cảnh chiến trường còn lưu lại sau cuộc giằng co giữa cô với anh. Nó sẽ tố cáo sự bất lực, đáng thương của chính bản thân cô.

Cô vào phòng tắm tẩy uế bản thân. Tắm xong, cô lấy khăn lau cho tóc đỡ ướt, rồi khóa thân mở cửa phòng anh ra, trở về thẳng phòng mình.

Mộ Yến Thần ngồi trong đại sảnh, chứng kiến hoàn toàn quá trình ấy, con người trong mắt dấy lên sự bị thương, đau đớn tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Anh hài lòng chưa?

Sau một hồi lâu, Lan Khê mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Những lọn tóc ướt át dính vào hai gò má, lúc lạnh lúc nóng. Vết thương trên môi đã đông kết thành vảy. Sau tai cùng cổ đầy đặc dấu hôn, là chứng cứ của một đêm hoan ái. Vết hôn đỏ sẫm nổi bật trên làn da trắng nõn, càng nhìn càng thấy đau lòng.

Cô vẫn hành động như ngày thường, đi xuống lầu, tay nắm trên lan can cầu thang, lạnh nhạt nhìn về phía bàn ăn.

Trên bàn bày đủ các loại thức ăn còn đang bốc khói, sưởi ấm cho ngôi nhà lạnh lẽo.

Không thể bỏ qua bóng dáng tuấn dật đang ngồi ngay đó nữa, vẫn theo thường lệ, trên tay anh là tờ báo về thị trường tài chính.

Lan Khê đi tới, sờ vào ly sữa tươi, nhiệt độ trên ly sữa như muốn làm phỏng tay cô.

Đôi mắt trong suốt quét nhìn một lượt bàn ăn, nhưng không ngồi xuống mà sai bước đi thẳng ra cửa ngoài. Mộ Yến Thần rút cuộc không thể ngồi yên được nữa. Ngay lúc cô đi lướt qua, anh liền vươn tay kéo cô lại, kêu lên: "Lan Khê."

Không mở miệng thì anh còn không biết giọng mình lại khàn đến độ này.

Sức lực trên tay làm cô nhớ đến sức mạnh khủng khiếp của ngày hôm qua, Lan Khê đứng lại, bình tĩnh đối diện với anh: "Tôi không thể ra ngoài sao?"

Buồn cười thật, sao cô không còn cảm giác nhà này là của mình nữa. Dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của người đàn ông này. Cô chỉ là kẻ ở nhờ, không một chút quyền lợi. Dù cho cô đau đến đâu, oán đến độ nào cũng phải ngậm hết vào lòng, thậm chí còn phải bình tĩnh ngồi ăn sáng cùng anh.

Mộ Yến Thần trầm tĩnh thật lâu mới đứng dậy. Những tia nắng ban mai phủ lên khuôn mặt anh, ánh lên sự tuấn nhã làm ngây ngất lòng người. Trong coi người màu đen là một sa mạc hoang lạnh, u tối. Anh không dám động vào cô nữa, chỉ đứng sát lưng cô, quan tâm hỏi: "Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Anh nhìn tấm lưng cô một lúc, đột nhiên sa sầm mặt mày.

"Đi đâu cũng được, tôi chỉ muốn hóng mát thôi, trong nhà quá ngột ngạt."

"Tại sao không mặc áo ngực?" Anh hết sức ức chế con giận đang muốn bùng lên, đau khổ cúi đầu xuống.

"Mặc khó chịu, không muốn mặc." Âm thanh mềm mại êm ái, đối đáp vô cùng bình tĩnh.

Anh dùng hai tay ôm chặt lấy cô, gương mặt hoàn toàn xanh lét.

Anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, cố gắng làm dịu đi khí tức trong lồng ngực, cúi đầu, đầy nhu tình: "Lan Khê, anh đã nói đừng bao giờ tự hành hạ bản thân mình để chống đối với anh. Anh sẽ không cho phép."

Giờ phút này, tất cả nguy trạng hoàn toàn sụp đổ, đôi mắt Lan Khê ngày càng đỏ lên.

Những chuyện kinh hãi thay nhau xẹt qua đầu, vừa nghĩ đến là nhớ ngay đến kẻ đã bức cô đến hoàn cảnh này. Cô chịu không nổi, kéo tay anh xuống, muốn chạy trốn ra ngoài

Quá ngột ngạt, cô muốn ra ngoài để hít thở.

Đôi cánh tay nhanh chóng lôi cô trở lại vòm ngực rộng lớn. Cô có thể cảm nhận được cánh tay anh run rẩy, càng run rẩy thì càng dùng sức siết chặt cô, ép cô đến không thở nổi.

Nước mắt bắt đầu dâng trào, Lan Khê chống lên vai anh, cố gắng đẩy anh ra.

"Anh đừng đụng vào tôi nữa."

Những cảm xúc tiêu cực mà cô cố che giấu đã bộc phát hoàn toàn, thanh âm nghẹn ngào chưa dứt: "Mộ yến thần, tôi cầu xin anh, đừng bao giờ để tôi gặp anh nữa !" "

Thanh âm khàn khàn, mùi hương đặc trưng phái nam, sức lực to lớn. . . Những thứ này từng thời từng đêm luôn làm cô nhớ đến thống khổ của ngày hôm qua. Sinh mệnh của 17 năm qua, đã khắc ghi một dấu ấn tội ác.

Nhìn cô như thế này, anh nào có thoải mái hơn. Anh tự tay đẩy cô đến đau đớn, cũng tự tay chôn sống bản thân, để mình đời đời vạn kiếp bất phục.

Anh biết bản thân mình làm gì, tội nghiệt mà anh gây ra không cách nào có thể tha thứ.

Tia máu giăng đầy trong viên mắt, Mộ Yến Thần ấn mạnh đầu Lan Khê vào ngực mình, từng bước hóa giải sự giãy dụa của cô. Anh vừa ôm cô vừa mặc niệm trong lòng.

Hận đi em.

Lan Khê, dùng tất cả sự đau khổ, phần nộ của em mà hận anh đi.

Bởi vì bản thân đang bị giam cầm trong địa ngục nên anh vô phương chuộc tội. Anh chỉ mong có thể giúp cô gánh đi nỗi đau khổ này.

Tội ác trước mắt, giống như một tấm lưới khổng lồ, giam chặt anh suốt đời.

Lan Khê vùng vẫy đến khi không còn chút sức lực, thân thể cũng mềm nhũn đi. Không biết lúc nào bị anh ôm lên, tỉnh ra thì đã thấy mình ngồi trên sofa, cả người vẫn bị nhốt trong ngực Mộ Yến Thần

Đôi mắt mông lung ướt đầm, nhưng nước mắt không cách nào chảy nổi nữa.

"Anh đã hài lòng chưa."

Giọng nói nói nghẹn ngào, âm ức vang lên bên tai làm thân thể Mộ Yến Thần đông cứng lại

"Tôi bây giờ đã thuộc về anh, miễn nguyện không?" Cô nâng khuôn mặt nhòa đi trong nước mắt lên, nhẹ giọng hỏi, "Anh hả?."

Hai chữ cuối cùng đâm thẳng vào cổ họng, chặn ngang lấy hô hấp của anh. Môi anh dần trắng bệch, sức lực trên hai cánh tay cũng yếu đi.

Lan Khê nhấc người, vịn vào anh, nói tiếp: "Lúc tôi đi tắm nhìn thấy những ấn kí anh để lại, chà mạnh cỡ nào cũng không thể xóa được, cảm giác của tôi như thế nào, anh biết được không?"

Từng lời của cô kích thích mạnh vào ý thức của anh.

Cô mới 17 tuổi.

Từ cơ thể đến tư tưởng đều còn non nớt, bắt cô tiếp nhận những việc “thành thực” này là một điều quá tàn nhẫn, độc ác.

Giờ cô đứng trước mặt anh, từng chút, từng chút vạch trần tội ác của anh.

Mắt cô đỏ ửng, nhưng giọng nói vẫn duy trì sự dịu dàng, êm ái: "Tôi đang suy nghĩ đến chuyện tương lai, sau này tôi sẽ có bạn trai, sẽ kết hôn —— Tôi phải giải thích với bạn trai, với chồng tôi như thế nào về việc lần đầu đã trao cho ai? Về sau, mỗi lần làm chuyện ấy tôi có thể bị ám ảnh, nhớ tới nỗi đau tận cùng của tôi qua không.?"

"Oành!" thân thể cô đụng mạnh vào ngực anh. Mộ Yến Thần gắt gao ôm chặt cô vào lòng, hai cánh tay run rẩy nổi đầy gân xanh, dường như sắp tan vỡ .

Anh nhắm chặt hai mắt, lần đầu tiên nếm được cảm giác hít thở lại vô cùng đau, đau đến sắp chết nhưng lại không thể dừng.

Trên mặt Lan Khê rơi đầy nước mắt, cứ tưởng tuyến lệ đã bị tê liệt, nào ngờ vẫn còn hoạt động mãnh liệt như vậy. Mắt cô chôn vào cổ anh, khóc lóc: "Tôi chưa bao giờ chân chính hận một người. Cho dù khi mẹ tôi vừa mới mất ba tháng, Mạc Như Khanh đã vội vàng gả cho ba tôi, nhưng tôi vẫn không hận bà ta."

"Nhưng giờ này tôi rất hận anh." Tay cô nắm chặt lấy cổ áo anh.

"Mộ Yến Thần, tôi hận anh !" Cô khóc nức nở gào thét lên. Tất cả mọi ám ức, tủi thân theo câu nói này hoàn toàn bộc phát ra hết. Hai bàn tay cô điên cuồng lần mò ở phía sau, đụng phải một vật lạnh giá trên bàn trà, cắn răng nắm mạnh xuống bờ vai anh.

Mộ Yến Thần cúi đầu rên lên một tiếng, cảm thấy sự tê liệt đau nhức đang thay nhau tra tấn trên bờ vai mình. Sắc mặt anh trở nên tái nhợt, nhưng hai cánh tay vẫn không thả lỏng, ngược lại càng siết chặt hơn, cam tâm nhận mọi đau đớn mà cô đem đến.

Tay Lan Khê vẫn tăng thêm sức, tăng hết sức lực cho đến khi nó mỏi nhừ, mất hết khí lực.

Nước mắt làm nhòe đi đôi mắt, một lát sau cô mới nhìn rõ trên tay đang cầm vật gì. Là một cái nĩa bạc, nĩa bạc đang đâm thật sâu vào vai Mộ Yến Thần. Màu máu đỏ tươi lan rộng trên chiếc áo sơ mi trắng tinh, cứ như một bông hoa hồng đỏ thắm nở rộ trên bờ vai anh, đóa hoa càng nở càng hăng, càng lúc càng lớn.

Lý trí cuối cùng cũng chịu quay về, ý thức được bản thân đang làm gì, Lan Khê hốt hoảng, tay nhỏ bé vội buông nĩa bạc ra. Cô sợ tới mức muốn thoát khỏi vòng ôm của anh, bị anh ôm trở lại mới ngược mắt nhìn anh, đôi môi anh tái nhợt nhưng con ngươi trong mắt vẫn trầm tĩnh.

Giống như những lúc cô nhìn anh, luôn trầm tĩnh, không hề gợn sóng.

Vẫn bộ dáng trợn đời cô tịch.

Sợ cùng thương lồng vào nhau, bao trùm lấy mọi giác quan của cô.

Hai tay cô chống xuống ghế, bả vai kịch liệt run rẩy, khóc lớn lên.

"Thật xin lỗi. Anh hai, xin lỗi." Cô nhắc người đến gần, quan sát vết thương trên vai anh, chiếc nĩa đâm rất sâu, có thể thấy được máu thịt bên trong, cô nắm lấy áo anh, hoảng loạn không biết nên làm gì "Em. Em không cố ý đâu."

Sự đau đớn của vết thương làm ý thức của Mộ Yến Thần trở nên mê mang, anh muốn ngất đi để giảm bớt sự đau đớn cho mình. Nhưng khi nghe tiếng cô khóc, anh cố chống cự, giữ lại chút thanh tỉnh, nhẹ nhàng ôm lấy cô, thì thầm bên tai cô: "Không sao. Anh không sao, Lan Khê ngoan, đừng sợ."

Tuy đau nhưng anh lại cảm thấy vô cùng may mắn.

May mắn vì cô vẫn là cô gái lương thiện như xưa, may mắn khi anh đã giao trái tim cho cô gái như vậy.

Dù là tội ác ngập trời.

Dù là vạn kiếp bất phục.

Đau đớn tới thật đúng lúc, nếu không anh cũng chẳng biết nên dùng cách nào để kết thúc nữa.

Cô khóc nhiều như thế, đau như vậy, anh không thể chịu nổi. Anh nguyện tự tay khoét trái tim ra để đổi lại nụ cười ngày xưa của cô, để tội ác của tội hóm qua chưa từng xảy ra. Những việc anh gây nên, lại không thể tự tay mình kết thúc.

Nhiếp Minh Hiền từ phòng bệnh cao cấp đi ra ngoài, vì cười nhiều quá nên cơ mặt đã trở nên cương cứng. Dù sao người nằm viện cũng là bạn thân của ba anh ta, theo lễ phép anh ta nên đến thăm hỏi. Ra khỏi cửa phòng thì trong miệng cũng trở nên nhạt nhẽo, Nhiếp Minh Hiền kẹ một điều thuốc lá tiến đến hành lang bệnh viện. Trên bậc thang xuất hiện một thân thể nhỏ nhắn đang ngồi thu mình lại, Nhiếp Minh Hiền cảm thấy rất quen thuộc.

Nhấc chân đi tới, Nhiếp Minh Hiền thử dò xét, kêu một tiếng: "Lan Khê?"

Cô gái nhỏ đang ngồi chờ đợi, dần hồi phục lại tinh thần.

Lan Khê ngược mắt nhìn anh ta, tóc tai rối bù, roi tán loạn trên vai, giống như một con mèo bị lạc đến nơi này.

Nhiếp Minh Hiền nở nụ cười, nhìn hình dáng quen thuộc, không ngờ lại đúng là em em gái nhỏ.

Anh ta nhớ lại ba mình mấy bữa trước có nói Mộ Minh Thăng đang đi du lịch cùng vợ của ông ta, trong lòng anh ta tự suy đoán, mở miệng hỏi: "Anh hai em ở bên trong?"

Mặt Lan Khê trắng tái, cánh môi không chút huyết sắc, cúi đầu, tiếp tục ôm lấy mình, không trả lời Nhiếp Minh Hiền.

Nhiếp Minh Hiền chưa từng đối phó qua những cô bé như thế này. Anh ta cũng không chấp nhất thái độ của cô, đang muốn hỏi cô vì sao gần đây Mộ Yến Thần liên tục ra vào bệnh viện thì đột nhiên phát hiện trên cổ cô tràn đầy ấn kí đỏ hồng, nếu anh ta nhìn không lầm thì trên môi cũng có vết rách do bị cắn.

Hô hấp trở nên căng thẳng, Nhiếp Minh Hiền đi tới ngồi xổm xuống, ngón tay đang cầm điều thuốc gõ nhẹ lên đầu cô. Anh ta rõ ràng thấy cô run mạnh, đầu cũng né ra xa, anh ta dè dặt hỏi: "Có người khi dễ em hả?"

—— Cô đang học cấp ba, anh ta vẫn còn nhớ lần Mộ Yến Thần đến trường cô giải quyết sự kiện các nữ sinh đánh nhau. Nhưng lần này hình như không giống lần đó.

Dáng vẻ cô bây giờ không giống với việc đánh nhau tạo thành.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Quyết tâm tàn nhẫn

Khuôn mặt Lan Khê vẫn tái nhợt, cô nghiêng đầu nhìn Nhiếp Minh Hiên, ánh mắt bình tĩnh, thanh âm mềm mại: "Anh vào thăm anh hai của em đi."

Cô biết bọn họ là bằng hữu, bạn rất thân.

Con người Nhiếp Minh Hiên lúc sáng lúc tối, kinh ngạc nhìn cô, những điều muốn hỏi cũng không biết nên mở miệng hỏi ra sao? Sợ tro thuốc rơi trúng đầu cô nên anh ta rút tay về, tiếp tục quan sát cô.

Khóe miệng giương lên thành nụ cười tà mị, anh ta nhỏ giọng: "Anh hai em đối với em vô cùng tốt mà sao em lại hờ hững thế?"

Cô gái nhỏ vẫn ủ rũ như cũ, quay mặt đi, không muốn trả lời.

Nhiếp Minh Hiên cảm thấy mình nói sai rồi.

Đang muốn đứng dậy, đột nhiên mí mắt anh ta nháy dựng lên. Vợ chồng Mộ Minh Thăng đi du lịch, thời gian này lại là cuối tuần, cô nhóc không ở trường mà ở nhà. Vết vết thương trên môi là do.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Minh Hiên đưa mắt liếc nhìn những vết đỏ thẫm thấp thoáng sau những lọn tóc đen, nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh——

Anh ta là người trưởng thành, đương nhiên hiểu rõ những ẩn kí kia là do chuyện gì tạo nên.

Ngón tay đưa lại gần khóe miệng, anh ta hung hăng hít một hơi thuốc. Làn khói trắng lượn lờ trước mặt, Nhiếp Minh Hiên xoa mi tâm, cảm thấy não mình chắc bị ứ đọng nước mới có thể nghĩ tới khả năng đó.

Hai người là anh em ruột mà.

Đang muốn đi vào bên trong, thì bóng dáng quen thuộc của Mộ Yến Thần đã đi đến chỗ hai người. Mi tâm của Nhiếp Minh Hiên nhíu chặt lại, quan sát thật kĩ Mộ Yến Thần. Nhìn bề ngoài thật không biết anh bị thương chỗ nào, ngoại trừ khuôn mặt có chút tái thì cả người vẫn bình thường, luôn tỏa ra khí lạnh khiến người ta e dè.

"Tiền cung hai lần liên tiếp rồi nhá ——" Nhiếp Minh Hiên cười cười, "Đây là sở thích mới của cậu hả?" (tiền cung ở đây chắc chỉ vào bệnh viện quá)

Mộ Yến Thần mím chặt môi, ánh mắt trầm tĩnh liếc nhìn cô gái ngồi trên bậc thang trước mới quay sang Nhiếp Minh Hiên, hỏi lại anh ta: "Sao cậu lại vào đây?"

Nhiếp Minh Hiên gạt đầu một cái: "Thăm chiến hữu ngày xưa của ba tớ. Ông già nhà tớ quá bận, tớ đi thay"

"Đã trùng hợp gặp mặt thôi thì dùng cơm trưa chung đi?" Anh ta ngỏ lời mời.

Cả người Mộ Yến Thần tỏa ra khí lạnh, trầm ngâm không biết suy nghĩ gì, anh khẽ đưa mắt nhìn sang cô nhóc đang ngồi yên tĩnh tại bậc thang, cặp mắt, giọng trầm ấm vang lên: "Để hôm khác tớ mời cậu."

Nhiếp Minh Hiên nhìn Lan Khê, nụ cười trên môi càng sâu hơn: "Em gái không vui nên không muốn đi?"

"Con bé có rất nhiều bài tập ."

"À" Nhiếp Minh Hiên hướng về phía Lan Khê trêu chọc, "Có cần anh đây góp ý với cục trưởng giáo dục không, bảo ông ta nên giảm sức ép với học sinh cấp ba? Tránh để chuyện Nhiếp công tử bị từ chối tiếp diễn lần nữa".

Lan Khê rút cuộc cũng chịu đứng dậy

Vỗ vỗ bụi dính trên người, cô không nhìn Nhiếp Minh Hiên, chỉ nhìn chăm chú vào Mộ Yến Thần, cất tiếng: "Không đi sao?"

Trong nháy mắt, sự trầm tĩnh như nước của Mộ Yến Thần bị cô phá tan đi, không khí lạnh băng trở thành ôn hòa phiêu tán khắp nơi, đôi môi mỏng phát ra hai tiếng: "Lập tức."

Đợi đến khi Mộ Yến Thần bước xuống bậc thang, Lan Khê mới hướng nhìn về phía Nhiếp Minh Hiên, nhẹ giọng nói: "Lần tới em mời anh ăn KFC, anh chấp nhận không?"

Nhiếp Minh Hiên ngẩn ra.

. KFC?

Anh ta cười to "Anh hai em kinh doanh tốt như thế, mà em lại mời"

"Là do tự em mời " Cô lập lại ý mình, giọng nói rung động lòng người "Em chỉ có khả năng mời món này, anh có đi hay không?"

Con người của Nhiếp Minh Hiên ánh lên sự phức tạp, lẳng lặng nhìn cô, anh ta chú ý đến bàn tay cô đang nắm gọn trong lòng bàn tay của Mộ Yến Thần, hành động của hai người cực kì tự nhiên, cười yếu ớt, gật đầu: "Em gái đã lên tiếng thì anh đây phải nể mặt chứ."

Cô không nói gì nữa, an tĩnh đứng chờ xe đi tới.

Nhiếp Minh Hiên đứng nhìn hồi lâu. Càng nhìn càng thấy kinh hãi. Anh ta không thể tin nổi vào hai mắt mình. Người bạn thân của anh ta, nổi tiếng là lạnh lùng, lãnh cảm lại tự tay mở cửa xe cho cô gái nhỏ, chờ cô ngồi vào trong lại cúi xuống dịu dàng giúp cô thắt lại dây an toàn. Cảnh tượng này có thể coi như là một sự chấn động đối với Nhiếp Minh Hiên.

Khi xe chạy đi, điều thuốc cũng đã cháy đến ngón tay của Nhiếp Minh Hiên.

Chiếc xe thông thả chạy trên đường lớn, cảnh sắc bên ngoài lần lượt lướt qua cửa kính xe.

"Em đói bụng chưa? Muốn ăn gì nào?" Mộ Yến Thần mở lời.

Lan Khê thu hồi ánh mắt đang nhìn ngoài cửa kính, cúi đầu nhìn hai cánh tay mình. Tay áo thể thao dài đến nửa cánh tay cô, mặt trên tay áo còn dính mờ mờ vết máu.

Cô nhắc ngón tay lên, sờ vào những vết máu đó.

"Haagen-Dazs." Cô đưa ra yêu cầu.

Mi tâm Mộ yến Thần liền nhúchặt lại.

"Đã đến bữa ăn trưa rồi, sáng giờ em chưa có gì trong bụng, ăn kem sẽ làm ảnh hưởng đến dạ dày"

"Nhưng mà em chỉ muốn ăn món này " giọng nói cô mềm mại nhưng nhấn mạnh từng chữ, ngược lên nhìn anh: "Không cho ăn hả?"

Cô chưa bao giờ dùng giọng điệu này để nói chuyện với anh. Trong lòng Mộ yến Thần nhói lên từng cơn, đầu lưỡi như bị rút đi, không thể nói lời cự tuyệt.

Anh đành mặt lại, chậm rãi lái xe hướng đến cửa hàng bán kem.

Khi đến nơi, Lan Khê tự mình xuống xe hướng cửa tiệm đi vào. Cô đi không nhanh nhưng ánh mắt Mộ yến Thần vẫn không rời trên người cô, anh vội vàng khóa xe rồi mở cửa đi xuống đuổi theo cô. Lan Khê dừng bước trước cửa tiệm, đọc tờ giấy quảng cáo giới thiệu sản phẩm mới thật lâu mới chịu mở cửa đi vào.

Trong cửa tiệm có phong cách ngồi rất độc đáo. Ghế ngồi là ghế xích đu, hai dây treo bên cạnh là những sợi dây mây, còn có hoa tử đằng thơm ngát được trang trí dọc theo hai sợi dây. Kiểu ngồi lơ lửng này khiến các cô bé mới lớn mê mẩn, rất nhiều cô bé ngồi trên xích đu vừa đu đưa vừa chuyện trò, vô cùng thoải mái.

Mộ Yến Thần nhìn thấy kiểu ngồi này mà nhức cả đầu. Khí chất lạnh lùng trên người anh không chút phù hợp với phong cách thiếu nữ như thế này. Nhưng Lan Khê lại có tình thích, còn hướng đến chỗ trung tâm mà ngồi xuống.

Mộ Yến Thần tính đứng ngoài cửa chờ cô ăn xong thì chờ cô về. Nhưng nhìn dáng vẻ cô đơn một mình ngồi trên chiếc xích đu rộng lớn, vô hồn nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, anh không đành lòng, đành phải đi đến bên cô

Anh bỏ qua ghế đối diện, ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay sải rộng trên lưng ghế giống như là đang khoác vai cô.

Hai người ngồi chờ một lúc thì kem được bung lên.

Lan Khê cầm chiếc thìa nhỏ ánh lên ánh sáng màu bạc, nhẹ nhàng đâm hai cái vào lớp kem phía trên. Đây là món kem mà Kỷ Diệu mỗi lần nhắc với cô đều có bộ dạng thèm đến nhỏ dãi dãi sao? Đôi mắt cô dần dần đỏ lên, cảm thấy thói đời thật sự thay đổi quá nhanh. Mộ Minh Thăng quản giáo cô vô cùng nghiêm túc. Tuy gia cảnh khá giả nhưng từ nhỏ cô đã không tiêu xài phung phí. Ngày trước khi thấy những tấm quảng cáo về loại kem này cô chỉ tự mình tưởng tượng ra cảnh ăn nó trong mơ, chưa bao giờ nghĩ đến có ngày bản thân ngồi đây nhân nhả hương thụ.

Bởi vì ăn một lần sẽ lo lắng đến việc cả tháng mình lấy tiền đâu chi tiêu cho những việc khác.

Nụ cười gượng gạo nở trên môi, cười trong nước mắt. Từ khi Mộ yến Thần xuất hiện, thế giới của cô đã hoàn toàn thay đổi, không chút nào giống với khi xưa.

"Sao thế em?" Giọng nói phả ra hơi ấm bao lấy sau tai cô, bả vai cũng bị ôm lấy.

Lan Khê cầm thìa vào ly kem, bình thần đẩy ly kem về phía anh.

Mộ yến Thần chăm chú nhìn từng hành động của cô, gương mặt căng cứng, dịu dàng hỏi: "Muốn anh ăn cái này?"

Cô bình tĩnh gật đầu: "Ăn đi."

Cô cảm thấy mình càng ngày càng tàn nhẫn, xấu xa. Cô biết anh vừa trải qua tai nạn xe cộ, đang trong thời gian dưỡng bệnh, vết thương trên bả vai anh cũng vừa chích thuốc uốn ván, tuyệt đối không được đụng tới đồ lạnh.

Nhưng cô vẫn muốn bản thân hãy một lần nhấc tâm triệt để.

Trong tiệm to lớn, chỉ có chỗ hai người là trầm tĩnh, không khí vô cùng đè nén. Đôi môi Mộ Yến Thần ngày càng tái đi. Thê xác và linh hồn như bị treo lơ lửng trên không trung, tiến thoái lưỡng nan.

Một lúc sau, anh vỗ nhẹ vào vai cô, chỉ nói một chữ: "Được."

Vai phải bị thương nên chỉ một động tác nhỏ cũng sẽ khiến anh đau nhói. Anh đổi tay trái cầm thìa, lần đầu tiên anh ăn những món ăn này nhưng động tác ăn vẫn tao nhã, lịch thiệp như ngày thường. Càng ngày càng có nhiều ánh mắt hướng về phía hai người, có tiếng hít thở dè dặt, có những thanh âm bàn luận rất nhỏ, tuy thế Lan Khê vẫn tiếp thu hết vào tai mình.

Khí chất cao sang của anh ở tại địa phương này, chỉ cần nhẹ nhàng giơ tay nhấc chân cũng tạo nên những ngọn sóng lớn.

Ly kem to như thế ba người ăn cũng không hết, hương vị nó đang tỏa ra khí lạnh băng. Lan Khê cố giữ thái độ bình tĩnh, bàng quan trước tất cả mọi việc nhưng môi của anh lại càng ngày càng trắng bệch đi.

Khi người phụ nữ trở nên điên cuồng thì vô cùng đáng sợ, họ trở nên hẹp hòi độc ác không khác gì quỷ dữ.

Cô nhớ tới lời cảm thán của Kỷ Diệu khi cô nàng đang đọc một quyển tiểu thuyết ngôn tình. Đột nhiên cô cảm thấy nhận xét này rất đúng với chính mình.

Trong lòng cô đau quá, như có hàng vạn mũi tên xuyên vào, hốc mắt cũng trở nên đỏ thẫm.

Nhìn anh cố kìm nén sự khổ sở trên khuôn mặt, cô bất giác duỗi tay nắm lấy cổ tay anh, không cho anh tiếp tục động tác. Tiếp theo cô che mặt, gục xuống bàn, nước mắt ào ào chảy xuống, thấm ướt hết hai tay áo.

Tại sao cô vẫn còn đau lòng vì anh, đau đến phát khóc.

Cổ tay của Mộ Yến Thần cứng đờ giữa không trung.

Mọi người trong tiệm đều quay lại nhìn hai người, ánh mắt hiện lên những sự nghi hoặc.

Anh nhẹ nhàng hít một hơi, đem cái thìa để xuống, kéo cô ra khỏi mặt bàn, ôm chặt cô vào vòm ngực. Lòng bàn tay anh dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô, ôn hòa nói: "Em còn muốn làm gì? Cứ nói hết với anh đi?"

Lan Khê không chịu nổi những cặp mắt tò mò đang dán vào mình, vội mặt vào trong cổ anh, nức nở nói: "Về nhà đi".

Trong lòng Mộ Yến Thần thở dài một hơi.

Cô chung quy vẫn là người quá lương thiện, không thể trở nên hung ác mà triệt để hành hạ anh. Anh có thể chịu đựng bất kì sự trả thù nào của cô miễn là cô đừng khóc thương tâm như thế này nữa.

Hiện thực là thứ không thể thay đổi, anh giờ chỉ có thể chiều theo ý cô, cô muốn gì anh cũng đồng ý, miễn là cô vui vẻ.

Nhưng dù thế nào, cô đều không vui nổi

Trở về nhà họ Mộ, cả buổi chiều Lan Khê đều nhốt mình ở trong phòng cố tập trung vào bài học. Buổi tối, Mộ Minh Thăng gọi điện về nhà.

Lan Khê chạy xuống lầu nhận điện, trò chuyện hết sức bình thường với ông.

Mộ Yến Thần đã chuẩn bị tốt tâm lý chịu tội, cho dù cô tố cáo tất cả cũng không sao, mọi tội lỗi anh đều thừa nhận hết.

Nhưng cô không nhắc gì đến chuyện tối hôm qua, bình tĩnh cúp điện thoại, Bóng lưng an tĩnh như một bức tượng hoàn mỹ, không có sức sống. Trái tim trong ngực anh không cách nào ngủ yên, văn kiện trên ghế salon không cách nào lọt vào mắt anh được. Trong đầu là một đồng hoang tàn lại hỗn loạn, không thể tìm ta lối đi.

Môi anh lại trắng bệch, quyết định tạm thời bỏ qua công việc. Nhưng đúng lúc này, hai cánh tay mềm mại bất chợt quấn lên người anh. Hơi thở thơm mát, trong lành phả lên môi anh. Những sắp văn kiện bị gạt qua một bên, thân thể cô mềm mại lọt hết vào lòng anh.

Mộ Yến Thần cứng ngắc người ngồi trên ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tâm tình khi chiếm đoạt?

Chùm đèn sáng trong căn phòng chiếu lên gương mặt tuần tú phát ra sự mỉa hoặc lạnh lùng. Lan Khê mặc chiếc váy ngủ tương đối mát mẻ, lộ rõ hai vai cùng xương quai xanh gợi cảm. Mùi thơm hoa hồng của sữa tắm đánh úp vào hai cánh mũi của Mộ Yến Thần, làm anh không cách nào kháng cự lại sự mê hoặc.

Môi mỏng trắng như tờ giấy, anh hạ xuống hàng mi, cố ý trốn tránh sự dụ hoặc trước mắt, thỉnh thoảng một luồng hơi ấm phủ xuống môi anh.

Anh sợ hãi mở to hai mắt, thấy được khuôn mặt cô đang phóng to trước mắt mình.

Hai cánh tay mềm mại của Lan Khê ôm chặt cổ anh. Đôi mắt trong suốt ánh lên sự tuyệt vọng nhưng vẫn cố chấp lấy môi mình dán sát môi anh. Cô hôn theo bản năng, không chút kỹ xảo, đầu lưỡi thorn tho chạm đến hàm răng của anh, muốn thăm dò vào trong.

Hai hàm răng của Mộ Yến Thần nghiến chặt lại. Lan Khê không cách nào thâm nhập vào được, chỉ có thể giữ nguyên động tác, lộ vẻ đáng thương nhìn anh. Mộ Yến Thần mềm lòng, mở hai hàm răng, đón nhận lưỡi cô càn quét khắp khoang miệng mình. Luồng khí nóng nhanh chóng xuất hiện, chạy lan ra khắp toàn thân.

Anh hoảng hốt nuốt nửa lại để bản thân trầm luân. Thân thể mềm mại như rắn nước quấn chặt lấy anh, cùng cô dây dưa như thế này làm anh nhớ đến tội ác mình đã gây ra. Anh ôm chặt vòng eo thon thả, dùng hết tự chủ kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Lan Khê, em có biết mình đang làm gì không?"

Lan Khê ôm chặt vai anh, tuyệt vọng gật đầu: "Biết."

Nói xong cô lại lần người lên, tiếp tục hôn anh: "Anh hai, tôi nay không muốn nữa sao?"

Ánh mắt Mộ Yến Thần lộ ra vẻ hung hãn, lời cô nói như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim, quá đau đớn. Xúc cảm mềm mại từ nụ hôn của cô lần nữa bao trùm lên mọi giác quan của anh. Thân thể trắng nõn mịn màng, vừa mới tắm xong tỏa ra hương thơm ngào ngạt, thêm chiếc váy ngủ mỏng manh gợi cảm mãnh liệt đánh úp vào thị giác của anh. Nhưng cả người anh như bị nhốt cứng vào hầm băng lạnh, cứng đờ không dám chạm vào cô.

"Lan Khê, em." Cổ đè ép ngọn sóng đau khổ trào lên trong ngực, anh khàn giọng ngăn cản.

.Không cần hấp dẫn anh, cũng không cần phải nhắc nhở anh ——

Trước mặt cô gái đơn thuần, lương thiện này, anh đã gây ra tội ác lớn đến thế nào.

Lan Khê như đắm chìm trong sự mê muội, cô không cạy mở được hàm răng anh thì quyết bỏ qua bước này. Hàng mi dài rủ xuống, tay nhỏ bé luồn vào chiếc áo sơ mi, trượt đến phần da thịt căng cứng ở eo anh. Động tác tay vẫn tiếp tục đi xuống, chạm đến đai lưng thì “pằng” một tiếng, đai lưng đã bị cô tháo bỏ. Cô biết mình đang làm một việc vô cùng nguy hiểm và đáng sợ. Nhưng cô sắp điên rồi, vì sao khi nói chuyện với ba mình, cô không cách nào nói cho ông biết hoàn cảnh hiện tại của bản thân.

Cho nên, anh hai, hãy lắng nghe tiếng lòng của em nhé, vì anh mà nó đã trở nên tuyệt vọng đến độ này.

Cổ tay bị anh thô bạo nắm chặt lại, tiếng gầm không che dấu được sự giận dữ vang lên: "Lan Khê !"

Một tiếng quát này như đốt vào lòng Lan Khê một ngọn lửa lớn, thông thả cháy bùng lên. Đôi mắt đơn thuần trong trẻo, bên trong đôi đồng tử làn nước mắt đã ngập tràn, cô ôm cổ anh, cúi đầu hôn mạnh vào hầu kết.

Cô nhớ rất rõ, tối hôm qua Mộ Yến Thần đã dùng phương pháp này để chặn mọi hô hấp, mọi âm thanh của cô, có đau đớn bao nhiêu cũng chỉ có thể nuốt vào trong lòng.

Mộ Yến Thần bị buộc phải ngửa đầu, khoái cảm cùng tội ác ùn ùn kéo tới, thay nhau chế ngự mọi cảm giác của anh.

Quá thật muốn điên rồi.

Sự càn rỡ của cô lại sắp bức anh đến giới hạn cuối cùng.

Lan Khê lấy tay đem cúc áo cùng khóa quần của anh cởi mạnh ra. Bàn tay nhỏ bé run rẩy vói vào quần anh, giải thoát cho cự vật khổng lồ, quá lớn lại vô cùng nóng bỏng. Trong nháy mắt cô muốn dùng tay nhưng cuối cùng vẫn ngoan cố cầm chặt lấy nó.

Đây cũng là lần đầu Mộ Yến Thần cuối cùng cũng đứt đoạn

"Anh hai, anh cũng muốn em mà." Cô ôm đầu anh, để những sợi tóc mềm mại phủ khắp mặt anh, cánh môi thơm ngát để sát vào tai anh thì thầm.

Nói xong, cô ngẩng đầu, đôi mắt sâu hun hút khóa chặt trần nhà, chậm rãi đứng dậy.

Tay vịn chặt vai anh, thân thể dưới lớp váy ngủ không hề có vật che đậy nhẹ nhàng ma sát với với cự vật. Sự đau đớn của ngày hôm qua từng chút từng chút được tái diễn. Cô vụng về nhưng vẫn cố chấp để phía dưới ngấm chặt lấy anh, cắn răng ngồi xuống, mặc kệ sự khô khốc như muốn chặt đứt thân thể mình.

Mộ Yến Thần ý thức được việc cô đang làm, vội vàng mở mắt ra!

"Lan Khê dừng lại ——" Anh lạnh giọng ra lệnh, cố hết sức áp chế sự đau lòng và cảm giác tội ác. Anh nắm chặt thắt lưng cô, khăn cầu trong vô lực: "Em sẽ đau đến chết mất!"

Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà để những giọt lệ không thể chảy xuống, nghẹn ngào nói: "Không đau."

Thế xác rất đau, tâm lại càng đau hơn, cho nên cô cần một thứ gì đó có thể giúp mình tránh xa tình thế không lối thoát này. Vết thương trên môi lại bị rách ra, cô cúi đầu nắm lấy tóc anh, đem môi mình dán sát vào môi anh, mặc cho trọng lực phía dưới đang hút cô xuống tầng sâu nhất địa ngục. Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái mét, giọng cô đều đều bên tai anh: "Anh hai, em chỉ muốn biết một điều, ngày hôm qua anh dùng tâm tình gì để đoạt lấy em. . . ."

Đây là cách anh yêu cô sao, yêu đến mức muốn chôn vùi cả đời cô vào địa ngục tăm tối?

Ngay tức thì gương mặt anh trở nên trắng bệch, trong đầu như có một quả bom nổ tung lên, quân lính hoàn toàn tan rã.

—— Anh dùng tâm tình gì để đoạt lấy em?

Cả ngày hôm nay.

Tâm tình cô từ bình tĩnh chuyển sang sợ hãi rồi cuối cùng là oán hận. Cô muốn nhấn tâm trừng phạt anh rồi không đành lòng lại từ bỏ, nhìn cô mâu thuẫn như thế, anh quả thật muốn lấy dao tự đâm vào tim mình.

Anh không muốn cô dùng ánh mắt ấy nhìn anh, không muốn thấy cô phải chịu thống khổ.

Anh không muốn xâm phạm cô nữa, không muốn cô đau đến lệ rơi đầy mặt lại không thể chống cự.

Nhưng cô cố tình muốn nhắc nhở anh, nhắc nhở anh là kẻ mặt người dạ thú, thậm chí còn không bằng cả cầm thú.

. Cô nhất định phải cưỡng bách anh đến bước cuối cùng.

Mồ hôi xuất đầy trán, từng giọt chảy xuống thấm ướt cả hai hàng lông mi dài. Con ngươi trong đôi mắt anh đỏ tui như máu, vẫn luôn nhìn chăm chú vào gương mặt trắng xanh đang chịu đựng đau đớn tiếp tục những động tác lên xuống, suốt quá trình luôn miệng hỏi anh có tâm tình như thế nào.

Tâm tình của anh giống như một dòng suối bị nhuộm đen, không cách nào tẩy sạch.

Anh đột nhiên ôm chặt hông cô, không chế sức lực giúp cô giảm bớt đau đớn. Mộ Yến Thần xoay người, để Lan Khê ngã xuống ghế salon. Văn kiện phía dưới bị quét mạnh xuống đất, phát ra những âm thanh rào rào.

Con ngươi đỏ thẫm phản chiếu bóng hình cô gái nhỏ, ngón tay anh vén những sợi tóc mai trên trán cô, giọng nói cực độ âm u: "Muốn biết tâm tình của anh? Lan Khê ngoan. Vậy hãy nhìn cho thật kỹ, từ bây giờ em không cần làm gì hết, chỉ hãy nhìn anh thôi. Xem anh yêu như thế nào."

Nhìn cho thật kỹ, anh dùng hết lương tâm cùng sinh mệnh dâng hiến cho chữ “yêu” này.

Nắm mắt, che dấu con ngươi đỏ thẫm, anh cúi đầu hôn lên môi cô. Nụ hôn tiêu chuẩn của những người yêu nhau, từ cạn đến sâu, từ dịu dàng đến mãnh liệt, cảm xúc trong nụ hôn hoàn toàn bùng nổ.

Anh muốn cô nhìn rõ được tình yêu tuyệt vọng của anh. Tình yêu ấy bức anh không cách nào khắc chế được bản thân, anh muốn vùng vẫy thoát khỏi nó nhưng lúc nào cũng thất bại ê chề. Còn có khi anh nhấn tâm chiếm đoạt cô thì chính bản thân anh cũng đã hăm sâu vào địa ngục!

Màu trắng tái nhợt từng chút xâm chiếm hết khuôn mặt anh. Mồ hôi, tình dục, sự giãy dụa trong tuyệt vọng hòa tan vào nhau trong tình yêu say đắm

Lan Khê bình tĩnh thu hết những hành động của anh vào đôi mắt, một giọt lệ cũng theo khóe mắt chảy xuống.

Cô biết chứ.

Cô biết anh cho tới bây giờ không hề thoải mái hơn cô chút nào, chỉ là cô không muốn thấu hiểu, cô chỉ sợ bản thân mềm lòng lại tha thứ cho anh.

Nước mắt là chĩa tuôn rơi, cô muốn tiếp tục nhìn anh nhưng hạ thân lại vô cùng đau nhức. Cô không chịu nổi phải há miệng rên lên, ngửa đầu muốn trốn ra phía sau.

Trong lòng Mộ yến thần hung hăng nhói lên

Cố nén sự xúc động muốn điên cuồng xâm chiếm, anh dừng lại, cúi đầu hôn lên vành tai cô, rồi chuyển sang vùng mẫn cảm sau tai. Khi đôi môi anh dịch chuyển xuống cổ thì cô co rúm người lại, run lẩy bẩy giống như một cây khô cạn nước. Anh không cho cô trốn tránh, tay luôn ra phía sau giữ chặt lấy gáy cô, môi tiếp tục tiến xuống đầu vai nhỏ, tỉ mỉ gặm cắn từng tấc da thịt của cô.

Cô gái nhỏ dưới thân anh liên tục co giật, như một loại động vật nhỏ nức nở gào thét

Nhưng Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục động tác.

Lan Khê.anh sẽ không làm đau em nữa

Áo ngực được cởi ra, nơi no đủ bại lộ dưới ánh đèn, hai nụ hoa đỏ tươi trên đôi tuyết trắng làm hô hấp của Mộ Yến Thần nghẹn cứng lại. Anh cúi đầu hôn lên chúng, kích thích cho tới khi chúng dựng thẳng lên. Lan Khê đã đến cực hạn rồi, sợ hãi làm cho cô thanh tỉnh đầu óc. Dị vật trong cơ thể không ngừng nở to ra, làm bụng dưới trướng lên, đau đến ê ẩm. Cô liều mạng giãy dụa muốn lui về phía sau, nhưng dị vật của anh vẫn không thoái lui, ngược lại càng đâm vào sâu hơn. Một luồng điện tê dại từ bụng dưới truyền đến, cô nhanh chóng co rút thật mạnh rồi lại tiếp tục co rút, cảm giác vật của anh ngày càng trướng đại như sắp xuyên đến tận cùng trong cô.

"Anh hai. . . ." Cô mang theo tiếng khóc nức nở gọi anh.

"Anh ở đây." Mồ hôi lạnh xuất đầy trên trán nhưng Mộ Yến Thần vẫn cố gắng chịu đựng. Anh thề sẽ không làm cô đau đớn nữa. Đôi mắt thâm thúy luôn dõi theo cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng an ủi xoa nhẹ mái tóc cô, còn một tay khác hướng xuống nơi hai người giao hợp, liên tục xoa nắn.

Sự kích thích đã lên tới đỉnh điểm, cô run lên, gất gao cắn chặt môi dưới.

Mộ Yến Thần áp chế cô, ngón tay bắt gia tăng luật động.

Nơi nhạy cảm, yếu ớt nhất không ngừng bị anh kích thích. Mỗi đến khi cả người cô chỉ còn lại sự tê dại, tâm cũng bị ngửa ngậy. Mồ hôi tuôn rơi thấm ướt hết váy ngủ, cô mất kiên nhẫn, cả người vặn vẹo khắp nơi, hai tay bám lấy bờ vai anh, cầu xin anh dừng chỉ sự tra tấn này lại.

"Em không cần."

Khuôn mặt Lan Khê tái nhợt thấm đẫm nước mắt, khóc nức thành tiếng: "Anh hai, em từ bỏ, không muốn nữa đâu!"

Cô hối hận, hối hận đã trêu chọc kích thích anh. Cảm giác hiện tại càng đau đớn, khó chịu hơn gấp vạn lần.

"Ngoan, em dừng động." Anh thì thầm dụ dỗ bên tai Lan Khê, từng bước hóa giải sự kháng cự của cô, đồng thời lực đạo ở thân dưới từ từ tăng thêm.

Quá mức kịch liệt, cô cắn môi giãy giụa, trong thân thể như có một thứ gì đó sắp nổ tung ra. Và khi anh hưng hân hôn lên môi cô thì nó đã nổ tung thật rồi.

Âm thanh nức nở nghẹn ngào toàn bộ lọt vào trong miệng anh.

Sự co rút mạnh mẽ của Lan Khê như một đòn trí mạng suýt nữa làm Mộ Yến Thần phát điên lên. Anh vội vàng há miệng hít một hơi thật sâu, chiếc lưỡi dài cạy mở hai hàm răng của cô, tiến vào bên trong, sục sạo khắp mọi góc ngách. Hai cánh tay giữ chặt vòng eo thon nhỏ, nhẹ nhàng rút ra rồi mạnh mẽ thúc sâu vào.

Sự đau đớn tê liệt rốt cuộc cũng được hòa hoãn. Lần này Lan Khê không có cảm giác đau thấu xương giống như ngày hôm qua.

Ánh đèn chiếu rọi hai thân thể đang triển miên dựa trên ghế sofa, mẫn cảm kích thích thị giác cùng giác quan. Người đàn ông với thân hình to lớn, làn da màu đồng rắn chắc đối lập với thân thể nhỏ nhắn, trắng nõn của người con gái. Hai thân hình tương phản cùng thân phận cảm kích làm máu nóng trong người càng sục sôi hơn. Những ấn ký ngày hôm qua trên người Lan Khê còn chưa kịp tan đi thì đã bị một loạt ấn ký mới thay thế, chồng chất lên. Lực đạo cùng cường độ của người đàn ông phía trên đã vượt quá mức phạm vi chịu đựng của cô, cô cố gắng kéo ra khoảng cách nhưng anh vẫn hăng say tấn công, mãi không chịu ngừng nghỉ.

[/color]

H dẫn xé kiểu này làm mình phờ cả người =.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tương kiến không tương thức! (Gặp nhau cứ làm ngơ)

Động tác của Mộ Yến Thần ngày càng bộc phát một cách dã man. Thời điểm anh điên cuồng hung hăng thúc vào cơ thể, Lan Khê cắn nát môi nhưng vẫn không thể ngăn được tiếng rên nhẹ phát ra từ cổ họng, như là vui thích cũng giống như đau đớn. Từng tiếng rên rơi vào trái tim làm anh không cách nào không chế được khát vọng nguyên thủy nhất, anh cắn mạnh vào gáy cô như muốn xé nát cả người cô rồi nuốt hết vào trong bụng mình.

Ở lần sau cùng, Lan Khê bị buộc nằm sấp trên sofa, mười đầu ngón tay cào nát đệm ghế phía dưới. Mộ Yến Thần từ phía sau ôm chặt hông cô, liên tục ra vào vào. Anh vào quá sâu làm cô đau đớn co rút hai bả vai lại, nức nở gọi tên anh, cầu xin anh dừng lại. Nhưng cô càng kêu anh lại càng dùng sức, hơi thở nặng nề phả trên mái tóc làm da đầu cô trở nên tê dại, phía dưới co rút càng chặt chẽ. Cú thúc lần cuối, anh đâm vào chỗ sâu nhất, cô điên cuồng cất tiếng hét chói tai. Từ phía sau, anh vén mái tóc của cô qua một bên, cắn mạnh vào chiếc gáy đỏ đầy mồ hôi của cô.

Hai người giống như hai con khỉ thú quyết đấu sinh tử, cả người đầm đìa mồ hôi nhưng vẫn cắn xé lẫn nhau.

Chỉ là khi sự cản xé qua đi thì niềm tuyệt vọng lại mạnh mẽ quay trở về.

Lan Khê chỉ cảm thấy toàn thân nặng nề, hô hấp thấm những giọt mồ hôi như bị chặn ngang lồng ngực, không cách nào phát ra. Cô thử động đậy lại phát hiện bàn tay anh vẫn đặt ở một bên vú trắng, phía dưới hai người vẫn còn quấn lấy nhau. Dư vị của khoái cảm cùng sự chua xót làm thanh âm của cô lại muốn tràn ra. Cô hoảng sợ, gắt gao cắn chặt môi, ngón tay bấu chặt vào đệm ghế.

Mộ Yến Thần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc đen óng đang dính vào sườn mặt trắng hồng của Lan Khê.

Trong sự thanh tĩnh, tội ác lặng lẽ đóng dấu lên hai người.

Chuông điện thoại lại vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh của hiện tại.

"Reng Reng reng."

Mộ Yến Thần đang ôm chặt thân thể nhỏ bé dính đầy mồ hôi, nghe tiếng chuông reo thì trở nên căng thẳng. Hai mắt mệt mỏi chậm chạp mở ra. Vì ôm cô từ phía sau nên giờ phút này anh không cách nào thấy được vẻ mặt của cô nhưng vẫn cảm giác được toàn thân cô từ trên xuống dưới đã cứng ngắt.

—— Làm sao có thể quên mất nơi này chính là nhà họ Mộ?.

Chuông điện thoại giống như con dao đòi mạng, liên tục đâm vào màng nhĩ. Lan Khê ôm chặt lấy hai tai, cố gắng né đi những âm thanh nặng nề ấy. Mộ Yến Thần rút khỏi người Lan Khê, xoay cô lại đối diện với mình, lấy tay tranh khoác lên người cô. Lan Khê không muốn nhìn vào anh, đem mặt mình giấu vào cổ anh. Cả người cô run lấy bầy, Mộ Yến Thần càng siết chặt vòng ôm, trấn tĩnh tiếp điện thoại.

"A lô?" Tiếng nói âm u hòa cùng không khí lạnh lạnh.

"Yến Thần, ba còn có chuyện quên nói với con ——" Giọng nói hùng hậu của Mộ Minh Thăng vang lên, "Con trai của chú Minh Lộ, em họ của con đó. Thăng nhóc vừa tốt nghiệp đại học, tạm thời chưa tìm được việc nên ba đã nhận nó vào Mộ thị rồi. Coi như cho nó môi trường rèn luyện cũng là nể mặt mũi của chú hai con. Tuần sau sẽ bắt đầu đi làm, con để ý tới nó một chút"

"Vâng." Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh đón nhận ý tứ của ông, ánh mắt bình thản như nước, "Con biết rồi."

"Lan Khê đâu? Con bé đã ngủ chưa?"

Người trong ngực run mạnh lên, Mộ Yến Thần nhanh chóng buộc chặt lấy hông cô, môi mỏng vuốt ve những lọn tóc đen mượt, khàn khàn nói: ".
Đã ngủ."

Nghe anh nói thế, hai mắt Lan Khê cay vô cùng.

Mặt cô nhẹ nhàng hướng đến tai anh. Mộ Yến Thần cho rằng cô lại muốn cắn mình. Anh tự nguyện quay đầu đi, vừa tiếp ống nghe vừa lấy tay đè sát gáy cô vào cổ, mặc cho cô muốn cắn cắn bao nhiêu thì cắn.

Vết thương trên gáy bị chạm vào, quá đau nhức, Lan Khê chịu không nổi, than lên thành tiếng.

Bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng.

"Yến Thần, con." Mộ Minh Thăng cau mày, thanh âm trở nên quý dị.

Mộ Yến Thần tái xanh mặt. Nhưng anh vẫn ôm chặt Lan Khê trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên mái tóc sau gáy, cố làm dịu đi chỗ bị đau của cô, không trả lời điện thoại nữa.

Ở bên kia, Mạc Như Khanh đỏ mặt, trực tiếp đoạt lấy ống nghe từ tay chồng, đập máy, dờ khóc dờ cười nói: "Anh này vô ý vô tứ quá, giờ này mà còn gọi điện cho Yến Thần, đã mấy giờ rồi hả? Cũng không chịu suy nghĩ xem vào lúc này con trai anh có thể đang làm gì?"

Mộ Minh Thăng đỏ mặt, một lúc sau mới có thể hiểu ra ý tứ của lời vợ nói.

Gương mặt già nhanh chóng đỏ lên, làm bộ ho khan hai tiếng, rồi ngược mắt dò hỏi: "Con có bạn gái rồi?"

"Khả năng đó lớn lắm" Mạc Như Khanh nở nụ cười ngọt ngào, rồi chợt nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt xinh đẹp nổi lên tia lo lắng, mi tâm nhíu chặt. Tay cuốn lấy chiếc áo khoác của chồng đem treo lên, bà cố giữ bình tĩnh hỏi, "Lan Khê đâu rồi anh, Yến Thần không trả lời con bé đang làm gì sao?"

"Hồi nãy anh gọi thì con bé đang làm bài tập!" Nói tới đây, mi tâm Mộ Minh Thăng cũng nhíu chặt lại, "Lúc ấy Yến Thần còn đang ở nhà, thế nào lúc này lại đi ra ngoài? Bỏ em gái một mình trong nhà, nó cũng yên tâm sao?"

Trái tim Mạc Như Khanh như muốn nhảy lên tận cổ họng.

Sắc mặt bà trắng nhợt, lấy tay vén tóc ra sau tai, tự nhắc nhở bản thân không cần suy nghĩ loạn.

Nhẹ nhàng xoay xoay chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, bà cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Cái này cũng khó trách. Lan Khê cũng không còn là đứa bé, cũng đã hiểu chuyện rất nhiều, tuổi này mà nói chuyện tình cảm cũng không thành vấn đề, anh nói có đúng không?"

Mộ Minh Thăng không để ý tới hàm ý trong lời nói của bà, chỉ gật đầu cho có lệ, rồi chỉ chỉ rương hành lý: "Thôi kệ đi, em đi lấy gói trà Long Tĩnh ra pha đi."

Mạc Như Khanh gạt đầu, cố gắng vứt đi những suy nghĩ hoang đường, chậm rãi đi lấy trà.

Không khí an tĩnh, u ám đè nén khắp nhà họ Mộ. Nếu như trên sông pha không bừa bãi lộn xộn thì trong nhà sẽ giống như chưa từng có chuyện kinh thiên động địa gì phát sinh cả.

Giờ phút này Lan Khê vô cùng mệt mỏi và bất lực, cô mềm nhũn dựa vào ngực Mộ Yến Thần, không chút khí lực.

Lát sau, cô gắng gượng ngồi dậy, không để ý sự nhếch nhác của bản thân, đôi đồng tử hoàn toàn trống rỗng, vịn bờ vai của anh, nói giọng khàn khàn: "Mộ Yến Thần, chúng ta cứ như vậy kết thúc đi."

Thân thể ấm áp đột nhiên cách xa vòm ngực kèm theo giọng nói lạnh như băng truyền đến làm Mộ Yến Thần hoàn toàn tỉnh táo lại.

Anh ngược lên nhìn cô. Thời điểm khi Mộ Minh Thăng điện về cũng không làm cho đôi mắt anh mất đi sự trầm tĩnh nhưng giờ phút này, ánh mắt anh trào lên nỗi bi thương to lớn.

Đôi môi mỏng mím lại chỉ còn một đường thẳng tắp.

Hầm răng cắn chặt vào môi dưới, Lan Khê muốn ghi nhớ nỗi đau này đến hết cuộc đời, giọng nói êm ái tiếp tục vang lên: "Em dâng hiến bản thân mình cho anh hai lần rồi. Cứ coi như đáp trả lại những gì tốt đẹp anh dành tặng cho em. Còn có tình yêu của anh nữa, mặc kệ đúng hay sai, em vẫn muốn cảm ơn anh một lần"

Màu trắng xanh che lấp trên khuôn mặt Lan Khê, nhưng giọng nói cô vẫn bình thản, dịu dàng: "Chúng ta cứ như vậy kết thúc đi."

Cứ như vậy kết thúc thôi.

Cô không hận cũng không oán.

Mộ Yến Thần vẫn nhìn cô tha thiết, từng lời cô nói như là những nhát dao khắc nỗi đau nhức lên hai con ngươi đen thẳm của anh.

Anh nhớ lại những lời cô đã từng nói.

—— Anh với em không có tương lai!

—— Mộ Yến Thần, thời điểm anh đoạt lấy em gái ruột của mình, có cảm giác gì hả?

—— Anh không chịu buông tay, tôi sẽ tự mình rời đi, dùng chính phương pháp của bản thân để không gặp lại anh nữa!

—— Em dâng hiến bản thân mình cho anh hai lần rồi. Cứ coi như đáp trả lại những gì tốt đẹp anh dành tặng cho em. Còn có tình yêu của anh nữa, mặc kệ đúng hay sai, em vẫn muốn cảm ơn anh một lần.

Đây chính là những lời cô đã nói với anh.

Dù nhớ từng lời nhưng lại không có cách nào phản ứng lại.

Anh hồi tưởng lại việc đem qua bản thân mất khống chế cùng những phản kháng của cô ngày hôm nay.

Anh biết cô oán hận. Cô mang theo sự ủy khuất ngập trời cùng với tương lai vô cùng mờ mịt. Cho nên anh tình nguyện gánh vác hết tất cả. Cô trừng phạt thế nào anh cũng chịu, cho dù cô muốn anh biến mất, muốn anh chết, anh cũng vui vẻ chấp nhận!

Nhưng cô lại không muốn như thế

"Khanh từ quân bên cạnh đi, tương kiến không tương thức". (Đại khái có nghĩa: Em đi lướt qua anh. Gặp mặt nhưng làm ngo)

Đúng lúc anh cho rằng cô muốn nháo loạn một chút thì sẽ qua nhưng cô lại bất ngờ đưa ra chủ ý đó.

Trong ngực như có một ngọn lửa cháy bỏng đang thiêu rụi, cổ họng lại giống như chìm vào đáy biển sâu. Hai luồng cảm giác ập đến làm anh không cách nào hô hấp nổi. Mộ Yến Thần cố gắng chịu đựng, đi đến nắm lấy tay cô, khàn giọng nói "Lan Khê."

Chúng ta từ từ bàn lại.

Bàn lại đi em.

Lan Khê như chạm phải dòng điện nóng, vội rút tay lại, tránh xa phạm vi của anh.

"Anh hai, ngủ ngon." Cô nhẹ nhàng thốt ra lời nói sau cùng trong buổi tối ngày hôm nay.

Về sau, nhất định sẽ có người con gái hằng ngày đều chúc anh ngủ ngon, biểu hiện một cách thân mật nhất. Không giống như hai người lúc này, câu chúc ngủ ngon càng làm cho khoảng cách của hai người ngày càng cách xa hơn.

Cô cảm lên vấy ngủ, cắn răng chịu đau nặc lại vào người, đem tây trang quăng trả lại anh.

Mộ Yến Thần uể oải ngồi trên sofa, không nói một lời, cánh tay dài vươn ra rồi lại buông xuống, sau cùng đặt trên đầu gối. Một dáng vẻ cô liêu, quạnh

quê. Anh sống đến từng tuổi này, trải qua biết bao nhiêu chuyện, lại không cách nào buông tha cho cô gái 17 tuổi này.

Anh thật sự không có biện pháp để buông tay.

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi thẳng trên lưng bàn chân, Lan Khê cắn môi, chân trần chạy thẳng lên lầu. Nhưng cả người cô mất hết khí lực, hai bàn chân bủn rủn. Trời điểm bước lên cầu thang, đầu gối đau nhức liền khụy xuống, “Àm” một tiếng, đập mạnh vào bậc thang.

"" Hai tay cô chống trên bậc thang, chật vật ngồi xuống. Đầu gối đập vào bậc thang, tróc ra một mảnh da lớn, có thể nhìn thấy cả máu thịt bên trong.

Tiếng vang trong đêm tối kéo Mộ Yến Thần ra khỏi sự suy tư!

Đôi mắt thâm thúy nhanh chóng liếc về phía phát ra âm thanh. Nhìn thấy thân hình bé nhỏ đang chịu đau ngồi ôm gối, anh liền chạy như bay đến. Anh ôm chặt cô vào ngực, rú đôi mắt xuống nhìn cô, khuôn mặt đau khổ của cô in trong con ngươi nhức nhối của anh.

Kỷ Diệu nắm đầu bút tóc, mái tóc bị nắm gần rụng hết, cô nàng vẫn chưa tìm được phòng bệnh.

Bất đắc dĩ muốn tìm người hỏi, lại ngoài ý muốn thấy cuối hành lang có bóng dáng anh tuấn cao lớn quen thuộc đang đứng gần cửa sổ, gò má tuấn dật lúc sáng lúc tối. Kỷ Diệu có cảm giác mình đã tìm được đồng đội ở một nơi xa lạ.

Cô nàng nhanh chân chạy tới.

"Anh trai Mộ, Lan Khê nhà chúng ta." Cô nàng muốn hỏi phòng bệnh của Lan Khê. Nhưng khi đối phương nghe được tiếng kêu, quay đầu qua thì Kỷ Diệu lập tức bở ngỡ, da đầu vô cùng căng thẳng. Hôm nay anh trai của Lan Khê vô cùng đáng sợ, so với thời đêm hai cô đánh nhau phải vào viện càng tăng thêm gấp nhiều lần.

Có người sau lưng Kỷ Diệu đang kêu: "Mộ tiên sinh, Mộ tiên sinh!"

Mộ Yến Thần quét nhìn phía sau Kỷ Diệu, : "Phòng thứ hai đếm ngược, em đi vào thăm con bé đi".

Kỷ Diệu cứng ngắc gật đầu, khi Mộ yến Thần đi lướt qua, cô nàng không nhịn được phải lên tiếng nhắc nhở.

——"Cái đó, anh trai Mộ, " Cô nàng sững sờ, dùng tay chỉ vào môi mình "Chỗ này của anh, dính nhiều máu lắm."

Loang lổ một mảnh lớn, lấm tẩm nhiều vết, đã khô cứng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Mộ Yến Thần đang hẹn hò

Thân hình cao ngất, rắn rỏi của Mộ Yến Thần bất chợt dừng lại.

Ngón tay thon dài nâng lên chạm vào đôi môi, chỉ có cảm giác đau nhói. Ánh mắt anh nặng trĩu cảm giác tội lỗi. Vào thời điểm dây dưa cùng cô, anh mạnh mẽ cắn vào da thịt cô, muốn dùng nó làm thuốc mê để tê liệt hoàn toàn bản thân mình.

Hai mắt nhắm chặt, bàn tay nắm lại thành quyền, anh cất bước rời khỏi nơi đây.

Kỷ Diệu từ phía sau dõi theo bóng dáng cô đơn ấy, tâm lại cảm thấy có chút nhói đau.

Cô nàng giơ tay mở khóa cửa, nhìn vào người trong phòng bệnh.

"Chắc chắn, học sinh giỏi!" Kỷ Diệu neho mắt tán thưởng cô bạn. Giờ phút này Lan Khê đang mặc một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, khuôn mặt tái nhợt nhưng hai tay vẫn cầm bút và vở để học bài. Nhìn cảnh này, Kỷ Diệu thấy đáng thương cho cô bạn mình ghê á..

Lan Khê đang tập trung vào bài học thì bị tiếng nói của Kỷ Diệu làm giật mình.

"Đầu gối tớ bị bẻ rồi nè." Thanh âm mềm mại pha chút ủy khuất.

"Tớ biết rồi rồi, giờ thì đành phải nhịn thôi. Cậu tài thật đó, làm gì mà để đầu gối bị vỡ luôn?" Kỷ Diệu vừa sờ mũi vừa kéo ghế ngồi gần Lan Khê.

Lan Khê suy nghĩ một chút cũng cười rộ lên, một nụ cười châm chọc, trào phúng.

Trông thấy nụ cười của Lan Khê, ánh mắt Kỷ Diệu trở nên ngây dại.

"Tôi nay không phải có tiết tự học sao? Cậu bây giờ tới thăm tớ rồi đi thẳng tới trường luôn hả?" Lan Khê hỏi.

Kỷ Diệu vội hồi hồn lại, hơi lúng túng ho khan hai tiếng, lúc này mới trả lời: "A. Tớ đã xin cô chủ nhiệm cho phép đến thăm cậu rồi , không sao đâu, huống chi lúc này cô chủ nhiệm đang có một vấn đề khác quan cho nhưc đâu. “Một đồng” bị phát hiện cùng nam sinh yêu sớm, chuyện này đồn ra khắp nơi rồi, cả khối Mười Hai ai cũng biết" (“Một đồng” là Y Đóa đó).

Mi tâm Lan Khê nhủ chặt lại, gương mặt thanh thuần càng thêm trắng tái, đôi môi hé mở nhưng không biết nên nói gì.

Kỷ Diệu sờ sờ mũi: "Tớ bắt đầu cảm thấy tội tội cho nhỏ đó."

"Tại sao?" Lan Khê trấn định lại, tiếp tục làm bài tập, đôi đồng tử cố gắng đè nén sự đau đớn.

"Nam sinh kia nhìn rất tốt, “một đồng” khó khăn lắm mới có hoa đào rơi xuống người nhưng lại bị ngăn cản rồi!" Kỷ Diệu cau mày.

"Vậy cũng không đúng," Lan Khê nhỏ giọng nói.

"Thích một người thì làm sao phân được đúng hay không đúng? !" Kỷ Diệu kêu lên.

"Vậy tại sao cổ tình ở thời điểm không đúng đi thích người không thích hợp?" Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, con ngươi trong suốt phát ra những ánh sáng nhỏ vun, hốc mắt khẽ ửng hồng, "Đã hiểu rõ là sai vì sao lại không chịu buông tay?"

Kỷ Diệu bị lí luận của lan Khê làm cho cứng họng.

"Mẹ kiếp, cậu nói chuyện càng ngày càng giống cô chủ nhiệm của lớp 12A6 đó!" Cô nàng phẫn nộ phun ra một câu, rồi quay ngoắc khuôn mặt qua một bên.

Lan Khê cắn môi, muốn dùng nỗi đau giữ lại sự thanh tỉnh cho mình.

"Cô ấy thì làm sao?" Hơi thở mong manh theo cánh môi đỏ bừng phả ra, mặt trên còn dính những vệt máu nhỏ.

"Cô ấy lí luận về việc cần phải ngăn chặn vấn đề yêu sớm" Kỷ Diệu ưỡn thẳng sống lưng lên, tư thế rất nghiêm túc, thành thực, "Nguyên văn cô ấy nói nè: Mấy em còn nhỏ mà bày đặt yêu với chẳng đương, thôi lắm. Khối 12 có tổng cộng 10 lớp. Trong mỗi lớp có chừng 10 đứa con trai. Trong số ấy có bao nhiêu đứa thật sự có tiền đồ? Nếu khôn ngoan thì nên chờ lên đại học mà tìm bạn trai đó. Nơi ấy là một thiên đường tụ tập toàn những nhân tài kiếm bạc tỉ trong tương lai đó mấy cưng. Chờ chừng 1 năm nữa là có quyền yêu đương công khai rồi, tội tình gì mà bây giờ phải khổ sở đi yêu đương vụng trộm?"

—— Lời răn dạy của giáo viên này đã truyền khắp nơi trong trường học.

Trong khoảnh khắc, từ khối 10 đến khối 12 đều bàn tán về quan điểm của giáo viên này.

Khóe miệng Lan Khê không nhịn được phải cong lên, hai lúm đồng tiền theo khóe miệng lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Nụ cười yếu ớt dần trở thành ưu thương, cô đột nhiên nhớ tới Mộ yển Thần, anh đã từng nói—— Chỉ là anh không biết còn có người con gái thứ hai đủ sức khiến anh đau lòng như lúc này hay không? Thấy cô ấy nguy hiểm thì ngay lập tức nhào đến, không nhịn được khi thấy cô ấy rơi lệ, nhìn cô ấy khổ sở sẽ không dám cưỡng ép. Lan Khê, em đoán xem, còn có người con gái nào khiến anh cam tâm tình nguyện làm mọi điều.

——Lan Khê, em đoán xem, còn có người con gái nào khiến anh cam tâm tình nguyện làm mọi điều?

Cho dù là thế thì sai vẫn hoàn sai mà thôi.

Biết rõ là sai lắm, vì sao cứ phải cố chấp, không chịu buông tay?

"Cậu còn chuyện gì thú vị không? Kể cho tớ nghe với!" Giọng cô lạnh lạnh mang theo sự van nài.

Kỷ Diệu ngoái đầu nhìn lại: "Hả?"

" Kể chuyện cười cho tớ nghe đi." Cô gượng cười nhưng trong lòng đã bắt đầu ề ảm, tuyến lệ lại muốn hoạt động trở lại.

Kỷ Diệu cười khan hai tiếng, vắt óc nhớ lại những câu chuyện cười để phục vụ cho cô bạn. Lan Khê lắng nghe vô cùng nghiêm túc, miệng cũng mở rộng hết cỡ. Vì cười ngả nghiêng nên lỡ đụng phải vết thương nơi đầu gối, bị đụng đau mà cô cũng nhe hai hàm răng ra cười. Kỷ Diệu thấy thế, ngượng ngùng hỏi: "Mộ Lan Khê, cậu vừa mới đi đánh giặc về sao?"

Lan Khê hít một hơi khí lạnh, cẩn thận che vết thương nơi đầu gối, ngược mắt, mê mang nhìn Kỷ Diệu.

Sắc mặt Kỷ Diệu bình tĩnh, tay chỉ về phía môi cùng cổ của Lan Khê: "Miệng cậu bị cắn đến chảy máu, nhìn khiếp lắm đó. Còn mấy vết đỏ đỏ hồng hồng trên cổ nữa —— chắc không phải là thứ mà người ta vẫn hay gọi là vết hôn đó chứ?"

"Chẳng lẽ cậu, " Kỷ Diệu tái mặt, miệng vẫn gượng cười, "Cãi nhau máu lửa với người nào rồi hả ?"

Ngày Lan Khê xuất viện là do chú Lưu đón cô ra.

Hai chân cô vẫn còn khép khểnh, khi xuống lầu thì chú Lưu ngồi xổm xuống: "Tiểu thư lên đây đi, tôi cõng cô."

Lan Khê đỏ mặt, cảm thấy ngại vì phải làm phiền một người lớn tuổi còng lưng xuống cõng mình. Nhưng quả thật cô không có cách nào đi xuống những

bậc thang được, đành leo lên lưng chú Luru, tận lực giảm thiểu trọng lượng của bản thân, nằm im không dám lộn xộn. Chú Luru cũng cô cũng rất nhẹ nhàng, êm ái, vẫn đi bằng bằng như thường.

"Chú Luru, anh hai của cháu ở đâu?" Cô ngập ngừng lên tiếng hỏi.

"Hai ngày trước thiếu gia vừa mới xuất ngoại để xử lý công sự, theo kế hoạch chiều nay sẽ trở về. Lão gia cùng phu nhân thì vừa mới trở về nhà. Chuyến đi tương đối mệt mỏi nên hai người muốn nghỉ ngơi trước. Thêm nữa, hôm nay cô xuất viện nên hai người thấy không cần phải vào viện thăm cô."

Lan Khê cắn chặt môi, cảm thấy vô cùng đau lòng

Một nửa đau đớn là do Mộ Yến Thần đáng ghét, dám dùng công việc để trốn tránh cô. Nửa kia đến từ người cha ruột thịt của mình, biết rõ con gái bị thương phải vào viện mà vẫn thờ ơ, không thèm quan tâm. Mọi việc cô đã trải qua lại không thể nói với ai, ngay cả Kỷ Diệu, cô cũng không thể mở lời. Bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì không dám.

Cô nhẹ nhàng tựa vào vai chú Luru, mặc cho nước mắt xối ướt hết gương mặt.

"Tiểu thư, chúng ta về nhà nha? Lão gia cùng phu nhân có mang rất nhiều đặc sản từ Hải Nam trở về."

"Chú Luru" thanh âm trong trẻo chen vào lời nói của ông ta, Lan Khê bình tĩnh đưa ra yêu cầu "Cháu không về nhà đâu, chú chở cháu về trường học đi."

Trong xe im ắng khiến tinh thần người ta trở nên an tĩnh lại. Lan Khê ngồi im tựa đầu vào kính xe. Bóng đèn dần dần buông xuống, phủ lên thiên nhiên một màu đen tối giá lạnh, cũng dần dần xâm chiếm vào cõi lòng cô.

Điện thoại vẫn nằm bất động trong túi, không chút tiếng vang.

Mãi đến khi Lan Khê bước xuống xe, hai tiếng âm báo có tin nhắn lần lượt vang lên.

Cô đứng tư thế nhảy lò cò, vội vàng lấy điện thoại ra xem.

Tin nhắn thứ nhất là thông báo của tổng đài về việc thuê bao vừa mới nộp phí định kì.

Tin nhắn thứ hai đến từ một dãy số lạ, chỉ có một hàng chữ ngắn gọn, "Ngẩng đầu nhìn bên phải, đến đây nào."

Lan Khê ngẩng đầu nhìn về bên phải, chỉ thấy trong bóng đêm, cửa trường học dần mở rộng. Hiệu trưởng cùng những nhân vật lãnh đạo vừa đi vừa trò chuyện. Trong số ấy có một người đang nở nụ cười mỉa mai hoặc với cô, thỉnh thoảng anh ta sẽ gật đầu nói vài câu với người bên cạnh.

—— Là Nhiếp Minh Hiền.

"Em gái không tò mò vì sao anh có số của em hả?" Nhiếp Minh Hiền lấy ra một điều thuốc kẹp trong tay, cười tươi hỏi cô. Anh ta lấy bật lửa định đốt thuốc lên, lại trầm mặc một lúc, rồi cất bật lửa vào túi, vò nát điều thuốc trong lòng bàn tay.

Lan Khê dựa vào bàn ăn, hai mắt nhìn chằm chằm vào băng giá các loại món ăn, ấp úng nói "Anh ăn Hamburger được không?"

Đáy mắt cô trong suốt lóe lên sự thành khẩn khiến người đối diện phải giật mình.

"." về mặt Nhiếp Minh Hiền tràn đầy nghi vấn.

"Em không đủ tiền." Cô thành thật trả lời.

Lần trước thì vô ngữ bảo rằng sẽ mời người ta một bữa KFC, nhưng hôm nay vừa mới xuất viện, thật sự là không đủ tiền nha.

Mí mắt Nhiếp Minh Hiền nhảy dựng lên, theo sự tò mò vẫn hướng mắt về phía cô. Những ấn kí đồ hồng vẫn còn chưa tan hết, thấp thoáng xuất hiện theo sự chuyển động của cổ áo. Mà hình như so với lần trước anh ta thấy, lần này lại càng nhiều dấu hôn hơn nữa.

"Anh hai em giàu có như thế, mà em lại không biết lợi dụng, đúng là quá phí của trời." Anh ta cười trêu đùa, vẫy tay gọi phục vụ, "Cho một ly cà phê"

Hàng mi dài nhấp nhô lên xuống, Lan Khê không để tâm đến lời anh ta nói, chỉ chuyên chú tính số tiền còn sót lại trong túi.

"Em gái thả lỏng tinh thần đi, hai chúng ta cứ ăn uống thoải mái, không đủ tiền thì kêu Mộ Yến Thần tới đây bảo lãnh, ý kiến anh hay không?" Nhiếp Minh Hiền tiếp tục đùa dai.

Nghe anh ta nói xong, hai tay Lan Khê kịch liệt run lên.

"Vậy anh ngồi đây đợi một tí, em đi mượn." Lan Khê cắn môi, liếc anh ta một cái, vội vàng xoay người muốn tìm Kỷ Diệu mượn tiền.

"Này ——" Nhiếp Minh Hiền chụp cánh tay cô lại

Lan Khê cảnh giác nhìn anh ta. Mặc dù không rõ ràng, nhưng sự cảnh giác đề phòng lóe lên một giây trong mắt cô, vẫn bị Nhiếp Minh Hiền chớp được. Nhìn kĩ vẫn thấy được những dấu ấn đồ hồng trên cánh tay cô, chỉ là tay áo hơi dài nên mới che đi được phần nào.

Nhiếp Minh Hiền gượng cười, thả cánh tay cô ra.

"Chớ khản trương, anh chỉ uống ly cà phê này thôi." Anh ta nhẹ giọng giải thích.

Lan Khê lúc này mới dám thở phào, ngoan ngoãn ngồi lại bàn ăn.

"Lúc này anh nói gọi Mộ Yến Thần tới đây tài trợ cũng không phải là nói giỡn đâu. Thật ra anh em đang ở rất gần chỗ này, " Đợi cho cô bình tĩnh lại, Nhiếp Minh Hiền mới dám mở miệng hàn huyên tiếp. Anh ta cẩn thận quan sát nét mặt của cô gái nhỏ, ngón giữa khẽ gõ vào mặt bàn, tiếp tục: " Cách trường của em chừng hai giao lộ, anh hai em đang cùng bạn gái hẹn hò trong một quán ăn cao cấp đó" cả phê được mang tới, anh ta bùng tách lên nhấp một ngụm: "Anh nghe dì Mạc nói thế."

Nửa giờ trước, Nhiếp Minh Hiền có gọi điện cho Mộ lão quân trưởng, tính hỏi thăm về chuyến du lịch của ông. Lúc ấy, Mạc Như Khanh nghe điện thoại, anh ta thuận tiện hỏi Mộ Yến Thần đang làm gì thì Mạc Như Khanh liền khoe ra một tràng, giọng nói còn tràn ngập ý cười cùng tự hào.

Khuôn mặt xinh xắn của Lan Khê trở nên trắng bệch như tuyết mùa đông. Thì ra là anh đang bận bịu đi hẹn hò.

Chưa đầy một phút sau khi tách cà phê được bùng lên, Lan Khê liền đứng dậy, đi đến chỗ thu ngân thanh toán tiền, ngược nhìn về phía Nhiếp Minh Hiền: "Em đã giữ lời mời anh rồi, anh từ từ uống, em không ngồi đây nữa đâu, gặp lại anh sau."

Cô lễ phép chào tạm biệt, hai tay chống vách tường, chập choạng bước ra ngoài.

Nhiếp Minh Hiền dở khóc dở cười, tâm trạng bị cô nhóc hành hạ lên xuống, cứ như bị treo lủng lẳng trên cành cây. Cô bỏ đi rồi thì một mình anh ta ngồi trong quán KFC gần trường học làm gì? Đồi đồng tử dần tối xuống, anh ta cảm theo ly cà phê đuổi theo cô, cười nhẹ nói: "Em đang giận anh hai không quan tâm em mà đi hẹn hò hả."

"Hay anh gọi điện cho Yến Thần, bảo nó chờ em tan tiết tự học tới nay thì đến thăm em." Anh ta thân thiết nói.

"Nhiếp Minh Hiền, em không cần!" Lan Khê đột nhiên quay mặt lại, mi tâm nhíu chặt, thanh âm có chút khó chịu. Ngay tức thời, cô như một con nhím nhỏ đang ra sức xù bộ lông đầy gai nhọn để tự vệ.

Cô không thích một người không thân thiết cường ngạnh xen vào việc của cô và anh hai.

Nhiếp Minh Hiền kinh ngạc.

Ngây người một lúc rồi chợt tỉnh ra, khóe miệng có chút méo xệch, vội vàng bỏ lại di động vào túi, cười giả lả: "Được rồi, theo ý em gái hết".

Lạ trời, vừa này anh ta đã bấm tin nhắn báo với Mộ Yến Thần mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Lan Khê, em có nhớ anh không?

Lan Khê vào tiết tự học buổi tối với một tâm trạng hoang mang cùng đầu óc choáng váng. Điện thoại trong túi có âm báo tin nhắn của Nhiếp Minh Hiền.

"Em gái, xin lỗi."

Không hiểu sao tin nhắn có vài chữ nhưng lại mang đến cảm giác mập mờ. Đợi đến khi tiết tự học kết thúc, Lan Khê liền lấy điện thoại ra xóa bỏ tin nhắn đó.

Lan Khê đi theo các nữ sinh trở về kí túc xá. Nhớ đến phòng mình ở tận lầu năm liền thấy bi thương cho bản thân. Ánh đèn chiếu sáng hành lang trong trường học, các học sinh từ các phòng học vội vàng chen nhau đi ra ngoài, đột nhiên có người hô to họ tên của cô.

"Mộ Lan Khê!" Cánh tay dài của nam sinh chỉ ra bên ngoài, "Bên ngoài, có người tìm bạn!"

Thoát khỏi đám đông, Lan Khê chậm chạp đi đến cửa chính của trường học. Bên ngoài, có chiếc xe đã tắt hết đèn đang đỗ ngay gần cửa chính. Cách lan can, cô có thể dễ dàng nhận ra chiếc xe có hình giọt nước nhưng rất sang trọng của Mộ Yến thần. Hai tay Lan Khê đặt trên lan can trở nên lạnh ngắt.

Nhưng anh đã đi đến tận đây, cô cũng không muốn trốn tránh nữa.

Cô nói một tiếng với bác bảo vệ, rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái.

Không khí trong xe trầm lắng, còn có mùi hương nhàn nhạt của thuốc lá. Người đàn ông anh tuần lạng lẽ tựa người vào ghế lái, đường cong của gò má ánh lên sự ma mị nhưng lại cho người ta cảm giác hoang vắng, cô liêu.

Hai người đều mang trong mình tâm trạng nặng nề, rất tương xứng với nhau.

Chỉ là, quả nhiên ——

Lan Khê buồn buồn nghĩ thầm, quả nhiên anh hẹn hò với bạn gái gần nơi này. Trên người không những có mùi thuốc lá mà còn thoang thoảng hương vị

của rượu.

"Vết thương trên đầu gối sao rồi em?" Giọng nói trầm thấp đầy từ tính chậm rãi truyền đến.

Anh bận hẹn hò mà vẫn quan tâm đến cô, lan Khê cảm thấy thật nực cười.

"Gần ổn rồi, đã có thể đi lại." Cô dứt khoát trả lời.

Dừng một lúc, Mộ Yến Thần từ tốn giải thích: "Hai ngày trước anh phải ra nước ngoài công tác, vì vội quá nên chưa kịp nói với em. Hiện tại trở về thì vội đến tìm em ngay. Có chút không yên lòng."

Giọng điệu của anh lộ rõ sự mệt mỏi cùng uể oải. Nhưng tinh thần vẫn cố cây mạnh, giữ ngữ điệu bình tĩnh như thường.

Buồn cười, ai bảo vừa trở về đã vội đi hẹn hò—— giờ lại than vãn với cô sao?

Hai tay trên đầu gối nhanh chóng nắm chặt lại, Lan Khê quay mặt nhìn ra ngoài cửa kính: "Không cần không yên lòng, rất nhiều người sẽ chăm sóc em, thiếu đi anh cũng không chết được. Hơn nữa sự quan tâm của anh luôn vượt mức, em chịu không nổi."

Thân là anh ruột, mà lại quan tâm đến mức đưa cô lên giường luôn, đây tội ác nặng nề.

Đèn trong xe mờ mờ, chiếu lên gương mặt của Mộ Yến Thần, thần sắc tăm tối, đôi môi mỏng trắng như giấy.

Những ngón tay trắng xanh co rút lại. Vừa rồi sợ cô lên xe sẽ bị sặc khói thuốc nên anh cố tình mở cửa kính, lái xe một vòng thật nhanh, nhờ con gió đêm thổi tan mùi thuốc. Hiện tại, ngón giữa của anh vì lạnh đã trở nên tê dại, nhưng vẫn không khác chế được muốn chạm vào người con gái bên cạnh.

Gặp cô là chỉ muốn ôm cô vào lòng để yêu thương, che chở.

Bóng dáng cao to chậm rãi bao trùm lên Lan Khê, cô vô cùng khản trương, bàn tay vì nắm quá chặt đã nổi lên gân xanh. Cô nhắm mắt nhưng chỉ cảm thấy hô hấp của anh lướt qua những sợi tóc mai trên trán, sau đó bên hông có cảm giác bị buộc lại.

"Thắt dây an toàn cẩn thận vào." Anh dịu dàng dặn dò.

Bàn tay nhỏ nhắn ngăn lại mu bàn tay to lớn, cô ngược mắt nói: "Không cần, em chỉ ngồi một chút. Tí nữa sẽ quay về kí túc xá, chả đi đâu hết, thắt dây an toàn làm chi?"

Cả người anh bao trùm lên trên cô, che đi gần hết ánh sáng. Từ góc độ của bác bảo vệ trong trường nhìn sang, chỉ thấy được thân hình mảnh mai của nữ sinh bị che lấp đi hơn phân nửa, cả người chỉ lộ ra bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối, nhìn lẻ loi cô độc làm người ta thấy thương cảm.

Tinh thần phút chốc trở nên suy sụp, tay Mộ Yến Thần khẽ vuốt trán cô, con ngươi đỏ thẫm nhìn thẳng vào mắt cô, khàn khàn nói: "Hôm nay người anh có chút không thoải mái. Lan Khê, hôm nay ngoan ngoãn, đừng gây sự, được không?"

Câu này thốt ra, anh đã hạ thấp tư thái của bản thân xuống, dùng giọng điệu của người đàn ông tuyệt vọng cầu xin người mình yêu.

Hốc mắt Lan Khê đỏ lên, ý lạnh trên khuôn mặt dần tan đi, lòng cũng từ từ mềm xuống.

Bầu không khí cũng không còn nặng nề như vừa nãy. Mộ Yến Thần tựa người vào vị trí cũ, hít vào thở ra thật sâu vài lần, sau đó anh nâng tay xoa nhẹ gương mặt Lan Khê, mặt cũng tiến tới gần, hỏi nhỏ: "Năm ngày không gặp mặt, em có nhớ anh không?"

Thời điểm ngồi trong xe đợi cô, anh cảm thấy khoảng thời gian chia ly ngắn ngủi này như có hàng ngàn con sâu bọ đục khoét trái tim anh. Vô luận là lúc anh nhàn rỗi hay bận rộn, thanh tĩnh hay mê mang, loại đau nhức này vẫn hành hạ trái tim anh trong âm ỉ, khát vọng được gặp cô càng lúc càng lớn.

Cô không đáp lời.

Khô miệng trong bóng đêm cong lên thành nụ cười yếu ớt, trán anh tựa vào trán cô, thì thầm: "Anh rất nhớ em."

Loại cảm giác này, có phải người ta hay gọi bằng hai chữ “mê muội” hay không?.

Có lẽ là quá cô đơn——

Lan Khê nghĩ, có lẽ đoạn thời gian này, mình cô chống chọi với vết thương, không có ai quan tâm, nên vào thời khắc này, cô dễ dàng thỏa hiệp với anh.

Cô cắn môi, làn nước mỏng manh phủ trong mắt, nhỏ giọng nói: "Giường ở kí túc xá cứng lắm, đầu gối em lại bị thương không thể lật người, buổi tối nằm cứng ngắc một chỗ rất mệt."

Thời gian này, cứ mỗi đêm là chỗ bị thương lại đau nhức lên, muốn lăn qua lăn lại cũng không dám, mà nằm yên trên cái giường cứng ngắc của kí túc xá, quả thật là một cực hình.

Mộ Yến Thần làm sao không nhận ra giọng nói của cô chứa đầy sự uất ức?

Giấy đầu tiên anh cảm thấy hơi khiếp sợ, nhưng khi nghe được sự lệ thuộc trong lời nói của cô, anh lại cảm thấy rất may mắn, may mắn cô không phải là người có tâm lạnh, sự lạnh lùng của cô đều không kiên trì được lâu. Sự thỏa hiệp bất ngờ của cô, làm anh hơi bối rối.

Đưa tay sửa sang lại dây an toàn thật cẩn thận, đôi môi mỏng thuận thế in tại mi tâm của cô rất lâu, rồi đành: "Không cần lo lắng, lại chỗ anh ngủ, sẽ thoải mái hơn."

Sống hai mươi bảy năm, đây là lần đầu tiên anh biết được mùi vị khi thật lòng xót xa cho một người.

Cảm giác tuy hơi khác lạ như dường như nó đang bỏ khuyết một phần tâm hồn hoang sơ của anh.

Mặc dù phía trước có thể là hồ sâu nguy hiểm, ngã vào có thể sẽ tan xương nát thịt. Nhưng anh không lo lắng, chỉ cần có một giây phút hòa thuận, vui vẻ ở bên cô như thế này đã đủ rồi.

Trong ngực còn ôm túi xách chứa đầy bài kiểm tra cùng sách ôn luyện, ban đầu cô dự định sẽ trở về kí túc xá học bài. Nhưng một lần nữa lại đến nơi này.

Cánh cửa được mở ra, Lan Khê chậm rãi bước vào, kinh ngạc phát hiện kệ giày sau cửa có hai đôi dép màu hồng, nhìn thoáng qua rất vừa với cỡ chân của cô. Cô tò mò thử vào một đôi dép, rất êm ái, lòng bàn chân cứ như đạp trên một đám mây bông bồng bênh.

Mộ Yến Thần đi phía sau cô, mắt luôn nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ đang vui vẻ mang dép mới đi đi lại lại.

Nhưng một khắc sau, sắc mặt Lan Khê đột nhiên tối xuống! !

Cô nhớ tới lời nói của Nhiếp Minh Hiên, Mộ Yến Thần đang hẹn hò. Trong ngôi nhà này lại xuất hiện hai đôi dép nữ, khả năng rất lớn là chuẩn bị cho người con gái đáng ghét kia. Nghĩ tới đây, chân Lan Khê giống như chạm phải điện, nhanh chóng hất chiếc dép dưới chân ra xa. Vì dùng lực quá lớn, chạm phải vết thương. Cô đau đớn rên lên.

Mộ Yến Thần nhíu chặt lông mày lại.

"Em lại lộn xộn gì nữa?" Anh nhẹ nhàng nói, tay nhanh chóng nắm lấy tay cô, một cánh tay khác thì ôm chặt vòng eo mềm mại.

Sách rơi đầy đất.

Lan Khê hoảng hốt ôm chặt lấy cổ anh. Khoảng cách hai người rất gần, tâm cô lại nhói lên liên hồi. Anh nói cô không được lộn xộn trong tổ ấm của anh cùng người phụ nữ khác phải không?.

"Anh thả tôi xuống đi, tôi tự mình đi được, té một cái cũng không bị tàn phế. Chẳng lẽ anh không biết, ba tôi chả buồn quan tâm xem tôi té thành cái dạng gì sao? Anh tội gì phải rơi vào cho một người" cô không khách khí lớn giọng, bình tĩnh đối diện với anh.

Cánh tay Mộ Yến Thần cứng đờ.

Sắc mặt trở nên ủ dột, anh thật không hiểu vì sao mới vừa rồi còn rất tốt lại đột nhiên chuyển biến xấu đi. Nhưng anh không một lời phản bác, tùy ý để cô trút giận. Anh ôm cô càng chặt hơn, bế bổng cô lên đi tới giữa nhà, thả cô xuống tấm thảm lông dê mềm mại, dịu dàng nói: "Ngoan nào! Anh giúp em mang sách tới đây".

Lan Khê chống tay trên thảm, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, sự chua xót trong lòng còn chưa rút đi, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Người đàn ông này, bầu không khí này, làm cô trở nên rối loạn.

Mộ Yến Thần quay lại cửa đổi giày cùng áo khoác, rồi đi đến lò vì sòng lấy một ly sữa tươi ra, anh đem ly sữa đến cho cô: "Em uống sữa đi, khi nào muốn nghỉ ngơi thì nói với anh. Anh ôm em trở về phòng, " Sau đó rũ mắt nhìn đầu gối cô, "Đầu gối có cần xức thuốc không? Em có mang theo thuốc không?"

Lan Khê giận dữ, ngược mắt: "Cần phải bôi thuốc. Nhưng em để thuốc trong kí túc xá rồi."

Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn cô đã có chút phản chấn tinh thần, tuy cô còn chưa được vui nhưng đã biết cất giấu sự bức bối vào trong lòng. Vậy cũng tốt, chỉ cần cô không dùng vẻ mặt tuyệt vọng đứng trước mặt anh là được rồi.

"Anh đi ra ngoài giúp em mua thuốc." Anh hồi hồn, nhẹ nói một câu.

Đặt sách lại bên cạnh cô, quay lưng đi ra cửa. Khi đến cửa thì anh quay đầu lại, ánh sáng trong con ngươi lập lờ, bất định, do dự nói: "Anh đi ra ngoài rồi sẽ nhanh trở về. Em sẽ không bỏ đi, phải hay không?"

Tay anh nắm trên khóa cửa, trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi. Anh sợ cô sẽ đột ngột biến mất.

Vì không cách nào xác định được, nên anh mới hỏi một câu như thế.

Bốn mắt chạm vào nhau, đôi mắt trong suốt của Lan Khê chỉ đơn thuần chứa đựng sự khó hiểu. Mộ Yến Thần đột nhiên lúng túng, không nói thêm gì nữa, lấy áo khoác xuống, mở cửa đi ra ngoài.

Lan Khê nhìn cánh cửa đóng lại, vẫn chưa thể hiểu được ý của anh.

Cô ngoan ngoãn lê đầu gối bị thương đến ngồi bên cái bàn thấp, bày bài tập lên trên bàn. Nhìn lướt qua đồng bài tập tựa hồ như vĩnh viễn làm không hết, rồi còn kì thi giữa kì đang sắp đuổi đến nơi, cô cảm thấy nhức đầu, gương mặt kẻ sát mặt bàn. Trong đêm yên tĩnh thoáng thoáng mùi hương sữa, có người con gái ngoan ngoãn chờ một người đàn ông trở lại.

Cô không phải là người thích phí công sức đi nghiên cứu kĩ lưỡng một vấn đề. Giống như khi nghĩ tới hai đêm hoan ái trong nhà họ Mộ, cảm thấy nhức

đầu, bộ não sẽ nhanh chóng lơ đi chuyện này. Cũng không muốn thừa nhận việc bản thân giấu mọi người đi đến nhà của anh hai là một tội ác tày trời, đang lan tràn khắp nơi.

Một phút đồng hồ sau, cửa lại mở ra. Mộ Yến Thần mang theo không khí lạnh đi tới.

Sắc mặt anh không tốt, nhưng vẫn bình thản đi về phía cô, ánh mắt có chút mơ hồ, khàn khàn nói: "Em học bài trước đi, lát nữa anh giúp em bôi thuốc."

Anh tiếp tục đi về phía bên trong, dường như đang ần ần, chịu đựng gì đó.

Lan Khê phát hiện có điều bất thường.

Cô thỉnh linh kéo nhẹ tay áo anh, không có cảm giác cả người anh cứng đờ. Cô ưỡn thẳng người lên, tay nhỏ bé vén mái tóc, sờ lên trán anh, đụng phải một cổ lửa nóng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Cầu xin anh đừng lại

Mộ yến thần bởi vì động tác của cô mà trở nên cương cứng người.

Hồ hấp Lan Khê căng thẳng, đôi mắt trong trẻo nhìn anh, lo âu nói: "Anh sốt lên rồi nè?"

Lúc này cô mới biết vừa nãy khi ở trên xe anh nói thân thể không được thoải mái là có ý tứ gì.

Bị sốt đến độ này làm sao chỉ có thể không thoải mái được?

Mộ Yến Thần cứ đứng như vậy một lúc lâu, cố ý hướng thụ nhiệt độ ấm áp của lòng bàn tay cô, nhắm mắt, nhẹ nhàng đem lấy tay cô kéo xuống, môi mỏng tràn ra âm thanh khàn khàn: "Em ngồi lại chỗ cũ đi."

Trong mười năm trở lại đây, số lần anh phát sốt như thế này chỉ đếm trên đầu ngón tay, không phải là anh chú ý giữ gìn cẩn thận sức khỏe, mà là lí trí của anh không cho phép bản thân xảy ra vấn đề gì. Bởi vì công việc cần có sức khỏe làm tiền vốn nên anh không cho phép mình được phóng túng trong bất kì sinh hoạt nào có nguy cơ ảnh hưởng đến sức khỏe. Còn có một nguyên nhân khác, chính là khi anh bệnh nặng, lúc ấy sẽ có lý do nghỉ ngơi chính đáng. Nói là nghỉ ngơi nhưng thật sự thời điểm ấy, sự cô lập, quanh quẩn sẽ tăng thêm gấp trăm lần, thấu đến tận xương, đau nát lòng.

Chớp mũi Lan Khê đỏ ửng, cô muốn kéo cánh tay anh lại nhưng chụp hụt vào không khí, đành phải cắn răng đứng dậy phía sau anh.

"Nhưng rõ ràng là anh đang sốt mà!" Cô gấp gấp kêu lên.

Mộ Yến Thần đứng yên tại chỗ, không phải vì giọng nói của cô mà vì anh lo lắng cho vết thương nơi đầu gối của cô nhóc này. Khi cô đứng lên, trong nháy mắt anh nghe được cô khẽ hít sâu vào vì đau đớn của vết thương. Cô nhóc này vẫn luôn hành động tùy hứng, không bao giờ chịu suy nghĩ đến bản thân cả.

Ngón tay nhẹ nhàng cuộn lên, anh mím môi xoay người lại

"Đừng động dậy nữa, anh không đi, lấy thuốc xong rồi sẽ quay trở lại" Bóng dáng mạnh mẽ rần rần đến gần, bàn tay nóng bỏng vì bị sốt cao khẽ vuốt mái tóc cô, cho cô sự an ủi dịu dàng.

Lan Khê cũng không hiểu nổi tâm trạng của mình lúc này, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Sự chua xót trong lòng ngực còn chưa tan đi hết, cô lại cảm thấy hơi xấu hổ. Xấu hổ vì bản thân biểu hiện sự quan tâm, lo lắng cho anh một cách lộ liễu. Vì sự xúc động khó kìm nén của bản thân mà Lan Khê có chút không cam lòng.

Cô cắn môi, lưng túng gật đầu, ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi cạnh bàn thấp.

Hơi lạnh cùng sự ấm áp giao hòa trong lòng Mộ Yến Thần. Rất lâu sau, ánh mắt của anh từ trên người cô mới chịu thu hồi lại

Sau một lúc anh cầm thuốc đi về phía cô, bước trên tấm thảm lông dê, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn về đồng bài tập đang bày khắp cả mặt bàn, chưa có quyển vở hay quyển sách nào được mở ra hết —— chẳng lẽ từ nãy giờ cô vẫn ngồi một chỗ ngây ngốc?

Anh ngồi bên cạnh cô, chân dài duỗi xuống phía dưới bàn, bóng anh bao phủ lấy cả người cô.

Anh ngậm hai viên thuốc hạ sốt vào miệng, ánh mắt trầm tĩnh như nước liếc nhìn về cô gái nhỏ đang ngồi thu mình ôm gối. Anh không cách nào suy đoán được tâm trạng bối rối hiện giờ của cô, một hồi lâu nói thật nhỏ: "Cho anh mượn ly sữa tươi."

Anh chỉ về phía ly sữa lúc nãy bung đến cho cô.

Lan Khê sừng sốt.

Tay nhỏ bé nhanh chóng nâng ly sữa tươi lên, nghiêng người đưa tới trước mặt anh, thấy sắc mặt anh có chút tái nhợt. Cô quýnh lên, chỉ sợ anh không có sức cầm ly sữa, một cánh tay liền chống xuống mặt thảm để ổn định lại thân thể, tay kia thì đưa ly sữa đến gần môi anh, nhìn anh chăm chú, ý bảo anh há miệng.

Trong một buổi tối, tâm trạng của Mộ Yến Thần không biết bị Lan Khê làm lay động bao nhiêu lần rồi? Sắc mặt anh trầm xuống, mắt nhìn đăm đăm vào cô.

Từ ngày đầu quen biết cho đến giờ, chẳng lẽ cô còn chưa biết anh không có thói quen cùng người khác có những hành động thân cận như thế này sao? Đặc biệt là việc mớm thuốc, loại hành động này tựa hồ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên người anh. Cái loại yếu đuối, bệnh hoạn này không hợp với khí chất của anh.

Nhưng mép ly đã sát ngay khóe miệng anh.

"Anh làm gì còn không chịu uống?" Lan Khê cau mày, không vui nhắc nhở.

Một tiếng nhắc nhở này làm khuôn mặt tái xanh của anh có chút thần sắc trở lại, môi mỏng theo bản năng khẽ nhếch lên, dòng sữa tươi chảy vào, hương vị ngọt ngào bao quanh đầu lưỡi, đẩy hai viên thuốc trôi tuột xuống cổ họng.

Mùi vị sữa nồng nàn, thơm mát nhanh chóng tràn khắp khoang miệng.

Lúc này hai hàng lông mày đang nhíu chặt của Lan Khê mới nhẹ nhàng dần ra

Sự lúng túng của Mộ Yến Thần càng ngày càng lớn.

—— Anh đang nằm mơ sao? Sự yên bình, ảm áp của đêm nay không chút chân thật, làm anh chưa dám tin vào những gì mình đang trải qua.

Đầu lưỡi rõ ràng đang đắng nghét lại được vị ngọt của sữa tẩy đi không còn chút gì. Trong lòng cũng rõ ràng rất đau đớn, từ lần trước khi cô đòi kết thúc cho tới giờ, anh vẫn chưa có can đảm đối mặt với sự đau khổ này, nhưng mà. Nhưng mà giờ phút này, cô lại gần bên anh, đem đến cho anh sự ấm áp, trong lành đến tận xương tủy. Mí mắt anh buông xuống, sợ bản thân sẽ lần nữa mất đi tự chủ.

Càng không nghĩ tới nháy mắt tiếp theo, Lan Khê đặt ly sữa xuống, rồi nhẹ nhàng lấy tay lau khóe miệng anh.

—— Chỗ đó có dính tí sữa.

Hành động của cô như đốt lên một ngọn lửa nơi đáy lòng hoang vắng của anh, làm nó bùng cháy mạnh mẽ, thiêu rụi lí trí đang yếu dần của anh.

Ánh mắt thâm thúy ngược lên nhìn cô, khoảng cách gần dưới ánh đèn, ánh mắt cô sáng rực như sao trời, trong đáy mắt là sự ân cần lo lắng, tim của anh như bị một bàn tay buộc chặt. Cánh tay cô còn chưa kịp rút về, đã bị anh kéo mạnh lại. Anh vâng theo tiếng gọi của trái tim, cúi người hôn lên đôi môi anh đào đỏ bừng.

Sự mềm mại, ảm áp của đôi môi lan tỏa hết các ngõ ngách trong lòng anh

Anh muốn làm như vậy đã lâu rồi.

Đã tận năm ngày rồi.

Từ sau khi tách ra, không phút nào anh không ngừng ham muốn được ôm chặt cô, được hôn cô thật sâu. Anh muốn thông qua nụ hôn để dốc cạn hết tình cảm của mình cho cô biết, rằng anh yêu cô, thương cô đến độ nào.

Trên thế giới này, không có thứ gì mềm được như môi cô, anh không tự chủ được cứ triền miên, trần trọc quanh nó. Thừa dịp lúc cô mất đi ý thức phòng bị, anh cạy mở kẽ răng cô ra, đem vị sữa nồng đút cho cô, mút chặt chiếc lưỡi thơm tho để cho nó nhiễm đầy hương vị nam tính của anh. Động tác của anh càng lúc càng ngoan độc, bùng nổ mạnh mẽ, mút rồi lại hút, tìm mọi cách mời cô khiêu vũ trong bản nhạc của nụ hôn bất tận.

Cô muốn lui về phía sau, bàn tay to lớn liền giữ chặt gáy, kéo cô lại gần anh hơn, lưỡi cũng bị cắn nuốt nhiều hơn.

Cảm giác bất lực lần nữa hù dọa cô, khóe mắt Lan Khê rỉ ra những giọt lệ, nhớ đến hai đêm điên cuồng và đau đớn kia thì hai tay đang chống trên mặt thảm run lay bầy. Cô chịu không nổi nữa, bàn tay nhỏ bé phủ lên mu bàn tay to lớn, cầm thật chặt, dùng phương thức không tiếng động cầu xin anh dừng lại, một tay khác cũng ngăn trên lồng ngực anh.

Mộ yến Thần đang ôm chặt hông cô, cũng cảm thấy được sự kháng cự mạnh mẽ.

Anh đột nhiên thanh tĩnh.

Gương mặt đỏ ửng lộ ra tia mê mang, anh chậm rãi mở mắt. Hình ảnh đầu tiên đập vào thị giác là khuôn mặt chìm trong những giọt lệ của cô. Trong lòng anh như có những cây búa lớn thay phiên nhau nện xuống!

Sự tự chủ lại một lần nữa mất đi, những lời cô nói nhanh chóng trở lại trong tâm trí.

Mộ Yến Thần, chúng ta kết thúc thôi.

— Anh tại sao có thể quên, có một số việc càng cưỡng cầu, càng ép uống thì càng mang lại kết quả theo chiều hướng ngược lại. Anh càng hành động như vậy càng dọa cho cô bỏ trốn thật xa.

Chật vật nhắm mắt lại, trán anh dán sát vào trán cô, hai cánh tay ôm chặt cô, vỗ nhẹ lưng của cô, khàn khàn nói: "Xin lỗi. Xin lỗi, Lan Khê Là anh bị sốt đến điên rồi. Anh."

Anh nặng nề hô hấp, con ngươi màu đen lóe lên sự đau lòng, nhẹ giọng nói: "Anh sẽ tránh xa ra. Đừng sợ."

Anh nói xong cũng đứng dậy, con sốt vẫn còn hành hạ nên bước chân loạng choạng, phải chống đỡ vách tường. Gương mặt căng thẳng, anh dừng một chút, rồi đi thẳng đến thư phòng, đem không gian rộng lớn, cô độc để lại cho cô.

Đêm khuya, cửa thư phòng có tiếng gõ cửa.

Mộ Yến Thần tựa vào ghế tập trung xử lý văn kiện, quá mức nghiêm túc mà bỏ qua tràng tiếng vang đầu tiên. Đến khi cánh cửa truyền tới tràng tiếng vang thứ hai, ý thức của anh từ xấp văn kiện mới trở về.

Giờ phút này trong căn hộ của anh sẽ không có người thứ ba.

Anh đặt văn kiện xuống, dằn dò vài câu tiếng anh với đối phương đang cách một đại dương. Màn hình laptop cũng tắt đi, anh đứng dậy, đi tới mở cửa thư phòng.

Cánh cửa mở ra, hình ảnh bên ngoài làm đầy lòng anh chưa xốt khôn nguôi.

Lan Khê cứ tưởng rằng anh không thêm để ý cô nữa, nắm tay từ cánh cửa trượt xuống, nhẹ nhàng ngồi xổm trước cửa thư phòng. Hai mắt cô mở to nhìn chăm chú vào đồng bài tập trên tay. Cảm giác mờ mịt bao quanh khắp người cô.

Gương mặt của Mộ Yến Thần vào thời khắc này càng thêm trắng tái.

Lan Khê cũng rất kinh ngạc.

Thu hồi tâm tình, cô trầm mặc mấy giây, ngược mắt, thanh âm êm ái hòa lẫn sự cầu xin: "Anh có thể giúp em xem qua mấy bài tập này không? Em đã tham khảo rất nhiều sách nhưng vẫn không biết làm."

Ngồi ngồi một mình mấy tiếng đồng hồ, xem qua rất nhiều sách tham khảo nhưng vẫn không hiểu được vấn đề. Cảm giác quá thất bại, quá vô dụng.

Bóng đêm ảm đạm, giống như có một kết giới đen đè lên khắp toàn thân anh, chặn ngang hô hấp.

Mộ Yến Thần cố kìm nén sự nhức nhối dâng trong đáy mắt, chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhắc bóng cô lên hướng vào trong thư phòng, môi mỏng dịu dàng mơn trớn đỉnh đầu cô, giống như đang an ủi, dỗ dành.

Anh có chút hận mình, vì sao có thể quên được mục đích khi chờ cô tới đây chứ.

Ghế ngồi rất rộng, mình cô ngồi hơi trống trải.

Trên bàn bày đầy văn kiện cùng những tờ hợp đồng bản gốc, cô nhìn qua một lượt, toàn là hợp đồng trị giá hàng tỷ. Cảm thấy những bài tập khoa học tự nhiên của mình đặt kế những tờ giấy giá trị này không có chút tương xứng, cô lấy ra lại bị anh ngăn lại.

"Không học bài sao?" Anh trầm giọng nói.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, gạt đồng văn kiện qua một bên. Bóng đêm càng lúc càng nồng, anh vừa từ nước ngoài trở về, hiện giờ còn đang sốt cao mà vẫn bán mạng cho công việc.

Hốc mắt khẽ ướt át, cô hít sâu vài hơi, cố gắng đem suy nghĩ trở lại với việc học.

Cô thật không hiểu đâu là giới hạn cuối cùng của sự kiên trì? Cô luôn làm tổn thương anh, nhưng anh luôn đối xử chân thành, tha thiết với cô, sự chân thành của anh làm cô không cách nào cự tuyệt được. Vì một tình cảm không có tương lai, chỉ có đau cùng thương mà hi sinh nhiều như thế, liệu có đáng không anh?

Giọng nói trầm thấp của Mộ Yến Thần vẫn đều đều vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Vẫn như cũ, lời ít ý nhiều, giảng giải vào đúng trọng tâm vấn đề, logic rõ ràng dễ hiểu, Lan Khê chỉ cần nghe một lúc đã hiểu thông suốt. Lan Khê nghe những công thức hóa học được nhả ra từ trong miệng anh, hiển nhiên là những lý luận mà cô vô cùng quen thuộc, ánh mắt ửng hồng nâng lên, quay qua nhìn anh.

"Mộ Yến Thần, vì sao anh luôn hiểu rõ ràng nội dung của chương trình học lớp 12 thế?" Thanh âm khàn khàn khẽ hỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Anh ơi, chúng ta đang phạm tội sao?

Gương mặt góc cạnh của Mộ Yến Thần nhanh chóng trầm xuống.

Lan Khê nhìn anh ở khoảng cách gần, giọng nói êm dịu như ru lòng người: "Chương trình học của anh đều theo giáo trình ở nước ngoài, 17 tuổi đã tốt nghiệp đại học chính quy, anh cần bản không thể hiểu rõ được chương trình học trong nước."

Đôi môi đỏ tươi khó khăn thốt ra những âm thanh khàn đặc: "Vì sao em đưa ra bài tập nào anh cũng có thể giảng giải ngay lập tức? Anh học chuyên về ngành tài chính chứ không phải là hóa học, đúng không?"

Trong lòng cô đã có sẵn đáp án, chỉ là vẫn chưa muốn thừa nhận.

Đôi môi anh mím chặt lại, hạ bút xuống, nhẹ nhàng tựa vào ghế ngồi sò vào đôi môi. Anh cảm thấy hơi khó chịu, tình nguyện đối tốt với cô trong âm thầm lặng lẽ nhưng lại bị cô dễ dàng phát hiện. Mọi chuyện bị vạch trần như thế làm anh cảm thấy bản thân bị nhìn thấu, không thoải mái chút nào.

Tâm trạng khó chịu nên không muốn trả lời. Anh nói yêu cô không đơn giản là để thỏa mãn sinh lý bình thường, hay tìm cảm giác hoan ái giữa nam và nữ. Anh chỉ là toàn tâm toàn ý làm mọi điều vì người anh yêu thôi.

Anh bỏ qua thời gian dụng tâm với những hóa đơn, hợp đồng có giá trị hàng tỷ, đủ sức rung chuyển cả thành C để đi tìm hiểu, nghiên cứu giáo trình của học sinh cấp ba. Trong thời gian đi công tác ở nước ngoài cũng bỏ luôn một khóa tập huấn về những vấn đề hợp tác thương mại giữa các nước, làm việc cả ngày lẫn đêm, chỉ mong có thể trở về nước thật sớm. Vì anh nhớ kỉ thi giữa kì của cô sắp đến, sợ tâm trạng cô không tốt sẽ ảnh hưởng xấu đến việc thi cử, nên muốn gấp rút trở về giúp đỡ cho cô. Những chuyện này hình như đã quá ngây thơ, quá hoang đường rồi.

Anh không cách nào nói ra miệng được.

"Không quan trọng " Giọng anh trầm thấp nhấn mạnh từng câu chữ, "Lúc rảnh rỗi thì có xem qua mấy cuốn sách của em, nhìn sơ quá là có thể nhớ lại được. Chúng ta làm bài tập tiếp đi, làm xong sớm nghỉ ngơi sớm."

Hai bàn tay Lan Khê đặt trên bàn, rất nhanh liền không kiềm chế được, run mạnh lên.

Gương mặt tái nhợt của anh kích thích tuyên lệ của cô, hơi nước đã ngập trong đôi mắt, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Suy nghĩ rất lâu, cô từ từ xoay người lại, hai cánh tay nâng lên ôm chặt lấy cổ anh. Thân thể mềm mại vì khóc mà run lên từng hồi, nước mắt cô làm ướt đầm hết cổ anh, ấm áp và rất nóng bỏng.

Hô hấp của Mộ Yến Thần như bị tắc nghẽn lại.

Hai con ngươi đen thẳm thoáng tăng ánh sáng nhạt, chưa kịp thích ứng với những việc đang xảy ra, sợ hãi nên chưa dám ôm chặt lấy cô. Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu, môi mỏng dán sát vào mái tóc đen óng, vừa định mở miệng hỏi, lại cảm thấy cổ truyền đến sự đau nhức vì hàm răng bén nhọn của cô đang gặm chặt lấy nó. Cảm giác đau nhức cùng tê dại đột ngột tập kích toàn thân, làm anh cứng ngắc hết người.

Bàn tay do dự dừng trên không trung mấy giây, cuối cùng đáp xuống món trăn mái tóc cô.

"Mộ Yến Thần, em đã nói với anh đừng đối tốt với em nữa mà?" Cô ghen ngào, mang theo một tia hận ý, nghiêng răng nói.

Mộ Yến Thần không trả lời, ánh sáng trong con ngươi lập lòe chớp tắt.

"Nhưng vì sao anh vẫn cố chấp. Vì cái gì mà cố chấp đến độ này! !" Cô khóc nức nở lên, kích động hét lớn: "Anh đừng nghĩ sự kiên trì của anh sẽ có kết quả, tôi sẽ không vì những việc này mà chấp nhận anh đâu! Tôi không phải là đứa không hiểu chuyện, tôi không muốn loạn luân mà!"

Cô khóc trong sự thê lương, xót xa tội cùng.

Khoảng cách giữa hai người là tay ghế ngồi, mặt anh tối sầm xuống, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô, sợ cô vì kích động mà té xuống ghế.

"Không chịu nổi đến thế sao?" Môi mỏng dán sát tai cô, nhỏ giọng nói.

Cánh tay đang ôm cô cảm nhận rõ ràng cô run kịch liệt.

"Không chịu nổi anh đối tốt với em, trái tim bắt đầu muốn chấp nhận anh, nhưng lí trí lại phản kháng mạnh mẽ, đúng không?" Anh tiếp tục ép hỏi.

Cả người Lan Khê giống như bị độc của bò cạp chích phải, bùng nổ anh ra, liên tục gãy dựa muốn thoát khỏi lồng ngực anh, không muốn nghe những lời anh nói nữa. Hai cánh tay Mộ Yến Thần lại cứng như sắt thép, quán chặt lấy cô, cưỡng chế cô phải ngồi yên trong lòng, không cho làm loạn.

"Kháng cự cũng vô dụng thôi, Lan Khê, ngoan ngoãn trả lời anh mau?" Cô vẫn còn muốn gãy giữa, Mộ Yến Thần siết chặt hai tay hơn nữa, cười yếu ớt, giọng nói âm trầm: "Anh cũng từng nói qua, một ngày nào đó nếu không nhận được, anh sẽ kéo em xuống địa ngục mất, giống như thế này——"

Cách sợi tóc, anh ngậm cả vành tai cô vào miệng, dùng đầu lưỡi nóng bỏng mô tả hình cung của vành tai, mang đến cho cô từng trận tê liệt.

"Mộ Yến Thần." Cô liều mạng kháng cự, dùng hết sức đẩy anh ra.

Cô càng gãy dựa thì tim anh càng đau, sự châm chọc trong đôi mắt dần mất đi, thay thế bằng nỗi ưu thương, rét buốt. Anh buông lỏng tai cô ra, vỗ nhẹ vào lưng cô để cô dần bình tĩnh lại, một môi vùi sâu vào mái tóc dài, thì thầm "Không sao cả."

"Lan Khê, mỗi ngày anh đều sống trong sự dằn vặt giữa tình cảm và lí trí, em bây giờ có thể hiểu cảm giác này khó chịu đến mức nào chưa?"

Em có thể hiểu không?

"Chỉ cần có thể gần em thêm một chút là anh đã rất vui mừng, nhưng nếu đến quá gần lại sợ sẽ tổn thương em nhiều hơn, vì tình cảm này vốn đã bị nguyên rủa từ đầu. Anh không hiểu bản thân vì sao lại mâu thuẫn như thế, nhưng anh thà sống trong nỗi dằn vặt, thống khổ cũng không muốn thả em đi, để mãi mãi biệt ly không ngày gặp lại".

Lan Khê dần an tĩnh lại, cảm xúc rất mạnh, nhưng dù có đau đớn rất nhiều vẫn không có biện pháp để thanh tĩnh.

Cô biết chính bản thân mình không đành lòng nổi.

Cô luyến tiếc, không buông bỏ được sự ấm áp mà anh đem đến.

Cô sợ rằng một khi đã tuyệt tình buông bỏ anh, thì trên thế giới này sẽ không bao giờ xuất hiện người có thể đối tốt với cô như thế này nữa.

Nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, nóng bỏng, ướt át hết khuôn mặt, cô cố nén không cho tiếng khóc phát ra, cứ khóc rồi khóc.

Ngon sóng đau nhức trong lồng ngực của Mộ Yến Thần cũng dần thoái lui đi, trong đáy mắt là một không gian hoang vu, khô cằn. Sắc mặt anh tái nhợt, môi vẫn dán sát tai cô nhỏ giọng nói: "Loạn luân thì thế nào. Chúng ta không phải đã sớm loạn rồi sao?"

Lời nói cấm kỵ, đại nghịch bất đạo như vậy làm Lan Khê chấn động, bất giác lại nhớ đến hai đêm vùng vẫy trong địa ngục ấy.

Bàn tay chế trụ đầu cô, Mộ Yến Thần cúi đầu, nhấn mạnh câu hỏi: "Lan Khê, anh hỏi em—— muốn theo anh loạn tới cùng không?"

Mọi động tác của cô bị tắc nghẽn hoàn toàn, khí quản bị bóp chặt, trốn tránh không muốn trả lời vấn đề của anh, một giọt lệ nặng nề rơi xuống, chua xót vô cùng. Thế nhưng hôm nay anh nhất quyết dồn ép tới cùng, ép sát mặt cô vào mình, lạnh lùng hỏi: "Anh hỏi một lần cuối cùng—— Lan Khê, muốn theo anh loạn tới cùng không?"

Loạn tới cùng.

Ba chữ thật đơn giản nhưng có sức công phá cực lớn, đang dần phá hủy thế giới nhỏ bé trước giờ của cô, đập đổ mọi quan niệm đạo đức, luân thường mà cô vẫn luôn tuân theo. Cái gì là ruột thịt máu mủ, là thuần phong mỹ tục, là quan niệm đạo đức xã hội. . . . Những thứ ấy cô đều không thể nhìn tới được, đôi đồng tử đen ngập tràn trong nước mắt, giờ phút này chỉ thấy duy nhất người đàn ông trước mặt.

Chỉ có duy nhất Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần hé mở đôi môi, còn đang định ép buộc, Lan Khê không muốn nghe anh nói nữa, nhấc người lên, vịn vào vai anh, cắn thật mạnh vào đôi môi mỏng đáng ghét kia, không cho nó tiếp tục dồn ép, truy hỏi cô nữa.

Xin đừng cho cô biết bản thân cô đang có hành động gì.

Cũng đừng vạch trần những tội lỗi mà cô đang phạm phải!

Trong đầu Mộ Yến Thần như có quả ngư lôi nổ tung lên, cả người hoàn toàn hóa đá.

Khi anh dồn ép cô, đã chuẩn bị tốt tâm lý cho việc cô một lần nữa cự tuyệt. Anh mang tâm lý tuyệt vọng thốt ra câu hỏi đó, tình nguyện cá chết lưới rách, bức cô cùng bản thân đến tận ranh giới cuối cùng. Kết quả xấu nhất cũng chỉ là trái tim sẽ lần nữa bị một dao đâm lấy, dù sao cũng là do cô tự tay đâm dao vào tim anh, không sao cả, chỉ cần là cô, việc gì cũng có thể.

Nhưng sự thỏa hiệp bất ngờ của cô là điều anh không dám tính tới.

Thế nào cũng không ngờ tới việc cô chủ động hôn anh. Anh luôn cho rằng vì cô mềm lòng, yếu đuối nên lúc nào cũng trong tình thế bị động, buộc phải tiếp nhận những cử chỉ thân mật của anh. Nhưng hành động của cô hôm nay, anh có thể lí giải rằng cô đã động tâm hay không?. Đã tới mức thích chưa?.

Tròng mắt đen thăm thẳm của Mộ Yến Thần kịch liệt nổi phong vân, sóng dâng lên cuộn cuộn, tràn đầy trong đáy mắt.

Ngay giây thứ hai khi môi cô dán vào môi mình, anh đã kịp lấy lại phản ứng. Ở khoảng cách gần, anh mở mắt nhìn cô tha thiết, thấy rõ được những cọng mi dài thăm thẳm nước mắt. Anh nhấc bóng cô lên, cắn ngược trở lại môi cô, hôn trả lại một cách hung ác. Hai cánh tay mềm mại bám chặt lấy vai anh để ngọn lửa nóng trong ngực anh càng cháy cao lên, như muốn thiêu đốt mọi thứ xung quanh mình.

Kéo ghế ra, anh ôm cô đi thẳng đến phòng ngủ của mình.

Chiếc đèn treo tường được mở lên, phát ra màu vàng của ánh hoàng hôn, làm khung cảnh trong phòng cũng trở nên êm dịu, say lòng người. Anh cùng cô ngã trên chiếc giường rộng lớn, ngón tay anh vuốt ve gương mặt cô, nụ hôn vẫn không bị đình chỉ.

Cảm giác cấm kỵ ngày càng được phóng đại, Lan Khê cố gắng thoát khỏi hô hấp nặng nề của anh, rung giọng nhắc nhở "Anh còn đang sốt."

Mộ Yến Thần thô bạo kéo caravat vứt thẳng xuống đất, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, khàn giọng nói: "Anh đã bệnh nặng từ rất lâu rồi."

Từ khi quen biết cô, mầm bệnh đã tấn công vào người anh, trải qua một thời gian ủ bệnh, đến nay đã tới thời kì chót rồi!

Nói xong anh mạnh mẽ cúi đầu hôn lên cổ cô, động tác cuồng dã ép buộc cô phải ngửa đầu đón nhận. Anh cởi áo cô ra, tay cời đến đầu thì môi hôn đến đó, động tác tuy cuồng dã nhưng không chút thô bạo, ngược lại còn vô cùng nâng niu dịu dàng. Giờ phút này vật dưới bụng anh cương cứng lên, rất đau đớn nhưng anh biết rõ cô là học sinh. Ngày mai còn phải trở về cuộc sống ngày thường, đi học, gặp gỡ thầy cô, bạn bè nên không dám dùng hết sức để hôn, chỉ sợ lưu lại những dấu vết mờ ám trên người cô. Anh chỉ có thể hôn rất nhẹ lên cổ cô, rồi chuyển đến cái cảm nhón nhón xinh xinh, sau đó tiếp tục gài xéo cánh môi đỏ ửng.

Anh chặn lại hô hấp của cô, nhìn giọt lệ rơi ra từ khóe mắt cô. Anh cố gắng hóa giải cảm giác tội lỗi, chua xót trong lòng cô, cũng là để bản thân giải tỏa sự kích động vui mừng vì được cô thỏa hiệp.

Phải có. Cho dù sau này bị luân hãm vào địa ngục, anh cũng nhất định phải có được cô, cho dù chỉ là trong ngắn ngủi.

Anh cũng cam nguyện.

Nước mắt Lan Khê rốt cuộc cũng không còn rơi nữa, nhìn người đàn ông phía trên, than phiền: "Anh hai, nặng lắm"

Câu nói chứa đầy sự oán trách.

Bóng đêm thâm trầm, không khí xung quanh bị nhiễm hơi thở nóng bỏng của hai người cũng trở nên ấm hơn.

Mộ Yến Thần hiểu rõ ý tứ của cô, cô cảm thấy nặng nề không chỉ vì anh đang đè lên cô mà còn vì bản thân cô đang cùng anh dần sâu vào tội ác. Bàn tay mon trón khuôn mặt cô, lướt nhẹ qua gò má trắng hồng, mịn màng, tiếp theo lật người đổi lại thế của hai người, cho cô nằm trên lồng ngực rộng rãi của anh.

"Còn nặng không?" Anh dè dặt hỏi.

Lan Khê không dám nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tái, hàng mi dài rũ xuống che đi đôi mắt tuyệt vọng, vùi mặt vào ngực anh, ấp úng hỏi: "Chúng ta như vậy có tính là phạm tội không?"

—— Cùng anh ruột phát sinh quan hệ, và vẫn tiếp tục quan hệ bất chính này, có tính là phạm tội hay không?

Cô sẽ bị xử mấy năm?

Có phải hay không khi hết hạn tù, cô vẫn bị chìm trong sự khinh thường, phi nhử của người đời, mãi mãi không ngẩng đầu lên nổi?

Cuối cùng thì em Khê cũng chịu thỏa hiệp, hai anh em bắt đầu thời kì yêu đương lên lút ^^

Về sau, anh Thần càng ngày càng lộ rõ bản chất 35 của mình. Mà 35 chưa xứng với tâm của anh. Anh này chắc phải cỡ 75, dè cụ luôn á. Cứ mỗi khi gần em nhỏ là dè em ấy ra cường hôn à. Sợ anh luôn á.

Đoạn đầu chương sau hơi hơi ngọt ngào nhá. Thuỷ đang edit, tối nay sẽ đăng luôn. Hôm nay sẽ cố đăng 3 chương^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thôi thì cứ điên loạn tới cùng đi

Mộ Yến Thần hoàn toàn không thể trả lời câu hỏi của cô.

Bàn tay chạm tới sợi tóc đen mượt, muốn nâng mặt cô lên, cô lại kháng cự, càng vùi sâu vào lồng ngực anh hơn, buồn buồn nói: "Anh đừng nhìn em . . ."

Đừng nhìn bộ dạng của cô vào lúc này.

Mộ Yến Thần cũng không làm khó cô, anh biết rõ nội tâm cô đang đấu tranh gay gắt.

Đôi mắt sắc lạnh, không muốn tiếp tục đề tài rồi rắm này, anh nhẹ giọng hỏi: "Em muốn đi ngủ chưa hay là còn phải học bài tiếp?" Anh giờ tay xem đồng hồ, "11 giờ rồi rồi."

Lan Khê không ngờ giờ phút này anh còn có thể bình tĩnh nghĩ đến những việc khác, khuôn mặt dính đầy nước mắt nâng lên, mê mang nhìn anh.

Đáy mắt anh sâu hun hút, lảng động lại những suy nghĩ phức tạp, che dấu tất cả mọi tâm tình, môi mông hôn lên vành tai đỏ ửng: "Ngủ trong phòng anh hay trong phòng khách?"

Khuôn mặt Lan Khê từ tái nhợt trở nên đỏ bừng, cô không muốn trả lời câu hỏi này, đang nghĩ cách trốn tránh.

"Yên tâm, chọn cái nào cũng thế cả, em ngủ một mình thôi " Giọng nói trầm thấp mang theo sự mê hoặc, đôi đồng tử trong mắt sáng rực lên, thấp thoáng

ý cười trên chốc, "Anh còn phải xử lí công việc, thời gian này ở bên kia là ban ngày, có mấy cuộc họp quan trọng cần tham dự" Một nụ hôn dịu dàng khẽ đặt trên trán cô: "Ngủ một mình được không em?"

Cô có chút kinh ngạc nhưng nhiều hơn hết là đau lòng, giàu có để làm gì khi cuộc sống của anh còn vất vả hơn học sinh lớp Mười hai như cô.

"Anh hai." Những cọng mi run lên, môi hé mở nhưng chỉ thốt lên được hai tiếng quen thuộc.

"Hay cứ ngủ trong này đi, khỏi chuyển tới chuyển lui, " Mộ Yến Thần ngắt lời cô, tự mình quyết định, "Để anh đi chuẩn bị nước nóng cho em tắm, em qua thư phòng dọn dẹp lại sách vở đi, tối nay ngủ không cần để báo thức, sáng mai anh sẽ dậy sớm chờ em đi học, không cần lo lắng bị trễ giờ."

Nói xong thì vỗ nhẹ vào sau gáy cô, giọng anh khàn khàn, đầy từ tính: "Đi đi em."

Bóng dáng anh tuần bất phàm từ giường lớn đứng lên, ôm lấy cô đặt qua một bên giường. Ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của Lan Khê lộ ra tia mờ mịt cùng luống cuống. Cô vùi đầu vào chiếc gối ôm, vẫn còn hơi ngại ngùng, e thẹn.

Mộ Yến Thần rũ hàng mi dài che dấu hơn nửa đôi mắt. Những ngón tay thon dài tao nhã cài lại những cúc áo vừa nảy đã mở ra khi cùng cô dây dưa.

Động tác chậm rãi toát lên sự lịch thiệp, quý phái nhưng tà mị, rất câu hồn nhiếp phách.

Đôi môi mím lại thành một đường thẳng, anh dứt tay vào túi quần, mở cửa đi ra khỏi phòng.

—— Cô vẫn chưa thể thích ứng được, chưa nhanh như vậy đã đột phá tầng cảm kị nặng nề này. Thậm chí, có thể ngày mai khi cô ngủ dậy, sẽ cảm thấy hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Cô còn có đôi chút cảm thấy ghê rợn, do dự, muốn chạy trốn.

Chỉ là có trời mới biết anh đã đợi bao lâu, chịu bao nhiêu đau đớn để có được sự thỏa hiệp của cô.

Nên anh tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội hối hận .

Thời điểm giao mùa giữa hai mùa thu đông, vào lúc rạng sáng, sương mù tương đối dày đặc.

Lớp sương mù buổi sớm tạo ra tầng ánh sáng nhạt, trong tầng ánh sáng ấy, có một bóng người dần dần xuất hiện. Hơi khí lạnh còn đọng lại trên hàng mi dài, sương mù rơi trên áo khoác kết tinh lại thành những giọt nước nhỏ, tiếp theo có tiếng cửa mở, mùi thơm thức ăn liền xông vào không gian nhỏ bé trong xe.

Mộ Yến Thần ngồi vào ghế lái, trong con người đen lấy còn có những tơ máu vì phải thức đêm, nhưng tinh thần lại rất tốt, lộ rõ phong thái lịch lãm, mị hoặc bức người.

"Cầm lấy nào." Giọng nói trầm ấm, quyến rũ vang lên.

Lan Khê nhận lấy hộp thức ăn, cảm thấy nặng, nhìn kỹ lại thì thấy chiếc hộp có tới hai tầng.

"Anh mua nhiều thế, em có phải là heo đầu, ăn sao hết chỗ này?"

Mộ Yến Thần vừa khởi động xe vừa quét nhìn hộp thức ăn, trầm giọng nói: "Không phải em nói Kỳ Diệu cũng thích ăn món này sao? Đem cho con bé ăn với."

Xe chậm rãi lăn bánh, chuyển qua một khúc cua, hướng về phía trường học của Lan Khê.

Ánh mắt lan Khê thoáng qua sự kinh ngạc, một lúc sau mới tỉnh ra, nhìn chăm chú vào hộp thức ăn, khóe miệng không nhịn được cong lên thành nụ cười ngọt ngào lan đến tận khóe mắt, má lúm đồng tiền tròn tròn nho nhỏ vô cùng đáng yêu. Sự vui sướng lấp đầy lồng ngực của cô.

Mộ Yến Thần thấy được nụ cười thanh khiết ấy, ngây ngất một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần để lái xe.

Nhiều năm như vậy, anh chưa từng thử lấy lòng một người nào.

Cũng chưa bao giờ biết được thời điểm khi lấy lòng một người lại có cảm giác tốt đẹp đến nhường này.

Khoảng cách đến trường càng lúc càng gần, hàng mi Lan Khê run mạnh lên, nhìn chăm chú vào một vị trí trước mặt, chính tại nơi đó Mộ yến Thần đã xảy ra tai nạn xe cộ. Đến nay cô vẫn chưa dám đi đến đoạn đường này nữa, cô sợ phải nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng ngày ấy.

"Anh dừng xe ngay tại đầu đường nhé, em sẽ tự mình đi tới trường “ Cô đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng thỉnh cầu.

Dường như Mộ Yến Thần thấu hiểu được suy nghĩ của cô, nhanh chóng dừng xe lại.

Lan Khê định mở cửa xe, lại phát hiện không biết anh đã khóa cửa xe lại từ khi nào.

"Em gần trễ giờ rồi mà." Cô không ý thức được thanh âm mềm mại này rất làm ngứa ngáy lòng người.

Ánh sáng chớp tắt lảng động trong con người đen nháy, Mộ Yến Thần mím môi, bàn tay từ tay lái chuyển sang ôm chặt lấy người bên cạnh. Lan Khê vừa ăn vụng một ít xiu mại, chiếc môi hồng xinh xắn tỏa ra mùi thơm của thức ăn,. Lan Khê còn chưa kịp phản ứng, anh đã nghiêng đầu, ép sát cô:

"Không có thưởng cho anh sao?"

Thưởng?

Làm ơn đi mà, chỗ này rất gần trường đó. Đừng phóng điện lung tung trong môi trường sư phạm được không?

Lan Khê căng thẳng đến quên cả hô hấp, lông mi dài run dử dội. Một phần cảm thấy hành động của anh quá mức lớn mật, và hơn hết....cô vừa mới ăn vụng xiu mại đó. Trong miệng chắc chắn sẽ có mùi!

Than nhẹ một tiếng, anh tỏ ra có lòng tốt nhắc nhở: "Em sắp bị trễ học rồi."

Thôi thì để anh hành động cho nhanh.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nở một cười gian xảo rồi chuẩn xác hôn lên môi cô, đầu lưỡi cạy mở hai hàm răng, thông thả nhấm nấp mùi vị xiu mại trong miệng cô. Xiu mại còn thơm mùi gạo nếp, thật sự rất ngon, hèn gì cô thích đến thế.

Đầu óc Lan Khê sắp hỏng mất rồi. muốn kháng cự. Nhưng động tác của anh quá mức êm ái, quá dịu dàng cuốn cô vào một biển nhu tình ấm áp. Cô có chút...thích thích cảm giác này. Mãi cho đến khi khoang miệng cũng tràn đầy hương vị xiu mại, anh mới hài lòng giải thoát cho cô.

Lan Khê lúc này hồn lìa khỏi xác rồi, đang lơ lửng trên đám mây bồng bềnh.

Đôi mắt Mộ Yến Thần ngập tràn màu sắc tươi sáng, ý cười lan đến tận khóe mắt. Người đàn ông này cứ thích phóng điện với cô hoài à. Anh ngồi lại ngay ngắn, cười cười nói: "Còn năm phút nữa, nhanh một chút, có lẽ vẫn còn kịp."

Nói xong cũng mở khóa ra.

Lúc này Lan Khê mới lấy lại phản ứng.

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vội vàng mở cửa xuống xe. Vì hấp ta hấp tấp nên cái ót đụng vào mũi xe, bị một trận đau điếng. Cô bực mình đóng ầm cửa xe lại, nhanh chân chạy tới trường.

Sáng sớm trời vẫn còn sương, Mộ Yến Thần ngồi an tĩnh trong xe, mắt luôn nhìn chăm chú vào bóng dáng đang vất chân lên cổ mà chạy kia.

—— Hương vị còn đọng lại trong miệng thật sự quá thơm ngon.

Loại cảm giác này, giống như một người đã ăn quen cơm thiêu thịt thối, rồi lại may mắn được thưởng thức món canh cá thơm ngon tuyệt hảo, cảm động đến lệ rơi đầy mặt. Mà cùng lúc này, sâu trong thâm tâm anh lại bắt đầu lo được lo mất, tính toán thời gian tốt đẹp này sẽ kéo dài được bao lâu.

Huyết thái dương liên tục nhói lên, có thể là do mấy ngày nay anh thường xuyên thức đêm, giờ phút này tinh thần được thả lỏng, nên sự mệt mỏi nhanh chóng kéo đến.

Haizz, tới đâu tính tới đó, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

Dù sao cũng đã sớm đi rồi, thôi thì cứ đi đến cùng đi.

Anh nở nụ cười nhạt, nhìn về phía bóng dáng cô biến mất lần nữa rồi mới lái xe rời đi.

Xong tiết thể dục buổi sáng, khi trở về lớp học, Lan Khê vô tình thấy được Y Đóa cùng một nam sinh đứng ngay hành lang.

Không phải cô muốn dừng lại hóng chuyện. Nhưng có nhiều người vây lại xem quá, cô không đi qua được.

"Đồ hèn nhát, chỉ vì bị dạy dỗ hai lần mà không dám quen với tôi nữa, cậu có thật lòng thích tôi không?" Y Đóa rung rung nói. Dáng điệu thanh cao, ngạo mạn ngày thường hoàn toàn biến mất.

Nam sinh cực kì lúng túng, chỉ biết cúi đầu, không chịu trả lời.

"." Y Đóa cười, cười đến rớt nước mắt, "Lúc trước tôi đúng là điên nên mới chấp nhận quen với cậu?"

Nam sinh có chút khó chịu, ngẩng đầu, ngập ngừng nói: "Y Đóa, chúng ta vẫn còn là."

"Mẹ kiếp, ban đầu chính cậu là kẻ bám đuôi, lúc nào cũng sủa hai tiếng “Đóa Đóa” đó! Cậu có dám đem những hứa hẹn lúc đó lặp lại một lần không?" Y Đóa chỉ vào mũi của cậu ta mà hỏi.

Nam sinh lần nữa cúi đầu trốn tránh, chấp nhận bản thân là kẻ hèn nhát.

Màn kết thúc của vở kịch là Y Đóa hung hăng phát tay rời đi, xô ngã vài người trong đám đông. Khi thấy Lan Khê, còn ném cho cô một cái lườm sắc bén.

Một hồi nháo kịch rồi cuộc cũng kết thúc.

Lan Khê đi về lớp học, thấy Kỷ Diệu đang đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa lắc lư.

Cô đi tới, hơi lúng túng mang hộp thức ăn đặt lên bàn.

Kỷ Diệu kéo tai nghe xuống, nhìn bên ngoài cửa phòng: "Tình hình căng như thế xem ra chắc đường ai nấy đi rồi nhỉ?"

Lan Khê đồng ý gật đầu.

"Yeah!" Kỷ Diệu nắm tay thành quyền, con ngươi phát ra ánh sáng không biết là oán hận hay là sáng khoái, "Chủ nhiệm A6 quả đúng là nữ cường nhân!"

"Lên con gì thế?" Lan Khê ngồi xuống bên cạnh cô nàng, mơ hồ nhớ được nam sinh lúc này học lớp 12A6 .

"Cậu không biết hả? ‘ Một đồng ’ cùng nam sinh kia vốn là chàng có tình, thiếp có ý, nguyện mãi sát cánh bên nhau. Kết quả chủ nhiệm A6 vừa mới tung ra một đòn, cuộc tình ấy trong nháy mắt liền bị chết yểu, chết trong nháy mắt thôi đó. Cậu hiểu ý mình không?" Kỷ Diệu tiếp cận cô bạn nói.

Lan Khê mặt tối sầm, lắc đầu một cái.

Kỷ Diệu tiếp tục nói : “Tớ kể từ đầu cho mà nghe, hai người đó yêu sớm, gian tình bay tung tóe nên luôn bị đẽ ý. Một ngày đẹp trời nào đó, hai kẻ yêu nhau tung tăng nắm tay đi dạo, xui xẻo bị cô chủ nhiệm A6 bắt gặp, tên con trai kia vội vàng buông tay đưa con gái”.

"Sau đó?"

"Sau đó... " Kỷ Diệu dừng một chút, miệng cười rất đều "Cô ấy thật lợi hại nha, bỏ qua nam sinh kia, trực tiếp nói với “một đồng”. Cô ấy nói vậy nè: “Em đã sáng mắt ra chưa? Ham yêu sớm có lợi ích gì đâu, thấy có giáo viên là vội vàng buông tay bạn gái ra, loại con trai này có đáng để yêu không? Nó có thể yêu em được bao nhiêu? Cô chỉ là một phụ nữ yếu ớt mà nó còn sợ hãi, tình yêu của hai đứa quá “vĩ đại” rồi đó”.

"Vậy. Sau đó?" Lan Khê tiếp tục hỏi.

"Lúc ấy, sắc mặt của “một đồng” vô cùng khó coi. Vội vàng gỡ cánh tay ra, bảo nam sinh đó nắm lại. Cô chủ nhiệm A6 không thèm nói nữa, chỉ mỉm cười thưởng thức gian tình của hai người đó. Kết quả là nam sinh kia. bỏ chạy."

"Cuối cùng cô ấy còn khuyên nhủ “một đồng”: Biết vì sao cô không muốn các em dính sớm vào chuyện tình cảm chưa? Mấy em chưa có con mắt để chọn đàn ông tốt. Còn chưa biết cái gì mới là hạnh phúc đích thực. Qua chuyện này, em còn có lòng tin vào thằng bé ấy hay không? Nếu như không còn, cũng đừng giả mù sa mưa nói chuyện yêu đương nữa. Đừng làm chuyện để bản thân phải hối hận rồi sau này khi già đi, hồi tưởng lại những chuyện xưa lại tự chửi bản thân mình ngu ngốc."

Thủy đâu có nói quá phải không? Đoạn đầu chương này, 2 anh em để thương lắm nhỡ ^^

Mà mấy bạn đừng vội khen mình đáng yêu, ngại nhảm

Hôm nay mình làm 3c là vì ngày mai mình đi về quê ăn cưới rồi

Nên Thủy và 2 anh em nhà này tạm thời xa mấy bạn trong 3 ngày cuối tuần.

Tuần sau mình sẽ cố edit bù ha.

Mấy bạn chúc Thủy đi làm phù dâu gặp được phù rể độc thân tốt chừng một nửa anh Thần đi

Được như thế là Thủy rút cạn máu phục vụ cho mấy bạn luôn ^^.

bb, mọi người đọc truyện vui nhá.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Anh nói ai ngốc

Ngồi trong lớp học, đầu óc Lan Khê vẫn luôn nhớ tới hình ảnh ấm áp vào lúc buổi sớm. Sự rung động truyền thẳng vào trong trái tim, lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể.

Làn hơi nước mỏng phủ trong đáy mắt cô, che mờ tấm bảng đen phía trước.

Kỷ Diệu sờ sờ mũi: "Xiu mại cho tớ hả?"

Lan Khê nghe bạn hỏi thì tỉnh táo lại, đẩy hộp thức ăn qua: "Ừm."

Từ lần hai người gặp ở bệnh viện, Kỷ Diệu không thèm để ý đến cô nữa, nguyên do là cô không thể trả lời những câu hỏi lúc ấy của Kỷ Diệu.

Bị người bạn thân nhất cố tình ngó lơ, cảm giác này vô cùng khó chịu, cứ thấp thỏm không yên.

Kỷ Diệu lấy xiu mại bỏ vào miệng, vị thơm ngon lan tỏa khắp khoang miệng, được ăn ngon cũng là một trong những điều hạnh phúc nhất nha. Ăn xong hai viên, Kỷ Diệu nở nụ cười gian xảo, mở miệng hỏi: "Mộ Lan Khê, định dùng cái này hối lộ tớ sao? Tớ bảo này, chờ tớ ăn xong, cậu nên tự giác khai ra giữa cậu và anh trai MỘ đã xảy ra chuyện gì?"

"Còn nhớ ngày đầu năm khi hai chúng ta chuyển tới kí túc xá ——" Cô nàng ăn tiếp viên thứ 3, nhai nuốt xong mới nói tiếp: "Cậu hỏi anh Kỷ Hằng có bao giờ ôm hôn tớ chưa, bây giờ tớ suy nghĩ kĩ lại, cảm thấy câu hỏi này có liên quan tới anh trai MỘ, đúng không?"

Ánh mắt trong trẻo của Kỷ Diệu chiếu thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của Lan Khê.

Hôn ở đây không phải là hôn môi đó chứ?

Nếu như thế thì hai anh em nhà này đã vượt qua những cảm kích mất rồi.

Trong lòng Kỷ Diệu thầm lo lắng, cô nàng không thể hiểu nổi, hai người này không phải là những đứa trẻ lên ba, sao có thể làm ra những việc như thế chứ?

Ngửa đầu nhìn lên trần nhà nhìn những băng rôn đỏ chói nhắc nhở học sinh lớp Mười Hai phải biết phấn đấu cho kì thi đại học được "Vương tiện tiện" treo đầy khắp nơi, Kỷ Diệu ngửa đầu để ngăn lại cơn tức giận căng tràn trong lồng ngực, liều mạng hô hấp. Sự trầm lặng của Lan Khê sắp bức điên cô nàng rồi.

Quan hệ của bọn họ là máu mủ ruột thịt.

Huống chi, người đàn ông đó lớn hơn Lan Khê tận mười tuổi.

Ngăn cách giữa hai người nào chỉ có quan hệ tình thân hay luân thường đạo lý mà còn có số tuổi Hai người bọn họ vốn không cùng điểm xuất phát, có sự chênh lệch rất lớn. Kỷ Diệu xoa huyết thái dương, cô nàng cả gan suy đoán nhiều như thế nhưng tận sâu trong lòng đang mong chờ Lan Khê hãy đập mạnh vào bả vai mình, bảo rằng: tớ chỉ đùa với cậu thôi.

Mộ Lan Khê, những gì tớ suy đoán đơn giản chỉ là một sự hiểu lầm thôi phải không?

Một hồi lâu, Lan Khê rót cuộc mở miệng, nhưng chỉ nói ngắn gọn một câu, "Ăn xong nhớ đi vứt rác."

Kỷ Diệu. Ngã.

"Cậu còn gì nói nữa không?" Kỷ Diệu cắn răng nghiêng lợi mang theo hộp thức ăn đứng dậy, ánh mắt u oán liếc nhìn chằm chằm Lan Khê.

Lan Khê gạt đầu một cái, ý bảo có.

Cô bình tĩnh nhìn Kỷ Diệu, nhẹ giọng nói: "Bắt đầu từ hôm nay tớ học ngoại trú, buổi tối sẽ về nhà, chỗ của tớ trong kí túc xá cậu đừng luôn đi, đừng để người khác chiếm dụng."

Đây chính là lời cô muốn nói.

Kỷ Diệu suýt nữa phun ra máu. Cô nàng thật muốn nhéo mạnh vào người mình, càng muốn nhéo tróc da con nhò ngồi bên cạnh. Cô nàng vừa mới suy đoán một đồng việc mà con nhóc này lại chẳng hề phản bác lại một chữ, chẳng lẽ là ngầm thừa nhận?

Tiếng chuông vào lớp vang lên, tất cả mọi người vội vàng trở về vị trí cũ.

Lấy sách vở ra đặt trên bàn, nhưng Kỷ Diệu vẫn không cam lòng, cúi đầu hỏi nhỏ: "Mỗi tối sẽ có người đón cậu về nhà?"

Lan Khê ngập ngừng gạt đầu.

"Về nhà để gặp anh hai cậu?" Kỷ Diệu tiếp tục hỏi.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Lan Khê cố gắng tập trung vào những gì giáo viên đang giảng: "Không phải như cậu nghĩ."

"Cậu biết tớ đang nghĩ gì sao?"

"Biết chứ! Nhưng trước hết đem những tình tiết của truyện tranh hay phim Nhật vứt hết ra khỏi đầu đi, sau đó tớ sẽ nói cho nghe."

"."

Kỷ Diệu đen mặt, có chút chột dạ, quả đúng là bạn thân, hiểu rõ cô nàng đến chân tơ kẽ tóc. Từ nãy tới giờ, trong đầu Kỷ Diệu vẫn nhớ đến những tình tiết của bộ truyện tranh "Boku wa Imouto ni koi wo Suru", quả thật rất kích thích nha. (truyện này tên tiếng anh là "I love my sister", có ai xem chưa, Thủy xem rồi nà)

.

"Vậy rốt cuộc là thế nào?" Kỷ Diệu lấy sách che đầu lại, cau mày không kiên nhẫn hỏi.

Lan Khê lấy bút dạ tô đậm điểm cần nhớ trong sách, môi tái nhợt, hồi tưởng lại lời nói của cô chủ nhiệm A6.

Từng câu nói len lỏi vào lồng ngực cô, làm nó nhói đau lên, không thể hít thở được.

Hôn môi đã là sai trái, nhưng cô và anh hai còn làm những chuyện đại nghịch bất đạo hơn nhiều, hơn nữa anh hai còn. yêu cô?

Nhưng còn cô? Hình như vẫn chưa tới mức đó.

"Hôm đó anh ấy say rượu." Thanh âm trong trẻo từ đôi môi anh đào hòa vào không khí, Lan Khê cúi đầu nhìn cây bút, giải thích, "Anh hai nhầm tớ thành bạn gái của anh ấy, cho nên—— cái đó là ngoài ý muốn."

Đôi mắt thuần khiết nâng lên, mang theo một tia khẩn cầu, giọng nói bình tĩnh: "Thật sự chỉ là ngoài ý muốn, sau này cậu đừng nhắc tới nó được không?"

Kỷ Diệu tròn to mắt lên, những suy nghĩ rối rắm trong đầu ngay tức thời bị tẩy sạch hoàn toàn.

Tầng núi to đè trên người nãy giờ đã được dời đi, Kỷ Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Kỷ Diệu cảm thấy rất không chân thật, vô cùng buồn cười. Cô nàng cố chuyên tâm vào sách giáo khoa nhưng vẫn không nhịn được cười ngả nghiêng trong im lặng. Cứ tưởng là chuyện kinh thiên động địa nhưng hóa ra chỉ là một sự hiểu lầm không hơn không kém.

Cười xong thì Kỷ Diệu hít vài hơi thật sâu, luôn móng vuốt xuống bàn, bấm mạnh vào eo Lan Khê: "Mộ Lan Khê, về sau còn làm tớ sợ hãi thì tớ tuyệt giao với cậu!"

Lan Khê mím chặt môi, bị hành hạ đến vừa đau vừa nhột nhưng vẫn không dám phát ra âm thanh.

Lúc này, Kỷ Diệu không chú ý tới bàn tay cầm bút của Lan Khê liên tục run rẩy, như có vật nhọn chặn ngay cổ họng cô, lên không nổi mà xuống cũng chẳng được, rất khó chịu. Trước giờ cô cứ nghĩ mình là người dũng cảm. Nhưng thật ra chỉ là một kẻ hèn nhát, lừa bạn thân, trốn tránh mọi việc.

Đây là người bạn thân nhất của cô. Người luôn đối xử tốt với cô, luôn luôn giúp đỡ, chia sẻ những khi cô cần. Nhưng cô lại lựa chọn đối gạt.

Không phải là cô không muốn thổ lộ mọi chuyện với bạn.

Chỉ là tội của cô quá nặng, sợ rằng một khi đã nói ra, người bạn luôn mỉm cười ấm áp này sẽ ngay lập tức đổi thành lạnh nhạt, châm chọc hoặc... khinh bỉ cô.

Đáng tiếc mọi chuyện đã đi qua giới hạn, muốn dừng cũng không thể.

Tiết tự học vừa kết thúc, chiếc xe hình giọt nước cũng vừa lái tới đầu trường học.

Lan Khê đứng chịu lạnh trong sân trường một lúc lâu mới đi ra ngoài.

Mộ Yến Thần đứng trước cửa xe nghe điện thoại, khuôn mặt âm u lạnh lùng, nhìn rất dọa người. Hình như anh đang nôn nóng, thỉnh thoảng giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi liếc mắt về cánh cửa trường.

"Chờ tôi về sẽ xử lý, đừng kinh động đến cảnh sát, nói cho họ biết ——" Thanh âm trầm thấp, lạnh nhạt, "Đây là chuyện trong nhà."

Lan Khê chậm rãi đi tới trước mặt anh, nhìn điện thoại: "Có chuyện hả anh?"

Lông mày Mộ Yến Thần vẫn nhíu chặt lại, nhìn cô một lúc lâu mới chậm rãi dẫn ra, dịu dàng nói: "Anh đưa em về trước".

Nhìn anh mở cửa xe, Lan Khê vốn định đi vào ngồi, nhưng nhớ tới vẻ mặt lúc nãy của anh, chống cửa xe ngược mắt: "Thôi về công ty trước đi, anh cứ đi xử lý công việc, em sẽ ngồi trong xe đợi, anh mà đưa em trở về nhà rồi quay lại công ty thì mất công lắm."

Đáy mắt Mộ Yến Thần sâu lắng như biển, nhìn cô thật lâu, ánh mắt mênh mông động lòng người.

Từ lúc bắt đầu thích cô, anh đối xử với cô vô cùng thận trọng, chỉ sợ cô cảm thấy bản thân không được ai quan tâm. Anh biết cô là người trọng tình cảm, luôn có qua có lại. Nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm nhận rõ sự quan tâm ân cần của cô. Đứng ra trong giai đoạn này anh phải bồi thường cho cô nhiều hơn, nhưng ngược lại cô lại học cách thông cảm cho anh.

Mộ Yến Thần khó có thể hình dung tình cảm lúc này trong anh được gọi là cảm động.

Những bức bội tích lũy từ nãy giờ trong nháy mắt tan rã, anh đến gần cô, cẩn thận nhét cô vào trong xe, cúi đầu hôn lên mặt cô, thì thầm: "Sẽ không quá lâu đâu".

Anh sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện kia.

Thắt dây an toàn vào, nhìn những ánh đèn trên đường chiếu rọi qua cửa kính xe, Lan Khê có chút buồn chán. Cô mở nhạc nghe, nhưng toàn là nhạc giao hưởng, nghe không hiểu. Cô cau mày, mở lên radio, điều chỉnh tần số đến đài có chương trình Long Môn Khách Sạn, đây là chương trình mà mỗi đêm cô và Kỷ Diệu hay lắng nghe.

Sóng điện từ phát ra những làn điệu hơi bị quê mùa của một cô thôn nữ, đem đến cho người nghe từng trận cười sảng khoái.

Có điều thanh âm dân dã này phát ra trong một chiếc xe sang trọng, thật không phù hợp..

Cô chỉ nghe đôi câu, miệng đã cười toe toét.

Khi Lan Khê mãi mò mò radio, Mộ Yến Thần đã luôn chú ý đến những ngón tay mềm mại, trắng nõn của cô. Còn có nụ cười thuần khiết ngọt ngào thấp sáng cả không gian nhỏ bé. Anh không tự chủ được mò qua nắm lấy bàn tay trắng nõn đó, siết thật chặt không muốn buông.

Một bên là ống tay áo tinh xảo của bộ tây trang, một bên là tay áo rộng thùng thình của bộ đồng phục, nhìn càng không tương xứng.

"Anh không thể lái xe bằng một tay được." Cô tốt bụng nhắc nhở.

Mộ yến Thần không trả lời, tiếp tục lái bằng một tay, ánh mắt nghiêm túc nhìn phía trước.

"Nghe nói lái bằng một tay, xác suất xảy ra tai nạn rất cao." Lan Khê cố ý hù dọa, nói xong thì định rút tay về.

Ánh mắt anh thoáng qua nỗi buồn, bàn tay càng dùng sức, đem lấy năm ngón tay cô tách ra, cùng bàn tay mình quấn chặt để mười ngón tay đan vào nhau, cố ý nói thật chậm: "Có em trên xe, anh nhất định không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra."

"Vậy chuyện lần trước."

"Là vì có một con bé ngốc xông ra giữa đường."

"Anh nói ai ngốc."

"Có thể nhầm lẫn nguyên tố cùng phân tử, có ai thông minh được như em không?"

Mặt Lan Khê bị anh đốt cháy sạch rồi, còn bị sự khôi hài trong radio chọc cho muốn cười, lại cố nén nhịn lại, giả vờ giận dỗi lấy tay kia gỡ bàn tay anh ra. Tâm trạng của Mộ Yến Thần rất tốt, miệng hơi nhếch lên, đem hai tay cô khóa chặt luôn.

Hai người anh em em em ăm ỹ một hồi, tốc độ xe dần chậm lại. Mộ thị đã hiện ra trước mặt.

Hôm nay ở dưới chưa có nhiều việc cần giúp nên mình tranh thủ edit được một chương^^

Mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Giám định quan hệ cha con

Hai chữ "Mộ Thị" treo trên cao đang dần phóng to ra trước mặt hai người, Lan Khê an tĩnh lại, không khí nhốn nháo dần tan đi. Từ nhỏ cô đã bị ba mình quản thúc rất nghiêm khắc, thấy hai chữ ấy cứ như thấy được ba mình, ngoan ngoãn ngồi thẳng người ở vị trí phó lái. Sự hài hước của chương trình radio cũng không thể kích động nổi tâm trạng hiện giờ.

Mộ Yến Thần phát hiện ra sự khác lạ của cô, không nói gì nữa, cho xe đỗ tại quảng trường phía dưới công ty.

Xe dừng hẳn, anh nắm thật chặt tay cô, trầm giọng nói: "Anh sẽ nhanh trở lại."

Tiếp cỏi dây an toàn, đi ra ngoài, được vài bước lại ngoái đầu dặn dò: "Đừng đi ra ngoài, biết không?"

Lan Khê nhìn anh, gật đầu thật mạnh.

Không biết anh sẽ đi giải quyết công việc trong bao lâu, Lan Khê ngồi một lúc rồi mở ngọn đèn trên đỉnh đầu xe, tranh thủ lấy tập ra học bài, yên tâm chờ anh trở lại.

Không nghĩ đến một lúc sau đã có chuyện xảy ra.

Bên ngoài truyền đến tiếng chửi rủa, giống như có người đang đánh nhau. Cô kinh ngạc, vội người ra cửa xe để nhìn.

Thậm chí còn xuất hiện cảnh sát, những cảnh sát đang cuống quýt đuổi theo một người đàn ông chạy từ trong công ty ra ngoài, người kia có cử chỉ, thái độ rất hung hãn, liên tục chống đối với đám cảnh sát, còn động cả tay chân với người thi hành pháp luật. Mộ Yến Thần chậm rãi đi đến chỗ hỗn loạn đó, người đàn ông thoát được sự trói buộc của cảnh sát, hung hăng hướng chỗ anh đi đến.

"——!" Lan Khê tái mặt, trái tim như muốn từ lồng ngực chạy lên cổ họng để vọt thẳng ra ngoài.

Cô nhất thời mất đi sự bình tĩnh, vội mở cửa xe nhưng lại vịn không ra. Cô bò qua ghế lái để mở khóa, hoàn toàn quên sạch lời căn dặn của Mộ Yến Thần.

Nơi xa, "Oành!" một tiếng, hai bóng dáng to lớn chạm mạnh vào nhau.

Những ngọn đèn rực rỡ soi sáng đại sảnh của công ty, chiếu lên đôi đồng tử sắc lạnh của Mộ Yến Thần. Anh bình thản đứng tại chỗ, khóa chặt tay người đàn ông đang xông thẳng vào mình. Người đàn ông tiếp tục phản kích, định dùng tay còn lại đâm thẳng vào mặt anh. Mộ yến Thần vẫn không vội

vàng, dùng lòng bàn tay bao lấy nắm đấm của người đàn ông, tiếp theo dùng sức mạnh vặn ngược tay người đàn ông ra phía sau lưng, một tiếng thét thê lương liền vang lên.

Tốp năm tốp ba cảnh sát chạy tới.

"Quậy đủ chưa?" Giọng nói lạnh lùng phát ra, ánh mắt anh rét buốt như muốn đông cứng người đàn ông lại.

Nhưng khi cảnh sát tiến tới gần, anh lại buông lỏng người đó ra, thô bạo kéo hắn qua một bên, hướng cảnh sát: "Phiền các vị thu công tay lại —— đây là chuyện trong nội bộ công ty, xin thứ lỗi vì đã làm phiền."

Đám cảnh sát liền tiếp hít khí lạnh, chỉ tay vào người đàn ông "Mộ tiên sinh, anh nên làm rõ mọi chuyện, người này đêm khuya giờ trò lén lút, muốn vào công ty ăn cắp những tài liệu mật, chính phòng bảo an của quý công ty đã gọi điện cho chúng tôi."

"Cậu ấy cũng là người của Mộ gia." Cậu nói lãnh đạm, cắt đứt những lời tố cáo của cảnh sát.

Đám cảnh sát đồng loạt tròn to mắt, nhìn về phía người đàn ông kia.

Mộ Yến Thần tiếp tục lặp lại: "Đây là chuyện xấu trong nhà, mong các vị hãy để chúng tôi tự giải quyết với nhau."

Đám cảnh sát không thể làm gì nữa, thu lại công tay, trừng mắt cảnh cáo người đàn ông mấy lần mới chịu rời đi.

Màn đêm thâm trầm lạnh giá, nhờ ánh đèn trong đại sảnh, Lan Khê có thể nhận ra người đàn ông vừa mới gây náo loạn là ai. Đó là con trai của chú hai, anh họ của cô - Mộ Từ Minh.

Cuối cùng cửa xe cũng được mở ra, cô bực bội xuống xe, nhất thời khí lạnh bên ngoài ập tới.

Chờ cảnh sát đi, Mộ Từ Minh mới lấy tay xoa nơi khoe miệng, cúi mặt không dám nhìn Mộ Yến Thần, ngại biện: "Mộ tổng, đây là hiểu lầm, tôi không trộm tài liệu mật, chỉ muốn tới đây tìm tài liệu để tra cứu nghiệp vụ."

"Vậy làm ơn cẩn thận dùm, đừng làm thêm giờ tới nỗi báo an phải phiền tới cảnh sát nữa " Mộ Yến Thần lạnh lùng xoay người, đối diện với hắn, thân hình cao lớn hòa vào trong màn đêm: "Tôi không rảnh rỗi để thu dọn cục diện rồi rắc cho cậu."

Mộ Từ Minh cứng họng, con ngươi ánh lên sự nham hiểm, nhưng cố che giấu không muốn bị phát hiện.

"Trễ rồi, về nhà đi, đừng làm chú hai lo lắng." Lạnh lùng bỏ lại một câu, Mộ Yến Thần quay người định trở về xe.

Anh không muốn phí thời giờ vào những chuyện vô bổ này, có người quan trọng đang chờ anh trên xe.

Một tràng cười lạnh vang lên sau lưng: "Làm ơn cất bỏ. cái phách lối của anh đi!"

Sắc mặt Mộ Yến Thần chìm xuống, ánh mắt âm u nhưng chẳng buồn quan tâm, những lời ác ý kiểu này nghe nhiều rồi cũng thấy nhàm.

"Con hoang mà muốn quơ tay múa chân với dòng dõi chính thống?" Mộ Từ Minh nghiêng răng nói, mặt mày dữ tợn, "Mộ thị gặp khó khăn thì có cả đồng nhân tài tự nguyện giúp đỡ, bác cả đúng là già quá hóa lẫn mới đem về một đứa con hoang! Sau này anh muốn dạy dỗ tôi, con mẹ nó trước hết nhớ lại dòng máu bản thù của anh trước đã!"

Tiếng gầm gừ phát ra theo nắm đấm của Mộ Từ Minh, hắn đánh lên sau lưng anh.

Sắc mặt Mộ yến Thần trắng bệch, không biết có phải do thức đêm nhiều nên tinh thần anh không được trấn định như ngày thường, nhưng anh vẫn cố áp chế lửa giận đã trào lên tận cổ họng, tiếp tục bước chân.

Thái độ lạnh đạm, khinh thường của Mộ yến Thần kích ra bản chất háo thắng của Mộ Từ Minh.

Hắn vặn vẹo hai cổ tay, đuổi theo anh

Mộ Yến Thần thấy bóng hắn in trên mặt đất, đã thủ sẵn nắm đấm phản kích.

Lan Khê thấy cảnh này thì hốt hoảng, hai tay vòng qua miệng, khom người hô lớn: "Anh hai! !"

Nghe tiếng hô, Mộ yến Thần theo bản năng liền tìm kiếm bóng dáng cô.

"Àm!" một tiếng, nắm đấm của Mộ Từ Minh vững vàng đáp xuống cằm của Mộ Yến Thần!

Lan Khê trông thấy màn bạo lực này thì lòng nhói đau, mặc kệ gió lạnh ào ào thổi tới vẫn chạy như bay đến, không quan tâm khí lạnh thổi khô khuôn làm nó sinh ra đau rất. Cô chạy đến, chặn trước nắm đấm thứ hai đang chuẩn bị giáng xuống của Mộ Từ Minh.

"Mộ Từ Minh, anh dám đánh hai tôi hả? Tôi cho anh biết, cảnh sát còn chưa đi xa, đừng ép tôi gọi điện báo bọn họ trở lại, tổng anh vào tù !" Hốc mắt cô phỉếm hồng, giọng nói dẫn theo khí băng hàn.

Mộ Từ Minh hít vào một hơi, nhìn nửa ngày mới nhận ra người đang ngăn cản mình.

Mộ Yến Thần lạnh lùng ngược mắt, chứng kiến cô lao tới thì hai mắt hạ xuống nhiệt độ cực âm, hung hăng kéo cô tránh qua , mắt bình tĩnh gầm lên: "Em lại dám hành động hồ đồ! !"

Thời khắc này, lửa giận trong người anh ầm ầm nổ lớn lên .

—— Không phải đã dặn cô phải ở yên trong xe sao? Cô lại muốn tới đây xem náo nhiệt? Hay lại muốn làm người hùng ngăn cản đánh nhau? Nữ sinh đánh nhau cô cũng tiến lên ngăn cản. Giờ tới hai người đàn ông choảng nhau cô cũng xông vào.

Người thì mỏng manh nhu nhược, cổ tay mảnh khảnh chỉ cần bẻ mạnh một cái thì có thể vỡ vụn ra, cô còn dám đứng ra chắn đòn cho anh!

Lan Khê sùng sốt.

Cổ tay bị anh thô bạo nắm lấy như muốn vỡ xương ra. Kể từ khi quen biết cho đến nay, chưa bao giờ cô phải đối mặt với lửa giận đến mức này của anh. Ánh mắt anh nhìn cô mang đầy sát khí, tơ máu dần nổi lên trong con ngươi, cứ như muốn cô tan xương nát thịt.

Hốc mắt chưa xót, nửa vì đau, nửa vì sợ.

Mộ Tử Minh theo phản xạ nhìn về phía cảnh sát vừa rời đi, quay lại nhìn hai anh em, nghiêng răng nghiêng lợi xong thì nở nụ cười tà ác: "Ái chà, không ngờ anh lại còn biết cách thu mua lòng người. Ngay cả đương kim Mộ tiểu thư của chúng ta cũng nói giúp cho anh" Hắn nheo mắt, giễu cợt "Anh họ, quả là người tâm cơ."

Tiếp theo hắn cắn chặt răng: "Nhưng những gì tôi nói có sai không? Tôi nể mặt gọi anh là anh họ, anh cảm thấy mình xứng đáng? Tại sao một đứa con hoang có thể hô mưa gọi gió trong công ty, còn tôi là con cháu đích thực của Mộ gia thì chỉ được giữ cái chức Tổng giám quèn đó!"

Mộ Yến Thần ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào cô nhóc lớn gan bên cạnh, sức lực trên cổ tay cũng giảm xuống, ánh mắt thoáng qua tia mềm mại, nhẹ giọng bảo: "Quay lại xe chờ anh."

Lan Khê thấy thế, sợ hãi trong lòng cũng giảm bớt, thấy Mộ Tử Minh còn muốn lên tiếng, liền quát lớn: "Anh câm miệng! Anh còn dám nói bậy thêm một câu thì tôi sẽ ghi âm lại, phát tán khắp nơi, về sau chức Tổng giám anh cũng đừng mơ nữa!"

Mộ Tử Minh trợn mắt nhìn cô em họ, cảm thấy não cô chắc chắn bị sâu bọ ăn hay bị úng nước rồi.

Một kẻ chỉ vừa mới xuất hiện được hơn nửa năm, chẳng qua chỉ là người anh trai trên danh nghĩa lại khiến cô em họ vô tâm vô tính của hắn đứng ra biện hộ giùm!

"Bảo em quay trở lại xe, không nghe thấy hả!" Tiếng hét bất ngờ vang lên, mang tới sự kinh hãi cho mọi người.

Lan Khê cau mày, cổ tay lại đau nhức, uất ức ngẩng nhìn anh. Vì sao hôm nay anh đáng sợ thế? Màn đánh nhau vừa rồi cũng không dọa cô khóc nhưng giờ cô muốn khóc to một trận.

Đề ép sự ghen ghét, Cô "Ừ" một tiếng, bày tỏ mình sẽ nghe lời.

Tiếng "Ừ" mềm mại, nức nở của cô làm lòng Mộ Yến Thần bình tĩnh, cũng không hiểu vì sao hôm nay mình lại giận dữ đến thế. Thời điểm khi cô rút tay về, anh nhanh chóng bắt lại, nhìn như cường chế nhưng vô cùng dịu dàng, mười ngón tay đan vào nhau, cổ đề ép lửa giận mà vuốt gò má cô: "Xin lỗi, cùng đi nhé."

Anh ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh rơi xuống người Mộ Tử Minh.

"Biết không? Hiện tại, tôi cực kì hi vọng dòng máu trong tôi không liên quan gì đến dòng họ các người, " Mộ yến Thần nhìn thẳng vào Mộ Tử Minh, thách thức "Nếu cậu tìm được chứng cứ, chứng minh tôi là con hoang, không liên quan gì đến nhà họ Mộ, vậy thì tôi chấp hai tay dâng Mộ thị cho cậu, dù sao tôi cũng không cần nó —— đã hiểu chưa?"

Lời nói này kích động ngọn sóng trong lòng của Lan Khê, bàn tay vội vàng siết chặt lấy tay anh đến tê dại.

Anh không hề hi vọng mình là người của nhà họ Mộ.

Mộ Tử Minh trợn mắt nhìn anh, bất động một lúc lâu mới lấy lại phản ứng, hung tợn chỉ vào mũi anh: "Anh thách tôi? Tưởng tôi không có cách bắt anh cùng bác cả đi giám định DNA! !"

Lan Khê tái mặt, cánh môi không còn chút huyết sắc.

Mộ Yến Thần cười trào phúng: "Tự nhiên đi. Tôi chờ."

Càng edit càng thấy anh Thần là người rất coi trọng tình thân. Nghe tin công ty ba mình gặp khó khăn, mặc dù là người ba chưa bao giờ thấy mặt, nhưng anh vẫn vội từ nước ngoài trở về giúp ông. Đối với những người trong dòng họ, dù bị họ thương tổn thế nào, anh vẫn luôn nhẫn nhịn, tôn trọng họ, nhất là đối với hai cha con nhà chủ hai này.

Nhìn bề ngoài lạnh lùng nhưng thật chất sống rất chi là tình cảm. Mỗi lần thấy anh bị gọi là con hoang thì Thùy đau lòng quá.

Hic, vì tiến độ cho đêm giáng sinh mình sẽ cố tranh thủ rảnh khi nào thì edit khi đó ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Còn có thể đau hơn được nữa sao?

Trong cuộc sống có nhiều thứ, Mộ Yến Thần chỉ xem như vật ngoài thân, mất đi cũng không quan trọng.

Ngược lại cũng có ít thứ anh liều mạng giữ chặt trong tay. Cho dù là hoang đường, nhưng vẫn muốn thử tới cuối cùng, muốn tìm một tia sáng le lói trong đường hầm tăm tối.

Anh luôn chờ một ngày kì tích sẽ xuất hiện.

Hai bàn tay siết chặt lấy nhau, anh dẫn cô đi về chiếc xe. Lan Khê bị anh lôi kéo một hồi, chỉ có cảm giác trong con nóng giận của anh, thỉnh thoảng xen lẫn chút sợ hãi.

Khi đi đến chiếc xe, anh thô bạo mở cửa xe, nhét cô vào trong, cài lại dây an toàn. Mọi việc chỉ thực hiện trong một chớp mắt. Lúc này Lan Khê mới ý thức được sự giận dữ của anh không mang tính nhất thời. Toàn thân anh tỏa ra khí lạnh, lên xe không nói một lời liền lái thẳng đi.

Ở đại sảnh công ty, Mộ Tử Minh sau một hồi điên cuồng cũng lấy lại được lí trí. Hắn suy ngẫm lời Mộ Yến Thần nói, cảm thấy cả kinh vì sự lớn mật của anh. Không lẽ hai người đó đã đi nghiệm chứng rồi?.

Hai từ “con hoang” là do hắn mất tự chủ mà thốt ra lời. Trong một gia tộc có truyền thống và danh giá như Mộ gia, những từ mang tính dơ bẩn ấy chỉ có thể nghĩ trong lòng chứ không được nói ra mặt. Mà không cần hắn nói, ai trong gia tộc cũng mang nỗi hiềm nghi về thân thế của Mộ Yến Thần. Trách sao được, ai bảo bọn họ sinh ra đã hưởng nền giáo dục nặng về thủ đoạn, tâm cơ.

—— Nếu như Mộ Yến Thần thật sự là con cháu của Mộ gia thì sao?

Trái tim Mộ Tử Minh đập thành thịch, cảm thấy sợ hãi.

Suy nghĩ lúc lâu chợt nhớ tới một việc quan trọng —— Vì sao Mộ Yến Thần và Lan Khê lại đi cùng nhau vào thời gian này? Con bé đang học lớp Mười hai, phải ở trong kí túc xá của trường chứ. Làm sao đêm khuya lại xuất hiện ở nơi đây?.

Bầu không khí trong xe bị bao phủ bởi sự trầm mặc, buồn bực.

Con gió đêm xông vào cửa sổ xe làm người bên trong rùng mình. Cánh tay Mộ Yến Thần gác trên cửa kính, ngón tay liên tục sờ vào môi, trông mắt đen nháy bắn ra vô số tia lửa giận, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lan Khê cầm cây bút rất lâu nhưng không thể viết ra được một chữ.

Tốc độ xe quá nhanh làm lòng cô hơi sợ sệt, kính xe lại kéo xuống cho gió đêm thổi vào, làm bàn tay nhỏ bé lạnh cóng, cầm bút cũng không chắc. Những dòng chữ nhỏ trên quyển vở như biến thành vô số con giun ngoằn ngoèo.

Cuối cùng cũng đến nhà Mộ Yến Thần.

Ngược mắt nhìn cánh cửa sổ trên cao, Lan Khê hơi đỏ mặt, cảm giác tội lỗi lại đánh tới. Cô nói với Ký Diệu mỗi đêm mình sẽ đi về nhà, nhưng thật ra là đến nhà của anh.

Thấy Mộ Yến Thần xuống xe, cô cũng biết điều muốn xuống theo. Nhưng bàn tay vừa chạm đến khóa vặn, cửa xe đã được mở ra từ bên ngoài. Theo quán tính cô bị chúi người ra phía trước, sách vở đặt trên đầu gối đều rơi xuống, cũng may kiểm lại được, không thì cả người phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Mộ Yến Thần cứng mặt lại, không nghĩ cảnh tượng này sẽ xảy ra.

Lan Khê đau đến mức gân xanh nổi đầy trên tay, nhàn nhạt hấp khí, cắn môi ngược mắt nhìn anh. Làn nước phủ trong đôi mắt lộ ra nét u buồn, cô cúi người nhặt lại sách vở, khi đứng lên thì đầu cô đụng mạnh vào cằm Mộ Yến Thần. Lan Khê lấy tay xoa đầu, trừng mắt nhìn anh. Anh lại không quan tâm, chỉ vươn tay ôm cô vào ngực, xong đóng cửa, khóa xe.

—— Cô làm gì mà anh lại nổi giận với cô lâu như thế? Không lẽ chỉ vì cô xen vào chuyện đầu đá của hai người đàn ông?

Suy nghĩ trong lòng Mộ Yến Thần, cô không cách nào đoán được.

Nhưng vừa bước vào nhà, mọi chuyện đã hoàn toàn đảo ngược.

Mộ Yến Thần treo chìa khóa vào cái đinh móc trên tường, Lan Khê định thay dép trong nhà, nhưng đôi giày vừa mới cởi ra, một cổ sức mạnh đã đem lưng cô dán vào ngực anh. Cô quay đầu thì thấy anh lấy tay đóng mạnh cửa vào, thân thể cũng bị xoay lại đối mặt với anh. Vòng ôm của anh mang đến cho cô cảm giác nóng lạnh đan xen. Cách lớp áo sơ mi mỏng manh, ngực anh sượt ấm cho cô, nhưng bộ tây trang bên ngoài dính đầy khí lạnh làm cô hơi rùng mình. Lan Khê còn đang trở mặt nhìn, anh đã kéo tay cô lên, nơi cổ tay in lại hai vòng dấu đỏ.

Cô không thấy rõ biểu tình của anh, bởi vì anh cúi đầu hôn lên hai vòng dấu ấy.

Lan Khê cảm thấy có dòng nước ấm chảy dọc theo xương cốt của mình, nước nhanh chóng ngập lên đầu, làm não cô tạm thời không phản ứng.

Hàng mi dài run lên, hơi thở của cô gấp gáp —— Mặc dù là do anh thô bạo làm đau cô, da cô quá mỏng lưu lại dấu vết là điều dễ hiểu, nhưng mà.....động tác này quá sắc tình rồi.

Nhiệt độ của môi anh, xuyên qua lớp da mỏng, lướt qua từng dây thần kinh rồi nung nóng dòng nước đang di chuyển trong cô.

Lan Khê nhắm mắt, không chịu nổi.

"Anh hai."

Mộ Yến Thần ngược mắt, con ngươi đen láy như lắng đọng cả màn đêm to lớn, không biểu lộ chút cảm xúc, nghiêng người hôn lên môi cô.

Lan Khê bị buộc phải mở mắt, gương mặt anh từng bước phóng to ra, cô nhớ tới việc ầu đã vừa rồi, nhớ tới ba người đều cùng mang họ Mộ, đều là con cháu của Mộ gia. Sự ghê rợn lại đánh úp tới, cô ôn nhu mà run rẩy nói: "Anh hai, khóe miệng của anh. rách rồi, sẽ đau lắm."

Mộ Tử Minh dùng hết sức vào cú đâm đó.

Hắn ra tay rất hiểm, khóe miệng Mộ Yến Thần ứ đọng một mảng máu lớn.

Hơi lạnh của anh bao phủ cả người cô, đôi mắt lạnh đậm, thậm chí ẩn chứa tức giận, cắn mạnh vào môi cô, giọng lạnh lùng: "Em cho rằng anh còn có thể đau hơn được nữa sao?"

Câu nói giống như là đang tố cáo.

Lòng bàn tay to chế trụ cái gáy không cho cô lui về phía sau, cạy mở hai kẽ răng, hung hăng lũng súc khắp nơi, chiếm thành đoạt đất.

Loại yêu cực đoan diễn ra trong sự thanh tĩnh làm đầu óc Lan Khê như nổ tung ra. Khi anh mạnh mẽ bú mút chiếc lưỡi thì một cảm giác tê dại, khuấy khoả lan rộng khắp toàn thân khiến cô hoảng hốt. Cô vẫn chưa chuẩn bị đủ tinh thần để cùng anh bước vào một cuộc tình loạn luân. Nhưng đầu lưỡi không thể rút lại được, chỉ có thể bị anh cắn nuốt ngày càng sâu. Lòng bàn tay anh luôn qua lớp áo chạm đến vòng eo, cưỡng ép cô tựa vào anh gần hơn.

Những giọt nước mắt lại trào ra. Hai bàn tay nhỏ nhắn luồn ra sau nách, bấu chặt vào tấm lưng vững chãi. Cô liên tục nhắc nhở bản thân—— đây là sự lựa chọn của cô, là cô muốn thỏa hiệp, chọn cách trầm luân cùng anh.

"Ôm chặt anh đi." Thân thể căng cứng đến cực hạn, Mộ Yến Thần cúi đầu ra lệnh bên tai cô.

Lan Khê run lên, nhưng hai cánh tay vẫn từ dưới nách anh rút ra, chuyển lên ôm chặt cổ anh. Mộ Yến Thần dùng sức nâng cô lên. Hai chân thoát ly khỏi mặt đất, cô bắt lực siết chặt hơn. Anh thấy cô lên giường, vội vàng mở cổ áo cô ra, môi cũng nhanh chóng ập xuống chiếc cổ mảnh khảnh.

Kĩ thuật hôm nay của Mộ Yến Thần không phải dịu dàng mà là đánh thẳng vào trọng điểm. Anh liên tục tấn công những nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể cô, bức cô mất đi không chế.

Lan Khê buộc phải ngửa đầu ra sau vì hai bầu ngực bị kích thích kịch liệt. Anh ngâm mút, day cắn, thậm chí bàn tay còn vò vò đỉnh nhọn như muốn nghiền nát nó ra. Đầu gối anh tìm cách chen vào giữa hai chân cô, Lan Khê cong người muốn tránh thoát, nhưng lòng bàn tay to lớn lại ép mạnh đỉnh đầu cô xuống. Chiếc quần dài cũng bị anh cởi ra, trực tiếp tấn công vào địa phương tí nữa sẽ tiếp nhận lửa nóng của anh.

Một tiếng than nức nở sặc ra từ miệng cô.

Cô không còn lựa chọn, căn bản không được cự tuyệt.

"Ngày mai có lên lớp không?" Mộ Yến Thần cố đè ép dục vọng đang muốn phun trào, khàn giọng hỏi cô. Anh biết thứ bảy cô chỉ học một buổi

Lan Khê như bị vút giữa trung tâm của lốc xoáy, bị ngón tay tà ác quấy nhiễu mà mồ hôi tuôn khắp người, nói không ra lời. Cô xấu hổ nghiêng mặt qua một bên, hai tay níu chặt ga giường, run rẩy “ừm” một tiếng.

"Tự học?" Anh tiếp tục hỏi, mắt kiên nhẫn đem đồng phục cô gạt xuống dưới, nhưng vẫn canh chuẩn xác cho nó nằm trên quần áo anh.

Cổ nhiệt nóng rực xuất hiện làm Lan Khê kinh hãi, lật đặt vùng vẫy ra sau. Nhưng bàn tay anh lại trực tiếp nâng mông ngọc lên, bắt buộc nụ hoa của cô chào đón cự vật của mình. Anh động thân đi vào một nửa, nhưng bên trong cô quá chặt khiến anh phải găm lên.

".!" Nước mắt ào ào chảy xuống, toàn thân cô phát run như đang bị kéo xuống địa ngục.

Trên trán Mộ Yến Thần nổi đầy gân đen, mồ hôi lạnh cũng xuất ra từ từng lỗ chân lông, khó chịu lúc đầu qua đi, khoái cảm cực hạn đang dần kéo đến. Anh biết cô đau, liền dỗ dành hôn lên vành tai nhỏ, đợi cô dần thả lỏng rồi bắt ngờ động thân lần hai, lần này thì xuyên qua tới đấy!

Bàn tay cô ôm chặt lưng anh, cắn thật mạnh vào cổ anh.

Nửa là đau đớn nửa là khổ sở ghen ghét. Biểu hiện của cô kích thích đến từng dây thần tinh tà ác trong người anh.

Nắm chặt hai mắt, cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn chuyên chú yêu cô thật nhiều, anh liên tục tấn công, liên tục cắn nuốt môi cô, ngậm hết tiếng rên phát ra từ đôi môi ấy. Cô quá mức nhạy cảm, không chịu nổi sự kích thích mãnh liệt này. Nhưng hôm nay, anh như muốn dòn cô vào tuyệt cảnh, cô chống cự thì anh hóa giải. Mỗi cú nhấn người của anh như muốn đâm thủng tới tận cùng, ép cả người cô đau nhức rã rời, đến âm thanh cũng không thể phát ra.

Anh cường đã đem cô đến nơi đầu sóng ngọn gió, lúc này mới chịu buông cánh môi cô ra. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chìm trong nước mắt, trái tim anh như bị đâm rí máu, nhưng vẫn lạnh lùng bỏ qua về đau khổ này, lần nữa ôm chặt cô xuyên thẳng vào.

Lan Khê không chịu nổi, níu chặt ra giường, dùng hơi sức còn sót lại gọi tên anh, cầu xin anh dừng lại.

Mộ Yến Thần quét nhìn về phù hiệu trên chiếc áo đồng phục, biết rõ cô vẫn là một học sinh nhỏ, là em gái của mình. Càng nghĩ lại càng thống hận, động tác dưới thân lại càng hung ác hơn.

Đã sớm không còn kịp rồi.

Cái gì là máu mù ruột thịt, cái gì là giám định. So với bất kì kẻ nào, anh càng khát khao biết được trò đùa của số phận sẽ đi đến đâu, và liệu kì tích có xuất hiện hay không.

Cho nên trước khi rời khỏi nước một ngày, lúc từ phòng bệnh của cô đi ra, anh đã cầm mẫu máu của Mộ Minh Thăng tiến hành xét nghiệm. Sợ phạm sai lầm nên anh đích thân chờ ngoài phòng xét nghiệm.

—— Có trời mới biết cảm giác lúc ấy của anh, khi cầm trên tay bản báo cáo kết quả, khi thấy chỉ số RCP là 99.87%.

Hoàn toàn tan biến.

Tất cả hi vọng cùng ước mơ vỡ tan trong nháy mắt.

Anh thậm chí còn hi vọng hai chữ “con hoang” trong miệng Mộ Từ Minh là sự thật, được như thế có thể anh sẽ hạnh phúc hơn gấp trăm lần. Nhưng thế gian... Làm gì có được khả năng đó?

RCP——rel-ative chance-of-pa-ter-ni-ty: xác suất xác định quan hệ cha con.

Anh Thần cái gì cũng ổn chỉ có tật xấu là mỗi khi gặp áp lực, bản chất "cầm thú" lại trỗi dậy, cứ ném con bé lên giường để hành hạ. Vì khuyết điểm này, nên chương sau anh bị mất điểm==

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thuốc tránh thai

Cuộc đời này đã bịt tắt cả đường lùi của anh.

Trái tim trong lồng ngực như muốn bể nát ra, sự tuyệt vọng tấn công khắp mọi tế bào trong cơ thể.

Mộ yến Thần mở mắt, hai hàng mi thấm đẫm mồ hôi, ôm chặt thân thể mềm mại đang không ngừng giãy dụa, cảm nhận được phía dưới cô ra sức kẹp chặt lấy anh. Niềm khuây khỏa tích lũy cùng cảm giác tội ác đang dần bộc phát ra.

Ngón tay anh vùi sâu vào mái tóc Lan Khê, khẽ quay mặt cô nhìn thẳng vào mình. Hai con ngươi trong suốt lóe lên sự uất ức cùng đau đớn như thanh kiếm đâm mù hai mắt anh.

Mộ Yến Thần hôn cô, hôn một cách ngoan độc.

Ở lần cuối cùng, Mộ Yến Thần từ phía sau ôm chặt lấy eo Lan Khê, bắt cô cùng anh thực hiện nụ hôn hoang dại, hung hăng thúc vào nơi sâu nhất. Theo tần suất chóng mặt của anh, nguồn nhiệt nóng bỏng sắp phun trào ra.

Anh theo bản năng định rút ra ngoài, nhưng Lan Khê bất ngờ xoắn gấp lại, thậm chí lưỡi cô còn quấn chặt lấy lưỡi anh! Mộ Yến Thần gầm lên một tiếng, khoảnh khắc pháo hoa điểm lệ bùng nổ trong đầu anh thì nguồn nhiệt nóng bỏng hoàn toàn đi sâu vào cơ thể nhỏ bé.. . . .

Cả người Lan Khê như mới vừa được vớt lên từ trong hồ nước, mồ hôi thấm ướt từ đầu đến chân.

Toàn thân như bị rút đi mọi khí lực, mười ngón tay bủn rủn như cọng bún về chiều. Miệng cô phát ra từng tiếng rên rỉ giống như tiếng khóc tuyệt vọng lúc đêm khuya, cũng giống như tâm tình anh lúc này.

Hàng mi từ từ nâng lên, rốt cuộc Mộ Yến Thần đã ý thức được việc mình đang làm.

Anh rút ra, cả người cô liền run lên rồi bất lực hạ xuống, khắp người lưu lại ấn kí đỏ tươi được mồ hôi làm trơn bóng.

—— Anh đang lôi cô vào một thế giới đen tối đến mức nào đây?

Có lẽ, anh chính là kẻ độc ác, biến thái nhất trên đời này.

Hít một hơi khí lạnh cho đầu óc được thanh tỉnh, anh cúi đầu ôm lấy cô: "Lan Khê."

Gọi vài lần thì cô mới giương mắt lên, mơ hồ thấy được gương mặt anh được ánh đèn vàng chiếu vào.

Khuôn mặt liền đỏ bừng lên, Lan Khê cup mắt, muốn đứng lên. Mộ Yến Thần có thể hiểu được tâm trạng cô lúc này, lấy áo sơ mi bọc lại thân thể trần trụi, khàn giọng nói: "Đừng cựa mạnh, em mệt lắm rồi. Anh đưa em tới phòng tắm, tắm xong rồi ngủ."

Cô không giống anh, có thể bình thần đối mặt với những tội ác mà mình gây nên.

Lan Khê vô cùng mệt mỏi, khuôn mặt duy trì màu đỏ được mấy giây lại trở nên tái nhợt, ngoan ngoãn tựa vào bờ vai rộng lớn, để anh ôm vào phòng tắm

Cô tựa vào bồn tắm một lúc lâu, ý thức mới bắt đầu khôi phục lại. Lan Khê thờ dãi nhìn lên trần nhà màu trắng, ánh mắt hư không vô định. Đến khi cảm thấy lạnh, cô mới đứng lên, khóa vòi nước lại, đi tới trước gương nhìn chằm chằm bản thân. Một loạt dấu hôn đỏ thẫm rải đều trên khắp cơ thể.

Mỗi một dấu đều do môi lưỡi anh lưu lại.

Đôi đồng tử dần ướt át, không thể phân biệt được là hơi nước trong phòng tắm hay chính là giọt lệ của cô.

Cô đột nhiên nhớ tới câu nói của Mộ Yến Thần ở đại sảnh công ty —— ? Hiện tại, tôi cực kì hi vọng dòng máu trong tôi không liên quan gì đến dòng họ các người.

Anh nói yêu cô, muốn được sống cùng cô. là hoàn toàn nghiêm túc, không chút giả dối.

Năm giờ sáng, Lan Khê đã mở mắt rời giường, chạy tới chạy lui giữa phòng ngủ và phòng tắm. Thòi dể muốn đi giải quyết “bầu tâm sự” thì cửa phòng khách mở ra, Mộ yến Thần mang hộp thức ăn từ ngoài vào.

"Không phải mua trong lúc đi tới trường luôn sao? Vì sao anh lại mất công đi mua sớm thế?" Cô tò mò.

Mộ Yến Thần không nói, ánh mắt thâm thúy nhìn cô thật lâu, nói nhỏ: "Rửa mặt xong rồi tới ăn."

Lan Khê tuy thấy hơi lạ nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Không khí cuối thu có chút lạnh, nhưng cô không thích mở máy sưởi trong phòng. Anh thắc mắc thì cô nói rằng ——Sáng sớm bò ra khỏi chăn, cảm giác ấm nóng trong chăn giao hòa với không khí rét lạnh làm cô cảm thấy cực kì sảng khoái.

Nhớ tới lời cô nói, Mộ Yến Thần liền nhếch môi cười.

Thói quen của cô luôn luôn kì lạ.

Thức ăn buổi sáng rất nhiều, anh biết cô thích món bánh bao của cửa hàng tiện lợi gần đây, mỗi lần có thể ăn được hai cái. Anh ngồi trên sofa nhìn cô ăn, cảm thấy có phần mãn nguyện. Sau này khi hai người xa nhau đằng đẵng mấy năm trời, anh vẫn thường nhớ tới hình ảnh cô ngồi trong nhà mình ăn sáng, một bộ dạng an tâm dựa dẫm vào anh. Những hoài niệm ấy chính là động lực giúp anh một mình chống chọi với cảm giác cô độc, đau khổ khi phải rời xa cô.

Quay về hiện tại, khi cô đã “xử” xong hai cái bánh bao, bụng lấy ly sữa lên miệng thì cạnh cô xuất hiện một lọ thuốc nhỏ.

Tay bụng ly của Lan Khê bất động tại không trung.

Thị lực của cô rất tốt, mặc dù chữ trên lọ rất nhỏ, nhưng có 3 chữ đậm mạnh vào trông mắt.

"Thuốc tránh thai".

Sắc mặt Mộ Yến Thần lúc đen lúc trắng, nhưng vẫn trầm tĩnh, nghiêng người ngồi bên cạnh cô: "Thuốc nên uống sau khi ăn. Tối hôm qua anh không khổng chế được, nên đành dùng biện pháp này phòng ngừa."

Giọng nói anh vẫn rất cuốn hút.

Lan Khê nán lại một lúc mới cầm lọ thuốc kia lên xem.

Cô đương nhiên không có kinh nghiệm trong những việc này nhưng tự bản thân vẫn có thể nghiệm ra được. Cô cúi mặt, dứt khoát mở nắp lọ thuốc, đem viên thuốc nhỏ đỏ ra lòng bàn tay, rồi đưa lên ngậm trong miệng.

Chưa từng uống qua thuốc này, không biết có gì xảy ra không nữa .

Mặt Mộ Yến Thần trầm xuống, trắng bệch như giấy.

Nổi tuyện vọng cùng đau đớn nín nhịn suốt đêm đột nhiên vọt ra, hai con ngươi long lên sòng sọc. Anh giựt lại lọ thuốc, ném mạnh vào bức tường. Lọ thuốc đập mạnh vào tường, rơi xuống đất, phát ra âm thanh không lớn nhưng vô cùng đau tai nhức óc.

Một tay ôm vai, một tay nắm cầm cô, anh lạnh lùng nói: "Được rồi, không uống nữa, nhả ra đi."

Anh là một người đàn ông bình thường, biết rất rõ loại thuốc này ảnh hưởng xấu đến thân thể người uống.

—— Anh không phải là người, chỉ có cảm thú mới có thể ép một cô bé 17 tuổi uống thứ độc hại này.

Động tác của anh làm Lan Khê hoảng sợ đến trố mắt ra. Tơ máu bắt đầu xâm chiếm hai con ngươi màu đen, anh nghiêng răng ra lệnh: "Anh nói không được uống nữa, phun ra mau, không nghe thấy sao?"

Lan Khê nhìn anh một lúc rồi cúi mặt xuống, không mở lời chỉ làm động tác nuốt “ực ực” viên thuốc xuống bụng.

Đôi mắt Mộ yến Thần phóng ra hàng ngàn tia khí băng lạnh, trong nháy mắt anh muốn bóp chết cô rồi tự kết liễu bản thân cho xong.

Anh gắt gao nhìn cô, sát khí nồng đậm, bất ngờ túm tay cô lôi kéo vào nhà vệ sinh. Anh phải bắt cô phun ra viên thuốc, cho dù phải móc họng cô ra. Lan Khê hiểu được ý anh, nín người lại, run rẩy kêu lên: "Anh hai."

"Nếu như anh không đưa thuốc cho em, tự em cũng sẽ đi mua. Đừng bắt em phua ra nữa, " Cô ngửa đầu, bắt lực cầu khẩn, ". . . . Anh biết em không thể mang thai mà?"

Cô không thể mang thai. Thà bây giờ uống thuốc chịu đau còn hơn sau này trúng chiêu phải đi vào bệnh viện giải quyết.

Không có lựa chọn.

Hai người bọn họ đã mất đi tư cách để có thể lựa chọn, con đường họ đang đi căn bản là đường chết.

Mộ Yến Thần đứng bất động giữa phòng, bóng dáng cô tịch. Nhìn anh như thế, Lan Khê chưa xót lòng vì xung quanh anh phủ đầy sự tự trách và đè nén.

Cố gắng khắc chế tâm tình, anh xoay người lại, áy náy nhìn cô, rồi ôm chặt lấy cô, môi mím dán bên vành tai nhỏ: "Xin lỗi, Lan Khê."

"Anh bảo đảm Anh cam đoan với em, không bao giờ xảy ra chuyện này nữa” Từng chữ nhẹ nhàng như từ không gian bên ngoài truyền đến, từng bước đi sâu vào màng nhĩ của cô.

Lan Khê nhắm mắt, gật đầu.

Cô không phải là cộc gỗ, làm sao không cảm nhận tình yêu sâu đậm mà tuyệt vọng của anh. Hai tay vòng lên cổ anh, dùng sức đáp lại vòng ôm của anh, hi vọng có thể an ủi linh hồn đang chìm sâu trong biển tự trách.

Mấy giờ sau, viên thuốc bắt đầu hành hạ Lan Khê.

—— Trước kia, có một bác quân y là bạn của ba cô nói rằng, thể trạng cơ thể cô mang tính âm hàn. Cho nên mỗi khi tới tháng thì bụng sẽ đau nhức. Và khi mùa đông đến, tay chân cô sẽ lạnh như băng, rất khó sưởi ấm. Điểm này là di truyền từ mẹ cô.

Tác dụng phụ của loại thuốc này không ảnh hưởng đến nhiều người, nhưng cô lại xui xẻo trúng phải.

Bà đi đột nhiên tới thăm sớm hơn một tuần. Mà lần này, bà đi ra sức hành hạ bụng cô.

"Tớ nói này, cậu mà tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn luôn với anh tớ đi. Sau đó sinh ra một đứa con trắng mập, bảo đảm sau này sẽ không còn sợ bà đi hành hạ nữa. Cậu không nghe người ta hay bảo phụ nữ sinh đẻ xong thì triệu chứng đau bụng kinh hầu như không còn” Về mặt Kỷ Diệu như người lớn truyền dạy cho trẻ nhỏ.

Mặt Lan Khê tái nhợt, không có sức cãi với cô nàng. Ánh mắt nhìn xe cộ chạy tới chạy lui trên đường, chờ chú Lưu đến đón.

Kết hôn, sinh con? Những thứ xa vời này làm cô cảm thấy khó chịu.

"Tại sao tớ lại kết hôn với anh cậu?" Hơi thờ mong manh, nhưng vẫn cố thốt lên lời đầy đủ.

"Anh tớ tương tư cậu nhiều năm rồi!" Kỷ Diệu cảm giận bất bình.

". . . . Beckham cũng ngự trị trong tim tớ nhiều năm nè. . . . " Nói xong câu này, Lan Khê chịu không nổi nữa, ôm bụng ngồi xổm xuống, trán xuất đầy mồ hôi lạnh.

"Mẹ nó, cậu đúng là đồ vô lương tâm " Kỷ Diệu mắng một câu, lại thấy cô ôm bụng đau đớn, cúi người nói, "Nè, lời nói vô tâm này chỉ có thể nói cho tớ nghe thôi. Sau này đến đại học A không được nói với anh tớ. Anh Kỷ Hằng là người có chuyện luôn để trong lòng, mỗi câu nói của cậu đều ảnh hưởng nghiêm trọng đến suy nghĩ, tâm tình của anh tớ đó"

Lan Khê không để ý đến Kỷ Diệu nữa, vùi mặt vào giữa hai cánh tay. Trong đầu lại nhớ đến một người.

Giờ phút này, cô rất muốn gọi lớn tên anh, rất muốn anh xuất hiện trước mặt, nói với anh rằng cô đau lắm.

Kỷ Diệu lúng túng, cảm thấy bản thân hơi quá đáng, dù sao chuyện tình cảm thì không thể ép uống. Cô nàng nhàm chán đưa mắt nhìn quanh, thay bạn mình tìm xe của chú Lưu, lại ngoài ý muốn thấy được chiếc xe hình giọt nước đang đi về phía hai cô rồi chậm rãi ngừng lại, thấy được rõ ràng người đang

đi tới, cô nàng hưng phấn vung tay gọi to: "Anh trai Mộ, bên này! Bên này ! !"

Tiếng kêu của Kỳ Diệu làm Lan Khê chấn động.

Cô nâng khuôn mặt lên, hướng ánh mắt nghi ngờ về phía bóng hình Mộ Yến Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Tránh né cái gì?

Lan Khê thật thấy được bóng hình quen thuộc của Mộ Yến Thần. Người kia đang đánh vòng tay lái, hướng về phía hai cô.

Ánh mắt sâu như đáy biển của người đàn ông nhìn chằm chằm vào thân thể suy yếu đang xỏm trên mặt đất.

—— làm sao vậy?

Hồ hấp của anh đột nhiên tắt nghẽn, cố gắng bình tĩnh mở cửa xe ra , bên tai là vô số lời lẽ nhai của Kỳ Diệu nhưng không có chữ nào vào được trong đầu. Mộ Yến Thần đi tới trước mặt Lan Khê, ngồi xỏm đối diện với cô, ánh mắt thương tiếc vô vàn, khẽ ôm cô vào ngực: "Sao vậy em?"

Cô mới xa anh chỉ vài giờ, làm sao lại biến thành bộ dáng thống khổ đến thế này?

Lan Khê có chút ảm ức, cắn môi, hốc mắt dần đỏ lên, vùi mặt vào cổ anh, nói giọng khàn khàn: "Bà đi tới thăm em sớm Đau lắm"

Câu nói nghẹn ngào hoàn toàn đánh đổ sự bình tĩnh mà anh đang cố gắng duy trì.

Anh không phải là kẻ ngốc, viên thuốc buổi sáng đã xảy ra phản ứng trên người cô. Trái tim anh như bị một cọc gỗ thọc sâu vào, mỗi mòng trắng bệch thật lâu mới có thể phát ra một chữ.

"Đi"

Nói xong, Mộ Yến Thần lấy tay cô vòng chặc qua cổ mình muốn ôm cô lên. Lan Khê hoảng hốt, không muốn có cù chi thân mật ngay giữa đường lớn, vội vàng nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói: "Em có thể tự đi."

Cô tranh thủ đứng nhanh dậy, động tác đột ngột kích thích bụng dưới xoắn chặt lại, đau đến muốn ngất xỉu.

Sắc mặt Mộ Yến Thần ảm đạm, đi theo sau, bắt cô dựa vào ngực anh.

"Nhà em ở đâu? Anh thuận đường sẽ chở em về luôn." Đem người trong ngực trấn an thật tốt, Mộ Yến Thần mới chuyển mắt sang Kỳ Diệu.

Kỳ Diệu đứng bất động nhìn một màn này, niềm rung động ào ào dâng lên trong lòng, một lúc lâu mới ngậm cái miệng đang há to ra, xấu hổ: "Cái này, chắc không thuận đường đâu."

"Lên xe, anh đưa em về nhà trước" Mộ Yến Thần quả quyết nói, ánh mắt rũ xuống, cảm xúc lảng động sâu trong đáy mắt, không cho ai thấy được bất kỳ tâm tình nào, "Đi lên đi."

Kỳ Diệu hoàn toàn không nghĩ tới anh lại hành động quả quyết, mau lẹ như vậy, ngập ngừng thật lâu mới bước lên xe. Cô nàng luôn có cảm giác kỳ quái, cảm thấy hai anh em rất lạ, giống như bầu không khí giữa hai người hoàn toàn kín kẽ, căn bản không cho người thứ ba xâm nhập. Thậm chí cô nàng đột nhiên có suy nghĩ mình lên xe sẽ thành kì đà cản mũi. Nhưng khi thấy Lan Khê cũng ngồi ở ghế phía sau thì Kỳ Diệu có chút an tâm hơn, thu hồi mấy suy nghĩ vớ vẩn lại.

Máy điều hòa trong xe tỏa nhiệt độ ấm áp.

Nhưng là. . . Ban ngày đâu cần phải mở máy điều hòa.

"Nè, cậu còn đau không?" Kỳ Diệu nhìn Lan Khê cời giày rồi giơ chân lên ghế, mặt mày tái xanh đang nhắm chặt hai mắt, không nhìn được tiến tới hỏi.

Lan Khê mở mắt, cười đến suy yếu mà đáng thương: "Cậu sao thế, muốn chịu đau thay tớ hả?"

Kỳ Diệu bĩu môi, trịnh trọng nói: "Tớ nói nè, cậu nên chăm chỉ chạy thêm hai vòng sân trường vào giờ thể dục mỗi sáng, đảm bảo sẽ không đau nữa."

Ngồi ở ghế lái, Mộ Yến Thần không nhìn được ngược mắt lên, xuyên qua kính chiếu hậu thấy Lan Khê mặt mày tái nhợt vẫn cố gượng cười. Đôi đồng tử toát ra sự đau xót, thương yêu, không tự chủ nâng lên tốc độ lái xe.

Đợi đến khi đưa Kỳ Diệu về rồi quay lại nhà họ Mộ đã là chuyện rất lâu sau đó.

Anh mở cửa xe, thấy cô như con mèo nhỏ nằm co rút lại, mắt lín đim như sắp chìm vào giấc ngủ. Nhưng thực tế, bụng Lan Khê quặn thắt từng cơn, tay cô bám mạnh vào vùng da thịt phía trên, cố kiềm chế sự co giật của tử cung, mồ hôi xuất đầy mặt, thấm ướt đến tận gốc hàng mi dài.

Mộ Yến Thần vô cùng đau đớn. Nếu biết cô bị hành hạ đến độ này, cho dù có chết anh cũng bắt cô phun ra viên thuốc đó.

Cô cắn môi, lưu lại ấn kí của hàm răng trên làn môi dưới.

Có lòng ngón tay sờ nhẹ cánh môi cô, Lan Khê bị quấy nhiễu liền tỉnh lại, giọng nói vô lực: "Chúng ta về nhà rồi?"

Mộ Yến Thần nín thở, không trả lời

Cởi dây an toàn trên người cô ra, anh rũ mắt nhìn cô ở khoảng cách gần, khàn khàn nói: "Nếu mệt thì trực tiếp lên phòng nghỉ ngơi luôn. Buổi tối nhớ phải ăn một ít, muộn một chút anh sẽ qua phòng em, biết chưa?"

Trong lòng Lan Khê ảm áp, đang muốn cười với anh, bụng đột nhiên xoắn lại. Cô cắn môi, nắm chặt lấy tay anh, hơi ấm từ lòng bàn tay to lớn làm dịu nỗi đau trong bụng cô.

Chỉ lát nữa khi hai người bước vào nhà, cô không thể cầm lấy bàn tay này rồi.

Mộ Yến Thần cứng người, con người thâm thúy biến ảo khôn lường, phức tạp nhìn cô thật sâu.

"Con bé lại giờ chứng gì nữa hay đang giận dỗi vì tôi không tới bệnh viện thăm nó?" Mộ Minh Thăng nhìn lên cửa phòng con gái ở trên lầu, lạnh lùng hỏi người giúp việc đứng kế.

Người giúp việc khúm núm trả lời: "Thưa lão gia, đều không phải, vì thân thể tiểu thư không được thoải mái thôi ạ."

"Không thoải mái thì không ăn cơm? Một tuần mới về nhà một lần lại không dùng cơm với ba mẹ chỉ vì lý do nhảm nhí đó. Càng ngày càng ra vẻ tiểu thư "cảnh vàng lá ngọc"!"

Mạc Như Khanh kêu người giúp việc bưng món cuối cùng bày lên bàn, nhẹ giọng nói: "Hay là em bưng thức ăn lên cho con bé, để con bé nếm thử tài nghệ nấu nướng của em?"

Bữa cơm hôm nay là do bà chuẩn bị trong bốn tiếng đồng hồ, lại không than vãn một lời.

"Đi lên bảo nó xuống cho tôi!" Mộ Minh Thăng tức giận, hăm hực với người giúp việc.

Người giúp việc lúng túng, Mộ Yến Thần nói chuyện điện thoại xong, lạnh lùng quét mắt tới đây, lạnh nhạt nói: "Sao thế?"

Người giúp việc do dự nửa giây, lập lòe nước đôi nói: "Tiểu thư không thoải mái, thật sự không thể xuống ăn cơm."

Mi tâm Mộ Yến Thần nhú chặt lại.

"Lấy riêng ra một đĩa thức ăn nóng, không được lấy thức ăn đã nguội lạnh. Đưa tôi cầm lên cho con bé" Anh nhàn nhạt phân phó.

"Ồ đồ!" Mạc Như Khanh tức đỏ mặt, la lên một tiếng

Mộ Yến Thần trầm tĩnh nâng mắt đối diện với bà.

Mạc Như Khanh thu hồi tay đang cầm bát đĩa, con người lóe lên ánh sáng lạnh, cố giảm âm lượng trong lời nói: "Đây là vấn đề của con bé, hơn nữa là vấn đề đặc thù của nữ sinh. Con lên đó làm gì? Có thể giúp ích được gì?!"

Coi như là anh em ruột thịt đi, cũng không thể thân thiết tới mức chia sẻ vấn đề riêng tư như loại chuyện đau bụng kinh này.

Bà vốn không thích con trai mình quá gần gũi với con bé Lan Khê, huống hồ chỉ là loại chuyện nhạy cảm này.

Người giúp việc nghe theo lời Mộ Yến Thần, xuống bếp cầm một cái đĩa lên, định lấy ra thức ăn riêng cho Lan Khê. Mộ Minh Thăng càng thêm tức giận, chưa ăn miếng cơm nào mà bữa ăn đã loạn đến mức này, quát lớn bảo người giúp việc dừng lại.

"Nó không ăn xuống ăn thì mặc kệ đi. Sớm muộn gì tôi cũng dạy dỗ nó một trận. Từ khi Như Khanh bước vào nhà, nó càng ngày càng ngỗ ngược. Không ăn thì bụng nó đói, nó muốn chịu khổ kệ xác nó!"

Động tác của người giúp việc đứng hình trong mười giây.

Sắc mặt Mộ Yến Thần trở nên gay gắt.

Mạc Như Khanh cũng lười khuyên, ngữ điệu chậm rãi, dịu dàng nói: "Yến Thần, con bé không xuống thì thôi, con lại ngồi bên cạnh ba."

"Hai người ăn ngon miệng" Giọng nói lạnh lùng xen ngang lời bà, Mộ Yến Thần đưa tay tháo caravat, quay người đi lên lầu "Con về phòng trước."

"Yến Thần, con." Mạc Như Khanh tức giận đến khuôn mặt không còn chút huyết sắc.

Kéo ra cái ghế, bà vội vàng hô: "Không phải con nói với mẹ đã có bạn gái sao? Ba con xem trọng con cùng Mộ thị. Thật vất vả mới có ngày chủ nhật cả

nhà đoàn tụ, sao còn chưa chịu dẫn con bé về cho hai ta gặp một lần? Con đừng một mình giữ bí mật đến khi gây ra chuyện lớn mới nói cho ba cùng mẹ biết đó!"

— Mộ thị danh tiếng vang dội, cả C thành không biết có bao nhiêu người mơ ước có thể bám vào cành cây nào này. Cho nên địa vị con dâu tương lai của Mộ gia phải do một cô gái xuất chúng đảm nhiệm. Bà không chấp nhận con trai giờ trò “tiền trăm hậu tấu”, lén lút quan hệ tới khi lòi ra một đứa nhóc rồi dẫn về sinh cưỡi được. Vì chồng bà, vì mặt mũi gia tộc, bà phải đề phòng mọi tình huống xấu!

Không cho phép ư?

Mộ Yến Thần nghe ra hàm ý trong lời nói của Mạc NHư Khanh liền dừng bước chân, mặt cũng tái đi.

Chuyện anh gây ra còn cần hai người cho phép?

Ngay luân lý đạo thường anh cũng đã chống lại, còn có gì đáng sợ hơn đây?

"Biết. Lần sau đi." Nhả ra mấy chữ ngắn gọn, bước chân lại tiếp tục hướng lên lầu.

Lan Khê đang nằm vui trên giường, nghe tiếng cửa mở cứ tưởng là người giúp việc, ngược mắt nhìn, không ngờ lại là anh.

Cô ngó ngẩn, vội vàng chống người lên, ánh mắt phát ra những tia sáng mờ mờ, khó hiểu.

"Bây giờ là buổi tối đó. Sao anh không chút kiêng dè vậy? Mẹ anh lại không thích anh vào phòng em." Lan Khê nghiêm túc nói.

"Tránh né cái gì chứ?" Anh lạnh giọng hỏi.

Lan Khê đỏ mặt lên.

Kiên dè. Anh còn không biết cô muốn tránh né cái gì sao?

"Còn đau không?" Mộ Yến Thần cúi người, bàn tay hướng xuống bụng, muốn giúp cô xoa bụng, ngoài ý muốn đụng phải một vật cứng cứng. Anh cau mày, rút ra xem, là một cốc nước.

Ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào cô.

Lan Khê cười yếu ớt, lại nằm xuống: "Đề cốc nước trên bụng sẽ đỡ đau hơn, em không cần phải lấy tay bấm vào."

Đáy mắt anh lảng động, nỗi đau như ẩn như hiện, đứng lên nói: "Lại đây"

Lan Khê nhũn mày nghi ngờ, vẻ mặt hoang mang. Anh ôm cô đi tới ngồi trên sofa nhỏ trong phòng. Cô hơi hoảng hốt, lấy tay vòng chặt qua vai anh.

"Đừng như vậy. Đây ở trong nhà đó." Cô cau mày nhắc nhở.

Sau gáy bị một sức mạnh khổng lồ chế để cô mất thăng bằng ngã nhào vào ngực anh, hơi thở đậm mùi thuốc lá nhanh chóng ép sát, anh hung hăng cắn môi cô một cái thật mạnh: "Em làm anh đau lòng đến chết mất?!"

Câu nói tức giận làm Lan Khê bối rối.

Đôi mắt trong suốt lộ ra sự khiếp nhược cùng nghi ngờ, cô không dám động đây nữa, mặc anh cạy mở hai cánh môi cùng kề răng, khoang miệng tiếp nhận hơi thở nam tính sạch sẽ. Nụ hôn của anh quá dịu dàng, cẩn thận, ẩn trong đó là sự run rẩy, e dè sẽ làm cô bị đau.

Sự ôn nhu của anh từng bước đánh sụp sự phòng bị của cô.

". Còn đau không?" Anh hôn khẽ mặt cô, hỏi lại lần nữa.

Sự rung động nhào vào lòng, Lan Khê chậm rãi buông môi anh ra, mặt núp vào sâu trong cổ anh, gật đầu “Ừ” một tiếng. Đau lắm, Cô rất đau. Đau đến sắp chết”.

"Anh hai, có thể đưa em đi không?" Ma xui quỷ khiến, cô mê muội đưa ra lời yêu cầu.

Tên chương sau: Bà nhìn thấy cái gì?

Vài chương nữa tiểu tam sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Bà nhìn thấy được gì?

Hơi thở trong mát lướt nhẹ vào cổ Mộ Yến Thần, câu nói như một cơn long vũ, gãi ngứa đến dây thần kinh yếu ớt của anh.

Mộ Yến Thần đành chỉ hết mọi hoạt động, cứng ngắc người.

"Em không đi xuống ăn cơm, hại mẹ anh uống phí mấy giờ đồng hồ làm bữa tối, ba nhất định sẽ tức chết, chắc tí nữa sẽ xông vào phòng tặng em hai cái bạt tay." Lan Khê vừa nói vừa lấy tay khều khều cúc áo của anh "Với lại mẹ anh cũng không thích em

"Đây thật sự là nhà của em sao?" Cô chưa xốt hỏi.

Trước kia không phải như bây giờ, lúc ấy ngôi nhà không lạnh như băng. Cô lúc ấy tự nhiên thoải mái, không như hiện tại phải dòn trước ngó sau, ngay cả ba mình cũng phải đề phòng.

Thần kinh Mộ yến Thần mới thoáng buông lỏng ra, hóa ra cô có ý tứ này.

Anh còn tưởng rằng cô muốn cùng anh bỏ đi thật xa, cũng đúng thôi, ý tưởng to gan đó sao có khả năng xuất hiện trong đầu cái đầu nhỏ bé. Cô không thích anh hay lệ thuộc anh đến mức độ đó. Cô muốn đi cũng vì muốn trốn tránh áp lực trong ngôi nhà này.

Trong lồng ngực có sự mát mẻ trộn lẫn chút ấm áp, nóng lạnh giao hòa, không biết là tốt cùng là cảm thụ gì nữa.

Con người sắc lạnh lờ lên những tia sáng làm nó nhu hòa hơn, bàn tay Mộ Yến Thần thăm dò vào bụng Lan Khê, lòng bàn tay nóng bỏng xuyên thấu qua lớp áo mỏng suôi ấm da thịt bên trong. Cô cau mày, điều chỉnh tư thế nằm trong lòng anh, môi anh dán vào mái tóc dài: "Hận anh không?"

—— Gia đình của bọn họ hiện giờ vô cùng phức tạp, xây dựng nên từ sự tan vỡ phản bội, hỏi sao có được hạnh phúc

Từ một khía cạnh nào đó thì hai mẹ con anh là 2 kẻ cường ngạnh xâm nhập, hủy diệt tất cả hạnh phúc của cô.

Lan Khê có chút suy tư rồi gật đầu một cái, cảm tựa trên bả vai anh: "Hình như có một ít."

"." Mộ Yến Thần không nói, chờ cô tiếp tục.

"Nhưng mà cũng may " Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào mặt anh, ở khoảng cách gần nhìn càng rõ nét đẹp ưu tú của anh, tay cô từ cúc áo chuyển lên sờ chiếc cằm cương nghị, rồi lan ra khắp gương mặt góc cạnh, "Mộ yến Thần, anh đẹp lắm đó."

Bàn tay tiếp tục lực đạo xoa bụng cô, Mộ yến Thần nghiêng đầu cắn ngón tay đang làm loạn trên mặt mình, rồi ngậm chặt trong miệng.

Lan Khê giật mình tỉnh táo lại.

Ngón tay bị anh dùng lưỡi liếm mát, mang đến dòng điện tê dại. Động tác trêu chọc tà mị đốt cháy hết khuôn mặt cô, lan Khê muốn rút tay ra lại bị anh cắn chặt, như đang ngậm cành cào, trừng phạt cô.

"Anh nên sớm nhận ra. Thật ra em không phải không có chút tình cảm nào với anh." Anh nhàn nhạt nói ra, âm thanh hơi lạnh lùng.

Ánh mắt anh bao trùm khắp mặt cô, môi mỏng khẽ mở: "Không phải cứng rắn như lúc ban đầu, chỉ một xem anh như anh trai. Anh nên sớm chú ý tới điều này."

Lan Khê nhìn đau rút ngón tay về ,mặt đỏ như gấc: "Anh đang nói gì đó?"

"Anh nói em nghe không hiểu?"

"Em chẳng hiểu gì hết." Cô quay ngoắt khuôn mặt đi.

"Vậy sau này từ từ dạy cho em hiểu?" Mộ Yến Thần nhủ mảy, "Không bằng hiện giờ dạy em trước một điều, sau này không được “khẩu thị tâm phi” với anh." (nghĩa là lời nói ra miệng và suy nghĩ trong lòng trái ngược nhau)

"Em không có." Cô định giải thích, nhưng chỉ nói được một nửa thì cần môi im miệng luôn.

Ánh mắt băng lạnh khẽ mềm xuống, tiến đến gần mặt cô: "Sao không nói nữa?"

Trên thực tế Lan Khê không thể phản bác được, sắc mặt lúng túng. Cô và anh chung đụng như vậy có thể lí giải thành hai chữ hai chữ ——***. Ở ngôi nhà lớn này, ngay tại phòng mình, cô và anh hai lại ở cùng nhau. (bản convet nó để dấu sao như vậy, Thủy bỏ tay, không đoán được 2 chữ LK đề cập tới)

Thấy ánh mắt tránh né của cô, Mộ yến Thần liền biết mình đã đoán trúng được tâm tư cô.

"Còn đau không em?" Đây là lần thứ ba anh hỏi câu này.

Câu hỏi thành công kéo lí trí cô về, cúi đầu nhìn xuống bụng, đau đốn quặn thắt đã giảm thành hơi hơi ê ẩm. Anh ngồi nói chuyện phiếm một lúc thành công dời đi sự chú ý của cô, để cho cô tạm quên đi đau đớn.

Nhìn cô chẳng những không lĩnh ngộ mà còn thêm sợ hãi, Mộ Yến Thần khẽ giật mình.

Ngày trước chỉ có một bên tình nguyện, tình cảm của anh dù mãnh liệt cỡ nào cũng chỉ cố gắng đè nén xuống, bất bản thân không được cưỡng ép, động vào cô. Nhưng hiện tại, cô đã chịu thỏa hiệp, anh muốn thể hiện hết tình yêu này cho cô cảm nhận.

Ánh mắt anh tối xuống, giống như hút hết cả màn đêm, Mộ Yến Thần cúi người, dán sát vào tai cô, tuyên bố: "Em không được rời khỏi anh."

Anh lạnh lùng hay bá đạo, dịu dàng hay giận dữ... từng thứ từng thứ như virus xâm nhập vào sinh hoạt, vào linh hồn của cô.

Lan Khê tái mặt, thấy rõ sự trầm luân của bản thân, theo bản năng muốn đẩy vai anh ra, nhưng bụng đột nhiên lại quặn đau, liên tục hấp khí, vùi mặt chôn sâu vào cổ anh.

Mộ Yến Thần khẽ nhếch môi, rất hưởng thụ sự dựa dẫm của cô.

Lúc này ở dưới nhà ——

Mạc Như Khanh nhìn khuôn mặt trầm buồn của chồng, trong lòng cũng không thoải mái, vui vẻ gì.

Cân nhắc một lúc lâu bà đưa ra quyết định.

Đi xem con bé kia một tí.

Bà cũng không muốn trong nhà có chướng khí mù mịt. Nói đúng ra từ khi Mộ yến Thần xảy ra tai nạn, bà mới bắt đầu chúng mắt, phản cảm với Lan Khê. Bà không muốn con trai mình phí thời gian, tinh lực với con bé ngổ ngược đó. Nhìn con trai bị thương. lúc ấy bà giận đến mức sôi gan lộn ruột.

Bà sai người giúp việc lấy vài món ăn nóng cùng nhau đem lên lầu.

Sắc mặt biến thành lãnh đạm, vốn định đi đến cửa phòng thì sai người giúp việc mang vào, lại không nghĩ cửa phòng chỉ khép hờ. Như có linh tính, Mạc Như Khanh không gõ cửa như ngày thường, mà đưa mắt vào khe hở cánh cửa——

Nửa giây sau đó, khuôn mặt bà như không còn một giọt máu.

Xuyên qua khe cửa, Mạc NHư Khanh mơ hồ thấy được có hai bóng người ngồi trên sofa. Mộ yến Thần nhàn nhã tựa như thần tiên, ôm chặt Lan Khê trong lòng, bàn tay đặt tại bụng cô nhẹ nhàng xoay tròn, ánh mắt dịu dàng đến mức như muốn chìm chết người đối diện trong biển nhu tình ấm áp.

Lan Khê nằm trong ngực Mộ Yến Thần khẽ quay đầu tránh ánh mắt ấy, thế nhưng con trai bà không cho phép, môi mỏng thì thầm như đang uy hiếp. Lan Khê nghe nói xong thì ngoan ngoãn nằm im. Mộ Yến Thần hài lòng, cúi người xuống say mê trần trọc bên môi Lan Khê

Mạc Như Khanh chứng kiến một màn này cứ như gặp phải quỷ, cả người co rút lại, mặt mày choáng váng muốn ngất đi !

—— Cái quái gì đang xảy ra?

—— Ai có thể cho bà biết, những gì bà đang thấy là thật hay là con ác mộng? ! !

Người giúp việc nhìn Mạc Như Khanh cứ dán sát vào cánh cửa, nửa ngày cũng không có động tĩnh, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Phu nhân."

Tiếng gọi nhỏ như tiếng muỗi kêu lần thứ hai kích thích nổi khiếp sợ của Mạc Như Khanh! Bà cơ hồ như chạm phải điện, nhanh chóng chuyển ánh mắt đi, cố gắng không nhìn cảnh tượng bên trong cánh cửa nữa, không muốn hai người kia phát hiện sự tồn tại của bà!

Xoay người, lạnh lùng lấy tay sờ lên cái đĩa phía ngoài.

"Ngủ rồi, đi hâm nóng lại đi." Giọng nói lạnh như băng, bà cố đè ép hô hấp gấp gáp lại.

Người giúp việc kinh ngạc: "Nhưng cái này. . . ." vừa mới hâm nóng lại mà.

"Tôi bảo làm gì thì cứ làm đi!" Mạc NHư Khanh nghiêm nghị quát lớn.

Người giúp việc giật mình, không dám nói thêm câu nào, bưng đĩa thức ăn đi xuống. Chờ người giúp việc đi rồi, Mạc Như Khanh đứng tại chỗ cố gắng định thần lại. Bà đứng đưa lưng về phía cửa, cố ý dành thời gian cho hai người trong phòng tách ra, thậm chí hi vọng Mộ Yến Thần sẽ đi ra cho bà một lời giải thích. Nhưng đứng rất lâu, vẫn không có chút động tĩnh!

Mạc NHư Khanh cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn.

Xoay người đối diện cánh cửa, sắc mặt Mạc Như Khanh lộ ra ý lạnh cùng ngạo khí của một quý tộc, lấy tay đẩy mạnh cánh cửa, chậm rãi đi thẳng vào. Và đi nhiên. . hai người bên trong đã tách ra——

Không khí trong phòng thanh nhã, Lan Khê đang cầm ly nước nóng, thấy bà đi vào, tay cô run lên làm một ít nước nóng văng xuống. Cô vội đặt ly nước xuống, nhỏ giọng gọi: "Di Mạc."

Mà Mộ Yến Thần đứng cạnh cửa sổ, nghe tiếng nước chảy liền cau mày, đôi mắt dẫn theo tia lo lắng ngoài lại, thật may nước chỉ văng xuống nền nhà, không rơi trúng tay cô.

Biểu hiện của hai người đều bị Mạc Như Khanh lẳng lặng thu vào mắt. Ánh mắt bà ngày càng bén nhọn, trong lòng như có mưa to bão lớn mà về mặt lại tĩnh lặng như làn nước thu.

Bà hiểu đứa con trai của mình nên dễ dàng phát hiện Mộ Yến Thần rất quan tâm, lo lắng cho con bé Lan Khê này.

"Mẹ tìm con khắp nơi, không ngờ con lại ở trong phòng này, " Mạc Như Khanh cười cười, "Buổi tối hai con đều không ăn cơm, cố ý cùng hai người già chúng ta giận dữ sao? Lát nữa mau xuống ăn đi, đừng để bụng đói—— Còn nữa., Yến Thần."

Đôi mắt bà thâm sâu, lạnh nhạt, "Tối nay, con nói chuyện với mẹ một chút."

Mộ Yến Thần gật đầu "Dạ" một tiếng, đứng đưa lưng về phía bà nên bà không thể đoán được suy nghĩ của anh. Lát sau, anh oay người lại, ánh mắt đảo khắp người Lan Khê: "Đói bụng chưa?"

Lan Khê cầm ly nước uống hai ngụm, thành thật gật đầu.

Ánh mắt anh trở nên ôn hòa, dịu dàng, nhắc chân đi đến chỗ cô: "Anh cùng em xuống dưới ăn."

Ba người lần lượt đi ra ngoài, trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng, Lan Khê lưỡng lự một chút liền quyết định nói với Mạc Như Khanh: "Dì Mạc! Ngại quá, lúc này con không xuống dùng cơm là do trong người cảm thấy mệt, chứ không phải cố ý đâu, làm mất công đi chuẩn bị lâu như vậy. Ba con có tức giận không?"

Mạc Như Khanh cười cười, gờ tay xoa nhẹ mi tâm, mở miệng nói: "Không hiểu chuyện thì cố gắng học hỏi thêm vào. Không tự học được thì phải nhờ người chỉ dạy, điều này dĩ cũng mới nghiệm ra. Tội các con xuống ăn đi, đi đi nói chuyện với ba con."

Lan Khê kinh ngạc.

Khi bừng tỉnh lại thì bóng dáng cao quý của Mạc Như Khanh đã đi cách bọn họ khá xa.

Cô thật không hiểu ý tứ trong lời nói của Mạc Như Khanh—— là châm chọc hay đáng ám chỉ chuyện gì đó? Lan Khê vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ thì cánh tay đã bị người ta kéo đi. Cô ngược lên nhìn gò má tình xảo của Mộ Yến Thần, ngoan ngoãn để anh dẫn đi.

Mạc Như Khanh không nhìn được, quay đầu nhìn hai người.

Vừa hay nhìn thấy cảnh hai người tay trong tay —— hoặc nói đúng hơn, Yến Thần siết thật chặt tay Lan Khê đi xuống cầu thang. Cảm giác khó thờ lại tràn lên lồng ngực của Mạc Như Khanh.

Bà có cảm giác, một điều kinh khủng, tệ hại đang dần bao trùm trong ngôi nhà.

Thủy gấp đi chơi rồi, vừa edit xong chưa beta lại được

Mọi người đọc đỡ, mai Thủy sẽ sửa lại sau nhà ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tiêu chuẩn không cùng huyết thống

Đêm khuya ở nhà họ Mộ vô cùng an tĩnh.

Yêu cầu người giúp việc cuối cùng đi nghỉ ngơi, Mạc Như Khanh ngồi trên ghế vừa thổi tách trà vừa lấy tay xoa huyết thái dương, lẳng lặng chờ con trai đến. Một phút sau, thân hình tuấn kiệt đã xuất hiện trong tầm mắt bà. Mộ Yến Thần vừa mới tắm xong, đứng đối diện với Mạc Như Khanh, một vài giọt nước nhiều từ mái tóc anh xuống nền nhà.

"Giờ này mẹ còn muốn nói chuyện gì? Trễ quá rồi" Mộ Yến Thần vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế đối diện.

Cho dù không mặc tây trang, nhưng phong thái nghiêm nghị vẫn toát ra từ người anh, gây nên một áp lực vô hình.

Mạc Như Khanh quan sát con trai, thật sự cảm thấy con trai đã trưởng thành. Con người khi trưởng thành đều cất giấu trong lòng vài điều bí mật. Mạc Như Khanh thở dài, bà biết con trai là người có chủ kiến, có một số việc bà không thể nhúng tay vào, vô phương thay đổi.

Mạc Như Khanh cố ra vẻ thoải mái, ngược lên nhìn con trai, cười dịu dàng: "Vẫn là chuyện lúc nãy, Yến Thần, mẹ rất nôn nóng được gặp mặt bạn gái con, có thể nói chính xác khi nào con dẫn con bé về nhà không? Mẹ muốn tận mắt chứng kiến mối quan hệ của hai đứa, xem có đủ sâu, đủ chân thành hay chưa? Nếu như lần này con nghiêm túc thì tiến tới luôn. Người ta là con gái, danh tiết là điều rất quan trọng, không thể cứ ở bên con mà không có danh có phận được, mẹ nói con hiểu không?"

"Mẹ hi vọng con nhanh chóng lập gia đình?"

"Không cần gấp gáp quá, chỉ là xác định đối tượng kết hôn, " Mạc Như Khanh từ từ giảng giải, "Thời buổi này, không đứa con gái nào tự nguyện sống không danh phận cùng con lâu được. Lập gia đình là một trong những mục đích quan trọng nhất của đời người, với lại tuổi con cũng không còn nhỏ"

"Ai cũng có thể?"

Mạc Như Khanh khựng lại, cơ mặt cứng đi, cười yếu ớt: "Tất nhiên, mẹ cũng không yêu cầu gì nhiều, miễn đừng mắc bệnh nan y hoặc đầu óc có thiếu sót lớn là được. Ngoài kia có rất nhiều cô gái không cùng huyết thống với chúng ta đạt được tiêu chuẩn, đúng không?"

Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn mẹ mình, đáy mắt dần tối lại, dĩ nhiên đã nghe hiểu ý tứ trong lời nói cuối cùng.

Vậy ra cảm giác lúc tối của anh là hoàn toàn đúng.

Lúc ấy ở trong phòng Lan Khê, anh ôm cô trong ngực, đã nghe được những tiếng động rất nhỏ. Lan Khê nghe không rõ, nhưng khi nghe tiếng người giúp việc thì theo bản năng tránh ra, anh kịp thời trấn an cô, để cô đi xuống dưới rót ly nước nóng.

Không ngờ tiếng động ấy là từ Mạc Như Khanh.

Mẹ ruột của anh.

Nghĩ tới đây, bên môi Mộ Yến Thần cong lên thành nụ cười châm chọc, không biết sao dạo này anh vô cùng nhạy cảm với hai chữ “huyết thống”. Loại ràng buộc máu mủ ruột thịt này quá mức tàn nhẫn, trừ cấm kỵ cùng ngăn trở, anh chưa nhìn ra được nó còn đại biểu cho thứ gì.

Nhưng tình huống hôm nay đã nhắc nhở anh thêm một “tác dụng” của huyết thống

Là phục thù.

Người đối diện là mẹ ruột của anh, mặc dù gần hai mươi năm xa cách, nhưng từ trong xương tủy của anh vẫn luôn chảy dòng máu của bà. Bà có công góp phần tạo ra anh trên cõi đời này nên anh phải có trách nhiệm hoàn thành những kì vọng của bà, và phải tìm một người bạn đời theo ý bà.

Anh từ trên ghế đứng lên, khẽ gật đầu với bà: "Đã hiểu."

"Về bạn gái, cuối tuần con sẽ dẫn về ra mắt mẹ." Ánh mắt anh nhìn đăm đăm Mạc Như Khanh, cười như không cười, ưu nhã lạnh nhạt, "Yên tâm, nhất định sẽ hợp tiêu chuẩn của mẹ".

Tiêu chuẩn của bà, điều quan trọng nhất là bọn họ không được chung huyết thống

Cái này là quy tắc trên toàn thế giới, và được sự bảo hộ của pháp luật. Bà cố tình tỉ mỉ dẫn dò anh như thế, nói là vô tình thì chỉ có quỷ mới tin. Nghe anh nói xong, lòng Mạc Như Khanh lại không nhẹ đi bao nhiêu, bây giờ chỉ có thể tạm thời giữ im lặng quan sát. Dù sao bà cũng đã cố gắng chọn cách nhẹ nhàng nhất để ngầm cảnh cáo cho anh biết mặt mũi Mộ gia không thể trở thành trò cười cho thiên hạ.

Mộ Yến Thần theo lệ nói câu: "Mẹ ngủ sớm đi" rồi chậm rãi rời đi

Nhiếp Minh Hiền hút một hơi cuối cùng, nhả ra vòng khói trắng. Trong làn khói mờ ảo, anh ta nheo mắt nhìn người đang đi tới.

Vốn định hẹn gặp vào buổi tối, nhưng vì có người bảo bạn nên quyết định dời sang buổi chiều. Bây giờ Nhiếp Minh Hiền còn thắc mắc vì sao Mộ Yến Thần không rảnh nhưng khi chiếc xe hình giọt nước xuất hiện thì anh ta đã hoàn toàn thông suốt.

Từ trên xe có hai người bước xuống.

Lần trước Nhiếp Minh Hiền gặp Lan Khê ở quán KFC gần trường học, lúc ấy cô mặc đồng phục học sinh, ánh mắt trong trẻo nhưng thiếu hồn, lạnh nhạt xa cách. Hôm nay lại nhu thuận động lòng người, diện một chiếc quần bò bó sát hai chân chân phối cùng đôi giày màu trắng, phía trên còn mang thêm chiếc áo khoác lông tơ màu cam, mái tóc cắt ngang trán, tay nhỏ bé nằm gọn trong lòng bàn tay Mộ Yến Thần.

"Tôi trễ không?" Mộ Yến Thần giờ tay xem đồng hồ.

Nhiếp Minh Hiền hồi hồn, cười rộ lên: "Không có, em gái hôm nay không bận đi học sao?"

"Hôm nay là chủ nhật." Cô nhẹ giọng nói.

"Cậu còn chờ người khác?" Mộ Yến Thần ngược mắt hỏi.

"Còn ai ngoài cậu dám để tớ chờ." Nhiếp Minh Hiền dùng chân đạp tắt diều thuốc lá, nghiêng đầu vào trong, "Vào thôi."

Ba người cùng đi vào trong quán, Nhiếp Minh Hiền đi phía sau nhìn tay hai người phía trước vẫn quấn chặt, thỉnh thoảng Lan Khê ngược đầu lên nói chuyện, Mộ Yến Thần liền phối hợp cúi thấp xuống, kiên nhẫn nghe cô nói.

Nhiếp Minh Hiền nheo mắt, trong lòng tràn đầy cảm giác không nói nên lời.

Lần trước không phải cô nhóc này luôn xù lông khi nghe anh ta nhắc tới Mộ yến Thần sao? Hiện tại.hòa hợp rồi hả?

Trong ghế lô tập hợp những người bạn cũ lâu năm, không khí hòa đồng sôi nổi. Thấy có vài người mời Lan Khê uống rượu đều bị Mộ yến Thần ngăn cản, Nhiếp Minh Hiền nhịn không được, cười hỏi: "Không cho uống rượu cũng chẳng cho ăn, vậy cậu mang con bé đến đây làm gì?"

Mặt Lan Khê đỏ lên, có chút xấu hổ.

Mộ Yến Thần tựa vào ghế sofa, nhàn nhạt trả lời: "Em ấy không thích ở nhà nên tớ dẫn tới đây ngồi một chút, tối quay lại trường."

Thật ra, sáng hôm nay Lan Khê đã bị Mộ Minh Thăng gọi vào thư phòng quở trách một trận.

—— Phiếu điểm giữa học kì trực tiếp gửi về nhà, thành tích tệ hại lúc trước bị Mộ Minh Thăng phát hiện, Lan Khê đứng tới hai chân đều tê cứng mà ông còn giáo huấn chưa xong. Mộ yến Thần chờ trước thư phòng một lát, rồi đẩy cửa đi vào, bình tĩnh hỏi: "Có muốn đi tới thư viện không? Bây giờ anh thuận đường sẽ chở em đi, còn lẽ mà thì lát nữa tự thuê xe"

Một câu đơn giản giúp Lan Khê thoát được kiếp khổ, cô thờ phào nhẹ nhõm, lén xoay người cười khoe má lúm đồng tiền với anh. Nếu không phải có Mộ Minh Thăng làm bóng đèn thì Mộ Yến Thần đã chạy tới hôn lên cái miệng đang cười đó.

Nhiếp Minh Hiên mãi mê nhìn cử chỉ của hai anh em, càng nhìn càng thấy không thích hợp.

Anh ta cúi người lấy ly rượu, trùng hợp cánh tay Mộ yến Thần cũng duỗi ra. Khi hai bả vai chạm nhau, trong nháy mắt Nhiếp Minh Hiên nghe câu nói nhỏ của Mộ Yến Thần, trong con ngươi lóe lên tia ngạc nhiên.

Nụ cười trên khóe miệng ngày càng sâu, Nhiếp Minh Hiên hỏi: "Cậu có ý tứ gì đây? Sao tự nhiên muốn tớ tìm một cô gái?"

Ngón tay thon dài cầm ly rượu, con ngươi Mộ Yến Thần lúc sáng lúc tối, đậm nhạt nói: "Có chuyện cần."

"Là ý tứ của hai người già?" Nhiếp Minh Hiên tiếp tục hỏi.

"Ừ."

Đầu óc Nhiếp Minh Hiên suy nghĩ quanh quèo một hồi lâu, thật ra đến tuổi này mà người già không thúc giục chuyện cưới sinh mới là không bình thường. Anh ta đang muốn trêu chọc hai vợ chồng Mộ Minh Thăng có tư tưởng “hoàng đế không gấp mà thái giám đã gấp”, thuận tiện phụ họa bàn luận về nguyên nhân gần đây Mộ Yến Thần không về nhà họ Mộ, nhưng khi ngoái đầu lại trông thấy được một màn đặc sắc.

Mộ Yến Thần rót đầy ly rượu đang tính nâng lên uống, nhưng giữa không trung lại bị một bàn tay mềm mại cản lại. Lan Khê bắt cổ tay anh, thừa dịp anh đang trở mặt thì rút ly rượu ra, ánh mắt trong trẻo như nước, ngậm cánh báo anh không được uống.

Khóe miệng Mộ Yến Thần nhin không được cong lên thành nụ cười khổ.

Bàn tay anh vòng qua hông cô, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy: "Em tự chăm sóc mình là được rồi, anh ngồi đây mà không uống vài ly thì không hợp lẽ."

Lan Khê tiếp tục nâng ly rượu lên ngang vai, cách xa tầm tay của anh.

"Vây anh uống chút rượu đó thôi, em biết có một cách, có thể thêm thứ khác vào ly, mấy người này sẽ không nhìn ra đâu." Cô bình tĩnh cho anh một lựa chọn khác.

Nụ cười bên môi anh càng sáng lóa hơn.

Phương pháp? Cái này anh cũng biết, không phải là trộn cola với Sprite sao, kiểu uống này chỉ dành cho đám nhỏ thôi.

"Lan Khê. . . ." Vĩ âm trầm thấp, anh nhắc người tính thuyết phục cô thêm, nhưng bất ngờ có người đi ngang qua đụng trúng vào tay Lan Khê, làm cho rượu từ trong ly văng ra phía sau lưng cô, vải áo sau lưng liền bị nhuộm màu đỏ thẫm của rượu.

Ánh mắt Mộ Yến Thần trở nên lạnh lẽo, nắm tay cô lôi đến gần mình, nhưng đã muộn, ly rượu kia chả còn giọt nào.

Lan Khê khẽ than lên một tiếng, trên tay dính đầy dịch rượu, sau lưng bị thấm ướt lạnh đến run người.

"Ồi ——" Một người đàn ông có vẻ mặt áy náy, đứng trước Lan Khê nói xin lỗi "Em gái à, anh không phải cố ý, không ngờ tay em lại cầm ly rượu! Nhưng sao hai người lại ở đây? Nhiều người tụ tập như vậy mà đánh lè là chơi không đẹp đó nha?"

Mộ Yến Thần không thêm đề ý đến lời nói của người đàn ông.

"Đứng lên đi em, trên ghế còn dính rượu đó " Anh kéo cổ tay cô, nhỏ giọng nói, "Đi rửa tay đi, tí nữa anh sẽ qua."

Lan Khê nhìn bàn tay dính đầy rượu, nhóp nhúa khó chịu, khóc không ra nước mắt, đúng là rãnh quá đi tìm chuyện khổ cho mình, vội vàng chạy đi rửa tay, vừa chạy vừa sàu nào nghĩ áo lông tơ làm cách nào mới hết ướt.

—— Không lẽ cời ra hong khô luôn?

Nhiếp Minh Hiên kinh ngạc nhìn một màn này, từ đầu đến cuối không nói gì, lát sau mới lên tiếng: "Lần trước tớ đã nói với cậu về con gái của cục trưởng vệ sinh, còn nhớ không? Cô ta nhìn thấy cậu một lần ở Dạ Vạn Cuồng, lâu nay vẫn luôn dò hỏi về cậu, nhưng cậu bảo không hứng thú nên tớ trưng nghĩa không tiết lộ chữ nào. Giờ có muốn tớ giới thiệu cho hai người quen không?"

Mộ Yến Thần siết tờ khăn giấy trong tay, mùi rượu nhàn nhạt thúc đẩy ý niệm “dừng cương trước bờ vực”, ngược mắt quét tới, nói thật nhỏ: "Cái gì?" (nghĩa là dừng cương ngựa trước bờ vực thẳm! Khi đến ranh giới của sự nguy hiểm thì biết tỉnh ngộ).

Nhiếp Minh Hiên cau mày, cố gắng không văng tục: "Cậu vừa mới nói với tớ chuyện gì, chưa già đã lẫn hả?"

Mộ Yến Thần thu hồi ánh mắt.

"Trước tiên phải nói rõ với cô ta, chỉ là giả vờ gặp một lần, sau đó không có bất kì quan hệ nào nữa. Nếu như không chấp nhận thì thôi, tớ không muốn miễn cưỡng ai hết. " Anh giải thích ngắn gọn, đem quan hệ xác định rõ ràng trước, mục đích chỉ để làm dịu nỗi lòng đang nóng như lửa của Mạc Như Khanh.

Ui, Thủy đầu nói là bỏ edit. Thủy vẫn edit nhưng tốc độ không được ổn định thôi.

Mọi người đừng lo lắng nhá ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Làm bằng băng lạnh

Nhiếp Minh Hiền gạt đầu ra về thâu triết: "Đã hiểu, tớ sẽ nói rõ ràng trước với cô ta."

Lát sau anh ta híp mắt, trêu chọc: "Vì sao cần tìm người tạm chữa lửa? Giá thị trường của Mộ thiếu gia vô cùng cao, chắc chắn sẽ có nhiều cô nhầm trúng, sao cậu không thử nghiệm túc quen với một người? Sợ bác Mộ không hài lòng?"

"." Âm thanh trong quán ngày càng huyền ảo nhưng Mộ Yến Thần lại tách biệt, chỉ chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Sợ Mộ Minh Thăng không hài lòng ư?.

Chỉ sợ khi biết chính xác người con gái trong lòng anh thì bệnh tim của ông ấy sẽ càng bộc phát nhanh hơn. Hơn nữa đã đi quá xa rồi, khi anh đưa em gái ruột lên tận giường thì không cách nào quay trở lại.

Mí mắt khép lại, trong đầu bất chợt hiện lên cảnh tượng khi anh cuồng dã ra vào trong cô, còn có hình ảnh cô vật vã chịu đựng cơn hành hạ của viên thuốc tránh thai.

Càng nghĩ lại càng sâu, càng thấy rõ vị trí mà anh đang đứng – tầng sâu nhất của địa ngục.

"Nói sau đi." Bỏ lại mấy chữ ngắn gọn, Mộ Yến Thần liền đứng lên "Các cậu chơi tiếp đi, tớ đi ra ngoài một lát."

Thái độ của anh làm Nhiếp Minh Hiền mờ mịt, anh ta biết rõ không thể moi thêm tin tức gì từ miệng Mộ Yến Thần nữa nên rất tự động tránh qua một bên.

Lan Khê đứng trước bồn rửa tay cởi áo khoác bị ướt ra, sự rét lạnh trên lưng tạm thời rời đi. Cô ảo não đứng hong khô chiếc áo, trời đã lập đông, áo lại càng khó khô hơn.

Thình lình khuôn mặt quen thuộc thông qua tấm gương sáng, ập vào tầm mắt cô.

Mộ Yến Thần đứng sát sau lưng Lan Khê, hơi thở đáp xuống đỉnh đầu cô, cầm bàn tay nhỏ bé đang lạnh buốt, bàn tay kia tấn công trực tiếp vào trong, len qua nội y chạm vào làn da non bị thấm rệu, quả nhiên nơi ấy lạnh băng, không ấm áp như những nơi khác. Lòng bàn tay anh vừa chạm vào, thân thể Lan Khê ngay tức khắc run mạnh lên.

Cô đỏ mặt, ngược lên nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia.

"Anh hai, nơi này là trước phòng vệ sinh." Lan Khê quay đầu lại, vừa thở gấp vừa nhắc nhở anh. Hai nhà vệ sinh nam nữ đối diện nhau, bồn rửa tay bị kẹp giữa, tùy thời tùy lúc đều có người ra vào.

Cô cắn môi, ngậm nhắc nhở anh đừng quá. Cản rỡ.

Bóng dáng to cao của Mộ Yến Thần che hết người Lan Khê, bàn tay nóng bỏng vẫn đặt trên khối da thịt lạnh băng, nhẹ nhàng vuốt ve, môi mỏng dán vào mái tóc cô: "Bà dì của em còn chưa đi, vất vả lắm mới hết đau, không thể bị cảm lạnh được."

—— Nếu như phải chứng kiến lại cảnh cô đau như tối hôm qua, chắc chắn anh sẽ bị dày vò đến điên mất.

Lan Khê lúc này mới có chút yên lòng, thầm trách mình lo nghĩ không đầu.

Những tia máu đỏ tươi vẫn ngự trên hai má, cô cắn môi, đôi mắt trong suốt nhìn anh qua gương, nhẹ giọng nói: "Vậy lần sau anh còn dám mất khống chế hại em phải uống thuốc tránh thai không?"

Lời vừa bay khỏi miệng, cô chỉ muốn “tử hình” lười mình ngay lập tức.

Câu nói bật ra khi bộ não chưa kịp suy nghĩ kĩ, có ý trách cứ, kèm theo chút khó dễ, lại không nghĩ từ cái miệng nhỏ nhắn thốt ra liền mang tầng ý nghĩa khác. Khi thấy sâu trong đáy mắt anh có tia trêu chọc, cô mới giật mình tỉnh ngộ

Không không chế được....

Cô sao có thể quên, anh mất đi không chế trong tình huống nào được chứ?

Máu trong người như dồn hết lên mặt, muốn quay đi lại bị tay Mộ Yến Thần trụ lại, Lan Khê chưa kịp kháng nghị, môi anh đã bao trùm lên môi cô. Cánh môi nhỏ bé bị cắn mạnh, đau đến mức Lan Khê muốn khóc òa lên.

"Vậy lần sau em đừng xoắn quá chặt. Anh đảm bảo sẽ không bị mất không chế."

Âm thanh trầm thấp tràn ra giữa hai cánh môi. Tư thế mờ ám, lời nói đen tối...toàn là tổ hợp của mùi vị sắc tình thôi à.

Lan Khê thật muốn ngắt đi cho xong, loại cảm giác kích thích này làm tim cô muốn vỡ tung.

Đang muốn lùi về sau, bàn tay trên lưng liền dời lên trên cổ, đè lại gáy cô không cho phép né tránh. Anh xoay cô đối diện với mình, nâng cằm cô lên để cho nụ hôn được cuồng nhiệt hơn.

Bàn tay anh ác ý ngắt mạnh vào làn da mềm mại, cảnh cáo cô phải ngoan ngoãn, mặc anh dàn xếp.

Bị Mộ yến Thần nheo đau, Lan Khê há miệng rên lên, tạo thời cơ tốt cho lưỡi anh càn quấy bốn phương tám hướng trong khoang miệng nhỏ.

Sau khi hai người kia đánh lè, Nhiếp Minh Hiền ngồi một mình cũng không hứng thú. Anh ta kẹp điều thuốc vào ngón tay rồi đi ra ngoài, men theo hành lang thẳng tiến, nhưng chỉ vừa đi vài bước thì thân thể cứng đờ lại

Hai ngón tay kẹp điều thuốc run mạnh lên làm tàn thuốc nóng rơi thẳng xuống ngón trỏ.

—— Bức tường trong quán chia làm hai nửa, nửa bên được sơn bóng, còn bên kia là kính thủy tinh trong suốt. Ánh đèn màu nhũ bạc chiếu xuống bức tường được tấm kính phản chiếu lại tạo nên màu sắc rất tinh diệu. Xuyên qua tấm gương trên bồn rửa tay cùng những tấm kính lớn trên bức tường, Nhiếp Minh Hiền nhìn rõ đứng trước bồn rửa tay có hai bóng người đang chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn. Hình ảnh ngược trên kính, cách anh ta chỉ có nửa tấc, nhìn thấy rõ cả người.

Toàn thân Nhiếp Minh Hiền nổi hết da gà.

Hội nghị trong công ty kết thúc lúc bảy giờ tối, Mộ Yến Thần tan họp liền quay lại phòng làm việc xử lý đồng văn kiện còn dang dở. Thời điểm anh tắt laptop, cảm áo khoác ra khỏi phòng thì đồng hồ đã chỉ tám giờ.

Gió đêm lạnh lẽo.

Anh mở cửa kính đi ra ngoài, khi còn cách chiếc xe vài thước, cước bộ của anh dần chậm lại, đôi mắt thâm thúy ánh lên sự nghị hoặc.

Bên cạnh chiếc xe của Mộ Yến Thần có một người con gái thanh tao, trang nhã lặng lẽ đứng, thi thoảng con gió thổi đến làm hai vai cô ta phải co rụt lại. Nhưng cô ta không tránh, kiên trì đứng bên xe, lặng im chờ Mộ Yến Thần tới, trong lúc vô tình thấy được bóng dáng anh, ánh mắt cô ta đột nhiên sáng lên, bập bùng hai ngọn lửa nóng. Qua con thất thần, cô ta tiếp tục trở về hình tượng thực nữ yếu đuối rụt rè.

"Chào anh, Mộ Yến Thần! Chắc Nhiếp Minh Hiền đã thông báo trước với anh rồi? Em là Nhan Mục Nhiễm, là người cùng anh hẹn với hai bác tối nay dùng cơm. Bác gái mới vừa gọi điện cho em, nói rằng đã đến nơi rồi, em nghĩ anh đang bận rộn, không dám quấy nhiễu, đành đứng chỗ này đợi anh xuống, anh." Nói quá nhiều lại không được Mộ yến Thần đáp lại, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm hơi ửng hồng: "Anh bây giờ xong việc chưa? Chúng ta có thể đi chưa?"

Mộ Yến Thần quan sát cô ta mấy giây, nhớ tới cuộc nói chuyện vài ngày trước với Nhiếp Minh Hiền, tên của cô gái này, hình như anh cũng đã nghe qua.

Gương mặt trầm tĩnh thoáng qua nét mong lung, rũ mắt, anh mở miệng: "Xin lỗi, là tôi không nhớ rõ."

Bữa ăn này do Nhiếp Minh Hiền thu xếp. Anh ta có nhắn tin báo nhưng Mộ Yến Thần đọc xong rồi lại quên mất.

Cửa xe mở ra, Mộ Yến Thần như thường lệ khoan thai ngồi vào trong.

Nhan Mục Nhiễm ngó ra.

Trong phút chốc cô ta trở nên mơ màng, không biết phải làm sao, do dự mở cửa xe bên kia ngồi vào, thấy anh không cự tuyệt mới dám thả lỏng ra. Cô ta có cảm giác người đàn ông này không phải lãnh cảm, ngược lại ưu nhã lễ phép ngoài dự liệu của cô ta, nhưng khí thế cao ngạo, xa cách làm cho cô ta có chút nản lòng.

Xe chậm rãi hướng đến nhà hàng đã đặt trước.

Trong khoảng không gian trầm mặc, Nhan Mục Nhiễm không nhịn được mở miệng nói: "Mộ Yến Thần, anh đã. đã muốn em giúp đóng giả làm bạn gái, tí nữa chúng ta phải gặp hai bác, sao anh không."

—— không cùng cô ta bàn bạc trước, anh không quan tâm hay có yêu cầu gì, không sợ lát nữa hờ hênh sẽ bị lộ tẩy sao?

"Cô có thể tùy ý nói "Môi mong từ tốn buông lời một câu "Muốn nói gì tùy cô, miễn làm hài lòng hai người đó là được, không cần thông qua ý kiến của tôi."

Những chuyện không tồn tại trong thực tế anh cũng lười để tâm, hơn nữa đối phương lại là một cô gái. Cô ta đã tình nguyện hợp tác giúp đỡ thì nên cho cô ta tự ra chủ kiến, đây là sự tôn trọng tối thiểu của anh dành cho cô ta.

Hai mắt Nhan Mục Nhiễm hơi tròn lên.

Cô ta kinh ngạc vì quyết định của người đàn ông này, mặt đỏ ửng, hỏi: "Vậy nếu hai bác hỏi quan hệ chúng ta đã tiến tới mức nào, về sau có dự tính gì, em cũng có quyền quyết định câu trả lời?"

Mộ Yến Thần xuyên qua kính chiếu hậu liếc nhìn cô ta, xác định mặt cô gái này đang đỏ ửng lên.

"Chúng ta không có cái gì gọi là vè sau hết " Âm thanh trầm thấp nghiêm nghị vang đều: "Tôi chỉ muốn cô tạm giúp đối phó với hai người lớn trong nhà."

Câu nói ngay tức khắc đem quan hệ hai người phán từ hình, khuôn mặt Nhan Mục Nhiễm đang đỏ ửng trở nên tái nhợt, cô ta hiểu ý tứ của anh, lần đi ăn hôm nay chỉ là qua loa cho xong việc, khi nào đến thời điểm, anh sẽ nhanh chóng cắt đứt mối quan hệ tạm bợ này.

"Tôi còn việc muốn nói " Mộ Yến Thần giờ tay nhìn đồng hồ, giọng nói nghiêm túc, ẩn chứa sự ra lệnh: "Chín giờ rưỡi tôi sẽ rời đi, cho nên cô phải tranh thủ thời gian, đến lúc đó nhanh chóng kết thúc."

Trường học ở thành C đều kết thúc tiết tự học vào lúc 10h tối, anh muốn đi đón Lan Khê tan học.

Tâm tình Nhan Mục Nhiễm trở nên nặng nề, giương mắt cổ hỏi: "Sao anh không suy nghĩ một chút, vì sao em tự nguyện giúp anh giải quyết chuyện phiền phức trong gia đình mà không cần chút tư lợi. Anh có nghĩ vì sao em thoải mái đồng ý khi Nhiếp Minh Hiền ra yêu cầu?"

Sự vô tình của anh kích thích lòng kiêu ngạo của cô ta.

Nhưng cô ta không nghĩ tới những lời này vừa nói ra miệng, chiếc xe lập tức dừng lại sát ven đường.

Gương mặt tuấn tú che đi tầng trong sạch trở nên lạnh lùng bức người, cầm tay lái mở miệng nói: "Tôi nghĩ đã nói rõ với cô về điều kiện tiên quyết, diễn trò thì mãi không bao giờ thật, nếu như không nguyện ý hoặc cảm thấy bất công, Nhan tiểu thư hiện tại có thể xuống xe —— Xin lỗi đã quấy rầy."

—— Anh nên sớm nói kỹ với Nhiếp Minh Hiền, thả tìm một người cần tiền cũng đừng tìm tới người con gái có ấn tượng tốt với anh , chỉ cần đối phương có chút hi vọng xa vời thì màn diễn này lập tức ngưng lại.

Nhan Mục Nhiễm bị anh dọa cho sợ.

Hơi thở cô ta rối loạn, cổ dề lura giật đang dâng lên tận cuống họng, nhẹ giọng nói: "À, em chỉ đùa chút thôi, em tình nguyện giúp anh, tuyệt đối không có chuyện giả mà thành thật, giả vẫn hoàn giả, điều này em khắc ghi trong lòng, được chưa?"

Người đàn ông này quả nhiên được tạo nên từ hàng ngàn tấn băng, lạnh đến chết người!

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn sắc bén lạnh lùng, tiếp tục chuyển động tay lái, hòa cùng với dòng xe trên đường.

Bữa ăn coi như tương đối hòa hợp.

Mạc Như Khanh thưởng thức món ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm nhìn cô gái xinh đẹp ngồi đối diện. Quả thật là phong thái của con nhà danh giá, hơn nữa tiếng tăm của cục trưởng vệ sinh bà cũng từng nghe qua. Người con gái này có gia thế, lai lịch rõ ràng, rất dễ tìm hiểu, Mạc Như Khanh cảm thấy nhẹ lòng.

Nhưng nhẹ lòng không có nghĩa là thoải mái, trong cổ họng bà vẫn như bị cây gai đâm chặt vào.

Trong đầu hiện lên hình ảnh của buổi tối hôm đó.

"Mục Nhiễm, " Mạc Như Khanh mỉm cười gọi tên cô ta , dịu dàng hỏi, "Con cùng Yến Thần đã quen nhau lâu chưa, mãi đến giờ bác mới biết được quan hệ của hai đứa, giấu kỹ thế? Thế hai con tính bao giờ thì kết hôn"

Nhan Mục Nhiễm đang nhấp nước trái cây, suýt sặc tại cổ họng.

Cầm khăn giấy lau miệng, cô ta suy tính , ngược mắt cười ngại ngùng: "Bác gái, con cùng Yến Thần chưa phát triển nhanh đến thế. Con còn đang tự trách vì hôm nay đột ngột viếng thăm hai bác, bây giờ càng thêm xấu hổ. Chúng con chỉ mới trong giai đoạn thử tìm hiểu, tạm thời chưa tính tới chuyện kết hôn."

Lông mày của Mạc Như Khanh nhảy dựng lên.

Chưa tính tới chuyện kết hôn? —— vậy buổi sáng hôm ấy bà phát hiện trên cổ Yến Thần có vết cắn nghĩa là sao?

Đám trẻ bây giờ chẳng lẽ chỉ muốn lên giường chứ không thích kết hôn? Còn bao biện là đang trong giai đoạn thử tìm hiểu nữa???

Nghĩ tới đây Mạc Như Khanh cảm thấy hoảng sợ, dự cảm xấu cứ liên tục ào lên.

"Yến Thần. . . ." Đôi mắt bà tỉnh táo, đang muốn trực tiếp làm rõ sự kiện vết cắn kia.

"Con còn có chuyện " Mộ Yến Thần thỉnh thoảng buông dao nĩa, kéo khăn ăn lau sạch hai tay, "Mọi người cứ tiếp tục dùng bữa."

Nói xong thì anh đứng dậy rồi đi, dứt khoát nhưng ưu nhã.

"Yến Thần, con." Mạc Như Khanh chợt nổi đóa.

Nhan Mục Nhiễm cũng biến sắc, đứng lên nói: "Xin lỗi bác gái, con quên mất chúng con có chuyện gấp phải thất lễ đi trước, bác cùng bác trai cứ thông thả dùng cơm, lần sau con nhất định sẽ mời hai bác bữa cơm chuộc lỗi."

Nói xong cô ta cầm giỏ xách bên cạnh lên, chuyen chú đuổi theo Mộ Yến Thần.

Bên ngoài nhà ăn, Mộ Yến Thần nhanh chóng mở khóa xe, đang muốn cúi người ngồi vào, thì bên tai truyền tới tiếng vói gọi của Nhan Mục Nhiễm, thờ hồn hồn nói: "Anh không nói câu nào đã vội bỏ đi, hiện tại em."

"Có cần tôi gọi xe giúp cô không?"

"." Cô ta cứng họng.

"Cứ quyết định như vậy đi." Mộ Yến Thần trầm giọng nói xong, quay đầu vào xe, lái đi thẳng một nước.

Mất thấy chiếc xe càng lúc càng xa, Nhan Mục Nhiễm hóa đá tại chỗ, hình ảnh phong trần của anh vẫn thấp thoáng trong đầu cô ta. Ma xui quỷ khiến, cô ta vẫy chiếc taxi đang chạy tới.

"Bác tài làm phiền. . ." Cô ta vừa ngồi xuống, liền chỉ tay phân phó: "Giúp tôi đuổi theo chiếc xe ở phía trước."

Cô ta muốn biết, chuyện gì làm cho người đàn ông lạnh lùng này trở nên nôn nóng.

Trong đầu Nhan Mục Nhiễm tự suy đoán ra hàng loạt các khả năng lại không nghĩ tới Mộ Yến Thần cho xe dừng trước một trường học cấp ba —— Anh ta tới trường học? ! !

Nhan Mục Nhiễm bảo tài xế đỗ xe ở ven đường đối diện, yên lặng chờ đợi tình huống tiếp theo.

10 giờ, tiết tự học kết thúc, cửa trường ào ra một vài học sinh.

Chiếc xe màu đen hình giọt nước hòa vào trong màn đêm, Mộ yến Thần từ bên trong bước ra, tựa người vào trên xe, đốt một điếu thuốc. Một lúc sau dường như nhớ tới điều gì, anh lạnh lùng vút thuốc xuống chân, dẫm nát nó. Chốc lát sau, từ cửa trường xuất hiện một nữ sinh có dáng người nhỏ nhắn, mảnh mai.

Loại cảm giác này cực kì vi diệu, nữ sinh ấy khi bước ra từ cửa trường mang theo hương vị nhạt nhẽo của sự lạnh lùng, nhưng khi thấy Mộ Yến Thần, miệng cô liền cong lên thành nụ cười ngọt lịm, đi tới gần anh, toàn thân mang theo hơi ấm, mềm mại như nhung, sưởi ấm lòng người.

Hai người đứng gần nhau nói chuyện rất lâu, giống như có chút mâu thuẫn, nữ sinh liền cau mày muốn bỏ đi, Mộ yến Thần lập tức giơ tay kéo cổ cô lại, cúi đầu chống vào trán cô, như đang nhẹ nhàng dạy bảo hoặc đang dụ dỗ.

Nhan Mục Nhiễm tro mắt nhìn, khóe mắt như muốn rịn ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Em muốn làm gì?

—— Nhan Mục Nhiễm chưa từng gặp qua dáng vẻ này của Mộ Yến Thần.

Mặc dù cô ta chưa tiếp xúc nhiều với anh, nhưng kể từ lần đầu gặp ở Dạ Vô Cương đến nay, cô ta đều dõi theo từng bước đi của anh ở thành C. Tính anh lạnh lùng, nhạt nhẽo, đối với ai cũng đều như nhau. Nhưng Mộ Yến Thần lúc này so với người đàn ông lúc nãy trong nhà hàng như hai người xa lạ!

"Tiểu thư, vẫn đồ nơi này sao?" Tài xế ngồi phía trước hỏi.

Nhan Mục Nhiễm bừng tỉnh lại, khuôn mặt xinh đẹp tái xanh, chỉ một phút thất thần mà bóng dáng hai người phía trước đã biến mất, chiếc xe màu đen biến mất giữa dòng đường đông đúc, muốn đuổi theo cũng không kịp.

Ngón tay hung hăng bấm mạnh vào lòng bàn tay, sắc mặt Nhan Mục Nhiễm lúc đỏ lúc trắng, lạnh lùng nói: "Thôi, không cần nữa."

Cô ta uể oải dựa vào lưng ghế, mặc chiếc taxi chở về nhà.

—— Haizz, cô ta thật hi vọng mình đã nhìn nhầm rồi, chẳng lẽ Mộ Yến Thần lại cùng một nữ sinh cấp ba phát sinh tình yêu? Quá hoang đường! Nhưng nếu không là tình yêu thì là gì? Sự thân mật khăng khít ấy, cách một khoảng xa vẫn nặng nề đắm vào mắt cô ta!

Điện thoại di động chợt vang lên.

Cô ta cầm di động lên xem, là số của Mạc Như Khanh.

Nhan Mục Nhiễm nghi hoặc, không biết bà gọi điện với mục đích gì, nhưng vẫn nhanh chóng nhận điện: "Bác gái, cháu là Nhan Mục Nhiễm."

Thanh âm nhu hòa của Mạc Như Khanh truyền tới: "Mục Nhiễm sao? Cũng không có việc gì, hai bác vừa mới về nhà, muốn điện hỏi xem con cùng Yến Thần vì sao lại gấp gáp bỏ đi như vậy? Đã giải quyết xong việc chưa"

Nhan Mục Nhiễm "."

Đôi mắt trong veo xuất ra tia âm u, cô ta thoáng nhìn về hướng chiếc xe Mộ Yến Thần biến mất, cổ nín nghì ngờ cùng không cam lòng: "Dạ xong rồi . . . Chúng con đang ở chung một chỗ."

Dù là diễn trò nhưng một khi đi đến bước này thì đã không rút ra được, mà cô ta cũng không cam tâm rút lui từ bỏ.

Trong xe im ắng phiền muộn, vì Mộ yến Thần không chịu lái xe đến tiệm kem Haagen-Dazs mà Lan Khê trở nên cáu gắt. Hôm nay thành tích của cô có tiến bộ vượt bậc, rõ ràng lúc này anh còn hứa sẽ thưởng cho cô nhưng giờ lại keo kiệt một phần kem là sao???

"Bà đi của em đi rồi." Cô cố gắng tìm lí do giành lại quyền lợi ỉnh.

—— Kỳ kinh nguyệt đã qua, vì sao không thể ăn kem lạnh?

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh như nước: "Đổi lại cái khác đi."

"Nhưng em chỉ muốn ăn kem."

"Chỉ muốn kêu phần kem to nhất, sau đó ngồi nhìn anh ăn?" Anh nhẹ nhàng nhún mày.

"Không phải." Lan Khê uất ức, lần này cô rất muốn ăn thử món kem nổi tiếng mà.

Anh gạt đầu, giọng vẫn mềm mại nhưng ý tứ chắc nịch: "Đổi lại."

Lan Khê cắn răng, liếc xéo anh: "Quay xe lại, em muốn về kí túc xá."

Cô nói xong làm bộ xoay người muốn mở cửa xe, Mộ Yến Thần liền biến sắc, bàn tay kéo gậy cô trở lại, con ngươi đen nhìn sâu vào mắt cô, không dám nổi giận, ánh mắt nồng nàn như muốn hòa tan người đối diện, khàn khàn nói: "Đừng lấy việc này uy hiếp anh Đổi lại cái khác đi, khuya rồi ăn kem lạnh không tốt cho dạ dày, bữa khác anh sẽ mua cho em ăn, chịu không?"

Đôi đồng tử của anh pha lẫn yêu thương cùng đau đớn bất đắc dĩ, Lan Khê vốn còn muốn chống đối nhưng tâm đã mềm đi như nước, sự quật cường bị ánh mắt dịu dàng hóa giải, Lan Khê đành cúi đầu thỏa hiệp, hàng mi dài rũ xuống, miệng nói thầm——

"Về sau anh không được dùng ánh mắt này nhìn người con gái khác, biết chưa?"

Mộ Yến Thần không nghe rõ lời thì thầm của cô, nghiêng người qua hỏi: "Em nói gì?"

Lan Khê quay mặt đi, khẽ lắc đầu.

Cô cảm giác có điều gì đang thâm biến đổi đều, càng ngày càng mất đi kiên trì. Bản thân đang dần buông thả, mặc cho tình cảm cảm kị kéo mình vào cõi hư vô xa vời. Thậm chí, cô còn muốn độc chiếm anh.

Tâm tư của cô đang từ thỏa hiệp tiến dần đến chủ động?.

Lời nói cùng suy nghĩ dạo gần đây cứ như ngựa mất dây cương, sự mất tự chủ này làm cho cô sợ hãi, sợ mình lún vào thật sâu, vạn kiếp bất phục.

Tận khi về đến nhà, trong đầu Lan Khê vẫn lần lần vấn đề này, thần trí hoảng hốt, điện thoại trong túi rung lên, một hồi lâu cô mới phát hiện ra.

Lan Khê vừa cầm túi sách vừa móc điện thoại trong túi ra, màn hình hiện lên hai chữ làm mặt cô thoáng chốc trắng bệch.

Mộ Yến Thần vừa từ phía sau đi tới, đang muốn ôm cô, lại thấy cả người cô cứng đờ, anh cúi xuống nhìn, còn chưa thấy được chữ trên màn hình điện thoại, cô đã nhanh chóng bấm nút nhận, vừa giơ tay che miệng anh, vừa nhẹ giọng kêu lên: "Dì Mạc."

Hai chữ quen thuộc này khiến Mộ Yến Thần dừng tất cả mọi động tác.

"Lan Khê hả? Dì mạc gọi điện vào giờ này có quấy rầy đến con không?"

". Không đâu ạ."

"Ha ha, vậy thì tốt, con đang làm gì, sao trong kí túc xá lại an tĩnh quá vậy ?Mọi người đều đã ngủ?"

". Dạ vâng " Lan Khê ngược lên nhìn vào mắt anh, bốn mắt giao nhau, miệng tiếp tục cố gắng ứng phó, "Các bạn đều ngủ hết rồi."

"Nè nếp trong kí túc xá tương đối tốt nhĩ, đứng rồi đi với ba con mới từ chợ trung tâm đi ra, đang đứng đối diện cổng trường của con để chờ chú Lưu tới đón. Con thuận tiện thì ra gặp dì một lát, có chút đồ muốn đưa cho con"

Cái miệng dính sát trong lòng bàn tay có chút chuyển động, Lan Khê không ngẩng đầu, tay càng bụm chặt miệng anh hơn, áp ứng: "Ngại quá dì Mạc, con vừa mới tắm xong, hiện tại đã lên giường ngủ."

Đầu bên kia Mạc Như Khanh nhất thời cứng họng, lúc sau cười tự trào: ". Vậy à? Thế thì."

Mộ yến Thần rút cuộc không nhìn nổi nữa, gạt bàn tay nhỏ bé trên miệng ra, giật điện thoại từ tay cô, tắt máy, bỏ lại vào túi chính chủ. Lòng bàn tay Lan Khê trở nên trống trơn, mồ hôi lạnh tuôn ra, con ngươi lóe lên nỗi sợ hãi.

"Sau này không cần nhận những cuộc gọi như thế này nữa, nhớ chưa?" Giọng nói rét lạnh âm u.

Lan Khê ngớ ngẩn, lúng ta lúng túng mở miệng: "Dì rõ ràng muốn đột ngột kiểm tra em" Cô dừng một chút, ngược mắt nói tiếp: "Đã mấy ngày em không về kí túc xá ngủ, quản lí đều ghi chép lại cẩn thận, em còn nói với Kỳ Diệu là về nhà ở Nếu mẹ anh nghi ngờ bỏ công điều tra một chút, chắc chắn sẽ bị lộ hết."

Lời nói như thế, trong màn đêm u ám khiến mi tâm Mộ yến Thần nhú chặt lại.

Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, coi như cô không nói nhưng anh vẫn có thể đoán được suy nghĩ của cô lúc này —— nói dối cùng lừa gạt luôn luôn song hành cùng nhau, đầy đọa con người ta trong mặc cảm tội lỗi, bất kể là lí do gì, sai thì vẫn là sai.

Mộ Yến Thần cảm thấy phiền não, nguyên buổi tối hết diễn trò rồi lại tránh né. Ở phòng ăn phải đến vở kịch buồn nôn, về tới nhà còn phải cùng cô gạt đông gạt tây. Hơi thở anh trầm xuống, đang muốn ôm cô vào lòng để cùng bàn lại chuyện này, cô lại né tránh, hai tay chặn vai anh, nhỏ giọng: "Em muốn đi tắm"

Tiếp theo Lan Khê thay giày, tránh thoát khỏi lòng anh, chạy nhanh vào phòng tắm.

Đợi đến lúc cô đi ra, Mộ Yến Thần đã dùng nhà vệ sinh trong phòng ngủ tắm xong sạch sẽ. Trong phòng khách mở máy sưởi, anh ngồi vào chiếc bàn thấp xem xét lại đồng văn kiện, động tác gọn tay nhấc chân vô cùng trang nhã, lịch thiệp.

Lan Khê lau tóc, kinh ngạc nhìn anh.

Mộ Yến Thần sớm đã phát hiện ra sự tồn tại của cô gái nhỏ, nhưng thanh sắc vẫn bất động, tiếp tục chuyên chú vào xấp văn kiện. Sau hồi lâu, phòng khách không còn nghe thấy tiếng bước chân, bóng dáng của cô cũng mất hút, chẳng biết đã chạy đi đâu.

Mộ Yến Thần cau mày, ngược mắt lướt nhìn chung quanh.

Mùi hương hoa hồng đột ngột xộc vào khoang mũi, gương mặt tuấn tú trở nên căng cứng, anh đã biết được cô nhóc trốn ở nơi nào, vẫn tiếp tục bất động. Quả nhiên, hai cánh tay mềm mại từ một bên bàn thấp trườn lên quấn chặt cổ anh, cô luôn người xuống hai cánh tay đang cầm xấp văn kiện, nhào vào vòm ngực ấm áp, đem bản thân ngăn cách tầm mắt anh với xấp văn kiện.

Ánh mắt Mộ Yến Thần lảng động trong đêm tối khẽ phát ra những tia sáng, chăm chú nhìn cô, nhìn cô chậm rãi liếm liếm yết hầu trên cổ mình. Cả đêm trầm lặng, giờ phút này anh như muốn phát điên lên, dù cơ thể mãnh liệt phản ứng, nhưng vẫn cố duy trì tư thế bất dịch, mặc cô làm loạn trên người anh.

"Em không ngủ được." Làn điệu mềm mại mang theo chút ai oán, cô không cam lòng nhìn anh trấn tĩnh như vậy, còn mình lại bị hành hạ đến thần trí bay loạn, cả người muốn chao đảo.

Mộ Yến Thần tiếp tục động tác “ngồi thiền”.

Lan Khê nâng mắt nhìn anh, bên trong chứa đầy oán trách, để phát tiết nổi tức giận, rằng cô tấn công môi anh, cô muốn xem anh còn có thể trấn tĩnh được bao lâu.

Tại sao? Tại sao chỉ có mình cô lo lắng đến mất ăn mất ngủ?

Vì sao chỉ một cuộc gọi của Mạc Như Khanh đã làm cô cảm thấy đất trời âm u, không chút ánh sáng?

Tất cả đều vì người đàn ông đáng ghét này.

Là anh kéo cô xuống, không thể lật lại tình thế.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn lan Khê ở khoảng cách gần, đột nhiên nhớ tới một bài viết trong tờ báo anh từng đọc, bàn luận về việc phụ nữ đối với người đàn ông đầu tiên của mình luôn tồn tại hận ý sâu trong đáy lòng. Trong lần đầu phá kén ấy, họ luôn ở vào thế bị động, buộc phải thừa nhận nỗi đau không lờ, nên họ luôn tìm cơ hội trả thù lại kẻ đầu sỏ, nếu không sẽ mang theo sự ám ức trong suốt thời gian dài.

Nghĩ tới đây ánh mắt Mộ yến Thần dịu xuống, nhẹ nhàng đáp lại cô.

Cô vừa mới đánh răng, trong khoang miệng còn thoang thoảng mùi thơm của kem đánh răng, cùng nhãn hiệu với loại anh đang dùng. Thân thể Mộ Yến Thần dần bùng lên ngọn lửa nóng, vừa chạm đến lưỡi cô, văn kiện từ lòng bàn tay rơi xuống, hai tay anh trở nên rãnh rỗi liền giữ chặt hông cô.

Lan Khê vẫn còn oán giận, không muốn nghiêm túc hôn, chỉ muốn cắn, cắn cắn cắn, . . . cắn cho anh đau chết nè.

Bị cắn đau, Mộ Yến Thần chậm rãi mở mắt, dịu dàng nhìn cô, mặc cho cô cắn, sự đau nhói lan ra khắp nơi, mỗi anh phát ra những thanh âm khàn đục: "Lan Khê ngốc! Em muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Khoảng cách của bọn họ

Lan Khê ngược mắt, nỗi mơ hồ đi qua là khoảng không hoang vu, vô vọng.

Nước mắt đảo quanh viền mắt, cô lần nữa hôn anh, tay thăm dò quanh cổ áo, từng bước cởi những nút áo, động tác vụng về, không chút lưu loát.

Mà những động tác treu chọc “nghịch dư” này lại bức Mộ Yến Thần mất đi tự chủ.

Tia máu đỏ tươi cuộn cuộn sôi trào trong con ngươi đen láy, lồng ngực tình trạng dần hiển lộ. Nhưng đúng lúc này động tác tay của Lan Khê ngưng lại, như đang suy xét có nên tiếp tục dẫn lửa hay không? Mộ Yến Thần nào phải là người dễ bị ức hiếp, đòi nào chịu bỏ qua cho cô.

Con ngươi đen lạnh lùng khí phách, anh triền miên mút môi cô, cảm bàn tay nhỏ tiếp tục lướt xuống phía dưới, cô giãy dụa thì anh ép chặt, cường chế lòng bàn tay đặt tại cổ nhiệt nóng của mình.

Lan Khê choàng tỉnh.

Cô cắn bản không to gan đến thế. Cuộc gọi của Mạc Như Khanh khiến cô hoang mang, luống cuống, muốn bắt anh phải gánh chung nỗi khó chịu cùng mình. Sau đó lại có chút hối hận vì mọi chuyện đã vượt quá giới hạn. Vì sao thời gian không thể quay ngược lại, chỉ cần mọi chuyện chưa xảy ra thì cô không cần phải cuống quýt tìm đủ lí do giải thích, lừa dối gạt tây để đêm khuya phải bắt an pháp phòng đến mức không ngủ được.

—— Vì sao tình cảm của bọn họ ngày càng lằng nhằng, rối rắm?

Cô sắp không chịu đựng nổi rồi.

Bàn tay run rẩy tiếp xúc với cổ lửa nóng. Lan Khê không ngu ngốc, tự biết mình chạm phải thứ gì, năm ngón tay bị buộc tách ra cầm chặt cự vật đang dần trưởng to lên. Thậm chí, Mộ Yến Thần còn ép cô chuyển động tay, bắt đầu động tác xoa nắn. Mặc dù cánh lớp vải nhưng Lan Khê vẫn cảm nhận rõ gân xanh cùng mạch máu trên cự vật đang nẩy lên liên hồi, cọ xát mạnh vào lòng bàn tay cùng lòng ngón tay cô.

Đầu óc Lan Khê hoàn toàn hồng mắt, máu toàn thân dồn hết lên gương mặt, cổ vặn vẹo né tránh.

Mộ Yến Thần lần người nắm lấy cằm cô, thị uy cắn mạnh lưỡi cô, lạnh lùng nói: "Không được trốn. Tự làm tự chịu, không phải em là người bắt đầu sao?"

Chính là như vậy.

Mỗi lần cô đến gần hoặc thân mật với anh, dù là chủ động nhưng cuối cùng vẫn bị dẫn dụ. Anh dùng tình yêu nồng nhiệt đảo lộn mọi suy nghĩ của cô, không cho cơ hội phán đoán, lợi dụng lúc cô nhẹ dạ cả tin liền nhấc cô vào bể tình ái dục, phong ấn mọi đường quay trở về.

Thời điểm Lan Khê lấy lại ý thức thì giữa lòng bàn tay và cự vật đã không còn lớp vải.

Cô sợ trắng mặt, dùng hết lực rút tay ra, vì phản ứng quá mạnh nên thân thể chao nghiêng, hai tay vội vàng bám chặt vai anh. Mộ Yến Thần đối với loại chuyện này luôn theo tiêu chí “đánh nhanh diệt gọn”, lúc Lan Khê còn chưa lấy lại thăng bằng, anh đã nâng mông cô lên, tay luồn vào dưới váy vạt ngủ, kéo chiếc quần lót xuống để hoa tâm cô ngậm lấy lửa nóng của anh.

Lan Khê một lần nữa buộc phải thể nghiệm độ sâu của tư thế này, đau đến mức nờ nghẹn ngào, như chú gấu Kola bám chắc trên người Mộ Yến Thần.

Mặc dù thao tác của anh rất chậm nhưng nước mắt vẫn lăn ào ào trên hai má Lan Khê, lăn đến đâu thì môi anh mút đến đó.

Tuy đã làm vài lần nhưng thân thể cô vẫn rất nhỏ, rất chật. Quá đau đớn, cô không chịu đựng nổi phải hướng anh cầu xin tha thứ. Mộ Yến Thần cuối cùng cũng mềm lòng, giữ chặt lưng cô, hai người như đôi song sinh cùng nhau ngã xuống tấm thảm lông dê trên sàn nhà, anh dùng tư thế này lấy đà xuyên thẳng vào, sự ấm nóng bên trong cơ thể cô từ bốn phương tám hướng vọt tới, bao lấy xung quanh anh.

Tất cả tựa hồ vượt quá dự liệu, Mộ Yến Thần không thể quan tâm đến cảm xúc của Lan Khê nữa, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc óng ả, hưng hăng cắn nuốt đôi môi anh đào, phía dưới liên tục luật động, từ chậm đến nhanh, từ cạn đến sâu.

Mặt trên tấm thảm thấm ướt mồ hôi của hai người, cảm giác đỉnh dập làm Lan Khê khó chịu, anh vùi cả người cô xuống tấm thảm, lưng chạm mạnh vào sàn nhà cứng bên dưới, đau đến ứa nước mắt.

Mộ Yến Thần mãi miết hôn khắp mặt cô, lật người cho cô nằm lên phía trên, một tay đè ép chiếc gáy nhỏ để nụ hôn sâu thêm, một tay ấn hông cô bắt nó

lên lên xuống xuống, nghiêng trái đảo phải, bên trong cô đã đủ ướt át, anh dùng tư thế này khiến cô thả lỏng, chậm chậm tiến lui, ra thì cạ vào thì rất sâu.

Tư thế nữ trên nam dưới giúp Lan Khê hòa hoãn cảm giác phía dưới bị xé rách, còn có chút....khoái hoạt. (Ra là em nó thích tư thế thể hiện nữ quyền này >.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Bạn gái viếng thăm

"Tớ vốn nghĩ hai người chỉ nhất thời hồ đồ, không ngờ..... cậu làm thật."

Mà "thật" đến trình độ nào thì không cần nói ra ai cũng tự hiểu.

Giương mặt Nhiếp Minh Hiên tràn đầy sự nghi hoặc, nhớ lại ngày ấy ở bệnh viện khi anh ta nhìn thấy những dấu vết khả nghi trên cổ Lan Khê. Giờ nghĩ lại mà cảm thấy kinh hoàng, thì ra hai người này đã bắt đầu từ sớm, phát triển quá sâu, quá vượt mức.

Tay nhẹ đặt trên cửa kính, đôi mắt Nhiếp Minh Hiên vẫn đầy những tia máu đỏ, khàn khàn chất vấn: "Nhưng đó không phải là em gái ruột của cậu sao?"

Người trong xe vẫn ngồi bất động, không mở miệng trả lời.

Đôi môi nhếch lên cười châm biếm, Nhiếp Minh Hiên vẫn tiếp tục công kích: "Tớ còn nhớ khi ở bệnh viện, một lãnh đạo cấp cao đã nói với tớ rằng cậu cầm mẫu máu của bác Mộ tiến hành xét nghiệm DNA. Lúc ấy tớ còn thầm cười nhạo cậu, từ bao giờ lại rảnh rỗi quan tâm đến những lời thối tha của đám họ hàng mà phải tốn công đi chứng minh. Nhưng xem ra tớ đã phán đoán sai, cậu căn bản không thèm để ý suy nghĩ của mấy người đó, cái cậu muốn biết —— là Lan Khê có đúng là em ruột của cậu hay không?"

Con người đen cũng biến thành xanh mét, Nhiếp Minh Hiên la lên: "Kết quả cậu đã nắm rõ, vì sao vẫn còn muốn tiếp tục?"

—— Dù là DNA gần như trùng khớp thì người đàn ông này vẫn không chịu buông tha cho cô bé.

"Yến Thần....."

"Cậu nói đủ chưa?" Mộ Yến Thần cuối cùng cũng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng trong xe.

Nhiếp Minh Hiên bị anh xen ngang liền cứng họng.

"Tớ không quản việc tạo sao mới sáng sớm cậu xuất hiện ở đây, cũng giống như thế, có một số việc cậu đừng nhúng tay vào, chuyện của tớ và em ấy không liên quan tới cậu." Giọng nói nhẹ nhàng, từ tốn, nhưng ý tứ vô cùng quyết liệt, cố chấp.

Nhiếp Minh Hiên ngac nhiên! !

Anh ta nhìn chằm chằm Mộ Yến Thần rất lâu, đột nhiên cười lạnh, hít sâu một hơi nói: "Đúng là không liên quan đến tớ. Tớ có vận dụng hết nếp nhăn của bộ não cũng không nghĩ ra được vì sao hai người lại đi đến con đường chết này. Nhưng cậu vẫn muốn tiếp tục mối quan hệ sai trái?"

"Em ấy chỉ mới 17 tuổi, vẫn còn là học sinh cấp ba!"

Đôi mắt Mộ Yến Thần bùng lên hai đốm lửa hồng, sợi dây căng trong lồng đột nhiên đứt đoạn, tay anh đẩy mạnh cửa xe ra.

Nhiếp Minh Hiên cảm nhận được lửa giận, hơi kinh ngạc nhìn Mộ Yến Thần hung hăng bước ra ngoài, đóng sập cửa xe lại, tay dứt vào túi quần, trầm tĩnh đối diện với anh ta.

"Cho nên cậu nghĩ như thế nào?" Đôi môi tím tái nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ.

"Không bằng cứ nói huyết toet ra hết đi, là tớ cùng em ấy loạn luân, không hợp với thói đời, ngõ nghịch với luân thường, đáng bị người ta khinh nhờn, phi nhổ, còn có gì nữa không? Có gì mới mẻ thì cậu hãy nói, đừng gộp nhặt những đạo lý cứng nhắc đã truyền qua bao cái miệng nữa —— Nói thì ai chả nói được, nếu việc gì cũng dễ dàng như lời nói thì hôm nay cậu không thể thấy tình cảnh này đâu." Giọng nói rét buốt như vọng lên từ cõi địa ngục, từng chữ đâm thẳng vào sống lưng Nhiếp Minh Hiên, làm anh ta cứng đờ cả người.

—— Nói thì ai chả nói được, nếu việc gì cũng dễ dàng như lời nói thì hôm nay cậu không thể thấy được tình cảnh này đâu.

Chỉ mấy câu đơn giản nhưng đã khái quát được nỗi thống khổ, sự vấy vùng mà anh và cô phải trải qua.

Dưới đáy lòng có ngọn núi lửa âm ỉ sục sục, nham thạch nóng chảy tràn ra, thiêu rụi khắp nơi nơi.

Nhiếp Minh Hiên co tay thành nắm đấm, cường bách bản thân cố gắng tiêu hóa sự thật khủng khiếp.

"Ngày mai lãnh đạo bên trên sẽ đột xuất kiểm tra, nên sáng nay tớ phải đi lên cục vệ sinh chuẩn bị trước....." Nhiếp Minh Hiên vô lực giải thích

nguyên nhân vì sao xuất hiện nơi này, sau chuyển đổi đề tài "Đúng rồi, chuyện tối qua Nhan cục trưởng đã biết, cậu nếu muốn tiếp tục giấu diếm, không bằng cứ giữ mối quan hệ tạm bợ với Nhan Mục Nhiễm đi."

Sáng nay Nhan Đức Đăng thăm dò anh ta, hỏi Mục Nhiễm cùng Mộ Yến Thần có thật sự đang phát triển tình cảm hay không? Giọng điệu của ông ta không nén nổi trông chờ, kì vọng, xem ra rất hài lòng với điều kiện của Mộ Yến Thần.

Đề tài khéo léo chuyển đổi nhưng luồng khí lạnh trên người Mộ Yến Thần vẫn chưa thể tản đi hết.

"Cậu nói chuyện gì?" Anh lãnh đạm hỏi.

Nhiếp Minh Hiền tức đến nổi muốn rụng mi, nghiến răng nói: "Chuyện tối qua Nhan Mục Nhiễm giả làm bạn gái cậu, cùng hai bác dùng cơm."

Mộ Yến Thần khẽ cau mày, xua tay: "Nói sau đi."

Anh hiện tại không muốn đếm xỉa đến những việc nhảm nhí.

"Nói sau?" Nhiếp Minh Hiền cười lạnh, "Tính khi nào nói? Chẳng lẽ đợi đến khi chuyện hai anh em cậu bị phanh phui ra hết? ! Hôm nay tớ có thể bắt gặp, ngày mai sẽ là ai tiếp nối, trừ khi hai người trốn chạy thật xa, không thì sớm hay muộn cũng bị người ta tóm đuôi thôi!"

Bị nói trúng vào chỗ hiểm, ánh mắt Mộ yến Thần như muốn đóng băng người đối diện nhưng Nhiếp Minh Hiền cũng chẳng nao núng, bình tĩnh đấu mắt với anh.

Lát sau Mộ Yến Thần thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "Quản tốt cái miệng của cậu, ngậm cho chặt vào, con bé vẫn là học sinh, không thể để chuyện này phá hủy tương lai nó".

"Lên xe, tớ tiễn cậu một đoạn." Anh mở cửa xe ra.

Nhiếp Minh Hiền khinh ngạc nhìn anh, trong lòng dờ khóc dờ cười, thì ra thằng nhóc này cũng biết như vậy sẽ phá hủy Lan Khê.

Hồi tưởng lại ngày đó khi anh ta thấy cô ngồi trên bậc thềm ở bệnh viện, hai mắt vô hồn chỉ liếc nhìn anh ta một cái rồi quay đi, dáng vẻ hờ hững, tự phong bế bản thân để gặm nhấm nỗi đau.

Nhiếp Minh Hiền ngồi lên xe, không nhịn được thốt lên câu hỏi: "Lan Khê có yêu cậu không?"

—— Tâm tư của Mộ yến Thần đối với em gái, anh ta ở bên cạnh thỉnh thoảng vẫn nhận ra được vài điểm đặc biệt. Nhưng anh ta không nhìn rõ được tình cảm của Lan Khê, ánh mắt cô trong suốt không nhiễm chút bụi trần, tưởng có thể nhìn thấu, nhưng trên thực tế lại làm cho người ta có cảm giác mờ mịt, mông lung, không thể nắm bắt chính xác.

Mộ Yến Thần nghe câu hỏi xong thì sắc mặt trầm xuống.

Lan Khê có yêu cậu không?

Tình cảm của cô cho đến giờ vẫn luôn là dấu chấm hỏi lớn tồn đọng trong lòng anh.

Hôm nay Mạc Như Khanh lại gọi điện mời Nhan Mục Nhiễm đến nhà họ Mộ dùng cơm.

Cô ta có chút do dự, nếu làm theo lẽ thường thì phải hỏi qua ý kiến của Mộ Yến Thần mới có thể quyết định đi hay không, nhưng câu nói của Mạc Như Khanh làm cô ta dao động: "Tối nay Yến Thần về nhà, dùng cơm xong bác sẽ kêu nói tiền con về".

—— Nhan Mục Nhiễm không dám liên lạc với Mộ Yến Thần, sợ phải nghe anh yêu cầu kết thúc trò diễn, lúc ấy cô ta phải làm sao?

Cô ta vốn không phải là người mặt dày vô sỉ, thế nhưng trong một thoáng lại hoảng hốt, vội giữ chặt điện thoại: "Dạ được, con nhất định sẽ đến."

Cúp điện thoại, Nhan Mục Nhiễm tự trào phúng bản thân, cảm thấy mình đã điên rồi.

Hình như bản thân đang trẻ hóa, quay trở về độ tuổi màu hồng hay mơ mộng viễn vông, hành động theo cảm hứng. Nhan Mục Nhiễm nhớ lại từng chi tiết vào buổi tối hôm ấy, mọi thứ rất rõ ràng, thậm chí tư thế anh lạnh lùng xoay lưng cũng vô cùng câu hồn đoạt phách.

Cô ta nhắm chặt hai mắt, tự biết bản thân xong rồi, hoàn toàn nằm trong tay của người đàn ông đó.

Nhan Mục Nhiễm mỉm cười đứng dậy chọn y phục, chọn suốt hai giờ đồng hồ mới tìm được một bộ cánh ưng ý, sau đó tốn công trang điểm xong thì cũng tới giờ hẹn, cô ta cầm túi xách ra ngoài, hi vọng cùng sợ hãi đồng thời dâng đầy trong trái tim.

Từ xe của chú Lưu bước xuống, cổ tay phải của Lan Khê như rã rời, phải cầm túi xách bằng tay trái.

—— Trước giờ không ai nói với cô nếu muốn thi đại học thì môn thể dục phải đạt đủ tiêu chuẩn, với lại toàn những môn thuộc sở đoản của cô. Từ sáng tới giờ, Lan Khê thấm rủa cái quy định chết tiệt này, làm con đường đi đến đại học của cô xuất hiện thêm chướng ngại vật khó nhằn.

Sáng nay luyện tập môn đẩy tạ thì xui xẻo cổ tay phải của cô bị trật khớp, đau điếng người.

Hôm nay không khí trong nhà nhộn nhịp hơn mọi ngày, thấy thím Trương đang loay hoay phân công những người giúp việc bày soạn bàn ăn long trọng. Lan Khê tò mò hỏi bà ta: "Hôm nay nhà chúng ta có khách?"

Thím Trương cười vui vẻ: "Đúng vậy, là khách quý của phu nhân, con gái của cục trưởng cục vệ sinh, nghe nói là bạn gái của thiếu gia. Hôm nay lần đầu tiên cô ấy tới nhà mình, phu nhân đặc biệt coi trọng."

Câu nói của thím Trương làm Lan Khê sửng sốt.

Bạn gái của thiếu gia?.

Trong nhà chỉ có duy nhất một thiếu gia, là Mộ Yến Thần.

Bạn gái Mộ Yến Thần tới thăm nhà?

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức tái nhợt, miệng đắng lưỡi khô, hai tai Lan Khê như bị ù đi, những lời này đã từng nghe Mạc Như Khanh nhắc đến nhưng cô chỉ bán tín bán nghi, hôm nay lại bất ngờ được diện kiến chân nhân?

"Tiểu thư, để tôi đem túi xách lên lầu giúp cô" Thím Trương tiến tới gần: "Phu nhân còn dặn, tiểu thư về nhà thì nhớ tắm rửa thay lại y phục, khách hôm nay có thể là chị dâu tương lai của cô đó."

Lan Khê vẫn đứng bất động.

Đợi đến khi thím Trương lấy túi xách ra khỏi tay, cô mới ngược lên, ấp úng hỏi: "Tối nay anh cháu cũng trở về?"

Thím Trương kinh ngạc, hồi lâu mới đáp lời: "Đương nhiên thiếu gia phải trở về."

Ánh mắt kinh ngạc của bà ta giống như đang nói —— bạn gái của thiếu gia tới nhà, sao thiếu gia có thể để cô ấy ở đây một mình?

Con gái của Nhan cục trưởng, là người như thế nào?

"Cháu không có trang phục nào đẹp hết, đồng phục học sinh có gì không tốt? Cháu không thay." Lan Khê lấy lại túi xách từ tay thím Trương, dùng cổ tay phải nâng lên đặt trên vai trái, đi lên lầu.

Thím Trương cứng ngắc người, không biết mình đã chọn gì cô nhóc này, suy nghĩ một chút, bà ta nói vói theo: "Tiểu thư, tôi nhớ cô có một chiếc váy trắng hình sóng nước rất đẹp, hôm nay diện váy đó được không?"

Dù gì cũng là người giúp việc “cứng cựa” ở nhà họ Mộ nhiều năm, những việc này bà ta có chú ý tới.

Trên cầu thang, sắc mặt Lan Khê hoàn toàn tái xanh

Cô dĩ nhiên nhớ rõ chiếc váy kia, là quà sinh nhật mẹ cô đã tặng, chất liệu vải bằng tơ tằm, vì rất quý nên cô không dám lấy ra mặc, lẽ nào hôm nay phải diện lên để đón chào bạn gái của Mộ Yến Thần?

Lan Khê không nói, tiếp tục đi lên phòng, đặt túi xách lên bàn, thả mình trên chiếc giường rộng lớn.

Khi Nhan Mục Nhiễm tới nhà, Lan Khê rõ ràng nghe thấy những âm thanh vui mừng kích động từ dưới lầu truyền lên.

Buồn ngủ quá.

Trong mơ hồ nghe được có tiếng gõ cửa gọi cô xuống dùng cơm, Lan Khê nhẹ nhàng lên tiếng, nằm ngửa nhìn trần nhà thật lâu mới chịu xuống giường, trên người vẫn bận đồng phục học sinh, sạch sẽ lịch sự, không có gì thất lễ.

Cô đứng trên lan can dõi theo bóng dáng yếu điệu đang bước vào nhà.

Tuy không thấy rõ mặt nhưng cảm giác chắc chắn là một mỹ nhân kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chua xót

Mạc Như Khanh diện áo khoác tơ tằm đắt tiền dính thân ra ngoài đón, “tay bắt mặt mừng” với Nhan Mục Nhiễm, người giúp việc bên cạnh hiểu ý, tự động giúp cô ta cầm túi xách và áo khoác ngoài.

Sau màn chào hỏi thân mật, mấy người đó thẳng tiến đến phòng khách.

Mạc Như Khanh như vừa chợt nhớ ra, quay sang dặn dò người giúp việc lên lầu gọi Lan Khê. Bà vừa nói vừa nâng mắt, đụng ngay bóng dáng nhỏ bé trên lầu hai, vẫn giữ nguyên bộ đồng phục học sinh, vẻ mặt bình tĩnh, thanh thuần nhưng xa cách.

Mi tâm nhũu chặt lại, Mạc Như Khanh thu hồi ánh mắt.

"Gọi con bé xuống đây đi." Bà nhàn nhạt phân phó người giúp việc.

Thím Trương đi tới chỗ Lan Khê đứng, vẻ mặt có chút lúng túng, giọng nói mang theo sự dỗi dành, năn nỉ: "Tiểu thư, Nhan tiểu thư đã đến, cô mau xuống chào hỏi đi."

Âm thanh rất nhỏ nhưng lại lọt vào tai của Nhan Mục Nhiễm, cô ta tò mò ngược mắt nhìn.

Nhan Mục Nhiễm nghe nói bác Mộ có đưa con gái riêng sắp tốt nghiệp cấp ba, vốn không chú ý, nhưng từ buổi tối cô ta đi theo Mộ Yến Thần đến trường học thì đâm ra dị ứng với hai chữ “nữ sinh”. Gương mặt xinh đẹp dần ửng hồng, nhớ đến người đàn ông phong độ ấy, trái tim cô ta không khỏi đập mạnh, vô pháp khống chế sự ái mộ mãnh liệt của bản thân. Nhưng khi cô ta thấy được bóng dáng của cô gái nhỏ đang từ lầu hai xuống thì nỗi khiếp sợ lan tràn trong đôi mắt, mặt từ ửng hồng biến chuyển sang tím tái.

Thanh âm của Mạc Như Khanh đứng bên cạnh vang lên "Sao con không thay quần áo rồi hãy xuống?"

Giọng nói vẫn êm ái dịu dàng, không nghe ra được bất kì sự trách cứ nào .

Lan Khê không nhìn bà, hai mắt trong suốt chiếu thẳng vào Nhan Mục Nhiễm, nhỏ giọng: "Đồng phục của em rất khó coi"

Hồ hấp của Nhan Mục Nhiễm như bị tắc nghẽn, sắc mặt rất dọa người.

Cô bé trước mắt chừng 16, 17 tuổi, có nét đẹp ngây ngô, non nớt khiến người gặp người mến. Nhan Mục Nhiễm biết trên thực tế đây là em gái cùng cha khác mẹ với Mộ Yến Thần. Nhưng. . . trí nhớ cô ta không thể sai được, buổi tối ngày hôm đó, Mộ yến Thần vội vàng chạy đến trường học Nhất Trung chính là để gặp mặt cô bé này.

Lúc ấy tay anh mon trón trên cổ của cô bé.

Môi anh thì thắm vào tai cô bé, sự thân mật của họ trong bóng đêm làm hai mắt Nhan Mục Nhiễm đau nhức.

Ánh mắt nâng lên hạ xuống vài lần, Nhan Mục Nhiễm mới nở nụ cười tươi: "Nhìn rất đẹp, bác gái, mọi người đừng quá để ý những phép tắc khô khan sẽ làm con ngượng ngùng."

Mạc Như Khanh nghe cô ta nói vậy, ánh mắt liền nhu hòa đi, rất hài lòng với khí chất và cách ứng xử khéo léo của con dâu tương lai.

"Yến Thần sắp về chưa?" Bà hỏi người giúp việc.

"Đã liên lạc với thiếu gia, thiếu gia nói sẽ"

Người giúp việc còn chưa nói hết câu liền nghe một tràng tiếng bước chân đang hướng về phòng khách.

Mộ Yến Thần ngược sáng đi đến chỗ đám người đang đứng, đôi đồng tử lúc sáng lúc tối, chỉ nhìn chăm chú vào bóng dáng bé nhỏ. Vì sự xuất hiện của anh, bầu không khí trong phòng trở nên khẩn trương.

Hai người đứng cách xa khoảng mười thước, không thể chạm vào nhau. Mộ Yến Thần biết rõ tình huống hoang đường này là một sự đã kích với Lan Khê.

Hàng mi dày rủ xuống, che dấu ý lạnh trong đôi mắt, anh bình tĩnh giao túi xách cho người giúp việc.

"Ngày thường mẹ có nói gãy lưỡi con cũng không chịu về nhà. Hôm nay lại vội vàng xuất hiện, chẳng lẽ sợ mẹ mời Mục Nhiễm ăn cơm rồi thịt luôn con bé?" Hai mắt Mạc Như Khanh híp lại, không che dấu nổi ý cười.

Mộ Yến Thần vẫn bất động thanh sắc.

Anh như thế làm Nhan Mục Nhiễm vô cùng thấp thỏm, mồ hôi túa đầy hai lòng bàn tay.

Cô ta biết sự xuất hiện hôm nay của cô ta là ngoài dự liệu của Mộ Yến Thần, cũng hiểu rõ tính cách lạnh lùng, khắc nghiệt của anh. Vậy sự mạo hiểm hôm nay sẽ mang đến cho cô ta kết quả gì? Cô ta đã không ngại mặt dày để nói cho anh biết bản thân không thể khống chế tình cảm, dù anh nói diễn trò thì mãi mãi không thể thành thật.nhưng vì điều gì mà không thể thành thật được?

"Không phải ăn cơm sao?" Anh đi thẳng vào trong, giọng nói trầm thấp tỉnh táo, "Còn chưa chịu ngồi vào bàn?"

Cho dù bạn gái có đến nhà thì con trai vẫn lãnh cảm như thường, Mạc Như Khanh thấy thế không vui, cau mày, lựa lời an ủi Nhan Mục Nhiễm: "Tính nó từ nhỏ đã khó ưa như thế, mãi chả chịu thay đổi, con là bạn gái nó chắc cũng hiểu?"

Nhan Mục Nhiễm cười gượng gạo, trong lòng lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho chua xót.

Cô ta nhìn thấy —— Mộ Yến Thần tới gần cô gái nhỏ, ánh mắt lạnh lùng trở nên ôn hòa, chìa tay ra mua nắm lấy tay cô bé, nhưng cô bé lại né ra sau, đi vòng qua người giúp việc tới bàn ăn.

Bàn ăn hôm nay trở nên náo nhiệt hơn ngày thường.

Mạc Như Khanh khéo léo hỏi Nhan Mục Nhiễm về chuyện tình cảm với Mộ yến Thần, lâu lâu lại liếc nhìn con trai để xác nhận.

"Quen biết trong trường hợp đó? Ôi, không ngờ Mục Nhiễm là con gái nhưng lại chủ động tới gần Yến Thần?" Bà vô cùng hứng thú với kịch bản mà Nhan Mục Nhiễm biên soạn.

Mộ Yến Thần chỉ lặng lẽ nâng ly trà lên môi, không hòa theo câu chuyện tẻ nhạt.

Nhan Mục Nhiễm xấu hổ đến chết mất, nũng nịu: "Bác gái."

"Vậy con có ghé qua nhà riêng của Yến Thần chưa? Nghe nói khu đó vừa mới xây thêm tòa nhà vừa bán vừa cho thuê, thiết kế rất tinh tế, bác cả ngày bận bịu nên chưa có thời gian ghé qua xem. Mục Nhiễm nếu có rảnh thì đến xem nhé!" Mạc Như Khanh đề nghị.

". Nhà riêng của Yến Thần?" Nhan Mục Nhiễm có chút tò mò.

"Ừm, Yến Thần sống một mình ở đó, vì nó gần công ty!"

Lan Khê đang gấp miếng cá, đến giữa đường thì bị rơi xuống, cô cau mày, cảm giác tay phải tê cứng, không nghe theo sự điều khiển của não bộ, còn tay trái lại không thể cầm đũa.

Cái người vẫn một mực giữ im lặng suốt buổi cuối cùng cũng chịu lên tiếng, anh quay đầu, nhỏ giọng phản phô người giúp việc một câu.

Lát sau, người giúp việc quay lại, trên tay còn cầm thêm cái thìa.

Lan Khê nhìn chằm chằm chiếc thìa màu bạc, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, cầm lên bỏ vào bát của Nhan Mục Nhiễm, thấy đối phương nhìn mình bằng ánh mắt cảm kích, nụ cười rạng rỡ làm lóa mờ mọi thứ xung quanh.

Nhưng chớp mắt tiếp theo, Nhan Mục Nhiễm cho thìa bỏ vào miệng thì than nhẹ một tiếng, cau mày thống khổ, bỏ mạnh thìa vào lại bát canh. Vì dùng lực quá mạnh nên bát canh bị ngã đổ, nước canh trong bát chảy đầy bàn.

Mọi người xung quanh đều ngơ ngác nhìn.

Nhan Mục Nhiễm vội vàng lấy khăn giấy che miệng lại, nói không ra lời, Mạc Như Khanh hoảng hốt, lần tới hỏi: "Sao vậy con?"

Nhan Mục Nhiễm lắc đầu, cười khổ "Không sao, trên mặt thìa có một lỗ hồng, con không để ý nên bị đâm vào lưỡi."

Cô ta không nói dối, trên mặt thìa đúng là bị thủng một lỗ nhỏ.

Mạc Như Khanh khó chịu trong lòng, theo bản năng liếc nhìn hướng Lan Khê —— Không phải bà đa nghi nhưng rõ ràng chính tay Lan Khê đưa cái thìa cho Nhan Mục Nhiễm, hành động diễn ra rành rành dưới mí mắt của mọi người, chỉ là bà không hiểu vì sao Lan Khê phải làm vậy.

Lan Khê thấy ánh mắt mọi người đều dừng trên người mình, khuôn mặt liền tái xuống

Cô há hốc mồm, vừa định giải thích bản thân không hề thấy lỗ thủng trên mặt thìa, lại bị Mạc Như Khanh cắt lời, bà đè ép sự bất mãn trong lòng, phản phô người giúp việc: "Mức bát canh mới cho Mục Nhiễm."

Người giúp việc vừa muốn đi, Lan Khê liền đứng dậy, ánh mắt hoảng loạn, gấp gáp nói: "Để con làm."

Tô canh đặt ngay giữa bàn ăn, Lan Khê rút hết người mới múc được. Trong mắt toàn là hình ảnh của Mộ Yến Thần, cô cố gắng làm lơ, tay run rẩy bưng bát canh đến chỗ Nhan Mục Nhiễm, thào cầu khẩn đừng xảy ra lỗi làm gì.

Mạc Như Khanh cùng Nhan Mục Nhiễm tiếp tục trò chuyện, cao hứng bàn luận về thời niên thiếu của Mộ Yến Thần.

Nhan Mục Nhiễm cảm môi, trong đôi mắt khó che dấu được tia khát vọng, bẽn lẽn nhìn Mộ yến Thần, đỏ mặt cười duyên: "Thế à. Phải chi con được gặp anh ấy sớm hơn một chút."

Lan Khê đang bưng bát canh hướng đến chỗ Nhan Mục Nhiễm, vô tình thấy được ánh mắt ái mộ của cô ta với Mộ Yến Thần, cô tay phải bắt chợt nhói đau lên, khí lực trên tay như bị rút sạch, cô than nhẹ một tiếng, bát trong tay rung lên hai lần rồi trực tiếp đổ xuống!

Lần này cả phòng chìm trong tiếng hét chói tai của Nhan Mục Nhiễm!

"." Nước canh còn đang bốc khói, lớp dầu mỡ bóng loáng nổi lênh bênh ở phía trên, áo cùng đùi của Nhan Mục Nhiễm bị thấm ướt một mảng lớn, cô ta vội đứng lên, lấy tay che lại thì hơi ngại, nhưng không che thì rất đau.

Mạc Như Khanh bị dọa tới luống cuống, giận đến khó thở, ngược mắt khiển trách: "Cái con bé này, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Suốt cả buổi tối.Con nhóc này cứ cáu kỉnh, dờ dờ ương ương. Hơn nữa còn trút giận vào người ngoài, mà lại là bạn gái của anh trai mình!

Mạc Như Khanh còn tưởng có khách tới chơi thì con nhóc này sẽ thu liễm lại tính xấu, ai ngờ càng ngày càng lớn mật.

Lan Khê hoảng sợ phải lùi ra sau, tạm quên đi nỗi đau đớn trên cổ tay, cô thật khó giải thích vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể thẳng lưng, cúi mặt, lí nhí nói "Thật xin lỗi". Cô loay hoay muốn lấy khăn lau cho Nhan Mục Nhiễm, vừa quay người cầm chiếc khăn giấy trên bàn, vô tình chạm phải ánh mắt của Mộ Yến Thần

Ánh mắt lạnh lùng dần trở nên phức tạp, chăm chú nhìn cô thật lâu rồi lặng lẽ dời đi.

Ánh mắt phức tạp của anh đâm thẳng vào tim của Lan Khê!

Ngón tay khẽ run lên.

Lan Khê cảm thấy bản thân thật dư thừa trong bữa tiệc thịnh soạn này, cổ bị thương to lớn chạy dọc theo sống lưng, dù không muốn thừa nhận nhưng ánh mắt của Mộ Yến Thần nhìn cô chứa đầy hoài nghi, nghiền ngẫm, còn có. . . . Không tin tưởng! !

Phòng ăn trở nên rối loạn, tựa hồ mọi người ai cũng đứng lên hỏi thăm tình huống của Nhan Mục Nhiễm. Nhan Mục Nhiễm gượng cười, chống chế an ủi mọi người đừng lo lắng, rồi xin phép đi vào phòng vệ sinh xử lý.

"Con chưa biết rõ nhà, đừng đi một mình " Mạc Như Khanh lạnh lùng nâng mắt, nhìn xoáy vào con trai "Yến Thần, dẫn Mục Nhiễm vào phòng vệ sinh đi."

Sắc mặt Mộ Yến Thần trở nên lạnh lẽo.

Mạc Như Khanh cau mày, giận quá hóa cười: "Hay muốn mẹ phải đưa con bé đi? Mẹ nhớ không nhầm thì đây là bạn gái của con đó, là người mà con dẫn đến nhà hàng ra mắt với bố mẹ—— Mục Nhiễm, ngày thường hai đứa vẫn đối xử với nhau giống. . . ."

"Được rồi." Ánh mắt Mộ Yến Thần bắn ra vô số tia lạnh, lạnh lẽo cắt đứt suy đoán của Mạc Như Khanh. Mọi người trong nhà đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào anh, dù rất muốn nhưng anh không thể ngay lập tức ôm cô vào trong ngực để an ủi, ông trời dường như đang trừng trị tình yêu bất chính của anh đối với cô.

Mộ Yến Thần cười lạnh, trong lòng chỉ toàn châm chọc và chua xót.

Kéo ra cái ghế, anh đứng dậy, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như nước: "Con đi."

Nhan Mục Nhiễm "số hưởng" luôn, dù Lan Khê không làm gì nhưng trời cũng hại tiểu tam thôi ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tìm em cả đêm

Phòng vệ sinh gần ngay trước mắt.

Nhan Mục Nhiễm chỉ cảm thấy bầu không khí càng ngày càng tụt xuống, vết phồng trên đùi chỉ là việc nhỏ, cô ta thấp thỏm quan sát người đàn ông bên cạnh, gương mặt anh tĩnh lặng làm cô ta không thể đoán được tâm tình của anh ——

Đâu là ranh giới cuối cùng cho lửa giận của anh?

Bước chân của Mộ Yến Thần bắt chợt ngừng lại.

Anh từ từ xoay người, hai mắt nheo lại bắn những tia lạnh vào Nhan Mục Nhiễm, bình tĩnh đưa ra câu hỏi: "Nhan tiểu thư, cô có biết khái niệm về ranh giới đạo đức không?"

Nhan Mục Nhiễm giật mình!

Cô ta suýt cho rằng người đàn ông này có thể đọc được suy nghĩ của mình, mặt đỏ bừng, nhưng màu đỏ chỉ thoáng qua rồi lại nhường ầu trắng bệch. Cảm giác xấu hổ cùng đau lòng thay phiên tấn công vào trái tim, cả người Nhan Mục Nhiễm run lên, cố tìm lời giải thích cho sự chất vấn của anh!

"Em. . . . Thật xin lỗi, " Cô ta đành hoàng thừa nhận, cúi đầu thành khẩn, "Mộ Yến Thần, đứng ra em phải hỏi ý kiến của anh mới có thể quyết định nhận lời mời của bác gái hay không, thế nhưng ——"

Nhan Mục Nhiễm cố đè nén xấu hổ, ngắt đầu nói: "Nhưng em rất bận tâm một điều, vì có gì mà quan hệ của chúng ta chỉ có thể là tạm bợ? Nếu như anh đã có người trong lòng, có thể cho em biết là ai không, biết rồi thì em sẽ ngoan ngoãn đóng vai trò của một diễn viên giỏi! Nếu như không có, vậy anh có thể chấp nhận —— em làm bạn gái thật sự của anh không?"

Nhan Mục Nhiễm dám đảm bảo, đây là những lời bộc bạch to gan nhất từ trước đến giờ của cô ta.

Ánh mắt lạnh lùng của Mộ Yến Thần biến chuyển, hai đốm lửa dần bùng lên.

Nhan Mục Nhiễm cứ đinh ninh sự lớn mật của mình sẽ làm anh kinh ngạc, cho rằng anh đang phân vân với đề nghị này, nhưng hồi lâu sau, ánh mắt anh lại trở về tĩnh lặng, vô hồn hỏi đáp: "Tự thu dọn những rắc rối mà cô gây ra đi."

Bóng dáng ưu nhã hờ hững lướt qua cô ta !

Nhan Mục Nhiễm cả kinh quay đầu lại, vừa định lên tiếng thì bắt chợt hiểu ra—anh căn bản không thèm nhìn đến điều kiện của cô ta, quả quyết cự tuyệt là hiển nhiên, thậm chí cũng không thèm giải thích nguyên nhân vì sao lại cự tuyệt!

Ngón sóng đau đớn cùng không cam lòng cuộn cuộn trào dâng, cô ta nén lệ đuổi theo: "Mộ Yến Thần, em không nói đùa đâu, từ lần đầu gặp mặt em đã thâm mến anh. Không phải vì điều này thì em cần bản không chấp nhận — Á!"

Thân hình to cao bất chợt kéo mạnh cổ tay cô ta, "Àm!" một tiếng, thô bạo đẩy cô ta vào vách tường!

"." Nhan Mục Nhiễm hít sâu một hơi, lưng đau nhức đến nỗi không thốt nên lời.

Sắc mặt u ám của Mộ Yến Thần ép xuống, mang theo luồng sát khí nguy hiểm !

". Cô muốn gì?" Môi mỏng bén nhọn gằng từng chữ .

"Sau đêm nay chuyện gì sẽ xảy ra, tự cô hiểu?" Giọng nói phát ra khí lạnh, làm người ta rét buốt.

Anh không biết chắc suy nghĩ của Lan Khê khi chứng kiến cảnh tượng hôm nay, nhưng hậu quả rõ ràng không nằm trong khả năng khống chế của anh. Quá nghiệt ngã, dù chỉ cách một bàn ăn, nhưng không có biện pháp mang đến cho cô cảm giác an toàn, tình huống đó cho anh thấy được bản thân mình vô dụng, tệ hại đến mức nào.

Cho nên anh muốn phát tiết nỗi căm hờn vào người phụ nữ trước mắt này, rất muốn phá hủy cô ta***, muốn hủy diệt những tình huống hoang đường mà cô ta đã gây ra cho người anh yêu.

"Từ trước đến giờ tôi không đánh phụ nữ, cho nên đừng ép tôi ra tay, hiểu chưa?" Anh vô tình buông cánh tay cô ta ra, con ngươi giăng đầy tia máu, kim châm sắc khí nồng đậm, "Thuận tiện nhắc nhở cô một điều—— vớ kịch buồn nôn của chúng ta đến đây chấm dứt."

"Thời gian qua, vất vả cho Nhan tiểu thư."

Môi mỏng nhả ra những chữ cuối cùng, chấm dứt vở kịch khiến anh kinh tởm.

Tay dứt vào túi quần, anh ném cho cô ta cái liếc mắt sắc lẹm rồi xoay lưng rồi đi.

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại như sét đánh vào đầu Nhan Mục Nhiễm.

Xong rồi.

Bọn họ đến đây chấm dứt.

Đừng nói là bạn gái, ngay đến tư cách diễn trò, cô ta cũng đã hoàn toàn vượt mất.

Nhan Mục Nhiễm trở mắt nhìn bóng dáng càng lúc càng xa của Mộ Yến Thần. Anh đi rất vội, rất lạnh lùng cứ như muốn mau chóng rũ sạch quan hệ với cô ta. Cô ta trở nên hoảng hốt, luống cuống, lồng ngực đau đến hít thở không thông.

"Mộ Yến Thần." Cô ta chậm chạp nén sự chua xót xuống đáy lòng, run rẩy gọi tên anh, lệ tràn đầy trong hốc mắt, hai chân vô thức đuổi theo, "Mộ Yến Thần! Mộ."

Những chữ kế tiếp cô ta không thốt ra được, một nửa vì anh không thèm đề ý tới, còn nửa kia là do cô ta vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh đã chạm ngay Mạc Như Khanh. Nhìn dáng vẻ của hai người, Mạc Như Khanh nhú mày nghi hoặc.

"Mục nhiễm, sao thế? Vì sao con khóc?"

Nhan Mục Nhiễm đang chìm trong đau đớn vì câu nói của bà chợt bừng tỉnh, vội lấy tay lau sạch hai má: "Không có. Con không sao."

Mạc Như Khanh nhìn ra điểm bất thường, cau mày hướng về đứa con trai: "Yến Thần! Con đã làm chuyện gì nghịch ngợm gì? Bạn gái con lần đầu ghé chơi nhà, Lan Khê không hiểu chuyện đã làm con bé ủy khuất, giờ con làm bạn trai lại."

"Em ấy đâu rồi?" Mộ Yến Thần đưa lưng về phía bà, lạnh lùng cắt đứt những lời thao thao bất tuyệt.

Mạc Như Khanh suy nghĩ rất lâu mới hiểu được anh đang hỏi tới Lan Khê.

Mặt bà đỏ lên vì tức giận, nhưng khóe miệng vẫn giương lên nụ cười lạnh: "Con nghĩ xem? Từ trước tới giờ, mẹ làm gì dám quản thúc hành động của nó. Tính tình càng ngày càng khó ưa, ba con chỉ vừa quở trách mấy câu, đã vùng vằng bỏ đi, xem ra lại đi làm phiền chú Lưu chờ tới nhà chú út rồi."

Chỉ quở trách mấy câu.

Câu nói khiến Mộ Yến Thần tái mặt, anh có thể tưởng tượng ra tình cảnh cô vô tội nhưng phải nghe những lời la hét của Mộ Minh thắng.

Đề xuống cổ tức giận trong lòng, Mộ Yến Thần vội tới bàn ăn, quét chiếc chìa khóa rồi thẳng tiến ra ngoài màn đêm, Mạc Như Khanh tức đến mức muốn xiu, đuổi theo anh, hô lớn: "Yến Thần!"

"Chẳng lẽ con bỏ mặc Mục Nhiễm ở đây sao? Sao không đưa con bé về".

Bóng dáng Mộ Yến Thần bất giác dừng lại.

Ngón tay siết chặt chiếc chìa khóa, ánh mắt rét lạnh, khinh miệt: "Tới bằng cách nào thì về bằng cách đó, đừng làm phiền đến con, sẵn đây con nói rõ với mẹ——"

Xoay người, anh nhìn thẳng vào Mạc Như Khanh, nhấn mạnh từng chữ: "Về sau mẹ đừng tốn công an bài những bữa cơm vô bổ này, không bao giờ con chấp nhận tham gia nữa."

Hai câu nói nhà nhật phá nát dụng ý của Mạc Như Khanh!

"Xin lỗi không tiếp được." Anh cup mắt, thu lại ý lạnh, lạnh lùng rời đi.

Chiếc xe lao vào màn đêm, lướt trên khắp mọi nẻo đường.

Những ánh đèn rực rỡ xuyên qua cửa kính thủy tinh, ánh lên những màu sắc lúc đậm lúc nhạt, Mộ Yến Thần lần thứ ba đưa di động lên tai, chỉ có âm thanh “tút, tut”. Máy cô hết pin hay cô tình tắt máy, không chịu nhận cuộc gọi của anh?.

"Xin chào quý khách, số điện thoại quý khách đang gọi hiện đang ngoài vùng."

“Àm” một tiếng, anh hung hăng ném mạnh điện thoại vào cửa kính, điện thoại rơi lăn lóc xuống gầm xe.

Sắc mặt Mộ yến Thần càng lúc càng u ám, nắm chặt tay lái, cấp tốc quẹo khúc cua.

Lúc này, anh gặp chú Lưu, ông ta bảo Lan Khê không đến tìm ông ta, gọi điện cho chú út, chú ấy cũng bảo Lan Khê không tới nhà.

—— Cô rốt cuộc đã đi nơi nào?

Xe quẹo khúc cua, hướng thẳng đến trường học Nhất Trung.

Đêm khuya có người nhà tra gác giờ giấc của học sinh trong lớp, Vương tiện tiện bị làm phiền nhưng không còn biện pháp nào khác, đành nhờ quản lí xem dùm có nữ sinh nào ở lại kí túc xá vào chủ nhật hay không. Y Đóa nửa đêm bị làm phiền giấc ngủ, mơ hồ ra gặp mặt Mộ yến Thần, lắc đầu nói Lan Khê không có trong kí túc xá.

Trong chớp mắt, Mộ yến Thần có cảm giác toàn thân vô lực.

Nhìn chằm chằm vào nữ sinh rất lâu, ánh mắt thâm thúy như có điều suy nghĩ, cuối cùng đưa ra yêu cầu: "Số điện thoại cùng địa nhà của Kỳ Diệu, đưa cho anh."

Đây là địa phương cuối cùng mà anh có thể đoán được.

Ngồi trên cái ghế mây trong phòng đọc sách, lần thứ ba Lan Khê bị Kỳ Diệu nắm lấy ống tay áo.

"Nè, sao cậu cứng đầu thế , anh tớ bình thường rất bận rộn, ít khi cùng tớ chat lắm, cậu qua nói chuyện với anh ấy một chút thì có sao đâu?"

Khuôn mặt Lan Khê lộ vẻ cô đơn, liếc mắt về máy tính, tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Kỳ Hằng, cô nhẹ nhàng mở miệng: "Nhưng tớ thật sự không thích chat Webcam."

Thật ra cô cảm giác hai người nhìn nhau qua màn hình rất chi là ngớ ngẩn, không giống như gặp mặt bình thường, bản thân ngồi trước camera, mọi cử động đều nằm trong tầm mắt của đối phương, muốn tránh cũng không được, cho nên cô rất ghét loại hình trò chuyện này.

"Vậy cậu ngồi cạnh tớ, tớ tán gẫu cùng anh tớ, cậu để cho anh ấy ngắm cậu một lát rồi đi?"

"Như vậy cảm thấy ngớ ngẩn lắm. . . ."

"Ngớ ngẩn con khỉ, cậu lại đây cho tớ!" Kỳ Diệu không kiên nhẫn, trực tiếp kéo cô qua

"Cậu đừng tím tở. . . ." Lan Khê cắn môi, thờ gắp mấy hơi, "Cổ tay phải tớ bị thương, bị môn đẩy tạ hành hạ, cậu cũng biết mà."

"À, xin lỗi, tớ dắt cậu đi nào?"

Màn hình mở ra khung cửa chat có hình ảnh của Kỳ Hằng, cậu ngưng mắt nhìn khuôn mặt của cô gái nhỏ từ từ xuất hiện, vẫn như trong quá khứ, cho người ta cảm giác ấm áp, an lành, lớp băng trong lòng bấy lâu đột ngột bị nứt mạnh, nhanh chóng tan rã.

Không gặp gỡ, có lẽ cũng không biết sự tường niệm trong lòng lại lớn đến nhường này.

Hình bóng cô khắc sâu vào lòng cậu, chân chính được nhìn thấy người, cảm giác vui sướng lan tràn khắp mọi tế bào trong cơ thể.

"Em có khỏe không?" Kỳ Hằng cười yếu ớt, chăm chú quan sát Lan Khê.

Lan Khê giật mình, ngó Kỳ Hằng một cái, đột nhiên cảm thấy mê mang, không biết nên trả lời ra sao.

Cô chỉ gật đầu thay câu trả lời.

Kỳ Hằng đang định tìm đề tài trao đổi, bất chợt dừng lại, ngưng mắt nhìn cô thật lâu, khàn khàn nói: "Lan Khê, tay em sao thế?"

Cậu vẫn chú ý đến bàn tay buông lỏng xuống của Lan Khê, cứ đơ ra không cử động. Lan Khê nghe cậu nói thì nhìn xuống mu bàn tay, có một mảng đỏ bầm, khiến người ta đau lòng.

"Chạm vào nước nóng." Cô giải thích đơn giản.

"Nè!" Kỳ Diệu bất chợt lên tiếng, hai mắt tròn to, "Không lẽ cậu bị gia đình bạo hành? Tớ còn đang thắc mắc vì sao giờ này cậu lại chạy tới nhà tìm tớ, có phải bà mẹ ghê đánh cậu không? Mẹ nó, tớ hiểu rồi, bà ta nhất định đang bạc đãi cậu!"

Lan Khê: "."

"Em đi lấy nước đá cho Lan Khê đi, đắp vào sẽ đỡ đau hơn, cứ để mặc như vậy sẽ tạo thành vết bồng lớn." Kỳ Hằng tỉnh táo lại, phân phó công việc cho Kỳ Diệu.

Kỳ Diệu đứng dậy, chưa xốt mở miệng: "Ồ, anh đang ra lệnh cho em sao? Hiện tại muốn lợi dụng em, thì không dám bảo em là heo nữa à? Chị dẫu tương lai này quả có sức nặng?"

Mặt Lan Khê đỏ như máu, trong lòng khó chịu, quay mặt nói: "Không cần, tớ không sao, hết đau rồi."

"Cậu hết đau rồi? Nhưng giờ đến lượt anh tớ đau! Cho nên tớ vẫn phải đi!"

Kỳ Diệu vừa ba hoa vừa đi ra ngoài, thăm nghĩ nên biết ý mà kéo dài thời gian, nỗi nhớ nhung của ông anh đã thành bệnh, hiếm lắm mới có cơ hội nên để hai người ở cạnh nhau lâu chút, cho thỏa nỗi tương tư của anh trai cô nàng.

Nhưng nào ngờ vừa mới mở cửa đã đụng ngay bóng dáng to lớn!

"Oành!", bất ngờ đụng mạnh vào lồng ngực vạm vỡ, Kỳ Diệu sững sốt, lấy tay che trán, lao đảo lui về sau, từ khi nào trong nhà xuất hiện người đàn ông có hơi thở rét buốt này thế? Cô nàng bức bối cau mày, ngược mắt muốn nhìn rõ người trước mắt, một giây sau hai mắt Kỳ Diệu tròn trũng lên.

Mộ yến Thần mang theo luồng khí lạnh bước vào nhà, xuất hiện ở trước mặt cô nàng.

"Diệu Diệu, con hồ đồ quá, " Mẹ Kỳ Diệu ở phía sau, nhũ mi khiển trách, "Lan Khê đến nhà mình mà con lại không liên lạc báo cho người nhà con bé một tiếng, hơn nửa đêm lại lặng lẽ bỏ nhà đi, con bé giận dữ, nhất thời hồ đồ, con còn dám hùa theo, bao che cho nó, nếu người nhà con bé cả đêm không tìm thấy con bé, thì phải làm sao?!"

Kỳ Diệu cứng ngắc người, cảm thấy rất uất ức.

"Cái đó. Điện thoại di động của Lan Khê hết pin."

"Điện thoại của con cũng hết pin?" Mẹ Kỳ hỏi ngược lại, "Mau đi vào gọi con bé ra đây."

"Như vậy sao được?!" Kỳ Diệu xù lông lên, máu dồn lên mặt, đỏ ửng, " Mẹ à, Lan Khê ở nhà bị ức hiếp mới đến nhà chúng ta đó. Mẹ ghê Lan Khê ngược đãi Lan Khê nên cậu ấy mới trốn đến nhà chúng ta"

Nghĩ gì nói nấy, Kỳ Diệu không chút cố kỵ, lúc sau suy nghĩ kỹ lại, đỏ mặt lén lút nhìn Mộ Yến Thần, ngượng ngùng: "Cái đó. Em không phải cố ý."

Quá dần, sao cô nàng lại quên mất mẹ ghê Lan Khê là gì của Mộ yến thần chứ???

Mộ yến Thần đã đứng trước cửa rất lâu, từ khi xác định Lan Khê ở bên trong thì căn bản không nghe được những lời xung quanh của hai mẹ con Kỳ Diệu, giờ tay chậm rãi đẩy ra cửa phòng. Theo sự chuyển động của cánh cửa, dần dần anh thấy được bóng dáng của người con gái làm trái tim anh treo lơ lửng cả đêm. Cô lẳng lặng ngồi trên ghế mây, mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, tỏa ra hơi thở cô liêu, quanh quẩn.

Trái tim của anh như bị bóp chặt lại.

Như có linh tính,Lan Khê quay đầu nhìn ra phía sau.

Mộ Yến Thần xuất hiện làm lòng cô nhói đau lên, hốc mắt chưa xốt, lông mi dài hạ xuống, tay theo bản năng nhấp vào con chuột, click vào dấu X đỏ trên khung cửa chat với Kỳ Hằng.

Khuôn mặt Kỳ hằng lập tức biến mất trong tầm nhìn của cô.

Cô ngẩn ra, không hiểu sao bản thân lại cảm thấy kinh hãi, tung quần, sợ anh bắt gặp mình đang nói chuyện với người con trai khác.

Phía sau Kỳ Diệu vẫn đang nói chuyện cùng mẹ mình, Kỳ Diệu cau mày không đồng ý cho Mộ yến thần tự động mở cửa phòng vào tìm Lan Khê, tránh để cho bạn mình phải về nhà chịu áp lực, nhưng Mộ yến Thần đã đi tới gần cô gái nhỏ, hai mắt đỏ rực vì sự xâm chiếm của những tơ máu, cúi người, chống hai tay bên thành ghế.

Suốt đêm lo lắng, giờ anh không đủ sức quan tâm đến những người xung quanh, lớn mật tạo ra tư thế mờ ám giữa hai người.

Môi mòng khê mở, tuôn ra làn hơi nhẹ, "Lan Khê. Anh tìm em cả một đêm."

Mí mắt Lan Khê khẽ run lên.

Vẫn ngồi bất động, cô bình tĩnh nhìn anh, nhỏ giọng chất vấn: "Bạn gái anh đâu rồi? Anh tìm em như thế, đã được sự đồng ý của bạn gái chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Em có phải là trò tiêu khiển hay không?

Giọng nói trầm tĩnh như nước, trong cứng rắn lộ ra vài phần chua xót.

Lan Khê bất bản thân phải thật bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại mang theo cảm xúc phức tạp, khó khống chế. Hàng mi dài buông xuống, khuôn mặt thoáng qua sự sa sút, chán nản. Cô không muốn nhìn anh, đành để tầm mắt dán chặt màn hình máy tính.

Ở góc phải phía dưới màn hình, những con “thú cưng” của Kỳ Diệu nuôi trong QQ liên tục nhảy lên nhìn bọn họ.

Mộ Yến Thần cảm thấy vấn đề càng lúc càng khó giải quyết.

Quanh cô tỏa ra tràng khí lạnh nhạt xa cách, giống như đóa hoa hồng mọc đầy gai nhọn, u uất đứng một mình trong sương đêm.

Lòng ngực cuộn trào nỗi đau đớn cùng cảm giác may mắn khi tìm được cô, Mộ Yến Thần không nhịn được vuốt ve mái tóc mềm mượt, rồi vòng cánh tay to lớn ra phía sau, ôm chặt cô trong ngực, cúi đầu xuống.

Lan Khê bị hành động của anh dọa cho hoảng, Kỳ Diệu cùng bác gái chỉ đứng cách hai người có vài mét, vậy mà anh lại to gan làm ra những hành động mập mờ!

Bàn tay chống đỡ lồng ngực anh, mặt cô đỏ lên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Mộ Yến Thần, anh điên à."

Âm cuối thậm chí còn run mạnh lên, hốc mắt dần ướt át.

Không biết vì sao giờ phút này cô rất bài xích những động tác thân mật của anh. Cứ nghĩ đến việc anh ôm Nhan Mục Nhiễm cũng dịu dàng, thâm tình như lúc ôm cô thì cô như muốn nổi điên lên, tức đến nổi thở không ra hơi.

Cô chán ghét bản thân dần trở nên nhỏ nhen, tầm thường.

Cánh tay Mộ Yến Thần càng thu chặt hơn, cường chế không cho cô nhúc nhích.

Lan Khê dùng hết sức lực giãy giụa, hơi thở trở nên ngắn ngủi, đứt quãng, mắt thấy Kỳ Diệu cùng bác gái sắp bước vào, cuồng quát hỏi: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Trong mắt cô ẩn chứa nỗi tuyệt vọng to lớn.

Ánh mắt cô đâm thẳng vào tim anh, đau không thể tả. Mộ Yến Thần cũng nghe được thanh âm tiếng bước chân của Kỳ Diệu, thấy Lan Khê hoảng loạn, lúc này mới thả lỏng tay, trả tự do cho cô.

Kỳ Diệu đi tới, bừa bãi nói: "Anh trai Mộ, tối nay Lan Khê sẽ ngủ với em, anh trở về nói với mẹ anh như thế nhé!"

Mộ Yến Thần không nhìn Kỳ Diệu, ánh mắt vẫn thủy chung bao trùm lên Lan Khê.

"Em định ngủ chỗ này?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Lan Khê cổ trần tĩnh lại cảm xúc, gật đầu thật mạnh, nâng mắt, chua chát hỏi: "Thật ra chỉ có anh chạy đi tìm em, ba em vẫn còn tức giận, không thêm quan tâm em, có đúng không?"

Cô đột nhiên rất muốn xác nhận điều này.

Lan Khê quay mặt, tiếp tục đối diện với màn hình vi tính: "Xin lỗi, em hại bạn gái anh bị bỏng, nhưng ba đã la em một trận, chắc không cần em phải qua nhà nhận lỗi với chị ta nữa đâu. Giờ anh tới đây, có phải muốn tiếp tục tra hỏi, xem em có phải cố ý làm bỏng tay của chị ta hay không?"

Cô không kìm chế được những lời thao thao bất tuyệt, hướng mắt nhìn thẳng anh, nói rõ ràng: "Vậy em cho anh biết, em chính là cố ý đó."

Bạn gái anh làm em chóng mặt, nên em cố tình đối nghịch với chị ta.

Đáy mắt Lan Khê bắn ra những tia ánh sáng lạnh, bình tĩnh mà nhất quán. Nếu mọi người đều nghĩ như thế, thì cô cứ thuận theo họ, vậy bọn họ đã hài lòng chưa?

Kỳ Diệu đứng phía sau tròn tròn hai mắt, em gái à. mạnh mẽ lắm đó!.

Mộ Yến Thần nghe ra được sự ỷ khuất qua lời nói của cô, nhìn chằm chằm vào cô, đau đớn và đè nén trong lồng ngực dần dần tản đi. Cô buồn bực thì xả giận vào người anh, nổi oán giận được trút ra, quả thật tốt hơn phải đè ép, ngấm ngấm tự mình chịu đựng.

Làn hơi nước đập dềnh thắp thoáng trong con người đen nhánh, anh chậm rãi cúi đầu, dịu dàng an ủi: "Anh không muốn ở một nơi xa lạ bàn chuyện của chúng ta. Về nhà với anh, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện?"

Trở về.

Trở về nơi đó??

Sắc mặt Lan Khê tái xanh, thu lại tầm mắt, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được: "Em sẽ về đó thu dọn sau, cũng chẳng có bao nhiêu đồ đạc. Sau này không dám quấy rầy đến tổ ấm của hai người."

Những lời Mạc Như Khanh nói luôn ám ảnh trong đầu cô, bà đang chỉ điểm cho Nhan Mục Nhiễm biết sào huyệt ân ái tương lai của Mộ Yến Thần với cô ta.

Trong chớp mắt, gương mặt Mộ Yến Thần tối xuống, mím môi kìm lại lửa giận, đẩy mắt cuộn cuộn nổi sóng.

"Thu dọn xong xuôi thì sẽ rời bỏ anh?" Âm thanh trầm thấp, anh cúi đầu, nhìn chăm chăm vào cô, gắng từng chữ.

Lan Khê cắn môi, tay đang nắm con chuột xuất ra lớp mồ hôi lạnh.

Từ lúc bắt gặp ánh mắt phức tạp trên bàn ăn của Mộ Yến Thần, Lan Khê trở nên sợ hãi, không cách nào để mình ngoan ngoãn, an tĩnh nằm trong lòng anh, hưởng thụ sự yêu thương cưng chiều của anh nữa. Cảm giác tội lỗi vì vi phạm cảm kị là quá đủ, cô không thể chịu đựng thêm sự nghi kị của anh nữa.

Anh vươn tay, đẩy con chuột dưới lòng bàn tay cô ra, gò má tuấn dật mà căng cứng, khàn khàn ra lệnh: "Chúng ta về nhà nói tiếp", cánh tay dài trực tiếp thăm dò xuống móng cô, muốn ôm cô lên, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Kỳ Diệu.

Lan Khê luống cuống, theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng can không nổi. Cô tro mắt nhìn anh đến gần, một giọt lệ nóng bỏng lăn xuống má, cắn môi, hai cánh tay mềm mại quấn chặt lấy cổ anh.

"Anh buông ra. tự em đi, em về với anh, được chưa?" Cô chôn mặt trong cổ anh, nức nở nói.

Lấy được sự đảm bảo của cô, Mộ Yến Thần mới chịu dừng động tác ngông cuồng lại.

Anh không muốn dồn ép cô đến mức này, nhưng cô quá quật cường, không chịu nghe anh giải thích, đã vội vàng giam cầm bản thân trong vực thẳm đau đớn, thống khổ. Cô như thế khiến anh đau, trong lòng rối loạn không biết phải đối với cô ra sao.

Chờ giọt lệ biến mất khỏi khóe mắt, Lan Khê buông cổ anh ra, khuôn mặt tựa như bầu trời sau cơn mưa, nhìn chăm chăm Kỳ Diệu: "Hôm nay tớ không ngủ với cậu đâu, tớ về nhà, cậu ngủ một mình đi."

Kỳ Diệu kinh ngạc.

Thật ra Kỳ Diệu đã dự liệu trước kết quả này. Tuy cô nàng đứng ở phía sau, không nghe rõ những chuyện hai người trao đổi. Nhưng Kỳ Diệu thấy được ánh mắt ôn nhu hòa cùng sự kiên quyết phải đưa Lan Khê về nhà của anh trai Mộ.

"Thế à " Kỳ Diệu sờ sờ mũi, lát sau lấy lại phản ứng, hung tợn mắng Lan Khê "Đồ lười gạt!"

"Cậu đi nhanh đi, lần tới còn tìm tớ, tớ không thèm chữa chấp cậu nữa!" Kỳ Diệu xua tay, bắt đầu đuổi người.

Mộ Yến Thần nắm tay Lan Khê, dắt cô đứng cạnh anh, ngược lên nhìn Kỳ Diệu: ". Xin lỗi, đã gây phiền toái cho em."

Kỳ Diệu khế liếc anh, có cảm giác "thụ sủng nhược kinh", hơi thở không còn đều đặn.

Kỳ Diệu không được tự nhiên đưa tiễn hai anh em ra ngoài, đóng lại cửa phòng, cô nàng lập tức đập nhẹ đầu vào tường, trong đầu cứ loạn cào cào. Cô nàng nhớ tới lần Lan Khê giải thích "nụ hôn" ngoài ý muốn của hai anh em, nhưng có đúng là ngoài ý muốn không?

—— Nếu như là ngoài ý muốn, vì sao Kỳ Diệu thấy được sâu trong đáy mắt của hai người đó chứa đầy nỗi thống khổ, còn có ưu tư, sầu muộn?

Chiếc xe màu đen quen thuộc lại hiện ra.

Dọc đường đi, tay Lan Khê luôn bị Mộ Yến Thần siết chặt trong lòng bàn tay, rất ấm áp, cô vô thức bước theo anh, bất chợt mở lời: "Mộ Yến Thần, em có phải là trò tiêu khiển của anh không?"

Thân hình trước mặt cô trở nên cứng đờ.

"Em quên mất anh cũng là một người đàn ông bình thường, sau này sẽ kết hôn, xây dựng mái ấm gia đình. Anh năm nay hai mươi bảy tuổi, độ tuổi vừa vặn đề cập nhắc đến chuyện đó, " Khuôn mặt Lan Khê lộ ra nỗi bi thương, cắn răng, tiếp tục nói, "Anh nói anh yêu em, chắc cũng là gió thoảng mây bay, cái anh muốn chỉ là biến em thành trò tiêu khiển để cuộc sống của anh vui đi phần tẻ nhạt?"

Anh nói anh là kẻ không được ai yêu thương, chỉ có cô cho anh biết thế nào là ấm áp. Bởi vì định lực cô không vững, cho nên bị anh dẫn dụ, từng bước đột phá vòng cảm kị, dây dưa cùng anh.

Lan Khê luôn biết anh và cô sẽ không có tương lai, chỉ có sự tuyệt vọng chào đón. Nhưng cô lại không ngờ, sự tồn tại của cô đối với Mộ Yến Thần chỉ tương đương một vở hài kịch. Cô thậm chí từng nghĩ thơ cho rằng, anh yêu cô sâu đậm, cả đời này sẽ không bao giờ gặp gỡ người thứ hai yêu cô được nhiều như anh.

—— Cô phải cô còn quá nhỏ, nên không thể phân biệt được lời nói chân thành với lời dối trá?.

Mộ Yến Thần xoay người, dùng ánh mắt lảng tránh tất cả nỗi bi ai, chua chát để nhìn cô, gương mặt tuy trầm tĩnh nhưng trái tim đã vỡ nát, đau đến không còn cảm giác, ngắm cô rất lâu mới mở miệng: "Em thật sự nghĩ vậy?"

Giọng nói khàn đặc, nhuộm đầy sự bi thương.

Ánh mắt thâm thúy kịch liệt biến hóa, anh chớp mắt ngăn làn sương mờ đang chập chờn trào lên, khóe miệng bức ra nụ cười tự trào, vẫn giữ thái độ dịu dàng "Anh liệu tình yêu em, bất chấp đạo đức, không để ý cảm kị. Anh giữ chặt em bên người, nguyện ý gánh chịu mọi sự trừng phạt. đó là để tiêu khiển?"

Gây nên nghiệp chướng này, dù là ngàn người phi nhỏ, vạn người lên án, cả thiên hạ khinh bỉ, anh cũng có thể mỉm cười chấp nhận.

—— Chỉ là, làm sao cô có thể nghĩ anh như thế?

Lan Khê nhói lòng, nước mắt đánh úp vào hai viền mắt, không muốn đối mặt với sự chất vấn của anh, theo bản năng muốn chạy trốn, lại bị Mộ Yến Thần giữ chặt cổ tay. Anh kéo sát cô vào ngực, tay chạm đến sợi tóc trên mặt cô. Cúi đầu đối diện cô, con ngươi giăng đầy tia máu đỏ, đau không thể át

"Lan Khê, anh thừa nhận nếu mình không từng bước dồn ép thì em căn bản sẽ không chịu ở bên anh——" Mộ Yến Thần nhìn đôi mắt ướt đầm của cô, khàn giọng nói rõ, "Nhưng từ khi em chủ động hướng bước chân đầu tiên về phía anh, trong khoảnh khắc đó, anh đã biết chắc chắn cả đời này không thể buông tha em!"

Giống như khốn thú đang rít gào, giọng anh khàn đục, căng chặt như dây cung.

Nước mắt nóng bỏng chảy dọc theo đôi má, rơi trên cổ tay, Lan Khê cup mắt không dám nhìn anh. Cô biết mình đã nói sai, nhưng lòng cô rất khó chịu, không nhận được phải chất vấn anh, chất vấn tình cảm của chính mình.

Nhìn cô khóc, Mộ Yến Thần càng xót xa hơn, hôn nhẹ lên khóe mắt cô, vừa hôn vừa giải thích: "Chẳng có bạn gái nào cả. Cô ta là do Nhiếp Minh Hiền nhờ đến giúp anh lừa gạt mẹ, căn bản không phải thật." Làn môi mỏng nuốt hết những giọt nước mắt mặn chát của cô, anh khó chịu, cười lạnh "Cũng là giữ lại cho em một con đường sống, anh không ngại bản thân mãi gánh tiếng xấu muôn đời, nhưng em thì khác, em chỉ là một nữ sinh cấp ba —— anh sợ mối quan hệ của chúng ta sẽ phá nát cuộc đời của em."

"Lan Khê, anh cho em biết, trong lòng em nặng nề bao nhiêu thì anh tuyệt đối không nhẹ hơn nửa phần."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Không cho cô buông tay

Nghe câu nói của anh, Lan Khê vô cùng chấn động.

Còn chưa kịp tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói, bờ môi anh đã hạ xuống, kích thích mọi tác da thịt trên khuôn mặt. Tuy cô chưa hoàn toàn thông suốt, nhưng theo bản năng vẫn biết được quan hệ của Mộ Yến Thần cùng Nhan Mục Nhiễm không giống như cô nghĩ, anh làm tất cả chỉ để che dấu cho cô, những chuyện cô chưa biết liên tục xung kích vào đầu óc cô.

Nước mắt nóng bỏng chưa kịp thu hồi, môi anh đã bá đạo tàn sát cánh môi cô. Hơi thở trầm ổn quen thuộc lan tràn khắp khoang miệng, nước mắt như cái vòi nước hồng, mãi miết lẫn xuống hai má. Càng gần anh, cô càng thấy rõ sự vẫy vùng, nỗi bi thống mà anh và cô đang đối mặt.

Cô không có định lực tốt như anh.

Cô sẽ không ngừng suy đoán, không ngừng chất vấn, không ngừng tra khảo bản thân, tự dẫn dắt bản thân đến điên cuồng.

Hai cánh tay mềm mại quán lên, bầu chặt tấm lưng anh, nhón chân ôm lấy cổ anh. Lan Khê vẫn khóc trong im lặng, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt.

"Em xin lỗi." Cô run rẩy, còn chưa nói hết câu đã sặc khóc thành tiếng, "Em thật sự không biết."

Cô không biết nên mới hiểu lầm anh.

Mộ Yến Thần siết chặt thân thể nhỏ bé đang không ngừng run rẩy bầy, bàn tay vòng chặt hông cô, mãnh liệt tập kích môi cô, thanh âm nức nở nghẹn ngào biến mất giữa hai bờ môi, kèm theo nước mắt nóng bỏng như có ngọn lửa diêm lệ bùng lên khắp xung quanh hai người, tách biệt bọn họ khỏi thế giới bên ngoài. Anh làm sao không biết, trên vai cô phải gánh chịu bao nhiêu áp lực? Cảm giác đè ép ấy khiến cô trở nên yếu ớt, mất cảm

Nắm cầm cô, lưỡi anh tách hai kẻ răng cô ra, vói thẳng vào trong, hai chiếc lưỡi xoắn chặt vào nhau, cùng nhau say mê nhảy múa. Anh muốn dùng nụ hôn để an ủi cô, nuốt sạch tất cả những bi thương, thống khổ cô đang phải chịu đựng.

"Đừng đứng chỗ này, lạnh lắm, vào trong xe nói tiếp" Ném hết mùi vị trong khoang miệng Lan Khê xong, Mộ Yến Thần mới chịu thoái lui khỏi cánh môi đỏ tươi, dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mượt, thấp giọng dỗ dành cô.

Lan Khê vẫn còn khóc thút thít, lắc đầu.

"Em không muốn về nhà." Cô thật không muốn trở về nơi đó nữa.

Mộ Yến Thần đờ người trong một giây, lát sau hiểu được ý cô nói, hai tay càng siết chặt hơn, vỗ vỗ lưng cô: "Không về nhà họ Mộ. Về nhà của chúng ta. Đừng sợ, được không?"

Gió đêm thổi tới, luồn theo ống tay áo xâm nhập vào làn da, Lan Khê bị lạnh khẽ run lên, theo bản năng rúc vào trong ngực anh, hai tay níu chặt cổ anh, ẩm ướt gập đầu.

Hai người chưa vội về nhà, Mộ Yến Thần hạ ghế xe xuống, ôm Lan Khê cùng ngắm nhìn bầu trời ban đêm.

Lan Khê khóc xong thì mệt, hai hàng lông mi ướt nhẹp, dính vào mí mắt rất khó chịu, cô nhú nhú mắt, ánh mắt chạm vào nút áo trên khuôn ngực Mộ Yến Thần, cảm giác có phần không chân thật, đưa tay lên, cảm nút áo trong lòng bàn tay.

Cô nhớ lại những việc xảy ra trong tối nay, cảm thấy vừa đau lại vừa ngọt.

Mộ Yến Thần phát hiện động tĩnh của cô, mắt rũ xuống, mặc cô chơi đùa nút áo của mình, sờ tóc cô, khàn khàn hỏi: "Sao vậy?"

Lan Khê buồn buồn phát ra âm âm thanh: ". Em không cố ý."

Mộ Yến Thần khẽ chau mày, chưa hiểu ý cô lắm, anh cúi đầu thấp hơn, môi mòng thuận đà in nụ hôn lên trán cô "Cái gì?"

Cô nhướng mắt, mái tóc trên trán bị anh làm rối, che lấp con ngươi đen trong suốt, lựa lời giải thích: "Em không cố ý làm bỏng tay chị ta, lúc đó tay em không có hơi sức nên mới làm rớt chén canh. Thật đó!."

Ánh mắt cô tràn đầy sự chân thật.

Mộ Yến Thần lúc này mới nhớ đến sự cố trên bàn ăn, mặt không biến sắc, chỉ là cầm lấy tay phải của cô lên xem, thấy được trên mu bàn tay có một mảng da bị phỏng đỏ, còn cô tay thì lại mềm nhũn, gân cốt thoáng lệch đi, tay anh vừa động vào đã làm cô đau đến trắng mặt.

"Sao tay lại bị như thế này?" Hai hàng lông mày nhíu chặt, cơ hồ có thể ép chết con muỗi nhỏ.

Lan Khê lười giải thích, miệng ngáp nhấp nhấp dài, có chút buồn ngủ nên dựa sát vào anh: "Trước kỳ thi tốt nghiệp thì môn thể dục phải đạt được tiêu chuẩn, em cố luyện tập nên bị thương đó, em có nguy cơ không qua được rồi."

Môn thể dục là điểm yếu chí mạng của Lan Khê.

"Có mấy hạng mục?"

"Chạy cự li dài, cự li ngắn, đẩy tạ, nhảy xa, còn có một môn nữa. . .nhưng em quên rồi."

"Mỗi ngày em đều phải luyện tập?"

"Đương nhiên, chứ anh nghĩ sao? Làm học sinh cũng chẳng dễ dàng đâu ——" Lan Khê gãi đầu lên gực anh lâu bầu than thở, đột nhiên nhớ ra một việc, hàng mi run mạnh hai cái, "Chúng ta buổi tối không về nhà? Mẹ anh hỏi thì phải trả lời sao đây"

Ánh mắt Mộ Yến Thần bắt chợt trầm xuống, nhưng vẫn nhẹ nhàng xoa bóp gân cốt trên cổ tay cô, ấn vào những chỗ có vết máu ứ đọng, nói sang chuyện khác: "Sau này anh cùng em tập luyện, chắc chắn sẽ qua được."

Lan Khê đột ngột cứng mình, khuôn mặt nhăn nhúm lại, khẽ dùng sức muốn rút tay về: "Đau."

Làm ơn đi, tay cô đang đau mà anh cứ nhào nặn, giống như là nhào bột thế?

Mộ Yến Thần ép sát vào mặt cô, giọng nói êm dịu: "Ấn mạnh như vậy máu bầm mới tan đi được, hay em ngồi trong xe đợi, anh ra ngoài mua hộp thuốc Vân Nam xức cho em, xức vào thì sẽ bớt đau ngay."

Giọng điệu anh chứa đầy sự dụ dỗ, cung chiều, thế mà Lan Khê vẫn phản đối, lắc đầu thật mạnh.

Cô rút tay về, tiếp tục ôm sát thắt lưng anh, có chút ý lại: "Anh đừng đi."

Như có một chiếc bàn là ấm nóng, ủi thẳng vào trái tim trong lồng ngực anh.

Đôi mắt Mộ Yến Thần dần chuyển sang màu đỏ, nhích người ôm khít khao hơn, hơi thở quét qua trán cô, lấy tay nâng mặt cô lên.

"Anh không đi, em muốn ngồi trong xe cả đêm hay muốn về nhà làm chuyện khác?" Giọng anh trầm khàn.

Lan Khê ngược mắt, sự ủy khuất như ẩn như hiện trong đáy mắt.

Cô nghiêng mặt, khẽ cắn ngón tay anh, thanh âm mềm mại chọc khuấy lòng người: "Ồ chỗ này làm không được hả?" (Quá sốc với em nó)

Cô không ý thức được những chữ ngắn gọn này ẩn chứa bao nhiêu sự to gan, lớn mật.

Mí mắt Mộ Yến Thần hung hăng nháy lên!

Cái lưỡi trơn mềm của cô như có như không liếm qua ngón tay anh, mang đến cho anh luồng khoái cảm khổng lồ, lửa nóng xuất ra từ bụng dưới chạy lan khắp người. Cô nói muốn làm ở chỗ này—— “làm” của cô có giống như “làm” của anh không?

Rút ngón tay ra, vội vàng xoay mặt cô lại, Mộ yến Thần cô nén dục vọng hỏi: "Nói thật?"

Mặt Lan Khê cháy đến đỏ rực, cũng không hiểu vì sao mình lại lớn mật nói ra những lời ấy, nhưng khi anh ép hỏi thì cô lại có chút chột dạ, quay mặt đi, lại bị cưỡng chế trở về. Hơi thở anh áp sát, còn có...dưới miệng cô gò lên một vật cứng cứng, nóng đến dọa người.

Cô theo bản năng lấy tay chống đỡ ra sau, nhích miệng muốn tránh đi vật đáng sợ ấy: "Anh hai"

Mộ yến Thần lấy tay ôm cô trở lại, gương mặt tuấn tú nhuộm đầy màu ái dục, dán môi mình vào môi cô, phả ra hơi thở nặng nề: "Thế nào?"

Lan Khê khóc không ra nước mắt.

Cắn môi, cô run rẩy nhả ra mấy chữ: "Anh hai, làm nhẹ một chút."

Lần nào cùng anh cũng vậy, đến cuối cùng cô đều bị anh hung hăng hành hạ đến sức cùng lực kiệt, cô cầu xin tha thứ thì ngược lại anh càng cuồng động. Thời khắc sau cùng đều bị anh kéo vào bể trầm luân, không cách nào tránh thoát. Tình cảnh đó khiến cô có cảm giác chỉ khi nào chịu hết thống khổ mới có thể chạm được vào khoái cảm.

Nghe cô nói xong, toàn thân Mộ Yến Thần bị hóa đá.

Con người tràn ngập màu đỏ, biểu tượng của khát vọng. Mấy chữ ngắn gọn của cô lại đốt lên trận hỏa hoạn lớn trong lòng anh, giọng nói mềm mại giải ngứa trái tim anh, còn có hai tiếng “anh hai” êm dịu, treu chọc lòng hiềm ác của anh. Trong đêm tối nồng nàn, xưng hô của cô nhắc nhở anh về thân phận anh em ruột của hai người, cảm giác đột phá cảm kích thích đến từng dây thần kinh trong cơ thể.

Toàn thân Mộ Yến Thần nóng rực, ập những nụ hôn xuống cổ cô, vừa hôn vừa yêu cầu: "Gọi nữa."

Lan Khê kinh ngạc, không biết anh muốn cô gọi gì. Trong khi cô thất thần thì tay anh đã cởi chiếc quần jean xuống, cô chòang tỉnh kêu lên muốn ngăn cản, vết chai trên lòng ngón tay anh liên tục cọ xát vào nơi thâm kín của cô, sức lực nóng bỏng như xuyên qua tầng vải mỏng nghiền nát lí trí của cô.

"." Lan Khê cắn môi, ôm chặt vai anh không nói lời nào.

"Gọi “anh hai” đi." Giọng nói lạnh lùng rót vào tai cô, đậm chất ra lệnh, ép buộc.

Chiếc quần lót của cô cuối cùng cũng rơi xuống, ngón tay men theo dòng chất lỏng đầm vào bên trong, Lan Khê hét lên, muốn thụt người lại, nhưng vòng eo đã bị anh cưỡng chế. Mộ Yến Thần lật người cô lại, bàn tay to lớn vặn bung hai đầu gối của cô ra, dặt một chân cô lên khuỷu tay, toàn bộ ngón tay tà ác đã đi sâu vào trong. Lan Khê ngửa đầu liên tục thờ dốc, mồ hôi theo mái tóc dài tăn ra khắp ghế ngồi.

"Anh hai." Ngón tay móc nguẩy bên trong làm cô rùng mình, sợ hãi gọi ra tiếng.

Mộ yến Thần tự cởi ra lớp vải trói buộc của bản thân, đem lửa nóng chống đỡ vào khe hở đã ướt đầm của cô. Cảm thấy cô đã đủ ẩm ướt nên anh rút ngón tay ra, chuyển hướng tấn công lên trên. Áo ngực bị đẩy ra, tay anh nhanh chóng chiếm giữ hai bầu ngực trắng nõn, nắn liệt vân vê, nhào nặn, ác ý nheo mạnh hai đỉnh đỏ tươi. Lan Khê bị đau, há miệng muốn kêu lên thì bị anh lấy nụ hôn phong bế, nuốt hết mọi kháng nghị của cô vào cổ họng.

Lửa nóng của anh đột nhiên bộc phát mạnh, tín hiệu mở màn ột cuộc yêu vô tận.

"Gọi thêm lần nữa!" Con người đỏ như máu, trên trán Mộ yến Thần đỏ đầy mồ hôi nhưng vẫn cố chịu đựng, chiếc lưỡi dài sục sạo khắp nơi, ra mệnh lệnh nguy hiểm.

Toàn thân Lan Khê liên tục run rẩy, muốn ngửa đầu ra sau lại bị anh gắt gao khống chế, vô lực phản kháng. Đôi môi bị anh hung hăng cắn mạnh, miệng cô vì đau nên phía dưới đột nhiên co rút nhanh, thanh âm kháng nghị chỉ vừa phát ra một nửa, đầu lưỡi đã bị anh quắp lấy, anh lợi dụng lúc cô co rút chặt nhất thì dùng móng nhấn sâu vào!

Anh muốn cô nhớ rõ ràng, ngay tại giây phút này, người đang xuyên vào trong cô là ai.

Nước mắt Lan Khê lần nữa rơi xuống, thân thể va chạm kịch liệt làm cô không chịu nổi, nhưng động tác của Mộ Yến Thần vẫn dữ dội như thường. Anh không biết cô vì đau hay vì mặc cảm tội lỗi mà rơi nước mắt, dù nguyên nhân là gì thì anh cũng không thể rút lui.

Cô đang bị những khó khăn trong thực tế làm ảnh hưởng, nếu như xuất hiện thêm một vật cản, thì khả năng cô rút lui bỏ chạy là rất cao. Anh không thể để điều đó xảy ra.

Con đường gian nan này, cho dù có phải quỳ thì anh cũng phải đi hết.

Trong quá trình đó, anh tuyệt đối không cho phép cô dễ dàng buông tay anh ra.

@Yến My: còn lâu em LK mới bị ngược, chỉ khi nào anh bị bức đến đường cùng mới ngược em nó thôi

Điểm đặc biệt của truyện là hai người rất yêu nhau nhưng tình thần chưa bao giờ được thoải mái, buồn lòng như những người bình thường, vì trái luân lý mà, vừa yêu vừa dấn vặt vậy đó. Ngọt ngào nhưng cũng đau khổ, chỉ đến khi gần cuối thì hai người mới thực sự hạnh phúc thôi

p/s: edit xong chương này cạn máu luôn, định edit tiếp chương sau mà nhìn lại vẫn còn H . Thôi mai edit tiếp, mình chuyển sang edit Nghịch lữ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Em yêu anh không?

Tư thế của ai người tạo đà cho Mộ Yến Thần đi vào thật sâu, Lan Khê mệt lả gập cong người muốn lui ra sau, nhưng anh rít chặt lưỡi cô lại, truyền hơi thở cho cô, sau đó thẳng lưng xông tới chỗ mẫn cảm nhất.

Khoái cảm kinh người đột ngột đánh tới, toàn thân Lan Khê run rẩy, mồ hôi túa ra khắp người.

Tiếng thét chói tai nơi đầu lưỡi đều đi vào sâu trong cổ họng anh.

Biên độ luật động của Mộ Yến Thần đột nhiên hòa hoãn lại, chậm rãi đẩy vào nơi sâu nhất của Lan Khê, nghiêng qua nghiêng lại nhiều lần. Mọi anh liên tục hoạt động, hôn khắp người cô xong còn hỏi cảm giác của cô như thế nào. Những ngôn ngữ trần trụi phát ra từ miệng anh suýt ép Lan Khê đến tuyệt cảnh.

"Muốn anh dùng lực mạnh hơn không? Hửm?" Ngón tay vùi sâu vào mái tóc dài, Mộ Yến Thần đè nén khát vọng, khàn giọng hỏi cô.

Mỗi một cú nhưn người đều tới sát điểm mẫn cảm nhất, nhìn thân thể người con gái phía dưới dày đặc những vết hôn, anh gắt gao giảm lại tốc độ, cố ý không cho cô đạt được cao trào. Lan Khê bị anh hành hạ đến phát khóc.

Cô căn bản còn quá non nớt, trong những chuyện này tuyệt đối không xứng làm đối thủ của anh.

Trước giờ cô luôn ở thế bị động, chưa thể bỏ hết những gánh nặng trên vai để giao mình hoàn toàn cho anh, anh luôn phải cưỡng chiếm, yêu cầu, đòi hỏi thì cô mới có thể chậm rãi nở rộ ra, để anh chiếm hết mọi thứ tốt đẹp.

"Trả lời đi, em có muốn hay không?" Mộ Yến Thần cố nén mồ hôi lạnh rịn ra đầy trán, âm thanh khàn đục, hung hăng mài qua điểm mẫn cảm, nhìn cô run lên rồi chậm rãi thoái lui.

Cảm giác trống rỗng hư vô tự nhiên mà đến.

Lan Khê nức nở nắm chặt cánh tay anh, lưng đau eo mỏi vô cùng, nhưng cảm giác trống rỗng này làm cô không nhịn nổi, thật sự không biết bản thân đang muốn gì, muốn anh mau một chút, mạnh một tí, đừng hành hạ cô nữa. Nhưng những lời này... sao có thể nói ra miệng được.

"Muốn. . . . Anh hai, em muốn. . . ." Cô khóc ra thành tiếng, chủ động thẳng lưng dựa vào anh, không cho anh rời đi.

Sự co rút bất ngờ của cô là đòn trí mạng với anh, sống lưng Mộ Yến Thần vọt qua dòng điện nóng, đôi mắt vì sung huyết trở nên đỏ tươi, chuyển đôi chân nhỏ từ khuỷu tay lên trên vai, đè mạnh hông cô, dùng móng vuốt sâu vào!

Lan Khê thét lên chói tai.

Cảm giác thỏa mãn tăng vọt lên, Mộ Yến Thần không kiêng dè gì nữa, giữ chặt eo cô điên cuồng tiến công, động tác cuồng dã, sự thất chặt của cô đem đến cho anh luồng khoái cảm tuyệt vời. Càng về sau anh lại càng mất kiểm soát, xoay mặt cô lại, hôn mạnh vào môi cô, ngậm chặt đầu lưỡi cô, dẫn cả hai lên đến thiên đường khoái lạc.

Thời điểm cuối cùng Lan Khê bị anh ép đến ngộp thở, anh nghiêng ép đến từng tia khí trong phổi cô phải cùng anh trầm luân. . . . Cô kịch liệt run rẩy, nước mắt lăn trên hai má, anh dùng ngón tay lau đi, nhắm mắt, buông mình tận hưởng sự vui sướng mà cô dâng hiến.

Sau cuộc hoan ái, hai chân Lan Khê căng như đến mức không khép lại được.

Không biết mấy giờ nhưng chắc chắn đã rất khuya, hai cơ thể vẫn giao vào nhau, toàn thân Lan Khê sềnh sệch mồ hôi, bứt rứt khê lên tiếng kháng nghị, Mộ Yến Thần động dậy người, chỉnh máy điều hòa tăng lên vài độ.

"Lạnh không?" Giọng anh trầm khàn, phả hơi thở còn vương mùi ái dục.

Anh đắp tây trang lên người cô, mặt trên thoảng thoảng mùi hương bạc hà lẫn vào mùi thuốc lá nhàn nhạt, Lan Khê mệt mỏi khẽ mở mí mắt ra, đập vào mắt cô là cổ áo sơ mi trắng tinh của anh, nút áo bằng kim loại phát ra màu sắc trang nhã, cô lấy tay sờ lên, vuốt vuốt, đem nồng cháy dần dịu lại.

Ánh mắt Mộ yến Thần vẫn luôn theo sát mọi động tĩnh của cô, đột nhiên nhớ lại câu hỏi của Nhiếp Minh Hiền, anh cúi đầu đến gần môi cô, hỏi thật nhỏ: "Lan Khê, yêu anh không?"

Mối quan hệ này rốt cuộc có phải mình anh đơn phương hay không?

Anh thật sự rất muốn biết tình cảm của Lan Khê dành cho anh, có bao nhiêu phần là yêu. Đây là một động lực to lớn tiếp thêm dũng khí cho anh đi hết quãng đường gian nan này.

Nếu không sẽ có ngày mọi thứ đều tan thành bọt biển, anh đem tất cả dâng hết cho cô, còn cô lại ngoảnh mặt ngó lơ.

Câu hỏi vừa thốt ra, gương mặt anh hoàn toàn tái nhợt.

Vì không xác định được đáp án của cô, nên hỏi xong anh liền hối hận.

Lan Khê đột ngột cứng mình, lông mi khẽ run lên, vừa muốn trả lời thì đôi môi đã bị ngậm chặt. Ánh mắt Mộ yến Thần căng thẳng, lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ mặt cô, nụ hôn nồng nàn hóa giải mọi ngôn ngữ của cô.

Đừng nói.

Cái gì cũng đừng nói.

Một chuỗi tiếng động truyền đến, liên tục vang lên.

Thanh âm phát ra từ túi áo của tây trang đang đập lên người Lan Khê. Cả người cô co rúm lại, ánh mắt lóe lên tia hoảng sợ, không biết giờ này ai lại gọi điện cho anh.

Mộ Yến Thần bất động vài giây, lát sau sờ vào túi, rút điện thoại ra. Không biết vô tình hay cố tính, lúc tay anh tiến vào khe xẹt qua một bên vú nhỏ, Lan Khê run mạnh lên, mặt đỏ ửng, nép người vào lòng anh, xoa dịu tâm trạng căng thẳng của Mộ Yến Thần.

"A lô?" Anh không nhìn số đã nhận luôn.

"Mộ Yến Thần." Là giọng nói khàn khàn của phụ nữ.

Hàng lông mi khẽ nhú lại, mím chặt môi ra vẻ bất mãn

Anh không nói chuyện, thật sự cũng chẳng biết là ai đang gọi điện, cũng không thêm đề ý.

"Mộ yến Thần, em gọi điện muốn xin lỗi anh " Phía bên kia, Nhan Mục Nhiễm trầm ngâm ngấm mình qua chiếc gương sáng, ánh mắt lóe lên sự nhẫn nhịn: "Thật xin lỗi, em biết mình không nên tự chủ trương trong việc nhận lời với mẹ anh, em thật sự sai rồi. Em đã giải thích mọi việc với bác gái, em gái anh chắc là không cần thận chứ không cố ý làm hỏng em. Nhưng mà. Mộ yến Thần, em thật sự muốn biết, vì sao anh cần tìm người diễn một màn kịch này?"

"Em rõ ràng không làm gì quá đáng, lại xui xẻo bị thương, vì sao anh còn tức giận?" Nhan Mục Nhiễm cắn môi, hốc mắt vì ảm ức mà đỏ lên, nắm chặt điện thoại, nặng nề hỏi.

Lan Khê ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, nhiệt độ ngón tay cô đang dần lạnh đi, nhưng không dám làm phiền cuộc gọi của anh.

Ánh mắt Mộ yến Thần ảm đạm rũ xuống, nhìn cô đầy thương tiếc, chuẩn bị tắt máy, anh không có kiên nhẫn nghe người phụ nữ bên kia nói làm xàm những chuyện nhảm nhí.

Nhan Mục Nhiễm phát hiện ra sự trầm mặc vô tình của anh, ghen ngào gọi lớn: "Anh khoan hãy tắt máy !"

Câu nói đậm chất thê lương, chính cô ta cũng không hiểu vì sao.

Cô ta chưa bao giờ phải luống cuống, sợ hãi như bây giờ.

Cô ta biết rõ người đàn ông này vốn bạc tình, lãnh khốc. Nếu cô ta cố chấp làm phiền đến anh, trêu chọc anh, anh sẽ chặt đứt những cơ hội mà hai người có thể gặp mặt, vĩnh viễn là người xa lạ.

Nở nụ cười nhợt nhạt, Nhan Mục Nhiễm rung rung nói: "Mộ Yến Thần, anh không nói thì để em tự suy đoán vậy—— thật ra nguyên do rất đơn giản, anh không phải không muốn kết hôn, cũng không phải yêu một cô gái có gia cảnh không tương xứng với mình, anh rõ ràng. Rõ ràng chính là yêu phải người mà anh không được yêu! Anh căn bản không được phép đụng vào cô ấy. Em nói đúng không? !"

Giọng điệu khàn khàn ảm chứa dũng khí “ đập nồi chìm thuyền”. (nguyên văn là Phá Phủ Trầm Châu: dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Lúc này Mộ Yến Thần mới có chút phản ứng, chậm rãi ngước mắt, ánh mắt rét lạnh như băng.

Anh lẳng lặng tự hỏi, không biết người phụ nữ này dựa vào điều gì lại đưa ra kết luận như vậy, cô ta rốt cuộc biết được những gì, môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, giọng nói vẫn bình tĩnh, đầy từ tính: "Thì sao?"

Cô ta muốn cái gì?

Hai chữ ngắn gọn, trong nháy mắt đưa Nhan Mục Nhiễm vào đường cùng!

Cô ta nhất thời cứng họng, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên nói điều gì, sợ hãi liên tục xông lên đầu, ý tứ trong lời nói của Mộ Yến Thần là gì? Anh không phủ nhận. Vẫn điềm nhiên như chẳng có gì to tát!

"Cho nên em không hề nhìn lầm?" Nhan Mục Nhiễm cắn nát đôi môi, con ngươi đen ngập tràn sự khiếp sợ cùng rung động, "Đêm hôm đó, anh cùng em gái anh."

"Cô theo dõi tôi?" Anh bén nhọn bắt được phần then chốt, giọng điệu trở nên cực kì nguy hiểm.

Ánh mắt Nhan Mục Nhiễm rét run lên, tay vò nát drap giường, nhanh miệng giải thích: "Em không cố ý!"

Ánh mắt Mộ Yến Thần càng lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Hiện tại hai người ở cùng một chỗ?" Nhan Mục Nhiễm lớn mật suy đoán, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, ngó đồng hồ treo trên tường, "Hiện tại đã mười hai giờ rưỡi, bác gái nói hai người chưa trở về, không lẽ hai người thật sự ở chung?"

Cô ta không thể tưởng tượng nổi, đêm hôm khuya khoắt, bọn họ ở cùng nhau, sẽ làm ra những việc gì??

Cô ta thấy được ánh mắt Mộ Yến Thần khi nhìn Lan Khê, ánh mắt đó không phải là của một người anh trai dành cho cô em gái, mà là của một người đàn ông say mê khát vọng người phụ nữ mình yêu thương! Thời gian này bọn họ ở chung một chỗ có thể làm gì đây, vấn đề này không khó để suy đoán.

"Mộ Yến Thần, hai người sao dám làm như vậy." Giọng nói run rẩy, cô ta chau mày, gào thét, "Đó là em gái anh, nó vẫn còn là học sinh, hai người đang hành động trái với lẽ trời, nó có thể bị đuổi học đó!"

"Cô muốn làm gì?" Giọng nói chua chát của cô ta kích thích Mộ Yến Thần, anh lạnh lùng ngắt lời cô ta, mang theo sự đe dọa nguy hiểm.

Nhan Mục Nhiễm cứng người, chậm chạp tiêu hóa ý tứ của anh, đau xót cùng đắng lòng liên tục trào dâng!

Trong chớp mắt, cô ta hoàn toàn hiểu được ý tứ của anh.

Trong suy nghĩ của anh, nhất định cho rằng cô ta đang tính lợi dụng chuyện này để uy hiếp anh, anh sẽ nghĩ Nhan Mục Nhiễm là loại người có thể lấy tiền đồ của một cô bé ra đùa giỡn, vì ham muốn của bản thân mà nhẫn tâm phá nát tương lai của người khác, để họ cả đời mang theo vết nhơ!

"Mộ Yến Thần, anh không cần suy bụng ta ra bụng người, " Cả người như bị tăng xông, liên tục run rẩy, cô ta cắn răng nghiêng lợi: "Anh cho rằng tôi muốn làm gì? Không phải ai cũng xấu như anh nghĩ. Đối với anh, chỉ có người anh yêu là bảo vật, còn những người phụ nữ khác toàn là rác rưởi hay sao?"

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống, môi bị răng cắn nát đã rướm máu, Nhan Mục Nhiễm cảm thấy thật bị ai: "Tôi chỉ muốn được đến gần anh hơn. Nhưng anh chính là một khối băng vô hồn, anh đem tôi dẫm đạp dưới chân, tôi cũng cắn răng khúm núm nhẫn nhịn, vì sao anh vẫn không chịu cho tôi coi họ?"

—— Ai có thể hiểu được nỗi tuyệt vọng của cô ta không?

Không gian trong xe êm ả như tiếng nước chảy, Mộ Yến Thần cuối cùng cũng hiểu cô ta dài dòng lâu như vậy cũng chỉ là một kiểu biến tướng của việc thổ lộ. Chuyện như vậy, anh đã gặp quá nhiều.

Rất xin lỗi.

Anh rất muốn nói xin lỗi cô ta. Hơn nữa về sau, cô ta chắc chắn sẽ không cơ hội như hôm nay nữa.

Lạnh lùng đem di động bên tai dời đi, tắt máy, màn hình hiện ra câu hỏi có muốn lưu số điện thoại này vào danh sách đen hay không, anh không chút đắn đo, trực tiếp nhấn nút "ok".

Nhét điện thoại vào túi, âm thanh bén nhọn, chất chứa kia rốt cuộc cũng biến mất, nhẹ cả tai.

.

Lan Khê im lặng nép vào lòng anh, có dự cảm không tốt về cuộc gọi vừa rồi, tuy cô không nghe được nội dung những vẫn nghe được âm thanh phụ nữ rít gào. Khuôn mặt cô tái nhợt, nhất thời chưa đoán được người vừa gọi điện là ai, nhưng chắc chắn đã xảy ra chuyện không tốt.

Mộ Yến Thần ôm sát thân thể cô lên, hai khuỷu tay vòng thật chắc, ấn lên mặt cô nụ hôn nhẹ, nói thật nhỏ: "Chúng ta đi về."

Ngủ trong xe cả đêm chắc chắn sẽ không thoải mái.

Lan Khê cảm thấy bộ ngực trần của mình cọ xát mạnh vào áo sơ mi của anh, chất vải lạnh lạnh kích thích cô run lên, hai cánh tay trắng nõn quăn chặt cổ anh, cảm xúc phức tạp ẩn hiện trên khuôn mặt.

"Điện thoại của ai thế anh?" Cô ngập ngừng hỏi.

"Của một người không quan trọng." Câu trả lời thật đơn giản.

Lan Khê dừng một chút, muốn mở miệng hỏi "Vậy tại sao nói chuyện lâu thế?", nhưng lời đến miệng vẫn không thể phát ra ngoài.

Cô không muốn trước mặt anh thể hiện cô quá lo lắng được mất.

Khoác tây trang của anh, Lan Khê muốn quay lại ghé phó lái mặc lại quần áo của mình. Nhưng Mộ Yến Thần không đồng ý, hôn lên tóc cô, nhẹ nhàng dụ dỗ, bảo rằng gần sắp tới nhà rồi, không cần mặc lại quần áo, tới nơi anh sẽ ôm cô lên. Lan Khê bị anh dụ lâu thật lâu mới chịu thỏa hiệp, cả người đau nhức và mệt mỏi, nằm bất động trong lòng anh, ánh mắt mơ màng nhìn anh phát động xe, rẽ tay lái về hướng nhà của hai người.

Ánh mắt Mộ yến Thần dần trầm xuống, anh vẫn chưa xác định được Nhan Mục Nhiễm sẽ có hành động gì, nhưng tính anh vốn không thích bị người khác uy hiếp hay cò kè mặc cả. Nếu cô ta dám làm, thì anh sẽ bồi tới cùng.

Môi nồng lạnh lùng ním chặt, chuyển tay lái, con người âm u như hút tất cả màn đêm đen tối vào đáy mắt sâu.

Nhan Mục Nhiễm cắn chặt môi, mắt liên tục lóe lên, suýt nữa đã bật khóc.

Anh cúp.

Anh thế nhưng thật sự cúp máy.

Nhan Mục Nhiễm không cam lòng, tiếp tục bấm dây số của anh, nhưng lần này ngay cả tràng tiếng “tút, tut” cũng không nghe được, trực tiếp nhắc nhở cô ta điện thoại không cách nào thông được

Nhan Mục Nhiễm run mạnh lên, hiểu rõ không cách nào thông được nghĩa là gì.

Anh dứt khoát cắt đứt, không cho cô ta bất kì cơ hội nào.

Nhan Mục Nhiễm gọi mấy lần thì kết quả vẫn thế. Cô ta suy nghĩ hồi lâu rồi lục danh bạ tìm số của Nhiếp Minh Hiên, điện thoại vừa thông, giọng cô ta đã nắc nê: "Anh Minh Hiên. Anh hãy giúp em với."

Nước mắt nóng bỏng mãnh liệt kéo tới, cô ta ghen ngào: "Em thật sự lún sâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Nguy hiểm cùng mong đợi

Nhiếp Minh Hiên cầm điện thoại từ ghế lô đi ra ngoài, gió đêm lùa vào trong hành lang, làm cơn say rượu của anh ta vơi bớt một ít, anh ta phả ra hơi thở còn nồng mùi rượu, tay xoa nhẹ mi tâm: "Em bị lún vào chỗ nào?"

Lời nói trống không như vậy ai mà hiểu nổi?

Khuôn mặt Nhan Mục Nhiễm bị nước mắt làm nhòe đi, cắn môi, lát sau khàn giọng đáp: "Mộ Yến Thần —— Anh Minh Hiên, em yêu Mộ Yến Thần mất rồi."

Nhiếp Minh Hiên ngược mắt, khẽ hô hấp sâu vài lần, ý thức dần thanh tỉnh lại.

Giương lên khoe miệng, anh ta cười đến lạnh bạc: "Yêu, thế nhưng cậu ấy không để ý tới em, cũng không buồn liếc nhìn em một cái, đúng không?"

Thấy đối phương uất ức đến không còn lời phản bác, nụ cười của Nhiếp Minh Hiên ngày càng sâu, giọng khàn khàn như đang tự mình lầu bầu: "Các người đều giống nhau, cứ thích chuốc khổ vào người."

"Anh Minh Hiên."

"Em đã phí rất nhiều tâm tư lên người cậu ta rồi, " Nhiếp Minh Hiên sặc ra một hơi rượu, ánh mắt mê ly hướng ngoài cửa sổ, nhỏ giọng khuyên bảo, "Hơn nữa, lúc cậu ấy không có người trong lòng còn không thèm để mắt tới em, huống hồ bây giờ cậu ấy đang mắc vào lưới tình, em càng không có nửa điểm cơ hội đâu."

"Nhưng anh ta căn bản không được yêu người kia!" Nhan Mục Nhiễm run giọng nói, tay co thành nắm đấm bên người, thậm chí cô ta còn cảm thấy con bé yếu ớt kia không có tư cách chiếm lấy trái tim Mộ Yến Thần!

Đầu óc đang lằng lằng, Nhiếp Minh Hiên nghe những lời cô ta nói thì đơ mình ngay tại chỗ.

Một lát sau anh ta từ cơn chấn kinh hoàn hồn, ngoác ngoác khoe miệng: "Mục Nhiễm, em đã biết chuyện gì?"

Gió lạnh thổi cả người anh ta gần như thanh tỉnh, câu nói của Nhan Mục Nhiễm nhắc nhở anh ta, bản thân đã đáp ứng Yến Thần, sẽ giữ bí mật mối quan hệ của hai anh em, cho dù là tội ác, nhưng anh ta vẫn muốn che dấu giúp bạn thân của mình.

Anh ta đã thử khuyên can, nhưng rõ ràng mọi việc đã vượt quá phạm vi anh ta có thể can thiệp vào.

Đã sớm rồi tình rồi mù rồi.

Nhan Mục Nhiễm gồng mình, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay, dùng đau đón giữ lại trấn tĩnh, cô ta không phải là người phụ nữ xấu xa, cô ta không thể mất kiểm soát mà làm ra những việc tự bôi đen bản thân. Nhưng cô ta thật sự quá tuyệt vọng, không biết nên đi con đường nào.

"Có tiếp tục hay không là chuyện của em, em sẽ cố gắng tới cùng. Chỉ là anh Minh Hiên, đừng cản trở em." Cô ta cắn môi, dùng đau đón lay tỉnh chính mình, trong ý thức của cô ta xuất hiện suy nghĩ, hai anh em cùng nhau quan hệ chính là loạn luân, loại chuyện như vậy là sai trái, cô ta có tổ giáo thì cũng có lỗi chi đâu? !

Nhiếp Minh Hiên trong lòng khẽ rung lên, ánh mắt trở nên bén nhọn, cười lạnh, giọng trầm khàn: "Mục Nhiễm, em đừng làm loạn."

Những lời này là khuyên nhủ cũng là cảnh cáo, ngay cả anh ta cũng không dám nhúng tay vào chuyện này, thì không thể để người khác động vào. Chuyện mà vỡ lở sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai của Lan Khê. Mộ yến Thần căn bản không để gì vào mắt, chỉ duy nhất lo cho Lan Khê, em ấy còn là học sinh lớp mười hai, cuộc đời em ấy còn rất dài, không thể bị phá hủy như vậy.

Nên tuyệt đối, tuyệt đối không được phép .

Trả lời Nhiếp Minh Hiên , là tràng tiếng "Tút tut tut" dồn dập.

Lời của anh ta, Nhan Mục Nhiễm không muốn nghe nữa.

Thời điểm thu tấm hình vào tay, thì hội nghị căng thẳng, nghiêm trang đang được tiến hành.

Mộ Yến Thần tạm quên đi tình huống bất ngờ này, đợi đến khi hội nghị kết thúc mới xách tập văn kiện đi ra ngoài. Những nhân viên phía sau cũng nhanh chóng thu dọn, hội nghị hôm nay tổng kết lại những dự án có tính chất quan trọng đã được chuẩn bị suốt mấy tháng nay, cả quá trình ai ai cũng căng thẳng, mi tâm nhũu chặt, mồ hôi xuất đầy trán . Đem văn kiện ném cho người sau lưng, Mộ Yến Thần lấy di động mở ra.

Có một tin nhắn.

Nội dung chỉ có một tấm hình, anh vừa đi vừa nhìn, bước chân ưu nhã dần chậm lại, thư kí ở phía sau phản ứng không kịp với tốc độ chậm đột xuất của anh, sợ tới mức không dám mở miệng.

Bởi vì cô ta thấy gương mặt Mộ Yến Thần đột nhiên trắng xanh.

Khung cảnh trong tấm hình là ban đêm ở trường trung học Nhất Trung, những ngọn đèn trên cao soi sáng trước cửa trường học, chính giữa tấm hình là hình ảnh đôi nam nữ trong tư thế thân mật, cô gái đưa lưng về phía ánh sáng có hình dáng mảnh khảnh xinh đẹp, còn người đàn ông khẽ cúi người, miệng áp sát vào tai cô gái, như đang thì thầm điều gì đó.

Một luồng khí lạnh xuyên qua sống lưng tràn vào đầu anh.

Mộ Yến Thần lạnh lùng nhìn số điện thoại gửi tin nhắn, là một số lạ, đôi môi khẽ đọc dãy số, thư kí phía sau hiểu ý, mở laptop trong khay tay ra, nhanh chóng chóng ghi lại mã số.

"Giúp tôi kiểm tra xem chủ nhân số điện thoại là ai."

Thư ký kinh ngạc trừng lớn hai mắt, hô hấp rối loạn, lát sau gật đầu, nhanh chóng đuổi theo bước chân của anh.

—— Chưa bao giờ làm việc này, có thể là chuyện riêng của Mộ tổng, nên cô ta rất thận trọng.

Đợi đến giữa trưa cũng không có động tĩnh, thư ký làm việc xong thì đem kết quả kiểm tra vào phòng anh báo cáo lại, thấy Mộ yến Thần đang nói chuyện điện thoại, bóng dáng anh tuấn dựa vào cửa sổ, vẻ mặt ôn hòa mềm mại.

Ánh mặt trời buổi trưa rọi xuống, phủ một tầng ánh sáng lên khắp người anh.

Cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục.

Giọng nói của Mộ Yến Thần rất nhỏ nhẹ, giống như sợ nếu mình lớn tiếng quá, sẽ hù người bên kia điện thoại.

Nghe nội dung, bất quá chỉ là những việc "lồng gà vô tổ", thế nhưng anh lại nghiêm túc dặn đi dặn lại. (chắc chỉ những chuyện nhỏ nhặt, không đáng kể quá)

"Đầu gối đừng cuộn tròn, giãn ra, thả lỏng từ trong ra ngoài sẽ dịu đi. Em chỉ cần đợi khoảng 15 phút sẽ bớt đau hơn nhiều." Cách đây điện thoại, Mộ yến Thần dạy đối phương cách xoa bóp, thả lỏng thân thể.

Thanh âm bên kia có chút ồn ào, giọng Lan Khê mềm nhũn truyền đến: "Nhưng giờ nghỉ trưa ngắn lắm, em không có nhiều thời gian như vậy."

Mí mắt Mộ Yến Thần giật giật, gợn sóng ầm ập trong lòng tỏa ra, anh sẽ không biết giây phút này về mặt anh ả chứa bao nhiêu yêu thương chiều chuộng, mỗi móng dán ông nghe nhẩn nhá từng chữ: "Không sao. tôi trở về anh giúp anh xoa bóp."

"Hôm nay anh rảnh?" Lan Khê kinh ngạc.

"Ừ, hôm nay không có việc gì gấp, " Mộ Yến Thần nghe được tâm ý chờ mong của cô, tiếp tục hỏi: "Còn có việc gì không?"

Lan Khê dừng một chút, lát sau mở miệng: "Tối nay em có đồ cho anh."

Câu nói nhẹ nhàng lặn vào trong những thanh âm hỗn tạp, thế nhưng anh lại nghe rất rõ ràng, trong lòng khẽ kinh ngạc, ngược mắt nhìn mặt trời đang chiếu sáng khắp thành C, lần đầu tiên anh mong chờ mặt trời nhanh lên đi, rút ngắn thời gian để anh gặp mặt cô. Đây là lần đầu tiên Lan Khê hướng anh lấy lòng.

"Ừm Buổi tối gặp." Mộ Yến Thần ngưng mắt ngắm phong cảnh ngoài trời, khàn khàn nói.

Thư kí đứng trước cửa trở nên ngây ngô, miệng há ra quên cả ngậm vào, làm trong công ty lâu rồi, cô ta đều thấy bộ dáng lãnh đạm, vô tình của Mộ Yến Thần, dù là ở khoảng cách xa thì vẫn nhận thấy tràng khí lạnh lùng luôn phong tỏa khắp người anh, khiến tất cả nhân viên đều e sợ, không dám lơ là, lười biếng trong công việc! Anh chưa bao giờ chưa bao giờ dùng giọng điệu êm ái để nói chuyện, ngũ quan nhu hòa, nụ cười luôn thường trực trên khóe môi làm điên đảo chúng sinh. Chung kiến cảnh tượng vừa rồi khiến cô ta chấn động.

Xoay người, Mộ Yến Thần cũng bất ngờ vì xuất hiện của thư kí, dừng một chút, anh nhìn hai mắt to của cô ta, lạnh giọng nhắc nhở: "Hồi hồn đi."

Thư ký kinh ngạc!

Đồ vật đang nắm trong tay suýt nữa rơi xuống, thư ký vội vàng chỉnh đốn lại tâm tình, khuôn mặt xấu hổ trường hồng lên, bước tới trước mang tới giấy đến tay anh: "Mộ tổng, chuyện ngài muốn tra đã tra ra được, chủ nhân của số điện thoại, tên tuổi, nơi ở, công việc đều nằm ở đây—— là người trong thành C."

Mộ Yến Thần thả di động xuống bàn, đôi mắt sắc bén quét qua tờ giấy kia, thấy được một cái tên.

Nhan Cẩm Hoa.

Cục trưởng vệ sinh của thành C, Nhan Cẩm Hoa.

Chỉ cần cái họ đã cho anh gợi ý để liên tưởng tới kẻ nào, không ngờ cô ta quả thật lớn mật, biết số di động của mình đã bị anh cho vào danh sách đen, liền trực tiếp mượn công cụ truyền tin từ tay cục trưởng đương nhiệm luôn, mượn thể lư của cha mình làm công cụ uy hiếp anh.

—— chỉ là Mộ Yến Thần không rõ, tấm hình này cô ta chỉ gửi cho anh hay còn người khác nữa?

Không khí chung quanh yên tĩnh đến mức có thể chảy ra nước, thẩm thấu vào tận xương, làm lòng người phát rét, lại không biết cách một cánh cửa, thế giới bên ngoài đang loạn thành cái dạng gì.

Thư kí ngửi được mùi vị nguy hiểm nồng đậm lan tràn khắp xung quanh, còn chưa kịp rút lui, tờ giấy trong tay đã bị rút đi, tiếp theo tờ giấy bị Mộ Yến Thần nhàu nát, xé vụn ra, quăng lên không trung rồi bay là tả xuống mặt đất.

Thư ký bị dọa hoảng, lui về sau một bước, tím mặt nhìn anh.

Đôi mắt Mộ Yến Thần chứa đầy tia bén nhọn, môi mỏng lại thành đường thẳng.

Ngày thường những khi anh giận dữ chỉ thể hiện qua sự thay đổi sắc mặt, thư kí chưa bao giờ thấy anh mất khống chế như hôm nay. Vì chuyện này không chỉ liên lụy một mình anh, mà còn ảnh hưởng đến cô ấy, cô còn quá nhỏ, không có sức chống cự, cô chính là điểm yếu trí mạng của anh.

Lửa giận trong đôi mắt dần tan đi, Mộ Yến Thần quay lại ghé ngồi, xoa nhẹ mi tâm, thư kí chưa được lệnh nên không dám rời đi, cũng không dám tới gần, một hồi lâu sau ngáp ngừng mở miệng: "Mộ tổng, xin hỏi Xin hỏi còn chuyện gì nữa."

"Giúp tôi hẹn con gái của Nhan cục trưởng, báo cho tôi biết thời gian rảnh, không cần quá lâu, địa điểm tự cô an bài." Mộ Yến Thần chậm rãi giao phó, giọng điệu sực mùi nguy hiểm.

Thư ký kinh ngạc.

Cô ta không dám tiếp tục lên tiếng hỏi, bởi vì Mộ Yến Thần chưa bao giờ yêu cầu đặt cuộc hẹn với nữ nhân, cô ta không rõ đây là hẹn hò riêng tư giữa nam nữ hay là mang tính chất công việc?

"Mộ tổng, buổi tối ngài có cuộc hẹn với đối tác phía Philippines."

"Hủy bỏ." Anh lạnh lùng cắt đứt lời thư kí.

Không còn kiên nhẫn ở chỗ này nữa, Mộ Yến Thần cảm áo khoác ném vào khay tay, đi thẳng ra bên ngoài "Mọi công việc sau chín giờ tối nay đều hủy hết cho tôi, đêm nay không được gọi điện quấy rầy."

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc, gặp nhiều may mắn ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Lan Khê, anh yêu em

Làn sương mù tỏa xuống màn đêm đen tạo ra tầng hơi nước ngưng kết trên những chiếc kính xe chạy trên đường, tầm mắt Mộ Yến Thần trở nên mơ hồ, công trường Nhất Trung có chút náo nhiệt. Mùa đông đang dần trở nên khắc nghiệt, những nữ sinh bọc mình trong chiếc áo ấm thật dày, bàn tay cầm sách có chút đỏ hồng, những nụ cười ngây thơ thuần khiết của các em sưởi ấm mùa đông lạnh giá.

Trái tim Mộ Yến Thần bị xoắn chặt từ này giờ cũng khẽ buông lỏng, anh thả chậm tốc độ xe, từ từ dừng sát ven đường.

Cả ngày hôm nay, bên phía nhà họ Mộ không có động tĩnh đặc biệt, trường học của cô cũng không có, vậy nên Nhan Mục Nhiễm chỉ mới gửi tấm ảnh ấy cho anh, đây là bước đầu của sự uy hiếp —— dùng phương pháp này buộc anh ra gặp mặt.

Ngón tay trắng xanh khẽ cuộn lên, ấn mạnh vào mi tâm, anh cố gắng đem lửa giận trong lòng nén xuống, anh rất muốn biết được suy nghĩ của Nhan Mục Nhiễm, ai cho cô ta lá gan lớn đến mức có thể xuống tay với người của anh.

Đám đông chậm rãi sơ tán, bóng dáng quen thuộc dần xuất hiện trong tầm mắt anh.

Mi mắt giật giật, thời điểm anh nhìn thấy cô, tựa hồ băng tuyết dưới đáy lòng đều rã đông đi. Cả không gian trở nên yên tĩnh, chỉ còn thân hình bé nhỏ đang xuyên qua đường lớn đi về phía anh.

Túi xách có chút nặng, suýt nữa rơi khỏi tay Lan Khê, cô ôm chặt nó lại vào ngực, mở cửa xe đi vào, hơi ấm nhanh chóng phủ vào người.

Rất ấm

Mặt cô hơi đỏ hồng, chỉ vừa mới chạy một chút đã thở hổn hển, đôi mắt phát ra ánh sáng long lanh, thả túi xách, đem tay gần đến máy điều hòa, thối thối: "Cô chủ nhiệm vừa tìm em nói chuyện nên mới ra trễ!"

Sâu trong mắt anh là một khoảng không dịu dàng ấm áp, bàn tay từ tay lái chuyển sang bao chặt bàn tay lạnh như băng của Lan Khê, xoa mạnh trong lòng bàn tay, nhướn mắt hỏi: "Cô giáo tìm em làm gì?"

"Cô khen em" Lan Khê cười tươi tắn, lúm đồng tiền hiện lên hai má, hai tay cũng quấn vào tay anh, "Khen em có tiến bộ, đặc biệt trong kì kiểm tra vừa rồi, những môn em vốn yếu đều đạt đủ điểm tiêu chuẩn, khen em rất cố gắng, cô rất hài lòng"

Ánh mắt Mộ Yến Thần thấp thoáng ý cười, nói thật nhỏ: "Duỗi tay vào đây cho ấm."

Hèn gì cô vui vẻ đến thế.

Lan Khê ngẩn ra, nhìn chăm chú vào ống tay áo tinh xảo của anh, không nhẫn tâm trượt bàn tay lạnh giá vào đó, ngược mắt nhìn anh mỉm cười. Về mặt của cô làm Mộ yến Thần nhộn nhạo trong lòng, nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay cô, ngón tay thon dài đẩy ra lớp vải đồng phục mềm mại, từ từ thăm dò vào trong, không nghĩ da thịt bên trong cũng lạnh như băng, làn da mềm mịn, bóng bẩy như bị đông lạnh trong thùng nước đá.

Cô giãy giụa, nén cười cầu xin tha thứ: "Nhột lắm, anh đừng làm loạn."

"Sao bên trong cũng lạnh thế này?" Sắc mặt Mộ Yến Thần bắt đầu trầm xuống, nhíu mày không vui hỏi.

"Em Thề chất không tốt, di truyền từ mẹ em, mùa đông đến thì tay chân sẽ lạnh như băng, rất khó sưởi ấm lên".

Mộ Yến Thần lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, lát sau nhỏ giọng: ". Tới đây."

Lan Khê đỏ mặt, hiểu được ý tứ của anh, kéo tay áo xuống, ngượng ngùng: "Không cần. em về nhà tắm nước nóng là được" Cô buông tay anh ra, dùng hơi ấm còn sót lại bịt chặt lên lỗ tai, ngay ngắn ngồi tại chỗ.

"Về nhà cũng không cần mở máy điều hòa? Hình như em thích cảm giác nóng lạnh giao thoa, bảo rằng rất thoải mái?" Mộ Yến Thần không cưỡng ép nữa, chuyển tầm mắt sang tay lái, phát động xe, nhàn nhạt trêu chọc cô.

Lan Khê lần nữa đỏ mặt.

"Không" cô cười bẽn lẽn "Không thích, em rét đến thấu xương rồi, chịu không nổi nữa."

Giọng nói non nớt quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, như chiếc bàn là ủi thẳng vào lòng người. Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn nghiêm túc nhìn phía trước nhưng toàn bộ tâm tư đều đặt trên người cô gái nhỏ, đau lòng khi thấy cô chịu lạnh, chỉ muốn lái nhanh về nhà, ôm chặt cô vào lòng, truyền hơi ấm cho cô.

Sương đêm làm cản trở tốc độ của xe, lúc Lan Khê ôm túi xách xuống, trên miệng vẫn còn giữ nụ cười khoe má lúm đồng tiền.

Vừa vào cửa đã thấy đôi dép mới, phía trên còn có hình mặt mèo, dép rất to có thể bao bọc toàn bộ bàn chân..., Lan Khê rất thích, những thứ màu sắc tươi sáng này trước kia không thể xuất hiện trong nhà Mộ Yến Thần được, từ khi cô đến đây cơ hồ đã ảnh hưởng đến thói quen của anh rất nhiều.

Cô cởi giày đem chân mang vào dép, vô cùng êm ái, như đang đạp trên đám mây bông bồng bênh. Lan Khê vừa định quay đầu cảm ơn, đã bị người phía sau ôm chặt lấy. Mộ Yến Thần ôm chặt cô trong ngực, nhắc chân khép cửa lại, đem thanh chìa khóa thả trên tủ giày, tiếp theo ấn liên tục những nụ hôn lên

mặt Lan Khê.

Hai cánh tay phối hợp với nụ hôn, vòng thật chắc vòng eo Lan Khê, ôm cô lên ngang người để anh có thể mặc sức yêu thương. Lồng ngực hai người dán sát khít khao, Lan Khê cười khe, nhẹ nhàng tránh ra, Mộ Yến Thần liền xoay mặc cô lại, tấn công vào đôi môi đỏ tươi.

Hai đôi môi chỉ dán vào nhau, trần trọc, triền miên dây dưa, anh dường như đang chơi đùa, trao đổi hơi thở cùng cô.

Lồng ngực anh tỏa ra nhiệt độ ấm áp, xóa tan sự rét lạnh trên thân thể cô.

Lan Khê chưa thích ứng kịp với sự nhiệt tình bất ngờ của anh, nụ cười trên môi ngày càng cứng, cuối cùng đành nũng nịu xin tha thứ, nói muốn đi vào trong. Mộ yến Thần triền miên một lúc lâu, cắn một ngụm vào môi cô, cánh tay buộc chặt hông cô, hai người lao đảo, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào bên trong, cứ như hai kẻ say rượu.

Thăm lũng như dày thêm mấy tầng, trải rộng trên mặt đất, mềm mại giống như chiếc chăn. Áo khoác ngoài của Lan Khê bị cởi ra, mái tóc đen óng xỏa trên hai vai, chỉ thiếu tay áo màu cam dán sát cánh tay lạnh như băng. Mộ Yến Thần chỉnh điều hòa đến nhiệt độ thích hợp, cởi ra hàng nút của áo sơ mi, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, ôm sát cô vào ngực trần, dùng nhiệt độ thân thể sưởi ấm cho cô. Mặt Lan Khê vẫn còn rất đỏ, cô hiểu một khi tình cảm đã khai thông thì giống như dòng nước siết, liên tục chảy ra, mãi không ngừng nghỉ, cho nên dù có chút ngại ngùng vì tư thế sắc tình này nhưng cô không lên tiếng cự tuyệt.

Rúc mình trong ngực anh, Lan Khê đột nhiên nhớ ra, ngược mắt nhẹ giọng nói: "Em có quà, này giờ quên đưa cho anh."

Vừa nói xong cô liền rời khỏi ngực anh, đứng dậy đi xuống bậc thang, lục túi xách, mang ra một vật tròn tròn, bên ngoài dùng giấy gói quà bao lại, nhìn kỹ lại, thì ra là một quả cam không lồ.

Thật rất lớn, kích thước y chang một trái dưa hấu nhỏ.

Lan Khê cúi dèp, tay cầm quả cam ngồi xôm cạnh bàn thấp, cười híp mắt nói: "Anh hai, đêm Giáng sinh vui vẻ."

Câu nói khiến cho não Mộ Yến Thần đình chỉ trong vài giây, anh trong tư thế hở ngực tựa vào vách tường, ánh mắt bắn ra những tia mị hoặc, kinh ngạc vì câu nói của cô, vài giây sau mới lấy lại phản ứng.

Đêm Giáng sinh.

Mấy ngày nay quá bận rộn, công việc liên tiếp công việc, rời xa cô thì trong đầu anh chỉ toàn là những con số. Ở nước ngoài nhiều năm, anh đã quên mất khái niệm giáng sinh là như thế nào, chỉ nhớ mang máng đêm ấy khu anh ở sẽ mở lên bài hát Thánh ca thôi. Không giống như Trung quốc, vừa vào tháng chạp, thiên nhiên đã chìm trong lớp tuyết trắng xóa, ở nước ngoài vào những ngày này, đường phố vô cùng náo nhiệt, gia đình, tình nhân, bạn bè đều ào xuống đường đón mừng sinh nhật chúa.

Gần hai mươi năm, anh không được trải nghiệm không khí đích thực của một đêm giáng sinh.

Hôm nay lại là một đêm giáng sinh nữa.

Khóe miệng nâng lên thành nụ cười hiền hòa nhưng hoang vắng, Mộ Yến Thần khó có thể hình dung tâm tình của mình vào lúc này, trong con người đen thẫm phản chiếu dáng hình cô, sợi tóc mềm mại tán khắp trên vai, chỉ thiếu áo màu cam đang mặc trên người khớp với quả cam cô đang cầm trên tay, phía dưới cô mặc chiếc quần jean đơn giản, sự giản dị của cô lại sưởi ấm mùa đông giá rét, thấp lên ngọn lửa trong tim anh.

"Xin lỗi. . . ." Giọng trầm khàn, nói thật nhỏ, "Anh quên hôm nay là Giáng sinh."

Trong lồng ngực là khoảng không mênh mông ẩn chứa sự chân thành, giống như lúc cô hướng anh nói câu: hoan nghênh anh về nhà, vô cùng ấm áp khiến anh khó có thể không chế, ngón tay anh cuộn tròn chống tại bên môi, lát sau lại hỏi: "Nhưng sao em tặng quả cam cho anh?"

Lan Khê tròn to hai mắt: "Anh không biết?"

Cô nhìn quả cam không lồ trên tay, suy nghĩ một chút rồi cười rộ lên, vui vẻ nói: "Thật ra em cũng không biết. Chẳng qua nghe mọi người nói, vào đêm giáng sinh, bạn trai sẽ tặng quả táo cho bạn gái, còn bạn gái thì tặng ngược lại quả cam."

Trên thực tế, cô nào biết giáng sinh ở nước ngoài ra sao đâu. Còn ở trong nước, một phong tục hay thói quen có thể tùy tiện truyền đi rất xa trong thời gian rất lâu. Buổi trưa, Kỷ Diêu đứng ở sạp trái cây, vì muốn mua quả cam tặng người thăm mến mà tranh giành với những nữ sinh kia suýt sứt đầu mẻ trán. Lan Khê ngập ngừng suy nghĩ rất lâu, quyết định xong buổi học chiều, tranh thủ còn chưa vào tiết tự học buổi tối, lên ra ngoài tìm mua cho anh quả cam. Lang thang khắp thành C gần hai vòng mới tìm mua được quả cam đẹp nhất, vào ngày lễ này hai loại cam táo đắt đến mức làm người mua liên tục hít hà, chặc lưỡi tiếc rẻ, nhưng Lan Khê lại rất vui vì mình mua được quả cam ngon.

Mí mắt Mộ Yến Thần liên tục giật mạnh lên.

Ngọn sóng ấm áp cuộn cuộn trào dâng, trên choker thần kinh anh, anh bén nhọn bắt được hàm ý trong lời cô nói, nhanh chóng lĩnh ngộ được. Ngón tay thon dài vội vàng cài lại nút áo, đứng dậy, anh nói nhanh: "Anh đi ra ngoài một chuyến."

Anh nhớ trong nhà chẳng còn trái táo nào, nhưng cho dù có, cũng không được dùng để ứng phó qua loa.

Lan Khê sừng sốt.

Trong nháy mắt cô đoán được mục đích của anh, nhòm người nắm lấy tay anh, đôi mắt ngây thơ nhìn anh: "Anh hai, em không cần đâu, đừng đi ra ngoài nữa!"

Mộ yến Thần ngoái đầu nhìn cô, đáy mắt anh sâu như biển.

"Em nói thật đó, anh đừng ra ngoài nữa, khuya lắm rồi, anh có trở về thì cũng đã qua ngày mới " Cô không muốn lãng phí thời gian của anh, bình thường anh đã rất bận, không chăm sóc tốt cho bản thân, cô không muốn anh vì những việc này mà ảnh hưởng đến sức khỏe ". Anh ở bên cạnh em đi."

Không biết câu nào của cô đã đã động đến anh, chắc là câu cuối.

Mộ yến Thần giờ tay nhìn đồng hồ, xác định không thể chạy về trong ngày được, anh đứng tại chỗ mấy giây, lát sau cầm ngược bàn tay cô lại, úp thật chặt vào lòng bàn tay mình.

Đúng mười hai giờ Lan Khê cời giấy gói ngoài lấy quả cam ra, sai anh vào phòng bếp lấy dao, Mộ yến Thần nhìn vẻ mặt hào hứng của cô, không đành lòng xen ngang, chỉ dặn một câu:"Ăn xong thì phải rửa mặt đi ngủ liền" , anh thấy hôm nay cô đã thức quá khuya, không tốt cho sức khỏe.

Đến khi anh cầm cái đĩa từ phòng bếp ra, thì thấy Lan Khê cầm con dao đang cạo cắt quả cam, Mộ yến Thần cau mày, thấy cách cầm dao của cô mà hoảng. Anh để đĩa qua một bên, ngồi xuống nhốt chặt cô từ phía sau, nhẹ giọng dụ dỗ cô đừng cầm dao nữa, hãy ngảm anh nè, để anh cắt cho. Lan Khê ngồi trong ngực anh luôn nở nụ cười, lúm đồng tiền bên môi gãi ngứa lòng người, sợi tóc mềm mại cùng lớp vải lạnh lạnh của quần áo cù buồn vào da thịt anh. Cứ mỗi dao cắt xuống là Mộ Yến Thần không nhịn được phải nghiêng người hôn cô một cái, muốn đem dáng hình xinh đẹp động lòng người của cô khắc sâu vào tim, mãi mãi không bao giờ quên.

"Lan Khê"

Nghe được thanh âm của anh, Lan Khê nghiêng mặt nhìn anh, hai tay cô còn dính đầy nước cam

"Lan Khê" Mộ Yến Thần gọi nhỏ tên cô, giọng trầm bổng du dương, hàng mi dày đậm rũ xuống, gọi từng tiếng tên cô, môi phớt hớp dán sát vào mặt cô.

Anh có thể nói gì đây, giờ phút này trong lòng tràn đầy cảm động xen lẫn chua xót?

Khóe miệng cong lên nụ cười nhạt, tiếp tục triền miên gọi tên cô, một trận mưa hôn rải khắp trên tóc cô, trên khuôn mặt, chân mày khóe mắt , sống mũi đều in dấu của môi anh, anh thậm chí mong rằng có thể triền miên cùng cô như vậy đến chết.

Trong lòng Lan Khê mềm nhũn, hóa thành vũng nước ấm, nở nụ cười giả hoạt, dùng ngón tay dính nước cam trét lên mặt anh, cổ của anh, làm tóc anh cũng cả người vậy trong cảm giác nhớp nhúa.

Ánh mắt Mộ yến Thần tràn đầy sự yêu thương khắc cốt ghi tâm, mặc cho cô đùa giỡn, đến khi cô đùa hơi quá trớn, anh liền cách sợi tóc ngậm cả vành tai cô vào miệng. Cô la lên rồi lập tức nghiêm túc dằn hoẵng, vì khăn trang nên lỡ tay chạm vào áo sơ mi trắng của anh, tức thời màu cam nhuộm loang lổ trên cái áo.

Mộ Yến Thần ôm cô thật chặt , thì thầm bên tai cô bằng giọng điệu trầm khàn, quyến rũ: "Lan Khê, anh đã bao giờ nói yêu em chưa?"

Lan Khê ngây ngốc, hình như anh đã nói, hơn nữa còn nói rất nhiều lần.

Ngón tay thon dài đan vào tóc cô, môi mỏng thân mật dán sát tai cô, anh dốc hết sự dịu dàng cả đời vào câu nói: "Lan Khê, anh yêu em, rất rất yêu."

Yêu đến mức không biết dùng phương pháp nào để có thể tiếp tục tình yêu ấy

Chưa bao giờ anh cảm kích ông trời như lúc này, cảm ơn trời đã đưa cô đến thế giới của anh, cho anh cơ hội được yêu cô, bảo vệ cô. Anh yêu cô, rất sâu đậm

Lan Khê hơi giật mình, hoảng hốt.

Chính là như vậy.

Vào những thời điểm như vậy, cô sẽ nghĩ tình yêu là không hề sai trái. Lần đầu tiên anh nói yêu cô, lúc ấy cô chỉ cảm thấy đó là hoang đường, là tội ác không thể tha thứ, đến bây giờ cô mới biết rõ tình yêu của anh, không phải chỉ là nhất thời, anh yêu cô đều có lý do cả, cô thấy trong mắt anh chứa đựng bao nhiêu sự yêu thương, sủng ái dành cho cô.

Hốc mắt dần chua lên, Lan Khê cắn môi, cũng nghiêng mặt qua, học động tác của anh, nhón chân cắn cắn lên vành tai anh, nhỏ giọng khàn khàn nói: "Ngày mai 25, vẫn là giáng sinh, em muốn được tặng quà."

Mộ Yến Thần cứng người vì cảm giác tên liệt đang tấn công toàn thân, như dòng điện nóng công kích hết người.

Cuối cùng cũng hoàn thành chương ngọt ngào này trong ngày đầu năm ^^

chương này ngọt đến từng kẻ rằng luôn đó, mọi người đừng để bị sâu răng nhá, ngủ ngon ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngàn vạn lần đừng ép em!

Lời Lan Khê nói khiến Mộ Yến Thần vô cùng cảm động, môi anh không nhịn được cong lên thành độ cong hoàn hảo, mũi hoặc bức người, âm thanh trầm trầm dán sát tai cô: "Được, muốn gì anh cũng cho. Tặng chính bản thân anh cho em luôn."

Lan Khê cảm nhận được hơi thở nồng nàn mùi sắc tình của anh, mang theo sự cuồng nhiệt, nóng bỏng nhào tới. Cô đỏ mặt, nhanh chóng buông tai anh ra, ánh mắt thẹn thùng pha chút sợ sệt nhìn anh.

Môi của anh đã chuẩn xác rơi vào môi cô.

Lan Khê có chút do dự, có nên nghiêng đón anh hay không? Mỗi lần cùng anh hoan ái đều vắt hết sức lực của cô, lúc xong việc cả người cô như được vớt lên từ hồ bơi chứa toàn mồ hôi.

Cô sợ sự hưng phấn, kích động của anh cũng là sợ sự thỏa hiệp, trầm luân của chính mình.

Có trời mới biết, khoảnh khắc pháo hoa nổ vang trong đầu, cô dường như trở nên ngớ ngẩn, trí óc, tư duy hoàn toàn bay sạch, lúc ấy cô vô thức nghiêng hóp vói anh, đón nhận anh, cùng anh đi đến đỉnh cao của khoái lạc.

"Ngày mai em có tiết. . . ." Hàng lông mi dài run mạnh lên, nhưng Lan Khê vẫn dựa vào lòng anh, tay quấn chặt cổ anh.

Hai mắt Mộ Yến Thần mở ra, cười yếu ớt: "Vậy anh sẽ nhịn?"

Lan Khê cắn môi, gật đầu, cổ đè nén tia khát vọng dưới đáy mắt, rời khỏi ngực anh.

Ai ngờ nháy mắt tiếp theo eo cô đã bị giữ chặt, cô hét lên một tiếng rồi ngã trở về vòm ngực săn chắc của anh. Ngón tay Mộ Yến Thần vùi sâu vào mái tóc cô, nâng mặt cô lên, thì thầm: "Nhưng nhịn không được."

Đứt lời anh mạnh mẽ tấn công môi cô, cạy mở hàm răng cô, liên tục công thành chiếm đất.

—— Anh làm sao không nhìn ra, cô cũng muốn?

Lan Khê bị hôn đến hít thở không thông, đầu óc choáng váng, chỉ cảm nhận được lưỡi anh nhiệt tình khuấy đảo trong miệng cô, quấn chặt lưỡi cô, ra sức cắn nát, bú liếm, cảm giác khuấy khỏa kéo đến, cô không chịu yếu thế, nhẹ nhàng cắn trả lại anh.

Sự non nớt của cô giống như móng vuốt con mèo cào ngứa lòng anh.

Đây là lần đầu tiên, cô chủ động.

Luồng khoái cảm vọt tới sống lưng Mộ Yến Thần. Anh mở ra hai mắt đỏ ngầu, đập vào mắt là hình ảnh cô ngây ngô nhắm mắt mãi miết đáp lại nụ hôn của anh, dây cung nắm giữ lí trí trong đầu đột nhiên đứt đoạn.

Anh để hai chân cô vòng chặt hông mình, bế bổng cô lên, một đường triển miên đến thẳng phòng ngủ rồi ngã ập xuống chiếc giường cỡ lớn. Toàn thân Mộ yến Thần như bị lửa thiêu, nóng dữ dội, đột nhiên làn da dưới eo chợt lạnh, tay cô đang len theo mép quần của anh dò xuống.

Anh vội hít một hơi thật sâu ——

Mộ Yến Thần nắm chặt cổ tay cô đặt bên người, trông mắt rực lửa nhìn chăm chăm người phía dưới, trong con ngươi chứa chan tình yêu nồng nàn lại ác liệt mang theo một tia phá hủy, nghiêng răng nói: "Yêu tình. Thật muốn ăn hết em!"

Anh nhanh chóng giải thoát cả hai khỏi những trói buộc, tận tình an ủi phía dưới xinh đẹp của Lan Khê. Mồ hôi bao trùm toàn thân cô, làm bóng loáng làn da mịn màng, trơn mượt. Khi lửa nóng của anh vừa chạm vào khu vườn bí ẩn, bất ngờ luồng khoái cảm to lớn xuyên mạnh qua cơ thể anh.

Sự đáp lại của cô làm anh muốn phát cuồng!

Bên trong cô gắt gao co rút lại. Mộ Yến Thần dùng hết toàn lực tiếp cận cũng không thể làm cô nói lỏng. Anh nặng nề thở dốc, muốn thối lui ra một chút nhưng bị cô ghì chặt lại, ép anh đến đau nhức, hô hấp không thuận. Sự ấm nóng tăng tăng lớp lớp đánh úp tới khiến anh như dã thú, nắm chặt hông cô, hung ác vọt đến nơi sâu nhất bên trong cô!

Hai người chìm ngập trong niềm khoái lạc hạnh phúc. Một đêm này, Mộ yến Thần hoàn toàn bị sự nhiệt tình của Lan Khê trêu chọc ắt kiểm soát. Anh dùng hết công phu, bản lĩnh ép khô hết thể lực của cô, cho đến khi cô ở dưới thân anh mê muội than nhẹ, vút đi mọi căng thẳng ngại ngùng, quần lay anh, cùng nhau đi đến đỉnh cao của thiên đường.

Hai người ôm chặt nhau, liều mạng trong sự dầy dụa vô tận.

Nhan Mục Nhiễm ngồi chính giữa quán cà phê sang trọng, kiên nhẫn chờ đợi Mộ Yến Thần.

Hai mắt cô ta thâm quầng, đáy mắt giăng đầy tia máu.

Thời gian chờ đợi càng lâu càng làm Nhan Mục Nhiễm thêm phần sốt ruột. Cho đến khi bóng dáng tuấn mỹ quen thuộc xuất hiện ngoài cửa, hai hàng lông mày của cô ta mới chậm rãi giãn ra, thả lỏng chưa bao lâu lại tiếp tục căng thẳng dõi theo những bước chân đang đi đến của anh.

Tràng khí lạnh lùng theo mỗi bước chân khiến hơi thở cô ta như bị tắt nghẽn.

Mộ Yến Thần chậm rãi đi tới, tao nhã ngồi xuống. Phục vụ tới đưa menu, anh lãnh đạm nói: “không cần”.

Nhan Mục Nhiễm vội xen vào, dịu dàng nói: "Em biết anh thích uống cà phê đen cho nhiều đường, em gọi giúp anh được không?"

Mộ Yến Thần ngược lên, ngưng mắt nhìn cô ta.

Nhan Mục Nhiễm đỏ mặt, hai tay nắm chặt, phục vụ thấy hai người khách này đều trầm lặng, nhún vai bỏ đi vào.

"Mộ Yến Thần, anh có biết hôm nay là lễ Giáng sinh không?" Cô ta lấy lại sự bình tĩnh, nhẹ nhàng cười rộ lên, từ trong túi xách lấy ra một hộp quà dài, đẩy về phía anh, "Đây là quà em tặng anh, anh mở ra xem có thích không?"

Mộ Yến Thần quét mắt qua hộp quà sang trọng, môi mím lại, vẫn giữ nguyên sự trầm mặc.

"Quà tặng là caravat " Nhan Mục Nhiễm nở nụ cười tự trào, mở hộp lấy vật bên trong ra, "Em cứ lo anh không thích nên yêu cầu người thiết kế phải làm việc cả đêm, mẫu mã này em chắc chắn rất hợp với khí chất của anh."

Mộ Yến Thần giờ tay nhìn đồng hồ, mở miệng cắt đứt lời kể lể của cô ta.

"Cô còn ba phút." Âm thanh từ tính xuyên thẳng vào tai cô ta, nhẹ nhàng bật ra từng câu chữ: "Cô đã lãng phí hai phút vào những chuyện vô ích, tôi hi vọng cô hãy nhanh nói vào trọng điểm—— cô muốn cái gì?"

Chẳng lẽ gửi tấm hình đó cho anh chỉ với mục đích gọi anh ra nói chuyện phiếm?

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm trắng nhợt.

Đè ép sự đau nhức trong lồng ngực, cô ta ngược mắt, cười khổ: "Yến Thần, chúng ta cứ giữ mối liên hệ như vậy không tốt sao?"

"Mộ Yến Thần." Anh nhẹ giọng cải chính, đôi mắt phát ra tia sắc lạnh, "Nhan tiểu thư, hai chữ phía sau không phải để cho cô tùy tiện gọi."

Đáy mắt Nhan Mục Nhiễm lóe lên những tia đỏ rực.

Rất nhanh lòng bàn tay bị những móng tay sắc nhọn bấm mạnh vào, nhói đau lên, giọng nói cô ta run rẩy: "À, em không thể gọi. Vậy em gái của anh thì sao, nó bình thường gọi anh như thế nào? Gọi anh là anh trai? Thời điểm hai người chung một chỗ làm những chuyện sai trái vẫn xưng hô như thế?"

Trái tim bị đâm rách nát, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: "Con bé đó rốt cuộc có biết xấu hổ hay không?"

Sắc mặt Mộ yến Thần liền trầm xuống, con ngươi lóe lên sát khí.

"Rầm!" Âm thanh tách trà rơi xuống từ bàn kế bên khiến Nhan Mục Nhiễm choáng tỉnh. Cô ta vừa mất khống chế để lộ ra sự ghen ghét đố kỵ của bản thân, hơn nữa ánh mắt Mộ Yến Thần như muốn giết chết cô ta ngay lập tức, làm cô ta ngớ ngẩn.

"Yến Thần, thật xin lỗi, em." Cô ta giờ tay muốn nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của anh.

Mộ yến Thần kịp thời rút tay lại,捏 mắt nhìn cô ta, cười lạnh, trầm giọng nói: "Cô tự biên tự diễn, rồi tự ỉnh đúng? Muốn tôi cự tuyệt như thế nào mới cam tâm?"

Nhan Mục Nhiễm đang cố vẫy vùng giữa lí trí và tình cảm, cô ta thật không muốn biến mình thành à đàn bà xấu xa. Nhưng trái tim cứ hết lần này đến lần khác bị Mộ Yến Thần giày vò, đập đổ, nhất thời mất kiểm soát.

"Mộ yến Thần, em đã nói rất nhiều rồi, em chỉ muốn được gần anh hơn! Dù là diễn kịch em vẫn chấp nhận!" Hốc mắt cô ta đỏ au "Anh có biết sự xấu xa, ác độc của phụ nữ đều là do hoàn cảnh, tình thế bức ra không? Anh đối với em như thế có công bằng hay không?"

"Vậy Nhan tiểu thư muốn thế nào?" Mộ Yến Thần không khách khí cắt đứt lời cô ta, ánh mắt sắc bén bức người "Vẫn cùng tôi lui tới, tựa như bây giờ “giả mù sa mưa” trải qua lễ Giáng sinh, thuận tiện tôi phải nghe cô si nhục người tôi yêu—— như thế sao?"

Người anh yêu.

Trái tim Nhan Mục Nhiễm lại bị anh đâm thêm một dao, đây là lần đầu tiên anh thừa nhận, anh đang yêu.

Anh yêu con bé đó.

"Con bé đó cũng được xem là người yêu của anh?" Cô ta chột xù lông lên, hai mắt tròn trừng, hất mạnh ly cà phê xuống đất, "Đó chỉ là một đứa bé, một con bé còn chưa hiểu sự đời là cái rắm gì! Nó đã biết cái gì là yêu sao? ! Còn trẻ như vậy lại đi quyết rũ anh trai thì thật quá hư hỏng, quá bệnh hoạn ! Trường Nhất Trung có loại học sinh như nó thật đúng là si nhục, quá ghê tởm!"

Người trong quán đều bị chấn kinh, ly cà phê vỡ nát thành những vụn thủy tinh nhỏ, phát ra những ánh sáng li ti.

Phục vụ vội vàng chạy tới, có chút đau đầu. Tình huống này xem ra là mâu thuẫn, cãi vã giữa trai gái đang yêu rồi, nhưng sắc mặt của người đàn ông rất u tối, rét buốt, cực kì đáng sợ.

Mộ yến Thần không nói thêm gì nữa, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Nhan Mục Nhiễm lúc này mới kịp hồi hồn, nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, biết mình vừa mới nói trúng điều đại kị của anh, hốc mắt cô ta đỏ lên, hấp tấp đuổi theo, đang đi được hai bước thì vô tình thấy phía đường đối diện quán cà phê có hai nữ sinh đang nắm tay cười đùa trên đường lớn, nụ cười ngọt ngào sáng bừng một góc trời, họ đang hướng bên này đi tới.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm đau xót, bước nhanh tới trước, không để ý những cặp mắt tò mò xung quanh, ôm chặt lưng anh: "Yến Thần!"

Bước chân Mộ Yến Thần cứng ngắc, một giây kế tiếp, lửa giận ngập trời đã bùng phát.

Anh hùng hăng hái cánh tay bên hông ra, tay kia đẩy cả người cô ta về phía quầy thức ăn. Phục vụ cùng những người xung quanh đồng loạt há miệng la lên, con người đỏ rực của anh nhìn chăm chăm vào cô ta, tràn trề sát khí, bật ra mấy chữ: "Cút xa một chút."

Không biết Nhan Mục Nhiễm lấy dũng khí từ đâu, vẫn đâm đầu xông lên phía trước ôm chặt anh!

Cả quán ai cũng ngưng mắt nhìn màn kịch quyết liệt này.

Biết anh sẽ nhanh chóng nổi giận, Nhan Mục Nhiễm ngẩng mặt, đẩy mắt lóe lên tia ngoan độc, cuồng nộ, run giọng uy hiếp: "Anh tốt nhất đừng cử động, Mộ Yến Thần —— em đảm bảo chỉ cần anh nhúc nhích, trong vòng mười phút nữa, hình ảnh anh và em gái của anh sẽ được phát tán khắp trên mạng, bao gồm trong email của Mộ quân trưởng. Trừ tấm hình anh đã thấy, còn có những tấm khác làm người ta kinh hoàng hơn nhiều, anh ngàn vạn lần đừng ép em."

Từng lời cô ta nói dị thường chậm rãi, dị thường kinh tởm.

Trong nháy mắt, đẩy mắt Mộ Yến Thần bắn ra vô số tia băng lạnh, đủ để đông cứng không gian xung quanh.

Cách cánh sổ nằm sát đất, Kỷ Diêu túm chặt cổ tay của Lan Khê, tức mình vắn vắn, rồi quay đầu lại oán trách: "Nhanh chân lên nào Mộ Lan Khê, chúng ta mà vào trễ tiết buổi chiều là chết chắc! Đều tại cậu, nhất định định đòi mua kem Haagen-Dazs có bao ngoài bốc thăm trúng thưởng với số lượng có hạn, chỉ vì có thể trúng đồng hồ đeo tay? Cậu định tặng cho người nào hả."

"Tớ biết rồi mà " Lan Khê hấp tấp né một chiếc xe trườn tới, trên chóp mũi rịn ra mồ hôi mỏng, nắm ngược lại tay Kỷ Diêu, tiếp tục chạy "Tớ không cố ý kéo cậu đi xa như vậy, nhưng chỉ có chỗ đó mới có thôi, chúng ta mau lên đi."

"Mau em gái cậu chứ mau." Kỷ Diêu nghiêng răng oán trách, "Mộ Lan Khê, tớ muốn đụng vào tấm kính rồi!"

Hai chân Lan Khê lập tức thắng lại, ghì lại tay Kỷ Diêu để cô nàng không đụng vào kính, ánh mắt hoảng hốt nhìn vào bên trong, phát hiện bên kia cánh cửa sổ thủy tinh nằm sát đất là một quán cà phê sang trọng, bên trong quán đang phát sinh chuyện ồn ào.

Chỉ một cái liếc mắt, sắc mặt Lan Khê liền trắng bệch, hơi thở bị chặn ngang cổ họng.

Mặc dù cách vài mét, nhưng cô vẫn thấy rõ thân hình quen thuộc kia, cực kì quen thuộc. Trong đêm khuya lạnh giá, thân hình ấy mạnh mẽ ôm cô vào lòng, sưởi ấm cho cơ thể, cho trái tim cô.

Bây giờ đang cùng một người phụ nữ ôm nhau. Bóng lưng cứng đờ ấy chính là Mộ Yến Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Kiên trì cố chấp!

Hai chân Lan Khê cứng lại, không thể nhúc nhích.

Cách mấy bước chân, trái tim Nhan Mục Nhiễm đập “bang bang” dồn dập trong lồng ngực. Cô ta từ trong khuôn ngực Mộ Yến Thần phóng mắt ra ngoài, nhìn cô gái nhỏ đang đứng cách một tầng thủy tinh. Bốn mắt lập tức đụng vào nhau!

Trong thoáng chốc, khuôn mặt Nhan Mục Nhiễm đỏ lên, chịu đựng xấu hổ, chưa xót trong đáy lòng, cố chấp nhìn thẳng Lan Khê, không né tránh!

Kỷ Diêu thở hồng hển, cau mày, ngoái đầu nhìn lại: "Mộ Lan Khê cậu."

Mấy chữ sau nghẹn lại trong cổ họng, Kỷ Diêu cũng chấn động, nhìn theo ánh mắt trong suốt của Lan Khê hướng vào bên trong quán, đập vào thị giác là một cặp nam thanh nữ tú đang cùng đẩy dĩa. Con người của cô nàng trùng lớn hết cỡ.

"Anh cậu?" Toàn khuôn mặt của Kỷ Diêu dán sát vào tấm kính, "Ồ, đúng là anh trai cậu nè, chị gái bên cạnh là ai thế? Là bạn gái của anh ấy? Quả thật rất xinh nha, Lan Khê cậu mau nhìn này. À, bạn gái anh cậu, chắc cậu đã sớm gặp mặt."

Kỷ Diêu vỗ mạnh vào đầu, đột nhiên cảm thấy mình rất ngốc.

Xem ra hai người kia đang chìm đắm trong thế giới riêng, chuyện yêu đương nam nữ không có gì hay để tò mò. Ký Diệu xoay người tính kéo Lan Khê đi, đột nhiên nhớ tới buổi tối ở nhà họ Ký, Mộ Yến Thần cùng Lan Khê có những hành động, cử chỉ vượt quá mức quan hệ anh em, trong đầu như có dòng điện xẹt qua, khai thông những vướng mắc, trong ánh sáng dòng điện, cô nàng tựa hồ đánh hơi được mùi vị “giương cung bạt kiếm” đang phát tán khắp xung quanh.

—— Cái đồng hồ màu bạc đổi từ việc mua kem, không phải Lan Khê định tặng quà giáng sinh cho Mộ Yến Thần chứ?

Sắc mặt Ký Diệu tái nhợt, kéo hai bao dây trên vai xuống, nghiêng đầu hỏi: "Thế nào, cậu còn muốn đồng hồ không?" Khóe miệng cô nàng cong thành nụ cười có ý từ hàm súc, "Xem ra hôm nay anh cậu nhận được quà tặng không tệ nha."

Cùng bạn gái ôm nhau thăm thiết, trên bàn còn có hộp quà đựng chiếc caravat sang trọng. Không gian trong ấy hoàn toàn xa lạ so với cuộc sống học sinh bình thường của hai cô bé, chỉ cách một tầng thủy tinh mỏng mà như hai thế giới khác biệt, không cùng đẳng cấp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lan Khê bị vấy lên những tia tái nhợt.

Lan Khê ngưng mắt nhìn thẳng vào con người của Nhan Mục Nhiễm, kiên định thốt ra chữ "Muốn."

Cô vẫn muốn đưa cho anh.

Tại sao lại không đưa nữa?

Hết sức duy trì trấn định thu hồi tầm mắt, không dám nhìn về mặt của Mộ yến Thần, Lan Khê nắm tay Ký Diệu đi về phía trước, từng bước từng bước vững vàng kiên định, như chỉ sợ nháy mắt tiếp theo, cô sẽ yếu đuối thỏa hiệp.

Cô biết trên thế gian cái không đáng tin nhất chính là lời nói, vì ai mà chẳng nói được lời hay ý đẹp.

Nhưng nếu không có lời nói thì làm sao con người có thể diễn đạt nỗi lòng cho người khác hiểu, vì thế cô vẫn quyết định tin vào lời anh nói, anh nói anh yêu cô, anh nói chuyện giữa anh và Nhan Mục Nhiễm chỉ là diễn kịch.

Ký Diệu sừng sốt.

Chuyện phát triển không giống với dự đoán của cô nàng, đầu óc tưởng được khai thông lại trở về rối loạn. Ký Diệu cứ mơ mơ hồ hồ, khi hoàn hồn thì cánh cửa kính đã ngay trước mắt, Lan Khê nắm tay cô nàng đẩy cửa đi vào.

Mua nhiều kem cao cấp để thu thập đủ bao kem, cô hao tốn rất nhiều tiền vì món quà dành cho anh. Lan Khê đưa giấy note và gấu bông thơm cho Ký Diệu, chỉ giữ lại đồng hồ màu bạc tinh xảo, hộp mode và trang nhã. Lòng bàn tay Lan Khê cứ mãi vuốt ve đồng hồ mới, nâng niu nó như báu vật.

Vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ trưng trong tủ kính, Lan Khê đã nghĩ ngay đến Mộ yến Thần. Cô không quan tâm đến giá cả hay đẳng cấp của nó, điều cô cảm nhận được, chính là nó, chỉ có duy nhất chiếc đồng hồ này mới xứng đeo vào tay anh, không phải nó thì không được.

Cô cảm cao lên, hướng Ký Diệu hỏi: "Cậu thấy đồng hồ này có hợp với anh tớ không?"

Ký Diệu miễn cưỡng nhếch khóe miệng, khẽ gật đầu

Con người đen nhánh của Lan Khê lập tức sáng lên rồi lại âm ảm xuống, mắt nhìn về hư vô như có điều suy nghĩ, cố gạt khỏi đầu cảnh tượng vừa thấy, cất đồng hồ cẩn thận, nắm tay Ký Diệu: "Về trường thôi, sắp trễ rồi."

Khi hai cô bé đi ngang qua cửa kính vừa này, bên trong quán cà phê đã khôi phục sự yên lặng cùng thanh nhã.

Cái bàn đã hoàn toàn trống rỗng, không thấy chiếc caravat, cũng không thấy đôi “kim đồng ngọc nữ”.

Ban đêm, bác bảo vệ trường tắt bớt ngọn đèn treo ngoài cổng chính, cánh cửa kí túc xá cũng chậm rãi kéo lại, ngăn tiếng huyền não của học sinh bên trong với thế giới bên ngoài. Bác bảo vệ đang kéo cánh cửa thì vô tình thấy một thân hình mảnh mai đứng cô đơn ngay đầu đường.

Bị dọa hoảng, mi tâm của bác ta co giật dữ dội.

Nhìn vào phù hiệu trên chiếc áo đồng phục, đích thực là học sinh trường Nhất Trung.

"Này, cô bé." Bác ta gọi một tiếng.

Lan Khê lặng lẽ đứng trong đêm tối lạnh giá, hơi thở thổi ra từ khóe miệng hóa thành làn sương mù. Bất chợt sau lưng có người lớn tiếng gọi, cô quay đầu thì thấy bác bảo vệ chừng hơn 40 tuổi đang đi tới đây.

"Sao cháu lại đứng đây? Có giấy xác nhận học ngoại trú không, lấy ra cho bác kiểm tra, nếu không thì sao không chịu về kí túc xá? Đã mấy giờ rồi mà còn lang thang?"

Lan Khê vốn định giữ im lặng nhưng bác bảo vệ cứ lải nhải bên tai làm cô thấy nhức đầu.

Hàng mi dài rũ xuống, tìm giấy xác nhận học ngoại trú đưa cho bác ta để bác ta đừng mở miệng nữa.

"À. Vậy sao cháu chưa về nhà? Đường xung quanh đây không an toàn đâu."

"Cháu đang chờ người đón." Cô nhẹ giọng nói.

"...."

"Đợi đến tận giờ sao? Có muốn bác cho cháu mượn điện thoại gọi về nhà không."

"Cháu có đi động." Cô ngược lên nhìn bác ta, ánh mắt lóe lên tia cảm kích.

Bác bảo vệ chau mày thật chặt: "Đã gọi mà người nhà vẫn chưa chịu đến?"

Lan Khê dừng một lát, khẽ hít sâu một hơi rồi thở ra, làn sương trắng mờ mờ bao quanh khắp khuôn mặt cô, cố chấp nói: "Bác không cần lo. Anh cháu bận tí việc, chút nữa sẽ đến."

Bác bảo vệ chau mày càng chặt hơn.

Xem ra có khuyên thêm cũng vô ích, bác ta trở về phòng trực, dự định đêm nay sẽ ngủ muộn một tí, chờ người nhà cô bé tới rước thì bác ta mới yên tâm ngủ được.

Thật ra Lan Khê đã gọi vài cuộc cho Mộ Yến Thần nhưng đối phương vẫn luôn tắt máy.

Trước kia nếu anh có việc bận hoặc đi công tác thì sẽ nhắn tin báo trước cho cô, bảo cô ở lại kí túc xá, anh không yên tâm khi cô ở nhà một mình, ở kí túc xá sẽ an toàn hơn. Nhưng vì sao hôm nay anh không nhắn gì, thậm chí gọi điện cũng không được

Lạnh quá.

Càng về khuya nhiệt độ càng hạ xuống thấp, sương mù rét buốt bao trùm toàn bộ không gian, thấm vào da thịt mang đến cái lạnh thấu xương. Khí lạnh trên hàng mi dài đã ngưng kết thành hơi nước. Toàn thân Lan Khê như bị đông thành người tuyết, đã đứng lâu như thế mà anh vẫn chưa chịu đến.

Sự mất mát, đau nhứt trong trái tim dần chuyển thành lo lắng khôn nguôi, cô sợ anh lại gặp tai nạn như lần trước, lái xe trong tình huống trời đầy sương mù rất nguy hiểm, anh không bị gì chứ?

Tay chân lạnh cóng, tâm tư càng lạnh hơn gấp vạn lần.

Lan Khê nắm chiếc đồng hồ áp chặt vào lồng ngực, thở hổn hển ra sương trắng, tiếp tục chờ đợi trong bất an.

Hai chân tê cứng, cóng đến đau nhứt.

"Mộ Yến Thần, anh như thế nào rồi." Lan Khê cắn môi, ngược mắt nhìn trời, tia băng lạnh len vào đáy mắt, sắp không kiên trì nổi nữa.

Nửa giờ sau.

Bác bảo vệ tí trên bàn ngủ gật, loáng thoáng nghe được âm thanh vọng từ bên ngoài. Bác ta giật mình, xoay tròn đầu cho tỉnh táo lại, rướn người mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài..

Cô bé vừa nãy đứng trước cổng trường, đang lấy tay vỗ vào cánh cửa, cả người co rút lại vì rét lạnh, khàn giọng ấp úng nói: "Làm phiền bác, mở cửa cho cháu vào với"

Đây là lần thứ ba người bên cạnh hắt hơi nhảy mũi, Kỷ Diệu liền biết con nhóc này bị cảm rồi.

"Tôi qua vợ của chú Lưu nhà cậu khó sinh hả? Cả đêm không tới cũng không có tin tức, cậu cũng biết sau 12h kí túc xá sẽ cúp nước nóng mà, không tắm nước nóng đã lên giường ngủ, không bị chết rét là may cho cậu đó." Kỷ Diệu tức giận lấy khăn giấy nhét vào mũi Lan Khê.

Chớp mũi Lan Khê đỏ ửng lên, nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn, im lặng nghe Kỷ Diệu trách mắng, buồn buồn nói: "Cảm ơn."

"Quà cậu định tặng đâu rồi? Mà đã qua Giáng sinh, tặng thì còn có ý nghĩa gì" Kỷ Diệu cúi đầu, tiếp tục chiến đấu với bài toán.

"Chủ nhật về nhà tớ đưa cho anh ấy." Giọng nói cô hơi uể oải.

"Vậy anh ấy có quà cho cậu không?" Kỷ Diệu lơ đãng tiếp tục hỏi.

Lan Khê dờ người.

"Có." Mặt cô hơi đỏ khi trả lời Kỷ Diệu.

"Vậy sao?" Kỷ Diệu lập tức có hứng thú, tiến tới, "Này, lấy ra cho tớ xem với."

"Hai mắt cậu không thể xem tới."

"Tại sao?" Kỷ Diệu cau mày, "Tại sao không xem tới?"

"Vì quà nằm trong lòng tớ, cậu có mắt thần họa may mới xem được."

". Mẹ nó, Mộ Lan Khê, cậu có thể bệnh hơn nữa không !"

Trong thư viện, người đến người đi tấp nập, thanh âm của hai cô nhóc chìm trong những tiếng huyền ảo. Nhưng Kỳ Diệu vừa dứt lời liền cảm thấy chấn kinh, quá kì quái, cô nàng thấy được trên nét mặt Lan Khê có tia yêu thương rất rõ ràng. Con nhóc này không nên buồn nôn như vậy, không nên biểu hiện lộ liễu sự ái mộ dành cho anh trai. như thế rất rất không bình thường?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Anh ngắm cùng em

"Thật ra tớ cảm thấy tớ hôm qua anh cậu đã đi nơi nào để “phong lưu khoái hoạt” rồi, " Kỳ Diệu sờ sờ mũi, cố ý nói, "Bạn gái ở bên cạnh trong đêm giáng sinh, không thừa dịp trăng thanh gió mát làm chút chuyện “cầu thả” thì quá lãng phí."

Tay cầm bút của Lan Khê run mạnh lên, rạch một đường mực dài trên giấy.

Tay cô cóng đến tê cứng, ảnh hưởng đến nét chữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bất ngờ lạnh như băng, Lan Khê nghiêng đầu sang chỗ khác nhẹ giọng nói: "Cậu không cần đánh đồng tất cả mọi người với nhau. Anh tớ không phải là người tùy tiện, anh ấy cùng chị kia mới quen nhau một tháng, căn bản sẽ không xảy ra chuyện “cầu thả” như cậu nói. Hơn nữa, cậu không thể dùng hai chữ “cầu thả” này để hình dung về anh tớ được."

Hai chữ ấy đặt trên người Mộ Yến Thần, thật khó nghe.

Kỳ Diệu kinh ngạc!

Đáy mắt chứa đầy khiếp sợ nhìn Lan Khê, cô nàng biết con nhóc này có tính cách thẳng thắn, lạnh lùng, nhưng Mộ Lan Khê chưa bao giờ dùng những lời nói cứng rắn, sắc sảo này đối với cô nàng.

Cô nàng là Kỳ Diệu.

Người đã cùng Mộ Lan Khê chia ngọt sẻ bùi trong những năm gần đây. Họ ăn cùng nhau, uống cùng nhau, ngủ cùng nhau, thậm chí còn cùng nhau đánh lộn, cùng nhau chảy máu.

Hồi lâu sau, Lan Khê phát hiện bản thân đã mất đi kiểm soát, màu đỏ bừng hiện lên trên khuôn mặt tái nhợt, nhẹ nhàng khép lại quyền vờ cất vào giá sách, khàn khàn giọng nói: "Thật xin lỗi."

Giọng nói mềm mại kết hợp với bộ dạng suy yếu càng tăng thêm phần thành khẩn, trái tim căng thẳng của Kỳ Diệu cũng chậm rãi giãn ra, nhưng nỗi khiếp sợ vẫn chưa thể tan đi. Sau hồi lâu, Kỳ Diệu cười cười, cúi đầu nói: "Tớ biết những lời tớ vừa nói hơi quá, nhưng mà Lan Khê này, thật sự nửa người dưới của đàn ông đều giống như động vật. Cậu đừng xem mặt mà bắt hình dong, bề ngoài thì cao thượng tốt đẹp nhưng nhu cầu sinh lí thì đều như nhau cả, không có ngoại lệ đâu"

Cụ thể vì sao muốn nói những lời này với Lan Khê, Kỳ Diệu cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng có một loại cảm giác vẫn ám ảnh trong đầu cô nàng, dù mơ hồ nhưng rất mãnh liệt. Cô nàng chỉ muốn kéo bạn mình ra khỏi vực sâu luân hãm, nếu không có việc bất trắc xảy ra thì rất khó vấn hồi —— Giờ phút này Kỳ Diệu thấy được nét mặt Lan Khê hết như đáy lòng cô, vô cùng yếu ớt, chỉ cần một ngoại lực nhỏ tác động sẽ vỡ vụn. Cô nàng sợ bạn mình sẽ không chịu đựng nổi nữa.

"Trời ——" Kỳ Diệu đột nhiên cau mày, nắm tay Lan Khê hỏi, "Cậu làm sao nữa vậy?"

Đôi mắt to trên khuôn mặt tái nhợt chớp nháy hai cái, làn hơi nước lan trong cơn ngơ, hốc mắt dần đỏ lên. Kỳ Diệu kinh hãi, không biết đã nói gì kích thích đến Lan Khê. Sao tự nhiên lại rơi nước mắt?

Lan Khê giờ tay che trán, vẻ mặt thống khổ.

"Không có sao " Cô nhẹ giọng, nhấn rõ từng chữ: "Chỉ cảm thấy không thoải mái."

Vì khuôn bệnh hành hạ đầu cô nhức quá, đầu dây thần kinh cũng trở nên nhạy cảm, nghe những lời khó chịu liền kích thích đến tuyền lệ, sức chống cự liên tục giảm dần đến con số không tròn trĩnh. Cô rất uất ức, chờ đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, vì sao anh vẫn không chịu đến. Thời gian càng dài, trái tim cô càng rét buốt, không có chút ấm áp.

Tay chân nhanh chóng lạnh đi, Lan Khê mệt mỏi nhìn tấm bảng đen, một giọt nước mắt chảy xuống phần cổ phía trong khăn quàng.

Tình trạng như vậy vẫn kéo dài đến tận chiều. Khi cô gục ngã trên bàn học, “Vương tiện tiện” liền cau mày kêu lớn tên của cô, Kỳ Diệu lập tức đứng dậy đưa cô xuống phòng y tế.

Mơ màng đi ra ngoài, vừa mở cửa phòng đã bị tràng khí lạnh ập vào người, Lan Khê rút bả vai, xoay người đóng cửa lại, tiếp nghe sau lưng có tiếng hô lớn.

"Tuyệt!" Kỳ Diệu ngưng mắt nhìn cảnh sắc ngoài trời, "Ha ha, là tuyết, tuyết rơi đó!"

Tiếng hô của Kỳ Diệu làm chấn động học sinh trong các phòng học, cơ hồ các cửa sổ trên các tầng lầu đều đồng loạt mở ra. Ai cũng không nghĩ trận tuyết đầu tiên ở thành C lại lớn như vậy, trắng xóa như những cộng lông ngỗng, từng mảnh rơi đều xuống. Phòng học hai cô bé ở tầng ba, đứng trên lan can vừa thấy được bông tuyết trắng xóa quanh khuôn viên trường, hình ảnh mỹ lệ khiến người ta hít thở không thông.

Kỳ Diệu hưng phấn, kéo tay của cô: "Mau, mau, chúng ta đi nhanh một chút!"

Lan Khê cũng sững sốt, huyết thái dương nhảy thành thịch hai bên trán. Lúc này ý thức thanh tỉnh không ít, mặc Kỳ Diệu cầm tay lôi về phía trước, tay kia vội móc đi động trong túi, tìm số của Mộ Yến Thần, không suy nghĩ bấm nhanh hàng chữ ——

"Anh nhanh nhìn ra ngoài trời đi, tuyết rơi rồi."

Trong ấn tượng của cô, thời gian này nhất định Mộ Yến Thần đang bận rộn trong công ty, anh là người cuồng công việc điển hình. Cửa sổ trong phòng làm việc khi mở ra có thể nhìn bao quát toàn cảnh thành C, anh đứng vị trí ấy để ngắm nhìn, chắc chắn sẽ thấy được phong cảnh rất tuyệt đẹp.

Lát sau, Lan Khê đã bị Kỳ Diệu kéo xuống tầng trệt, cả trường học cũng phá vỡ không khí trầm tĩnh, nhanh chóng kích động lên.

Đứng bên ngoài nửa ngày, Kỳ Diệu mót chột nhớ phải đưa Lan Khê xuống phòng y tế. Cô nàng cứ nhiên lại để bạn đứng chịu lạnh lâu như vậy, mặt nhất thời đỏ lên, Kỳ Diệu vội vàng kéo cô bé vẫn còn trố mắt ngắm tuyết sau lưng vào phòng y tế.

Lan Khê ngoan ngoãn ngồi trên ghế để bác sĩ khám bệnh từ trên xuống dưới, sờ từ trán đến tay cô, cuối cùng xác định cô không phải bị cảm mạo bình thường mà là sốt cao. Nhiệt kế lạnh như băng dán vào dưới nách, cô vội hít vào hơi khí lạnh.

Chuông đi động báo tin nhấn vang lên, Lan Khê ngây ngốc.

Cô lấy đi động ra, màn hình báo có tin nhắn từ số của Mộ Yến Thần.

"Ngao ngoãn, anh đến ngắm cùng em."

Anh đến ngắm cùng em

Lan Khê nghĩ mình bị sốt đến ngu rồi, đọc đi đọc lại dòng tin, vẫn cảm thấy không có căn cứ.

Hôm nay đâu phải là chủ nhật. Sao anh có thể cùng cô ngắm? Cửa phòng y tế mở rộng ra, bông tuyết ào ào đổ xuống, đẹp không sao tả xiết. Cô cắn môi, gõ vào bàn phím: "Bây giờ anh có thể đến ngắm cùng em."

Ặc, không được.

Cô cau mày, xóa dòng tin, sửa lại thành chữ khác: "Em ngắm một mình được rồi."

Ngón tay đặt trên bàn phím, còn chưa đề xuống nút gửi đi thì cửa phòng đã bị đẩy ra. Bác sĩ cau mày đẩy gọng mắt kính đứng lên, đang bực mình vì hôm nay có liên tục mấy học sinh xuống đây vì cảm mạo, bất chợt một thân hình to lớn trong bộ âu phục màu đen xông vào mắt cô ta. Người đàn ông chậm rãi đi vào phòng, đôi mắt sắc nhọn khiếp người, gương mặt tuấn tú khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của thị giác con người, đánh thẳng vào dây thần kinh trong não bộ. Cô bác sĩ nhất thời đỏ mặt, tim đập như trống trận, tờ báo trên tay rơi xuống đất, ngọng nghịu hỏi: "Ủm, tiền sinh. Anh tìm ai?"

Trên tóc cùng bả vai người đàn ông dính đầy bông tuyết.

Âu phục màu đen đối xứng với màu trắng của tuyết, thanh nhã đến mị hoặc. Tia ánh sáng nhạt xẹt qua đáy mắt, quét qua cô bác sĩ, rồi yên lặng dừng trên cô bé đang bọc cả thân thể thành cái bánh chưng.

Ánh mắt thâm thủy rơi vào người cô nửa giây, tiếp chậm rãi hỏi: "Em ấy thế nào?"

Bác sĩ lúc này mới lấy lại ý thức: "À, em ấy. Bị cảm, còn bị sốt, nhiệt độ không thấp, chắc tối ngủ bị cảm lạnh, các em học sinh này không làm cho người ta bết lo được."

Cô ta đi tới rút nhiệt kế dưới nách Lan Khê ra, Lan Khê run lên một cái, ánh mắt cuối cùng rời khỏi mặt Mộ Yến Thần.

"38,7 độ " Chân mày bác sĩ chau lại rất chặt, vầy vầy nhiệt kế, "Nhiệt độ quá cao, em muốn uống thuốc hay là chích thuốc? Chích thì có tác dụng nhanh hơn, mấy giờ sau sẽ hạ sốt."

Lan Khê nghe tới từ "chích" liền co rúm lại.

Tối hôm qua chỉ đứng bên ngoài hơn ai giờ, không nghĩ sẽ nghiêm trọng như thế.

"Uống thuốc thôi." Giọng nói trầm thấp truyền đến, thay cô ra quyết định.

Tròng mắt Mộ Yến Thần lan ra vài tia máu, cát gấu sự đau đớn cùng một mòi sâu dưới đáy mắt, anh làm sao không biết nguyên nhân dẫn đến việc cô bị sốt? Giờ phút này trái tim bị siết chặt, đau không thở nổi, anh không thể nhìn nổi cảnh tượng cô bị cây kim bén nhọn đâm vào da thịt, không nhìn nổi đáng

về cô cắn môi chịu đau, không nhìn nổi. cô lần nữa thất vọng vì anh.

Bác sĩ cứng họng, một hồi lâu bất đắc dĩ gạt đầu, chỉ nghĩ đây là một tiểu thư nhà giàu, ông a ông ọ, rất sợ đau.

"Lộc cộc lộc cộc lộc cộc" tiếng giày cao gót càng lúc càng xa, bác sĩ đã đi lấy thuốc.

Cách vài mét, Mộ Yến Thần dừng một chút mới chậm rãi đi đến, hốc mắt hơi đỏ. Đầu tiên, anh giơ tay khẽ xoa đỉnh đầu cô, từ từ dời xuống trán, cách lớp tóc mai vẫn cảm nhận được nhiệt độ kinh người, tiếp nữa cúi xuống, dùng trán mình kề sát trán cô. Lúc Lan Khê vẫn còn trố mắt kinh ngạc, anh đã vòng tay siết chặt thân thể cô vào ngực.

Khí lạnh tỏa ra bốn phía.

Hai mắt Lan Khê nhìn chằm chằm anh ở khoảng cách gần, cảm giác nhiệt độ nóng rực trên trán đã được da thịt mát lạnh của anh làm dịu xuống, rất thoải mái, đáy mắt dâng trào hơi nước, cô giơ tay ôm chặt cổ anh.

"Tôi hôm qua sao không tới đón em?" Cô khàn giọng hỏi.

Thân thể Mộ Yến Thần cứng đờ.

Lan Khê dường như không thêm đề ý đến câu trả lời của anh, khuôn mặt nóng bỏng kề sát vào cổ anh để nhiệt độ giảm đi đôi chút, mang theo nỗi khổ, nức nở nói: "Em cứ sợ anh xảy ra tai nạn xe cộ."

Cả đêm phập phồng lo lắng, giờ phút này được ôm lấy anh mới từ từ tan đi, giống như cơn ác mộng đã kết thúc, cô an tâm hưởng thụ sự ấm áp từ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Bắt đầu lừa gạt

Lan Khê ôm anh, tựa như chú mèo nhỏ bị thương tìm được nơi ẩn nấp an toàn. Rõ ràng cô đang bệnh, nhưng sức lực trên cánh tay vẫn siết chặt lấy cổ anh không chịu buông ra, nhiệt độ trên khuôn mặt nóng bỏng hòa tan trên làn da anh.

Môi Mộ Yến Thần có chút tái nhợt, trong lòng ẩn nhẫn cảm giác tội lỗi, đau không thể tả.

Hàng mi dày rậm run lên một cái, anh nâng bàn tay to, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, khàn khàn nói: "Tôi hôm qua đến rạng sáng nay, có một nhóm khách hàng ở nước ngoài đột ngột ghé thăm Trung Quốc, anh bận rộn xử lý chuyện công ty, tôi khuya thì ngủ luôn tại khách sạn."

Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính dịu dàng, nhẹ nhàng khảy khảy dây cung trong lòng người.

Câu giải thích ấy vẫn lộ ra trăm ngàn lỗ hổng.

Nhưng anh không nói thêm gì nữa, không giải thích lý do vì sao không nhắn tin cho cô biết, cho dù đi động hết pin bị tắt máy thì vẫn có thể bỏ ra ba phút ngắn ngủi mượn đi động của ai đó gọi về cho cô mà.

Cô biết Mộ Yến Thần không phải là người vô trách nhiệm, không biết suy tính như thế.

Hai cánh tay đang ôm cổ anh khẽ cứng lại, Lan Khê bị sốt đến mụ mị đầu óc. Cô nhẹ nhàng tựa đầu trên bờ vai anh, hốc mắt ửng đỏ lấp lờng dâng lên những giọt nước mắt. Sau một hồi tri độn, cô nở nụ cười khoe má lúm đồng tiền quen thuộc, khéo léo nói một chữ: "Vâng."

Cô tin.

Mặc dù không biết là do bản thân cố ý lựa chọn hay là do sốt đến hồ đồ, thì cuối cùng cô vẫn tin anh.

Thân thể đã quá mệt, thật không còn sức đi so đo những chuyện kia, lúc này cô chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, chỉ muốn ôm lấy anh không buông tay, cho dù biết đây là phòng y tế, cô vẫn không thể dừng được khát vọng trong lòng.

"Lộc cộc lộc cộc lộc cộc" Tiếng giày cao gót từ bên ngoài truyền đến.

Thân thể Mộ Yến Thần ngay lập tức khẩn trương lên, chậm rãi kéo hai cánh tay cô xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn sâu vào cô, nhẹ giọng dặn dò: "Ngoan ngoan nghe lời bác sĩ dặn, tí nữa anh sẽ đưa em về."

Hơi ấm rời đi, Lan Khê có chút luống cuống, không có chỗ dựa vào, cô nhất quyết bắt lấy tay anh, nắm chặt không thả.

Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô thật lâu, im lặng mặc cho cô nắm.

Bác sĩ đi vào thấy hình ảnh ấy, theo bản năng cảm thấy có chút quý dị, nhưng lại không chỉ ra được chỗ quý dị, cô ta đem các vỉ thuốc thả xuống bàn,

ngón tay lưu loát mở gói thuốc ra: "Thuốc màu vàng uống mỗi ngày hai lần, mỗi lần hai viên, màu lam thì mỗi ngày 3 lần, mỗi lần ba viên. Không nhớ được thì nhìn giấy hướng dẫn cô đã ghi. Ba ngày sau xuống đây tìm cô, nhớ không?"

Lan Khê nhìn chăm chăm gói thuốc kia, gật đầu một cái.

Bác sĩ khẽ hít một hơi, đôi mắt xinh đẹp thấp thỏm địa tới địa lui trên người Mộ Yến Thần, không nhìn được phải mở miệng, đỏ mặt hỏi Lan Khê một câu: "Này em, vị này là."

Lan Khê vươn tay lấy gói thuốc, mặt bối vì sốt à ửng đỏ, cười yếu ớt nhún nhả từng chữ: "Bạn trai em."

Cô thật sự là nóng đến điên rồi.

Biết rõ những lời này sẽ mang đến nhiều chấn động, nhưng cô vẫn không do dự mở miệng, giờ phút này đầu óc vô cùng hỗn loạn, giống như một giấy kẻ tiếp sẽ lộn đi nên cô lười phải che dấu, vẫn nắm chặt tay Mộ Yến Thần.

Người bệnh là vô tội mà.

". ! ! " Bác sĩ nhất thời trợn to hai mắt, khó tin nhìn về gương mặt hoàn mỹ của Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần cứng đờ, ánh mắt khẽ lóe lên, gờ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giải thích một câu: "Đây là em gái tôi."

Nghe thế bác sĩ mới dần hòa hoãn lại con chán kinh.

Câu vừa rồi của Lan Khê quả thật có lực sát thương, làm nhói đau ngực cô bác sĩ. Cô ta lấy tay vỗ vỗ ngực, cố gắng lấy lại hô hấp bình thường, biết đây là trò đùa của nữ sinh, cô gái nhỏ ngưỡng mộ anh trai của mình, rồi đem người ngoài biển thành trò đùa. Bác sĩ bực bội lườm Lan Khê một cái, cố ý dậm tiếng giày thật lớn trở về bàn làm việc.

Lan Khê làm như không thấy, cũng không muốn để ý đến cô ta.

Mộ Yến Thần cúi đầu, hai tay chống bên người cô: "Anh đã xin phép cho em nghỉ nửa ngày, buổi chiều cùng buổi tối không cần tới trường. Em muốn về nhà hay đến nơi nào khác?"

Hôm nay anh bỏ qua mọi chuyện của công ty, dành thời gian và sức lực cho cô.

"Chúng ta về nhà thôi." Lan Khê cơ hồ không nghĩ ngợi, lựa chọn thật kiên định.

"Để em đến nói với Kỳ Diệu." Cô kéo ra cái ghế, nhưng vẫn không buông tay Mộ Yến Thần, lời anh cùng đi đến trước cửa, kéo ra cửa phòng y tế hướng về hướng Kỳ Diệu đang say mê nghịch tuyết, hô lớn, "Tớ về nhà, cậu chơi đã thì trở về lớp đi!"

Kỳ Diệu ngoái đầu nhìn lại, dĩ nhiên thấy được người đàn ông phía sau bạn mình.

"À " Kỳ Diệu có chút buồn bực lên tiếng: "Anh trai Mộ, anh nhớ chăm sóc cho Lan Khê thật tốt nha."

Nói xong Kỳ Diệu buồn buồn đi về phía cầu thang, tới nửa đường lại không nhìn được phải ngoái đầu, vừa lúc thấy cảnh tượng Mộ Lan Khê như người chết sống lại, không còn bộ dạng suy yếu lúc nãy, chỉ còn nụ cười ngọt ngào treo trên khóe môi, đang ngửa đầu cùng Mộ Yến Thần nói chuyện. Cô hòng Kỳ Diệu như bị thứ gì chèn vào, không biết nên nói gì nữa, hai người kia càng ngày càng không bình thường.

Mộ Yến Thần có điện thoại liên đứng ngoài xe nghe điện, để Lan Khê lên xe trước.

Lan Khê yên lặng ngồi trong xe, cảm thấy dưới người bị cán nên khẽ nhích ra, tay chống xuống ghế lại đột nhiên sờ đến một vật lạnh lạnh giữa hai khe ghế, cô quay đầu nhìn sang, giữa hai khe ghế ánh lên một tia sáng.

Vật phát ra tia sáng kẹt ở bên trong.

Lấy ra nhìn, là một chiếc nhẫn.

Còn là nhẫn của phụ nữ.

Không có khảm chui, có thiết kế hình giọt nước màu bạc, trang trí hoa văn đơn giản ở xung quanh, Lan Khê đặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay nắm thật kỹ, sau cô thử đeo vào tay mình, rất rộng, còn dư ra một khoảng.

Cô tháo nhẫn xuống.

Lúc này cửa xe đột ngột mở ra, Lan Khê chột cứng người, đem vật kim loại màu bạc kia giấu trong lòng bàn tay, co thành nắm đấm, thái độ cô vẫn như thường, xem như chưa phát hiện điều gì lạ, bình tĩnh nhìn đường ở phía trước.

Mộ Yến Thần không nói gì, ngồi ngay ngắn rồi chậm rãi phát động xe.

Nhưng tiếng động cơ vừa vang lên, thì tầm mắt bị che khuất, thân thể mềm mại bên cạnh sát tới người anh, cản trở tầm nhìn của anh. Anh giật mình, một giây sau mới biết đây là Lan Khê. Vào lúc anh còn kinh ngạc, đầu gối Lan Khê đã quỳ ở hai bên, tay miết cường chống trên thân ghế, kéo tay anh ôm lấy cơ thể cô, môi nhỏ in lên khóe miệng anh ——

Anh bị tập kích trong nụ hôn mềm ngọt, có cố chấp lại thêm dịu dàng.

Khoảng cách quá gần, Mộ Yến Thần nghe được hơi thở suy yếu của cô, còn có khuôn mặt vì sốt à nóng bừng bừng.

Tê dại cùng rung động đồng thời lan ra trên hai đôi môi, chưa bao giờ anh cảm thụ được sự nhiệt tình như lúc này từ cô. Ở một giây trước khi bị trầm luân, anh thỉnh thoảng mở mắt, màu đỏ tươi xâm chiếm hốc mắt, lấy lại thanh tỉnh, nắm eo cô kéo người cô ra, giọng trầm đục: "Lan Khê. . . . chúng ta còn ở trong trường của em."

Chưa bao giờ cảm nhận được tư vị bị anh từ chối, Lan Khê lập tức ngớ ngẩn, không kịp lấy lại phản ứng.

Đầu óc bị quay đến chóng mặt, khó chịu đến muốn khóc, cô cắn môi, dùng sức đến rỉ ra máu, con ngươi lóe lên làn hơi nước, thanh âm nghẹn ngào run rẩy "Trong trường học thì sao, trước kia khi ở nhà, anh còn dám muốn em. Hiện tại thì chùn bước?"

Câu tố cáo này, tựa như cây búa đập vào lòng anh! Rất khó chịu!

Tia máu đỏ thấm tràn ra hốc mắt, áp lực liên tục trào dâng, anh làm sao không nghe ra được sự ủy khuất trong lời cô nói. Anh từng cho rằng dù tình yêu của họ không thể công khai ngoài ánh sáng, nhưng ít ra ở trong thế giới của hai người, anh sẽ không bao giờ để cô chịu nửa điểm tổn thương.

Nhưng anh cư nhiên lại để cô bị uất ức.

Thế xác cùng tinh thần rã rời, anh không cách nào nói được, hốc mắt càng lúc càng cay, anh đột nhiên hôn lên môi cô. Nụ hôn nóng bỏng như muốn thiêu cháy hai người. Đầu lưỡi anh thuần thục đẩy kẻ răng cô ra, nếm mùi vị bên trong miệng cô, lại là chất.

Như có một nỗi chua xót nổ tung trong lồng ngực, Lan Khê cũng không nhận được nữa, nước mắt chạy dọc theo hai má, không tới mấy giây liền thấm ướt cả khuôn mặt. Cô đưa tay đẩy anh, nhưng anh vẫn không xê dịch, sau gáy bị một sức mạnh đè ép xuống, đầu lưỡi càng bị anh mút sâu hơn. Sự mát mẻ quen thuộc làm xuất hiện dòng điện nóng vọt tới toàn thân.

Nhưng trong lòng cô vẫn đau, đau đến không thở được.

Hai cánh tay to lớn của Mộ yến Thần siết chặt thân thể cô, lật người áp cô trên ghế phó lái. Anh cảm thấy lòng mình như bị lăng trì, từng dao từng dao xé từng miếng thịt, anh triển miến để nụ hôn thật sâu thêm, muốn đem cô khảm chặt vào thân thể mình!

Phải làm gì cô mới không còn đau?

"Lan Khê." Giọng nói nhẹ nhàng đến cực điểm, như muốn đánh thức trí nhớ của cô về tình yêu sâu đậm anh dành cho cô.

Nhiệt độ đầu lưỡi nóng đến bỏng người, anh nhẫn nại dỗ dành cô, ôm thật chặt cô.

"Lan Khê, đừng khóc." Thanh âm của anh cũng trở nên run rẩy "Đừng khóc, là lỗi của anh hai."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Nỗi đau tới hôm qua

"Là anh hai sai rồi. Đừng khóc nữa em." Giọng nói anh ẩn chứa sự run rẩy, trần trọc hôn môi cô. Nước mắt Lan Khê không cách nào ngừng, nỗi nhức nhối xâm chiếm mọi góc ngách trong lòng, không kịp ngăn chặn. Anh dần hốt hoảng, nài miết hôn loạn trên mặt cô, vừa hôn vừa nắn nỉ gọi tên cô, liên tục dỗ dành, hận không thể nhét cô bé vào lòng, thay cô gánh mọi uất ức, thương đau.

Hốc mắt anh dần đỏ rực lên, làn hơi nước lấp lùng trong đôi đồng tử.

Mộ Yến Thần biết rõ bản thân là thủ phạm gây ra nỗi đau cho cô, cô uất ức bao nhiêu anh đều hiểu và biết rõ căn nguyên—— Đáng tiếc, anh không cách nào giải thích, chỉ có thể trở mặt nhìn đáng vẻ chặt vật của cô.

Cảm giác bản thân vô dụng như tảng đá ngàn cân nghiền ép anh.

Khóc một trận xong, cuối cùng Lan Khê cũng dần bình tĩnh, hàng mi dài ướt nhèm nước mắt, sềnh sệch rất xốn hai mắt. Phát tiết xong xuôi, cô nhóc lần nữa ôm chặt lấy anh, kèm chặt anh lại, không cho phép anh rời đi.

Mộ Yến Thần ra sức nhét sâu cô vào lồng ngực, nụ hôn êm ái, cung chiều dửng ở khóe mắt, chớp mũi, hai bên tóc mai của cô...

Trong khoảnh khắc này, Lan Khê cảm thấy mọi thứ vẫn như xưa, cô là người độc chiếm tình yêu cùng hơi ấm của anh. Nhớ lại đêm giáng sinh, trong ngôi nhà của bọn họ, anh chân thành nói tiếng yêu cô, lúc ấy cô như đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới, hưởng thụ tất cả mọi hạnh phúc trên cuộc đời.

Nhắm mắt lại, Lan Khê ôm anh rất lâu, lát sau từ từ trở lại bình thường.

Cô khẽ cau mày, né tránh nụ hôn của anh, rúc đầu vào trong cổ anh.

Mộ Yến Thần nhường mắt, buộc chặt hông cô, khàn giọng hỏi: "Sao thế?"

Cô phả ra hơi thở ướt át, nóng bỏng trên cổ anh, giọng buồn buồn từ trong truyền ra ngoài: "Khó chịu."

Dù sao cô vẫn còn bệnh, sốt cao đến nổi huyết thái dương hai bên cứ nảy liên hồi.

Ánh mắt anh trầm xuống, lấy một tay thay cô cài lại dây an toàn.

Anh dụ dỗ cả nửa ngày, cô mới ngoan ngoãn quay lại chỗ ngồi ngay ngắn, anh cũng thu người ngồi lại, lần nữa khởi động xe, hướng về phía ngôi nhà của hai người.

Trong nhà luôn mở máy điều hòa, vừa bước vào, cả người đã được bao bọc bởi tròng khí ẩm.

Mộ Yến Thần theo thói quen thả chìa khóa lên tủ giày, vốn định tới tủ lạnh lấy mấy viên đá nhỏ chườm cho cô, nhưng vừa thay giày xong, đã cảm thấy đôi tay mềm mại quấn chặt hông anh.

Anh cứng người, ngoái đầu nhìn, thấy cái trán nóng rực của Lan Khê đang chống đỡ trên lưng anh, vì sốt cao nên khuôn mặt cô từ đó bừng dần chuyển sang yếu đuối tái nhợt, cả giày cô cũng không đổi, cứ ôm chặt anh như vậy.

Đóng cửa lại, Mộ Yến Thần xoay người ôm lấy cô, cúi đầu kê sát trán cô, cảm thụ nhiệt độ nóng rang, chân mày hờm thật sâu, nói thật nhỏ: "Không được rồi."

Môi mỏng in nụ hôn lên trán cô, anh đau lòng nói: "Nhiệt độ quá cao. Chúng ta đi bệnh viện thôi."

Không thể trì hoãn nữa, nhờ cô bị đi chứng sau cơn sốt thì nguy.

Lan Khê ôm anh càng chặt hơn, có chết cũng không chịu đi bệnh viện, thanh âm mệt mỏi: "Bác sĩ nói chỉ cần ra mồ hôi là được."

Cô ngáp ngừng, hai cánh tay từ bên ngoài tây trang lần vào trong, cách áo sơ mi véo nhẹ khuôn ngực của anh, tiếp sau kéo vạt áo sau lưng anh, bàn tay run rẩy lên vào trong áo, sờ soạng lung tung.

Thân thể Mộ Yến Thần cứng đờ, không biết cô đang muốn làm gì, hàng lông mày cau chặt, tay nắm chìa khóa, định dùng sức mạnh bắt buộc cô phải vào bệnh viện, tình huống hiện giờ không thể do cô quyết định loạn.

Lan Khê cố chống cự, tay trong lúc giằng co vẫn không quên cời dây nịt của anh, lén mật dò vào “vùng đất cấm”, dán mặt vào lồng ngực của anh: "Anh hai, chúng ta làm đi."

Cô không muốn tới bệnh viện, nơi ấy rất lạnh lẽo, băng giá, càng không muốn phải chịu đau đớn vì chích thuốc để hạ sốt. Cô chỉ muốn ở cùng anh, anh chính là liều thuốc tốt nhất, ngọt ngào nhất chữa khỏi bệnh cho cô. Không phải chỉ cần toát mồ hôi là ổn sao? Ở trong lồng ngực to lớn, vững chắc của anh, mọi thống khổ sẽ tan biến hết.

Chùm chìa khóa rơi trên mặt đất.

Thân thể Mộ Yến Thần bị cô quây đến hồng mắt, nhin mấy giây rồi nắm chặt bàn tay to gan của cô, con ngươi trong mắt ánh lên tia hồng đau nhức, giọng khàn đục: "Em điên rồi!"

Trong lòng tựa như bị kim châm vào, Mộ Yến Thần không hiểu vì sao lúc này cô lại cố tình cứng đầu cứng cổ, nhưng đáng chết, mỗi lời nói hoặc mỗi động tác của cô đều cào sâu vào trái tim anh, vừa vui lại vừa xót. Vào lúc này, hai người sao có thể làm chuyện điên rồ ấy được.

"Lan Khê." Anh cố đè nén dục vọng, nâng mặt cô lên, ôm sát người cô vào ngực, nhẹ dụ dỗ, "Lan Khê, chúng ta đi bệnh viện. Nghe lời anh, rất nhanh sẽ hết sốt."

Đáng về lúc này của cô thật muốn hành hạ chết anh.

Hàng mi dài còn vương những giọt nước đọng, Lan Khê cắn môi, tay nhỏ bé vẫn nắm chặt áo sơ mi của anh, tay còn lại không cam lòng tiếp đào sâu vào, không chút cố kỵ nắm chặt vật cứng rắn của anh, kéo căng ra không chịu thả, tay dùng sức thật mạnh, tiếng nói nức nở: "Chúng ta làm một lần thôi. Làm xong thì em sẽ tốt hơn." (bạn Thủy ghen ngào rồi =.=)

Nhiệt độ của lòng bàn tay cô nóng hổi như nước sôi, che ở mặt trên ** khiến anh muốn khùng rồi!

Mộ Yến Thần khép chặt hai mắt, hàng mi dày kịch liệt dao động, hai tầng lửa băng giao hòa bên trong. Anh khàn giọng gọi tên cô, muốn gọi lí trí cô quay về, nhưng tay cô vô thức ngày càng siết chặt, trong nháy mắt, dòng điện từ sông lưng ủa đến khắp mọi tế bào! Quả thật muốn bức chết anh mà, anh cắn răng, nâng mặt cô lên, điều chỉnh góc độ thật tốt rồi ấn xuống nụ hôn nồng, theo trình tự từ cạn đến sâu, lưỡi cô chủ động quấn chặt lưỡi anh, không cho anh có cơ hội lui bước.

Con ngươi trong suốt của Lan Khê dâng lên tầng hơi nước, khắp khiêng tiến sát vào, cánh tay mềm mại bầu chặt cổ anh, thân thể nhỏ bé tựa như muốn sát nhập vào vòm ngực của anh.

Nụ hôn đốt lên lửa yêu mạnh mẽ, làm mọi thứ trong đầu vỡ tung!

Mộ Yến Thần rên lên một tiếng, nhanh chóng lấy hai tay đang làm loạn trong quần áo của mình rút ra, khom người nhấc bổng cô lên, vừa hôn cô vừa sai bước tới phòng ngủ. Giờ phút này, đầu óc anh vô cùng hỗn loạn, đã không biết cái gì là đúng sai, nhưng anh đầu hàng trước tính cố chấp của cô. Dù trong đầu luôn có một tiếng vang, nhắc nhở anh rằng cô đang bị bệnh, cả người cô suy yếu khó chịu, nhưng trong tình trạng đó, cô vẫn quấn chặt lấy anh, anh không thể từ chối, không thể ngăn lại được.

Caravat cùng tây trang rơi bừa bãi trước cửa phòng ngủ, drap giường bị hai người nhàu nát. Ngã vào giữa giường, Mộ Yến Thần kịch liệt hôn cô, rút đi quần áo của cô, trong thoáng chốc cảm nhận nhiệt độ bỏng kinh người trên cơ thể cô. Anh vốn định chậm lại, nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại đến nức áo anh, loay hoay mãi không cởi được, cô nóng nảy kéo mạnh ra.

Cô khát vọng khiến anh khó nhịn, đau lòng tiếp tục động tác.

Ngón tay anh thăm dò giữa hai chân cô. Lúc này, mới phát hiện cô vô cùng ẩm ướt, đầu ngón tay dính đầy chất dịch lỏng. Anh chỉ làm vài động tác trên chộc độn giản, liền đem lửa nóng thăm dò vào, ở thời điểm cô khẽ rên lên, anh hưng phấn nhấp sâu vào.

Lan Khê cắn môi, tăng mồ hôi mỏng xuất từ làn da thấm ra ngoài. Mộ Yến Thần khẽ cắn môi dưới của cô, từ từ làm dịu nỗi đau cho cô, giúp cô thả lỏng, chuyên tâm cảm nhận nguồn sống tình.

Nhưng chưa có một cuộc yêu nào, khiến anh đau đến thế này.

Nỗi đau xuất từ dưới ngực, khi nhìn thấy ánh mắt cô trước cửa phòng y tế, anh đã vô cùng đau lòng. Ngày xưa, vì yêu cô, anh từng bất chấp tất cả những lời lăng mạ cùng ánh mắt khinh khi của người đời. Nhưng khi tình yêu bắt đầu, anh nhận ra vẫn còn một trở ngại, anh không cách nào vượt qua nổi. Không bao giờ hai người có thể yêu nhau một cách quang minh chính đại.

Từ ngày gặp Nhiếp Minh Hiền trước cửa trường học, anh đã biết mình không thể.

Nhiếp Minh Hiền nói không sai, con người sống tới một lúc nào đó, thì biết rõ cuộc sống của mình nên có cái gì, không nên có cái gì, cái gì có thể bỏ qua, cái gì không cách nào vứt bỏ. Cho nên Mộ Yến Thần anh, vì yêu cô, cái gì cũng tình nguyện vứt bỏ.

Nhưng cô thì không thể như thế.

Cuộc đời cô giờ mới bắt đầu, hoặc nói đúng hơn còn chưa được bắt đầu.

——Anh làm sao có thể khiến cô bé 17 tuổi ngây thơ, non nớt dính vào vết nhơ đen tối, còn nhẫn tâm bóp chết tương lai của cô?

——Anh làm cách nào để có thể giúp cô mãi mãi che dấu ánh mắt của người đời, rồi có một ngày cô sẽ bị thân nhân cùng bằng hữu vứt bỏ, lúc ấy cô có thể chịu đựng nổi không?

——Như thế nào đối mặt với cha của hai người? Cô có thể đối mặt với việc mình cả đời không cách nào mang thai? Thậm chí kết hôn cũng là hi vọng xa vời thực tế! Anh có thể nhẫn tâm phá nát cuộc sống sau tuổi 17 của cô sao?

“Mộ Yến Thần, anh có từng nghĩ, nếu như đời này Mộ Lan Khê không gặp anh, thì cuộc sống của con bé sẽ ra sao không?”

Đây là câu sau cùng Nhan Mục Nhiễm hỏi anh vào tối ngày hôm qua.

——Tối hôm qua.

Phải

Nỗi đau này, bắt nguồn từ tối hôm qua đấy.

Nhiều lời như vậy cũng không thể làm lòng anh lung lay, nhưng khi Nhan Mục Nhiễm gấp gấp nói ra câu uy hiếp, liên quan đến người con gái ấy thì anh ngay lập tức ngoan ngoãn dừng bước.

Trong lòng Nhan Mục Nhiễm lại bị một lưỡi dao chém xuống!

Hốc mắt đỏ ửng, cô ta cắn môi, biết mình vừa mới hồ đồ mà nói ra câu kia, lại không ngờ anh cực kì dễ ý——anh thật sự đã hành động như thế, cô ta điên cuồng mắng nhiếc, anh cũng không thèm quan tâm. Nhưng chỉ cần ba chữ “Mộ Lan Khê” lại khiến anh khua tay, dừng bước.

Nỗi hận trong lòng Nhan Mục Nhiễm càng dâng cao nghi ngút.

Nhắm mắt, đè nén tất cả lãnh đạm cùng lạnh lùng, Mộ Yến Thần xoay người, ánh mắt trầm tĩnh như nước, trầm giọng nói: "Cô muốn gì?"

Nhan Mục Nhiễm cũng tỉnh táo lại, hết sức giữ lí trí thanh tỉnh, nếu cô ta còn mạnh động thì mọi việc sẽ “xôi hồng bóng không” mất.

Suy nghĩ một lát, cô ta ngược mắt nói: "Mộ Yến Thần, về chuyện của anh và em gái, em đảm bảo sẽ không nói ra. Những hình ảnh trong điện thoại, em cũng sẽ xóa bỏ. Anh yên tâm, em không có hình dự trữ, em chỉ muốn anh đáp ứng một điều——tối nay, anh là của em."

Mộ Yến Thần nhủ chặt mi tâm.

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh: "Em không ép anh làm chuyện gì quá đáng, Mộ yến Thần, hôm nay là lễ Giáng Sinh, em chỉ muốn anh ở chung một chỗ với em. Từ giây phút này đến sáng mai, anh là của em, không cho phép liên lạc với em gái anh."

Gương mặt anh dần trắng bệch, đáy mắt trào lên tia sáng lạnh.

"Trong tâm anh rất đau?" Nhan Mục Nhiễm nghiêng đầu, nụ cười xinh đẹp nhưng vô hồn, "Có phải hai người đã hẹn sẽ trải qua lễ giáng sinh cùng nhau?"

Nhìn chằm chằm cô ta mấy giây, Mộ Yến Thần liền thu hồi ánh mắt, cả người tản ra làn khí u ám, tối đen.

"Hình đâu?" Anh chậm rãi đi tới, đáy mắt như ngưng tụ khí lạnh ngàn năm.

Nhìn anh ở khoảng cách gần, Nhan Mục Nhiễm bất chợt hoảng hốt, khuôn mặt tái nhợt khôi phục chút huyết sắc, nghe câu hỏi hiểu rằng anh đã đáp ứng. Nhưng vì sao cô ta lại không thấy vui sướng, chỉ có nỗi chua chát. Cố nén nước mắt, lấy ra di động, mở ra file có chứa hình cho anh xem.

Mộ Yến Thần trầm tĩnh tiếp lấy điện thoại, nhìn chăm chú vào màn hình. Thật ra cũng không nhiều lắm, chỉ có vài tấm, đều chụp vào ban đêm. Hình ảnh Lan Khê ngồi trong xe nở nụ cười ngọt ngào, má lúm đồng tiền được ánh đèn chiếu rõ, còn anh nghiêng người hôn cô, cô phối hợp lấy hai tay ôm chặt anh.

Rõ ràng hình chụp cực kì đẹp, nhưng xót thay... mãi mãi không thể để người đời nhìn thấy.

Xem tới tấm cuối cùng, Mộ Yến Thần vẫn trầm mặc không nói, bất ngờ nắm chặt chiếc điện thoại, quăng mạnh vào vách tường trong quán, "Ầm" một tiếng, linh kiện vỡ tan nát. Mọi người trong quán đều bị âm thanh chói tai làm kinh động!

Nhan Mục Nhiễm cũng bị dọa, theo phản xạ lùi về phía sau, hai tay chống đỡ tủ thức ăn, tim đập dồn dập!

Anh chậm rãi nâng mắt, nhìn về phía cô ta, môi mỏng nhẹ nhàng chuyển động, hờ hững nói: "Y theo giao dịch, tôi đi với cô."

"Đi thôi." Anh thu tầm mắt, không muốn nán lại trên khuôn mặt cô ta thêm một giây, thờ ơ lướt qua cô ta.

Nhan Mục Nhiễm lấy lại hồn vía, nhanh chân lөөo theo anh.

Ra khỏi quán, cô ta khẽ dừng lại, nhếch lên nụ cười khổ sở, ngược mắt nhìn anh nói: "Mộ Yến Thần anh biết không? Lúc này giao di động cho anh, em một chút cũng không sợ anh xóa hình xong, sẽ trở mặt lật lọng. Em biết chắc chắn anh không phải là loại người như thế."

Anh như vậy, mới đúng là Mộ yến Thần mà cô ta si mê.

Cô ta tiến tới gần, trong con ngươi lóe lên ánh sáng bạc, nhẹ giọng nói: "Đơn giản vì anh là Mộ yến Thần, chỉ cần có thể đã khiến em thích anh. Cũng vì thích anh, nên không có chuyện gì là em không chấp nhận, không thể tha thứ được" (bà này tự ki ghê, anh Thần làm gì mà bà phải tha thứ ???)

Cô ta yêu người đàn ông này, nên nguyện cùng anh chia sẻ mọi việc.

Dù anh hờ hững lãnh khốc, vô tình, cô ta vẫn nguyện chấp nhận.

Từ trên cao, Mộ Yến Thần ngạo nghễ nhìn cô ta, gương mặt không chút cảm xúc trước lời tỏ tình lần hai của cô ta, môi mỏng mím chặt, khinh thường thu mắt, tiếp tục mở cửa xe.

Ai biết khi anh quay đầu, một giọt lệ rơi xuống bên má Nhan Mục Nhiễm.

Ngón tay thon dài nâng lên, tự lau nước mắt ỉnh. Ngậm chua xót dưới đáy lòng, Nhan Mục Nhiễm chống tay trên cửa xe, nhẹ nhàng nói ra yêu cầu: "Em hiện giờ muốn đi tới một nơi."

"Mộ Yến Thần." Cô ta rướn người đến tai của anh, dịu dàng nói, "Lát nữa chúng ta đi đến trường Nhất Trung, dừng xe ở một chỗ khuất để quan sát, chờ xem tối nay. con bé ấy sẽ chờ anh trong bao lâu đây?"

Trong thoáng chốc, anh đình chỉ mọi động tác.

Trái tim như bị sức mạnh vô hình kéo lê xuống vực sâu, rất tức giận nhưng phải cố nhẫn nại, đôi môi anh dần mất đi tơ máu, chuyển sang tím tái rồi dừng màu trắng bệch.

Bàn tay nắm chặt cửa xe, anh ngược mắt, cô người đen chiều thẳng vào mặt cô ta.

"Cô có biết, đã làm giao dịch với tôi, nếu không tuân thủ lời hứa, sẽ nhận kết quả ra sao không?" Anh chậm rãi lên tiếng.

Cơn gió lạnh từ sống lưng thổi thẳng lên đầu, cả người Nhan Mục Nhiễm như bị đông cứng, ngoan cô nhìn lại anh, gắng cười nói tiếp: ". Em biết rõ."

Nói xong, cô ta nhón người, tự dâng đôi môi lên, thế nhưng anh lập tức quay đầu, tránh đôi môi cô ta như tránh thứ dơ bẩn.

Nhan Mục Nhiễm tự chuốc lấy nhục nhã, ngu người đứng tại chỗ.

Cười khổ ra tiếng, giọt nước mắt tiếp theo chảy xuống, cô ta lui bước, đôi mắt ướt át nhìn đăm đăm vào anh, chầm chọc: "Anh xem đi, Mộ Yến Thần à, anh luôn khiến em tổn thương nặng nề. Cho nên tối nay, em sẽ gom góp tất cả nỗi đau tích tụ thời gian qua, hết thủy hoàn trả lại anh."

Cô ta nói xong, thu hồi ánh mắt chìm trong yêu hận, tự nhiên ngồi thẳng vào xe.

Mộ Yến Thần vẫn đứng bên ngoài, mây đen lấp đầy trên gương mặt tuấn tú của anh .

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Có ý tứ gì?

Vì thế, Lan Khê sẽ vĩnh viễn không biết, khi cô một mình cô độc trong bóng đêm, chịu đựng cơn giá rét suốt hai giờ liền. thì Mộ Yến Thần vẫn luôn ở gần đây.

Giữa hai người là một cây tùng to lớn. Chiếc xe màu đen quen thuộc được những tán lá xanh miết, sum xuê che đi rất kỹ, Lan Khê đứng trước cửa trường vô phương nhìn thấy được anh.

Bóng đêm thâm trầm phủ kín, cánh tay Mộ Yến Thần chống bên thành cửa, những khớp xương trên ngón tay trắng bệch, gương mặt tuấn tú khẽ nghiêng đi, hai mắt nhắm chặt, không đành nhìn cảnh tượng bên kia đường.

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh, loáng thoáng có thể nghe được tràng khí lạnh bên ngoài, nhẹ nhàng tấp vào mũi xe.

Cuối cùng Nhan Mục Nhiễm cũng bị cho bầu không khí nặng nề này bức điên, chủ động quay sang: "Anh không thể kéo kính xe lên sao? Trong xe mở điều hòa, lại không chịu kéo cửa, như thế thật tốn khí ấm."

Mộ Yến Thần không biến sắc, miệng vẫn ngậm chặt.

Sắc mặt Nhan Mục Nhiễm càng lúc càng tím tái.

Cô ta lờ mờ có thể để đoán ra tâm ý của Mộ Yến Thần, giờ khắc này tâm tình của anh chắc chắn rất tệ. Đây xem đi, chỉ vừa thấy con bé kia đứng chờ anh một tí, anh đã đau lòng thành bộ dạng này, đau đến mức chả còn sức nói chuyện.

Nhưng lòng cô ta không đau sao? Trái tim như muốn nứt ra, máu trong người như muốn đông cứng lại, không thể lưu thông.

Cô ta xoay đi, khắc chế cơn đau trong lồng ngực, rặn ra nụ cười khó coi, lên tiếng: "Con bé ấy rất đẹp đúng không?"

"Vẫn còn trong độ tuổi thiếu nữ mộng mơ, ngây thơ như chú nai vàng ngơ ngác. Khuôn mặt thanh thuần sạch sẽ, không vương chút phấn son, cả người toát lên sức sống căng tràn của tuổi trẻ, khó trách anh lại. . . ." Càng nói càng nghẹn họng, ngón tay thon dài bầu chặt đệm ghế phía dưới, mười móng tay như thể bị rút sạch, "Trừ xinh đẹp thì còn gì? Vì sao anh lại thích con bé ấy?"

Tuy Mộ Yến Thần nhắm mắt, nhưng hình bóng Lan Khê "nóng ruột nóng gan" vẫn cứ lờn vờn trong đầu, trong tim, trong mọi giác quan của anh. (ở đây là chỉ đáng về sốt ruột của Lan Khê đó)

Bên tai là những lời lải nhải, làm nhảm đáng ghét, anh rốt cuộc đã tới cực hạn.

Chậm rãi nâng lên đôi mắt, theo phản xạ phóng tầm mắt về phía cổng trường, lẳng lặng rơi vào hình bóng cô gái nhỏ đang cô chà xát hai tay vào nhau, toàn bộ tâm trí như ngưng tụ trên người cô gái.

Trong nháy mắt, anh liền nhớ tới một chuyện.

Anh chưa bao giờ cho cô một lời cam kết, chưa chân thành nhìn vào mắt cô mà nói: "Lan Khê, cho dù bị toàn thế giới vứt bỏ, em cũng đừng sợ nhé. Hãy yên tâm ở lại bên anh, em là người duy nhất anh cần, anh nhất định sẽ không để em chịu nửa điểm tổn thương".

Câu cam kết đơn giản như thế, anh vẫn còn chưa nói đấy.

. Tuy nhiên, cuối cùng anh vẫn không thể thực hiện.

Sự thật trước mắt như một mũi dao đâm xuyên vào óc anh, kêu dậy lí trí của anh, bắt nó phải chấp nhận hiện thực đau đớn. Dạy anh trở nên căng đau, chua xót, như từng cơn thủy triều ủa đến, vây đặc trong cổ họng, khiến nó hít thở chẳng thông.

Anh lại nhớ cái đêm hôm qua..

Đêm giáng sinh an lành trong ngôi nhà, anh ôm cô từ phía , vừa gọi tên cô vừa nói yêu cô. Cô nép vào lòng anh, nở nụ cười ngọt ngào, giao hoạt đem nước cam trét đầy lên người anh. Hai người trao nhau những nụ hôn nồng.

Nhan Mục Nhiễm tự lẩm bẩm như kẻ điên một hồi, cuối cùng đành cầm mồm lại, ánh mắt hận thù nhìn vào thân hình đang đứng trong gió lạnh. Hai giờ sau, bóng dáng ấy xoay người, hướng về cổng trường, nấn nĩ bác bảo vệ mở cho vào. Cách cánh cửa sổ, bác bảo vệ chau mày đứng lên, nói luôn tuôn một lúc lâu, dường như đang giáo huấn cô gái. Vài phút sau, bác bảo vệ nói xong, mới mặc áo khoác, ra ngoài mở cổng cho cô.

"Cuộc vui" đã đến hồi tàn.

Nhan Mục Nhiễm nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, trong mắt ánh lên tia ngoan độc, nhanh chóng rút chiếc nhẫn, thấp giọng nói: "Được rồi! Chúng ta có thể đi —— Con bé đã vào rồi."

Hơi thở của người đàn ông bên cạnh trầm tĩnh như nước, Nhan Mục Nhiễm nhìn chăm chú vào động tác khởi động xe của Mộ Yến Thần, khóe miệng cười lộ lên, tiến tới thì thầm: "Thì ra cũng chỉ có hai giờ, con bé ấy chỉ chịu chờ anh trong hai giờ. Mộ Yến Thần, anh không cần đau lòng như thế, bởi vì, vừa nãy anh có bao nhiêu khó chịu, em ngồi bên cạnh cũng không nhẹ hơn phần nào."

Anh yêu Lan Khê, đau lòng vì cô bé bao nhiêu thì Nhan Mục Nhiễm cũng yêu anh, đau lòng tựa như anh bấy nhiêu.

Gương mặt lạnh giá của Mộ Yến Thần liền tối xuống, động tác tay nhanh chóng dừng lại, môi mỏng mím mạnh, ánh mắt bén nhọn chiếu thẳng vào mặt cô ta.

Nhan Mục Nhiễm rung mình, tựa như cơn gió độc len lỏi vào thân!

"Có ý tứ gì?" Mộ Yến Thần u lãnh hỏi.

Nhan Mục Nhiễm nhất thời cứng họng! !

Khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, tay siết mạnh túi xách, run giọng nói: "Đương nhiên là có ý tứ!"

"Mộ Yến Thần, em nhất định sẽ tuân thủ cam kết của mình, không đem chuyện hai người đi rêu rao khắp nơi. Nhưng anh hãy nhớ một điều —— Anh phải nhớ!" Đôi mắt ngập tràn những giọt lệ buồn, cả người cô ta phát run, "Về sau, không chỉ riêng mình Nhan Mục Nhiễm, mà có rất nhiều người sẽ phát hiện ra điều kinh khủng này, hai anh em ở cạnh nhau, đây chính là một tội ác khó dung! Đời này, không phải anh, thì em sẽ không lấy chồng, sẽ luôn mở to mắt, xem anh rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh để che chở cho con bé ấy!" (bà này bệnh quá =.=)

Âm thanh náo nê, phá nát màn đêm, gây nên cơn chấn động nhỏ.

Mộ Yến Thần môi mím chặt thu hồi âm mắt, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Xéo đi."

Ổ khóa mở ra cùng với lệnh đuổi khách của anh.

Lúc này, vừa qua nửa đêm, đường phố vắng tanh vắng ngắt, bị đuổi thẳng xuống xe, Nhan Mục Nhiễm vừa nhục nhã vừa cảm thấy cay đắng, tức giận nói thẳng: "Thật ra chính anh mới phải là người hiểu rõ hơn em! Một con bé 17 tuổi thì đã biết hết mùi đời sao? Đã có thể chịu trách nhiệm cho những việc mình làm chưa? Vào lứa tuổi này, con bé bị anh giam cầm bên người, rồi khi 20 tuổi, 25 tuổi. . . thì sẽ ra sao? Nếu không có anh, ai dám bảo con bé sẽ không gặp được một tình yêu tốt đẹp lại không trái với lẽ thường? Con bé có dám sống lên lút bên anh cả đời không, không kết hôn, không sinh con, sống như một con chuột nhắt, lúc nào cũng phải ẩn mình trong bóng tối?"

Tay anh nắm chặt tay cầm cửa xe, gần từng chữ: "Cô muốn tự mình xuống hay là để tôi kéo xuống?"

Giọt lệ nóng bỏng lăn xuống má, Nhan Mục Nhiễm hoàn toàn phát điên, cái gì là lí với chả trí, đều bị cô ta vứt sạch.

Cô ta nhìn lom lom vào gò má sắc lạnh của anh, nén lệ, sâu kín nói: "Thân thể của bác Mộ không tốt. Nếu như vì chuyện của hai người mà xảy ra điều bất trắc cho sức khỏe, hai người có thể sống an nhàn, hạnh phúc được không? Còn mẹ của anh nữa —— sẽ ra sao khi bà biết anh qua lại với con gái của tình địch của mình, và lại hai người còn là anh em ruột. Anh nói bà có thể phát điên không?"

“Àm” một tiếng, cánh cửa một bên bị đẩy ra, làn khí buốt lập tức vọt vào.

Nhan Mục Nhiễm lạnh run cả người!

Cô ta còn chưa kịp phản ứng thì Mộ Yến Thần đã bước xuống xe. Trong bụng quặn đau, cô ta tự biết, mình phải tự xuống, không thể để anh thô bạo kéo xuống được. Cô ta cắn răng mở cửa xe, đi xuống, vẫn không quên bỏ lại chiếc nhẫn vào khe hẹp giữa hai chiếc ghế.

"Không cần anh đuổi " Cô ta nghiêng đầu nhìn, cười rơi lệ, "Tự em đi."

"Mộ Yến Thần, anh bây giờ rất hận em, phải hay không?"

Sương lạnh chậm rãi rơi xuống, Mộ Yến Thần ra ngoài mới biết, thì ra sương đêm lại dày đặc đến vậy, chỉ đứng vài phút đã rét đến tận xương, cứng đến cứng người. Anh đứng đưa lưng về phía cô ta, một lát sau mới lên tiếng.

"Nhan tiểu thư, cô suy nghĩ nhiều rồi." Đôi môi mỏng phất ra âm thanh lạnh như khí trời..

Hận cô ta ư? Trước tiên anh phải có tình cảm với cô ta đã.

Cho dù hôm nay, anh phải gánh chịu bao nhiêu đau đớn cùng tội ác tất cả những thứ ấy đều không khiến anh hận cô ta, bởi vì. . .anh không đặt cô ta vào mắt.

Những thứ hôm nay chỉ là một phần nhân quả mà anh phải gánh.

Lựa chọn cùng Lan Khê ở chung một chỗ, đương nhiên phải biết chấp nhận trả những giá vô cùng lớn, thậm chí. . .ngiệt ngã.

Trong nháy mắt, gương mặt Nhan Mục Nhiễm trắng không còn hột máu, ánh mắt kịch liệt run rẩy, ánh lên những tia hồng đau nhức.

Cô ta là người thông minh, đương nhiên hiểu lời anh nói

"Mộ Yến Thần." Cô ta nhìn không được run giọng gọi tên anh. Cô ta dùng lời lẽ cay độc kích thích anh, nhưng chỉ một chớp mắt, anh lại có thể hoàn toàn tỉnh táo. Năng lực chịu đựng của người đàn ông này, đã vượt qua mức cô ta có thể tưởng tượng.

Ưu nhã xoay người, Mộ Yến Thần cúi đầu mở cửa xe, trầm giọng nói: "Đi lên đi, tôi tiễn cô về nhà."

Những lời cô ta nói, tuy sốc óc nhưng lại đúng .

Bởi vì quá đúng, nên anh buộc mình phải tỉnh táo, tập đối mặt với sóng to gió dữ. Cần phải tỉnh táo —— để sau này dù bị ép đến đường cùng, anh vẫn có thể gồng mình, mò tìm tia hi vọng trong con đường mang tên “Tuyệt lộ”.

Nhất định phải như thế.

Một đêm tình mê loạn lại khó khống chế. Càng gần cuối, Mộ Yến Thần càng hưng phấn tiến sâu vào Lan Khê, mỗi cú nhấn người của anh tựa như đâm thủng cả linh hồn và thể xác của cô. Cả người Lan Khê ướt sũng mồ hôi, thét lên muốn tránh lại bị cánh tay anh kéo trở về. Anh kim hãm cô dưới thân mình, kịch liệt chiếm giữ.

Anh thì thầm, dụ dỗ những lời yêu thương bên tai cô, hôn khắp người cô, không cho bất tỉnh. Lan Khê nức nở, ôm chặt cổ anh.

Thời điểm kết thúc, cả người Lan Khê như bị vớt ra từ hồ nước, làn da đỏ hồng nổi bật những dấu tay xanh tím.

Mộ Yến Thần âu yếm nơi gò má của cô, ngậm sợi tóc ướt nhẹp mồ hôi của cô vào miệng.

Nhiệt độ thân thể cô vẫn rất cao, sờ vào như muốn bỏng tay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Lòng dạ thâm sâu

"Đừng ngủ. Đi tắm xong hãy ngủ." Mộ Yến Thần dịu dàng dụ dỗ Lan Khê, thấp giọng ní non bên tai cô, "Lan Khê."

Hàng mi dài ướt nhẹp mồ hôi, theo bản năng, Lan Khê vẫn không muốn buông anh ra. Hai tay vẫn vòng quanh cổ anh, mơ mơ màng màng lúc lâu mới hơi tỉnh táo lại.

Khuôn mặt nóng rang, bờ môi đỏ tươi có chút sưng đỏ. Mộ Yến Thần cúi đầu cắn cắn vào cánh môi ấy, giọng trầm khàn: "Dậy được không. Hay để anh đưa em vào."

Anh lấy chăn bọc kín người cô lại, đưa tay chạm vào vầng trán nhỏ, vẫn nóng hổi.

Mộ Yến Thần nhíu chặt mi tâm, thầm tính toán, đợi Lan Khê tắm xong, sẽ cho cô uống một cử thuốc, nếu ngủ hai giờ mà vẫn không hạ sốt, thì dù cô có cự tuyệt thế nào, anh vẫn cưỡng chế, bắt buộc cô nhập viện.

Dưới lòng bàn tay là nhiệt độ nóng đến bỏng người, Mộ Yến Thần nâng người cô dậy, dùng trán mình chống đỡ trán cô, nhắm chặt mắt, cảm nhận nỗi đau nhức trong trái tim.

Nếu không là tình yêu, chắc chắn anh sẽ không biết nỗi đau lại có thể ti lệ thuận với tình yêu, yêu càng nhiều, càng đau nhói.

Nhìn cô vật vã chống lại cơn bệnh, trái tim anh như thắt chặt. Dù chỉ đơn giản là một cơn cảm mạo, nhưng anh vẫn không muốn nó xâm chiếm thân thể cô.

Dù trong lòng cô chỉ có tí thống khổ và uất ức nhưng nỗi đau ấy lại được phóng đại dưới đáy lòng anh.

Anh không muốn cô phải chịu nửa điểm khổ sở.

Giọng nói trầm khàn, êm dịu, Mộ Yến Thần cẩn thận đỡ Lan Khê vào phòng tắm. Cô nhất quyết không cho anh tắm giúp mình, nên chốc chốc anh lại tiến vào xem xét tình hình. Lần cuối cùng anh vào, thì toàn thân Lan Khê chìm trong bọt xà phòng, hai mắt lim dim như sắp ngủ, anh cau mày đi tới, giúp rửa sạch người rồi lấy khăn lông lau khô cho cô, sau đó ôm cô về giường.

"Cốc cốc cốc"

Mộ Yến Thần vừa cho Lan Khê uống thuốc xong thì bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Thân thể cao ngất bỗng chốc khựng lại.

Con người sâu thẳm bắn ra những tia sáng trắng, trong nháy mắt, đầu óc anh lảng lạng khoanh vùng tất cả những người có khả năng biết được địa chỉ cụ thể nhà mình, nhưng không dám đưa ra suy đoán bừa. Anh điều chỉnh mấy điều hòa tăng thêm vài độ, đắp chăn cẩn thận cho cô, hôn lên trán cô nụ hôn an ủi.

Thật may, cô không bị đánh thức.

Chỉnh lại áo choàng tắm trên người, Mộ Yến Thần chậm rãi đứng dậy, trầm tĩnh hướng đến cánh cửa.

Ngoài cửa, sắc mặt Mạc Như Khanh hơi tím tái, giờ tay nhìn chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, do dự có nên gõ tiếp hay không.

Một lát sau, bà quyết định không thể đi một chuyến uống công vô ích, tiếp tục giờ tay định gõ cửa. Nhưng bàn tay còn chưa chạm vào thì cánh cửa đã mở ra, gương mặt của Mộ Yến Thần dần xuất hiện.

Mạc Như Khanh tròn to hai mắt.

"Yến Thần, con." Bà chợt im bật, không biết nên nói những gì. Cảnh tượng trước mắt khiến bà khiếp sợ, nhưng tạm thời chưa tìm được điểm sơ hở để chất vấn.

"Hôm nay con không đi làm à? Vì sao lại ở nhà? !" Cuối cùng cũng tìm ra điểm chất vấn.

Ánh mắt thâm thúy của Mộ Yến Thần nhìn bà một hồi lâu, rồi ưu nhã xoay người vào nhà, rót một ly nước nóng, lên tiếng nhắc nhở: ". Mẹ đóng cửa lại đi."

Hơi thở của Mạc Như Khanh vẫn có chút dồn dập, lưng thung bước vào nhà.

Ánh mắt dừng rất lâu trên tủ giày, trên đấy có hai đôi dép của con gái, kích thước khá nhỏ.

Nổi kinh hoàng lan dần trong tim, huyện thái dương hai bên nảy liên hồi, miệng Mạc Như Khanh khô đắng nhưng vẫn cố nhoẻn cười, nửa đùa nửa thật: "Mẹ vẫn thắc mắc lý do con không chịu về nhà, thì ra là ở nơi này chơi trò Kim ốc tàng kiều. Thế nào, mẹ tới không đúng lúc à? Mục Nhiễm đâu rồi?"

Ánh mắt Mộ Yến Thần vẫn trầm tĩnh như nước, điềm nhiên đưa lưng về phía bà, nhấp một ngụm nước.

—— Thật sự rất kì quái. Mạc Như Khanh lần đầu tới nhà anh, lại cố tình chọn thời gian mà đáng nhẽ anh phải ở công ty, biết rõ là thế nhưng vẫn cố tình xuất hiện tại đây.

Mạc Như Khanh thấy anh không lên tiếng, sắc mặt tím tái tựa gan heo, cố gắng đè ép cơn nhợn nhạo trong lòng, chậm chạp đi đến, bình thản hỏi: "Mục Nhiễm đâu?"

"Cô ta không ở đây."

Hàng mi dày đậm rũ xuống, anh cúi người, lấy ly khác rót nước đưa cho bà.

Mạc Như Khanh sững sờ nhìn con trai, ngập ngừng nhận ly nước.

"Yến Thần, con còn chưa trả lời mẹ, vì sao hôm nay không đi làm?" Bà nở nụ cười hiền từ, tựa người mẹ hiền lo lắng, quan tâm đến cuộc sống thường ngày của con trai.

Mộ Yến Thần ngồi xuống ghế, ngược mắt hỏi: "Mẹ thì sao?"

Mạc Như Khanh ngẩn ra.

"Vì sao lại đột nhiên tới nơi này?" Cả người anh tản ra luồng khí lạnh, ánh mắt chiếu thẳng vào bà, gằn giọng hỏi.

Mạc Như Khanh cứng người trong nửa giây, lát sau chậm rãi nói: "Cũng không có gì, mẹ vừa nhận được điện thoại của cô chủ nhiệm lớp Lan Khê, nói con bé ngã bệnh, mời phụ huynh đến trường xem xét, nên mẹ tiện đường ghé qua nhà con luôn. Con xem, nơi này bạn gái con đã ra vào mồn dép, chẳng lẽ mẹ không thể tới?"

Không đúng.

Mộ Yến Thần trầm mặc suy nghĩ, cô chủ nhiệm của Lan Khê không thể nói như vậy. Chắc chắn cô ta đã kể lại việc Lan Khê được anh trai đưa đi, nhưng không biết hai người đã đi đâu.

Vì thế, Mạc Như Khanh mới xuất hiện tại nơi này.

"Mẹ tìm Lan Khê?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Mạc Như Khanh bình tĩnh nhìn sâu vào mắt anh, đáy mắt anh vô cùng trầm ổn. Dựa vào đấy, bà chỉ có thể suy ra hai khả năng. Khả năng đầu tiên là bà hoàn toàn hiểu lầm, Mộ Yến Thần cùng Lan Khê chả có điều gì mờ ám, cho nên con trai mới thẳng thắn hỏi ra câu đấy. Còn khả năng thứ hai. . . là con trai căn bản đã bất chấp mọi thứ, tính cùng bà "cá chết lười rách".

Vừa nghĩ đến khả năng thứ hai, toàn thân Mạc Như Khanh liền xuất mồ hôi lạnh!

Bóp chặt ly nước, Mạc Như Khanh ngẩng đầu, cố duy trì nụ cười gượng gạo: "Mẹ ngồi một tí sẽ đến trường học tìm con bé sau"

Mộ Yến Thần khẽ vượt cái ly, trầm giọng mở miệng: "Lan Khê đang."

"Đủ rồi!" Mạc Như Khanh đột nhiên nổi đóa, đặt mạnh cái ly xuống mặt bàn, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, khàn giọng hét: "Mẹ không tìm con bé ấy, tìm nó làm gì! Mẹ chỉ tới thăm con, con không cần nói thêm điều gì nữa, ngậm chặt miệng ẹ!"

Bà điên rồi.

Sấp bị tức điên rồi.

Mỗi lần con trai bà lộ ra biểu tình ấy, có nghĩa là đã đi đến quyết định cuối cùng. Dù bà có tốn bao nhiêu nước bọt, anh cũng không bao giờ lung lay. Bà là mẹ, nhưng vẫn chào thua trước sự cố chấp của con trai!

"Được rồi, mẹ ngồi đủ rồi" Khuôn mặt Mạc Như Khanh trắng bệch, ánh mắt u tối, rung giọng nói, "Con không thích thì mẹ lập tức đi về. Nhưng hãy nhớ, con đã già đầu rồi, phải biết cư xử đúng chừng mực, đừng làm việc gì khiến ba mẹ lo lắng."

Dứt lời, bà đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Mẹ." Mộ Yến Thần ngồi trên ghế, khẽ gọi một tiếng.

Hàng chân mày của Mạc Như Khanh chau chặt lại, bị tiếng kêu của anh ép đến khó thở. Vốn bà đã mang xong giày, nhưng vẫn bước ngược trở lại phòng, mặc kệ bản thân có làm dơ phòng hay không. Mạc Như Khanh gắt gao nhìn chăm chăm vào con trai, tơ máu giăng đầy trong đáy mắt.

"Có phải con từng hoài nghi bản thân không phải là con trai của Mộ Minh Thăng?"

Mộ Yến Thần nhú chặt mi tâm.

"Yến Thần, mẹ cho con biết ——" Mạc Như Khanh lấy tay đè lại vai anh, ngăn cản anh đứng dậy, cố nén nỗi đau nhức, gằn lại những giọt nước mắt, mở miệng nói, "Con hoài nghi thì cứ đi xét nghiệm DNA, muốn đi xét nghiệm với mẹ cũng chẳng sao. Mẹ chỉ muốn nhắc lại một lần cuối, Mộ Minh Thăng là người đàn ông duy nhất mẹ yêu. Mẹ đã chờ ông ta ròng rã suốt mấy thập niên, trong khoảng thời gian ấy, mẹ của con trong sạch từ thể xác lẫn tâm hồn!"

Bà gần như hét toáng lên, phá vỡ sự yên tĩnh của căn nhà.

Khép chặt hai mắt, Mộ Yến Thần cảm thấy bản thân đã gây ra tội ác. Trước đây, anh từng đi xét nghiệm DNA, dù với lý do gì, nhưng kết quả vẫn là gián tiếp xúc phạm đến nhân phẩm của mẹ mình.

Mộ yến Thần thở dài một hơi, đứng dậy, kéo đầu bà tựa vào vai mình, tay vỗ nhẹ lưng bà: "Được rồi, con hiểu rồi. Mẹ, cho con xin lỗi."

Mạc Như Khanh tựa vào vai con trai, lặng lẽ rơi lệ. Sau một lúc thì lấy lại tinh tảo, thẳng người lau đi nước mắt, từ tốn nói: "Mẹ không yếu ớt như vậy đâu. Tính mẹ không muốn giải thích nhiều, nhưng con cứ hoài nghi nên mẹ phải nói thẳng, cũng là muốn nhắc nhở cho con, nên biết phân biệt đúng sai, chuyện gì nên làm và không nên làm".

Mạc Như Khanh vẫn không quên mục đích khi tới đây, câu nói cuối cùng hàm chứa ý từ gì? Hai mẹ con đều là những người thông minh, đương nhiên ai cũng hiểu.

Đôi mắt Mộ Yến Thần dần tối xuống, hiện lên vô số tia rét lạnh cùng khát máu.

Anh chợt hiểu mình vẫn chưa phải là đối thủ của Mạc Như Khanh. Không hổ danh gừng càng già càng cay.

Một người đàn bà vô cùng thông minh, từ khi vừa bắt đầu đã phát hiện ra ý tứ của anh, biết anh muốn thẳng thắn ngã bài liền tuôn ra một tràng lời nói, mục đích chính là muốn ra đòn phủ đầu.

Cái gì là máu mủ, cái gì là xét nghiệm DNA. . .tất cả đều là sự ngụy trang của bà. Trước tiên cứ khiến anh cảm thấy có lỗi, về sau bà có nói gì, yêu cầu điều gì, anh chỉ có thể thừa nhận, không thể phản bác.

Tựa như hiện tại.

Anh làm sao có thể mở miệng nói ra chuyện của Lan Khê?

Dù anh tình nguyện “cá chết lưới rách” nhưng Mạc Như Khanh lại không cho anh nửa phần cơ hội .

. Lòng dạ thật thâm sâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tia sáng lẳng đọng dưới đáy mắt, Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn Mạc Như Khanh, tròng khí lạnh như muốn đóng băng cả ngôi nhà.

Mạc Như Khanh từ tốn lau khô nước mắt, ánh mắt trầm tĩnh như nước: "Thôi! Con nghỉ ngơi đi, mẹ về."

Dứt lời, bà liền ngoảnh mặt, thẳng bước ra ngoài. Tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên, hai mắt đỏ ửng lại hơi xốn, bà cúi người lấy tay xoa mắt, bất chợt quét nhìn phía trong phòng ngủ, mơ hồ thấy được một dáng người trôi lên giữa chiếc giường, thân hình tuy nhỏ nhắn nhưng rất rõ ràng. Tờ máu đau nhức tấn công vào hai bên hốc mắt, Mạc Như Khanh cố kìm nén nhịp tim đập loạn trong lồng ngực, siết chặt túi xách, tiếp tục hướng đi.

"Nếu mẹ định tới trường tìm con bé ——" Âm thanh từ tính vang lên, lộ ra tia u lãnh.

"Vậy thì không cần thiết."

Mộ Yến Thần đứng sau lưng bà, cổ ý nhấn rõ từng chữ.

Bàn tay đang nắm khóa cửa run lên bần bật, cổ vùi lấp con sóng cuộn trào dưới đáy lòng.

Mạc Như Khanh hít một hơi thật sâu rồi ngoái đầu nhìn lại, hai khóe miệng kéo giãn ra: "Như vậy sao được? Con có biết giáo viên của con bé gọi mẹ là gì không? Là Mộ phu nhân đấy, cho nên dù chỉ là trên danh nghĩa nhưng đời này, mẹ và con bé vẫn có duyên làm mẹ con!"

Ánh mắt liên tục lóe lên, về mặt Mạc Như Khanh biến chuyển nhu hòa, giọng nói dịu dàng: "Suy cho cùng mẹ vẫn còn nhiều thiếu sót, sau khi gả cho Mộ Minh Thăng thì có chút lơ là với hai con, đặc biệt với Lan Khê. Cho nên sau này, mẹ sẽ cố bù đắp, cố quan tâm săn sóc cho nó. Còn con cứ lo tập trung vào việc của công ty, thỉnh thoảng ở trong nhà thăm hỏi đến em nó. Chỉ là... khi ở bên ngoài, nhớ nên cẩn thận, tránh những điều tiếng không hay."

Mộ gia ở thành C, được coi như là một gia tộc danh giá, nhiệm vụ của con cháu trong nhà là phát triển cơ nghiệp từ bao đời và tuyệt đối không được bôi tro trét trấu lên mặt mũi gia tộc.

Tránh những điều tiếng không hay.

Mộ Yến Thần nghe được trọng tâm trong lời bà nói, mi tâm khẽ co rút lại!

Anh nhớ những lời này bà đã từng nói qua.

Ngôi nhà xa hoa, tráng lệ kia đã hoàn toàn bị hoen ố bởi mùi vị của sự căm hận. Đêm đầu tiên, anh điên cuồng chiếm đoạt cô ngay tại địa phương ấy. Những chuyện không nên làm cũng đã làm sạch sẽ, đâu còn gì để phải nghĩ ngợi?

Mọi chuyện từ khắp nơi đổ nhào vào, đều tụ lại tại một điểm mấu chốt – là anh không được phép đụng đến cô.

Ánh mắt rũ xuống, Mộ yến Thần không nói nữa, im lặng ngồi bất động trên ghế.

Mạc Như Khanh nói xong cũng nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài, không cho anh cơ hội mở miệng. Bên ngoài con gió lạnh tấp vào mặt, Mạc Như Khanh cảm thấy nhức đầu, tay bóp chặt trán, cố xóa đi bóng dáng vừa rồi trong phòng ngủ.

—— Cô chủ nhiệm kia kể lại với bà rằng Mộ Yến Thần đã đưa Lan Khê đi. Anh trai dẫn em gái về nhà nghỉ ngơi, việc này cũng chẳng có gì đáng nói! Chỉ là cô nam quả nữ sống chung một phòng, Mạc Như Khanh không không chế được mà nhớ lại một đêm kia, lúc ấy ánh mắt Mộ Yến Thần nhìn Lan Khê vô cùng dịu dàng, còn khẽ cắn vào đôi môi của con bé. Đây không phải là việc mà hai anh em ruột thịt được làm!

Ngồi vào trong xe, Mạc Như Khanh phân phó tài xế lái xe về nhà họ Mộ.

Bà uể oải dựa lưng vào thành ghế, ngón tay xoa nhẹ mi tâm, đầu đau như bị búa bổ. Bà nhắm mắt, trong đầu bất giác nhớ lại những chuyện của hơn hai mươi năm trước. Khi đó, bà dẫn theo Mộ yến Thần chỉ được vài tuổi tiến vào nhà họ Mộ, nhưng chưa xót thay, dù bà và Mộ Minh Thăng đã có con trai, nhưng hai người lớn trong nhà vẫn nhất quyết không chấp nhận cho bà vào cửa, còn suýt nữa đánh chết hai mẹ con bà!

Sau đó. vì bất đắc dĩ bà phải để con trai một mình ở nước ngoài. Vào ngày thành hôn của Mộ Minh Thăng, bà trợ trợ trốn trong một góc, trợ mắt nhìn người đàn ông mình yêu kết lương duyên với người phụ nữ khác.

Bà biết mọi chuyện đã là quá khứ, không nên so đo làm chi nữa.

Nhưng mà hơn hai mươi năm sau, bà lại gặp Lan Khê, khuôn mặt con bé thấp thoáng đường nét của người phụ nữ kia. Rồi đứa con trai ruột thịt của mình lại hết lòng yêu thương con bé ấy, bảo vệ, săn sóc từng chút từng chút một!

Loại tâm tình này, dù là “bất can công phổ” cũng không thể hóa giải.

Móng tay sắc nhọn đâm mạnh vào mi tâm, cho tới khi con đau truyền tới, Mạc Như Khanh mới tỉnh hồn, mở ra đôi mắt đỏ ngầu, con ngươi rét lạnh phóng thẳng ra ngoài cửa sổ!

Màn đêm dần buông xuống, ngọn đèn màu vàng bao phủ cả căn nhà trong lớp ánh sáng dịu dịu và ấm áp, lúc này, Lan Khê mới dần hạ sốt.

Mộ Yến Thần cẩn thận dịch chân giúp cô, đem khăn lông vào phòng vệ sinh giặt rửa. Mới vừa bước vào phòng, đã nghe bên ngoài có tiếng động sột soạt, anh chau mày, đem khăn lông để qua một bên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ không mở đèn, chỉ thấy chập chờn một bóng hình nhỏ bé đang đứng dựa tay trước cửa, hai mắt cô lim dim, dường như chưa

được tỉnh táo lắm. Bước chân cũng chập choạng, tay vịn tường, khắp khiêng đi từng bước, hình như đang tìm kiếm thứ gì.

Trái tim Mộ Yến Thần đột nhiên đau thắt lại!

Ngừng thở, giọng nói trầm khàn vang lên: "Anh ở chỗ này". Anh đi tới, nắm lấy tay cô, dẫn dắt nó vòng quanh cổ. Tiếp sau canh củi đầu, nhìn sâu vào hai mắt cô, hàng mi dài cong véo vẫn còn ướt nhẹp hơi nước, con ngươi màu đen trong vắt, sáng tựa sao. Anh mút nhẹ làn môi cô, để cô chân thật cảm nhận được sự tồn tại của anh, rồi nhấc bổng cô lên, bế cô vào lại phòng.

Mấy giờ qua, anh như ngồi trên đồng lửa nóng, cứ hai mươi phút lại kiểm tra nhiệt kế một lần, lặp lại đều đặn. Có thời điểm cô sốt tới 40 độ, anh hoảng hốt, vội mặc quần áo chuẩn bị đưa cô đến bệnh viện, nhưng khi quay lại, thì cô đã dần dần hạ sốt.

Mộ Yến Thần đặt Lan Khê nằm ngang xuống. Hai cánh tay cô vẫn vòng chặt cổ anh, tựa như chú gấu Kolla bám chặt trên người anh. Cô mặc áo ngủ, khi hai cánh tay giờ lên thì ông tay áo bị trượt xuống, lộ ra da thịt bên ngoài không khí, anh sợ cô lạnh, nhẹ giọng dụ dỗ cô đặt tay xuống, nhưng cô vẫn cố chấp ôm chặt anh.

Vừa tỉnh lại, nên giọng điệu Lan Khê khàn hơn bình thường, nhưng trong bóng đêm lại mang theo sự quyết rũ khó cưỡng. Mộ yến Thần thấy cô dựa dẫm vào mình, thân thể nóng bỏng lại dựa sát vào người anh, trái tim anh liền mềm nhũn, hận không thể hái sao trên trời xuống tặng cho cô, chỉ cần điều cô muốn anh đều gắng sức thực hiện. Anh ôm chặt hông cô, nghiêng người cùng cô nằm trong chăn. Lan Khê co người nằm yên trong ngực anh. Mộ Yến Thần thận trọng điều chỉnh lực tay để không khiến cô khó chịu, anh triển miên rải những nụ hôn vụn vặt trên khuôn mặt cô, bắt đầu từ cái trán còn hơi ẩm ướt, chuyển đến mi tâm... dần dần rơi xuống cánh môi anh đào.

"Lan Khê, " Anh dịu dàng gọi tên cô, những ngón tay vùi sâu vào mái tóc dài, hôn tai của cô, ". Sau này không được bị bệnh nữa."

Giọng nói anh càng lúc càng trầm đục.

Rõ ràng là ngữ điệu ra lệnh, nhưng rơi vào tai Lan Khê lại ẩn chứa sự năn nỉ.

Bởi vì anh chưa từng trải qua cảm giác một người bệnh nhưng hai người đau, anh không muốn trải qua tình cảnh bản thân bất lực nhìn cô chịu đau đớn.

Trước kia, Mộ Yến Thần cảm thấy sinh, lão, bệnh, tử là những chuyện bình thường của đời người, chẳng có gì đáng sợ. Nhưng từ khi quen cô, anh bắt đầu lo được lo mất, chỉ một trận cảm mạo cũng đủ dọa anh hoảng.

.

Màng nhĩ của Lan Khê vẫn còn hơi ơ ơ, không nghe rõ từng lời anh nói, nhưng vẫn nghe ra ngữ điệu bá đạo quen thuộc của anh. Trong lòng bỗng nhiên chua xót, tủi thân, nhắm mắt nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua – khi cô một mình chờ anh trong giá rét. Còn có... chiếc nhẫn bí ẩn trong xe... cô chưa biết đã ném đi đâu rồi. Lan Khê cắn môi, ôm anh càng chặt hơn, tựa như anh là của mình, không ai có thể cướp đi được.

Cô cũng không nhường cho ai cả.

Lan Khê chậm rãi mở mắt, ngay lập tức màu trắng của chiếc áo sơ mi in vào mắt cô.

"Anh định đi ra ngoài hả?" Cô yếu ớt hỏi anh.

Câu hỏi kéo Mộ Yến Thần về thực tại, môi mỏng mon tron vành tai cô: "Không có. Vừa rồi định đưa em tới bệnh viện, nhưng may mắn là em đã hạ sốt."

Lan Khê nhẹ nhàng nghiêng đầu qua, ngửi mùi hương nam tính trên tóc anh, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, áp sát vào cằm cổ anh: "Mấy giờ rồi?"

Cảm giác tê ngứa lan khắp toàn thân, trong lòng Mộ Yến Thần hóa thành dòng nước ngọt, giọng nói khàn khàn êm ái: "Chưa tới bảy giờ. Muốn ăn gì nào, anh nấu cho em".

"Muốn ăn anh được không." Cô oa oa nói xong, rồi dùng hàm răng nhọn cắn phập theo chiếc gáy hình vòng cung của anh.

Sự tê dại càng sâu, biến chuyển càng kịch liệt.

Cả người Mộ Yến Thần thấm ra lớp mồ hôi mỏng, cả người nóng ran, bàn tay to chế trụ gáy cô, nhẹ nhàng tách ra hàm răng đang tấn công gáy mình. Ánh mắt anh nóng rực nhìn lom lom vào hai cánh môi đỏ tươi, cúi người mút thật mạnh đôi môi vừa đáng yêu vừa đáng ghét đấy.

Anh không dám hành động quá kịch liệt, chỉ cạy mở kẽ răng rồi cắn mút chiếc lưỡi thơm tho, hút sạch hương vị trong miệng cô, rất ngọt ngào.

"Em vẫn còn mệt." Âm thanh tràn ra từ hai đôi môi.

Cách cái chân dày, điện thoại trong túi anh đột ngột đổ chuông.

Lúc này, Mộ Yến Thần làm gì còn tâm tình nghe điện thoại, tiếp tục ôm lấy cô, chờ tiếng chuông ngừng reo, lại không nghĩ người bên kia thật kiên trì, quấy phá anh liên tiếp mấy lần.

Ánh mắt Mộ Yến Thần lóe lên tia sáng lạnh, thật chẳng muốn để ý đến chuyện gì ngoài người con gái trong ngực mình.

Lan Khê thừa dịp đang nói chuyện, bàn tay nhỏ bé mò xuống dưới, lần tìm hồi lâu, thậm chí còn đụng phải thứ không nên đụng. Cô cắn môi, chớp chớp hai mắt ngây thơ, ý bảo anh cứ tiếp tục nói chuyện, bàn tay vẫn cố chấp thực hiện ý đồ.

Chiếc điện thoại đang đổ chuông nằm gọn trong lòng bàn tay cô.

"Em có thể nhận không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn anh, đôi mắt ánh lên tia lém lỉnh cùng chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Triền miên dịu dàng

"Em có thể nhận không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn anh, đôi mắt ánh lên tia lém lỉnh cùng chờ mong..

Trong lòng Mộ Yến Thần tràn đầy rung động, cúi đầu cắn cắn cánh môi cô, xem như là dịu dàng đồng ý.

Đem chiếc điện thoại giơ lên trước mặt, màn hình lóe ra tia sáng trong căn phòng đen tối, hiển thị ba chữ Nhiếp Minh Hiên. Trong nháy mắt, Lan Khê có chút chần chừ, cảm thấy thân thể Mộ Yến Thần giật rung lên. Nỗi sợ hãi qua đi, hai cánh tay mềm mại buộc chặt hông anh, không cho anh cử động, ánh mắt lộ ra tia khát vọng cực đoan. Cuối cùng, Mộ Yến Thần cũng chiều theo ý cô, không đứng dậy nữa. Anh hạ thân xuống, con người thâm thúy lộ ra tâm tình phức tạp, mấy giây sau, tay anh chậm rãi ôm lấy mặt cô, lại triền miên hôn xuống.

Ngón tay Lan Khê đã nhấn nút trả lời.

Thanh âm mang theo ý cười của Nhiếp Minh Hiên truyền tới: "Sáng mai, Lộ Diêu phải về nước, hôm trước tớ đã nói với cậu đấy, trong nhóm dự định cùng nhau làm buổi tiệc chia tay, bảo tớ gọi điện báo cậu. Sao cậu lâu bắt máy thế? Đang bận gì à?"

Lan Khê quay đầu, thanh âm ngọt ngào, êm ái: "Anh tìm anh hai của em hả?"

Nhiếp Minh Hiên hơi giật mình, suýt cho rằng mình gọi nhầm số, phải cẩn thận kiểm tra lại cuộc gọi, lần nữa đặt điện thoại bên lỗ tai, dịu dàng cười nói: "Em gái khỏe không."

Đang là ban ngày ban mặt, nhưng âm thanh mập mờ ở đầu dây bên kia khiến Nhiếp Minh Hiên rợn người.

Lan Khê mím môi, gương mặt trưng cầu ý kiến của Mộ Yến Thần. Ở khoảng cách gần như vậy, những gì Nhiếp Minh Hiên nói, Mộ Yến Thần đều nghe rõ, anh hạ tầm mắt, miệng chui vào cổ Lan Khê, hít thật sâu mùi hương thơm ngát từ cơ thể cô, cất giọng khàn khàn: "Nói với cậu ta, hôm nay anh bận rồi, nhờ cậu ta chuyển lời giúp anh, chúc Lộ Diêu lên đường bình an."

Lòng ngực Lan Khê dâng tràn hơi ấm, mím môi, vài giây sau mới trả lời Nhiếp Minh Hiên: "Anh em nói....sẽ đi, nhưng sẽ dẫn theo em."

Thân thể Mộ Yến Thần chợt cứng đờ.

Không đợi Nhiếp Minh Hiên nói chuyện, tay của anh đã chặn trên loa điện thoại, nghiêm mặt nhìn người con gái trong ngực, khất khe cất giọng dạy bảo: "Không được làm loạn. em còn chưa hết bệnh."

Lan Khê chớp mắt nhìn anh, cắn môi không lên tiếng, bộ dáng kia như muốn nói với anh, lời đã nói ra miệng, vô phương thu hồi.

Mộ Yến Thần không có biện pháp với cô.

Sau một hồi lâu, lửa giận trong mắt mới chậm rãi tiêu tán, anh cúi đầu hôn nhẹ môi cô một cái, coi như là ngậm cho phép. Lan Khê tiếp tục đem điện thoại dán vào tai, khoe miệng gương lên nụ cười chiến thắng, nói: "Vừa nãy em không nghe rõ, anh nói lại địa chỉ đi."

Cuộc điện thoại vừa xong, bóng đêm lại trở về sự yên lặng vốn có của nó, căn phòng mờ ảo vẫn vút hương cả phê lan tỏa, ánh đèn ngoài bàn công rọi chút ánh sáng le lói vào phòng. Một cô gái nào đấy, cả ngày vui mình nằm ngủ, hiện tại mắt mở to thao láo, buồn chán chọc phá người đàn ông bên cạnh.

Lần thứ ba, Mộ Yến Thần đem bàn tay làm loạn trong áo sơ mi của anh rút ra, nắm chặt bàn tay mềm mịn trong lòng bàn tay to lớn, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, môi mím chặt, khàn giọng cảnh cáo: "Đừng quậy nữa, bằng không lát nữa không có sức để đi, đêm nay anh vứt em một mình trên giường."

Móng tay Lan Khê gãi nhẹ lòng bàn tay anh, vùi mặt vào cánh tay anh, làm nũng: "Vậy bây giờ đi đi."

"Em phải nằm nghỉ một lúc nữa." Mộ Yến Thần nhẹ giọng dụ dỗ.

Lan Khê ngược lại biết nghe lời, thật ngoan ngoãn nằm chờ sức lực hồi phục, chỉ là cái tay vẫn không chịu thành thật, mò đến vòng hông tinh trắng của anh, cách lớp áo sơ mi, chậm rãi vuốt ve. Máy loại cơ bụng sáu múi gì đó, trước giờ cô chỉ nhìn thấy trên tivi, chưa được tận tay sờ thử, hôm nay mượn bệnh giả điên, tranh thủ làm loạn một hồi. Những bắp thịt dưới lớp áo căng tràn sức mạnh, khiến cô tò mò cứ muốn sờ mãi.

Mộ yến Thần rút cuộc xác định tinh thần cô nhóc đã khôi phục hoàn toàn, gương mặt tuần tú lộ ra nét mỉa mai, ngưng mắt nhìn cô gái trong ngực nở nụ cười giảo hoạt thích thú, tươi đẹp như ánh sáng mặt trời. Bàn tay anh không khách khí, đẩy ra lớp áo choàng tắm trên người Lan Khê, chạm vào làn da

mềm mịn trơn láng, khi cô hét lên tiếng kinh hãi thì anh bắt ngờ tấn công chiếc mông tròn đầy bên dưới.

Lan Khê kêu lên, bị tay anh bấm có tí đau, uất ức ép mặt vào ngực anh, rút cái tay đang giờ trò về.

Bên trong áo choàng là lớp da thịt trần, Mộ Yến Thần chỉ đụng hai cái đã khiến lửa dục đẩy lên trong cơ thể, anh không chịu nổi, thu tay, tiếp tục ôm cô, hôn nhẹ giải khát.

Chờ khi chuẩn bị xong mọi thứ đã là hai giờ sau, Lan Khê ra ngoài phòng khách liền thấy trên bàn đặt hai cái ly, nước chỉ voi đi một nửa, cô hơi thất vọng.

"Trong nhà có người đến hả anh?" Lan Khê hỏi anh.

Mộ Yến Thần đứng trước cửa đôi giày, đôi mắt sâu, âm ấm như hút cả màn đêm: "Nhanh lên em, sắp trễ giờ rồi."

Lan Khê chạy tới chỗ anh, đeo khăn choàng cổ rộng thùng thình, bị Mộ yến Thần kéo tới một góc, sửa sang lại cho cô. Sau khi lành bệnh được đi ra ngoài, trong lòng vừa vui vừa sợ, bất quá niềm vui lấn áp nỗi sợ, cô lui về sau một bước, ngược mặt nhìn anh, tia cười trong mắt nhuộm quãng ánh sáng vàng: "Anh hai, nhìn em có giống con sóc không? "

Cô bọc hai lớp áo bông, mùa đông những năm trước, chưa bao giờ cô mặc quần áo dày như vậy.

Thành C chìm trong những lớp tuyết đầu mùa, bộ âu phục đen bao sát thân hình cao ráo của Mộ yến Thần, anh thừ thà bước từ trong ra, đẹp như một bức tranh nghệ thuật, anh chăm chú nhìn đường, cẩn thận lái xe, khoe mắt thì thoáng liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh. Lan Khê ngồi trên xe, nghịch ngợm dậm dậm hai chân, đem lớp tuyết dính trên giày rảy xuống tầm thẳm dưới sàn xe. Thời điểm cô ngược mắt, bỗng nghe một âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng va chạm của kim loại.

Lan Khê ngây như phỗng, cô ôm lấy ngực, tiếng động phát ra từ cái túi nhỏ trên chiếc áo bông cô đang mặc

Túi.

Cái nhẫn ở trong đấy.

Xe vẫn chậm rãi chạy trên đường, cảm xúc Lan Khê có chút tụt hứng, ngón tay lạnh lẽo mở radio trong xe, chỉnh đến tần số mà cô quen thuộc. Khi giọng nói khôi hài vang lên, cô cũng miễn cưỡng cười theo, thâm nhủ, mọi thứ vẫn luôn tốt đẹp, toàn bộ đều là của cô, không hề voi đi tí nào.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Mộ Yến Thần quan sát thần sắc của cô, buông một tay từ trên vô lăng xuống, ừ ả bàn tay lạnh lẽo trong lòng bàn tay mình.

Lại một lần nữa chứng kiến cảnh tượng dính chặt như sam của hai người, Nhiếp Minh Hiền càng kinh hãi hơn so với lần đầu tiên.

"Hôm nay em gái không đi học?" Ở khoảng cách khá xa, anh ta bắt đầu trêu chọc.

Chờ đến gần, Lan Khê mở chiếc khăn quàng cổ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khẽ trả lời: "Em bị bệnh, mới hết đấy."

Nhiếp Minh Hiền kinh ngạc, không khỏi quan tâm cô: "Như vậy. Vậy có cần kiêng ăn gì không?"

Khẩu vị các món anh ta vừa chọn có hơi nặng một tẹo.

Lan Khê không hiểu, theo bản năng ngược mặt nhìn Mộ Yến Thần. Mộ Yến Thần nắm chặt tay cô, hàng chân mày tuấn dật lộ ra nét phong trần, nói thật nhỏ: "Cho con bé ăn cháo trắng là được."

Nhiếp Minh Hiền hiểu rõ, cười cười đi vào phòng bao.

Nhà hàng trang trí theo phong cách Nhật, mỗi phòng bao đều được thiết kế, trang trí đầy ý vị, trang nhã. Nhiếp Minh Hiền vẫn lo lắng bất an, cuối cùng nhịn không được, nghiêng đầu nói: "Yến Thần, tớ còn chuyện phải nhắc nhở cậu trước."

Bước chân Mộ Yến Thần vẫn không ngừng, ném cho anh ta cái liếc mắt, ý bảo có chuyện mau nói.

Hai ngón tay siết chặt điều thuốc, Nhiếp Minh Hiền do dự mở miệng: "Mục Nhiệm cũng ở bên trong."

Không đợi Mộ Yến Thần mở miệng, anh ta liền giải thích: "Chỉ là sự trùng hợp, thời điểm chúng tớ tới đụng phải Nhan cục trưởng đang tổ chức tiệc ở đây, tớ kính ông ta hai chén, sau Mục Nhiệm liền đi theo. Cậu cũng biết rõ, một cô gái trẻ đầu ham hố gì những bữa tiệc chính trị, không bằng gia nhập vui chơi cùng chúng ta. Cũng tại ba cô ấy, biết rõ con gái không muốn mà cứ ép uống."

Phục vụ đẩy xe thức ăn đi tới, Mộ Yến Thần kéo Lan Khê dán sát vào ngực mình, ánh mắt lạnh đậm liếc nhìn Nhiếp Minh Hiền: "Nói nhiều như vậy, ý cậu là gì?"

Nhiếp Minh Hiền: "."

Anh ta cười yếu ớt, không lên tiếng, nghiêng đầu rút một hơi thuốc, sau nhìn về Lan Khê: "Em gái không ngại?"

"Anh đang nói đến bạn gái của anh em?" Lan Khê ngược mặt hỏi.

Nhiếp Minh Hiền gật đầu một cái, hóa ra cô cũng biết.

"Nhưng hai người không phải là già à?" Ánh mắt trong trẻo của Lan Khê đánh giá Nhiếp Minh Hiền, "Anh có phải là bằng hữu tốt nhất của anh em không, đến việc này cũng không biết?"

Nhiếp Minh Hiền nện ngay tại cổ họng, điều thuốc cắn bên miệng, suýt nữa chui tọt vào trong

Cô nhóc này, miệng lưỡi cũng ghê gớm lắm chứ !

Nhận thấy vừa rồi mình có phần hơi quá, Lan Khê xấu hổ cụp mắt, e thẹn nép bên người Mộ Yến Thần, không phát biểu linh tinh nữa, bộ dáng bé ngoan hiền dịu lập tức được khôi phục, khiến Nhiếp Minh Hiền cảm thấy mới vừa rồi anh ta chắc bị ảo giác.

Xém nữa đi lỗ qua phòng bao luôn.

"Ê, ề " Nhiếp Minh Hiền hồi hồn, có chút mất thể diện kéo hai người lại : "Bên này, bên này."

Cánh cửa bị đẩy ra, tràng tiếng cười xộc mạnh vào màng nhĩ.

Trong đó, người đàn ông có tên Lộ Diêu đang cố khước từ những ly rượu từ bốn phương tám hướng ập tới, nói mình không thể uống nổi nữa. Còn Nhan Mục Nhiễm trong chiếc áo bành tô sang trọng, đang ngồi ở vị trí sát bên trong, mái tóc xoăn nâu bật lên phong cách thời thượng, có chút lẳng lơ ẩn dấu trong sự cao sang của tầng lớp tri thức. Cô ta khẽ cười, mắt nhìn chăm chú vào Mộ Yến Thần.

Bên cạnh Nhan Mục Nhiễm còn một chỗ trống, cô ta cười duyên e lệ , nhích người qua một bên, chờ anh tới ngồi.

Nhiếp Minh Hiền tinh ý hiểu rõ, nụ cười sâu hơn, vở vai Mộ Yến Thần nói: "Tớ kêu phục vụ chữa ra hai chỗ trống bên cạnh mình, hai người vào ngồi đi, mau lên."

Nhan Mục Nhiễm nghe xong cũng không có phản ứng, tiếp tục tao nhã dùng thức ăn.

Lan Khê theo bản năng quan sát ngón áp út của cô ta, ngón tay trơn mềm nhẵn nhụi, vị trí mang nhẫn có một đường lằn, nhưng lại trống không.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Quái thai hoặc đầu óc ngu dần

Mỗi người ngồi vào chỗ của mình, mọi người trong phòng bao đều dùng cặp mắt tò mò nhìn chăm chú vào cô gái trẻ đẹp bên cạnh Mộ Yến Thần.

Đạo gần đây, Lộ Diêu vẫn lo thủ tục chuẩn bị ra nước ngoài, loay loay bận rộn, không thường xuyên gặp mặt đám bạn hữu. Giờ phút này, thấy Lan Khê, anh ta có chút kinh ngạc, buồn buồn nốc cạn ly rượu, sau quay sang cười nói với Mộ Yến Thần: "Lúc đầu, cậu nói muốn về nước giúp Mộ gia, tớ còn tưởng cậu chỉ về vài tháng, không ngờ ở lại lâu đến thế —— Sao nào, quyết định bỏ dở luôn DiglandYork ở bên Mỹ à?"

Mộ Yến Thần lặng thinh dựa vào thành ghế, ánh mắt trầm tĩnh theo sát người phục vụ bung cháo nóng tới, chưa vội trả lời anh ta.

Cháo được đặt trên nồi đất nhỏ, bùng lên đã lâu vẫn còn bốc khói nghi ngút, mặt trên còn trào bọt, Lan Khê cúi người nhìn. Đầu cô tới gần nồi cháo, bị hơi nước bốc lên, vương trên hàng mi dài đậm. Mộ Yến Thần cau mày gọi phục vụ, yêu cầu đổi chén đựng cháo rồi hãy bùng lên, thuận tiện bao bọc lại bàn tay cô, tránh cho cô không bị bỏng.

Lộ Diêu thu hết một màn này vào mắt, hai tròng mắt cứ thò lộ ra ngoài!

Sau một hồi lâu, anh ta mới triệt để lĩnh ngộ được, hoàn toàn không nghĩ đến, giao tình giữa Mộ Yến Thần và người nhà họ Mộ lại tốt đến vậy, thật không biết Mộ Yến Thần đang diễn trò hay là dối tính. Lộ Diêu nâng một ly rượu lên, đưa về phía Lan Khê: "Nào nào, em gái uống cùng anh một ly nhé."

"Em ấy không uống rượu." Mộ Yến Thần nâng đôi mắt, thấp giọng nói một câu.

Lộ Diêu cười nhạo: "Tại sao không thể uống? Em gái à, để anh nói em nghe Nhà họ Mộ các người, thiếu Yến Thần hàng vạn câu xin lỗi, có biết hay không? Suốt thời gian dài, cậu ấy sống một mình nơi nước Mỹ xa xôi. Vào những lúc thời tiết giá lạnh, cậu ấy mắc bệnh viêm phổi trầm trọng, suýt nữa nguy hiểm đến tính mạng, lúc đó mấy người ở đâu? Giờ gặp khó khăn, lại mặt dày nhờ cậu ấy giúp đỡ——"

Mộ Yến Thần giờ tay nắm ly rượu trên tay anh ta, mi tâm nhíu lại: "Cậu uống say rồi"

Nhiếp Minh Hiền nén cười cả nửa buổi, cuối cùng không nhịn được, bật cười ha hả, chỉ một vòng mấy người ngồi xung quanh: "Hình như tớ vừa vắng mặt có mười phút thôi mà? Các cậu đún hiem, Lộ Diêu trong thời gian ngắn, lại có thể bị các cậu chuốc say đến như vậy."

Phục vụ đem cháo đã được đổ vào chén, đặt trước mặt Lan Khê.

Lúc này, Lộ Diêu mới hơi thanh tỉnh, vỗ vỗ sau gáy, gương mặt thanh tú nở nụ cười xin lỗi, khàn giọng tiếp tục nói với Lan Khê: "Ngại quá, anh uống hơi nhiều. Chuyện này vốn không liên quan tới em. Hoàn cảnh của em cũng đáng thương lắm. Anh mong em hãy đối xử tốt với cậu ấy. Nào, cạn chén nào, anh uống rượu, còn em uống cháo."

Lan Khê hết nói nổi

Suýt nữa Lan Khê đã nâng chén cháo chạm cốc với anh ta rồi. Tay đang giơ lên đột ngột bị Mộ Yến Thần chặn lại, anh nắm chặt tay cô, ý bảo cô không được động đậy. Nhíp Minh Hiên cầm chiếc đũa gỗ gõ gõ, cau mày nói: "Uống cái rằm á, ngày mai cậu phải lên đường sớm, đừng uống nữa!"

Mọi người chung quanh lại cười ồ lên, tiếng vui đùa, cười giỡn truyền khắp phòng bao.

Mọi người thỏa mình quây phá, dù sao trong đây đa số đều là những người bạn chơi với nhau từ khi còn nhỏ.

Lộ Diêu bị tước quyền uống rượu, buồn chán chạy đến chỗ mỹ nữ, cất giọng khàn khàn: "Còn em nữa Mục Nhiễm, em và Yến Thần, hai người yêu nhau từ lúc nào? Bọn anh chẳng biết điều gì, giờ hai người chia tay, mọi chuyện mới vỡ lẽ ra. Hai người định đóng phim truyền hình à."

Mỗi lần anh ta say thì mồm miệng luôn liêng thoảng, mọi người đều biết. Cho nên đang lúc mọi người vừa trêu chọc vừa kéo anh ta ra, Nhan Mục Nhiễm lại thờ dãi một hồi, hàng chân mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn xa xăm, bộc lộ vẻ mơ màng xinh đẹp: "Không có gì hay để nói hết. Anh ấy không muốn nhiều lời, cho nên dứt khoát không nói. Sau này các anh đừng hỏi nữa, được không?"

"Ồ, nghe giọng điệu của em, không phải là vẫn còn tình ý với Yến Thần đấy chứ? Luyến tiếc nhiều như vậy, sao còn nói chia tay."

Nhan Mục Nhiễm vầng đầu, lấy tay xoa trán, cười yếu ớt lộ vẻ khổ sở, thấp giọng nói: "Được rồi mà, các anh coi như em chưa nói gì được không."

Cô ta cứ ấp áp mở mở, khiến mọi người xung quanh mù mờ nhưng lại tò mò.

Làn khói mù hun đầy cặp mắt Nhan Mục Nhiễm, cô ta cảm ly rượu nhỏ, ra ngoài uống rượu cùng Lộ Diêu. Mộ Yến Thần ngồi cách cô ta khoảng một mét, ngược mắt hay cúi đầu đều mơ hồ ngửi được mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người anh. Ngực Nhan Mục Nhiễm vô cùng đau xót, nhất là khi chứng kiến cảnh tượng anh khom người, dùng ánh mắt dịu dàng nói chuyện với Lan Khê. Càng nhìn thì hô hấp càng dồn dập, trái tim như bị bóp chặt.

Cho dù cô ta có cố gắng cả đời, chắc chắn sẽ không đổi được một phần ngàn của sự dịu dàng ấy.

Cách nửa cái bàn, Lan Khê buồn chán không muốn nói chuyện, rũ mi, tay khuấy đều cháo.

Ăn uống xong xuôi, mọi người bên trong tùy ý đi lại, Nhan Mục Nhiễm uống đến choáng váng đầu óc, ngược mắt lên, lại không thấy bóng dáng của Mộ Yến Thần và Lan Khê. Nhíp Minh Hiên đang tựa vào cửa sổ, tán gẫu cùng con trai thứ hai của cục trưởng cục thuế, không ai biết hai người đó đi đâu.

Nhan Mục Nhiễm ngẩn ra, xoay người cảm lên túi xách, giày cao gót nện ầm ầm xuống mặt đất.

Xuyên qua dải hành lang dài, quả nhiên khi cô ta nhìn vào phòng rửa tay, thấy được Lan Khê——

Khẽ hít vào rồi thở ra, Nhan Mục Nhiễm đi tới, dáng dấp yếu điệu xinh đẹp phản chiếu qua tấm gương sáng, khẽ đặt tay dưới đầu vòi phun nước, nhẹ giọng nói: "Em thấy chiếc nhẫn của chị rồi phải không? Có thể trả lại cho chị không?"

Một câu nói của cô ta khiến hai bên huyết thái dương của Lan Khê co rút mạnh, cô ngược mắt, lúc này mới thấy Nhan Mục Nhiễm đang đứng bên cạnh.

Trong căn phòng rửa tay rộng lớn, bầu không khí ngọt ngào đến kì lạ.

Đôi mắt trong veo mở to, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đối diện.

"Vừa nãy, em đâu ngồi cạnh chị, làm sao biết chiếc nhẫn nào của chị?" Cô gằn giọng, nói từng chữ rõ ràng.

Giữa hai hàng chân mày của Nhan Mục Nhiễm lộ ra sự mệt mỏi, xua xua tay, thò vào túi xách tìm khăn giấy, khòe miệng cười yếu ớt: "Em cùng anh ấy tới đây, ngồi bên ghế phó lái thì chắc chắn nhìn thấy. Chị không phải cố ý làm rơi ở chỗ đây đâu. Mặt trong chiếc nhẫn còn khắc tên của chị, đó là món quà của người bạn tặng. Nếu em nhìn thấy thì cho chị xin lại?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Lan Khê tím tái, cảm giác tay mình đã rửa sạch, xoay người đi đến máy hong khô, không để ý đến cô ta.

Nhan Mục Nhiễm xoa xoa mi tâm, rốt cuộc cũng biết cô gái nhỏ này khó chơi, đi tới nhẹ giọng nói: "Chị có làm khó dễ gì em đâu, chỉ là hướng em xin lại chút đồ, đâu phải tranh giành với em? Lại nói chị có thể tranh giành gì với em đây, anh trai của em sao. Cả đời hai người vẫn là máu mủ ruột thịt, sao chị có thể giành?"

Lời nói mang ý tứ sắc lẹm, nhưng giọng điệu vẫn mềm mại, nhỏ nhẹ.

Sống lưng Lan Khê cương cứng, tay hong khô đến đỏ ửng, lại không để ý mà rút ra.

Mãi cho đến khi làn da nhỏ bé vô cùng nóng rát, cô mới lùi về sau mấy bước.

Từ trong chiếc túi bên ngực áo, Lan Khê rút ra chiếc nhẫn, hốc mắt đỏ hồng, xoay người đưa cho cô ta: "Chị nói cái này phải không?"

Ánh mắt Nhan Mục Nhiễm sáng rực.

Cô ta khẽ dừng một chút, vài giây sau mới bừng tỉnh gật đầu: "Đúng rồi, đó là của chị."

"Chị làm ơn giữ cho kĩ, đừng để mất nữa." Nhất là đừng cố ý nhét trên xe của Mộ Yến Thần.

Lan Khê nói xong câu này, xoay người rời đi.

Làn gió ấm ở bên tai thổi vì vu. (không biết tác giả thêm câu này chỉ nữa ?)

Nhan Mục Nhiễm chưa kịp nói thêm nửa câu với Lan Khê, tay nắm chặt chiếc nhẫn, ánh mắt dõi theo tấm lưng cô gái nhỏ, cho đến khi bóng lưng đầy khuất mát, cô ta mới thu tầm mắt. Vốn dĩ cô ta muốn tìm hiểu, vì sao Mộ Yến Thần lại yêu cô gái đấy. Quả thật cũng có chút ngao khí, nhưng nó chỉ vừa đúng với lứa tuổi. Ở những thời khắc căng thẳng hơn, con bé ấy lại kịp thời chùng xuống, dù trong lòng không thoải mái cũng không muốn cùng người khác gây lớn chuyện. Dù bị uất ức, cũng không muốn đối đầu quyết liệt với Nhan Mục Nhiễm.

——Đàn ông, chẳng lẽ đều thích loại con gái nhu nhược, yếu đuối, cả người như kẻ không xương. Rồi hờ một chút là lấy nước mắt của phái yếu ra làm lá chắn?

Ngực như bị một đao đâm xuyên!

Nhan Mục Nhiễm cười lạnh! !

Nhưng trên đời thiếu gì đàn ông, tại sao nó lại cố tình thích chính anh ruột của mình? Cuộc sống có nhiều lựa chọn, vì sao lại ngu ngốc đâm đầu vào con đường bản thủ nhất, khiến Mộ Yến Thần bị nhuộm đen cùng nó? Nhỏ tuổi thì sao? Yếu ớt thì thế nào? Chẳng lẽ người khắp thiên hạ phải đồng tình, thương xót cho nó. Loại tình yêu xấu xa, ghê tởm như vậy, có thể tha thứ được không?

Có mà nằm mơ.

Móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay, Nhan Mục Nhiễm cười ra nước mắt. Dưới đáy lòng, liên tục nghiêng răng thì thào, mày nằm mơ đi!

Cô ta xoay người, tay run run thò vào túi, lấy ra một cái di động mới toanh —— đây là do Mộ Yến Thần nhờ người đưa tới Nhan gia, ý muốn đền cho cô ta cái điện thoại đã bị anh đập nát. Anh rất cẩn thận lựa chọn cái mới giống y chang cái cũ. Lúc ấy, ba cô ta có ở nhà, nhìn thấy như vậy, còn mỉm cười gật đầu khen anh có lòng.

À, có lòng.

Đó chỉ là cách giải quyết của một Mộ Yến Thần lãnh khốc vô tình mà thôi. Luôn tính toán sòng phẳng, không lưu lại nửa phần ân tình.

Cô ta quay lại chỗ Nhiếp Minh Hiên, yêu cầu anh ta in hình số của Lan Khê.

Nhiếp Minh Hiên uống đến nhứ đầu, hai mắt mơ hồ nhìn Nhan Mục Nhiễm tra xét điện thoại của mình. Mí tâm anh ta nhú chặt, đoạt lấy điện thoại, nhìn vào màn hình, chán nản lắc đầu: "Mục Nhiễm, Lan Khê cũng chỉ là đứa bé, đừng làm khó em ấy nữa."

Nhan Mục Nhiễm ngược mắt nhìn chăm chăm vào anh ta, cười lạnh, ý tứ sâu xa: "Nhiếp Minh Hiên, anh thật sự có lòng tốt, anh là người vô cùng thiện lương. Em thật sự mong ước, về sau nếu hai người đẩy sinh ra mấy thứ quái thai hay loại kém trí, em vẫn có thể thay bọn họ cảm kích anh —— anh nói xem có được không?"

Dứt lời, không đợi Nhiếp Minh Hiên phản ứng, cô ta liền xoay người rời đi.

Trong hành lang rõ ràng luôn tỏa khí ấm, nhưng Nhiếp Minh Hiên lại bị câu nói kia khiến cả người toát mồ hôi! Tựa như có luồng khí lạnh chui thẳng vào sống lưng anh ta, công đến tận xương, tỏa khói lạnh khắp xung quanh.

Đi ra ngoài, Lan Khê mở cửa xe, muốn bước lên xe.

Trong túi phát ra tiếng nhạc quen thuộc, báo có tin nhắn. Lan Khê dừng bước, móc điện thoại từ trong túi ra. Màn đêm tĩnh lặng như chảy ra nước, trên màn hình điện thoại, hiện ra dòng chữ——

"Di động của Yến Thần tắt máy, em chuyển lời hộ chị với. Nói anh ấy nên lái xe cẩn thận, tuyệt rơi đây đường rồi. Còn nữa...chị rất thích chiếc điện thoại anh ấy tặng, cảm ơn anh ấy nhiều lắm."

Ngoài trời, từng bông tuyết nhỏ đáp xuống trên mặt, trên thân thể cô. Hình ảnh đẹp tựa như tranh vẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Chúng ta hãy rời đi

Mộ Yến Thần cùng Lộ Điều nói vài câu từ giả. Đứng giữa cơn bão tuyết trắng xóa mà nói lời chia tay, càng tăng thêm nỗi buồn, thương cảm. Điện mạo anh tuấn cùng sự trầm tĩnh, lộ ra khí chất cao quý khiến người ta lóa mắt, anh nghiêng đầu, nói chuyện với người bạn thân: "Bảo trọng."

Lộ Điều uống đến say mềm, khoe miệng cong cong, lan tràn nét mỉa hoặc khắp bốn phương tám hướng.

Lấy chút thanh tỉnh còn sót lại, anh ta gắng sức vỗ vỗ bả vai Mộ Yến Thần, khàn giọng nói: "Yến Thần, tớ vẫn có cảm giác, sau này cậu chắc chắn trở lại bên Mỹ. Cái thành phố thô tục này chẳng có gì gọi là nhân tình thế thái, nhất là đối với cậu. Tớ tạm thời không biết vì sao cậu muốn lưu lại đây. Tuy nhiên, nếu sau này cậu đã thất vọng về nó, hãy tìm đến tớ——" (edit đoạn này mừ Thủy tưởng edit đam mỹ >.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: My love, Lan Khê

Thời điểm Lan Khê hồi hồn sau câu nói bất ngờ của Mộ yến Thần, luồng khí ám áp trong cao ốc Ánh Sao đã không còn, những bông tuyết ngoài trời ào ạt tấp xuống, càng lúc càng lớn, tầng tầng lớp lớp phủ trên mặt đường, gây cản trở cho việc lưu thông.

Lan Khê đứng ở ven đường chờ Mộ yến Thần lái xe tới, đứng được một lúc thì hai chân trở nên tê đau, cô nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, trong đầu bắt gặp nhớ lại câu nói vừa rồi của anh.

—— Lan Khê, chúng ta rời đi thôi.

Trong khoảnh khắc đấy, cô như nhìn thấu qua con người đen thâm thúy, len lỏi vào tận linh hồn của anh. Nụ cười của anh quá mức ám áp, đem tới cảm giác tựa như lớp băng dần dần tan vỡ, ánh ban mai hung tiết trời ấm lại, ngày xuân phủ xuống, xua tan mùa đông giá lạnh. Dường như anh biết hết tất cả. Những mất mát, những uất ức, những sự vầy vụn của cô....anh đều biết hết.

Trong nháy mắt, tuyến lệ bị kích thích, trào dâng làn nước mắt, nóng bỏng một mảnh, thế giới ngày mai lại là một sự hư vô mờ mịt.

Rời đi.

Hai người họ sẽ đi nơi nào?

Đang thần thờ suy nghĩ, chiếc áo khoác rộng lớn bèn phủ xuống người cô.

Lan Khê ngẩn người, ngược mắt nhìn lên.

"Không lái xe về hả anh?" Cô nhẹ giọng hỏi, âm thanh hơi khàn khàn.

Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, phủ kín cơ thể cô, kéo một tay cô kề sát ngực mình: "Chúng ta đón xe về."

Anh hiểu rõ thể chất thuộc tính hàn của cô không thể đứng lâu ngoài trời lạnh, một khi bị nhiễm lạnh, rất vất vả để có thể sưởi ấm thân nhiệt lại cho cô.

Trời tuyết trắng xóa, xe cô qua lại trên đường di chuyển rất chậm. Bông tuyết rơi ào ạt lên kính xe, gây trở ngại cho những người tài xế, mọi người ai cũng muốn thoát khỏi tình cảnh này, nhanh chóng trở về ngôi nhà ấm áp của riêng mình, nhưng ông trời dường như muốn làm trái lòng người, liên tục đổ tuyết xuống. Hai người nắm tay nhau, từ tốn đi trên lề đường, con đường phía trước chìm trắng một màu bạc trắng, trở nên xa xôi đến tận cùng.

"Anh hai, chúng ta đến chỗ nào?" Cô nắm chặt tay anh, ngẩng đầu hỏi.

Một câu hai nghĩa.

Mộ Yến Thần không quay đầu lại, giọng nói trầm thấp đầy từ tính khẽ vang lên: "Em thì sao? Muốn đi nơi nào?"

Lan Khê suy nghĩ trong giây lát, nhưng đầu óc giống như bị đông đặc theo thời tiết bên ngoài. Cô còn nhỏ tuổi, nhận thức vẫn còn khá nông cạn, từ nhỏ đến giờ chưa đi đến nơi nào ngoài thành C này. Thậm chí khi mẹ cô qua đời, ba cô dắt về người đàn bà khác, một mình cô ngày ngốc trong ngôi nhà lạnh lẽo, cô vẫn chưa bao giờ có ý định muốn rời xa căn nhà đó.

Trái tim cô tuyệt vọng thì dù đi đến đâu vẫn không khá lên được.

"Còn mấy tháng nữa em sẽ thi tốt nghiệp. tới gần đó em phải dọn về kí túc xá, ngay cả điện thoại cũng không được dùng." Lan Khê nói giữa chừng thì ngừng ngừng lại, khẽ hoàng hốt, lời nói cứ tự nhiên bật ra khỏi miệng.

Nhưng chính cô cũng không biết, mình nói như vậy nhằm biểu đạt cho ý gì?

Mộ Yến Thần siết chặt tay cô thêm vài phần, kéo cô sát gần lưng anh hơn, tay vươn ra vẫy chiếc taxi còn trống.

Hai người ngồi ở ghế phía sau, Mộ Yến Thần ôm Lan Khê vào lòng, môi mỏng mon tron trên những sợi tóc ướt át của cô, thì thầm: "Chúng ta về nhà rồi nói sau."

Lúc tám xong đi ra, bên ngoài vẫn còn sáng đèn.

Mộ Yến Thần đi vào, thấy máy sấy tóc nằm lẫn lóc trên bàn. Lan Khê nằm không đắp chăn, nhắm mắt kê đầu trên gối, chiếc khăn lông vắt ngang người cô.

Mộ Yến Thần chau mày, đi tới đem khăn lông kéo ra, lấy chiếc chăn bên cạnh đắp lên người cô. Ai ngờ anh vừa đụng thì cô liền tỉnh. Lan Khê nhập nhèm mở hai mắt còn đang mơ mơ hồ hồ lại ấn chứa vài tia khát vọng. Cô nhìn gương mặt tuấn tú của anh trong vài giây, sau đó, nâng hai cánh tay mảnh dẻ, hướng về phía anh, ôm sát vào lòng.

Đôi mắt sâu đen phát ra những tia sáng nóng bỏng, Mộ Yến Thần vẫn tiếp tục động tác đắp chăn cho cô, cẩn thận nắm lấy những ngón tay mềm mại, nhét vào trong chăn. Anh rũ mắt, khom người hôn nhẹ vào môi cô.

Mộ nụ hôn êm ái dịu dàng, có tác dụng trấn an.

"Chờ anh một tí, anh có đồ muốn đưa cho em." Bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô, anh thấp giọng nói.

Dưới ngọn đèn tỏa luồng ánh sáng vàng cam, Lan Khê lẳng lặng nằm trên giường chờ Mộ yến Thần lấy đồ. Cô cảm thấy mỗi giây phút trôi qua thật lãng phí, chỉ muốn chạy ra ngoài xem anh làm gì. Đang muốn bật người dậy thì Mộ Yến Thần đã đi vào, trong tay có thêm một cái hộp tinh xảo. Ánh mắt anh khi thấy động tác của Lan Khê thì hơi ngạc nhiên, sau liền biến chuyển thành yêu thương nồng đậm, đi tới ngồi cạnh cô, anh hôn lên mi tâm cô: "Quà giáng sinh."

Anh chưa từng quên, mình còn thiếu Lan Khê quà tặng giáng sinh.

Lan Khê trở mắt kinh ngạc, hàng mi dài khẽ lay động dưới ánh đèn vàng. Ngay cả chính cô đã quên bém việc này, vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ. Hơi thờ vì xúc động mà trở nên gấp gáp, Mộ Yến Thần vén chăn nằm cạnh cô, để thân thể cô kề sát cơ thể rộng lớn của anh, lật người để đầu cô tựa vào cánh tay mình, rải những nụ hôn vụn vặt lên khuôn mặt cô, chốc chốc lại cắn cắn: "Em mở ra xem đi."

Lan Khê cố tình hành động như một đứa trẻ nhỏ không vâng lời, hàng mi dài rũ xuống, thắm làn hơi nước mỏng, cứ mãi miết hôn môi của anh, hai cánh tay mềm mại gắt gao ôm chặt anh, cả cơ thể dựa trên người anh không nhúc nhích.

Mộ Yến Thần đơ cứng người, không thể làm gì khác ngoài việc

Ôm chặt cô, tự tay mở quà cho cô nhìn.

Một xâu chuỗi dài phát ra ánh sáng lấp lánh, cộng thêm mặt dây chuyền hình trái tim treo lủng lẳng, ngay tức thời thu hút sự chú ý của Lan Khê.

Ánh mắt có chút mờ lung, vài giây sau mới trở nên rõ ràng. Lan Khê không tiếp xúc nhiều với vàng bạc đá quý, không cách nào biết được thứ trong tay Mộ Yến Thần được làm bằng chất liệu gì, chỉ là từ sợi dây đến mặt dây chuyền đều có thiết kế rất đẹp, hoa văn trang trí nhìn rất tinh tế, đặc biệt là mặt dây chuyền hình trái tim tỏa ra quang sáng mê ly trong suốt, cơ mà...

Lan Khê đưa tay cầm lấy, tò mò muốn mở ra cánh cửa của trái tim.

Bàn tay kia nhẹ nhàng dời lên, đem chốt mở của sợi dây chuyền vận bung ra, chính giữa trái tim dần hé ra một khe hở.

Ngón tay cô lần theo khe hở, từ từ kéo ra, ánh sáng màu bạc bên trong lập tức phát quang.

Hai mặt dây chuyền được tách ra, bên trong cả hai đều ghi chữ.

Một bên là "MY love", còn bên kia là "Lan Khê".

My love, Lan Khê.

Trái tim giống như bất ngờ bị mũi tên xuyên thủng, sự cảm động vô ngần kéo đến cùng cảm giác chua xót mãnh liệt, khiến Lan Khê không kịp ứng phó. Những giọt lệ bung trào trong ánh mắt, tình cảnh trước mắt đều trở nên mờ lung mờ mịt.

Mộ Yến Thần chống người ngồi dậy, dịu dàng nâng cằm cô. Ánh mắt hai người nhìn nhau, môi anh nhẹ nhàng lần tới, hôn lên những giọt lệ đang rơi xuống, dùng đầu lưỡi mút sạch chúng vào miệng. Thời điểm nằm trong vòng tay anh, Lan Khê vẫn chưa khắc chế được sự run rẩy.

"Sao vậy?" Giọng anh ní non bên tai cô.

Lan Khê cắn môi, lắc đầu, lắc mãi, cái gì cũng không chịu nói.

Mộ Yến Thần giữ chặt gáy cô, tiếp tục khàn giọng nói: "Mấy ngày nữa, anh có thể ra nước ngoài công tác. Thời gian khoảng mười ngày, anh có xem qua, trùng với thời gian nghỉ đông của em. Cho nên anh muốn hỏi—— muốn hỏi chúng ta có thể đi cùng nhau không."

Từng tí kinh hãi, tán loạn nơi đáy lòng.

Lan Khê bị anh ôm vào ngực, ngược mặt là có thể xuyên qua làn nước mắt, nhìn rõ hàng xương quai xanh của anh. Điều anh nói như đang nhắc với cô về yêu cầu lúc nãy, anh nói rồi đi, chỉ là rồi đi trong mười ngày, có phải hay không?

Tay anh vuốt nhẹ chiếc cổ mảnh dẻ của cô, đôi môi tiếp tục khép mở: "Không cần gấp gáp trả lời anh, mọi việc đều chiều theo thời gian của em. Nếu

không muốn thì chúng ta sẽ không đi."

Không phải như thế.

Điều anh muốn, không chỉ đơn giản như vậy.

Trong nháy mắt, lòng Mộ Yến Thần rất đau tựa như có ngọn lửa đốt, âm ỉ cháy mãi không thể dập tắt, giọng nói bình tĩnh không một tia ưu thương, nhưng trái tim đã đau khôn tả.

Điều anh muốn làm, căn bản không phải là những thứ này.

Anh rất muốn nói, Lan Khê, chúng ta hãy rời đi. Bỏ hết tất cả mọi thứ ở nơi đây, nếu như em thật sự yêu anh, vậy hãy cùng anh đến một nơi thật xa.

Nhưng thời điểm anh định thốt lên thành tiếng, bèn biết chính mình không thể hành động nông nổi như vậy, tình yêu cần phải có được sự cam tâm tình nguyện.

Thật ra thì anh biết, biết bản thân không nên ích kỉ như vậy, không nên bắt chấp tất cả, mang cô trốn khỏi nơi đây.

Có điều, dưới tình huống càng lúc càng phức tạp này, anh tạm thời muốn cả hai đi đến một nơi yên tĩnh, buông bỏ mọi áp lực, không cần phải suy đi tính lại, vứt hết mọi cố kỵ, để hai người được thoải mái ở bên nhau. Anh không muốn cô ở nơi này chịu khổ, không muốn nhìn thấy viên mắt đỏ hoe của cô gái nhỏ, không muốn cô nhẫn nại chịu biết bao ngậm ngùi cay đắng.

Khóe môi giương lên thành nụ cười yếu ớt, Mộ Yến Thần vuốt ve mái tóc cô, nói thật nhỏ: "Ngủ đi em."

Anh cho cô thời gian suy nghĩ, cũng là cho chính anh thời gian suy tính.

Vào nửa đêm, Lan Khê giật mình thức giấc.

Sự mệt mỏi và cơn buồn ngủ bao vây lấy tinh thần, cô một chút cũng không muốn động dậy. Mà nguyên nhân đánh thức cô, là thân thể ảm áp luôn kề sát bên đã đột ngột biến mất.

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ chà chà qua lại chỗ nằm bên cạnh, quả thật....trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Lời tỏ tình đến muộn

Trong bóng tối, cả người Lan Khê run rẩy.

Sau đó cô đứng dậy, chiếc chăn vắt ngang người, thuận đà trượt xuống bên hông.

Trong không khí truyền đến làn hơi lạnh lạnh, thấm thấu vào lớp da mỏng manh. Trong bóng tối tù mù, mắt Lan Khê không nhìn thấy rõ nhưng vẫn vén chăn, bước xuống giường, quên cả mở đèn, cứ nhào nhào đi về trước. Chân đụng phải vật cản, hiển nhiên bị vấp té. “Àm” một tiếng, hai gối đụng mạnh xuống sàn nhà, đau đến ứa nước mắt.

Đèn bàn bị rớt, sợi dây điện quấn lấy chân cô, gây ra tai nạn bất ngờ.

"." Khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến trắng bệch, Lan Khê liên tục hít khí lạnh, lồm cồm bò dậy, lách qua cái đèn, đi ra ngoài.

"Cạch!", cửa phòng ngủ được mở ra, đèn đuốc ở bên ngoài sáng choang.

Cả căn nhà chìm trong sự tĩnh lặng.

Anh không có ở đây à?

Tay Lan Khê khẽ run, chạy loang quanh khắp tầng lầu, trên người chỉ mặc cái váy ngủ buộc dây, đi hai chân trần, sợi tóc đang đưa xốc xếch theo từng bước chân của cô. Cô cho rằng anh ở trong phòng vệ sinh, bèn mở cửa xông vào, không có một bóng người, tiếp theo, chuyển hướng tìm đến thư phòng, cũng chẳng thấy ai hết. (Khê ơi, em bạo胆 thế, xộc thẳng vào phòng vệ sinh luôn =.=)

Ở tầng trệt ——

Mộ Yến Thần đang rót ly nước thì nghe tiếng vang trên lầu.

Bóng dáng anh cứng đờ, cảm giác tiếng bước chân mà mình nghe được, đang rất hoang mang lo sợ. Anh thậm chí còn nghe được tiếng thở gấp gấp của cô, chuyển động tán loạn trong ngôi nhà.

Đặt ly nước xuống, ánh mắt Mộ Yến Thần trở nên phức tạp, nhắc chân đi lên lầu. Từ xa đã nghe được âm thanh của tiếng mở đèn, thậm chí tất cả các đèn trên lầu đều bị cô bật hết, cả tầng một màu sáng rực, lấp lánh rơi vào mắt.

Anh nhìn thấy cô.

Bóng dáng mảnh mai bọc trong chiếc áo ngủ, hơn nửa đêm chạy tới chạy lui, điên cuồng tìm anh. Trái tim anh căng thẳng, chau mày gọi: "Lan Khê."

Bóng lưng đứng ngay căn phòng phía trước bất chợt cứng đờ, những bước chân chạy loạn cũng dừng hẳn.

Lan Khê ngoái đầu nhìn anh, hốc mắt ửng đỏ, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Giây phút cô nhìn thấy anh, toàn thân không khống chế được, run lên cầm cập.

Xa xa, Mộ Yến Thần còn chưa nhận ra, cô đã nhanh nhẩu chạy ào về phía anh, thời điểm chạm vào anh, cô như dốc toàn sức lực, tay nhỏ bé nắm chặt tay anh, như muốn xác nhận anh thật sự đang tồn tại.

Trong con người đen ánh lên tia kinh ngạc, cho đến khi Mộ Yến Thần nhìn thấy hốc mắt cô đỏ đến đáng sợ, hơi nước dâng trào nơi hai mí mắt, giọt nước mắt đầu tiên gần như rơi xuống, anh mới hồi hồn, siết chặt cô trong ngực.

Lan Khê cúi đầu, toàn thân như mất đi khí lực, dần xụi lơ trượt xuống.

Lan Khê chẳng còn tạo hơi sức, chỉ còn những giọt nước mắt va xuống sàn nhà. Nỗi sợ hãi cùng sự chua xót quán chặt tâm trí cô. Cô từ từ ngồi xổm xuống, hai tay đang bám lấy tay anh cũng trượt dần dần, chống trên sàn nhà, bả vai liên tục run rẩy.

Nửa tỉnh nửa mê, cô cứ ngỡ anh thật sự đã biến mất.

Trải qua giấc mộng vừa rồi, cô rốt cuộc đã nhìn thấu mọi chuyện. Vì sao những lời nói của Nhan Mục Nhiễm khiến cô đau đến hít thở không thông. Tại sao sự xuất hiện của chị ta khiến lòng cô mất mát, hụt hẫng. Cô ngắm nhìn anh, nghe những lời yêu thương từ anh, vẫn cảm thấy không đủ, luôn luôn không hề đủ.

"Mộ Yến Thần. Em thích anh." Lan Khê run giọng nói, cổ họng nấc lên từng âm thanh nghẹn ngào, không khóc thành tiếng.

Cô muốn đem anh hòa với máu thịt của mình, ai xin cũng không cho, ai muốn cũng không được.

"Mộ Yến Thần. Em thích anh, chúng ta đi thôi."

Hai cánh tay yếu ớt chống trên sàn nhà, kịch liệt rung động không có khí lực.

Sự khiếp sợ tán loạn trong lòng. Tựa như sự trông mong của anh đã tích tụ thành ngọn sóng dữ dội, tịnh tiến trong yên lặng, để rồi bất ngờ nổ tung tóe. Dư vị của cơn chấn động đóng băng hai chân anh, trong ánh mắt tràn ngập nỗi khó tin.

Anh chờ câu nói yêu thương từ cô đã lâu như vậy, không ngờ nó lại đến trong một tình huống không tưởng.

Mưa gió vẫn vũ biến ảo trong đôi đồng tử đen nhánh, dâng lên rồi hạ xuống, lộ ra ánh quang rực rỡ, đôi môi anh trở nên tím tái, hai bàn tay run run kéo bờ vai cô, ôm chặt vào vòm ngực.

Sự rung động cùng kinh hãi, vẫn theo Mộ yến Thần đến tận cửa trường học, không cách nào tiêu biến.

Sáng sớm, trời đóng băng lạnh giá, những giọt sương trắng vẫn còn đọng trên phiến lá xanh. Trong sương mù dày đặc, chiếc đèn xe đem đến một sức sống mới, cửa kính xe hơi mờ ảo vì những giọt sương ngưng tụ thành hơi nước, che trên nó.

Người Lan Khê có chút mỏi, muốn động dậy, lại bị cánh tay quanh người vây hãm, không cho cô nhúc nhích.

Lồng ngực của Mộ Yến Thần cực kì ấm áp, cánh tay của Lan Khê cũng bị bao vây giữa lồng ngực rộng và chiếc ghế nhỏ hẹp, chỉ có thể khe khẽ tựa vào vai anh, tay buồn chán bèn nghịch nghịch cổ áo của anh.

Sau một hồi lâu, gương mặt lạnh lùng nghiêm túc của anh khẽ hiện lên nét nhu hòa.

Nhẹ nhàng nghiêng mặt sang một bên, bờ môi mon tron lần tóc mai, cất giọng trầm khàn: "Lặp lại những lời em mới vừa nói."

Hồ hấp Lan Khê liền căng thẳng.

Khuôn mặt xinh xắn nhiễm tầng ánh sáng rạng ngời, cô nâng đầu, thẹn thùng liếc nhìn anh một cái, lập tức cúi xuống.

Mộ Yến Thần đời nào dễ dàng buông tha cô. Lúc cô rút người, anh hành động chóng vánh, áp sát môi cô, khẽ kháng cắn cắn, như thể đem sự kháng cự của cô nuốt hết vào miệng. Đôi mắt sâu đen rơi trên khuôn mặt đỏ ửng, ánh lên tia uy hiếp.

"." Lan Khê càng thêm khẩn trương, luống cuống, vội vàng lấy anh chống đỡ trên ngực anh.

Đề dăng cạy ra hai hàm răng, hai chiếc lưỡi chạm vào nhau, thấy cô run rẩy, Mộ Yến Thần mở miệng dụ dỗ: "Nói lại lần nữa, nói rồi anh sẽ thả em xuống xe, đồng ý không?"

Âm thanh trầm ấm lan tỏa khắp không gian xe.

Mặt Lan Khê cháy đỏ, nhất thời xúc động nên cô thốt ra câu bày tỏ. Có lẽ, tình cảm đã lên men nồng đậm trong tim, trong lúc bị kích động, liền mạnh mẽ bùng trào. Mà cô đối với anh... nào chỉ có thích.

Anh tiếp tục uy hiếp, lần nữa hôn thật mạnh, chặn hoàn toàn hô hấp của cô, bàn tay to bắt đầu hành động xấu, di chuyển khắp người cô gái nhỏ. Cách y phục, dễ dàng xâm chiếm nơi đây đặn của cô, nằm trong lòng bàn tay, vờn về nhào nặn.

Lan Khê né tránh đôi môi anh, vội vàng há miệng lấy dưỡng khí, sẵn tiện hít vào mùi hương đặc trưng của anh. Cô bất đắc dĩ thò tay ngăn chặn móng vuốt sói của anh, đem một đồ vật lạnh lạnh, nhét vào lòng bàn tay anh, cùng anh đan xen mười ngón tay, sau đó chậm chậm rút về.

Nụ hôn nóng bỏng của Mộ yến Thần từ từ dừng lại, nâng lên hàng mi đen dày, nhìn sâu vào mắt cô, mở miệng hỏi: "Cái gì vậy?"

Lan Khê cắn môi, nhắm mắt trả lời: "Quà giáng sinh, của em tặng anh."

Kể từ khi Mộ Yến Thần đưa quà, cô bèn chần chừ không dám lấy ra, hai món quà quá chênh lệch.

Mộ Yến Thần ngắm nghía món quà thật lâu, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, thu cánh tay đang ôm cô, hí hửng mở ra xem—— Chiếc đồng hồ màu bạc ánh lên những tia sáng chói mắt, lẳng lẳng nằm gọn trong tay anh.

Lan Khê xấu hổ hít sâu một hơi, quay mặt, mặt không nhìn được đồ gắt lên, miễn cưỡng cười cười: "Đây là em mua kem để đổi."

Món quà thật sự rất giản dị, đơn sơ.

Khiến cô hơi mất mặt.

"Anh đừng nhìn nữa, đem về nhà, đặt ở đâu đấy là được." Loại đồ vật rẻ tiền này, không thể để anh mang theo ra ngoài.

Mộ Yến Thần dời tay, né tránh cô, nhìn cô nói nhỏ: "Anh sẽ đeo vào."

"Đừng mà, thứ này rất rẻ, không xứng với anh đâu." Lan Khê khóc không ra nước mắt, hấp tấp muốn giật lại.

Ánh mắt Mộ yến Thần trầm tĩnh mà thỏa mãn, tay nâng cao để cô không với tới: "Vậy em mua tặng anh làm gì?"

"Lúc ấy em thấy đẹp mắt. Cảm thấy xứng với anh nên mới mua!" Lan Khê lúng lúng, quỳ cả người trên đầu gối của anh.

Trong lòng Mộ Yến Thần liền ngửa ngáy, nắm chặt cánh tay cô, khiến cô mất thăng bằng, ngã vào lòng anh.

Bàn tay kiềm chặt sau gáy cô, hô hấp tiến tới gần, Mộ Yến Thần ngưng mắt ngắm nhìn khuôn mặt tươi sáng: "Cám ơn. anh rất thích."

Một câu nói, đủ khiến Lan Khê bí lời, hết biết nói gì rồi.

Gần đến tiết thể dục đầu giờ buổi sáng, triển miên một lúc lâu, Lan Khê muốn xuống xe. Mộ Yến Thần hôn đến ngiên, cố chấp không chịu thả cô xuống, dụ dỗ bên tai cô, chỉ ôm thêm một phút. Lan Khê phản nản đủ kiểu cũng không có tác dụng, nụ hôn của anh lại lần tới, giam giữ cô giữa lồng ngực và cái ghế ngồi, Lan Khê hết đường trốn, đành chiều theo ý anh, đặt hai tay lên bờ vai anh lên, đầu lưỡi bị người ta xoắn chặt, không nhìn được, phát ra tiếng rên nhỏ.

Lúc xuống xe, cả người Lan Khê như vừa được lấy ra từ lò nung.

Mộ Yến Thần ló đầu ra cửa xe, gọi: "Lan Khê."

Cô dừng bước, quay đầu lại.

Nơi xa, trong đôi đồng tử của Mộ yến Thần thoáng qua tia sáng rực khiến người ta hít thở không thông, bóng dáng anh tuần bất phạm khi tỏ khi mờ, lát sau, anh nói thật nhỏ: "Không có gì. Em nhớ cẩn thận."

Chủ nhật ở Mộ gia, trên bàn ăn, Mộ Yến Thần nhắc tới chuyện hai anh em đi Mỹ, hàng chân Mạc Như Khanh không nhìn được vận ngược lên.

Chiếc đĩa trong tay cứng đờ trên không trung, bà gắng giọng lặp lại: "Mười ngày?"

Mộ Yến Thần cầm khăn giấy, bình thần lau tay, đôi mắt sắc bén trầm tĩnh như nước: "Mười ngày."

"." Mạc Như Khanh cười lạnh ra tiếng, vừa giễu cợt vừa oán trách, "Như vậy sao được? Con bé nghỉ đông được mấy ngày? Học sinh lớp mười hai đang bước vào giai đoạn chạy nước rút, đòi đi ra nước ngoài làm gì? Đợi đến khi kì thi kết thúc, có mấy tháng hè thì tha hồ mà đi."

Lời nói còn chưa dứt, Mộ Minh Thăng ngồi bên cạnh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đề xuống những lời tiếp theo của bà.

Chương 110: Đối tốt với con bé một chút

Ánh mắt sắc bén của Mộ Minh Thắng tựa như ánh nhìn của loài chim ưng, chiếu thẳng vào Lan Khê.

Giọng nói lộ vẻ già nua của năm tháng, chậm rãi vang lên: "Con cũng muốn đi?"

Bàn tay cầm bát của Lan Khê khẽ run lên, ngược mắt, gật đầu một cái.

"Con biết bây giờ cách thời gian con thi còn bao lâu không? Hơn nữa, với thành tích tệ hại của con."

Hàng mi dài của Lan Khê lay động, nhìn thẳng vào ba mình, tay chống bàn đứng dậy, đi về hướng phòng khách.

Mộ Minh Thắng thoáng chốc cau mày, nặng nề vỗ bàn một cái: "Lan Khê!"

Lửa giận bùng phát trên bàn ăn, Mạc Như Khanh vội buông đũa, nắm tay Mộ Minh Thắng, giúp ông áp chế lửa giận. Trong lòng bà hiểu, trong quyết định hoang đường này, cả hai đứa đều có phần. Nhưng mà, Mộ Minh Thắng luôn tin tưởng vào con trai của ông, Mộ Yến Thần đã quá trưởng thành, đủ thành thực để nhận biết đúng sai, cho nên ông không khiển trách anh, cũng không đành lòng khiển trách.

Trong nhận định của Mộ Minh Thắng, nhất định nguyên nhân xuất phát từ phía Lan Khê, chính con bé đeo bám, ép buộc anh trai phải đồng ý với nó ..

—— Ra khỏi nước, cách xa người nhà, cách ly những lời rầy la, mắng mỏ, con bé cầu còn không được đấy chứ.

Lan Khê không đi xa, chạy tới sofa trong phòng khách, cầm giò xách của mình, lấy ra một thứ rồi vội vã trở về phòng ăn. Đôi đồng tử đen láy phát ra ánh nhìn trong vắt, cầm thứ trong tay đưa Mộ Minh Thắng.

Mộ Minh Thắng đè ép lửa giận, cầm lấy tờ giấy kia ——

Đây là tờ giấy thống kê điểm xếp hạng của khối 12 trong trường Lan Khê.

Tên của cô ở top 5 trong lớp, top 20 của khối.

Hàng chân mày của Mộ Minh Thắng không nhịn được nhướn lên, ngược mắt cẩn thận ngó con gái, hừ lạnh một tiếng. Đặt tờ giấy xuống, ông trầm giọng nói: "Con đã sớm chuẩn bị cùng ba nói chuyện, định lấy cái này làm vũ khí đối phó với ba à?"

Bầu không khí trên bàn ăn trầm muộn đến quý dị.

Mạc Như Khanh nhào người ra nhìn, sắc mặt có chút lúng túng, lên tiếng khuyên lơn: "Thật đáng ngạc nhiên, con bé tiến bộ nhiều quá. Ở cuộc họp phụ huynh lần trước, Mộ Minh Khải còn nói với em, thành tích của con bé rất kém, so với bây giờ có sự chênh lệch lớn —— Thôi thì chúng ta khuyến khích cho nó, để nó đi chơi trong thời gian nghỉ? Về nước trước khi bắt đầu học kì mùa xuân là được."

Mộ Yến Thần lẳng lặng dựa vào chỗ ngồi, ánh mắt nâng lên, nhìn Lan Khê đang đứng an tĩnh bên bàn, lát sau, môi mỏng khẽ mở, nói nhỏ: "Lại đây ngồi."

Lúc này, Lan Khê mới kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh anh.

Lúc cô ngược mắt, chạm phải ánh mắt của Mạc Như Khanh. Mạc Như Khanh lạnh nhạt dời tầm mắt khỏi hai người.

Mộ Minh Thắng vẫn chưa yên tâm, chuyển sang nói với Mộ Yến Thần: "Lần này con ra nước ngoài vì công việc, làm gì có thời gian để con bé làm phiền, dẫn nó theo chỉ thêm gánh nặng."

"Vé máy bay đã đặt xong hết." Âm thanh trầm thấp, từ tính bật ra, lễ phép mà dứt khoát cắt ngang ý tứ của Mộ Minh Thắng.

Mộ Yến Thần lần nữa dựa vào ghế ngồi, đôi mắt lạnh tanh, nhưng bàn tay dưới bàn đang nắm chặt tay Lan Khê. Cô kinh ngạc, thầm bái phục sự lớn mật của anh, muốn rút tay về, lại bị anh siết chặt. Mộ Yến Thần nói tiếp: "Hơn nữa lần này còn không định thương lượng với hai người. Mọi việc đã được quyết định từ trước, bây giờ con chỉ làm nhiệm vụ thông báo."

Lời vừa nói ra, thân thể Lan Khê liền cứng đờ, sắc mặt Mạc Như Khanh thay đổi ngay thức thời.

"Yến Thần, chú ý lời ăn tiếng nói, con đang nói chuyện với ba con đấy!"

Mộ Yến Thần hạ mi mắt, môi mỏng mím nhẹ, lặng thinh không nói.

Sắc mặt Mộ Minh Thắng rất căng thẳng, trong đôi mắt thâm sâu dâng trào những đợt sóng dữ. Ông lia mắt khắp người của hai đứa con thanh tú, nói giọng khàn khàn: "Lan Khê, con lên lầu học bài đi. Yến Thần, dùng cơm xong thì đến thư phòng của ba."

Mộ Yến Thần gật đầu một cái.

Vừa nói vừa siết chặt tay Lan Khê rồi mới buông lỏng tay, để cô được tự do lên lầu.

Từ đầu đến cuối, Mạc Như Khanh vẫn lặng thinh, an tĩnh quan sát tình huống. Trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên luồn sáng khiến người ta khó thờ. Bà quyết định tạm thời nhắm mắt làm ngơ với sự mờ ám vừa diễn ra. Chỉ cần chưa chạm đến ranh giới của bà, mọi chuyện vẫn có thể khống chế.

Tuy nhiên, trong lòng bà dâng trào những dự cảm nguy hiểm, không biết vì sao, càng ngày càng mãnh liệt.

Trong thư phòng, Mộ Minh Thăng chấp tay sau lưng, gương mặt tuy có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn bật ra khí thế uy nghiêm khỏe mạnh, thân hình to cao như một thân cây tùng vững chãi.

Những năm tháng sống trong quân đội, tôi luyện cho ông khí chất hơn người cùng những thói quen lành mạnh.

Mộ Yến Thần gõ cửa, bóng dáng đang trầm ổn bất chợt run nhẹ một cái. Ông quay đầu, dùng ánh mắt yêu thương nhìn anh, ra hiệu bảo anh ngồi xuống.

Mặc dù vào nhà họ Mộ đã lâu nhưng Mộ Yến Thần chưa bao giờ gọi ông một tiếng “ba”. Hôm nay, hai cha con có cơ hội ngồi thưởng thức trà và cùng nhau ngắm nhìn mặt trời ngã về phía Tây. Đây là điều Mộ Minh Thăng ước cầu bấy lâu.

Hốc mắt ông khẽ trướng hồng, nở nụ cười nhợt nhạt, tay tiếp tục thao tác rót trà rồi ngược mặt, nói thật chậm: "Hình như dạo này con rất bận, ít khi về nhà. Ba có nghe Cố Từ Nghiêu báo cáo, mọi chuyện ở công ty rất tốt, mấy hạng mục cạnh tranh của chính phủ gần như được chúng ta thu tóm, doanh thu cuối năm sao với năm ngoài tăng gấp hai lần. Yến Thần à, ba gọi con từ Mỹ trở về, bề ngoài nhìn vào là một quyết định đúng đắn."

Khói mù lượn lờ, chuyển động ở khoảng giữa hai người, Mộ Yến Thần nở nụ cười nhạt, vẫn trầm mặc.

Mộ Minh Thăng bị hơi nước hun đến ướt mi, tạm ngưng miệng, cầm ấm trà rót đầy ly cho Mộ yến Thần, cất giọng khàn khàn: "Nhưng ba biết rõ, sản nghiệp của con ở nước Mỹ, từ lâu đã vượt xa Mộ thị."

Đặt ấm trà xuống, ông ngừng đầu: "Năm năm trước, DiglandYork chính thức gia nhập thị trường, chỉ trong vòng ba tháng ngân ngân đã vượt lên top 500 của bảng xếp hạng trên toàn cầu. Ba lại yêu cầu con buông bỏ tất cả để trở về nước, có phải con rất hận ba?"

Không khí trầm tĩnh đáng sợ, Mộ Yến Thần nâng ly trà, nhấp một ngụm, hương trà tỏa khắp khoang miệng, ấm lòng người.

"Mục đích của một thương nhân là tạo ra lợi nhuận, một khi đã lựa chọn thì đừng phí thời gian để so đo hay tính toán có đáng hay không nữa. Con phát triển sự nghiệp ở đâu cũng như nhau thôi." Giọng đều của anh vẫn đều đều trầm tĩnh, không nghe ra bất cứ tâm tình gì.

Mộ Minh Thăng cười yếu ớt, lòng nhói đau, phát tay, thở dài: "Thôi, thôi. ba hiểu rõ con hận điều gì. Con hận nhất là sự kiện kia. Không liên quan đến vật chất hay lợi ích. Ba biết rõ, là về mẹ con."

Tựa như đã quyết tâm giải bày mọi thứ trong hôm nay, ánh mắt Mộ Minh Thăng phát ra tia sáng chói mắt, sắc nhọn bức người, một bộ dáng tuần dật, phần chần như ngày xưa, chỉ là giọng nói khẽ run run: "Nhưng Mộ yến Thần, con phải biết, khi đó ba mang thân phận của một quân nhân, cho dù sau này chuyển sang làm một thương nhân, nhưng vẫn phải tuân thủ theo quân kỉ (kỉ luật quân đội). Ba và mẹ Lan Khê đã có hôn ước từ trước, và được gia đình hai bên đồng ý. Vì thế, lúc Như Khanh hoài thai, ba không thể để hai người sinh hoạt trong nước, bắt buộc dĩ khiến hai mẹ con con phải chịu âm ức."

Mộ Minh Thăng càng nói càng kích động, hốc mắt đỏ ngầu, hai bàn tay nhăn nheo run bần bật.

Mộ Yến Thần khép mắt, khi hai mắt mở ra đã khôi phục sự tĩnh lặng vốn có, tiếp tục lắng nghe.

"Hôm nay ba tìm con, mục đích không phải là những việc này, " Mộ Minh Thăng kìm nén xúc động, nở nụ cười từ ái, nhìn con trai, cất giọng khàn cầu, "Mộ thị càng ngày càng phát triển. Con cũng biết, hiện giờ trong Mộ gia, con là người tài năng nhất. Chú út của con thì không có con cái, chú hai thì có hai đứa con trai, nhưng được việc thì ít mà phá hoại thì nhiều. Lan Khê lại là con gái. Cho nên, Mộ gia đang cần một người thừa kế —— Yến Thần."

Hai bàn tay già nua đặt lên bàn tay anh: "Đừng về Mỹ nữa, hãy ở lại đây. Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua, dầu gì chúng ta đều là người một nhà, còn có gì quan trọng hơn việc người trong gia đình được chung sống bên nhau?"

Còn có cái gì, quan trọng hơn so với người nhà?

Trong chớp mắt, lồng ngực Mộ Yến Thần cuộn sóng. Mười mấy năm vất vả mưu sinh nơi đất khách quê người, ngày hôm nay lại cô đọng thành hàm ý đơn giản: đều đã qua rồi. Người cha ruột thịt của anh chỉ nhẹ nhàng bằng quơ nói một câu: đều đã qua rồi.

Quá khứ đi qua, chỉ còn hiện tại, bọn họ là huyết thống trong một gia đình.

Chậm rãi ngược mắt, Mộ yến Thần lặng lẽ ngắm nhìn mái đầu điểm tóc hoa râm của người đàn ông đối diện. Người đàn ông này là cha của anh và Lan Khê. Khi anh ở nước ngoài suốt một thời gian dài, người con gái anh yêu đã được bảo bọc dưới đôi cánh của ông ta mà lớn lên. Anh có thể không có nửa điểm tình cảm với ông ta, nhưng Lan Khê thì khác.

Đây là người cha có công dưỡng dục cô, một khi chuyện của anh và cô đổ bể, Mộ gia có bị sụp đổ không? Giờ phút này, người đàn ông kia đang dùng ánh mắt thương yêu xen lẫn van nài nhìn anh, về sau, có thể vì chuyện của hai anh em mà suy sụp hoàn toàn không?

Lòng nhói đau, giống như mưa gào gió thổi ầm ầm kéo tới, nhấn chìm anh trong cơn lốc xoáy, khiến anh không thể hô hấp, không thể xoay người.

"Yến Thần, con."

Hàng mi dày đậm chậm rãi nâng lên, con ngươi thâm thúy lộ ra ánh sáng trầm ổn. Mộ Yến Thần nhìn Mộ Minh Thăng, nói: "Đợi con trở lại hẵng nói."

"Chuyện thừa kế Mộ thị, chờ con trở lại, con sẽ đưa ngài câu trả lời thuyết phục." Âm thanh khàn đục, lạc cả giọng.

Làn khói trà vẫn lượn lờ thướt tha trong không khí, Mộ yến Thần đứng dậy đi ra ngoài. Mộ Minh Thăng có chút thất vọng, nhưng tiếng nói kế tiếp đã an ủi tâm tình ông.

Đi tới cửa, Mộ Yến Thần chợt dừng bước, vuốt vuốt mi tâm, không nhìn được mở miệng kêu một tiếng: "Ba."

Tay cầm ấm trà của Mộ Minh Thăng run lên, lắc lư thật mạnh, suýt nữa thì bay khỏi tay ông.

Con ngươi Mộ Yến Thần ánh lên tia đau nhức, đôi môi mỏng tái nhợt, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh cửa, nói: ". Hãy quan tâm, đối xử tốt với Lan Khê hơn."

Tình thương vài chục năm của cha, anh không hề có, cũng không cần nữa. Thứ tình cảm đó chẳng còn quan hệ với anh.

Thế nhưng, anh đau lòng cho người con gái ấy, nên mới mở miệng, yêu cầu ông ta, đối tốt với cô hơn.

Cô so với anh, càng thiếu hụt tình thương và cảm giác an toàn.

Mộ Yến Thần nói xong, tay vẫn nắm cửa, thẳng bước ra ngoài.

Lúc Lan Khê nghỉ đông, đợt tuyết thứ hai cũng vừa lúc phủ xuống thành C, tất cả học sinh trong trường được trở về nhà. Xe đưa đón học sinh chen lấn, chật ních trước cổng trường. Kí túc xá trống rỗng tựa như mới vừa bị bọn trộm đến càn quét. Vì phòng ngừa việc để đồ trong kí túc xá dễ bị hư hao và không an toàn, học sinh cần thận dọn sạch những vật dụng của riêng mình, ngay cả đệm chăn cũng mang về nhà.

Giúp Ký Diệu thu dọn xong hành lý cuối cùng, hai tay và trán của Lan Khê đã thấm đẫm mồ hôi.

"Cậu ngồi đây đi, tí nữa ba tớ sẽ tới rước." Ký Diệu chỉ tay về phía giường.

Lau sạch lớp mồ hôi trên người, Ký Diệu tiếp tục ngồi xỏm xuống, lục tìm gì đó trong ngăn kéo, rồi quay đầu hỏi: "Lan Khê, cậu thật sự ra nước ngoài chơi hả? Từ đây đến năm mới cậu không ở trong nước?"

Lan Khê gạt đầu một cái, chăm chú nhìn Ký Diệu: "Cậu có việc gì à?"

"Tớ thì không có...", "Lông mày Ký Diệu tiếp tục nhíu chặt, "Cậu cũng biết đấy, ngành của anh tớ học thật sự rất vất vả, bận rộn. Cuối năm, anh ấy chỉ được về nhà vài ngày. Mấy ngày đầu năm thì phải đi thăm hỏi họ hàng, thăm hỏi xong thì phải lập tức về trường. Sinh viên khá giỏi mà cực như trâu, suốt ngày bị giảng viên nắm đầu sai sử, cứ viện lí do là để tốt cho bài luận tốt nghiệp sau này. Nếu cậu đi, sao anh tớ gặp được cậu?"

Lan Khê nghiêng đầu sang chỗ khác, không lên tiếng.

"Hừ, đồ vô lương tâm," Ký Diệu không nhìn được, đẩy vai cô, "Kì này anh tớ về, có mang đồ tặng cậu đấy, còn nhờ tớ hẹn cậu ra ngoài đưa cho cậu, Cũng chẳng có gì hấp dẫn đâu, toàn là những bài phân tích, giảng giải đề thi của trường đại học A mấy năm gần đây, tài liệu được giảng viên trong trường biên soạn, cậu có muốn không?"

Đây là gì? Trắng trợn dẫn dụ nha!.

Quả nhiên, Lan Khê hơi giật mình, đôi mắt tỏa ánh sáng rực rỡ: "Anh ấy nói sẽ cho tớ?"

Ký Diệu đang ngồi xỏm trên sàn, nở nụ cười như đóa hoa tươi: "Đúng thế, anh tớ còn nói, muốn dùng một lần môi thơm để đổi."

Lan Khê chau mày, vừa định phản bác thì điện thoại trong túi đồ chuông. Cô vội vàng móc ra, trên màn hình lóe lên cái tên khiến trái tim cô ầm ập. Hai chân Lan Khê vọt tới cửa sổ, ló đầu ra nhìn từ lầu năm xuống, lia mắt mấy lượt mới nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc lẫn trong đám đông chật chội.

"Ký Diệu, tớ về đây, anh tớ đến đón rồi!" Cô nghiêng đầu nói.

Ký Diệu lạnh nhạt phóng mắt về phía cửa sổ, không nhìn được than trách: "Lại là anh tớ, anh tớ, anh tớ ... Suốt ngày lúc nào cũng anh tớ. Sau này anh cậu quản chuyện kết hôn sinh con của cậu à? Con bé chết tiệt kia, chẳng chịu suy nghĩ gì cả ——" Cô nằng bực bội quơ đồ nhét vào va ly, miệng không ngừng la oai oái, "Cậu cút nhanh lên đi! Cậu ấy bay ban đêm, vớt cậu ra Thái Bình Dương luôn!"

Đôi mắt Lan Khê hơi ướt át, chạy ào tới, ôm cô bạn đang ngồi trên sàn nhà.

"Ta đi nha, năm mới vui vẻ!"

Ký Diệu gạt đầu một cái, nhìn theo bóng lưng cô, hô to: "Nè, nhớ gửi thư cho tớ. Còn nữa...rảnh rồi thì nhắn cho anh tớ một cái tin, để anh ấy khỏi phải lo lắng!"

Bàn tay cô hướng Ký Diệu vẫy vẫy, còn thân hình đã biến mất tiêu.

Mộ Yến Thần yên tĩnh ngồi trong xe, nhìn thấy bóng dáng đang vội vã từ cổng trường chạy đến chiếc xe. Cô nhóc liên tục chen lấn qua đám người, lách qua nhiều chiếc xe, trên khuôn mặt nhiễm tầng ánh sáng tươi mới, vui vẻ chạy về phía anh. Trong biển người nhón nha nhón nháo, luồng sáng trong đôi mắt cô vẫn bật lên tất cả, tựa như vì tinh tú giữa bầu trời đêm.

Mộ Yến Thần mở sẵn cửa xe cho cô, Lan Khê chui vào, liền tặng anh một cái ôm thật chặt.

Trên người cô mang theo khí lạnh, cứ siết chặt cổ Mộ Yến Thần, khiến thân người anh cũng khẽ run rẩy. Khóe miệng cong thành nụ cười dịu dàng, cánh tay dài vòng qua sau lưng cô, đóng cửa xe, tiếp theo nghiêng mặt hôn nhẹ lên gò má cô.

"Chỉ là giúp thu dọn đồ đạc, làm sao cả người lại lạnh như vậy?" Mộ Yến Thần ngưng mắt nhìn cô, dịu dàng hỏi.

Đầu sỏ khiến toàn thân anh run lên, chính là cái ngón tay be bé của cô nhóc.

"Hôm nay kí túc xá không mở máy điều hòa, nhiệt độ bên trong như thể dưới hầm băng," Lan Khê thần nhiên trả lời, tay nhỏ bé luồn vào làn da phía trong cổ áo anh, vẽ mặt hiện lên nét cười giảo hoạt và ngọt ngào, "Lạnh không, lạnh không?"

Mộ Yến Thần chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp, bàn tay nâng mặt cô lên, dùng lưỡi liếm nhẹ chóp mũi xinh, thì thầm "Cảm thấy mệt thì ngủ đờ trên xe đi. Tối nay 10 giờ sẽ bay, chuyến bay khá dài, sẽ mệt mỏi đấy."

Anh không bị lạnh à? Lan Khê cảm thấy có chút thất bại, cắn môi, tay thọc sâu hơn vào áo anh, con ngươi liên tục bắn ra tia sáng: "Em muốn ôm anh ngủ được không?"

Cách dòng người tấp nập, Lan Khê cứ ngoan cố quấy rầy Mộ Yến Thần, không khỏi có chút lén lút. Nhưng Mộ Yến Thần càng thích, đôi đồng tử phát ra luồng sáng mê ly, tỏ ra rộng rãi: "Đề xem nào, em đã muốn như vậy, chúng ta liền hành động thôi."

Nói đoạn, tay anh buông lỏng vô lăng, chuyển sang nắm người cô. Cánh tay còn lại rờ tới quần áo cô, từ từ thâm nhập sâu vào. Anh hôn môi cô, nhắc hông cô ngồi lên đùi anh, dâng trào xúc động muốn "ăn" cô ngay tại nơi đây.

Lan Khê khiếp vía, luống cuống rút tay ra khỏi áo anh, khóc không ra nước mắt, chống cự: "Không. Em không muốn, em sai rồi."

"Chỗ này nhiều người lắm, anh hai, đừng giỡn mà." Giọng điệu cô mềm nhũn, lâu lâu tràn ra vài tiếng nức nở cho hợp cảnh.

Bắt đầu có vài người tò mò liếc nhìn chiếc xe, Mộ Yến Thần vẫn ung dung đè ép gáy cô, ti mi hôn thật sâu, bàn tay luyến tiếc nơi bầu ngực ấm áp, cuối cùng véo nơi đầy đặn mềm mại mấy cái rồi mới chịu buông tay, còn "tốt bụng" sửa lại quần áo cho cô.

Trái tim Lan Khê đập thình thịch, mặt đỏ như máu, vội vàng quay về chỗ ngồi, ngoan ngoãn cài dây an toàn, không dám chọc tới anh nữa.

Nơi no đủ vừa bị anh quấy rối, giờ phút này lại xuất hiện cảm giác tê tê dại dại, như có ngọn lửa nóng, hun đúc nơi đó, tạo thành ấn kí của riêng anh, không thể xóa bỏ.

Cô cắn môi. Quá xấu hổ, sao cô lại có cảm giác thích thú.

Mộ Yến Thần khởi động xe, xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn thấy sắc mặt hồng hào, mê man của Lan Khê. Về mặt trầm tĩnh nhu hòa, hạ giọng hỏi: "Em đang mong đợi à?"

Lan Khê ngớ người.

Đầu óc cô chưa kịp hoạt động, theo bản năng cho là anh đang nhắc tới việc "dờ dằng" lúc này, khuôn mặt như áng mây hồng: "Em. Anh nghĩ sao mà nói em mong đợi? !"

Người đàn ông này, tại sao cứ thích nói mấy câu đậm mùi sắc - tình thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Em Là Của Anh (2)

Sau một hồi lâu, Lan Khê quay trở lại khóc không ra nước mắt.

Cô thật vất vả biểu đạt rõ ràng ý của mình, cái người da trắng ưu nhã đó liền tỉnh ngộ, khẽ cười trả lời cô ——"Spanish." Không đợi đến khi tâm tình của cô trở nên như đưa đám, người nọ liền thêm vào một câu: "Your boyfriend is very handsome." (bạn trai của cô thật đẹp trai)

Tâm trạng như đưa đám của Lan Khê trong phút chốc liền trở nên vui vẻ.

Sắp đến giờ xét vé, lúc Lan Khê chạy trở về trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, lúm đồng tiền nhỏ nhỏ sáng chói ngọt ngào, điều này làm cho Mộ Yến Thần không tự chủ được nhìn cái người da trắng đó mấy lần, đem cô vẩy vào trong ngực, vừa đi về phía người kiểm vé vừa khẽ trầm giọng ghen ghét hỏi: "Cậu ta và em nói cái gì với nhau vậy?"

Lan Khê khẽ cười, không nói lời nào.

Giương mặt tuần dật của Mộ Yến Thần từ từ trầm xuống, nhàn nhạt mím môi, không tiếc quãng hành lý lại, kéo tay cô lại nhất quyết phải hỏi cho ra lẽ. Người xung quanh đứng chờ soát vé rồi rít nhìn bọn họ, mặt Lan Khê liền hồng lên, tim đập mãnh liệt, không biết làm gì khác hơn là cười ôm chầm lấy hông của anh không để anh tiếp tục làm loạn với cô nữa, thành thật mà nói: "Được rồi em nói cho anh nghe, em nói cho anh nghe là."

Cô đi cà nhắc, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn khởi, nụ cười sáng chói, nói nhỏ vào tai anh cái câu vừa rồi.

Trong nháy mắt, vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Yến Thần đột nhiên như băng tan ra.

Ở trong sân bay quốc tế xa hoa, hai người phương Đông này hấp dẫn đông đảo cặp mắt của du khách, không chút kiêng kỵ mà thân mật khiến mọi người không chút hoài nghi gì về mối quan hệ của bọn họ, người đàn ông trầm tĩnh, anh tuấn cùng với một cô gái thanh khiết ngọt ngào, anh không nhận được cú đầu hôn nhẹ lên khóe miệng của cô, trong lòng không để ý đến bất kỳ việc gì khác, làm ọi người xung quanh liên tiếp mắt hờn.

Cùng lúc đó có một người đang đứng trong góc, lòng tê tái, thanh âm "Rắc rắc" của cây cột trong sân bay quốc tế vang lên, cho đến khi vang lên âm thanh thông báo êm ái, chậm rãi của nhân viên xét vé, máy chụp hình nhỏ nhắn tinh xảo kia mới thu hồi lại, tiếp tục im hơi lặng tiếng ẩn núp ở trong góc tối.

Chuyến đi đến Los Angeles trong mười ngày sau đó.

Mộ Yến Thần nói không sai, chuyến bay đường dài vô cùng mệt mỏi, đi xa như thế này mới có thể so được với những phương tiện giao thông khác, khi máy bay hạ cánh âm thanh ù tai liên tục đến, rất khó chịu, Lan Khê từ trong cái chăn mỏng lộ ra nửa cái đầu, chui vào cái ngực ấm áp của anh.

Xương cốt toàn thân giống như muốn rơi ra, động một chút liền ê ẩm đau nhức, rất là khó chịu.

Cabin bên cạnh cửa sổ nhỏ rồi cuộc cũng có thể mở ra.

Ánh mặt trời xuyên qua mấy tầng mây, tiếng rít không lồ truyền vào bên trong, máy bay bắt đầu hạ cánh, hiện lên một thành phố phồn hoa xinh đẹp giống như một bức tranh đang bày ra trước mắt cô. Lan Khê không nhận được từ trong ngực anh thò đầu ra, mắt nhìn bầu trời của một thành phố xa lạ cách lớp thủy tinh ngoài kia: "Anh, trước khi anh về nước thì luôn sống ở đây sao?"

Trong con người thâm thúy của Mộ Yến Thần có chút mệt mỏi cùng uể oải, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thấp giọng nói: "Sống ở đây cũng gần mười năm trời, khoảng thời gian còn lại thì sống ở các nước khác nhau."

Kéo cửa sổ xuống, bé cô nhút trở lại vào trong ngực, thấy cô còn lộn xộn liền trầm giọng xuống nói vào tai cô: "Đừng làm rộn."

Giọng nói êm ái vang lên, nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn vào.

Ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi của mình, để mặc cho Mộ Yến Thần đeo dây an toàn vào người, cặp mắt ướt át của Lan Khê lẳng lặng ngược lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, kinh ngạc đến mê mẩn, Mộ Yến Thần chống lại ánh mắt của cô, trầm lặng hỏi: "Thế nào?"

Cô từ trong sợ sệt hồi hồn trở lại, mắt có chút mệt mỏi không mở lên nổi nữa.

Mộ Yến Thần nâng mặt của cô lên, trong mắt tràn đầy thương yêu: "Đến nơi rồi thì ngủ một giấc cho tốt, tối hôm qua em ngủ không được thoải mái sao."

Lan Khê gật đầu một cái, ở trong sương mù nhẹ giọng phụ họa: "Dạ, có chút không quen."

Cặp mắt mềm mại của cô đột nhiên mở ra thanh tĩnh hơn một chút, mở dây an toàn thò người ra chồm qua ôm anh, trong lồng ngực chợt cảm thấy ấm áp, ngược mắt lên nhìn anh: "thật là tốt, anh hai, chúng ta cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ rồi."

Tại thành phố xa lạ này, không ai biết bọn họ là ai, bọn họ rồi cuộc cũng có thể ở cùng một chỗ.

Mộ Yến Thần nhìn thật sâu vào mắt cô, lau mặt cho cô rồi ra lệnh: "Thay đổi cách gọi đi. Gọi tên anh mau."

Lan Khê ngẩn ra, mặt đỏ tới mang tai, một hồi lâu mới nhẹ giọng gọi: "Mộ Yến Thần."

Mộ Yến Thần cảm thấy chưa đủ, nâng mặt của cô lên nhẹ nhàng cắn lên môi của cô, khàn giọng hỏi: "Anh là gì của em?"

Lan Khê hô hấp không yên, mặt đỏ đến mức sắp nổ tung, cảm thấy hành khách đang đi gần đó điều quay sang nhìn bọn họ, tay nhỏ bé không thể làm gì khác hơn ngoài việc bám chặt vào vai anh, giọng nói nhỏ nhẹ, ngập ngừng phát ra ba chữ.

Không nghe thấy rõ, Mộ Yến Thần cau mày cắn môi cô một vái.

Lan Khê đau đến mức run lên, cặp mắt trong suốt đầy uất ức nhìn anh.

"Nói lại một lần nữa." Thanh âm của anh lạnh như băng.

Môi bị cắn một cái, anh giống như đang công khai uy hiếp cô, Lan Khê khẽ hít một hơi, lấy can đảm hô to: "Bạn trai !"

Thanh âm quá lớn, cả khoang điều có thể nghe được tiếng la của cô.

Lần này Mộ Yến Thần cứng đờ, con mắt lạnh lẽo mở ra, thần sắc rớt cuộc cũng có chút mềm mại, đem cô đặt trên ghế nhẹ nhàng hôn, trấn an chính mình. Mặc dù như vậy có chút mất mặt, nhưng anh rất thích.

Có một sự chênh lệch đến điên đảo, chẳng thể phân biệt được ngày và đêm.

Nằm trên chiếc giường mềm mại ấm áp nhưng trong đầu Lan Khê chỉ nhớ đến một hình ảnh, đó là nụ cười của cô tiếp tân ở trong khách sạn, đậm chất lãng lợ mỹ lệ của người phương Tây, ngọt ngào lại động lòng người, không bởi vì cô bé trước mắt còn quá trẻ mà cảm thấy kinh ngạc, việc này khiến vách ngăn cuối cùng trong lòng Lan Khê cũng có thể mở ra.

Khách sạn này phải đăng ký bằng tên tiếng Anh.

Lan Khê nắm bút khẽ kinh ngạc, còn chưa nghĩ ra được nên ghi tên gì, người đàn ông bên cạnh đã rút cây bút từ tay cô ra, viết lên trên thẻ mấy chữ, chữ viết sạch sẽ xinh đẹp, kết thúc lưu loát, rõ ràng ba chữ ——"Amy".

Đây là cái tên vô cùng đơn giản.

Vị tiểu thư đứng quỳ nhất thời lộ ra nụ cười xinh đẹp đến mê người.

Nằm trên chiếc giường trong khách sạn, Lan Khê không nhịn được liền cầm điện thoại di động lên mạng tra xem cái tên tiếng Anh ấy có nghĩa gì, một đoạn giải thích dài dòng hiện trên màn hình, nhưng cô chỉ để ý đến một câu duy nhất.

Ở trong tiếng Latinh, Amy có nghĩa là "Người yêu sâu đậm".

Người yêu sâu đậm

Lan Khê núp xuống gối nhớ tới mấy chữ này, đáy lòng trở nên mềm mại.

Điện thoại di động vang lên "Reng" một tiếng nhỏ.

Lan Khê lật người mở điện thoại di động ra xem, là tin nhắn của Mộ Yến Thần gửi tới, "Nghỉ ngơi đi. Buổi tối chờ anh trở lại."

—— Anh tối đây không chỉ đơn thuần để đi chơi, cho dù chỉ trên danh nghĩa là đi làm việc nhưng cũng phải làm cho thật trang trọng không thể sơ xài được, cho nên sau khi an bài cho cô ở trong khách sạn anh liền rời đi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có liền đi gấp đôi tác. Hành lý mang theo cũng đặt ở góc phòng, anh chỉ thay một bộ tây trang mới.

Bọn họ ở chỗ này trong vòng mười ngày.

Lan Khê nằm trên giường một hồi, không chịu được, liền bò dậy.

Nàng đổi sang mạng đôi dép mềm mại của khách sạn, chạy tới mở hành lý ra, cầm quần áo lên ... Lấy tất cả ra, quần áo của cô đều là vải vóc bình thường có bị gì cũng không sao, ngược lại quần áo của Mộ Yến Thần không thể bị nhăn được, cô kéo học tủ của khách sạn ra lấy tất cả giá treo bên trong ra, đem quần áo của Mộ Yến Thần treo lên, sắp soạn chỉnh tề rồi bỏ vào.

Còn có giày, dao cạo râu cùng bình xịt thuốc, thậm chí là đồ lót của anh. Lúc đó mặt của Lan Khê không khỏi đỏ bừng, cố gắng chịu đựng đem từng món đồ đặt vào cái tủ đầu giường.

Làm xong tất cả mọi việc, quả thật mệt là cả người.

Lan Khê liền nở nụ cười một lần nữa quay lại giường, lấy điện thoại di động ra kéo tới kéo lui những người trong danh bạ, đảo đảo một hồi liền nhìn thấy tên ký Diệu, cô dừng lại một chút, soạn một tin nhắn gửi cho cô ấy.

Ngón tay gõ lên bốn chữ ngọt ngào: "Mình đang yêu."

Cầm điện thoại giơ lên cao, nghiêng đầu hưởng thụ nửa ngày, Lan Khê cười ngọt ngào sau đó "thủ tiêu" từng chữ, đổi thành một câu khác "Ký Diệu cậu là đầu heo!", rồi gửi tin nhắn đi, tất máy, vô cùng vui sướng lật người lại, đem chính mình chôn vào trong giấc mộng mềm mại ngọt ngào.

Kỷ Hằng hạ cánh xuống thành phố C, cách một lớp thủy tinh xa xa liền nhìn thấy tuyết đọng lại che lấp cả thành phố, cảm giác quen thuộc liền tràn về, thật ấm áp, khoe miệng của anh không cách nào che giấu được nụ cười êm ái cùng yếu ớt, an tĩnh đứng ở trong sân bay chờ đợi.

Nhưng cư nhiên lại chỉ có một mình Ký Diệu đến.

Kỷ Hằng nhìn ra phía sau cô ấy.

"Anh không phải đang đợi...", "Ký Diệu khoát tay anh, "Cô ấy không có tới, em đã nói với anh là cô ấy đi du lịch rồi trước mùa xuân một ngày mới trở lại, anh có nghe được không hả?"

Mắt Kỷ Hằng liền rù xuống, chợt lóe sự mất mát, ngoắc ngoắc khoe miệng: "Trên máy bay phải tắt máy, làm sao biết em nói cái gì chứ."

"Cô ấy đi nước nào? Đi cùng Mộ bá bá sao?" Kỷ Hằng kéo hành lý đi ra ngoài.

"Không có, đi cùng với anh trai của cô ấy, đi Los Angeles rồi, "Kỷ Diệu lắc đầu một cái, ngửa đầu lên nhìn anh, "Anh có còn nhớ anh trai của cậu ấy không, lần trước hai người đã gặp mặt rồi, Mộ Yên Thần."

Kỷ Hằng gật đầu một cái, nhớ lại chuyện khi đó, rõ ràng cứ như mới vừa xảy ra hồi hôm qua.

"Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Kỷ Hằng hỏi mấy câu liền, "Đêm hôm đó nếu video bị tắt đi thì tốt biết mấy phải không?"

"Em làm sao biết được chứ, đó là do cậu ấy cùng mẹ ghê gây gỗ, sau đó anh trai của cậu ấy đến đưa về nhà, em đã tạo cho anh nhiều cơ hội như vậy mà anh còn trách em sao." Kỷ Diệu bất mãn nói, mặt âm trầm quay đầu, mở lòng bàn tay ra, "—— quả đầu, anh đã nói khi nào về sẽ mang quà về cho em mà ."

Kỷ Hằng làm ra vẻ không có tâm tình, đi tới chiếc xe đang chờ ở bên ngoài sân bay, ngoái đầu lại nhìn nhặt liếc nhìn cô một cái: "Trở về rồi hãy nói."

"." Đinh đầu Kỷ Diệu nhất thời hiện mấy cái dấu chấm than!!!!

Điện thoại di động "Reng" lên một tiếng, Kỷ Diệu vừa thấp giọng nguyên rủa anh trai vừa mở điện thoại di động ra xem, nhìn thấy tin nhắn là do Lan Khê gửi tới, mở ra xem, liền thấy một dòng chữ "long lanh" hiện lên ——"Kỷ Diệu cậu là đầu heo!"

"Mẹ kiếp. Ngươi mới là đầu heo, cả nhà ngươi đều là heo!" Kỷ Diệu cau mày, nha đầu này, mới ra nước ngoài có mấy ngày mà cái miệng lại trở nên hư hỏng như vậy.

Kỷ Hằng chặn xe lại, ngoái đầu nhìn cô hỏi: "Là tin nhắn của ai vậy?"

"Đương nhiên là của chị đầu thân ái rồi." Kỷ Diệu tức giận mắt tròn trắng.

Kỷ Hằng cau mày, tâm liền khóa chặt, đột nhiên đưa tay tới đoạt lấy điện thoại di động của cô, nhìn cái tên ở phía trên một hồi, trực tiếp bấm khóa điện thoại lại rồi đi ra ngoài.

Kỷ Diệu nhất thời xanh mặt, vội vàng nhảy dựng lên cố hết sức với tới tay của anh.

"Mẹ kiếp! ! Cao quá, đồ **! ! Anh, mới ra nước ngoài mà đã học được cái thói gia trưởng đó rồi hả, đồ **! !" Bộ dạng của cô ở trước cửa sân bay giống như heo sắp bị đem đi giết.

Kỷ Hằng không để ý đến cô, trực tiếp bấm số rồi đặt lên tai, bóng dáng mạnh mẽ rần rần tránh né khỏi móng vuốt của Kỷ Diệu, chờ một hồi lâu lại nghe được một giọng nói nhắc nhở quen thuộc, cô ấy đã tắt máy.

Kỷ Hằng cau mày chặt hơn, lúc này mới đem điện thoại di động đưa ra, ném trả lại cho cô, mím môi, gọi một chiếc taxi

—— Ngày thường không dám mạo muội quấy rầy, là do anh cảm thấy làm vậy sẽ quá đường đột, nên anh mới tìm gián điệp, sau đó thỉnh thoảng xuất hiện một vài lần, lại phát hiện căn bản là mình không thể nào với tới cô.

Trên xe taxi, Kỷ Diệu ở bên cạnh vẫn còn đang nháo loạn, nắm lấy cổ áo của anh, bắt anh đền cho cô một cái điện thoại di động và phí điện thoại trong một năm, Kỷ Hằng xoa mi tâm, cảm thấy càng lúc càng nhức đầu.

Quá mệt mỏi, lông mi nặng nề rũ xuống, thật lâu sau đó Lan Khê cũng không thể mở mắt ra được, chỉ cảm thấy chỗ bên cạnh lún xuống, có một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô, tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, cô khép môi lại.

Dịu dàng lộ ra mùi vị sắc - tình làm cho cô khó có thể kháng cự, môi đỏ tươi khẽ nhếch lên, thậm chí còn ngênh hóp cùng ngón tay đang ra sức vuốt ve cô, ngón tay ấy liền áp lên đôi môi mỹ lệ của cô, trong cơn ngủ mơ thân thể của cô liền không an phận.

Lan Khê "um" một tiếng, muốn tránh đi, cảm liền bị nắm lại.

Cô không nhịn được, nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay kia.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Mộ Yên Thần chăm chú nhìn người con gái đang ngủ say, từ từ cúi người xuống, rút ngón tay ra, lấy môi mình bao trùm lên miệng của cô, nhẹ nhàng nỉ non cùng khao khát, lấy tay điều chỉnh tư thế của cô, làm cho nụ hôn sâu hơn, sâu hơn nữa, chiếm trọn những gì tốt đẹp nhất của cô.

Lan Khê theo bản năng đưa tay lên ôm chặt anh lại, cong người chào đón

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đón Cô Trở Lại

Mộ Yên Thần rung động mãnh liệt, cơ thể mềm mại của cô trong nháy mắt làm cho anh mất khống chế, suýt nữa thừa dịp lúc cô đang ngủ say liền muốn cô .

Cà vạt sớm đã bị giật ra nhét bên cạnh đầu cô, ga giường xốc xếch có chút dâm loạn. Mùi vị quyến rũ này thật sự làm cho người ta muốn phạm tội, Mộ Yến Thần cố đè ép khát vọng xuống, bị tiếng rên phát ra từ miệng cô làm cho trần trọc, rất muốn cô, ít nhất cũng phải để cho anh hôn giải khát chút chứ.

Hít thở không thông, Lan Khê rốt cuộc run rẩy nức nở nghẹn ngào lên tiếng: "Anh."

Trên thế giới này, người có thể mạnh mẽ bá đạo lại dịu dàng với cô như vậy, chỉ có một mình Mộ Yến Thần.

Mộ Yến Thần cứng nhắc hạ xuống, mắt rực lửa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi mê ly của cô lên, đối với phản ứng của cô có chút hải lòng, thoáng chốc khát vọng muốn chiếm đoạt cô lại tăng lên vùn vụt.

Hàng lông mi cong dài của Lan Khê rốt cuộc cũng nặng nề mở ra, khóe mắt ẩm ướt, nhìn thấy anh.

Quả nhiên là anh.

Thật không ngờ, cô liếm liếm môi, khóe miệng tràn ra nụ cười ngọt ngào, khàn giọng hỏi: "Anh hợp xong rồi hả?"

—— Trong khái niệm của cô, tất cả công việc đều phải mở cuộc họp để xử lý, theo bản năng cảm thấy anh chắc chắn là đi họp.

Mộ Yến Thần nhếch môi, cười cười.

Nhìn bộ dạng lười biếng không chút để phòng nào của cô không khỏi làm cho anh phải động lòng, nhìn chăm chú, từng giây từng phút đi qua cuối cùng cũng chịu mở miệng, thấp giọng hỏi: "Đói bụng không? Số điện thoại phục vụ của khách sạn ở bên cạnh, có gọi thức ăn chưa?"

Lan Khê lắc lắc đầu.

Mộ Yến Thần giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ đêm rồi. Anh cứ khoát khoát tay, Lan Khê ngược lại rất chú ý vào đó, anh thật sự đem cái đồng hồ đeo tay trị giá hơn hai vạn đô đi vì cô sao, mặc dù bị ánh đèn che khuất nhưng nhìn thế nào cũng rất tinh xảo, rất đẹp, nhưng rõ ràng không cùng cấp bậc với mặt đồng hồ, cô nhìn đến đỏ mặt.

Vỗ vỗ mặt của cô, anh nói thật nhỏ: "Chờ anh một chút."

Nói xong anh liền thò người ra bên ngoài.

Lan Khê biết anh đang làm cái gì, ngẩn ra, vội vàng đưa tay cản anh lại, vội nói: "Em không muốn ở chỗ này, em muốn đi ra ngoài!"

Ở trong khách sạn suốt cả một buổi chiều cộng thêm buổi tối nữa, hiện giờ cô vô cùng muốn đi ra ngoài hít thở mát một chút.

Bầu không khí ấm áp như vậy làm cho người ta cảm thấy không nỡ, Mộ Yến Thần đưa mắt nhìn cô trong chốc lát, ánh mắt lập tức dịu dàng như nước, thấp giọng nói một tiếng "Được", ôm chặt hông cô, để cô ngoan ngoãn vòng tay qua cổ của anh sau đó ôm cô từ trên giường lên.

Lúc đi ra ngoài ăn cơm thì phát hiện bên ngoài đang mưa, lạnh hết cả người, thời tiết như thế này thật giống như đang ở trong mùa đông, Mộ Yến Thần vốn định nghỉ ngơi thêm một đêm rồi mới cùng cô đi dạo, nhưng bị sự hứng trí của cô cắt ngang, ngay cả ô cũng không chịu che cứ như vậy mà chạy đi.

Mộ Yến Thần cau mày, nửa dụ dỗ nửa uy hiếp đem cô vây ở trong ngực, lên xe, dặn tài xế chạy tới khu phố sầm uất nhất.

Dù sao vẫn còn là cô gái nhỏ, nên tính tình nhất thời không thay đổi được.

Dọc theo đường đi mưa không ngừng tạt vào cửa xe, Lan Khê không nhìn được tò mò nhìn cảnh đêm bên ngoài, lại bị Mộ Yến Thần hết lần này tới lần khác cản lại, không muốn cô lại ngã bệnh giống như lúc trước, chỉ một đoạn đường ngắn, anh đã nhận được một tin nhắn và một cuộc điện thoại.

Tin nhắn cũng không có gì quan trọng, chỉ có một câu đơn giản "Welcome to Los Angeles." Người gửi tin đến thật kì lạ, không biết đến từ đâu mà lại có số của anh ở Los Angeles.

Điện thoại vừa được thông lại, thật là tốt nếu như Mạc Như Khanh không gọi tới.

"Thế nào, trẻ thế này mà hai con còn chưa ngủ?" Mạc Như Khanh cười yếu ớt, trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

Mộ Yến Thần cầm điện thoại di động, tay dừng một chút, tay còn lại nắm lấy cái tay đang rút về của Lan Khê, nhìn biểu tình của cô, do hai thành phố khác nhau nên có sự chênh lệch múi giờ: "Mẹ thì sao? Dậy sớm như thế?"

Mạc Như Khanh nhất thời cứng họng, cười yếu ớt: "Đúng vậy, mẹ đối với hai con có chút không yên lòng, nếu con mang theo Lan Khê đi thì cũng đừng quá tập trung vào công việc, có thời gian rảnh rỗi nên dẫn con bé đi dạo khắp nơi, đúng rồi, mẹ cũng rất mừng gặp con bé, con mau đưa số điện thoại phòng của Lan Khê cho mẹ, mẹ trực tiếp gọi cho nó."

Mộ Yến Thần dựa vào chỗ ngồi, xoa xoa mi tâm, ánh mắt trở nên lạnh nhạt: "Không nhớ"

"A, là như vậy sao" Mạc Như Khanh hiểu, cười cười, "Vậy con chuyển lời tới con bé giúp mẹ, nếu như không thể thích ứng với khí hậu bên đó thì lập tức nói cho mẹ biết, bất cứ lúc nào mẹ cũng có thể cho người đi đón nó trở về."

"Được!"

Lúc này xe đã chạy vào khu náo nhiệt, tài xế ở phía trước nghiêng đầu dùng tiếng Anh hỏi bọn họ có muốn dừng ở chỗ này không.

Lan Khê hơi nghi hoặc, cô vịn cửa sổ ngoài đầu lại hỏi anh: "Anh hai, chúng ta xuống đây sao?"

Một lần nữa tiếng của Mạc Như Khanh từ điện thoại vang lên, nhất thời cau mày, bà mở miệng nói: "Yến Thần."

"Dừng ở đây." Mộ Yến Thần nhàn nhạt dùng tiếng Anh trả lời.

Trong bụng đầy khí lạnh, anh thẳng tay kéo Lan Khê qua, không có ký chút nào nói: "Vị tiền ở bên trái, giúp anh cầm đi trả tiền."

Lan Khê không biết người gọi điện cho anh là ai, nhưng nhìn bộ dạng lạnh nhạt như nước của anh cũng không cảm thấy lo lắng, nên từ trong tây trang của anh lấy ví tiền ra đi trả tiền.

Trước kia không phải là chưa từng thấy qua đô la, nhưng khi cầm nó trên tay, cảm giác thật bất đồng, cô không khỏi vui mừng, cảm thấy có chút gì đó trọn vẹn.

Thấy thành phố xa lạ trước mắt, cô nhảy xuống xe cười gọi anh: "Anh hai, anh nhanh lên một chút!"

Mộ Yến Thần mở cửa xe bên kia đi ra ngoài, nghe thấy người điện thoại bên kia hô hấp khê khản trưng cùng hỗn loạn, mặt lạnh lùng sắc bén, không đợi cho người bên kia ổn định lại liền mở miệng nói thật nhỏ: "Mẹ biết không? Trước đây, khi còn ở Los Angeles, cứ đến cuối mùa, con đặc biệt hi vọng có thể nhận một cuộc điện thoại của mẹ, dù chỉ là một câu dặn dò đơn giản "mùa xuân sắp đến rồi, con nên sắp xếp công việc rồi nghỉ cho thật tốt, đừng có cố làm việc". Nhưng không có. Cho nên, sự quan tâm của mẹ lúc này, làm cho con cảm thấy có chút không quen."

Mưa phùn rơi lất phất, màn đêm cản trở nên rộng lớn, không thấy được chân trời.

Anh lặng lẽ đứng im tại chỗ mấy giây, khúc miệng ngoác ngoác: "Con và cô ấy ở cùng nhau rất tốt, mẹ không cần phải nhớ nữa."

Nói xong bên kia còn chưa kịp trả lời, thì anh đã cúp điện thoại.

Anh ngược mắt nhìn người đang khoát cái áo vải bông màu đỏ tươi, bọc cái khăn quàng cổ thật dày, bóng dáng ấy đang đứng ở trước cửa tiệm bán hoa cùng bà lão bán hoa nói chuyện bằng vốn tiếng anh nửa biết nửa không của cô, cô cầm một nhánh hoa Thiên Đường Điều đỏ rực như lửa, hoa nở rực rỡ, trên mặt cô nở một nụ cười ngọt ngào, sáng chói, dưới cơn mưa phùn lất phất trong trời nên xinh đẹp không sao tả xiết.

Mộ Yến Thần không nhịn được đi tới, nắm tay cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

Lan Khê cũng vui vẻ cười, rõ ràng tiếng Anh của cô không được lưu loát nhưng vẫn rất thích dùng ngôn ngữ đó nói chuyện cùng người khác, cô kéo anh đi tới quán ăn vặt ở bên cạnh, bên trong đều giăng đầy xích sắt ở bên trong, hai người đứng trước hồ nước nhờ người đi đường chụp hộ tấm hình, nghe ven đường có tiếng đàn ghi-ta, người đàn kia vì bọn họ mà đàn một khúc nhạc Trung quốc 《Lương Chúc》.

Mà vui quá lại hóa buồn, lúc bước xuống bậc thang có một chiếc xe đột nhiên chạy qua, làm bắn nước tung tóe, Lan Khê còn chưa kịp la lên liền bị Mộ Yến Thần dùng một tay kéo cô vào trong ngực, cặp mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh, trừng mắt nhìn chiếc xe vừa chạy qua.

Lan Khê dẫm vào bên trong nước, giày của cô trong nháy mắt liền ướt đẫm hết một nửa.

Cô mếu máo, mắt ủy khuất ngược nhìn Mộ Yến Thần.

Khí lạnh trong mắt Mộ Yến Thần trong phút chốc biến mất, lặng lẽ nhìn cô, cuối cùng là lùi một bước đưa lưng về phía cô cúi người thấp xuống, nói thật nhỏ: "Lên đây"

Lan Khê lập tức bật cười, chạy được hai bước đột nhiên lại nhào lên trên lưng anh.

Sức lực không có bao nhiêu, căn bản cô cũng không có nặng lắm, một tay giúp cô cầm đồ, tay còn lại giữ cô lại để cô có thể an tâm nằm trên lưng một cách thoải mái. Mưa phùn rơi lất phất, Mộ Yến Thần nghiêng đầu cảm thụ sự ấm áp trên lưng mình, cặp mắt sắc thâm thúy mà trầm tĩnh, từng bước từng bước đi về phía trước, tao nhã mà bình tĩnh..

"Anh hai, nơi này thật tốt, em không muốn trở về." Lan Khê đem đầu tựa vào vai anh nói.

"Vậy sao lại không thi đậu?" Hần nhàn nhạt hỏi.

"Cũng chỉ có Trung Quốc mới phải thi tốt nghiệp trung học thôi!" Cô không nhịn được oán trách, "Những chỗ khác làm gì biến thái như vậy, anh hai không biết sao? Ở Mỹ, ngay cả công nhân sửa cống thoát nước cũng có thể ngồi ăn cùng bàn với nghị viên Hoa Kỳ, ở chỗ này tất cả đều giống nhau, chỉ cần vui vẻ là được rồi rồi."

"Em chịu giống với Kỳ Diệu? Không Cần đi đến trường A, không học hệ thiết kế quảng cáo nữa?" Giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt như cũ.

". Em không bỏ được, " Lan Khê miệng khê chu lên có chút sa sút tinh thần, một hồi lâu sau mới gạt mình một cái, hai cánh tay vòng qua ôm anh chặt hơn, "Anh hai, làm sao anh biết em muốn học hệ thiết kế?"

Mộ Yến Thần cười cười, cũng không nói gì.

Mưa phùn chậm chạp rửa sạch cả thành thị này, khí lạnh bức người lại làm cho tâm trạng của người ta không khỏi yên tĩnh, Lan Khê nhẹ nhàng nằm ở trên lưng hắn, khẽ đánh tí.

"Lan Khê." Anh nhẹ giọng gọi.

Trên lưng không có động tĩnh, nụ cười của anh càng sâu hơn, nói thật nhỏ: "Ngủ rồi hả?"

Sau một hồi lâu, có một tiếng hừ nhẹ mền mại từ giữa cái khăn quàng cổ phát ra, oa oa nói: "Không có đâu."

"Lan Khê, " Anh nhẹ giọng gọi cô, ánh mắt sáng ngời chói mắt, ". . . Em thích anh nhiều không?"

—— Tình cảm ấy có phải thích đến mức có thể bất chấp tất cả?

Lan Khê lại không động tĩnh.

Anh không nhìn được nghiêng đầu quay lại nhìn cô, cô lại tựa đầu lên vai anh, yên tĩnh, đã hoàn toàn ngủ say.

Sáng sớm tại Mộ gia.

Lúc mặc áo choàng đi xuống dưới đã thấy người giúp việc dọn dẹp ở phòng khách.

Cả đêm không ngủ, đầu đau vô cùng.

Trương tẩu từ bên ngoài đi tới, cầm trên tay một phong thư thật to vừa mới được chuyển tới, kêu lên: "Phu nhân, phu nhân!"

Mạc Như Khanh ngược mắt nhìn, khóe mắt khẽ đen lại, nhẹ giọng nói: "Thế nào?"

"Sáng sớm tỉnh mơ đã gửi tới một văn kiện khẩn cấp, không có viết địa chỉ nên cũng không biết được gửi đâu, trên đó chỉ viết tên của phu nhân" Trương tẩu đem văn kiện khẩn cấp từ trong tay đưa tới.

Văn kiện khẩn cấp?

Mạc Như Khanh hơi nghi ngờ, cầm tới nhìn một chút, phong thư gọn gàng, sạch sẽ phía trên quả nhiên chỉ viết tên người nhận cùng địa chỉ, bà do dự rồi vẫn lấy tay mở phong thư ra nhìn vào bên trong, bên trong có sắp gì đó rất dày, giống như là hình.

Bà trút toàn bộ hình lên ghế sa lon, mở ra xem.

Lúc đó sắc mặt của Mạc Như Khanh liền đột nhiên tái nhợt, trong lòng giống như có dây cung đang giương căng đột nhiên đứt đoạn! Những ngón tay thon dài được chăm sóc kỹ lưỡng không tự chủ được mà phát run, Trương tẩu tò mò định bước tới muốn hỏi bà có chuyện gì xảy ra, ngay lúc đó bà liền đem những tấm hình rải rác trên sofa cất vào, bà đứng lên tay run rẩy nắm chặt phong thư !

"Phu nhân, bà làm sao vậy? Sắc mặt xem ra không được rất tốt, có phải hay không."

"Tôi không sao." Mạc Như Khanh ngắt lời bà, mắt đẹp lạnh như băng, để lộ hơi thở có phần khản trương, cố gắng để hơi thở trở lại bình thường, giọng nói khàn khàn, "Bà đi ra ngoài trước đi, bảo bọn họ đi ra ngoài hết đi, nơi này tạm thời không cần quét dọn, không gọi thì các người cũng đừng có vào!"

"." Trương tẩu nghe bà nói xong, kinh ngạc đến kỳ lạ, "Vâng, phu nhân, chúng tôi lập tức rời đi"

Nói xong lập tức gọi mấy người giúp việc đi ra ngoài.

Đợi đến khi không còn một ai hoài thờ của Mạc Như Khanh cũng trở nên không ổn định hơn , mở phong thư ra, cầm lên một sắp hình dày, nhìn kỹ lại mới thấy đây rõ ràng là những tấm ảnh chụp lên. Hình được chụp liên tục và được sắp xếp theo thứ tự, bắt đầu từ sân bay, không ngừng thân mật không ngừng xuất hiện, đến Los Angeles, ở trong khách sạn, còn có ở chợ đêm phồn hoa đông đúc.

Hai người trong hình là một nam một nữ, nhớ lại năm ngày trước, ở trong phòng khách của Mộ gia, hai người họ nói muốn đi nước ngoài chơi.

Hai tay của Mạc Như Khanh phát run!

—— Bà đang nhìn thấy cái gì đây?

Cô cùng con trai bà âu yếm với nhau , cùng ở trong một nhà, việc này đã làm cho bà không khỏi lo lắng khi ở trong nhà lại có một đứa con gái, nói đúng hơn bọn họ giờ giờ phút phút đều ở cạnh nhau!

Một tay anh cầm hành lý một tay dắt cô;

Anh cúi đầu nói vào bên tai cô;

Anh khẽ hôn cô;

Anh đem cô đang ngủ say ôm vào trong lòng rồi mới an tâm ngủ;

Anh công cô đi trong cơn mưa phùn lất phất

Mà mấy tấm hình cuối cùng kia, rõ ràng là chụp ở khách sạn , Mộ Yến Thần đang kịch liệt hôn cô, hai người cùng nhau vào khách sạn!

"RẦM!" một thanh âm vang lên, mấy tấm hình trong phút chốc bị hất tán lạc trên sàn nhà.

Tiếng bước chân vững vàng từ trên lầu chậm rãi truyền đến, Mộ Minh Thăng đi xuống, nói: "Cái người này mấy ngày nay làm gì mà dậy sớm như vậy, bọn nhỏ lại không có ở đây, sao lại không gọi anh dậy cùng?"

Gương mặt già nua lộ ra nụ cười, hiếm khi tâm tình lại tốt như vậy.

Sắc mặt Mạc Như Khanh nhất thời trắng bệch như tờ giấy! Bà cúi người, dùng tốc độ nhanh nhất đem hình đang rải rác trên sàn nhà cất vào trong phong thư, rồi dùng gói che lại, nhanh chóng giơ tay lau khôe mắt bởi vì quá mức kích động mà rơi nước mắt.

Mộ Minh Thăng đi xuống vừa hay lại nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi ngẩn ra.

"Như Khanh, Em làm sao."

Mạc Như Khanh ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp ấy lộ ra vẻ bối rối rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, vẻ mặt thống khổ, cười yếu ớt nói: "Không có gì, là do sáng sớm nhận điện thoại, nghe Yến Thần nói Lan Khê ở bên kia sức khỏe không được tốt cho lắm, có thể không thể chịu được đến khi Yến Thần làm việc xong, em muốn sang đó đón Lan Khê trở về —— ở nơi đất khách xa lạ mà lại ngã bệnh thì rất là phiền toái, Yến Thần lại bận rộn không có thời gian chăm sóc cho con bé, anh thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Phóng Túng Cả Đêm

Cảm giác bị xâm nhập không ngừng khuyếch đại trong đầu cô, không ngừng khuyếch đại một cách nhanh chóng. Anh càng an ủi thì càng đâm sâu vào trong hơn, càng lúc càng kịch liệt! Cô không thể chịu đựng thêm nữa. Bên trong xiết chặt lại đầy khát vọng!

"Không cần."

"Tách tách " tiếng nước chảy vang lên, cô giống như một con vật nhỏ bị ướt mưa phát ra âm thanh nghẹn ngào nức nở!

Mộ Yến Thần không nhẫn nại được nữa, rút ngón tay ra, lật người cô lại chống đỡ ở trên bức tường lạnh như băng, do quá lạnh làm cho Lan Khê rên lên một tiếng liền dựa vào người anh, tanh lại thừa dịp này ôm cô lên, nhấc hai chân cô lên vòng qua hông của mình, nâng cái mông nóng bỏng của cô lên ép chặt vào tường. Hung hăng đem dục vọng của mình chôn sâu vào trong nơi ướt át của cô!

Lan suối ngửa đầu, nhất thời không nói nên lời.

Tư thế này làm cho cô cảm thấy như mình đang bị thiêu đốt, tiến lên phía trước một bước sẽ bị quăng vức sâu không đáy, làm tình khi tâm thật sự đáng sợ. Đáng sợ đến mức khôe mắt của cô rơi ra những giọt nước trong suốt.

Mộ Yến Thần cảm thấy dục vọng của mình bị xiết chặt lại rất khó chịu, ngược ánh mắt lạnh lùng lên, cảm giác mây mưa này thật khó tả được, dịu dàng hôn đôi mắt ướt đầm của cô, nhẹ nhàng cắn môi cô, khàn giọng ra lệnh: "Mở mắt ra."

Lông mi dài ướt đầm nước, không ngừng run rẩy.

Trong bụng Mộ Yến Thần không ngừng run lên, lạnh lùng khiển trách: "Mở ra!"

Lan Khe run rẩy từ từ mở mắt, bên trong là một mảnh mê loạn điên đảo cùng ái mộ, khát vọng, còn mang theo một tia đáng thương, sợ hãi, Mộ Yến Thần nhìn thấy vậy cổ họng đột nhiên căng thẳng. Đây một cái thật sâu vào nơi ướt át của cô, cô không nhịn được than nhẹ lên tiếng —— mảnh mê tiến vào làm cho cảm giác trở nên tê liệt, Mộ Yến Thần nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, không chịu được liền mãnh liệt tiến vào!

Lan Khê bị kích thích nhất thời dâng trào nước mắt, trong lòng cảm thấy chua xót, cái vật nặng nề kia gần như đâm xuyên qua người cô! Không biết nên tiến hay nên lùi. Cảm giác ừ ừ kéo đến này, làm cho cô phải bật khóc, quán chặt lấy cổ của anh. Bên trong co rút kịch liệt. Co rút tới tột cùng ——

Trong nháy mắt cảm giác ẩm ướt từ lưỡi tầng tầng lớp lớp truyền đến. Cơ thể siết chặt lại, làm cho Mộ Yến Thần cảm thấy điên cuồng sung sướng ! !

Nước mắt thấm ướt cả hốc mắt, cô không thể nào làm cho chính mình ngừng run được.

Anh có đủ kinh nghiệm làm cho cô phải động tình, cố gắng đè ép hơi thở lại, nghiêng đầu cắn vành tai của cô, làm cho cô không kiềm chế được phát ra những âm thanh vô cùng quyến rũ. Thở dài, thậm chí mang theo một chút nức nở, xâm nhập kịch liệt nhanh chóng truyền theo xương cột sống chui lên đại não, Mộ Yến Thần hoàn toàn mất khống chế.

Giữ chặt hông của cô, dùng lực để đâm sâu vào trong hơn, mạnh hơn ! !

Trong phòng tắm một màn mây mưa đầy kịch liệt, anh không cách nào hình dung được cảm giác lúc này của mình, cảm giác ra vào trên trong cô làm cho anh vô cùng sung sướng, một *** mãnh liệt làm cho người ta không thể sao lãng, anh ôm chặt cô, mãnh liệt cắn môi cổ của cô làm xuất hiện cái dấu đỏ tươi, cô không ngừng ở trong lòng anh kêu rên. Co lại, run rẩy.

Yêu cô, yêu đến tận xương tủy.

Trong phòng tắm giữa vò một phen, lạnh nóng giao thế, Mộ Yến Thần để cô ở trong nước nóng một hồi mới dám ôm cô đi về phòng, lấy cái khăn tắm thật to bao trùm mỗi tấc da tấc thịt nóng bỏng của cô lại, để lộ ra một tầng trắng ngần. Thật hồng hào, Mộ Yến Thần thích đến mức không muốn buông tay, nụ hôn trở nên êm ái rất nhiều, ngay cả tần số ra vào cũng từ từ chậm lại.

Lúc này mây mưa ở trong phòng tắm hết lần này đến lần khác làm cho Lan Khê vô cùng mệt mỏi, đến cả ngón tay cũng run rẩy không cách nào nhúc nhích, lông mi ướt đẫm nước mắt, dần dần mở ra, mang theo một chút chua xót cùng uất ức nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt.

—— Những khi, sắc mặt của anh trầm xuống lạnh như băng làm cho cô cũng không dám trêu chọc anh, vẫn là nên đợi cho đến khi anh bình tĩnh lại. Chờ đến khi xúc động qua đi, động tác trở nên êm ái chậm rãi hơn, cô mới dám lộ liễu biểu hiện ra bộ dạng uất ức cùng bất mãn của mình.

Ánh mắt của Mộ Yến Thần thật sâu sắc, ôm lấy cô khàn giọng nói: "Lúc này anh có làm em đau không?"

Lan Khê cắn môi, mắt kịch liệt rung động.

Thân thể vừa trải qua cao triều nên cực kỳ nhạy cảm, cho dù anh chỉ chậm rãi cọ sát nhưng cũng làm cho cô kiệt sức. Khó nhận được lửa nóng đang dâng lên, thật sự không chịu nổi, thân thể từ từ động tĩnh thậm chí không nhận được bắt đầu nghênh hợp với anh.

Mộ Yến Thần phát giác được cô đang uất ức, trong lòng đầy thương yêu, tròn mắt đen nửa khép lại, mang theo một chút áy náy ,nhẹ nhàng hôn lên môi cô, dịu dàng nói: "Lần này anh sẽ dịu dàng hơn."

Ý tứ này nghĩa là còn chưa kết thúc.

Lan Khê rên lên một tiếng ở trong lòng, mắt nhắm lại, cắn lại cái môi vốn đã định buông ra, nhưng một giây tiếp theo lại bị anh kịch liệt xâm nhập kích thích đến run rẩy, nức nở nín chặt ga giường, muốn kìm nén lại tiếng rên cũng không được.

Mới vừa rồi ham muốn dâng cao, vì không muốn cho cô trốn tránh nữa mới phải đi vào một cách mãnh liệt như vậy, rốt cuộc những cố kỵ cùng tâm tình của cô đã được cởi xuống, Mộ Yến Thần có thể chuyên tâm hưởng thụ sự nghênh hợp và co rút của cô, kìm chế sức lực ra vào làm cho anh không thể thỏa mãn được, cúi đầu cất lên giọng nói đầy mê ly: "Nói yêu anh đi. Lan Khê."

Lan Khê bị sự tiếp xúc liên hồi này làm át hẳn, cắn môi kìm chế bản thân. Tay ôm chặt lấy anh.

"Nói." Anh dụ dỗ, chậm rãi đâm vào chỗ sâu nhất của cô.

Lan Khê khóc sùi sụt, suýt nữa lại bị anh hành hạ đến không chịu nổi, quấn chặt lấy anh, giọng nói ghen ngào phát ra ba chữ: "em yêu anh. Mộ Yến Thần, em yêu anh."

Mộ Yến Thần hôn cô, ánh mắt sắc bén bị đốt cháy. Máu sôi sục, cả cơ thể cương cứng. Dục vọng của anh bị kích thích, động tác của anh hòa hoãn giữ chặt hông của cô, một lần nữa chôn sâu vào trong, cô cảm nhận được anh đã hoàn toàn mất khống chế hôn lên môi cô, nắm lấy cơ thể mềm mại của cô

Bóng đêm dần trở nên hỗn loạn, dù bắt đầu rất dịu dàng nhưng cuối cùng lại rất kịch liệt, mồ hôi cùng với tiếng thét chảy xuống. Thật sự rất kích động. Dần dần mất hết khống chế, ngay thời gian dễ thích ứng anh cũng không cho cô, làm cho cô đắm chìm tự động nâng người lên hòa hợp với anh. Hết lần này đến lần khác, cả đêm không ngừng nghỉ đem cô ép đến khô kiệt.

Lúc tỉnh lại trời vẫn còn rất khuya.

Lan Khê xoay người trần trọc mấy lần cũng không bò dậy nổi, mơ hồ nhớ ra hôm nay hai người đã lên kế hoạch đi chơi,ánh mặt trời ấm áp ở Los Angeles xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong.

Cô khó khăn mở mắt ra, ngơ ngác một hồi lâu, mới phát hiện cả người mình cứng đờ chưa xót đến đáng sợ.

Hai chân đau nhứt đến khổ sở, ngực chua xót, cánh môi cũng bị rách ra.

Ngồi trên ghế sa lon Mộ Yến Thần nghe tiếng động, ánh mắt từ tờ báo Los Angeles dời về phía cái giường lớn, ánh mắt sắc bén thoáng chốc dịu đi rất nhiều, từ góc độ có thể nhìn thấy cô nhẹ nhàng nghiêng người ánh mắt mờ mịt, trong lòng căng thẳng, buông tờ báo xuống đi tới cạnh cô.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Mộ Yến Thần cúi người, nhìn cô chăm chăm, tay nhẹ sờ mấy sợi tóc bên tay cô.

Lan Khê đỏ mặt, chui vào trong chăn, oa oa hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Mộ Yến Thần giơ tay lên kéo cô ra ngoài: "mười giờ hơn rồi."

Lan Khê liền cứng người, không phản ứng lại.

"tại sao anh không gọi em dậy." Mặt cô đỏ lên đầy oán trách, vội vàng đứng dậy, lấy cái áo ngủ ở đầu giường khoát vào, nhưng lúc đang mặc vào thì bị Mộ Yến Thần ngăn lại, kinh ngạc nhìn hai mắt đang nóng rực của Mộ Yến Thần, anh mím môi lại, nhẹ nhàng cúi đầu xuống hôn lên cái lưng bởi vì đứng dậy mà lộ ra bên ngoài của cô.

Lan Khê run lên, thân thể như nhũn ra, hình ảnh tối hôm qua *** vọt tới, cô liền xụi lơ nằm trên giường.

"Anh, em không còn chút hơi sức nào.Anh đừng làm thêm lần nào nữa." Cô cầu xin.

Mộ Yến Thần ngoảnh mặt làm ngo, hai cánh tay giữ lấy lưng của cô tiếp tục hôn —— Ở nơi mà cô không thể nào nhìn thấy, liền hiện ra cảnh xuân phơi phới, anh nhìn thấy những vết hôn ở khắp nơi trên cái lưng trắng nõn của cô, lúc này càng thêm rõ ràng, nhất là cổ và vai, đầy những vết đỏ.

Mộ Yến Thần siết chặt hông của cô, hôn khắp cơ thể cô, cuối cùng dừng lại ở tai cô, chấm dứt sự thân mật.

"Biết không?" Giọng nói của anh trầm tĩnh như nước, lại lộ ra một tia nóng rực, "Nếu như có thể, thật sự rất muốn để cơ thể em mang những dấu vết này cả đời, không bao giờ để nó phai đi —— Lan Khê, em là của anh."

Đây là lần đầu tiên anh nói những lời như thế này, trong giọng nói trầm tĩnh mang theo một sự chiếm đoạt của mình đối với cô.

Biểu đạt rõ ràng như vậy, trong lúc này, có thể sẽ làm cô sợ.

Quả nhiên, cô gái trong ngực liền cứng đờ, tay liền ửng đỏ, lúng túng không dám quay đầu lại.

Mất Mộ Yến Thần trong dần dần trở lại bình thường, khôi phục lại bộ dạng dịu dàng, giọng nói khàn khàn: "Đứng lên đi, xe đang ở dưới lầu chờ chúng ta."

Lúc này, tâm trạng căng thẳng của Lan Khê mới khẽ buông xuống.

Xe.?

Anh đã sớm chuẩn bị xe nhưng vẫn đợi cô đến bây giờ.

Lan Khê đỏ mặt bò dậy, cảm thấy gân cốt như giãn ra thật là một chết đi được, mặc áo choàng tắm vào đi vào phòng tắm rửa mặt, động tác vội vàng hấp tấp làm cho cả gian phòng tràn đầy sức sống, chốc lát cô liền ngâm bàn chải đánh răng ra ngoài tìm sữa rửa mặt, một đầu tóc rối bời tán lộn ỏi trên lưng, vô cùng động lòng người.

Mộ Yến Thần nhìn cô chằm chằm, lấy quần áo ở trong tủ quần ra, vừa lúc cô đã rửa mặt xong liền chạy ra, Lan Khê kinh ngạc, nhìn anh không những lấy quần áo mà còn lấy luôn đồ lót cho cô, liền đỏ mặt ôm ngực đóng cửa lại.

Mộ Yến Thần, anh đúng là đại sắc lang!

Cô cắn môi lẩm nhẩm

Hành động như vậy làm ột thiếu nữ như cô cảm thấy không quen, mặt đỏ tới mang tai, nhưng một hồi lâu sau, mặt cô lại càng đỏ thêm, mở cửa phòng tắm chạy ra: "tại sao lại là áo lót mới? !"

Cô nhớ rõ ràng là mình mang theo mấy bộ đã được giặt qua.

Mộ Yến Thần ưu nhã tựa vào ghế sa lon ngược mắt lên nhìn, ánh mắt trầm tĩnh, lạnh nhạt, dịu dàng nói: "Đại khái là lúc ra cửa em cầm nhầm túi, anh không thấy gì trong hành lý cả, hay là em tự tìm đi?"

Lan Khê nhất thời cứng họng, bị nghẹn đến mức không thốt nên lời.

tay cô nắm chặt thành quyền không nói lời nào, chạy nhanh vào trong phòng tắm.

Biết vậy cô đã không hỏi để khỏi phải mất mặt như thế này —— "Vậy làm sao anh biết được số đo của em! ! !"

Lan Khê cắn môi, trong lòng rồi rầm muốn chết.

Nhìn cửa phòng tắm một lần nữa đóng lại, ánh mắt hẹp dài sắc bén của Mộ Yến Thần liền lộ ra nụ cười, vô cùng mê hoặc, làm cho cả căn phòng nhộn nhạo hẳn lên.

Trong đại sảnh, người tới quán rượu vào buổi trưa vô cùng thưa thớt.

Lúc cô tháo cái mắt kính xuống, khuôn mặt Phương Đông xinh đẹp lộ ra hơi thở cao quý, cô mang theo hành lý, cũng không có ý muốn ở trong khách sạn này, lẳng lặng quét mắt nhìn xung quanh một vòng, chậm rãi đi tới ghế sa lon ngồi xuống.

Lập tức có người đến phục vụ, cô gọi một ly trà xanh, an tĩnh ngồi chờ.

Sau một hồi lâu, cuối cùng hai người đó cũng từ than máy bước ra, đi về phía này, quán rượu trong đại sảnh cô cùng vắng vẻ, thần thái trên mặt hai người vô cùng sáng chói, anh tuấn đi với ngọt ngào tương xứng với nhau đến hoàn mỹ, mí mắt phải của Mạc Như Khanh giựt giựt, nếu như bọn họ không phải là anh em, như vậy sẽ không có tình huống ngang trái như thế này. Bất kể là ở nước ngoài hay là ở trong nước.

Mà giờ khắc này, ánh mắt đỏ ngầu, Mạc Như Khanh buông ra lỏng cái tay đang tự bấm vào lòng bàn tay mình, đứng dậy, nhìn bọn họ ở phía xa xa, muốn mở miệng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Đồi Đầu Gậy Gắt

Nhanh như chớp, ánh mắt quét tới chỗ Mộ Yến Thần, khung cảnh trước mắt nhanh chóng làm cho Mạc Như Khanh khiếp sợ! Trong nháy mắt, ánh mắt lạnh lùng của anh trầm xuống, đột nhiên đem người đang bước đi thong thả ở bên cạnh kéo lại, xoay người ôm lấy cô, để cho cô "Oành!" Một tiếng không kịp chuẩn bị gì liền ngã vào trong ngực của anh, giữ chặt cái ót của cô lại, bóng dáng cao lớn rần ròi trong nháy mắt che hết toàn bộ tầm nhìn của cô——

.

Sống lưng cứng ngắt, trong không khí lạnh như băng thể này, liền đứng rất thẳng.

Lan Khê kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng gì cái ót liền chào đón một bàn tay, Mộ Yến Thần lạnh lùng ấn cô vào trong ngực, môi mỏng khẽ mím lại.

Không nên nhìn, lan Khê —— không nên nhìn bất kì nơi nào.

". Anh" Gương mặt Lan Khê mờ mịt, không biết tại sao anh lại làm như vậy.

"Anh mới nhớ ra là anh để quên đồ ở trên phòng, " Giọng nói trầm thấp của Mộ Yến Thần vang lên, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng liền trở nên hòa hoãn đi một ít, nhìn cô thật sâu, "Lên trên đó tìm, lấy xuống giúp anh."

Lan Khê u mê: "Là vật gì vậy? Cặp công văn sao"

Mộ Yến Thần gạt đầu một cái, buông cánh tay cô ra, đút vào trong túi quần, nhìn cô rời đi: "Đi đi."

Lan Khê vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt tỏ ra nghi ngờ, nhưng vẫn quay ngược lại đi lên lầu, đợi đến khi cô vào trong thang máy, Mộ Yến Thần mới bớt căng thẳng một chút.

Nhưng chuyện khó giải quyết hơn, vẫn còn ở sau lưng.

Huyệt Thái Dương đập thình thịch , kịch liệt đến mức đau nhói, trong đầu vang lên một thanh âm nho nhỏ nhắc nhở anh, anh thật sự không có nhìn lầm, mẹ của anh Mạc Như Khanh, thực sự đang ở đây.

Xoay người lại, cặp mắt dài hẹp của Mộ Yến Thần trở nên lạnh lùng, trực tiếp nhìn bà——

Mạc Như Khanh cũng lạnh lùng nhìn anh, nhưng khác ở chỗ là giờ phút này sắc mặt bà trắng bệch , quả nhiên những hình ảnh này nhìn trên hình thật sự không bằng tận mắt chứng kiến.

Mới vừa rồi, bà thật sự không thể tin vào mắt mình.

Đi lại gần bà, Mộ Yến Thần chậm rãi ngồi xuống , giọng nói trầm thấp: "Tôi Los Angeles từ lúc nào? Tại sao không nói một tiếng?"

Lòng ngực của Mạc Như Khanh thiếu chút nữa không thở được.

Cười lạnh, Mạc Như Khanh mở miệng: "Yến Thần, con thật sự không biết mẹ tới đây để làm cái gì?"

Mộ Yến Thần ngoác ngoác khóe miệng: ". Đến thăm con?"

Tròng mắt đen chuyển sang nhìn bà thật sâu, nhẹ giọng nói từng chữ từng chữ một: "Theo con nhớ thì mẹ sẽ không hăng hái như vậy đâu."

Mạc Như Khanh sắp tức đến điên lên rồi ! !

Cười lạnh một tiếng, giễu cợt nhìn bốn phía, bà tức giận đến mức trên trán nổi cả gân xanh, không nhìn được nữa, kéo túi xách bên cạnh qua móc ra một xấp hình mà bà nhận được ở Mộ gia "Rầm!" Đập lên trên mặt bàn, những tấm ảnh high definition (sắc nét) nhanh chóng rơi tán lạn trên đất, giọng của bà rung rung: "Không biết sao? Vậy con hãy giải thích rõ ràng ẹ, con tốt nhất nên giải thích ẹ biết đây rốt cuộc là cái gì! ! Đây chính là mục đích tới đây nghỉ phép của con sao? Yến Thần, lúc ở Mộ gia nhìn mấy tấm hình như thế này trong lòng mẹ còn biện hộ thay cho con, nhưng con nhìn lại xem tại sao chuyện này lại có thể xảy ra! Mẹ đã cảnh cáo con chưa? Coi như không vì cái gì khác, mà vì Mộ gia nên con hãy tránh ca nó ra! !"

Quán rượu trong đại sảnh vô cùng vắng vẻ và im lặng, âm thanh gào thét này hấp dẫn không ít ánh mắt của những người khác.

Mặt của Mộ Yến Thần lạnh như băng.

Tuyết đột nhiên rơi xuống, không cần nhìn cũng biết, tất cả mọi chuyện xảy ra ở Los Angeles mấy ngày nay , hay nói đúng hơn là từ khi rời khỏi nước, hành tung của bọn họ đều bị người ta nắm trong tay.

Dừng một chút, anh tiện tay cầm lên —— tấm hình kia chụp lại cảnh buổi tối ở khu quảng trường sầm uất.

Trong cơn mưa phùn, cô nhẹ nhàng nằm trên lưng anh, ngủ rất ngon, cả đường phố như làm cảnh cho bọn họ, anh cơ hồ còn có thể cảm nhận được sự

lạnh lẽo của cơn mưa, đêm đó cũng ngập tràn sự an tâm, cùng ấm áp.

Đem hình ảnh lại trên bàn, Mộ Yến Thần chậm rãi mở miệng: "Hoặc là ở lại đây, hoặc là mẹ tìm khách sạn khác —— đi lâu như vậy cũng mệt rồi, chờ mẹ nghỉ ngơi xong, con sẽ nói chuyện này với mẹ."

Anh luôn chắc chắn và trầm ổn như vậy, dùng loại giọng giống như chuyện này chỉ là chuyện đơn giản như việc chọn thức ăn vậy, Mạc Như Khanh hoàn toàn bị chọc tức! !

Kích động.

Ngón tay bà bắt đầu run rẩy, từ từ lan ra toàn thân, nâng một ngón tay lên chỉ vào anh tới nửa ngày mà không nói được ra lời, bà bị bức đến phát điên rồi! !

"Con nói cái gì." Ánh mắt của bà tràn đầy sự tức giận cùng kích động hiện lên đầy tơ máu, lộ ra như máu, hơi thở mong manh, "con rốt cuộc có nghe được mẹ đang hỏi con cái gì không, con cứ nhiên lại hỏi mẹ có chờ ở đây hay không? Mộ Yến Thần con."

"Nếu không thì sao đây?" Anh trầm giọng ngắt lời bà, mắt lạnh lùng ngược lên nhìn bà, nói thêm một câu, "Mẹ nghĩ như thế nào?"

Đôi mắt xinh đẹp của Mạc Như Khanh tròn to, xém chút nữa bị sặc khí! !

"Cô ấy chỉ đi lên lấy chút đồ nên sẽ xuống đây ngay, lịch trình ngày hôm nay cũng đã được sắp đặt, con thật sự không có thời gian, cho nên con mới bảo mẹ không nên ở đây, mà đổi thành bên ngoài ——" Mộ Yến Thần cũng hít thở không thông trong mắt thoáng qua vài tơ máu, mở miệng nói, "Trước khi cô ấy xuống thì mẹ hãy rời đi cùng với xấp hình này đi, không thể cho cô ấy thấy. Biết không?"

Những thứ này rất nguy hiểm, sẽ làm lộ hết mọi chuyện, trước khi anh cho phép, tốt nhất nên đem nó đi thật xa, không thể cho cô ấy nhìn thấy dù chỉ là một mảnh nhỏ tí tẹo.

Mắt của Mộ Yến Thần lạnh như băng, đầy uy hiếp, trên đời này không có thứ gì có thể làm ảnh hưởng bộ dạng lạnh lùng này của anh được, không thấy được, cũng đừng tới được.

Mạc Như Khanh rốt cuộc cũng có thể khẳng định được, thật may mắn, nhờ có cái thân thể khỏe mạnh này, không ốm không bệnh của mình. Hôm nay nếu như đổi lại là Mộ Minh Thăng ở chỗ này nhìn thấy cảnh tượng đó, nghe con trai ruột của ông nói những lời nghịch lý này, có lẽ ông sẽ tức giận đến mức làm cho bệnh tim phát tác, không cần cấp cứu gì cả ngay lập tức buông tay quy thiên! ! (chết)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thừa Hoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.